

Giới thiệu Thổ Thần Muốn Thăng Chức

Cảnh vật đẹp là thế, yên bình là thế - màn sương huyền ảo bao trùm, không khí hanh hao, hoa cỏ mùa xuân bên lên khoe sắc một cách nhẹ nhàng tinh tế, Bỗng một tiếng hét vang trời xé toạc khung cảnh nên thơ :” Tuấn Thúc ngươi lặn ra đây cho ta !”.

Đó là giọng của Tang Chi. ...” Phượng Hoàng chết bầm, Phượng Hoàng thối, Thổ thần gì chứ, quả thực chính là thôn ủy hội bác gái!!! Ta mặc kệ, ngươi ra đây cho ta !!! “.

Mời quý bạn đọc truyện Thổ Thần Muốn Thăng Chức của tác giả Ngủ lười thấy mèo meo meo để có thể thưởng thức những tình tiết vui nhộn hấp dẫn nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: chương 1

Tang Chi quả thật đã từng xem qua thối Phượng Hoàng Tuấn Thúc tắm rửa, nhưng đối với hai chữ “rình coi” thì cũng cảm thấy có ý phản đối kín đáo.

Hết thấy mấy chuyện này, cũng phải nói đến mấy tháng trước bắt nguồn từ bạo lực gia đình mà ra.

Nói thật ra, Tang Chi vốn là hồ ly chín đuôi tu luyện năm trăm năm, hội tụ ánh sáng mặt trời ở chi cốt phía bắc – chính là nữ nhi độc nhất của Thiên Hồ Đế Quân – Tang Dục ở Thanh Khâu quốc. Bởi vì khi tiểu hồ ly Tang Chi sinh ra, cả thân thể đều phát ra kim quang, chiếu rọi toàn bộ phòng sinh khiến cho mọi người không mở mắt ra được, hào quang vạn trượng này lại vờn quanh Thanh Khâu quốc ba ngày ba đêm không biến mất, Tang Chi này vừa mới sinh ra đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Chắc chắn, lão cha là hồ ly chín đuôi linh lực mạnh nhất Thiên hồ, nữ nhi duy nhất ra đời, chuyện thừa kế linh lực cường đại của cha mẹ cũng không nói, nhưng lại có một thân thể khiến cho chúng tiên chưa từng thấy qua, da lông màu vàng chưa từng thấy, có thể nhìn thấy tiểu công chúa của Thanh Khâu quốc tương lai không thể coi thường a!

Ô hô ai tai, chúng tiên quả thật đoán không sai, công chúa Tang Chi xác thực không giống người bình thường, không thể coi thường.

Sau khi sinh ra được hai trăm năm, vương của Thanh Khâu quốc cùng công chúa Họa Thường tận tình khuyên bảo dạy dỗ nữ nhi bảo bối: “Chi nhi ngoan, đến đây, giống như mẫu hậu dạy ngươi vậy, biến thân cho nhóm bá bá mỗ mỗ xem đi.”

Tiểu hồ ly màu vàng đoan trang ngồi dưới đất nghe vậy liền nhún nhún lỗ tai, con ngươi đen sáng trong suốt xem xem xét xét chân gà trên tay mẫu thân, “Ngao ~” thấp giọng kêu một tiếng, đánh một cái cõn trên mặt đất.

Linh lực siêu cường bắt đầu phát ra, tiểu công chúa Tang Chi thông minh lanh lợi hoa lệ biến thân khiến cho các vị trưởng lão tộc hồ ly phải trừng to mắt, chỉ nhìn thấy tiểu công chúa lần một vòng một vòng lại một vòng trên mặt đất cho đến khi chúng hồ ly phải hoa mắt, tiểu Tang Chi mới vẫy quanh lại chỗ cái bàn, cọt cọt vẩy áo mẫu thân, thanh âm “Ngao” lấy lòng xung quanh.

Các vị trưởng lão tộc hồ ly: -_-|||

Thì ra tiểu công chúa Tang Chi vừa rồi lặn lộn lộn không phải để biến thân, bắt quá chính là... làm nũng với mẫu thân.

Sau khi sinh ra được ba trăm năm, công chúa Tang Chi rốt cục cũng học được cách biến thân, lung linh xinh đẹp, môi hồng răng trắng, trên đầu hai cái búi tóc đáng yêu giống như lỗ tai hồ ly, bên hông có một chuỗi ngọc lung linh rung động quả thật rất đáng yêu. Đứng nhìn công chúa mới mấy tuổi nhỏ, linh lực lại cao cường nhưng cũng rất là khiêm tốn, mặc kệ các tiểu yêu tiểu tiên đến khiêu chiến như thế nào, giai nhân cười không nói, tuyệt không ra chiêu.

Lúc đó, truyền thuyết về công chúa Tang Chi của Thanh Khâu quốc từ nhỏ đã kế thừa phụ thân Thiên Hồ Đế Quân làm đại tướng phong phạm được lưu truyền ra tam giới, rốt cục tin này ngày nào đó lại rơi vào lỗ tai của Ngọc Đế. Bề ngoài Ngọc Đế Cao Lương bình tĩnh nhưng nội tâm lại cuồng nhiệt, kỳ lạ là chịu nhịn đè nén loại tình cảm lửa thiêu lửa đốt này có hơn nửa năm, cuối cùng một ngày không nhịn được bèn lên đi thăm vị tiểu công chúa được lưu truyền là vô cùng kỳ diệu này xem như thế nào. Nhưng Ngọc Đế lại e sợ rằng người khác biết được mình chính là bát quái Mộc Cao Lương (cây bồ đề) dị dạng, liền sử dụng phép thuật hóa thành bộ dáng tiểu tiên đồng đến lãnh giáo, quả nhiên bị ngăn lại ngay ngoài cửa.

Nhưng Ngọc Đế là ai a, đương nhiên không khinh địch mà buông tha dễ dàng như vậy, sau khi bị cự tuyệt rõ ràng liền đánh lén, kết quả là...

Hắn ẩn được vào trong phòng tiểu công chúa, tiểu công chúa Tang Chi đang vù vù ngủ say ——

Chính mình cố ý hiện ra nguyên hình, tiến đến bên giường tiểu công chúa, tiểu công chúa lắc lắc cái thân nghiêng sang một bên, tiếp tục vù vù ngủ say

Chính mình phóng ra vài cái pháp thuật nhẹ nhẹ không đến nơi đến chốn, đánh chết mấy con gián rình coi trong phòng, tiểu công chúa lại chảy nước miếng, hoàn toàn tiến vào mộng đẹp ——

Ngọc đế Mộc Cao Lương: - _|||

Trong lòng Ngọc Đế cảm thấy Tang Chi không phải là người có pháp lực cao cường, sợ làm bị thương người vô tội nên hắn không muốn cùng người khác khoa tay múa chân. Mà sao chính nàng không hề có một chút nhận thức nào hết vậy, tại sao chính hắn đường đường rõ ràng xâm nhập khuê phòng của nàng, nàng lại không một chút phát hiện, nếu thực sự có kẻ thù tiến đến chỉ sợ nàng đã sớm chết ngàn vạn lần. Đúng lúc đó, Ngọc đế Mộc Cao Lương nhờ ánh trăng lại phát hiện hình người của tiểu công chúa Tang Chi, đỉnh đầu cư nhiên xuất hiện hai lỗ tai lông xù hồ ly.

“Công chúa Tang Chi vĩnh viễn chỉ có hai cái búi tóc đáng yêu giống như lỗ tai hồ ly vừa bình dị lại gần gũi mà thôi.” Đêm đó, thấy được chân tướng trước mặt, Ngọc đế Mộc Cao Lương thương tiếc trở về cung điện tận trên trời của mình.

Sau khi sinh ra được bốn trăm năm, công chúa Tang Chi bị phụ vương mẫu hậu cho đến đảo Tiên Linh cầu sư, bắt đầu nhận học chương trình huấn luyện chính thức tu luyện.

Tiên Linh Thanh Quân là một trong những thần tiên có vẻ tự mãn, đối với việc thu nhận đồ đệ rất cẩn thận mà chi li, nhưng khi vừa nghe nói là tiểu công chúa Tang Chi, thì viết phòng văn cùng với bao thư hồng đều hết thấy bỏ qua, liền vui tươi hơn hờ đáp ứng nhận đồ đệ từ. Thế là hắn tự nhận lấy chính cái tai nạn cả đời của lão nhân gia hắn.

Tiên Linh Thanh Quân: “Đồ nhi, vì sư hôm nay dạy ngươi thuật sửa đồ thành hay, một ít vật lấy cảm giác tâm linh, tùy theo ý thích mà suy nghĩ.”

Tang Chi vỗ tay, “Cái này ta làm được, ta làm được.”

“Vậy sao?” Tiên Linh Thanh Quân vuốt vuốt cằm râu bạc dài, trừng to mắt —— cực kỳ tốt quá, công chúa Thanh Khâu quốc sinh ra liền có pháp lực cao cường, pháp thuật nhỏ như vậy rõ là quá mức đơn giản đi? Suy đi nghĩ lại, Tiên Linh Thanh Quân chia chia vào tảng đá bên cạnh ý bảo: “Bây giờ sử dụng bí quyết kia làm cho vì sư nhìn xem.”

Tang Chi cười duyên hắc hắc hai tiếng, lộ ra răng hồ ly nhỏ liền chỉ vào tảng đá hô to: “Biến!”

Oành.

Tảng đá quả thực biến thành cục vàng. Khụ khụ, nhưng mà cục vàng này nhưng không phải cục vàng.

Tiên Linh Thanh Quân: - _|||

Tiểu công chúa Tang Chi thấy thế liền khó thở, “Không đúng phải không, bản công chúa liền biến lại.”

“Biến!” Hi hi, lại hiện ra “cục vàng” suy dinh dưỡng.

“Biến!” Hắc hắc, lại hiện ra “cục vàng” chảy máu.

“Biến... biến... biến... biến!” Thoáng chốc, vừa rồi bầu trời mây xanh xinh đẹp, đường mòn trên núi chứa rất nhiều nhiều “cục vàng”.

Tiên Linh Thanh Quân rơi lệ đầy mặt: đây là đồ đệ thần mã a a a! (thần ngựa, ý chỉ “ngư lâu khó đào tạo”)

Sau khi sinh ra được năm trăm năm, công chúa Tang Chi chuyên làm hại bốn phương tám hướng rốt cục cũng nghênh đón kiếp số của nàng.

Nguyên do là Tang Chi tuy có cha mẹ thần tiên làm chỗ dựa, nhưng không có nghĩa là sinh ra thì liền làm thượng tiên (tiên “cấp cao”, khác với “tiểu tiên” – tiên cấp thấp), mà phải giống như bao người khác cần phải chịu quy chế của thiên đình: mỗi năm trăm năm đều phải chịu lời kiếp (sét đánh) một lần, sau ba ngàn năm mới có thể được tính thành một tiểu tiên (tiên nhỏ). Mà lời kiếp cũng sẽ theo số tuổi nặng lên thêm, lực đánh càng ngày càng lớn, bị thương cũng càng ngày càng nặng.

Tiểu hồ ly không hề biết nguy hiểm trong đó mà chỉ nghĩ chắc cũng giống như trước mọi chuyện đều bình thường —— có phụ hoàng cùng mẫu hậu giúp đỡ bao che, mình chỉ cần dùng danh hiệu “Tiểu công chúa Tang Chi pháp lực cao cường” là tốt rồi. Thế là, sét của Thiên Lôi đánh xuống một cái, Tang Chi vẫn như trước ngốc nghếch hề hề, không né cũng không tránh, liền vừa vận hứng đủ, hồ ly xinh đẹp giấu đầu lòi đuôi bị đánh đến thương tích đầy mình, từ đó trở thành cái đuôi hồ ly tinh bị các tộc nhân cười nhạo. (chắc từ đây mà có câu “giấu đầu lòi đuôi”)

Trong cái rủi cũng có cái may, vì đây là lời kiếp lần đầu tiên, Thiên Lôi lại nể giao tình nhiều năm với công chúa Họa Thường, chỉ đánh vào cái đuôi của Tang Chi, lại có ý tứ phóng vài cái tiếng sấm xung quanh lừa mất thiên hạ, rồi thu lời công đi về nhà.

Nhưng kể từ đó, lời nói dối Tang Chi có pháp lực cao cường rốt cuộc không giấu giếm nổi nữa. Tam giới mặc dù sợ tính tình tàn bạo của Thiên Hồ Đế Quân, không ai dám tới cửa nhạo báng nữ nhi này là đồ ngu ngốc, nhưng Tang Dục vẫn không thể kiềm chế mà nổi giận.

Mắng Tang Chi chỉ lo ham vui hưởng lạc, không học vấn không nghề nghiệp, rồi mắng luôn lão bà sùng nịnh quá mức... Thiên Hồ Đế Quân phát tiết tính tình giận dữ suốt nửa tháng, rốt cục cũng quyết tâm đem nữ nhi đưa vào động Minh U.

Động Minh U này, nói là động thật ra không bằng nói là nơi tĩnh tâm.

Đây là từ tâm tư làm cha làm mẹ đáng thương nhất thiên hạ của Tang Dục mà tạo riêng ra cho nữ nhi. Đáy giếng nhìn qua không thiếu một thứ gì, Thiên Hồ Đế Quân dùng thuật bố trí mê cảnh —— có núi, có thác nước, dưới thác nước mấy hòn đá chồng chất lên như núi, tất cả đều là vì để cho nữ nhi học pháp thuật.

Tang Dục tự mình mang theo nữ nhi xuống động, khuyên nàng ở trong động tu luyện cho tốt, “Khi nào chính con có thể đằng vân (cưỡi mây) bay lên tới miệng động, khi đó thì con lấy lại được tự do”. Tang Chi ngẩng đầu nhìn xem nhưng hoàn toàn không thấy được miệng động, má ơi, cái này không cao cả cây số thì cũng cao bảy trăm mét chứ ít gì? Xem lại thành tích đằng vân giả vũ (cưỡi mưa đề mây = đi mây về gió) cao nhất của nàng cũng chỉ đạt mười tám thước, rốt cuộc nàng cần phải tu luyện đến khi nào mới có thể đi ra ngoài?

Tang Chi kinh hãi, ôm lấy chân lão cha nước mắt nước mũi rơi ròng ròng, nói gì cũng không chịu buông tay, ai ngờ cầu xin nửa ngày cũng chỉ đổi lấy một câu lãnh khốc: “Con kiên cường lại thô lỗ như thế, giai nhân tạp niệm (ý nghĩ vẫn vương lộn xộn của người tự phụ) chưa thanh chính, bắt đầu từ hôm nay, chỉ cần ở trong động Minh U uống nước ăn tiếng suối mà sống đi!”

Dứt lời, Thiên Hồ lão cha liền phát tay áo một cái, đập lên áng mây nhỏ đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình Tang Chi ở dưới đáy động há hốc mồm.

Tiểu công chúa Tang Chi bối rối một trận, sau đó lại ổn định tay chân.

Không hề gì, không hề gì, cha không vì mình, mình còn có mẫu hậu yêu dấu mà, mẫu hậu của nàng ôn nhu dịu dàng, lẽ nào mẹ lại thấy mình gặp rủi ro bị lão cha trừng phạt mà sau đó lại không cứu mình sao? Suy nghĩ xong, tiểu hồ ly rốt cục yên lòng, buồn ngủ nửa ngày ở động Minh U, chơi đùa trong nước nửa ngày, xé trang sách gấp thành con bướm giấy chơi đùa nửa ngày, rốt cục... cũng thấy có điểm nhàm chán.

Sao Mẫu hậu lại chậm như vậy a? Bình thường nhiều nhất là một ngày đã thu phục được lão cha, tại sao lần này tới giờ còn không thấy động tĩnh gì? Đang khi còn do dự, Tang Chi liền chợt nghe thấy tiếng kêu khóc của công chúa Hỏa Thường từ bên ngoài động truyền đến: “Chỉ nhi a, mẫu hậu xin lỗi con, mẫu hậu khuyên không được lão hồ ly trời đánh kia, mẫu hậu giờ liền đi tìm tỷ phụ là Ngọc Đế để phân xử cho con, mẫu hậu muốn hưu phụ! Ta muốn hưu phụ!” (ly dị chồng)

Tang Chi vừa nghe vậy, mừng rỡ đến nổi lỗ tai hồ ly hiện ra nguyên hình, vẫy vẫy cái đuôi ở sau người.

Hay lắm hay lắm! Mẫu hậu rốt cục ra đòn sát thủ.

Nói thật ra công chúa Hỏa Thường không phải là tiên nhân bình thường mà nhà mẹ đẻ của bà là ở thiên cung, Tang Chi quả thật kêu Vương Mẫu nương nương một tiếng “Dì”. Chữ “dì” này cũng không phải quang minh gì, công chúa Hỏa Thường gả cho Thiên Hồ Đế Quân, vợ chồng hai người ân ái đến cực điểm, chỉ là khi rảnh rỗi thì có đánh cùng nháo xiu xiu. Mỗi lúc như vậy, công chúa Hỏa Thường liền đi tìm tỷ tỷ khóc kể, riết rồi sau đó chỉ cần chúng tiên gặp công chúa Hỏa Thường lên thiên đình, đều liền biết là Thiên Hồ Đế Quân lại chộc cho phu nhân mất hứng, công chúa Hỏa Thường muốn hưu phụ!

Cái gọi là việc xấu trong nhà không thể cho người ngoài biết, hơn nữa Thiên Hồ Đế Quân ở tam giới lại có tiếng quân thê tử nghiêm khắc, cửu nhi cửu chi, “Tìm tỷ phụ phân xử hưu phụ” là kỹ xảo để uy hiếp Thiên Hồ Đế Quân, công chúa Hỏa Thường dùng nó lần nào cũng hiệu quả, chỉ cần mở miệng dọa một câu “về nhà mẹ đẻ”, phu quân tất nhiên sẽ hữu cầu tất ứng (hễ yêu cầu là đáp ứng ngay).

Tang Chi đây vừa nghe mẫu thân kêu khóc như vậy, chỉ biết ngày lành của mình sắp đến, ngoan ngoãn chạy nhanh tới ngồi dưới miệng giếng xem diễn. Nhưng sau khi đợi thật lâu, cũng không nghe động tĩnh gì ở trên đó. Tiểu hồ ly rốt cục có chút không chịu nổi, ngứa đầu kêu gọi: “Mẫu hậu? Mẫu hậu còn ở đó sao?”

Sau vài phút, ở trên đó mới truyền đến thanh âm nức nở, đúng là của người hầu Quyên Nhi ngày xưa bên người Tang Chi: “Công chúa, vương hậu đã cưỡi phượng hoàng chạy như bay lên thiên đình rồi.”

Tang Chi hoảng hốt, trừng mắt to giọng hỏi: “Sao mẫu hậu lại thật sự đi tìm dì? Vậy ta ở đây làm sao bây giờ? Ngươi nhanh đi tìm vài thị vệ pháp thuật cao cường xuống mang bản công chúa đằng vân đi lên đi!”

“Công chúa, đế quân trông coi thật sự rất gắt, ta có thể cùng ngài đối thoại như vậy đã là việc rất khó a.”

Lần này, Tang Chi thật sự không hiểu. Chẳng lẽ mẫu hậu rời nhà trốn đi, phụ thân cư nhiên lại không đuổi theo? “Này, rốt cuộc sao lại thế này?”

Quyên Nhi nghe xong lời này, càng khóc nức nở: “Công chúa, đế quân lần này quyết tâm làm đó. Vương hậu khổ cực khuyên hai ngày cũng không thấy hiệu quả, định tự mình xuống dưới mang ngài xuất động, ai ngờ bị đế quân phát hiện, trực tiếp sử dụng bí quyết, phong ấn ở phía trước động. Linh lực của đế quân ngài cũng biết rồi, hiện tại đừng nói là thị vệ trong tộc, ngay cả các trưởng lão đến đây cũng khó phá phong ấn này mang ngài xuất động a.”

“Ồ ô, công chúa ngài liền... ngoan ngoãn ở đáy động tu luyện đi.”

Nói xong, rất lâu sau đó từ miệng động không truyền lại thêm tiếng vang gì. Tang Chi trong lòng giật thót, ngơ ngác nhìn sang các bộ sách chồng chất như núi ở phía sau, nháy mắt tuyệt vọng nghĩ tới một cái từ ngữ của thế gian:

Vạn vật hưu hĩ. (mọi việc đã được an bài rồi, cố gắng thay đổi cũng không được, hoặc “xôi hỏng bỏng không”)

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Dựa vào Người không được thì dựa vào núi, Tang Chi ở động Minh U cũng được mấy tháng.

Làm linh hồ mà nói, cho dù một năm không ăn thức ăn thế gian, chỉ uống nước suối thôi cũng có thể vui vẻ làm theo, nhưng loại tình huống này lại là đối với linh hồ khác. Tiểu công chúa Tang Chi ngoại trừ đối với pháp thuật không có hứng thú, những kỹ năng khác mọi thứ đều tinh thông, mà sở trường nhất chính là hai việc —— Ăn và ngủ.

Công chúa Hòa Thường quá sùng nịnh nữ nhi, từ nhỏ trăm thứ món ăn quý và lạ đều hễ đòi là có, giờ đột nhiên bị bắt tuyệt thực, thể xác và tinh thần Tang Chi đều chịu dây vò.

Bị cha làm khổ mấy tháng, hôm nay, Tang Chi nhàm chán đối bụng nhìn vào bức tranh vẽ thịt gà trong sách, chỉ thấy cái cửa động mở ra, Thiên Hồ lão cha tôn quý đến cực điểm của nàng bước trên mây tiến đến. Tiểu hồ ly biết rằng mình được cứu rồi.

Thiên Hồ Đế Quân dẫn dò một phen, Tang Chi mới hiểu được nguyên nhân là không biết vì sao đi lại đột nhiên mở đại hội bàn đào mời các chúng tiên tham dự. Tang Dục cho dù có nhiều bất mãn đối với nữ nhi, nhưng dù sao việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết, vẫn là đặc biệt phá lệ cho phép nàng lên thiên cung tham gia đại hội bàn đào.

Nghe vậy, Tang Chi đầy lòng như nhạc vang hoa nở. Đại hội bàn đào lần trước, thiên cung đều náo nhiệt phi thường, các vị thượng tiên đều tụ tập lại, ngay cả các chư vị tiểu thần khắp nơi cũng lên thiên đình chia xẻ rượu ngon món ngon. Đúng vậy, trọng điểm chính là, rượu —— Ngon —— Món —— Lạ ——

Di tổ chức đại hội bàn đào không chỉ có quả đào ăn ngọt ngon miệng, mà còn có lộc ăn no các loại chân gà cánh gà lân bột cùng đầu gà móng gà (tha thứ cho tiểu hồ ly của chúng ta, đứa nhỏ này vốn thích ăn gà >_

Tang Chi một phen khát khao, cõi lòng ôm đầy hy vọng được lên thiên cung, cũng không ngờ được rằng mọi việc không như mong muốn.

Nhân dịp công chúa Hòa Thường còn đang giận lấy phu quân, Tang Chi bị cha ra mệnh lệnh, vừa lên thiên cung phải đi đến điện của vương mẫu nương nương bái kiến đi, thuận tiện... khuyên nhủ mẫu hậu đã rời nhà trốn đi nhiều ngày.

Kết quả là mới tiến vào điện Dao Trì của vương mẫu nương nương được một chút, mẹ con chưa nói được mấy câu ôn chuyện, Tang Chi lâu rồi chưa ăn cơm, ánh mắt sắc bén liền thấy đào trên bàn. Lúc đó, lời nói của mẫu hậu hoàn toàn như gió thoảng bên tai, Tang Chi cũng chỉ lo chày nước miếng đối với quả đào tiên.

Vương mẫu sao mà không biết tính tình của nha đầu kia, cười sảng giọng: “Lại đây đi, biết lần này ngươi bị phụ vương phạt nặng một chút, thưởng ngươi quả đào ăn!”

Hòa Thường vừa nghe vậy, ở bên cạnh mắt lại đỏ lên, “Xem Chi nhi của ta vòng lớn đều gầy hết, hồ ly trời đánh kia, lần này ta sẽ cùng hấn ân tình đoạn tuyệt sạch sẽ!”

Tang Chi tay đang cầm đào tiên, đôi mắt lóe sáng, sớm đã không nghe người khác nói gì, miệng đầy răng nhỏ hồ ly há ra, cắn “hự” lấy một ngụm quả đào. Ngay sau đó, Tang Chi nháy mắt mấy cái, toàn mặt cái mũi cùng lông mi đều nhăn nhúm hết lại, miệng thì phun ra phì phì: “Chua!”

Tiếng nói vừa dứt, chúng tiên trên đại điện liền hai mắt nhìn nhau. Vương mẫu cùng Hòa Thường liếc nhau, cho tả hữu hai bên lui xuống bình thân, sau đó công chúa Hòa Thường mới làm mặt lạnh nói: “Chi nhi, con có biết vì sao đào tiên lại chua như thế?”

Tang Chi quệt miệng, “Con biết, năm nay mở đại hội bàn đào sớm nên quả đào còn chưa chín thôi ~ “

Hòa Thường lại nói: “Vậy con cũng biết vì sao mời chúng tiên dự họp đại hội bàn đào sớm chứ?”

Tiểu công chúa Tang Chi chống má, đôi mắt to hai tròng trắng đen rõ ràng đảo tới liếc lui, tựa hồ nghĩ đến cái gì liền kêu to: “Chẳng lẽ —— “

Không ai biết rõ nữ nhi bằng mẫu thân, Hòa Thường biết nữ nhi đã đoán ra được bảy tám phần nguyên do, vuốt cằm nói rõ ràng: “Mẫu hậu lên thiên đình đã mấy tháng, nhưng cũng như trước không được phụ vương con thả con ra khỏi động. Bởi vì di thương con tiếc con, mới dùng biện pháp tổ chức đại hội bàn đào sớm để cho con ra ngoài.”

Nghe xong lời này, bà vai Tang Chi thoáng chốc suy sụp xuống hơn phân nửa, vẻ mặt cô đơn. Cho nên mới nói, cha làm cái gì cũng thật đáng ghét! Làm hồ ly chỉ cần có thể ăn thịt gà là được thôi, cần gì phải đi học pháp thuật?

Công chúa Họa Thường thấy bộ dáng này của nữ nhi, đang định nói nửa chột nghe Vương mẫu cười ngoác ngoác nói, “Chỉ nhi, đến đây đi nói chuyện.”

Tang Chi lấp bắp đi đến trước bàn của dì, chột nghe lời nói thâm thúy này: “Chỉ nhi, dì biết con không vui khi tu luyện pháp thuật, tăng trưởng tu vi, nhưng phụ vương của con cũng là vì tốt cho con. Việc lỗi kiếp lần này, Thiên Lô có thể tha cho con một lần nhưng sẽ không có lần thứ hai. Đến lần lỗi kiếp khi con được ngàn năm, sét kia đánh xuống biến con thành tiểu hồ ly cháy đen, như thế sao tốt được?”

Tang Chi nghe Vương Mẫu nương nương trêu ghẹo mình, chỉ vui đầu làm bộ dạng cục cưng ngoan ngoãn, “Ân cứu mạng của dì, Tang Chi suốt đời khó quên, việc tu luyện thành tiên kia con sẽ cố gắng hết sức.”

Vương mẫu cố nghiêm túc, ra vẻ mặt trưởng bối, trầm ngâm nói: “Phụ vương con cấm cửa con thật sự không đúng, nhưng không cho con ăn cũng không phải là sai lầm. Nhìn chung tam giới, con có nghe nói ai tu tiên lại ăn mặn không? Ngay từ hôm nay con bắt đầu ăn chay đi.”

Sau khi nghe vậy tiểu hồ ly kinh hãi, tưởng thấy trước mắt hình ảnh chân gà cánh gà dầu mỡ tí tách thơm ngào thơm ngạt như đang dần dần cách mình càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ. Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Vương mẫu nương nương một lời thốt ra trấn định không thể vận hồi, tự biết con đường xin xỏ ỉ ôi này không thể thực hiện được, nằng bèn chạy nhanh đến gục trong lòng mẫu hậu làm nũng: “Mẫu hậu, con, con... Con không ăn chân gà, sống không nổi !”

Công chúa Họa Thường ôm lấy nữ nhi, lòng quyết tâm nói: “Chỉ nhi, con lớn rồi mà cứ y như con nít, khi bằng tuổi con mẫu hậu đã cùng phụ vương con đính hôn...” Nghĩ đến đây, công chúa Họa Thường tựa hồ nhớ tới tình cảm ân ái thân thiết ngày xưa của hai vợ chồng, hai má đỏ lên như tiểu nữ nhi đánh phấn hồng.

Vương mẫu thấy thế bèn nói: “Nếu như thế, mẹ con hai người đều đi xuống đi, Thiên Hồ Đế Quân chờ ngoài điện cũng giận lắm rồi.”

Nói xong, cho dù Tang Chi không tình nguyện, công chúa Họa Thường vẫn hành lễ cáo lui. Nhìn thấy thân ảnh hai mẹ con đi xa, Vương Mẫu mím môi lại cũng không hành động gì, thật lâu sau mới có tiếng thở dài như một tảng đá lớn rơi xuống đất, ngoác ngoác tay nói: “Xuất hiện đi.”

Vừa dứt lời, phía sau bình phong liền xuất hiện một thân ảnh, băng cơ ngọc cốt (Da như băng, xương như ngọc, chỉ thân hình dáng dấp người con gái đẹp. Cũng nói là băng cơ ngọc thể), nhẹ nhàng vén rèm che lên, chính là Mạn Nhi, nữ quan thân tín bên cạnh Vương Mẫu nương nương. Mạn Nhi cười làm lộ ra lúm đồng tiền động lòng người, từ phía sau mới tiến đến bên tai Vương mẫu nói: “Nương nương.”

Vương Mẫu chống tay lên góc ghế trầm tư, bị gọi như vậy giống như kinh hãi giật mình mới nói: “Hết thầy làm theo kế hoạch đi.”

Mạn Nhi vâng dạ, lại nói: “Có cần thông báo cho Thiên Hồ Đế Quân?”

Nghe xong lời này, Vương Mẫu nhủ mi càng sâu, “Không cần, cái quyết định năm đó sợ hấn đã đoán được cục diện hôm nay, nhưng mà khó khăn là Họa Thường vẫn chẳng hay biết gì. Chúng ta giấu giếm nằng, trên mặt là làm nằng thương tâm lo lắng, nếu một ngày nào đó nằng biết được chính xác chân tướng mọi việc... Ai có thể nói sẽ xảy ra tình huống nào?”

Mạn Nhi nghe xong lời này, mắt đẹp như nước long lanh, lòng cũng có chút cảm giác tiếc hận, “Trời đất chứng giám khổ tâm của nương nương.”

Vương mẫu nhếch nhếch khóe miệng, nhưng cuối cùng nụ cười cũng không lộ ra.

————— ta là đường phân cách gặt hái đầu tiên $\wedge(\omega\wedge)^{\nearrow}$ —————

Đêm nay, Thiên Hồ Đế Quân cùng phu nhân gương vỡ lại lành, ân ái càng sâu hơn trước. Tang Chi nằm ở trên giường lăn qua trở lại cách nào cũng ngủ không được, miệng cứ nhắc đi nhắc lại, quay đi quay lại đều là hai chữ: “Chân gà”.

Làm một hồ ly xứng đáng, đối với “sự nghiệp” đuổi gà ăn gà, tiểu công chúa Tang Chi vẫn đều đứng số một số hai trong tộc, nhưng vì sao nằng không phải là hồ ly bình thường mà phải làm linh hồ “đồ bỏ” vậy? Nếu thắng tiền mà không phải khảo nghiệm phép thuật, không cần bị sét đánh mà là khảo nghiệm cách đuổi bắt gà thì tốt biết bao nhiêu.

Đúng lúc Tang Chi đang vừa miên man suy nghĩ vừa hoài niệm hương vị chân gà, đột nhiên lại ngửi được một cỗ hương vị thơm ngào ngạt từ ngoài điện truyền đến.

“Chân gà!” Tang Chi kích động nhảy từ trên giường xuống, cái đuôi và lỗ tai hiện ra. Lại dùng mũi ngửi hương vị, Tang Chi vui mừng vỗ tay, “Chân gà, thật là mùi chân gà.”

Hương vị này làm nằng suốt đời khó quên, hơn nữa mấy tháng chưa được ăn, làm sao tiểu hồ ly bình tâm cho được, lăn lộn lộn lộn biến hóa thành bộ dáng tiểu hồ ly sau đó chuẩn ra ngoài tìm nơi phát ra mùi. Để không bị nhóm cung nữ phát hiện, Tang Chi chỉ còn cách đem bộ lông của mình biến thành lông màu nâu nhạt của hồ ly bình thường, xác định mọi việc đều thỏa đáng (nguyên văn: “vạn vô nhất thất” – ngàn vạn cái cũng không để lọt mất một cái), ngay cả mẫu hậu chắc cũng không nhận ra mình, như thế nằng mới nghe ngang đi ra ngoài kiếm ăn.

Thẳng tiến theo hương vị tìm đến, trong chốc lát, Tang Chi đi đến cửa Thanh Ngô cung. Đầu lỗ tai tiểu hồ ly run lên, gãi móng vuốt suy nghĩ, Thanh Ngô cung này không phải là chỗ ở của tên phượng hoàng xấu xa sao?

Thì ra, Thanh Ngô cung này vốn dĩ gọi là Thanh Hi cung, vốn là chỗ ở của ngự sử. Mấy trăm năm trước, ngự sử quản chuyện thế gian phạm tội bị biến thành người phạm, sau đó phượng thần trẻ Tuấn Thúc tiếp nhận chức vụ này. Tiểu hồ ly đã từng xa xa liếc mắt một cái nhìn Tuấn Thúc, tường mây lượn lờ, phía sau màn trướng (màn che) khói bay vù vù vờn quanh toàn thân bảy sắc cầu vồng, từ đầu sợi tóc đến đầu ngón chân đều tản ra tiên khí. Phía sau

vách tường có cung nữ theo hầu, liền nghiêng ngang như vậy đưa thân mình lau, thật sự là... rất xấu xa, thật sự rất xấu xa.

Thiên Hồ Đế Quân thường dạy Tang Chi, muốn làm hồ ly, không cần ý lại vào chính mình là cháu gái vương mẫu nương nương rồi vô cùng nuông chiều. Nhưng bây giờ nhìn lại tên phượng hoàng xấu xa kia, bất quá chỉ là một ngự sử trần gian nhỏ thôi, lại hoành hành ngang ngược ngay tại thiên cung. Hơn nữa, Tang Chi còn nghe nói, tộc phượng hoàng này ngoài chuyện vô cùng kiêu căng tự cao, thậm chí còn tự mãn —— Không phải sương buổi sáng không uống, không phải măng trúc không ăn, không phải ngô đồng sống ngàn năm không đậu (truyện truyền rằng Phượng Hoàng đậu/ở trên cây ngô đồng ◇ Đỗ Phủ 杜甫: Bích ngô tê lão phượng hoàng chi 碧梧栖老鳳凰枝 (Thu hứng 秋興) Phượng hoàng đậu đến già trên cành ngô đồng.).

Có lời đồn rằng, năm đó sau khi Tuấn Thúc Phượng Quân nhận chức ngự sử trần gian, Ngọc đế còn cho tu sửa lại Thanh Hi cung, tìm ngô đồng (cây vòng) ngàn năm xây dựng thành cung điện tráng lệ này, đổi tên thành “Thanh Ngô cung”. Tang Chi đối với Tuấn Thúc không có tình cảm tốt lành gì, xưa nay hề theo mẫu hậu lên thiên cung, cũng tuyệt đối vòng qua Thanh Ngô cung mà đi.

Nhưng ngày này giờ này ——

Tiểu hồ ly đang suy tư có nên vào hay không, mùi chân gà giống như cổ tình đánh vào chóp mũi, tựa hồ so với vừa rồi còn đậm hơn. Tang Chi sờ sờ cái bụng đói mấy tháng, nhanh như chớp chui vào Thanh Ngô cung. Mùi là từ trong phòng phía đông bắc bay ra, Tang Chi chảy nước miếng định vào trong thưởng thức thức ăn ngon, lại chợt nghe tiếng vang truyền đến từ chính điện, sợ hãi mang theo cái đuôi xẹt lùi đến trước cửa thiên cung.

Cái gọi là hồ ly băng xuống phố, ... khụ khụ, chứng tiên ai ai cũng reo hò kêu đánh. Thật xui xẻo cho Tang Chi, tiến vào thiên điện cũng có người, Tang Chi bất đắc dĩ đành phải tránh ở phía sau cây cột quan sát tình thế, định tìm cơ hội quay ra. Lúc này, Tang Chi rốt cục mới thấy rõ cảnh trí Thiên điện.

Mây mù lượn lờ, màn mỏng trùng trùng, cách đó không xa một đám sương trắng bay theo một đường, bốn phương đá cẩm thạch vững vàng, nước suối chảy ồ ạt. Thế là Tang Chi chạy bậy chạy bạ lại chạy vào phòng tắm của người khác. Lúc này, bên trong phòng tắm tựa hồ có người, truyền đến tiếng động dòng nước, lại không nghe đến tiếng nói chuyện.

Tang Chi đánh bạo ló đầu hồ ly ra tìm hiểu, khi thấy rõ hoàn toàn cảnh tượng trước mắt thì giật mình đánh thót.

Vai hơi lộ ra, tóc đen dài phủ xuống như áo choàng, một nam nhân mắt phượng đang hít lại tắm tấp một cách thích ý! Mặc dù cách thiên son vạn thủy (cách xa xa), Tang Chi nhìn không rõ dung mạo của hắn, nhưng liền nhận ra người này chính là tên phượng hoàng xấu xa Tuấn Thúc. Lần trước tuy chỉ thoáng nhìn xa xa, nhưng lần này tiểu hồ ly không thừa nhận cũng không được, bộ dạng của Tuấn Thúc xác thực... so với các thượng tiên khác đều chói mắt hơn một chút. Ánh mắt, cái mũi, đôi môi, Tang Chi không thể nói rõ là đẹp như thế nào nhưng ngũ quan xinh xắn như thế này lại đặt trên khuôn mặt kia của hắn, thật là đẹp đến nói không nên lời, bề ngoài cái cảm là một đường cong hoàn mỹ như vẽ. Về tuấn mỹ như vậy liền khiến Tang Chi ngay lập tức in sâu vào đầu bộ dáng trước mắt của hắn.

Thực... Xấu xa! Hừ, nam phượng hoàng trưởng thành đẹp như vậy, không biết mẹ hắn tại sao lại sinh ra hắn so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn! Tang Chi nghĩ đến chuyện nhóm cung nữ phong cho Tuấn Thúc danh hiệu “Mỹ nam đệ nhất thiên hạ”, không khỏi thề lười, liền chợt nghe tiếng cười nói:

“Tuấn Thúc Phượng Quân, hôm nay bên trong cung, sợ là chỉ có mình ngươi là hưởng thụ giới nhất!”

Tang Chi kinh ngạc bất ngờ, bắt đầu bình tĩnh lại, chẳng lẽ, bên trong phòng tắm này còn có nam nhân khác? Tiểu công chúa Tang Chi sinh ra được mấy trăm năm nay, ngoại trừ sống ở Thanh Khâu quốc thì chỉ là đến thiên cung đi thăm người thân là dì, rất ít ra ngoài nên việc quen mặt biết tên không nhiều lắm.

Hôm nay ngẫu nhiên gặp mỹ nam đang tắm, tâm tình đâm ra nhộn nhạo, lập tức sắc tâm (tính háo sắc) nổi lên, không nghĩ đến xấu hổ mà chỉ nghĩ đến việc mở to mắt để xem mặt vị thượng tiên khác đang nói chuyện kia. Trong lúc nhất thời, nghe thấy mấy người trò chuyện vui vẻ.

“Đúng vậy đúng vậy, lúc đó ta mới lên Thiên cung chợt nghe thấy Tuấn Thúc Phượng Quân thích sạch sẽ đến cực điểm, bất luận khi nào chỗ nào, mỗi ngày đều tắm rửa vệ sinh, lúc ấy còn tưởng rằng ngươi rất kỳ quái, ha ha! Hôm nay cùng ngài tắm rửa, mới biết thật tuyệt vời.”

“Cũng hơi kỳ lạ, ngài dùng cái gì mà ta tắm ở bể tắm nhà mình cũng không thể có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng như vậy?”

Nghe vậy, nãy giờ vẫn nhắm mắt dưỡng thần, Tuấn Thúc Phượng Quân lúc này mới miễn cưỡng mở mắt ra, cười nói: “Các vị tiên hữu (bạn tiên) có điều không biết, phòng tắm này của ta là tắm bằng dược, trong nước có sử dụng một ít dược liệu, làm cho người ta sau khi tắm liền nhẹ nhàng khoan khoái giải bớt lao khổ.”

.....

Mấy nam nhân vừa nói vừa đùa, Tang Chi ở phía sau cây cột nghe xong thì mặt đỏ tím đập, cắn răng do dự: “Hôm nay chạy bậy chạy bạ lại thành rình coi một nam tử tắm rửa, nếu bị phụ vương mẫu hậu phát hiện, ta hẳn phải chết tốt. Nếu xem một mỹ nam tắm rửa thì chết tốt, xem N mỹ nam tắm rửa thì cũng chỉ là chết tốt mà thôi, tội gì không ngo cho bằng thích?”

Sau khi suy nghĩ, Tang Chi cổ vũ dũng khí, rốt cục lại ló đầu hồ ly ra, lòng tràn đầy chờ mong nhìn về phía mỹ nam sau màn che, kết quả là...

○__○ toát mồ hôi hột

Tiểu hồ ly buồn bực, bị hóa đá ngay tại chỗ không thể nhúc nhích. Ba vị “mỹ nam” khác ở trong ao tiểu công chúa Tang Chi đều nhận ra được, từng người là: Văn Khúc tinh quân, Tư Mệnh tinh quân cùng với Thái thượng lão quân. Mà ba vị này, không trừ một ai, đều là lão nhân a a a!

Tang Chi bắt đầu ôm đầu ôm cổ, không nên có lòng tham a, mặc dù có ba vị lão nhân này làm nền, tên phượng hoàng xấu xa kia có vẻ càng phát ra sự kiêu diễm động lòng người. Nhưng nghĩ đến vừa rồi mới nhìn đến cả đồng cả mớ làn da đầy nếp nhăn, bên hông lại không thể tin được lồi lên cái sẹo, còn có râu bạc dài ghê tởm bên vết trời trên mặt nước, Tang Chi thật muốn móc con mắt mình ra.

Tắm rửa thì không sai nhưng lại đi dọa người khác là các người không đứng à nha!

Hồ ly háo sắc Tang Chi đành phải chịu khổ báo ứng, tiếc hận đầm ngực dậm chân đá chân, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng nói: “Ài!”

Một chữ, hoàn toàn đem Tang Chi kéo về hiện tại, khôi phục thần trí. Hồ ly tinh nhìn chung quanh bốn phía, lúc này mới phát hiện do mình kích động, kinh hãi không ngờ nên đã nhảy từ phía sau cột ra, lại còn giờ chân đá nước khiến cho mặt nước rung động. Đừng nói vài vị thượng tiên, ngay cả tiểu yêu tiểu quái cũng có thể phát hiện.

Lông hồ ly Tang Chi dựng ngược, tứ chi nhanh chóng ôm lấy mặt, trùm mặc một lát, hồ một tiếng muốn che giấu mặt rồi chuẩn bị. Nhưng Thiên Hồ Đế Quân có một câu nói rất đúng nha: “Tang Chi, con không học vẫn không nghề nghiệp, luôn luôn sẽ có một ngày hối tiếc không kịp!”

Ngay khi Tang Chi còn đang đọc một câu thần chú sút mẻ của thuật che giấu, Tuấn Thúc Phượng Quân đã tùy ý chỉ chỉ ngón trỏ, một cái lưới trời to bự đã bắn ra, ngay lập tức trói gô tiểu công chúa Tang Chi lại.

Giờ phút này, Tang Chi quả thực hối tiếc không kịp.

Phụ vương à, con đáng ra nên nghe lời cha nói, luyện pháp thuật thật tốt. Ít nhất, thời điểm nhìn coi lúc này có thể đem thuật che giấu áp dụng là tốt rồi!
(T o T)~~

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tang Chi bị Phượng hoàng xấu xa dùng dây thừng trói lại, treo lên cột tự do đung qua đưa lại.

Giờ phút này, tiểu công chúa Tang Chi cảm thấy chính mình giống hệt cha hồ ly, mặt mũi đều mất hết. Nhưng mà may mắn chính là, mình đã phòng ngừa chu đáo, trước khi làm kẻ trộm đã thay đổi màu sắc lông hồ ly, cho dù hiện tại vài vị thượng tiên tận tình khuyên bảo hỏi ra nghi vấn, nhưng nửa điểm cũng không nhận ra lai lịch thân phận của Tang Chi.

Văn Khúc Tinh quân liếm liếm miệng hơi khô, tính tình khá bình tĩnh hỏi: “Người là sủng vật của thần tiên nào? Vì cái gì lại đến nơi này của Phượng Quân Tuấn Thúc?”

“.....”

“Đến Thanh Ngô cung, có phải tìm Tuấn Thúc Phượng Quân có việc bẩm báo hay không? Hoặc là tìm kiếm chúng ta có việc gì?”

“.....”

“Người không nói hay không biết nói, không phải là bị nguyên cấm ngữ chứ?” (lời nguyên bị cấm)

“.....”

Tang Chi ngáp một cái, có chút bất đắc dĩ nhìn chằm chằm Văn Khúc tinh quân. Ở tiên giới có tin đồn, có ba tiên khi nhìn thấy liền muốn kiếm đường vòng mà đi (vòng tránh): Thứ nhất là Thiên Lôi, người có tính tình táo bạo, xem người không vừa mắt liền đánh cho người một cái da bầm thịt bầy (nguyên văn “lý tiểu ngoại nộ”: trong cháy ngoài mềm); Thứ hai là quả phụ Hằng Nga, người quá mức xinh đẹp khiến người ta muốn phạm tội; người thứ ba chính là vị tiên trước mắt này, nói năng dài dòng, cứ gặp người nào cần thăm hỏi là có thể ăn cần thăm hỏi tới vài năm (má ơi, nói gì mà nói khiếp thế), ngay cả cái vị Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh Phật về kia cũng không so được với Văn Khúc tinh quân (ủa, Đường Tăng cũng bị liệt vào hạng “nhiều chuyện” sao).

Tại sao Lão lại phiền toái như vậy a? Hỏi lâu như vậy, lão chưa thấy mặt thì nàng đã cảm thấy mặt mũi muốn xiu.

“Hắc! Tiểu gia hỏa này còn dám trừng mắt nhìn?” Thấy tiểu hồ ly không nói tiếng nào, Tư Mệnh tinh quân tức giận đến nổi trực tiếp từ trên ghế nhảy dựng lên, “Nếu người không trả lời bản tinh quân, bản tinh quân sẽ lột da hồ ly của người!”

“.....”

Bên này Thái thượng lão quân cũng liên tưởng đến việc vừa rồi bị tiểu tử này trông thấy hết tron, môi mắt đều dựng ngược: “Nghịch súc, Lão phu muốn giết ngươi! Lão phu muốn giết ngươi! Còn không mau mau hiện ra nguyên hình!”

Tuấn Thúc này giờ luôn giữ vẻ trầm mặc không nói, nghe vậy liền hừ lạnh, nhắc nhở nói: “Thái Thượng lão quân, vốn dĩ nó đã là nguyên hình rồi mà.” Không gian nhất thời yên lặng. Tuấn Thúc đôi mắt chớp một cái, dùng ánh mắt khi độc nhìn trừng Tang Chi. Đầu lỗ tai Tang Chi run lên, ngay cả cái đuôi cũng hoảng lên.

Đúng vậy, chính mình hiện tại là “Nguyên hình” rồi đó thôi, nếu nói người có bộ dáng linh hồ giống như nàng thì ở Thiên cung không có ngàn con cũng có trăm con. Tang Chi không tin là Phượng hoàng xấu xa kia lại dám mang nàng đến từng cửa nhà của đám thần tiên bằng hữu, hỏi xem nàng là sủng vật nhà ai.

Chi cần tra không ra thân phận, sẽ không người nào biết nàng đường đường là công chúa Tang Chi nhưng lại đi nhìn lên nam nhân tắm rửa; nếu như không có người biết nàng nhìn lên nam nhân tắm rửa, cha nhất định sẽ không cảm thấy mất mặt giận dữ; chi cần cha không giận dữ, về sau chuyện ăn gà có lẽ còn có thể thương lượng. (meo meo: nữ nhi, người ngoài việc ăn gà ra còn có thể nghĩ đến chuyện khác hay không?)

Tang Chi hạ quyết tâm, mắt hồ ly giáo hoạt chuyển một vòng, không mở miệng. Không nói lời nào, không hiện hình người, cho dù Mệnh Cách Tinh Quân quảng đại thần thông có sổ sủa sổ mạng người của thiên đình, cũng không có biện pháp tra ra nàng. Vài vị thượng tiên vây mòng mòng xung quanh Tang Chi, rốt cuộc cuối cùng cũng mệt mỏi.

Tuấn Thúc nhắm nháp ngụm trà, nhìn chung quanh chúng tiên hữu rồi mở miệng nói: “Ta xem hồ ly này linh lực thấp, cũng không giống sủng vật của các vị thượng, chẳng lẽ nó không phải là sủng vật của các tiểu tiên tụ tập trên thiên đình?”

Chúng tiên vừa nghe lại thấy hợp lý. Văn Khúc Tinh Quân nói: “Nếu như thế, Tuấn Thúc Phượng Quân cảm thấy nên xử trí như thế nào?”

Tuấn Thúc giống như vô tình liếc mắt nhìn Tang Chi, ý cười rất đậm: “Chi là một hồ ly chưa thành tiên thôi, nếu đánh bậy đánh bạ trúng đến ta, giờ ta liền trói lại để tại đây đi. Nếu có tiểu tiên tới cửa nhận lãnh thì cho nó đi, nếu không có...” Tuấn Thúc cổ ý kéo dài âm cuối, trầm ngâm nhìn chăm chú tiểu hồ ly, đôi mắt đột nhiên lóe sáng lên:

“Nếu không có tiểu tiên nào đến nhận, ngày mai liền lột da nhắm rượu đi!”

!!

Lòng dạ thật độc ác dữ dội! Tang Chi không thêm tổn hơi thừa lời, cũng không hề chớp mắt trừng mắt nhìn Tuấn Thúc, phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng thói, nàng chỉ biết Phượng tộc không có một cái gì tốt, ý vào tổ tông đã từng cứu Ngọc đế, mới được phong làm thượng tiên, qua nhiều thế hệ như vậy đều kiêu căng tự mãn. Có gì đặc biệt hơn người đâu!

Nói trắng ra là, không phải hấn với gà giống nhau ở chỗ đều là gia cầm sao! Hừ, nhiều nhất cũng chỉ... so với lông gà thì lông phượng có điểm sáng lạn hơn, bay cao hơn, nếu tính về mặt thực phẩm thì bộ không phải cũng giống như gà là đồ ăn của tộc hồ ly sao?

Tiểu hồ ly một bên cắn răng thầm mắng, một bên nhìn theo Tuấn Thúc xấu xa đang đưa vài vị tiên hữu ra về, mắt hồ ly hai tròng trắng đen rõ ràng đảo lia, khoe miệng có ý cười giáo hoạt, phượng hoàng ngu ngốc, trói bằng dây thừng tiên thì có gì đặc biệt hơn người, dây thừng tiên có thể trói được bản công chúa sao? Có thể là đối thủ của bản công chúa hồ ly sao?

————— ta là đường phân cách ăn hồ ly ăn luôn cả da hồ ly —————

Sương đêm thật lạnh.

Tang Chi phóng chừng mọi người ở Thanh Ngõ cung nên ngủ cũng đều ngủ rồi, liền cắn đứt dây thừng tiên chạy ra ngoài đại điện. Lén lút đi tới cửa cung, Tang Chi giống như lại nghĩ tới cái gì đó lại quay trở lại, đi thẳng đến Thiên điện. Chính xác mà nói, là đi đến Thiên điện có mùi chân gà >_

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hôm nay là lễ Hội bàn đào, trên thiên cung mây nắng tốt tươi, chúng tiên tập hợp lại, phi phàm náo nhiệt nói không nên lời.

Ngọc Đế cùng các tiên cùng nhau nâng chén rượu uống chúc mừng, Vương Mẫu nương nương cũng đặc biệt phải nhóm tiên nga phân phát bàn đào. Tuy nói năm nay đào tiên, ách ~ có điểm hơi chua, nhưng quả đào trong hội bàn đào thì không gì có thể so sánh được, đầu tiên là có thể kéo dài tuổi thọ cùng nâng cấp tu vi, thứ hai chính là tự tay Vương Mẫu nương nương chọn đào, ai cũng không dám từ chối ý tốt của bà, ai tiếp nhận quả đào đều cười cười ngọt ngào, cắn phải quả đào chua cũng không dám nói gì chỉ biết liên tiếp khen ngợi “Ngọt a ngọt”.

Nhưng đôi khi cũng có bộ dạng hai, ba người nhìn không được.

Khi tiên nga đem bàn đào mang đến chỗ Tuấn Thúc Phượng Quân ngồi ở tòa bằng ngọc, Tuấn Thúc bất ngờ đứng dậy, đi đến trước đài phát tay áo

khom xuống: “Thịnh nương nương giáng tội, bàn đào này Tuấn Thúc không dám nhận!”

Nghe vậy, Ngọc đế cùng Vương Mẫu đối mặt nhìn nhau, rồi quay đầu lại nhìn liền thấy ngự sử thống lĩnh Cửu Châu —— Tuấn Thúc Phụng Quân đứng thẳng hiên ngang, tuấn lãng phiêu dật nói không nên lời, hai người lại rất ấn ý không có lên tiếng.

Nói đến Tuấn Thúc này luôn luôn là một khúc mắc của Ngọc Đế. Khi tiên tộc thống nhất tam giới, hai tộc Long Phụng vì có công lao phò trợ đắc lực nên được Ngọc Đế tri ân, đem phụng thần Đào Tuấn Uyên cùng với Long thần Tử Trạch Giai phong làm thần thú cổ, ban thưởng lãnh địa Vô Kích Bích Thụ và Long Cốc cho hai tộc.

Nhưng không ngờ là hai bên không hợp với nhau, ngàn năm trước, khi có va chạm xảy ra thì hai tộc Long Phụng suýt nữa gây chiến. Nguyên bản mà nói, biểu tượng đại diện cho Phụng hoàng là lửa nên được xem là dương, thay mặt cho giống đực; mà biểu tượng đại diện cho Long lại là nước nên được xem là âm, thay mặt cho giống cái. Nhưng mà người trần gian lại cảm thấy ngoại hình của rồng khi xuất hiện lại khí phách đáng hoàng hơn nên lấy làm biểu tượng cho hoàng đế, hình tượng phụng hoàng được sắp đứng sau, thay đổi lớn thành Long là dương, Phụng là âm.

Người phạm không hiểu chuyện vốn là việc rất nhỏ, nhưng Phụng Thần lại là đế quân có tiếng keo kiệt nghi ngờ vô căn cứ, vì thế nổi giận, hoài nghi Long tộc lên cùng người phạm kết giao mới đảo ngược âm dương như thế này. Ngọc đế khuyên can mãi nhưng vẫn không giảng hòa được hai tộc, Phụng thần Đào Tuấn Uyên lại nổi con thịnh nộ khó tiêu, phát tay áo nói thẳng, không bao giờ liên quan đến người phạm, mà nguyên bản ngự sử trần gian do Phụng tộc chưởng quản cũng liền không làm việc nữa.

Ngự sử trần gian, tức là quản lý tất cả thổ thần ở Cửu Châu, cũng quản luôn ông Táo Tò may mắn, thần Tử Cô xấu xí, đầu thần Trương Suất cũng như giao tiếp với các tiểu tiên từng địa phương. Chức trách chủ yếu chính là phù hộ trần gian, thống lĩnh thổ thần khắp nơi. Phụng tộc bỏ lại cục diện rồi rầm như thế, Ngọc Đế đành bất đắc dĩ, ra lệnh cho con trai thứ hai Nhai Xái của Long tộc quản lý.

Mấy trăm năm đều mưa thuận gió hoà, ngay cả Ngọc đế cũng nghĩ đến việc này cũng đến hồi kết thúc. Nhưng Nhai Xái vì nhiều lý do bị giáng hạ làm người phạm, về nhà cưới lão bà sinh con. Chức ngự sử trần gian lại lần nữa để trống, Ngọc Đế gấp gáp đến độ quay mò mò, Vương Mẫu nương nương thấy như vậy mới lấy thấu hiểu cùng tình cảm, thêm sử dụng một chút mưu kế khiến cho Phụng thần Đào Tuấn Uyên rút cuộc cũng đáp ứng cho con mình đảm nhận chức này.

Ai ngờ Tuấn Thúc vừa vào thiên cung lại nói, “Muốn ta làm ngự sử trần gian cũng có thể, nếu Nhai Xái có thể đánh bại được ta.”

Ngọc Đế nghe vậy, liền biết tâm địa ác độc của Tuấn Thúc. Chức ngự sử trần gian này nghe qua cũng phong cảnh vô hạn nhưng thật ra cũng là một việc rất cực nhọc. Ngoại trừ phải thường xuyên hỗ trợ thổ thần khắp nơi chăm sóc các vấn đề trần gian, lại lúc nào cũng phải phòng bị tiểu yêu tiểu quái lảng giềng đến xâm phạm, làm chủ gia đình dài từ Đông đến Tây: lúc thì Thổ thần phương này la hét muốn về nghỉ hưu sớm, lúc thì Thổ thần phương kia lại la khóc kể lể bị tiểu yêu gần đó khi dễ, Thổ thần đâu kia lại oán giận sao phân cho mình một lãnh thổ mà ôn dịch phát sinh không ngừng, ngay cả cống phẩm cũng không có...

Bởi tình hình như thế, hai tộc Long Phụng mới ngại thoái ta thác, không ai muốn tiếp nhận cái công việc khổ sai này. Trước mặt Phụng Thần già vờ đáp ứng, nhưng lại nói rõ muốn con tỷ thí cùng với Nhai Xái vốn đã mất hết linh lực tu vi trở thành người phạm, thì còn có cái gì có thể tri hoãn? Không ai có thể đoán được, cuộc tỷ thí hôm đó, Tuấn Thúc lại tính sai mất một chiêu, thua hết một bàn...

Hoàn hồn sau dòng trí nhớ, Ngọc Đế ho khan: “Tuấn Thúc chắc là ghét đào tiên có chút chua, cái này...”

Không đợi Ngọc đế dứt lời, Tuấn Thúc đã lại cúi đầu nói: “Tuấn Thúc không dám. Bàn đào là kết tinh từ tinh hoa của mặt trời và mặt trăng, lại là vật do nương nương tự tay gieo trồng, tất nhiên là vô cùng trân quý. Tuấn Thúc không muốn tiếp nhận bởi vì không xứng đáng.”

Ngọc đế im lặng, không biết trong lòng Tuấn Thúc đang suy nghĩ cái gì, do dự một lúc mới hỏi: “Tại sao không xứng đáng?”

Tuấn Thúc nói: “Tiểu tiên tự nhập thiên cung, được Ngọc Đế cùng Vương Mẫu nương nương đánh giá cao, phong làm ngự sử thống lĩnh Cửu Châu, mặc dù có lỗi sai Ngọc Đế cùng nương nương cũng chưa từng trách phạt. Nhưng mấy ngày gần đây thổ thần của Bình Nhạc trấn dưới trần là tiểu tiên La Dương nhân tuổi tác đã cao nên cáo lão hồi hương. Tuấn Thúc không có biện pháp phòng ngừa chu đáo, trong khoảng thời gian ngắn lại tìm không thấy tiểu tiên nào có thể giao quản lý Bình Nhạc trấn, quả thật thất trách (lơ là trách nhiệm), như thế Tuấn Thúc làm sao dám nhận bàn đào của nương nương?”

Nói xong, phía trên đại diện một mảnh im lặng. Lời nói của Tuấn Thúc từ ngữ chuẩn xác, ngữ khí tuy là khiêm tốn đến cực điểm, trên mặt vẫn không hề che giấu vẻ kiêu ngạo. Ngọc Đế ngồi ngay ngắn ở trên điện, hàm răng cũng đã âm thầm ngửa. Tiểu nhi Tuấn Thúc này chính là đang trả thù a!

Nguyên lai Ngọc Đế còn cho là Tuấn Thúc thật nhẫn nhục chịu đựng, bốn trăm năm qua sớm đã thích ứng với mọi tình cảnh. Nhưng tình hình bây giờ là làm sao a! Hẳn rõ ràng án binh bất động, cố ý chờ hôm nay muốn làm như bản thân mình có tội a! Bình Nhạc trấn là một vấn đề nan giải, bởi vì nghèo khó nên bị toàn chúng tiên ghét bỏ, Thổ thần thay đi đổi lại, rất khó sống yên ổn. Việc này Ngọc đế đành phải mở một con mắt nhắm một con mắt, làm như nhìn không thấy, một chút ý tứ ra tay hỗ trợ đều không có.

Tuấn Thúc khó chịu chuyện này, nên cố ý chọn ngay ngày sự kiện bàn đào này khi chúng tiên tập hợp lại, đem củ khoai lang nóng phồng tay đường đường quảng cho Ngọc đế đại nhân giải quyết.

Tiểu nhi Tuấn Thúc, người thật nham hiểm!

Sắc mặt Ngọc Đế đau khổ, tăng hắng nói: “Tuấn Thúc a, việc này hay để sau —— “

“Thỉnh Ngọc Đế cùng Vương Mẫu nương nương giảng tội!” Tuấn Thúc mạnh mẽ kêu to, trực tiếp bác bỏ ý tưởng “ngày sau bàn lại” của Ngọc Đế đại nhân.

Ngay lập tức, Ngọc Đế cảm như hén. Chúng tiên cũng đều không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh —— xem tuồng.

Ngọc Đế đưa tay lau mồ hôi lạnh, tự suy nghĩ xem phải giải quyết thế nào, nhưng thật may Vương Mẫu lại giải vây. Vương Mẫu nói: “Tuấn Thúc Phụng Quân luôn luôn cẩn thận, sự tình lần này cũng không thể hoàn toàn trách người. Ta cùng Ngọc Đế hiểu được người nóng lòng muốn tận tâm giải quyết vấn đề, chỉ là trong thời gian ngắn có thể chạy đi đâu tìm Thổ thần thích hợp? Xuống dưới...”

Câu “Xuống dưới đi việc này nói sau” của Vương Mẫu còn chưa nói ra, đại diện vốn im lặng lại thoáng chốc truyền đến giọng nữ thanh thúy: “Sao lại không có?”

Lời nói của Vương Mẫu nương nương bị cắt ngang, hơi do dự một chút lại ngẩng đầu nhìn, công chúa Tang Chi lỡ mồm đã định bước lên phía trước điện, lục lạc đeo trên đầu và trên lưng chuyển động phát ra tiếng chuông đinh đang dễ nghe, cười khanh khách nói: “Di, muốn tìm một Thổ thần thì rất khó sao?”

Đáy lòng Vương Mẫu lo lắng cháu gái quấy rối, trên mặt vẫn mỉm cười như trước: “Chỉ nhi, đừng nói bậy nữa, mau mau đi xuống dưới.”

Đưa mắt ra hiệu, sau đó một vài người hầu gái bên cạnh Vương Mẫu yên lặng nhanh chóng đi đến bên người Tang Chi, vây quanh muốn kéo Tang Chi đi xuống. Tang Chi thấy tình thế cấp bách, mỗi bước đi cẩn thận, rốt cục cũng hô lên: “Di, cháu không có nói bậy! Tang Chi nguyện ý đi làm Thổ thần Bình Nhạc trấn.”

“Chỉ nhi!” Tiếng nói vừa dứt, công chúa Họa Thường ngồi ở một bên liền vỗ bàn đứng lên, trừng mắt quát: “Con đang hồ ngôn loạn ngữ (phát ngôn hồ đồ, nói bậy nói bạ) cái gì? Con có biết...” Công chúa Họa Thường không dám nói thẳng ra, ánh mắt liếc qua nhìn chăm chú vào Tuấn Thúc cách đó không xa, có ý muốn nhắc nhở bảo bối nữ nhi rằng làm Thổ thần ở cái Bình Trấn kia không phải là chuyện tốt, nhưng lại sợ nói trắng ra trước mặt Tuấn Thúc như thế sẽ làm cả hai bối rối.

Ai ngờ khi nàng còn đang do dự, Tang Chi đã lắc đầu nói: “Mẫu hậu, con biết. Bình Nhạc trấn kia vừa khổ lại vừa cực, làm Thổ thần cũng không phải dễ làm. Nhưng là Tang Chi từ thuở nhỏ đã lớn lên ở Thanh Khâu quốc, nhận hết sủng ái của phụ vương và mẫu hậu, cũng không biết khó khăn của nhân gian, lịch kiếp vài ngày trước rốt cuộc làm cho Chỉ nhi hoàn toàn hiểu ra.”

Tang Chi hít một hơi thở sâu, từ tốn phát biểu tiếp: “Nếu muốn học pháp thuật giỏi, luyện tu vi tốt cũng không phải là chuyện một sớm một chiều? Người phạm cũng có nói: nếu không thể chịu được một phen lạnh thấu xương, hoa mai sao có thể phát ra hương thơm? Trước kia Tang Chi không hiểu chuyện, làm cho phụ vương và mẫu hậu, còn có di dư đồ hao tổn không biết bao nhiêu tâm trí, nhưng hiện tại con đã ra quyết định và hạ quyết tâm ——”

Dừng lại một chút, Tang Chi một thân đi đến trước mặt Ngọc Đế và Vương Mẫu, đôi mắt trong suốt rõ ràng, quỳ xuống: “Dạ, Tang Chi tự biết lịch sử bản thân còn thấp, không đảm nhiệm nổi chức vụ thổ thần. Nhưng thỉnh hai người xem lòng chân thành của Tang Chi, đáp ứng Tang Chi, cháu nhất định sẽ hết sức làm một Thổ thần tốt, mang lại phúc lợi cho dân chúng thế gian.”

Nghe thấy như vậy, chung quanh vang lên âm thanh nhiều người gõ đầu.

Cách đó không xa, sắc mặt Tuấn Thúc vẫn như thường nhưng khóe mắt không giấu được một chút ánh sáng giao hoạt.

————— Ta là đường phân cách bị người trời đem bán còn giúp họ kiếm tiền —————

Tại Dao trì, Vương Mẫu đang chăm sóc Quân Tử Lan (hình như là loài cây thì phải), gặp nữ quan Mạn Nhi sau khi nhận lệnh đi giờ đã quay lại, sau khi cho tá hữu (chắc là nha đầu giúp việc) lui xuống rồi mới nhìn trước nhìn sau trầm giọng: “Như thế nào?”

Mạn Nhi đỡ Vương Mẫu ngồi xuống, dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy nói: “Tôi hôm qua đúng là công chúa Tang Chi có đi qua Thanh Ngô cung. Mặt khác nô tỳ còn nghe rõ cung tỳ ở Thanh Ngô cung nói rằng, ngày hôm qua còn thấy tiểu tiên đồng bên người Tuấn Thúc Phụng Quân nhờ người khác dạy nàng làm món chân gà nướng, nhưng kỳ lạ là Tuấn Thúc Phụng Quân lại là người ăn chay.”

Nghe xong lời này, Vương Mẫu nháy mắt mấy cái, khóe miệng xả ra một tia cười hiểu chuyện: “Thế gian có câu cửa miệng, keo kiệt như Nhai Xãi, nhưng họ lại không biết, ở Thiên Cung của chúng ta còn có tiểu Phụng Hoàng so với Nhai Xãi còn mang thù gấp trăm gấp ngàn lần.”

Mạn Nhi cúi đầu, “Nương nương nghĩ đến...”

Vương Mẫu nhắm nháp trà, sâu xa nói: “Người chắc còn nhớ rõ, bốn trăm năm trước, ở đại hội bàn đào năm đó, có một trảng tỷ thí giữa Nhai Xãi và Tuấn Thúc? A, chúng tiên cứ nghĩ rằng, Nhai Xãi nhất định là bại rồi, ai ngờ nửa đường xuất hiện ra một... Tiểu hồ ly.”

Mạn Nhi giật mình liền hiểu rõ ý tứ của Vương Mẫu, kinh ngạc nói: “Ý của nương nương là... Tuấn Thúc Phụng Quân vẫn nhớ kỹ thù hận năm đó, cho nên hôm nay mới thiết kế dụ công chúa Tang Chi đi làm Thổ thần, bởi vì tiểu công chúa Tang Chi khi còn nhỏ tuổi đã ——”

Ý cười vương mẫu càng sâu, “Người định không bằng trời định a. Năm đó tình tình Tuấn Thúc kiêu ngạo, chúng tiên đều nói là hần yêu cầu tỷ thí với Nhai Xãi vốn đã mất tu vi, nắm chắc phần thắng. Hần lại hoàn toàn không để ý, chỉ vì muốn thoát khỏi chức vụ ngự sử trần gian, nghĩ cũng không ngờ bị cháu gái ta dạy cho một bài học, trở thành trò cười. Hôm nay, chúng ta bên này thận trọng trừ tính kế hoạch, định ninh chuyện này ổn thỏa, lại đột nhiên bị tiểu phụng hoàng kia ra tay trước.”

Mạn Nhi chớp mắt: “Nương nương nói đúng, nhưng Mạn Nhi vẫn không rõ một chuyện. Vừa rồi ở trên đại diện, Ngọc Đế đáp ứng công chúa Tang Chi đi làm thổ thần, nương nương vì sao không phản đối? Nếu như công chúa Tang Chi đi Bình Nhạc trấn, vậy kế hoạch cũ của chúng ta...”

Nghe vậy, Vương Mẫu phát tay áo, ý bảo Mạn Nhi chớ có lên tiếng, “Người định không bằng trời định, từ bỏ ngay kế hoạch đi thôi. Có lẽ, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.”

Ai có thể dự đoán được, từng sự việc này là phúc hay họa? Hoặc là, Tuần Thúc âm kém dương sai, có thể cứu Tang Chi một mạng cũng chưa biết chừng. Nghĩ xong, Vương Mẫu thở dài nói: “Đem Quân Tử Lan này đưa cho Chi nhi đi, nói là... một chút tâm ý của di.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Như thế, Tang Chi cảm thấy mỹ mãn khi được trở thành thổ thần, nhưng lại phát hiện sự thật không giống như mình đã tưởng tượng.

Vương mẫu thấy tiểu hồ ly tuổi còn nhỏ, lại là lần đầu tiên xuống trần gian, sợ là không chu toàn công việc tại Bình Nhạc trấn nên phái cây đào tinh Khế Nhạc lo việc văn thư, phụ trợ chuyên môn cho Tang Chi trong việc chăm sóc các vấn đề hằng ngày. Tang Chi được cha dạy bảo tốt, đối việc nhậm chức thổ thần một chút cũng không dám chậm trễ, chỉ trong vòng khoảng nửa tháng đã đến Bình Nhạc trấn trong truyền thuyết để nhậm chức.

Đi tới miếu thổ địa, đẩy ra cánh cửa gỗ rách nát tả tơi, Tang Chi liền thấy một đồng tro bụi bao phủ trên trần dưới đất toàn bộ ngôi miếu, theo bản năng đưa tay quơ mạng nhện trước mặt, qua ánh sáng mặt trời lờ mờ chiếu qua cửa sổ, tiểu hồ ly nhìn thấy hình như giữa nhà có một người đang ngồi đưa lưng về phía mình.

Người ngồi ở đó nghe có động tĩnh bên ngoài cũng không quay đầu lại, chỉ giương giọng hỏi: “Ai đó? Chuyện gì?”

Tang Chi nghiêng đầu, vừa thử đi đến vừa đáp: “Tiểu yêu A Chi sống ở gần đây, sợ quấy nhiễu thần linh các trấn, nên đặc biệt đến đây để cúng bái thổ thần đại nhân.” Tang Chi dứt lời, cũng vừa lúc đi đến bên cạnh nam tử, chỉ thấy trên bàn bày đầy các thức ăn to nhỏ cùng tiền đồng, bạc vụn.

Nam tử thấy thể thần thủ nhanh nhẹn kích động, đem hết đồng tiền đồng bạc vụn nhét vào trong túi áo, xong mới nâng mặt lên nói: “Gia gia nhà ngươi chắc không có dạy, Bình Nhạc trấn này sao có thể có yêu tinh xuất hiện!”

Tang Chi thấy rõ khuôn mặt nam tử, ngũ quan thanh tú nhưng có vẻ tái nhợt không chút máu, cằm nhỏ môi mỏng, vừa nhìn đã biết chính là một con quỷ keo kiệt như kẹo kéo, vừa rồi một chút bạc vụn như vậy giống như là bảo bối đặt vào trong lòng, dường như sợ nàng lấy đi không bằng. Hừ! Chính là bản thân mình đang chơi đùa, Tang Chi đây còn không ngại bị khó coi đâu!

Nhận thức được điều này, tiểu hồ ly nhịn không được quyết miệng, “Vì sao nơi này yêu tinh không vào được a? Bản công... Ta vào được đây nè.”

Nghe vậy, nam tử thu lại tiền bạc sạch sẽ, tinh tế đánh giá Tang Chi một phen, xong rồi mới theo lễ thường đưa tay hướng Tang Chi vẫy vẫy.

Tiểu hồ ly chớp mắt, “Có ý tứ gì?”

“Muốn biết vì sao yêu tinh không vào được Bình Nhạc trấn không, hai mươi quan tiền.”

Tang Chi trừng to mắt nhìn chằm chằm vào nam tử giống như đang nhìn quái vật, bộ không phải là người dân của Bình Nhạc trấn này đã cùng khổ rồi sao, ngay cả khi trả lời vấn đề này cũng muốn thu bạc? Tiểu hồ ly tức thở, tùy tay lấy viên ngọc ở bên hông thả vào mặt nam tử, “Nói!”

Đối phương nhặt viên ngọc lên, xem đi xem lại, xác định là bảo bối hiếm lạ liền thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ trong chớp mắt, đứng dậy liếc mắt cười quyền rũ: “Không biết tỷ tỷ là tiên nữ nhà ai, tiểu nhân là cây đào tinh Khế Nhạc ở trong này xin cúc cung tận tụy. Nói về trấn Bình Nhạc này, cũng không biết là nguyên nhân gì, dù tiểu nhân đã sinh ra tại đây, tu luyện thành tinh mới được bộ dáng như vậy.”

“Thị trấn này đã được tạo kết giới pháp thuật vô biên, ngoại trừ tiên phạm hai giới có thể qua lại, các yêu ma quỷ quái khác đều không cách nào tiến vào được. Mà yêu tinh giống như chúng ta sinh trưởng ở địa phương này, cũng không có biện pháp đi ra ngoài.”

Nghe xong lời này, Tang Chi giật mình mới hiểu ra, kinh ngạc nhưng không phải vì không biết kết giới thần bí là cái gì, mà là ——

Tang Chi không thể tin, “Người nói người là cây đào tinh Khế Nhạc?” Đây chính là người mà di muốn cấp cho mình để chăm sóc văn thư?

Khế Nhạc nghe vậy, ngũ quan trở nên đoan chính, nghiêm túc trầm giọng: “Đúng là tại hạ!” Dứt lời, không đợi Tang Chi nói tiếp, liền theo bản năng thấp giọng đưa lời tai nói: “Nói như vậy, tiên nữ tỷ tỷ cũng là đến để chuẩn bị cùng tiểu quan?”

“Chuẩn bị?” Tiểu hồ ly mờ mịt, cái này rốt cuộc là như thế nào.

Khế Nhạc thấy thế, vẻ mặt lại trở nên ái muội vỗ vỗ bả vai Tang Chi, “Tiểu quan biết, Thổ Thần đại nhân sắp được bổ nhiệm chính là —— Tang Chi công chúa, nhưng đối với Vương Mẫu nương nương, nàng lại là cháu gái bảo bối nhất đẳng nhất bảo (cao nhất quý nhất). Nếu ta có thể hầu hạ nàng tốt, về sau sớm hay muộn gì thì chuyện thăng quan tiến chức cũng sẽ rất nhanh. Sau này một câu của ta đương nhiên bằng trăm câu ngàn câu so với người khác.”

Cây đào tinh vừa nói vừa đắm chìm trong giấc mộng xuân thu lớn của chính mình, không khỏi nhạc vang hoa nở, “Ha ha, các người cung nga tiên tỳ đến lấy lòng ta, chẳng phải lúc đó mong về sau ta có thể trước mặt công chúa nói nhiều lời hay giúp cho các người sớm thăng quan phát tài sao?”

Nói xong, Khế Nhạc lại làm mặt lạnh nói, “Bất quá nếu như muốn nói tốt, bản đại nhân nhận hối lộ nhưng sẽ không viết giấy vay nợ, còn việc cho vay hết thấy không tiếp nhận. Cái ngọc bội vừa rồi của người cũng chỉ xem như là quà lễ gặp mặt, đề ta tính tính nha ——” Cây đào tinh vừa nói liền lấy ra bản tính bằng vàng, lạch cạch lạch cạch vừa nhớ vừa ghi lại khoản tiền. Hoàn toàn xem nhẹ Tang Chi đang đứng một bên nắm tay tức nghẹn lời, vẻ mặt đờ đẫn như đang bị lửa giận hừng hực thiêu đốt.

“Khế Nhạc, bản công chúa giờ sẽ giết người!!!!”

Vấn đề thứ nhất: Di, ngài rốt cuộc tìm cho ta một tên văn thư thông minh tài giỏi như vậy à?!

Buồn bực không chỉ dừng ở địa phương xa xôi này. Cái gọi là thổ thần, chính là phải quản tất cả mọi việc to nhỏ vật vãn. Hằng ngày Tang Chi đều nhận được lời cầu nguyện, đơn giản là “Phù hộ cho con bỏ bệnh sớm khỏi”, “Hy vọng ta cùng với tân lang sẽ sớm thành thân”, “Phù hộ lần này cha đi xa bình an”. Đợi chút, những việc to nhỏ thượng vàng hạ cám này thì không nói, Tang Chi còn phải thường xuyên đi giúp bà lão mẹ góa con côi (mẹ góa phụ, con mồ côi) bên thôn tây nấu nước, hóa giải hiểu lầm nhỏ của vợ chồng son ở thôn đông, thay thư sinh muốn thi đỗ Trạng Nguyên trong thôn kia đuổi con chuột...

Tiểu công chúa Tang Chi bình thường hay được sủng ái bây giờ lại làm nhiều việc như vậy, Vương Mẫu đã cố tình phái cây đào tinh Khế Nhạc tới để hỗ trợ, nhưng hẳn lại là kẻ có vai mà không thể kiêu, có tay mà không thể chọn, chỉ biết đại ngu ngốc vuốt mông ngựa (xu nịnh) mà thôi, đương nhiên cũng không chia sẻ được bao nhiêu vấn đề.

Không được vài ngày, Tang Chi đã bắt đầu có chút âm thầm hối hận quyết định đến làm Thổ thần. Mà điều làm cho nàng tức điên nhất chính là mỗi lần bản thân lặng lẽ giúp người phạm, thế nhưng cuối cùng lại nghe một câu:

“A! Bò Tát hiển linh a! Cảm ơn Bò Tát, cảm ơn Bò Tát phù hộ ạ ——”

Tang Chi: =_=

Không biết người phạm các người rốt cuộc có đem thổ thần đại nhân Tang Chi ta để vào trong mắt hay không a?

Vấn đề thứ hai: Thổ thần căn bản chính là người kết dây tơ hồng, khuyên can, hội bác gái thôn ủy cứu giúp người nghèo!!!

Tuy rằng Tang Chi vô cùng buồn bực Bình Nhạc trấn này là địa phương quỷ quái chim không thể đẻ trứng, nhưng vì có thể nhanh chóng phi thăng trở thành thượng tiên, nàng vẫn ngoan ngoãn ngu ngốc ở trong này làm Thổ thần. Nhưng đã tới đây được nửa tháng, Tang Chi mỗi ngày tuần tra Bình Nhạc trấn, cố ý cẩn thận xem xét, lại hỏi dân chúng gần đó, đáp án nhận được là chưa bao giờ nghe bất luận kẻ nào nói qua Trấn chi bảo là cái gì, càng không có truyền thuyết thần kỳ về thăng tiên giống như vậy.

Roi vào đường cùng, tiểu hồ ly chỉ có thể trần trọc nghĩ cách thử hỏi cây đào tinh, vì thế, woa, chuyện tình lại xảy ra.

Tang Chi nói: “Khế Nhạc, Bình Nhạc trấn này đời tiền không có tiền, yếu nhân (người quan trọng) cũng không có, nhưng vì sao lại có tình có kết giới bao vây, có phải là có bảo bối ngọc nhiên gì không?”

Khế Nhạc chân thành nói, “Công chúa nói đùa, trấn này toàn nghèo khó làm sao lại có bảo bối?”

“Ta không phải nói bảo bối là vàng bạc, mà là... Tỷ như loại trấn chi bảo có thể làm tăng trường tu vi, phi thăng trở thành tiên đó, có hay không!”

Khế Nhạc nói: “Ai nha, công chúa hỏi vậy không phải là làm khó hạ quan sao? Ta chỉ là một người nhỏ, lời nhẹ, một cây đào chẳng qua sống mấy trăm năm thành tinh, đi qua đi lại Bình Nhạc cũng chỉ có mấy cái phố...”

Cây đào tinh còn dài dòng văn tự, Tang Chi đã mất hết kiên nhẫn lấy thỏi bạc từ trên điện ném xuống, nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói —— Trọng —— Điểm ——”

Khế Nhạc lấy răng cắn cắn thỏi bạc, xác định là bạc thật sau đó yên lặng bỏ vào trong túi, có nề nếp lại nói: “Trọng điểm chính là... Ai, công chúa ngài đây là hối lộ a, một thời gian trước chủ thần là Nhật Công mới hung hăng giáo huấn hạ quan một chút, muốn hạ quan ghi nhớ không thể tham ô nhận hối lộ, hạ quan...”

“Câm miệng câm miệng!” Tang Chi hoàn toàn bị cây đào tinh làm cho phát điên, hung hăng giọng chân nói: “Thời gian trước người nhận hối lộ bị tịch thu bạc, bản công chúa hết thấy trả lại cho người!”

“Thật sao?” Nghe vậy, Khế Nhạc đôi mắt lóe sáng nhìn thẳng Tang Chi, được tiểu hồ ly cho phép, không biết hẳn dùng ảo thuật kiểu gì mà có thể từ

trong lòng lấy ra một tờ khế ước, vui cười nói: “Tang Chi đại nhân, nói miệng không có bằng chứng, làm phiền ngài ký tên một cái.”

Tang Chi bắt lấy bút lông bên cạnh, đầu bút vung lên kí tên xuống khế ước sau đó cả giận nói: “Nói mau!” Nghe vậy, cây đào tinh rút cục mới thật sự đứng lên, thật cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh một phen, rồi mới nói nhỏ: “Trần chi bảo này...”

Tiểu hồ ly vênh lỗ tai, đáy lòng chờ đợi: “Ừm, ở đâu?”

Cây đào tinh nhún vai: “Thật đúng là không có.”

Thực không có...

Thực không có...

Thực không có...

Tang Chi làm tư thế bái lạy, cây đào tinh, chắc chắn sẽ có một ngày bản công chúa sẽ chinh đồn nguoi tới nơi tới chốn!

Vấn đề thứ ba: Trần chi bảo rút cuộc ở đâu? (_ _)#

Buổi tối đêm đó tổng hợp tất cả lại, Tang Chi đại nhân nhất thời không thể nhịn được nữa, rốt cục bạo phát.

Thì ra, Bình Nhạc trấn bởi vì có kết giới ngăn cản, nhóm quý tất thấy đều không thể vào trong trấn để câu hồn những người chết hướng về âm phủ, chuyện câu hồn đại sự như vậy đều giao cho Thổ thần đại nhân, từ đại lao của thổ thần câu hồn phách, sau đó đưa ra bên ngoài kết giới, giao lại cho nhóm tiểu quý mang đi.

Bởi vì mỗi con người có cuộc sống ngắn dài khác nhau, mệnh số cũng không giống nhau, thời gian chết đi cũng tùy thời cơ, Tang Chi thường thường vì vội vàng đi câu hồn người chết, không thể không buông các công tác khác trên tay. Sau khi xử lí việc câu hồn xong, sẽ đem công tác mang về nhà buổi tối tiếp tục tăng ca >_

Mà gần đây không biết có phải phong thủy của Bình Nhạc trấn không tốt hay không, tuy vẫn là quan mới nhận chức nhưng mỗi ngày đều có người thấp hương, thậm chí thấp rất nhiều hương. Bởi sau khi Tang Chi làm Thổ thần, người chết ở Bình Nhạc trấn càng ngày càng nhiều, công tác của tiểu hồ ly tự nhiên cũng càng ngày càng nặng nề.

Một ngày, Tang Chi làm việc quần quật cả ngày xong, xương cốt rã rời, thật vất vả mới mông mông lung lung nằm trên giường, bất chợt nghe tiếng đập cửa dồn dập rất không thức thời vang lên. Cây đào tinh Khế Nhạc bên ngoài cấp bách kêu:

“Công chúa? Công chúa Tang Chi ngủ rồi à?”

Tang Chi than thở một câu, lật người lại tiếp tục ngủ. Vô nghĩa! Trong phòng tối đen tất nhiên là ngủ rồi. Cây đào tinh tham tiền này cả ngày nói nhiều tới đầu còn ong ong, so với cha còn phiền hơn.

“Công chúa, công chúa mau dậy đi, Trương Tiểu Oa ở thôn đầu sẽ lập tức tắt thở, nhóm quý đều đang chờ ở bên ngoài, muốn ngài đi câu hồn.”

“... ..” Tang Chi vẫn như trước không mở mắt, ôm lỗ tai, không để ý tới chính là không để ý tới. Ở Thanh Khâu quốc vẫn đúng là tốt hơn, cho tới bây giờ mình đã ngủ là không ai dám quấy rầy.

“Tang Chi đại nhân, đại nhân ơi? Sau nửa canh giờ nếu không câu hồn, sẽ không có hồn giao cho nhóm quý, hồn phách kia sẽ biến thành du hồn a (linh hồn đi lang thang). Nhâm lẫn thời gian của hần, sửa lại mạng của hần trong sổ sẽ là tội lớn a!” Đêm trôi từ từ, lâu lâu có một tia gió lạnh. Khế Nhạc lại như kiến bò trên chảo nóng, ở trước cửa phòng của Tang Chi gấp đến độ mồ hôi lạnh ứa ra. Nếu đêm nay Trương Tiểu Oa kia biến thành du hồn, tiểu tử tông Tang Chi của hần có việc gì hay không thì hần không biết, nhưng đảm bảo rằng vỏ cây của mình chắc chắn sẽ bị bóc đi. Thật ra việc lột da này thì không có chuyện gì để nói, chính là bảo bồi tiền bạc của hần sẽ không người trông giữ...

Lòng suy nghĩ đến “Hậu quả nghiêm trọng”, Cây đào tinh lại bắt đầu hăng giọng, đánh bạo la lên: “Công chúa, ngài mau đứng lên...” Nói chưa xong, cửa phòng oành một tiếng bị đá văng ra. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào làm cho tay áo của Tang Chi bay lên. Khuôn mặt âm đạm, Tang Chi trực tiếp đưa móng vuốt chết người chụp xuống, tiếng âm âm trầm trầm như quỷ mỵ: “Về sau việc câu hồn do nguoi đi, nếu lại quấy rầy bản công chúa ngủ, ” Tang Chi dừng một chút, nghe răng hồ ly ra, hừ lạnh:

“Ta cắn chết nguoi!!”

Cây đào tinh bị tình hình này dọa cho sợ hãi, khi hoàn hồn đưa mắt chỉ thấy Tang Chi đang muốn đóng cửa, chạy nhanh chạy đến phía trước nói: “Công chúa, không được a! Móng vuốt đoạt mệnh chỉ có thể cho ngài dùng, ngài tùy tiện đưa cho ta là trái pháp luật của thiên cung...”

“Câm miệng câm miệng!” Tang Chi giận dữ đến giậm chân múa tay, chỉ vào cái mũi của cây đào tinh mắng to: “Nguoi tại sao lại ngốc như vậy, nguoi không nói ta không nói, ai có thể biết được! !”

“Nhưng là ——” Cây đào tinh nghẹn lời, “Nhưng là móng vuốt đoạt mệnh này là vì ngài mà tạo ra, mặt trên còn có chú ngữ do Diêm vương lão gia tạo ra...”

Thanh âm Khế Nhạc ngày càng nhỏ, đến cuối cùng bị bao phủ bởi ánh trắng lạnh lùng.

Tang Chi nâng cằm, “Có ý tứ gì?”

Khế Nhạc nuốt nuốt nước miếng, cuối cùng nói: “Ý là... vật trang bị này là bắt buộc, chỉ có thể mình ngài sử dụng.”

Tang Chi: ('___ ')

Rời nhà nửa tháng, tiểu công chúa đáng yêu luôn được nuông chiều rốt cục cũng hiểu được thế nào là gia đình ấm áp. Lúc này đây, ra cước bộ đuổi theo cây đào tình, mắt ngược lên nhìn vầng trăng khuyết nửa, trong đầu rối cuộc cũng vọng lên tiếng nói trong lòng:

“Mẫu hậu, con muốn về nhà

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Gió lạnh khẽ vuốt, quần áo chột lay động.

Ở phía trước sảnh, hai người đang đứng hóng gió.

Một người toàn thân màu đen yên lặng, một người lại thân trắng như tuyết; một người trầm tĩnh như núi, môi nhếch lên, một người vẽ mặt thần nhiên, liếc mắt mỉm cười.

Người trước nắm chặt trường kiếm, cả người địch ý chưa tan hết, người sau vỏ kiếm lại chưa mở ra, sợi dây thắt mũi màu đen trên chuỗi kiếm hơi đung đưa trong gió.

Tuần Thúc tay cầm phượng kiếm hỏa bát hoàng, đôi mắt đen lóe sáng, nhìn không ra một chút hoảng hốt: “Nhai Xái Đại nhân quả thật lợi hại, cho dù linh lực mất hết, bị phế chức trở thành người phạm nhưng vẫn có thể chống lại tại hạ lâu như vậy.”

Cách đó một thước, Nhai Xái thân mặc hắc y, mái tóc đen, khóe miệng giờ lên, không đáp lời. Tuần Thúc không biết rốt cuộc Nhai Xái dùng biện pháp gì mà trong cuộc tỷ thí ở đại hội bàn đào hôm nay, hắn có thể có được linh lực mạnh mẽ như vậy. Nhưng hắn cũng biết, nếu không dùng tâm để chiến đấu, hôm nay thắng hay bại quả thật không thể biết được.

Phía sau Long tộc có người còn mắng: “Tuần Thúc nguoi chó đực ý, đừng tưởng rằng nhị ca ta trở thành người phạm nguoi có thể thắng hắn! Tốt hơn hết là nguoi nên xuất ra thực lực xứng đáng, để tránh bị đánh thành phượng hoàng rụng lông thì khó coi lắm đó nha!”

Đám đông mọi người cười to, nghe Vương Mẫu ho khụ khụ mới yên tĩnh lại. Tuần Thúc bất vi sở động (không động tĩnh), chỉ mỉm cười, rồi đột nhiên bắt đầu hóa phép, ánh sáng chói lọi bao xung quanh khiến cho mọi người không mở mắt ra được. Khi mọi người nhìn lại được, đã thấy Tuần Thúc hóa thân thành phượng hoàng lửa sáng chói mắt.

Tuần Thúc đôi cánh vung lên, định là chờ hiệu lệnh thì liền cho đối phương một đòn chí tử, lại chột nghe thấy một tiếng hú thấp của một con thú nhỏ, không kịp phản ứng chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua một cái bóng màu vàng ——

Ngao!

... ..

Cổ truyền đến một trận đau đớn, Tuần Thúc bừng tỉnh lại sau giấc mộng dữ, theo bản năng xoa cần cổ, đỉnh đầu đã có một tầng mồ hôi. Nhìn bốn phía xung quanh, thì ra mình còn ở Thanh Ngô cung. Hơi thổ thổ ráp hỗn hên, Tuần Thúc trút giận đá chân vào cái ghế gỗ bên cạnh, trong nháy mắt ghế hơi lắc lư, Tuần Thúc đưa tay nhanh chóng nắm chặt lại. Bốn trăm năm trước, tại một tràng tỷ thí với Nhai Xái, vốn tưởng rằng thắng thua đã rõ, nhưng bản thân lại mắc một sai lầm vô cùng nghiêm trọng. Bốn trăm năm qua, bóng dáng màu vàng kia luôn luôn hiện diện ở trong đầu không xóa đi được, trở thành nỗi đau sâu sắc nhất.

Nghe thấy tiếng vang ở bên trong phòng, trên tường đầy vết xước hiện ra một thân ảnh nữ tử, tiếng cười trộm thấp, ẩn vẻ gian manh khó phân biệt, “Tại sao lại gặp con ác mộng kia?”

Trong bóng đêm, đôi mắt của Tuần Thúc rõ ràng có ý muốn giết người, thu lại cảm xúc nói: “Bao lâu?”

Nữ tử nghe Tuần Thúc nói sang chuyện khác, vẫn như cũ không thuận theo mà buông tha cho, “Ngài cần gì cứ phải tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ chuyện đó? Ai ~ nói không chừng người khác sớm đã quên ngài rồi.”

Tuấn Thúc vỗ vỗ cái trán, trầm giọng lại hỏi: “Bình Nhạc trấn gần đây người chết càng ngày càng nhiều, tiểu hồ ly có phát hiện ra manh mối nào không?”

Nghe vậy, bóng dáng trên tường rớt cuộc cũng hiện hình. Nữ tử dung mạo thanh tú, lời nói lại giống như trước gian manh mang theo vài phần trêu chọc: “Có thể phát hiện được cái gì? Đứa nhỏ kia vốn là bầm sinh đã ngu ngốc, mới có thể mắc lừa bởi lời của ngài. Nhưng mà tiểu phượng hoàng ngài lại keo kiệt như vậy, chuyện chủ mưu trả thù cho dù đã qua bốn trăm năm thì chúng ta không bàn, ngài thân là Ngự sử trấn gian, nhưng lại dung túng ác thần quấy rối, làm hại Bình Nhạc trấn nhiều linh hồn chết oan uổng, ngài thật sự mặc kệ sao?”

Tuấn Thúc tà ác liếc mắt nhìn nữ tử một cái, hàm răng âm thầm ngửa, miệng nữ nhân này có thể độc hơn một chút hay không? Nữ tử thấy thế lại không có nửa điểm sợ hãi, còn muốn mở miệng nói cái gì đó, chỉ nhìn thấy Tuấn Thúc phát tay áo, nói: “Đi Bình Nhạc trấn nhìn xem.”

————— ta là đường phân tuyến sửa văn một mỗi buồn ngủ quá —————

Chờ đến khi Tang Chi cùng Khế Nhạc chân thấp chân cao chạy tới bên trong nhà Trương Tiểu Oa thì hần đã sớm tắt thở, chỉ còn lại quả phụ cô nhi đứng gục ở bên giường khóc rống.

Bởi vì hai người đã tàng hình nên người trấn mất thịt như vợ con của Trương Tiểu Oa cũng không phát hiện được cái gì kỳ lạ, chỉ nức nở bàn chuyện hậu sự. Nhưng ở bên này Khế Nhạc lại gấp đến độ xoay vòng vòng, tìm quanh trong phòng ngoài nhà của Trương Tiểu Oa ba vòng cả nửa ngày cũng không nhìn thấy nửa điểm bóng dáng linh hồn.

Tang Chi cùng Khế Nhạc một phen kết hợp lại, cuối cùng đề nghị trở về miếu thổ địa. Nhưng khi đến phủ miếu thổ địa, hai người liền tròn tròn mắt. Tang Chi dụi dụi mắt, xác định chính mình không có nhìn lầm, lúc sau mới tròn mắt há mồm —— Bên cạnh miếu thổ địa vô duyên vô cớ lại xuất hiện một tòa nhà bằng gỗ ngô đồng, ở phía trước nhà gỗ rõ ràng có viết chữ “Thanh Ngô cư”.

Thanh Ngô cư, Thanh Ngô cung, hai cái tên này thật sự rất giống nhau, làm cho Tang Chi không thể không nghĩ đến khuôn mặt tuần tú của phượng hoàng xấu xa kia. Bên này, bản thân Khế Nhạc đang rối rắm việc linh hồn Trương Tiểu Oa có khả năng biến thành du hồn, không có biện pháp cùng nhóm quý báo cáo kết quả công tác, bây giờ lại thấy ngôi nhà gỗ thần bí đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong lòng cũng có chút phân vân. Thấp giọng nói: “Tang Chi đại nhân, ngôi nhà này... hơi lớn không như chỗ ở của người phàm.”

Tang Chi liếc một cái xem thường, sau đó nói: “Vô nghĩa! Đi vào xem.” Dứt lời, liền trực tiếp đi vào phòng. Vừa vào qua cửa, quả nhiên gặp phượng hoàng xấu xa đang thành thói vô cùng ngồi ở đại sảnh uống trà, tiền đồng Thất Thủy trước giờ luôn theo sát hần cũng nghiêm trang đứng ở phía sau.

Thấy tiểu hồ ly không mời mà đến, Tuấn Thúc vẫn như trước tự rót trà cho bản thân, mắt cũng không thèm ngước lên, cười mỉa: “Công chúa Tang Chi đã câu được hồn phách của Trương Tiểu Oa chưa?”

Cây đào tinh Khế Nhạc nghe thấy lời nói này liền biết chuyện tình trong huyện bị bại lộ, người lãnh đạo trực tiếp tới bắt tội, không suy nghĩ thêm liền “phủ” một tiếng quý rập xuống đất: “Phượng Quân đại nhân minh giám! Đây đều là lỗi của Tang Chi đại nhân, hạ quan ba lần bảy lượt thúc giục nàng sớm khởi hành mà nàng cố tình không chịu. Đến khi chúng ta đến đó, hồn phách của Trương Tiểu Oa đã muốn... đã muốn biến mất. Chuyện này không có liên quan đến hạ quan a!! Cầu ngài đừng tịch thu tài sản nhà ta —— “

Tang Chi thấy thế, mắt trừng to như cái chuông nhìn Khế Nhạc, tức giận đến nổi đỉnh đầu bốc đầy hơi nước. Rốt cuộc tên văn thư ngu ngốc này là cái gì, đầu rõ ràng làm bằng gỗ chưa chờ gió thổi đến đã ngã, hần đã la ó, vừa mới thấy phượng hoàng xấu xa liền lên tiếng tâu cáo. Suy nghĩ xong, tiểu hồ ly liếc một cái xem thường, đứng lý hợp tình nói: “Đúng vậy, không câu được hồn, không phải chỉ là một cái hồn phách của người phàm sao? Có gì đặc biệt hơn người đâu.”

Nói xong, Tuấn Thúc còn chưa mở miệng, cây đào tinh liền chính nghĩa chỉnh lời nói lại: “Tang Chi đại nhân, đây là ngài không đúng! Chỉ việc này thôi cũng đủ nghiêm trọng rồi, không có cách nào để giao hồn cho nhóm quý bên ngoài là việc nhỏ, nhưng lại làm sai lệch số mệnh của một người phàm là chuyện lớn a! Hạ quan... Cầu Phượng Quân trách phạt Tang Chi đại nhân... một mình thôi!”

Lời vừa dứt, trong phòng liền truyền đến một trận tiếng cười của nữ tử, âm thanh trác trác làm cho mao cốt từng nhiên (rùng rợn đến nổi xương nhũn, lông dựng đứng), “Ha ha a, cây đào tinh này thật thú vị.”

Tiểu hồ ly nghe xong lời này, theo hướng âm thanh ngạc nhiên nhìn thấy trên tường hiện ra thân ảnh của nữ tử, loáng thoáng, giống như hòa vào trong tường, âm thanh bi thảm da mặt run run rẩy rẩy, lúc này mới sợ hãi kêu ra tiếng: “Má ơi, quý!”

Thất Thủy nhúc nhủ, nói: “Không phải quý, đây là Bích Nữ tỷ tỷ.” Dừng một chút, Thất Thủy lại chạy đến bên cạnh Bích Nữ nói, “Bích Nữ tỷ tỷ là người rất thông minh, hiểu được rất nhiều những việc người thường không biết, chúng ta có thể trong thời gian ngắn xây được ngôi nhà như vậy, cũng hoàn toàn dựa vào Bích Nữ tỷ tỷ.”

Tang Chi đối với bộ tộc phượng hoàng xưa nay không có thiện cảm gì, nghe xong lời này bĩu môi nói: “Xây dựng nhà ở đây làm cái gì? Giám sát bản công chúa sao?”

Vừa dứt lời, chén trà vang lên tiếng thanh thúy, Tuấn Thúc để chén trà xuống mặt mày sáng quắc, nhìn thẳng Tang Chi sau đó lạnh giọng nói: “Không cần giám sát thì người cũng đã mắc sai lầm lớn nhất.”

Thất Thủy nghe xong lời này, ngốc hề hề tiếp lời, “Đúng vậy, cho nên Phượng Quân chúng ta mới vội vã xuống hạ phàm, không phải là giúp Tang Chi công chúa câu được hồn phách của Trương Tiểu Oa sao?”

Tang Chi giật mình, nói: “Đồ xấu xa... Không phải, vậy là Phụng Quân nhà ngươi đã câu được hồn phách của Trương Tiểu Oa sao?”

Thất Thủy vuốt cằm, trả lời có bài có bản hẳn hoi, “Đúng vậy, vừa rồi chính là ta tự mình giao cho nhóm quý bên ngoài.”

Trong buổi nói chuyện, Tang Chi á khẩu không nói được lời gì. Tuấn Thúc bên này lại tỏ ra giống như mình không nghe gì thấy gì cả, chỉ nhú mày tiếp tục uống trà của mình, tự thưởng thức phong cảnh. Khi lời ngừng, tiểu hồ ly cuối cùng cũng hiểu ra sự việc.

Nói như vậy, vừa rồi tìm không thấy hồn phách của Trương Tiểu Oa, là vì người nào đó tiên hạ thủ vi cường, dẫn hồn phách của hắn giao cho nhóm quý? Nói như vậy, thì ra không phải phụng hoàng xấu xa thật sự yên tâm bản thân nàng có thể làm một Thổ thần tốt, mà là cố ý khiến cho nàng công việc bận rộn, một đến nỗi thất lung dậy không nổi, cho đến khi rắc rối xảy ra, Tuấn Thúc đại nhân cao cao tại thượng của bọn họ mới chịu ra tay cứu giúp?

Sau khi suy nghĩ xong, tiểu hồ ly hận đến nỗi nghiêng răng nghiêng lợi, con mắt giảo hoạt chuyển vòng vo, một cước đá văng cây đào tỉnh ra ngoài bỗng nhiên cười hi hi nói: “Phụng Quân đại nhân quả thực anh minh, hôm nay nếu không nhờ có ngài, Trương Tiểu Oa liền biến thành du hồn cả đời không thể siêu sinh. Tang Chi tuổi còn nhỏ, công tác Thổ thần rất nhiều việc đều làm không được tốt lắm, ưm~ không bằng như vậy, nếu Phụng Quân đại nhân cũng đang chuẩn bị xây nhà rồi ở trong này một thời gian dài, về sau việc câu hồn phách đều tạm thời giao cho đại nhân?”

Sau khi nghe xong, Thất Thủy ngu ngốc ngơ ngác gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Vừa dứt lời, đỉnh đầu liền bị cú một cái hung hăng, ngẩng đầu rơi lệ, quả nhiên là do Phụng Quân chủ của nàng không biết nặng nhẹ là gì cú đầu. Khóe miệng Tuấn Thúc lại như trước cười cười nhưng lại không hề có độ ấm.

“Ta giúp ngươi câu hồn, ngươi mỗi đêm sẽ ngủ ngon sao?” Ngừ khí lạnh lùng, lại đượm mùi thuốc súng. Tang Chi đối diện cùng Tuấn Thúc, trong khoảng không như có tia sét xẹt qua lại, Thất Thủy dường như đã nghe thấy âm thanh của tia sét lửa.

Sau khi trấn tĩnh lại, Tang Chi duy trì mỉm cười như trước: “Tang Chi nào dám? Chỉ là việc câu hồn này là là chuyện trọng đại, Tang Chi chỉ sợ một cái sơ xuất lại nhầm lẫn số mệnh của người khác.”

Tuấn Thúc nghe vậy, mắt phụng hơi hẹp lại, cười đến nỗi phát ra yêu nghiệt, “Vậy sao?”

Tang Chi nhìn phụng hoàng xấu xa không thém đề lọt tai lời của mình, lại đột nhiên nghĩ đến ngày đó ở Thanh Ngô trong cung, thói phụng hoàng này đã trối gở mình còn nói muốn lột da hồ ly, thù mới cùng hận cũ, Tang Chi rõ ràng nhắc đến người “chống lưng” cho mình: “Dù sao Di cũng đặc biệt nhờ Phụng Quân đại nhân chiếu cố ta nhiều một chút mà.”

Ngụ ý rằng, Vương Mẫu nương nương cũng đã nói qua muốn ngươi hỗ trợ bản công chúa. Bản công chúa hiện tại không muốn câu hồn, cho nên ngươi đi!

Ai ngờ Tuấn Thúc nghe vậy chỉ thần nhiên giờ giờ mi lên, “Ừm, không sai, cho nên —— “

Tang Chi trợn to đôi mắt, vẻ mặt chờ mong chăm chú nhìn phụng hoàng xấu xa — Cho nên về sau bản công chúa có thể ngủ ngon, không cần câu hồn, phải không phải không?

“Cho nên, về sau bản Phụng Quân tự mình đốc thúc ngươi đi câu hồn.” Nói cách khác, ngươi làm việc ta giám sát.

Tang Chi: -_-|||

Bên này cây đào tỉnh nghe nói về sau mình không cần đi gọi tiểu tổ tông Tang Chi rời giường, bản thân không cần giám sát nữa, bèn hoan hô như lấy được đại xá: “Đại nhân anh minh, đại nhân uy... Ngồ!”

Hai chữ “Uy vũ” còn chưa nói ra, Khế Nhạc đã bị Tang Chi đá một cước vào trong đất. Hề ra một nụ cười mê chết người không đền mạng. Tang Chi cười nịnh: “Nếu đại nhân ngài anh minh như vậy, vậy người có biết hay không, Bình Nhạc trấn gần đây rốt cuộc không biết xảy ra chuyện hay ho gì mà mỗi ngày đều có —— người —— chết ——”

“Ừm,” Tuấn Thúc bắt đầu nghiêm túc lại, này giờ giỡn chơi cũng đủ rồi, mới phẩy quạt bắt đầu suy nghĩ, “Theo bản Phụng Quân biết, là do có vị khách không mời mà đến Bình Nhạc trấn.”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thì ra, vị khách không mời mà đến không ai khác chính là Đậu Thần nương nương, người làm cho người phạm mặt đều biến sắc khi nghe danh.

Tiểu công chúa Tang Chi nhậm chức chưa đến hai ngày, vị Đậu Thần nương nương này lại lang thang tùy ý đi đến khu vực Tang Chi quản lý, đi dạo nơi này nơi đó xem xét, làm bệnh đậu lây lan với tốc độ nhanh như chớp đến mỗi góc ngách Bình Nhạc trấn.

Bình Nhạc trấn vốn là nơi khó khăn nghèo nàn, không có biện pháp để phòng ngừa cùng thầy thuốc gì, bệnh dịch vừa lan ra đã giết chết gần như hơn phân nửa người trong thôn, làm cho Tang Chi mỗi ngày đều bị công việc xoay đến chóng mặt. Ngay bây giờ, Đậu Thần nương nương đang dùng chân trong một ngôi miếu đồ nát cách nhà Trương Tiểu Oa không xa, Tuấn Thúc liền mang theo đám người Tang Chi định tiến đến viếng thăm.

Đậu Thần nương nương đối với việc thần tiên đến viếng thăm cũng không lấy làm ngạc nhiên, hơi hơi liếc nhìn Tang Chi cùng Tuấn Thúc một cái, hừ lạnh: “Ta biết là sớm hay muộn ta sẽ cùng Tuấn Thúc đại nhân ngài gặp mặt.”

Thì ra, Tuấn Thúc cũng không phải lần đầu tiên giao tiếp cùng Đậu Thần nương nương, bởi vì nàng là một vị thần đặc thù, mỗi lần mang “lợi ích” đến nơi nào, tất nhiên sẽ làm cho Thổ thần nơi đó kêu khổ liên tục, Tuấn Thúc cũng đã từng cùng vài vị Thổ thần gặp Đậu Thần nương nương khuyên giải rồi đi.

Tuấn Thúc thở sâu, nhẹ nhàng cười nói: “Nương nương chớ trách, ta giới thiệu cho người biết, đây là Thổ thần mới của Bình Nhạc trấn, công chúa Tang Chi.”

Nghe xong lời này, Đậu Thần nương nương ngay cả nâng mắt nhìn cũng lười, “Ta không cần biết Tang Chi là cái thứ gì, hừ, dù sao bản nương nương đi đến đâu, các người liền đuổi tới đó, nếu muốn đuổi ta đi...” Nhận thức được điều này, Đậu Thần nương nương đang nói giọng lại chuyển sang thê lương, “Đáng thương cho ta một người phụ nữ yếu đuối như vậy, không có ai để dựa vào, giống như con chuột nhắt chạy qua đường —— “

Tang Chi nhìn thấy tên đầu sỏ thời gian qua đã làm mình đêm không thể ngủ ngon, cơm ăn cũng không yên đang đứng trước mặt này, đưa mắt xem thường, chống nạnh cất ngang lời nói của Đậu Thần nương nương: “Cái gì không có người dựa vào? Cái gì chuột chạy qua đường? Ta nhớ rõ Di ta rõ ràng đã cho người Trúc cung điện tại núi Hùng Lộc. Người không ở nhà để hưởng phúc, lại chạy đến nơi nơi gây họa cho con người!”

Nghe xong lời này, Đậu Thần nương nương trừng to mắt, rốt cục nhìn thẳng Tang Chi nói: “Núi Hùng Lộc? Cái ngọn núi quý quái mà có mọc không nổi ngay cả bóng ma cũng không có ư? Nếu ta cũng là thần, vì sao không cho ta sống ở Thiên cung? Vì sao chúng tiên gặp ta liền chạy trốn? Vì sao các tiểu tiên tiểu thần khác đi đến đâu Thổ thần nơi đó liền nhiệt tình đón tiếp, duy chỉ có mình ta...”

Nói đến đây, trong mắt Đậu Thần nương nương đã muốn chứa nước mắt, thanh âm nức nở nói: “Duy chỉ có mình ta là bị các người bài xích, bị các người đuổi theo, anh anh anh anh anh anh... Cuộc sống như vậy còn có ý nghĩa gì? Anh anh anh anh, ta còn không bằng người phạm nữa! Cái gì là làm thần tiên, cái gì gọi là nương nương, anh anh anh anh...”

Trong lúc nhất thời, hai mắt Đậu Thần nương nương đầm lệ. Bên này, mấy người Tang Chi lại bị tiếng khóc nức nở ma quái của nàng làm cho đầu óc bắt đầu choáng váng. Tuấn Thúc cũng có chút đau đầu, bình thường hắn cũng không muốn giao tiếp nhiều với chúng tiểu tiên, nhưng người mà hắn không muốn giao tiếp nhất chính là vị Đậu Thần nương nương này. Mỗi lần đều không nói được hai ba câu liền háo khóc không ngừng.

Bên này Tang Chi ôm lỗ tai cũng không chịu được tiếng khóc của Đậu Thần nương nương, rốt cục giọng nói: “Câm miệng câm miệng! Nếu như người khóc, ta sẽ dùng lửa hồ ly thiêu chết người! !”

Nói xong, ngôi miếu đồ nát thoáng chốc im lặng. Chúng tiên kinh ngạc ngẩng nhìn, chỉ thấy Đậu Thần nương nương tựa hồ nghe Tang Chi đe dọa, vạn phần hoảng sợ nhìn thẳng bên này. Thấy thế, Tang Chi lộ ra răng hồ ly nhếch miệng cười, vô cùng đắc ý hướng tên phượng hoàng xấu xa nhướn mày ý bảo: Có thấy không? Có thấy bản công chúa lợi hại không?

Tuấn Thúc liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, bả đầu lại cúi xuống càng sâu: Tiểu hồ ly, người rất ngây thơ.

Quả nhiên, chẳng được bao lâu, Đậu Thần nương nương rướn cổ họng thang âm còn cao hơn hồi nãy khóc lớn lên: “Anh anh anh anh, tiểu hồ ly muốn thiêu chết ta, anh anh anh anh... Không có thiên lý không có vương pháp, bộ mình là công chúa thì liền rất tài giỏi sao? Có phụ thân là Thiên hồ là có thể làm xằng làm bậy sao? Anh anh anh anh... Các người khi dễ ta, đều khi dễ ta, khi dễ ta chỉ có một mình.....”

“A a a!” Tiểu hồ ly bắt đầu tức giận, tiến lên định ngưng tiếng kêu khóc của Đậu Thần nương nương, “Người câm miệng cho ta! Câm miệng!”

Tuấn Thúc lạnh mắt lẹ tay, một tay giữ lại tay áo của Tang Chi ngăn cản không cho nàng đi qua, tình cảnh như thế này, tiểu hồ ly lại không có tí nào, chạy qua đó hồ ly sẽ thi triển kỹ năng tấn công sẵn gà của mình chính là —— cắn. Trong nháy mắt tiếp theo hồ ly cảm thấy... trên cánh tay mình sao là lạ, tựa hồ... có chút ngứa?

Tang Chi quay đầu nhìn, chỉ thấy trên cánh tay nổi lên vô số nốt màu đỏ, lúc này hiểu được nguyên nhân phượng hoàng xấu xa không cho mình đi qua.

“Người, người vô si! Quân tử động thủ bất động khẩu, người cư nhiên dám đem những hạt đậu ghê tởm của người lên trên cánh tay của bản công chúa!”

Đậu thần nương nương ngừng khóc, hừ lạnh: “Cũng không biết là ai động thủ trước?” Nói xong, thoáng chốc mặt biến sắc lại chuyển sang biểu tình thê lương, tiếp tục khóc: “Anh anh anh anh, đạo lý không rõ ràng, tiểu công chúa người ta có Vương mẫu bảo vệ, có công chúa Hòa Thường yêu thương, làm sao có thể đem trường bối như ta để vào trong mắt? Anh anh anh anh... Thanh Khâu quốc có gì đặc biệt hơn người chứ? Năm đó Tang Dục cầu thân muốn kết hôn với ta, ta còn không thèm đồng ý nữa, anh anh anh anh...”

Tang Chi có nguyên tắc lớn nhất: Bị phụ thân cùng mẫu hậu mắng, khi dễ đều có thể chịu được, nhưng bị người khác nói nửa lời xúc phạm đến tộc hồ ly thì tuyệt đối không được! Tất nhiên, hiện tại Đậu Thần nương nương đã vi phạm vào nguyên tắc lớn nhất của Tang Chi, nghe nàng càng nói càng thái quá, lại còn nói cha hồ ly muốn kết hôn nàng ta, Tang Chi không thể nhịn được nữa, móng vuốt thành quyền, âm thầm bắt đầu tích góp từng chút từng chút

lửa.

Không thể tấn công gần, vậy có thể tấn công từ xa đi?

Tiểu hồ ly tích tụ đủ phần nộ, đang muốn xuất ra bí quyết bỗng nhiên phát hiện cả người không hiểu vì sao không động đậy được, kinh ngạc nâng mắt nhìn đã thấy khuôn mặt tuần tú hại nước hại dân của phượng hoàng xấu xa ở trên lửa hồ ly chiếu rọi xuống, lúc sáng lúc tối. “Phượng hoàng chết tiệt! Tại sao ngươi dám định thân ta!!” (kiểu điểm huyết đứng cứng ngắc ị)

Tuần Thúc nhìn cũng không thèm nhìn tiểu hồ ly, chỉ miễn cưỡng nói: “Đậu Thần nương nương, vậy ngươi nói đi, như thế nào ngươi mới nguyện ý rời khỏi Bình Nhạc trấn?”

Nghe xong lời này, Đậu Thần nương nương lại kỳ lạ không có lên tiếng, không hề khóc, thân mình đứng thẳng, con ngươi đen không biết có phải là vừa rồi được nước mắt rửa qua hay là vì cái gì khác mà lại sáng ngời dị thường: “Bản nương nương cũng không muốn tăng thêm nhiều phiền toái cho Phượng Quân, chỉ cần có thể đưa thứ này, bản nương nương lập tức rời khỏi Bình Nhạc trấn!”

————— ta là đường phân cách vừa khóc vừa nháo vừa đòi thất cổ tự tử —————

Đêm dài yên tĩnh, gió lạnh thấu xương.

Trong Thanh Ngõ cung, truyền đến một tiếng thét chói tai xé mây: “Ta —— không —— đồng —— ý —— “

Tang Chi dầm nát chiếc bàn gỗ, hoàn toàn giống hệt đứa bé đòi bú sữa la hét, đôi mắt to đen ngập nước không hề chớp mắt nhìn phượng hoàng xấu xa. Nàng biết, bản thân mình kiềm chế cảm xúc không tốt, lỗ tai trên đầu hồ ly nhất định sẽ xuất hiện, mặt nhất định sẽ bị đỏ bừng do vừa rồi la hét.

Trái lại, Tuần Thúc vẻ mặt hiểu chuyện rõ ràng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, áo choàng trắng như tuyết, tóc đen như than, một đôi mắt phượng sáng như sao hình như còn có ý cười vô hạn. Rõ ràng đã vào mùa xuân ấm áp mà thời tiết vẫn còn chút lạnh, tay hất lại như trước không rời cầm cây quạt bằng gỗ, lâu lâu lại quạt một cái, nhìn Tang Chi đang rất tức giận.

Đặt móng ngồi ở trên bàn, Tang Chi quyết miệng lộ ra răng nanh nhỏ: “Dù sao ta cũng không đồng ý, một ngàn vạn lần cũng không đồng ý.”

Vừa rồi, sau khi đám người Tuần Thúc ở trong ngôi miếu đồ nát “tiếp kiến” Đậu Thần nương nương, vị này lại chẳng biết xấu hổ nói rằng: Muốn ta đi cũng có thể, bất quá phải bắt đưa cái này cho nàng, bản thân mới chịu rời đi. Mà cái nàng muốn không phải cái gì khác mà chính là kim chuông trên người tiểu công chúa Tang Chi.

Kim chuông này là lúc Tang Chi còn là tiểu hồ ly nhỏ nhỏ liền được đeo ở trên cổ. Đinh đinh đang đang, theo gió mà lay động, Tang Chi mang theo chiếc chuông này rất xứng đôi với đôi tai nhọn, lông xù dưới đuôi rất là đáng yêu. Sau khi Tang Chi biến thành hình người, chuông cũng sẽ theo chủ nhân trở thành trang sức đẹp nhất trên quần áo —— một vòng chuỗi màu đỏ vòng tròn xung quanh eo, bên trái bên phải đều có một đôi kim chuông khiến cho vòng eo Tang Chi nhiều vẻ thướt tha.

Nếu như mà nói, chiếc chuông chỉ là trang sức bình thường, Tang Chi thân làm thổ thần phúc Trạch một phượng, dùng nó để giải nguy cơ của Bình Nhạc trấn cũng là xứng đáng. Nhưng chiếc kim chuông này lại là vật quý giá nhất mà công chúa Hòa Thường năm đó tự tay tặng cho nữ nhi của mình. Mấy trăm năm nay chuông chưa từng rời khỏi người, Tang Chi mang lâu ít nhiều cũng có chút cảm tình. Làm sao có thể không luyến tiếc mà đem thứ quý giá như vậy đưa cho người khác.

Huống chi, “người khác” này lại chính là Đậu Thần nương nương năm đó thêm nhỏ dãi sắc đẹp của cha.

Lúc đó, Đậu Thần nương nương sau khi đưa ra yêu cầu, cũng không chờ Tang Chi phản đối, liền hèn mọn lên tiếng hừ lạnh: “Công chúa Tang Chi không cần gấp gáp, có thể từ từ suy nghĩ, dù sao chừng nào ngươi đưa cho ta sẽ vui vẻ rời đi, chỉ là không biết chờ cho đến lúc đó, không biết người Bình Nhạc trấn sống hay là chết hết rồi!”

Nghĩ đến cái bộ dáng đáng ghét của Đậu Thần nương nương, tiểu hồ ly rất nhanh tay đã nắm thành quyền, “Mẫu hậu đã từng nói với ta, sở dĩ nàng cho ta chiếc kim chuông này cũng bởi vì đây là tín vật đính ước của nàng cùng cha ta. Tam giới ai chẳng biết, nói cái người Đậu Thần quái dị kia năm đó thích cha của ta, theo đuổi không thành cuối cùng cha ta cùng mẫu hậu đến với nhau, nàng nhất định ghi hận trong lòng, muốn thừa dịp cơ hội này đoạt lấy tín vật đính ước lại!”

Thất Thủy nghe xong lời này, cảm thiếu chút nữa rớt xuống đất: “Nói như vậy, không phải bước tiếp theo của Đậu Thần nương nương là muốn đoạt lại Thiên Hồ Đế Quân đi?”

“Làm sao có thể?” Cây đào tình Khế Nhạc rung đùi đắc ý, đem chuyện bát quái ngày xưa phân tích rõ ràng, “Nghe Thất Thủy ngươi nói lời như vậy, đủ biết ngươi ngày xưa tiếp thu tin tức rất kém. Hôm nay ca ca ta cao hứng, liền miễn phí nói cho ngươi nghe —— Bây giờ Thiên Hồ Đế Quân mệnh danh là người bị vợ quân nghiêm khắc sớm đã là bí mật không thể công khai của tiên giới, nếu như muốn làm cho hấn bắt cả hai tay so với làm Đường Tăng cầm miện còn khó hơn.”

Sờ sờ cằm, Khế Nhạc một bộ dạng khôn khéo nói: “Theo bản đại nhân mà thấy, kết quả có khả năng nhất chính là Đậu Thần nương nương này biết thổ thần Bình Nhạc trấn lại là con của tình địch, cố ý tiến đến gây một tràng phiền phức, sau khi lừa đi tín vật đính ước, mỗi ngày về nhà đều giẫm đạp lên kim chuông này cho bỏ ghét. Đáng tiếc a đáng tiếc, đây đều là do Thiên Hồ Đế Quân năm đó gặp phải phong lưu trái...”

Cây đào tình ngoại trừ tính tình yêu tiền, ham mê lớn nhất chính là tám chuyện. Lúc này cao hứng, nói thao thao bất tuyệt hoàn toàn quên mất người nào

đó đang tồn tại, miệng lưỡi lưu loát, nước miếng bay tứ tung, càng nói hăng say, chỉ thấy Thất Thủy đứng trước mặt càng ngày càng trắng.

Khế Nhạc ngạc nhiên nói: “Thất Thủy người có lạnh không?”

Thất Thủy rằng đánh cảm cập, tay đưa lên chỉ chỉ cả nửa ngày mới nói ra được hai chữ: “Phía... sau...”

Khế Nhạc theo bản năng quay đầu lại, còn chưa kịp thấy rõ lửa giận hùng hục trong mắt tiểu công chúa Tang Chi thì đã bị móng vuốt một phát chop lấy ném ra ngoài phòng, trở thành ngôi sao sáng nhất của bầu trời đêm đen. Thất Thủy biết Tang Chi không dễ chọc, lui thành một đoàn chạy trốn ở phía sau Tuấn Thúc, chột nghe Tang Chi rầu rĩ nói:

“Dù sao chẳng nữa, muốn lấy kim chuông, ta không đồng ý.”

Tuấn Thúc tựa hồ như không hề liên quan đến mình, tiếp tục uống trà, miệng không phun nửa lời.

Tang Chi run lên, lỗ tai trên đầu sớm đã hiện ra, quyết miệng: “Ta biết nhiệm vụ chính của Thổ thần là vì hạnh phúc của người phạm. Nhưng công và tư phải rõ ràng. Kim chuông này là tài sản cá nhân của ta, không đạo lý nào bảo ta phải lấy nó sung công để đổi lấy hạnh phúc của Bình Nhạc trấn!”

Tuấn Thúc khựng lại, động tác hót bọt trên trà cũng dừng, sau một lúc lâu, khoe miệng lại nhếch nhếch, như trước không nói lời gì.

Tang Chi cúi đầu, hít mạnh một hơi khí lạnh: “Cha ta cùng sư phụ trước kia đều đã từng đã dạy ta, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Ta tin tưởng, khẳng định phải có biện pháp giải quyết khác, không nhất định phải dùng kim chuông của ta đi đổi.”

Nàng nói xong, Tuấn Thúc đặt bát trà xuống, lần này rót cục cũng mở miệng, lại chỉ có một từ: “Được thôi.”

Tang Chi cùng Thất Thủy không hẹn mà cùng nhảy mất mấy cái, đảo mắt nhìn trời mà nói: “Người nói... cái gì?”

Vốn tưởng rằng tên phượng hoàng chết tiệt, thói phượng hoàng, phượng hoàng xấu xa kia nhất định sẽ liệt kê ra một đống lớn lý do buộc nàng giao kim chuông ra, nhưng vừa rồi... Ách ~ một giây trước đây, Tuấn Thúc vừa nói cái gì?

Tuấn Thúc nhướng mày, cười đến hại nước hại dân, “Bản Phượng Quân nói, được thôi ~ “

“Ý tứ của Tang Chi ta đều hiểu được, ta cũng không cố ý ép buộc người giao ra thứ người yêu thích, chờ đến sáng sớm ngày mai lại cùng nhau tìm ra biện pháp giải quyết.”

Tang Chi phẩy phẩy lỗ tai hồ ly, nghiêng đầu nghi ngờ: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Chỉ đơn giản như vậy.”

... ..

Sau nửa canh giờ, tiểu hồ ly lại có chút mù mịt như trước, cùng Tuấn Thúc từ trong phòng đi ra, từng bước từng bước hướng đến miếu thổ địa, trong lúc đó, “Sao sáng Khế Nhạc” ở trên chân trời vẫn chưa rụng xuống.

Tang Chi vừa đi vừa đá mấy viên đá bên đường, trong lòng... rầu rĩ. Tiểu công chúa tuy rằng có một chút kiêu căng nhưng bản chất lại không hề xấu. Nàng hiểu được nhân sinh dài ngắn ra sao, người phạm chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, kỳ thật đã rất đáng thương. Lúc trước mọi người tìm không thấy nguyên nhân làm số người tử vong trong Bình Nhạc tăng lên còn chưa tính, nhưng hiện tại biện pháp giải quyết đã rõ ràng ngay trước mắt, mà chỉ vì bản thân mình mà không thể thực hiện được, trong lòng Tang Chi cũng có một chút áy náy.

Thật là trùng hợp, khi Tang Chi đang đi về chỗ ở, liến thoắng nhìn ở trên đường nhỏ có một nữ tử đang khóc thút thít, đến gần nhìn xem, đúng là một nữ hài tử mười một mười hai tuổi đang ôm người cha hấp hối khóc thút thít. Ngô ~ đưa nhỏ này Tang Chi biết, nàng họ Cảnh tên là Nhạc.

Trước đó vài ngày nàng mới đến miếu thổ thần lạy bản thân mình, còn cầu nguyện nói hy vọng phụ thân sớm khỏi bệnh. Mà người cầu nguyện tới hàng vạn người, sở dĩ nguyên nhân làm cho Tang Chi nhớ rõ Cảnh Nhạc chính là... Nàng hứa, nếu Thổ thần hiển linh, bệnh của cha khỏe lại, nàng nhất định làm thịt con gà mái béo mỡ trong nhà đến hiếu kính Thổ địa gia gia.

Gà mái đó nha, có nhiều thịt béo dầu mỡ nha, tiểu hồ ly chỉ cần nghĩ đến liền chảy nước miếng. Từ trước đến nay ở một trấn nghèo khó như Bình Nhạc trấn, Tang Chi chưa từng ăn qua một bữa ăn ngon lành gì, càng đừng nói là gà mái! Cho nên ký ức đối với đứa trẻ hiếu kính này nàng nhớ rõ. Chỉ tiếc, đối với việc số mệnh Tang Chi không thể nhúng tay vào, mà hiện tại, hiển nhiên Cảnh lão cha sắp qua không được. Cảnh Nhạc ôm người duy nhất mà nàng có thể nương tựa vào khóc như núi đổ, miệng càng không ngừng gọi: “Cha, cha, người mở mắt nhìn con một lúc, liếc mắt nhìn con một cái. Con về sau đều nghe lời nói của người, không hề cùng bọn trâu bò cách vách gây loạn, ngoan ngoan ở nhà học thêu hoa, học tam tông tứ đức... Ô ô...”

Thấy tình cảnh này, Tang Chi không biết vì sao lại nghĩ đến cha hồ ly nhà mình. Ngô ~ nếu như một ngày nào đó cha hồ ly bị cái này cái kia, bản thân có phải cũng sẽ hối hận không kịp mà kêu khóc “Về sau con nhất định sẽ học tốt pháp thuật” hay không? A a! Dừng lại dừng lại! Tang Chi lắc đầu xóa bỏ ý niệm đáng sợ trong đầu.

Cảnh lão cha lặng lẽ mở mắt, cổ sức nhìn bảo bối nữ nhi ở trước mắt lại nghe đến tiếng khóc thê lương không ngừng của Cảnh Nhạc, thấy như vậy Cảnh Nhạc càng khóc thê thảm hơn.

Tang Chi mũi hồ ly nhìn không được có một chút cay cay, chẳng lẽ Cảnh lão cha cũng sợ nữ nhi bị lây bệnh đi? Trong lòng nhu thành một mảnh đại dương mênh mông, Tang Chi lạng lẽ lau đi nước mắt, nhìn xa xa ra nơi khác, xác định không có người khác nhìn thấy, chấp tay sau lưng lên lút bắn một đạo ánh sáng đánh vào trên người Cảnh lão cha.

Thoáng chốc, Cảnh lão cha lại lâm vào bóng tối nặng nề.

————— ta là phúc hắc quân lại gạt hái phân cách tuyến —————

Màn ảnh lại kéo mở ra.

Bên trong Thanh Ngô cư, Thất Thủy một bên châm trà một bên cắn răng lại cắn răng, cắn hoài cắn hoài đến bản thân còn thấy khó chịu, “Ba” một phát, lại bị cây quạt đánh trên đầu.

Thất Thủy khóc, nàng thường thường cảm thấy, người khác nói Phượng Quân luôn mang theo bên người cây quạt khiến cho càng thêm phong lưu phóng khoáng, kỳ thật là không đúng, kỳ thật mục đích chân chính mà Phượng Quân luôn mang theo cây quạt bên người chính là để lúc nào cũng có thể đánh đầu nàng >_

Tuần Thúc nhắm nháp thưởng thức trà, nói: “Có cái gì thì nói đi.”

Thất Thủy nhúc nhúc, càng phát ra bộ dạng khờ khờ hỏi: “Phượng Quân, ta không rõ. Lúc trước khi câu hồn phách của Trương Tiểu Oa, chúng ta đã đi gặp xong Đậu Thần nương nương rồi, khi đó nàng liền nói muốn kim chuông của công chúa Tang Chi. Vì sao vừa rồi ngài lại mang theo công chúa Tang Chi và cây đào tinh đến gặp nương nương một lần nữa, lại còn muốn hỏi lại một lần?”

Bích Nữ nghe vậy hiện thân, ha ha cười nhẹ: “Thất Thủy, ngươi đi theo Tuần Thúc lâu như vậy, sự tình đơn giản như thế còn nhìn không ra sao?”

Thất Thủy bầm sinh ngu ngốc, Bích Nữ lại nói: “Quên đi, việc nham hiểm như thế, ngươi còn nhỏ nên không nghĩ ra. Tiểu phượng hoàng cố ý làm cho Tang Chi đi thêm một lần, vì muốn làm cho nàng hiểu được tình thế nghiêm trọng như thế nào, không giao kim chuông không được.”

Tuần Thúc giận dữ cười, từng trận âm thanh lạnh lùng nói lời trong lòng ra: “Bích Nữ, ngươi có tin hay không, một ngày nào đó ta sẽ thiêu chết ngươi!”

Bích Nữ làm như không nghe thấy phượng hoàng nói gì, chỉ tiếp tục lời nói ác độc: “Phượng Quân nhà ngươi làm việc nham hiểm này không chỉ lần một lần hai, ha ha, chờ tâm tình của tỷ tỷ tốt lắm, sẽ nói cho ngươi biết vì sao tiểu hồ ly lại đi làm thổ thần.”

“Nga.” Thất Thủy cái hiểu cái không, gãi móng vuốt lại hỏi: “Vậy vì sao vừa rồi Phượng Quân lại phải đáp ứng công chúa Tang Chi không cần trao kim chuông?” Dứt lời, Thất Thủy trầm mặc, nhưng sau đó lại thông suốt nên vỗ tay, “Nga nga, ta đã hiểu! Đây là Phượng Quân người thường nói ... à ~~ ạt mềm buộc chặt.”

Tuần Thúc cười đến vân đạm phong khinh, tán dương: “Cuối cùng mưa dầm thấm đất. Thất Thủy ngươi nghe cho rõ đây, ngày mai liền đi làm giả mấy cái cỗ thi thể, phải thật nhiều thể thể thăm thăm ——” Tang Chi chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương vừa trưởng thành, mẫu hậu nàng lại người có tâm như thủy tinh dễ vỡ, ta không tin mấy cỗ thi thể mà lại không thể lương hơn cái chuyện xưa tình ái kia, tiểu công chúa lại thấy mà không hề mềm lòng.

Tuần Thúc càng nghĩ càng đắc ý, đang muốn hí hửng mất dận dò thêm, đã nghe một tiếng nổ “Oành”, chiếc cửa gỗ mỏng manh bị đá văng ra, tiểu hồ ly hai mắt như hai ngọn lửa nhỏ đứng ở cửa, tức giận rào lên:

“Tuần Thúc ngươi là một tên vương bát đần!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: chương 8

Tang Chi vốn đã đi nhưng lại quay trở lại, định là trở về giảng hòa với hắn.

Tiểu hồ ly tuy rằng luyện tiếu kim chuông do mẫu hậu đưa, nhưng cũng không chịu nổi trường hợp sinh lý tử biệt của Cảnh lão cha. Không cần đưa kim chuông thật, vậy đưa một cái làm giả thì có thể chứ? Phượng hoàng xấu xa mỗi lần đi đường, cả người đều kim ngân lỏng lẻo, thần khí bay vù vù, pháp thuật nhất định rất cao cường, dùng pháp thuật biến ra một cái kim chuông giả khẳng định không thành vấn đề!

Nhưng khi Tang Chi vui mừng quay lại, đang chuẩn bị đem biện pháp hay do chính mình nghĩ ra được nói cho phượng hoàng xấu xa, kết quả... chợt nghe đến chút gì đó không nên nghe.

Giờ phút này, Tang Chi đứng ở phía trước nhà gỗ, hoàn toàn thay đổi ý tưởng. Cái gì dân chúng Bình Nhạc trấn, cái gì thổ thần, tất cả đều đặt sang một bên đi, đầu tiên phải “chỉnh đốn” thói phượng hoàng trước mắt này rồi nói sau!

Bắm tay đọc thần chú niệm rửa, Tang Chi một chưởng liền hướng bên trong đánh một cái, chỉ thấy đối phương hơi nghiêng người sang một bên tránh, ngay cả một cọng tóc cũng không bị đụng đến, về mặt khinh thường.

Khinh thường? Khinh thường! Hắn cũng dám coi khinh pháp thuật của bản công chúa sao? Tang Chi tức giận đến cả người phát run, đang muốn tích trữ lửa hồ ly thiêu chết tên phượng hoàng xấu xa trước mắt, trên cổ trống rỗng bỗng có lạnh gió thổi qua, tiểu hồ ly lại nghiêng đầu, liền phát hiện bị Tuấn Thúc túm ở phía sau cổ mình, trực tiếp bóp chặt.

Đầu Tang Chi trống rỗng, ý nghĩ thoát chạy đi, trong nháy mắt biến ngậy ngốc, nhất thời ngay cả giấy dựa đều quên. Ngô ~~~ vừa rồi, tên... phượng hoàng xấu xa kia không phải còn đang đứng trước mặt mình sao? Khi nào thì đã lên đến ở phía sau nàng vậy?

Thất Thủy ngồi xồm dưới bàn, ôm chân bàn trừng mắt to tiếp tục xem diễn, Bích Nữ cũng lại hiện thân, vui sướng khi người gặp họa hừ hừ: “Tuấn Thúc, người khi dễ tiểu cô nương tu vi thua kém người hơn ngàn năm bộ không cảm thấy xấu hổ sao?”

Tuấn Thúc cười lạnh, mặt mày hơi cong, “Ta sao dám khi dễ công chúa Tang Chi? Người nói có đúng không?”

Tang Chi run lên, do kích động mà lộ ra lỗ tai hồ ly, mặt đỏ lên lấp bắp: “Thối phượng hoàng, người... Buông! !”

Tang Chi một bên giấy dựa, một bên tứ chi giãy loạn trong không khí, Tuấn Thúc thấy thế lại cười đến là vui vẻ: “Chẳng lẽ công chúa Tang Chi không biết, có cái thủ thuật gọi là pháp thuật che mắt, kỳ thật người hiện tại có thể thi triển chiêu này để chạy thoát từ tay ta đó.”

Nghe phượng hoàng xấu xa “hảo tâm” nhắc nhở, Tang Chi biết liền đây là một cách để hấn chế giấu nạo bang nàng, lại bất mãn là mình không nghĩ đến chuyện sẽ sử dụng nên không học. Pháp thuật thì có gì đặc biệt hơn người? Hồ ly chỉ cần bắt gà là được rồi! Cứ nhìn Cha nàng đi, Cha mỗi ngày đều lấy pháp thuật đánh tới đánh lui trong không trung sau đó sẽ có người chết.

Tang Chi nghe rằng: “Không cần thối phượng hoàng người quan tâm! Hừ, người còn không bằng gà đâu!” Dứt lời, tiểu hồ ly thừa dịp Tuấn Thúc chưa chuẩn bị, liền cắn “hự” một phát trên cánh tay hắn. Ngay tức khắc, đau đớn từ cánh tay truyền đến toàn tâm, hoàn toàn tác động đến ký ức mất cảm nhất của đáy lòng Tuấn Thúc.

Thực ra, ý trong những lời này của tiểu hồ ly chính là, gà khi phát hiện được tiểu hồ ly tới bắt còn có thể mổ vài cái chống cự, nhưng phượng hoàng xấu xa sẽ chỉ ở trên thiên cung bay tới bay lui huênh hoang phô bày giàu sang dụ dỗ nhóm cung nga đến thần hồn điên đảo, chỉ được cái đom đóm. Nhưng người nói vô tình người nghe có tâm, cứ nhắc “gà” đi “gà” lại như thế, liền làm cho Tuấn Thúc hoảng hốt nhớ lại bốn trăm năm trước, trước mắt như chột lóe lại cảnh thân ảnh màu vàng xông đến, Tuấn Thúc chợt cảm thấy cổ họng lại bị đau đớn khó thở như năm xưa. Vốn dĩ tâm tình tốt muốn trêu cợt Tang Chi cũng bay sạch sành sanh, vứt tiểu hồ ly qua một bên, mở miệng mang thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Nếu công chúa Tang Chi có pháp thuật cũng không sử dụng, vậy tại hạ liền không khách khí.” Nói xong, Tang Chi chỉ nghe “đình” một cái, theo bản năng đưa tay sờ phía thất lưng thì đã không thấy kim chuông.

Khi vừa quay đầu lại, thấy phượng hoàng xấu xa kia vừa mới nảy còn đứng ở ngay phía sau mình, giờ lại êm êm đẹp đẹp đứng cách gần một thước, bình tĩnh tựa như chưa bao giờ rời đi chỗ mình đứng ngay giờ.

Tuấn Thúc vừa thương thức kim chuông, vừa không chút thay đổi nét mặt, nói: “Công chúa Tang Chi nói đúng, chim phượng hoàng như ta cái gì cũng không bằng, chỉ biết ra chiêu ngầm cùng khoe khoang, cho nên, kim chuông này ta nhận.”

“Người ——” Tang Chi tức đến không nói nổi, thấy Tuấn Thúc buông tay, kim quang trong tay hiện ra, lại nháy mắt, đã không còn bóng dáng của kim chuông, nhất thời la hét: “Người vô sỉ, mau đưa kim chuông trả lại cho ta.”

Bích Nữ cũng hát đệm: “Trộm này nợ của cô nương nhà người ta, bắt người khác phải vâng lời mình, thật sự là không biết xấu hổ a không biết xấu hổ ——” Lời còn chưa dứt, một ngọn lửa bay đến, Bích Nữ lấy tốc độ sét đánh liền trốn biến vào trong bức tường, không dám ho he hó hê gì nữa.

Bên này Tuấn Thúc vỗ vỗ ống tay áo, tựa hồ như đoàn lửa vừa rồi không phải do mình phóng ra, vô tư nói: “Mượn mấy ngày, dùng xong trả liền.”

“Không cho mượn!” Đình đầu Tang Chi đã bắt đầu bốc hơi nước, giậm chân nói: “Nếu người không đem kim chuông trả lại cho ta, ta sẽ không khách khí đối với người đâu!”

Nghe xong lời này, Tuấn Thúc đáng quý giật mình, lúc này mới có chút suy nghĩ bèn nói: “Lời nói của công chúa Tang Chi có nghĩa là động võ với tại hạ? Ngô, tu vi của người với ta cách xa, nếu như tại hạ thắng, vậy chẳng lẽ ta lại đánh kẻ không võ? Như vậy tốt lắm ——”

Tuấn Thúc nhếch môi, cười cười nói: “Thất Thủy, người tới bồi công chúa Tang Chi chơi đùa một lát.”

“Người ——” Tang Chi tức giận đến lạnh run, phượng hoàng xấu xa quả thực chính là đang khinh bỉ nàng một cách trắng trợn! Nàng muốn nhẫn nhịn, nhưng không thể nào nhẫn được! Tiểu hồ ly bất chấp tất cả, liền niệm bí quyết lợi hại nhất, miệng vừa hô “Lập tức tuân lệnh” thì liền sau đó lửa hồ ly rào rạt bay thẳng đến nơi Tuấn Thúc đang bỏ đi.

Tuấn Thúc ra vẻ tiếc hận: “Không phải đã nói cho công chúa rồi sao? Kêu Thất Thủy cùng người vui đùa đi!” Tiếng nói vừa dứt, lửa hồ ly cũng vừa đến trước mặt Tuấn Thúc, Tuấn Thúc chỉ đơn giản mở rồi quơ quơ cây quạt, lửa hồ ly màu xanh tối liền chuyển đổi phương hướng, bay thẳng đến cho Thất Thủy tiếp đón.

Thất Thủy ban đầu đang ôm chân bàn nhìn xem náo nhiệt, chỉ là thèm ăn nên mang theo hoa quả tươi cùng hạt dưa thường kê kê bên mình ra ngồi trên băng ghế nhỏ, chưa gì đã thấy lửa hồ ly hầm hập phóng tới, sợ tới mức quăng đồ tán loạn, vừa lùi tránh vừa kêu khóc “Phượng Quân người quá độc ác a

a —— “

Nhưng chờ đến khi Thất Thủy đứng vững muốn chạy thì cũng đã quá muộn, lửa hồ ly đã liếm tới góc áo ống quần, trong lúc này nhất thời luống cuống chỉ còn cách lăn lộn trên mặt đất thét chói tai. Tuấn Thúc đứng bên cạnh lại chỉ ôm ngực bàng quan vô tình mà không ra tay, nhìn xem Tang Chi người đang ngẩn ra, ừm, thói phượng hoàng quả nhiên thật nham hiểm, ngay cả tiểu tiên đồng bên người chính mình mà cũng không cứu.

Bên này, Thất Thủy còn đang khóc.

“Ồ ô, Phượng Quân cứu ta.”

“Má ơi, cháy tới đỉnh đầu.”

“A a a... A? Tại sao lại không nóng?”

Lải nhải cái gì vậy?

Tiểu hồ ly nghe nói mà không hiểu, nghiêng đầu nhìn một chút thì thấy cũng không còn bóng dáng của lửa hồ ly, Thất Thủy lông tóc không bị sao hết đang đứng trước mặt mình, nhìn phải ngó trái, vò đầu ngây ngô cười: “Ừa? Thật sự không nóng? Quần áo cũng không cháy hổng!”

Tang Chi nắm tay lại chống nạnh, thì thảo nói: “Làm sao có thể...” Kỹ năng lửa hồ ly là kỹ năng có sẵn của hồ ly tinh, cho dù Tang Chi có không học vẫn không nghề nghiệp thế nào thì pháp thuật bảo mệnh này vẫn được sử dụng thuận buồm xuôi gió cho đến nay, tại sao tiểu tiên đồng lông tóc còn có thể nguyên vẹn không bị thương?

Cùng lúc đó, Tuấn Thúc nãy giờ trầm mặc không nói rốt cục giải thích: “Tiểu công chúa Tang Chi, Thất Thủy là tiên đồng từ nước, ngồi cùng với nàng tỷ thì dùng lửa... là không có tác dụng gì!”

Tang Chi: -_-|||

Đây đều là đạo đức thần mã a a a!

————— ta là đường phân cách muốn phá thói phượng hoàng đi tìm cái chết —————

Kết quả không cần nói cũng biết.

Đánh không lại, mắng không được, Tang Chi cuối cùng lại trực tiếp bị phượng hoàng vô lương tâm quay cho choáng váng, sau đó ngất đi. Đến khi tỉnh lại thì Tang Chi thấy đã nằm ở trong phòng của mình, bên giường còn có cây đào tinh Khế Nhạc và Thất Thủy vui tươi đang đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ với nhau.

Tang Chi “trầm lặng” ngồi dậy trên giường, cảm thấy đầu óc như đang kéo căng ra, đau ong ong nói không nên lời. Bên này Khế Nhạc cùng Thất Thủy vui vẻ thấy Tang Chi tỉnh lại cũng chạy nhanh lại vây quanh giường.

Thất Thủy vò đầu: “Ủm, Bích Nữ tỷ tỷ kêu ta tới xin lỗi người, nói Phượng Quân nhà ta là keo kiệt như thế đó, lại...” Dừng một chút, tiểu oa nhi Thất Thủy nhìn bốn phía chung quanh xác định không có bóng dáng Phượng Quân, mới nói nhỏ: “Lại không biết xấu hổ, mong người không chấp nhặt với hần, về sau ở chung lâu sẽ biết.”

“Về sau?” Tang Chi trừng to mắt, “Chẳng lẽ về sau thói phượng hoàng thật đúng là muốn ở tại Bình Nhạc trấn?”

Thất Thủy gật đầu, nhìn trời nói: “Bích Nữ tỷ tỷ nói, ừm ~~ Phượng Quân đến đây khẳng định sẽ không muốn đi, bốn trăm năm trước chính là người hại hần, hiện tại có người cùng hần chịu tội, chắc chắn hần vui mừng đến quên cả trời đất.”

Tang Chi nghe vậy, tức giận đến giậm chân múa tay, kéo chăn xuống nói: “Ta hại Phượng Quân nhà người khi nào? Khế Nhạc, bây giờ người liền theo ta đi tìm tên phượng hoàng xấu xa kia!”

Dứt lời, phía sau lại không có một chút động tĩnh gì. Tang Chi thấy làm kỳ lạ bèn cùng Thất Thủy song song quay đầu nhìn, đã thấy cây đào tinh đang ôm bàn tính bằng vàng bảo bối, bùm bùm lạch cạch tính toán: “Cho thổ địa Bình Nhạc trấn thuê một khối, một ngày năm mươi quan; mỗi ngày nước trà điểm tâm mỗi người ba mươi quan; cơm trưa thêm cơm chiều sáu mươi quan, còn có nước tắm... Ai nha nha, phát tài phát tài! Phượng Quân cùng ta cũng coi như quen biết đã lâu, giúp hần lo cơm nước cũng chính là mỗi ngày ta thu hai trăm năm mươi sáu quan tiền.”

Dứt lời, cây đào tinh liền kéo lấy Thất Thủy ha ha nói: “Phong cảnh diễm viên, thiên nhiên lại không bị ô nhiễm, mở một khu du lịch ở đây nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền phải không?”

Thất Thủy mờ mịt không biết làm sao, trừng mắt nhìn nói: “Đối với Phượng Quân nhà ta “không phải sương buổi sáng thì không uống, không phải nắng trưa không ăn, không phải suối nước nóng không tắm, không phải ngô đồng sống ngàn năm không đậu” thì căn bản là hoàn toàn không cần người đưa cơm đưa nước a.”

Cây đào tinh nghe không kiếm được tiền cũng ngẩn ra, đang muốn bày ra bộ mặt đau khổ nhưng khi thấy Thất Thủy lấy từ trong lòng ra một viên ngọc như ý nói: “Nhưng mà Phượng Quân vừa rồi có dặn ta nói lại rằng dù gì thì ngày sau cũng coi như láng giềng hàng xóm, một chút lòng thành nhỏ...” Hai chữ “kính nhờ” còn chưa nói ra, Khế Nhạc đã nhanh tay lẹ chân giựt lấy viên ngọc như ý bỏ vào túi, ánh mắt ngập nước nói: “Chắc chắn, đây là ngọc

như ý của thiên cung a, ánh sáng trong suốt lấp lánh —— “

Bên này, tiểu hồ ly đã bị cây đào tinh làm cho giận sôi lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khế —— Nhạc ——” Hẳn rốt cuộc là người bên nào a, tại sao vừa thấy người khác tặng ngọc như ý thì đức hạnh liền thay đổi?

Khế Nhạc sợ tiểu tổ tông Tang Chi nhất thời mất hứng lại quăng đi ngọc như ý, biến sắc mặt nói: “Công chúa đừng buồn, không phải tiểu nhân không muốn ngài đi tìm Phượng Quân mà là vừa rồi Phượng Quân đã đến tiền đưa Đậu thần nương nương đi rồi.”

“Đưa tiền?” Tang Chi nghe vậy muốn cắn lưỡi, “Đậu thần nương nương chịu đi?” Vậy có nghĩa...

Nghĩ đến khả năng này, tâm tiểu hồ ly đã lạnh hơn phân nửa, lúc này lại chợt nghe Thất Thủy nói: “Vâng, sau khi Đậu thần nương nương thu được kim chuông của công chúa, đã rời khỏi Bình Nhạc trấn. Phượng Quân lo lắng nên tự mình đến đưa nàng ra trấn.”

Thất Thủy nói xong chợt nghe đỉnh đầu truyền đến thanh âm yên tĩnh, xoa xoa cái trán mồ hôi lạnh rồi ngẩng đầu vừa thấy ——

Ánh mắt tiểu công chúa Tang Chi đỏ ửng, nàng đang khóc.

Công tâm mà nói, tiểu công chúa Tang Chi kế thừa truyền thống tốt đẹp của cha mẹ, bộ dạng vẫn là rất... đáng yêu, mắt hạnh, cái miệng nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn. Lâu lâu ngẫu nhiên “giấu đầu lòi đuôi” lộ ra cái đuôi lông xù nhưng đều mang về tiểu hồ ly thanh thuần, hiện tại con người đen xinh đẹp rung rung ngập nước, cái miệng anh đào nhỏ nhắn chu lên, lại càng phát ra vẻ đáng yêu chưa từng thấy.

Nhưng vấn đề là, tiểu công chúa hồ ly đang khóc, từ mưa nhỏ chuyển sang mưa vừa, còn khủng khiếp hơn là có khả năng sẽ chuyển sang mưa to.

Hai tay ôm khốe mắt, Tang Chi bắt đầu khóc loạn: “Ô ô... Cái gì Bình Nhạc trấn, không có trấn chi bảo, chỉ có Đậu thần nương nương; Cái gì thổ thần, không có một bước trở thành tiên, chỉ có thói phượng hoàng trộm này trộm nọ. Ta mặc kệ! Ta muốn trở về Thanh Khâu quốc, ô ô!”

Sau khi lăm bầm lâu bầu, Tang Chi liền bò xuống giường bắt đầu thu thập hành lý. Khế Nhạc nhìn xem cầm cũng muốn rót ra, vừa rồi tiểu tổ tông nói gì? Muốn... trở về Thanh Khâu quốc?

Ồi, chỗ này cao xa quá đó!

Nếu bây giờ nàng thực sự trở về Thanh Khâu quốc, Thiên Hồ Đế Quân cùng công chúa Họa Thường bèn bỏ rơi không thèm níu lấy Bình Nhạc trấn, bảo bối của chính mình liền không bảo đảm! Lúc này, Khế Nhạc yêu nước yêu dân cũng bắt đầu buồn bã, đi lòng và lòng vòng xung quanh Tang Chi cả nửa ngày cũng không nghĩ ra cái biện pháp gì. Lại chỉ thấy Thất Thủy vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Khế Nhạc kéo kéo quần áo Thất Thủy, vội la lên: “Thất Thủy, người cũng nên đến giúp khuyên nhủ đi chứ?”

Nghe vậy, Thất Thủy nhếch nhếch mí mắt, bí hiểm nghiêng đầu: “Không vội không vội!”

Bên này, Tang Chi đã nhanh chóng thu thập xong hành lý, bắt đầu niệm chú liền thấy xuất hiện một đám mây nhỏ, liếc nhìn một cái sau đó bỏ mặc Khế Nhạc đang níu kéo bay lên trời. Sau khi bay được một chút, liền hạ quyết tâm nói: “Thù này không báo không làm quân tử, bản công chúa trở về Thanh Khâu quốc tìm cha hồ ly hỗ trợ.”

Nói xong, quả nhiên biến mất trong đám mây. Khế Nhạc lo lắng nhìn ngó, đứng trên mặt đất mà vỗ ngực dậm chân. Chợt nghe từ chân trời truyền đến một tiếng kêu “Ai a”, một lát sau, tiểu hồ ly cùng với đám mây nhỏ của mình ngã từ trên trời xuống.

“Tang Chi đại nhân?” Khế Nhạc hy vọng trần trề, chạy vội đến trước mặt Tang Chi, hai mắt đầm lệ vui mừng: “Tang Chi đại nhân, ngài rốt cuộc hồi tâm chuyển ý quyết định trở lại?”

Bị rơi đến thất điên bát đảo, Tang Chi cắn răng đứng lên, một cước đá văng Khế Nhạc ra đường: “Tại sao có thể như vậy? Vì sao ta không thể ra khỏi Bình Nhạc trấn?!” Đúng vậy, vừa rồi, Tang Chi thờ phỉ phỉ hướng ra bên ngoài Bình Nhạc trấn mà bay, lại bị một cỗ lực mạnh mẽ tổng trở về. Nhất định là tên phượng hoàng xấu xa kia, nhất định là tên thói phượng hoàng kia, nhất định phượng hoàng chết tiệt kia đang tác quái!

Nghe xong lời này, Thất Thủy xoa gáy cười cười: “Công chúa Tang Chi, có khả năng năm trăm năm sau ngài mới có thể về nhà làm quân tử.”

Tang Chi kinh sợ la lên: “Có ý tứ gì?”

“Ngài không phải vừa mới nói đó sao? Thù này không báo không làm quân tử. Nhưng Phượng Quân nói sợ công chúa Tang Chi nhất thời giận dữ rồi tạm thời rời khỏi cương vị công tác, cho nên đã đặt kết giới trên người ngài không cho ngài rời khỏi Bình Nhạc trấn, phải đợi đến năm nhiệm kỳ mới có thể cởi bỏ phong ấn của ngài. Cho nên ——” Thất Thủy ngốc hề hề nhếch miệng: “Hắc hắc, ngài chỉ có thể đợi năm trăm năm sau, đổi nhiệm kỳ mới có thể đi tìm Thiên Hồ Đế Quân đến giúp ngài báo thù.”

Tang Chi: “... ..”

Cha ơi, con sai lầm rồi, con thật sự biết là con sai lầm rồi. Nếu biết vậy thì ngày xưa con đã nghe lời Cha dạy, chăm chỉ tu luyện pháp thuật thật giỏi, thì hôm nay sẽ không mặc danh kỳ diệu (chả hiểu vì sao, vô lý vô cớ) bị cái tên phượng hoàng ti bỉ kia hãm hại, bị nhốt tại thôn nho nhỏ đây năm trăm năm a! Nơi này mà Bình Nhạc trấn cái gì, quả thực là địa ngục thì đúng hơn a a

Chương 9

Tang Chi chống nạnh đứng lặng ở giữa bụi cỏ xanh, nhìn chăm chú vào ngôi nhà tranh nhỏ cách đó không xa.

Lúc này đúng là tháng ba xuân ý dạt dào, sáng sớm hương trần nhỏ bị một làn sương mỏng manh bao phủ, cỏ bên đường êm mượt, hoa chím chim kiêu diễm, yên tĩnh hài hòa nói không nên lời.

Nhưng ngay tại nơi hoang vắng âm u này, Tang Chi ngửa mặt lên trời thét dài, rồi cục đánh vỡ khung cảnh yên tĩnh, làm cho chú gà trống chưa rời giường cũng cả kinh ngỡ rằng bình minh đã đến. Tự khích lệ để tinh thần hăng hái thêm, Tang Chi vọt tới nhà gỗ trước mặt, đá cửa mà vào, không do dự chửi ầm lên:

“Tuần Thúc nguoi lán ra đây cho ta!”

“Đừng tưởng rằng trốn tránh sẽ không có chuyện gì ! !”

“Phượng hoàng chết bầm, phượng hoàng thối, phượng hoàng hỗn đản, Phượng tộc các nguoi sẽ không có thứ gì tốt! Gạt ta làm thổ thần đồ bỏ, thổ thần gì chứ, quả thực chính là thôn ủy hội bác gái (kiểu như hội trưởng hội phụ nữ???)! Ta mặc kệ, nguoi đi ra cho ta ! !”

....

Tang Chi mắng xong, thấy bên trong nhà không hề động tĩnh thì không khỏi hơi hơi nhú mày, nín thở ngưng thần, lại nghe tiếng nước ì oạp. Tính tò mò nổi lên, Tang Chi nghiêng đầu nhìn vòng qua bức bình phong, vừa thấy hai chân lập tức như đóng đinh tại chỗ, lưng cứng ngắc.

Sau bình phong, hơi nước lượn lờ, khói trắng mờ lung, nhưng cũng có hiệu quả kỳ diệu như cảnh tượng bên ngoài nhà gỗ. Trong đục dưng (thùng gỗ dùng để tắm ngày xưa) to lớn, trong làn sương mờ mờ xuất hiện bờ vai rắn chắc của nam nhân.

Nhìn tình cảnh này, Tang Chi chỉ cảm thấy máu huyết 噌噌 như xông lên tận óc, hần bình thường nhìn đã có bộ dáng tuần lãng tiêu sái, không biết rằng khi hần không mang quần áo cũng như vậy.... Thăm nguyên rủa, Tang Chi đỏ mặt quay sang một bên, nhưng trước sau đều không quên việc chính, hướng hần lên tiếng:

“Nguoi... Nguoi đem... Đem quần áo mặc vào... Ta, ta có lời hỏi nguoi!”

Tuần Thúc liếc mắt, ngón tay dính nước xoa nhẹ lên thân áo, âm điệu miễn cưỡng lại ẩn chứa ý ngả ngón ái muội: “Sợ cái gì? Đây phải nguoi chưa từng thấy qua.”

Tang Chi khước miệng run rẩy, nhìn chăm chăm ngũ quan xinh xắn của Tuần Thúc, đôi mắt long lanh nước, đáy lòng chỉ còn lại một ý niệm trong đầu: Yêu nghiệt! Tên này tuyệt đối là đồ yêu nghiệt đầu óc hư hỏng!

Chỉ vào chóp mũi yêu nghiệt, Tang Chi tức đến giậm chân: “Nguoi nói bậy! Ai xem phượng hoàng thối nguoi tắm rửa hồi nào? Ai xem hồi nào, ai xem hồi nào!”

Tuần Thúc cười khê, cánh môi nhỏ cong lên tới một biên độ đẹp mắt, đặt trên khuôn mặt hại nước hại dân kia lại càng làm nổi bật, càng phát ra ánh kiêu diễm mê người, “Ai nha, thì ra không phải Tang Chi công chúa xem, như thế khẳng định là bản Phượng Quân nhớ lầm. Ngõ ~” Tuần Thúc chống má, bộ dáng trầm tư, con nguoi lại không hề chớp mắt dính ở trên người Tang Chi:

“Ta nhớ rõ ngày ấy, bản Phượng Quân đang ở Thanh Ngô cung tắm rửa, đột nhiên một con hồ ly xông tới, ta bày một cái bẫy, cố ý thiết kế để dụ nó. Quả nhiên, hồ ly háo sắc này trúng kế, không chỉ tin lời ta nói, còn ngốc ngơ ngốc ngác tự tiến cử làm thổ thần.”

Tuần Thúc đảo đảo đôi mắt, “Ai, đáng tiếc đáng tiếc, làm công chúa êm êm đẹp đẹp không làm, lại xung phong đi làm thổ thần làm cái gì, toàn bụng trà đưa nước dăng phạm nhân (người phạm, người trần mắt thịt), còn muốn giúp người ta kết duyên tơ hồng, thật là đáng thương a ~ Nhưng mà công chúa Tang Chi nói xem, tiểu hồ ly này tại sao lại xuẩn ngốc như vậy, lời nói dối trắng trợn như vậy mà nàng ta cũng tin?”

“Nguoi ——” Tang Chi chán nản, đứng mình quả nhiên trúng bẫy của tên phượng hoàng xấu xa này. Vậy mà hiện tại, đầu sỏ gây nên chuyện còn làm ra vẻ mặt thuần lương nhìn chăm chăm vào nàng mà nói lời độc mồm độc miệng, toàn chọc cho nguoi ta rất căm tức.

“Phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng xấu xa, ta và nguoi không oán không thù, vì sao nguoi lại muốn hại ta!”

“Không thù sao?” Tuần Thúc mắt phượng chớp chớp, ánh mắt sắc bén nhìn trừng trừng vào Tang Chi, tựa hồ như muốn nhìn ra cái gì đó trên mặt nàng. Nhiệt độ đột nhiên hạ thấp, thoáng chốc, chung quanh gió lạnh thổi từng trận, mặt Tuần Thúc cũng đã đen hơn phân nửa, nghiêng răng nói: “Không phải không thù, chỉ là Tang Chi nguoi không nhớ rõ thôi.”

Dứt lời, Tang Chi chỉ nghe nổ oành một tiếng, thì ra Tuấn Thúc đột nhiên lại nổi cơn thịnh nộ, dục dưỡi bị phá vỡ. Tang Chi kìm lòng không đậu cúi đầu nhìn xuống, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho cả kinh, á khẩu không trả lời được, trong lỗ mũi có cái gì nóng chảy ồ ồ.

Tuấn Thúc thấy thế, mỉm cười nói: “Thêm lần này nữa là Tang Chi công chúa đã rình coi tại hạ hai lần, đẹp mắt không?”

“... ..” Tang Chi che miệng nói không ra lời, đã thấy Tuấn Thúc từ trong màn sương trắng đi ra, y bào trên người đã sớm chỉnh tề, mái tóc đen hất sau lưng, đồ xuống một dòng lệ ra tào nhả vô hạn.

Chi thấy hần thông thả bước đến trước mặt Tang Chi, thì thâm ái muội bên tai Tang Chi: “Bất quá công chúa cũng biết, rình coi mỹ nam tắm rửa là phải trả giá đắt đó.”

Hơi thở ấm áp của hần thổi tới bên tai nàng, Tang Chi nghiêng đầu, đối diện với một đôi mắt sâu không thấy đáy. Nàng nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên cảm thấy mũi chảy ra chất lỏng ấm áp, theo bản năng đưa tay lên sờ, ôi sao tự nhiên mình lại chảy máu mũi rồi.

Trong lúc nhất thời, Tang Chi lệ rơi đầy mặt. Quả nhiên, xem mỹ nam tắm rửa là không có kết quả tốt.

Nhưng mà nàng cũng không nhớ rõ bản thân làm sao lại đắc tội tên phượng hoàng âm hiểm này, vì sao hần cứ muốn hại nàng? Khi nàng đang do dự, bên này Tuấn Thúc tựa hồ cũng đoán được tâm sự của Tang Chi nên bày ra bộ dạng buồn bã nói: “Công chúa chắc còn nhớ tại đại hội bàn đào bốn trăm năm trước, người mà ngươi cần là...”

Hai chữ cuối cùng Tuấn Thúc cắn trong miệng không thể thốt ra lời. Tiểu hồ ly thấy thế, thoáng chốc suy nghĩ bị đưa trở lại bốn trăm năm trước, tại đại hội bàn đào ——

Lúc đó Tang Chi bất quá chỉ là tiểu hồ ly chưa đầy một trăm năm tuổi, tu vi kém nên ngay cả duy trì hình người cũng không được. Lần đó là lần đầu tiên nàng tham gia đại hội bàn đào, Tang Chi chỉ nhớ nhiều nhất là được ăn thỏa thuê: rượu Phương Thần Ngọc Dịch ngon êm dịu, hương vị đào tiên ngọt ngào, chân gà béo ngậy. Bé con Tang Chi đang vui vẻ ăn, chợt nghe bên kia truyền đến tiếng cười to, tiểu hồ ly nhúc nhích lỗ tai, thừa dịp mẫu hậu không chú ý liền nhanh như chớp cũng lúi vào trong đám đông.

Như thế, lần đầu tiên trong đời nhìn thấy một đại công gà (con gà trống lớn) cảnh đẹp ý vui như vậy ——

Cả người nó phát ra ánh sáng vàng rực rỡ khiến cho ai cũng phải lóa mắt, đôi cánh rộng to lớn lúc sáng lúc tối, mỗi một lần vẫy cánh đều phát ra ánh sáng rực rỡ của bảy sắc cầu vồng. Bé con Tang Chi nhất thời nhìn đến ngây người, sao lại có con gà trống lớn xinh đẹp như vậy...

Nếu có thể bắt được đem kho tàu ăn nhất định rất tuyệt ^ω^↗

Công chúa Tang Chi nhỏ nhỏ của chúng ta đã nói liền làm, một giọng hồ ly non nớt rú lên, liền đuổi chân bay lên không trung, thừa dịp đại công gà còn chưa kịp phản ứng nhìn về phía bên này bên chộp lấy cổ hần cắn ‘hự’ một ngụm. Ngay lập tức thiên hôn địa chuyển (trời tối đất rung), đại công gà đau đớn kêu lên, nhưng còn chưa kịp tưởng nghĩ đến việc giãy dụa cùng phản kháng, tiểu hồ ly đã thấy trên cổ đại công gà có một thanh Khai Phong bảo kiếm đặt lên.

Nam tử mặc đồ đen rút kiếm thì nàng nhận biết, đúng là khuôn mặt đen đúa khí suất đại diện cho Mộc Cao Lương: Nhai Xải. Trong mắt Nhai Xải hào quang sáng ngời, nói: “Ngươi thua.”

Cùng lúc đó, tiếng kinh hô của mẫu hậu cũng vang lên. Khi vọt tới thấy một tràng hiện trường, mẫu hậu ôm lấy đầu sỏ gây nên chuyện, lòng vẫn còn kinh hồn chưa trấn định lại được, “Chi nhi! Con đang làm cái gì!”

Tiểu hồ ly đánh cái “ròn” trên mặt đất một cái, lại hóa thành tiểu nữ oa phấn nộn ba bốn tuổi, đại khái trực giác chắc cũng biết được mình lại phạm sai lầm gì đó, đêm nay trở về thế nào phụ thân cũng nhất định sẽ muốn đánh mông mình, bèn mím mím miệng nhào vào trong lòng mẫu hậu làm nũng nói: “Mẫu hậu —— “

Dừng một chút, Tang Chi lúc này mới chỉ vào Tuấn Thúc, thanh âm sợ hãi nói: “Gà, đại công gà.”

“Mẫu hậu, Chi nhi không có quấy rối. Chi nhi chính là muốn bắt đại công gà —— “

Đại công gà...

Gà trống...

Gà...

Ngay lập tức, bầu không khí vừa rồi còn đánh nhau đằng đặng sát khí, giờ lại do công chúa Tang Chi bắt gà liền trở nên rối loạn, chúng tiên nhện không được cười ra tiếng ầm ầm, Tuấn Thúc bởi vậy bị đánh bại bởi đại ô long Nhai Xải (rồng đen) ngay tại đây.

Tĩnh lại từ hồi ức, lòng bàn tay Tang Chi đã đầy một lớp mồ hôi. Theo bản năng, Tang Chi giương mắt nhìn khuôn mặt tuần tú đối diện kia, trí nhớ càng lúc càng rõ rệt hơn bèn cắn răng nói: “Chẳng lẽ... Người chính là con gà trống kia? !”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Tuấn Thúc đại biến. Không có con chim phượng hoàng nào lại thích bị người ta xem thành gà trống, thù mới cộng hận cũ

nhưng Tuấn Thúc vẫn nhin lại nhần, lúc này cảm xúc bình tĩnh nói ra ba chữ:

“Đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sáng sớm hôm nay sau khi hạch hỏi Tuấn Thúc xong, Tang Chi lệ rơi đầm đìa chạy trốn về miếu thổ thần, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Mà phượng hoàng xấu xa ở bên này da mặt quả thật dày, thật giống như lời nói của Bích Thủy, ở lại trong Bình Nhạc trấn không đi, mỗi ngày nhấm trà thưởng trà, bộ dạng dương dương tự đắc, đối với sự kiện đục đẽng (bồn tắm) ngày đó cũng không hề đề cập tới, chỉ kêu Thất Thủy tiện thể nhần nói:

“Nửa tháng sau kim chuông sử dụng xong sẽ trả lại.”

Tang Chi đối với lời nói này không hề để trong lòng, bắt quả chỉ nghĩ rằng phượng hoàng xấu xa nói vậy là để giữ thể diện mà thôi. Nhưng mười ngày sau, Đậu Thần nương nương quả thực sau khi đi lại trở về, nhưng mà lần về kỳ này... thực quý dị.

Ngày hôm đó, bầu trời trong xanh trông xa vạn dặm, cảnh vật xinh đẹp. Bình Nhạc trấn tuy là một thôn nhỏ, nhưng ở thôn Tây Khẩu có suối róc rách, phía sau suối có một mảnh cỏ hoa Tử Anh nở rất đẹp, dưới ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống, hoa Tử Anh màu tím sáng bóng phát ra một chút màu hồng phấn cùng với màu xanh thanh thủy của cỏ, tím tím hồng hồng cùng màu xanh hài hòa với nhau trông thật đẹp mắt.

Tang Chi vừa hoàn thành công việc ở gần đây, tâm tình khá tốt, liền biến trở về bộ dáng tiểu hồ ly, đi bộ đến bụi hoa cuộn tròn thân mình lăn qua lộn lại đùa chơi. Non xanh nước biếc, hôm nay trộm trốn lấy nửa ngày nhàn nhã, bên trong đã có cây đào tình trực ở miếu thổ địa giúp sao chép công văn, bên ngoài thì có Cảnh Nhạc hôm nay mang gà mái béo phì đến lễ tạ thần hiểu kính với nàng, nhưng vì sao khi nằm ở trong bụi cỏ ngược nhìn bầu trời trong xanh, miễn cưỡng phơi nắng, Tang Chi lại có một cổ đau thương cảm thán muốn lái đi mà không được?

Tiểu hồ ly không nghĩ ra, nhần chán lại cuộn lăn vài vòng, nhưng vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, thoáng chốc, chợt nghe tiếng chuông đình đình đang đang thanh thủy vang lên.

Đúng vậy! Kim chuông!

Tang Chi dựng thẳng lỗ tai hồ ly lên, hơi hơi ngẩng đầu. Nàng nghĩ tới cái kim chuông làm bạn với mình cũng đã mấy trăm năm lại bị phượng hoàng xấu xa đoạt đi. Ngày xưa chỉ cần mình vui vẻ, sôi nổi, kim chuông cũng sẽ theo động tác của nàng mà phát ra tiếng vang, nhưng hiện tại ——

“Leng keng đình!” Tang Chi đang hoài niệm khoảng thời gian tốt đẹp trước kia, chợt nghe một trận tiếng chuông thanh thanh lại vang lên. Chẳng lẽ, mới vừa rồi không phải là ảo giác? Tiểu hồ ly run rẩy nâng mắt nhìn lên, rốt cục thoáng thấy một người mặc váy đen, trên mặt còn che một cái khăn màu đen, nữ nhân che mặt vậy tay kêu nàng ~~~~~ lại đây, cũng cùng lúc với tiếng chuông quen thuộc.

Thấy thế, Tang Chi lập tức ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn thì thấy thân hình bộ dáng người này lại giống Đậu Thần nương nương đến bảy tám phần.

“Người!”

Tang Chi còn chưa nói gì đã nghe đối phương ồm ồm cười: “Ha ha, Tang Chi, đã lâu không thấy.”

Tuy rằng cách cái khăn che mặt, âm thanh lại không rõ ràng, nhưng không nghi ngờ gì nữa, đây đúng thật là âm dương quái khí Đậu Thần nương nương. Tang Chi theo bản năng lùi về sau vài bước, miệng niệm chú vài câu, chỉ thấy một đạo khói trắng thoáng xuất hiện. Sau một chút, trong khói trắng lại xuất hiện kim quang, hai loại màu sắc kết hợp lẫn nhau, lại sau đó một lát nữa, một tiểu cô nương xinh đẹp khả ái đứng ở vị trí ban nãy tiểu hồ ly đứng.

Tang Chi chỉ tay vào Đậu Thần nương nương, dậm chân nói: “Nói không giữ lời, người đã lấy kim chuông của ta, vì sao còn muốn trở về?” Hơn nữa, lại giả dạng thành bộ dáng kỳ quái như vậy. Không làm Đậu Thần nương nương lại đi làm nữ hiệp hành động nửa đêm?

Đậu Thần nương nương đưa tay áo chống đỡ mặt, nụ cười có chút miễn cưỡng: “Ha ha, Tang Chi không cần hiểu lầm, ta không phải trở về lấy truyền bệnh đậu, ta đây không phải... không phải trở về để gặp các người sao?”

Tang Chi cắn răng nanh: “Có cái gì hay đâu mà xem, giờ người đi đi!” Đậu Thần nương nương này đi tới đâu cũng không phải là thần tiên tốt, lần trước phải cầu xin bái lạy ngàn vạn lần mới đuổi nàng đi được, chưa được mấy bữa lại trở về, ai biết được có quỷ kế gì?

Đậu Thần nương nương bị tiểu hồ ly mắng mỏ một chút nhưng lại hoàn toàn không nổi giận như lần trước, vẫn giữ nguyên nụ cười: “Công chúa Tang Chi đừng giận, ta biết ta không được hoan nghênh, nhưng... nhưng... Người sẽ hiểu được!”

Nghe xong lời này, nhịp tim Tang Chi đập mạnh liên hồi, rất tò mò nhìn thái độ của Đậu Thần nương nương, bộ dạng muốn nói lại thôi. Đang muốn cố gắng mở miệng hỏi, chợt một đạo tia sáng chói mắt hiện lên, Tang Chi lại trợn mắt, chỉ thấy phượng hoàng xấu xa toàn thân lông lánh đứng trước mặt hai

người, kúm đồng tiền hoan nghênh hiện rõ trên mặt.

Phượng hoàng xấu xa liếc liếc mắt: “Đậu Thần nương nương thật khéo, sao lại có thời gian rảnh đến gặp chúng ta vậy?”

Thấy Tuấn Thúc xuất hiện, Đậu Thần nương nương tựa hồ có chút kích động, dù có cái khăn che mặt bên ngoài nhưng vẫn thấy đôi mắt nhỏ hẹp lại thành một đường, tức giận không hài lòng nhưng vẫn cắn răng cười lạnh: “Phượng Quân đại nhân chắc đã liệu được việc là ta sẽ trở lại chăng?”

Tuấn Thúc cười: “Ta nào dám?”

Tiểu hồ ly nhìn Tuấn Thúc, lại nhìn Đậu Thần nương nương, vẫn có chút không hiểu như trước, lặng lẽ kéo kéo máu tay áo Tuấn Thúc, nói: “Các người đang nói cái gì vậy?”

Tuấn Thúc cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ bé kia vẫn đang lôi kéo tay áo mình, chớp chớp mắt, nói: “Trở về Thanh Ngô cung rồi nói sau.”

Tang Chi, Tuấn Thúc cùng Đậu Thần nương nương trở về ngôi nhà gỗ nhỏ, Khế Nhạc cùng với Thất Thủy vui tươi đã đợi sẵn ở đây.

Tiểu hồ ly vẫn có điểm không hiểu như trước, vừa tiến vào trong phòng liền tức giận chỉ vào Đậu Thần nương nương nói: “Người rốt cuộc muốn đùa giỡn nhiều chuyện cái gì?”

Đậu Thần nương nương mặt bị che hết phân nửa nghiêm lại, tựa hồ sợ hãi ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, biết vâng lời nói: “Thực không dám giấu giếm, lần này ta đặc biệt trở về là vì... vì muốn trả lại kim chuông cho công chúa Tang Chi.”

“Hả?” Tang Chi miệng tròn như quả trứng gà, không thể tin được lỗ tai của mình bèn hỏi lại lần nữa: “Người nói cái gì?”

Đậu Thần nương nương không hề trả lời, trực tiếp lấy từ túi mình ra kim chuông đặt lên bàn. Tang Chi thấy kim chuông, đôi mắt đột nhiên sáng lên, đang muốn nhảy qua giật lấy lại bị cái quạt giấy thấy ghét kia giờ ra cản đường. Phượng hoàng xấu xa cười cười: “Ngày đó Đậu Thần nương nương chính vì kim chuông mà đến, thật vất vả mới lấy được tới tay, sao hôm nay lại muốn trả lại?”

Tang Chi đầu óc quay quay vòng vo một vòng, dừng lại cước bộ rồi gật đầu, cũng phải, tại sao đang êm đẹp tự nhiên lại có chuyện hoàn bích quy Triệu (trả lại chủ cũ, đọc điển tích http://vi.wikipedia.org/wiki/Ng%E1%BB%8Dc_b%C3%ADch_h%E1%BB%8D_H%C3%B2a)? Nhất định là có chuyện!

Nhưng Đậu Thần nương nương vừa nghe xong lời này lại tức giận sùi bọt mép, cuối cùng không nhịn được đứng dậy đập bàn: “Việc đã đến nước này, Tuấn Thúc người cần gì phải giả bộ? Ta... Ta có thể rơi vào tình thế như hôm nay còn không phải là do cái kim chuông này ban tặng?”

Tang Chi chớp mắt, tay chống má kỳ quái nhìn chằm chằm Đậu Thần nương nương, “Có ý tứ gì?”

Thất Thủy đứng một bên cũng ngốc ngốc ngơ ngác vô đầu, “Ha ha ~ ta tưởng chỉ có một mình ta ngu ngốc không hay không biết, thì ra mọi người cũng chưa biết.”

Tuấn Thúc rất tự nhiên đưa cây quạt dừng trên đầu Thất Thủy gõ một cái làm cho đôi phương phải ai nha kêu đau một tiếng, rồi mới di chuyển đôi mắt, tầm mắt trở lại trên người Đậu Thần nương nương: “Đậu Thần nương nương lần này trở về này giờ vẫn che mặt, chẳng lẽ bị trúng bệnh gì không tiện nói ra?”

“Người!” Đậu Thần nương nương nghiêng răng cắn lợi, nhưng hiểu rõ đạo lý rằng người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp, thật lâu sau, dù ôm hận vẫn phải đưa tay lấy cái khăn che mặt xuống. Thoáng chốc, toàn bộ trong phòng chỉ còn nghe được âm thanh hô hấp gấp gáp của mọi người. Khế Nhạc khỏe miệng run rẩy, nửa ngày cũng không nói ra được một câu đầy đủ:

“Đậu Thần nương nương, người... Mặt của người...” Thân là người yêu thích bát quái (nhiều chuyện), cũng trên đường tu hành thì luyện công phu tám chuyện càng lúc càng sâu, cây đào tình tự nhiên biết: Đậu Thần nương nương phá rồi nhất thiên giới mặc dù không có dung mạo khuyên quốc khuyên thành, nhưng cũng có chút vừa lòng đối với diện mạo đáng người của chính mình, cứ hễ xuất môn thì tất nhiên phải trang điểm xinh đẹp.

Nhưng hiện tại, Đậu Thần nương nương, người luôn luôn chú trọng dung mạo chính mình kia, trên mặt lại đầy những nốt phát ban nhỏ như bệnh đậu mùa che kín hết mặt, mà cái làm cho Khế Nhạc cảm thấy kinh sợ hơn nữa là mỗi nốt phát ban nhỏ này còn chứa mủ trong đó.

Tang Chi run lên, nổi hết da gà, theo bản năng lùi về phía sau hai bước nói thảm: “Thật sự là ác giả ác báo, chính mình suốt ngày đem bệnh đậu truyền khắp nơi, giờ ngược lại đem đậu truyền đến trên mặt mình.”

Nghe xong lời này, Đậu Thần nương nương nước mắt từng giọt to nhỏ rơi xuống, “Cái gì ác giả ác báo! Những nốt phát ban này là do sau khi ta cảm kim chuông của người mới bị bộ dạng như vậy, bữa giờ ta đi khắp nơi tìm danh y chữa trị nhưng đều không có kết quả, nhất định là... là người...” Đậu Thần nương nương đưa ngón tay ngọc chỉ vào Tuấn Thúc, nước mắt rơi như mưa:

“Là người! Nhất định là Tuấn Thúc nhà người động tay động chân vào kim chuông nên ta mới ra nông nỗi này.”

Tuấn Thúc da mặt nhếch nhếch, cười đến vân đạm phong khinh: “Ngày đó tại hạ tự tay đem kim chuông giao cho người, ta cũng có tiếp xúc kim chuông, vậy tại sao tại hạ lại không bị gì?”

Đậu Thần nương nương nói: “Người có thuốc giải! Kim chuông này ta không cần, giờ người liền đem thuốc giải giao ra đây.”

Nghe nói kim chuông mất đi lại trở về, Tang Chi ngược đôi mắt đen trong suốt: “Ngươi nói thật sự? Chuông trả lại cho ta?”

“Ai lại cần cái thứ rách nát kia, mau đưa thuốc giải giao ra đây! !”

Tuần Thúc cười to, khuôn mặt tuần tú âm hắc (âm trầm nham hiểm), thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đậu Thần, đây là thái độ ngươi dùng để cầu bổng tọa sao?”

“... ..” Nhìn Đậu Thần nương nương ngậy ra như phồng cùng với khí thế bức người của phượng hoàng xấu xa, tiểu hồ ly Tang Chi lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là lấy độc trị độc.

————— ta là đừng phân tuyến phúc hắc nam nhân —————

Kết quả cuối cùng của cuộc đàm phán, Tuần Thúc thỉnh Đậu Thần nương nương phải vĩnh viễn đi không bao giờ trở lại.

Cây đào tinh chân trước vừa bước ra dẫn Đậu Thần nương nương rời đi, thì Tang Chi ở phía sau lập tức nhảy về phía cái bàn định cầm lại kim chuông. Nhưng mắt vừa thấy tay được cầm tới nơi rồi, phía sau lại có một tiếng gió thổi đến, kim chuông liền phiêu điều bay lên giữa không trung. Tang Chi sốt ruột, cũng không nghĩ tới dùng pháp thuật để lấy lại, chỉ dám chân nhảy lên với với nhưng vẫn không đụng được tới kim chuông.

Rốt cục, tiểu công chúa Tang Chi tức giận nhíu mày nhe răng, “Thối phượng hoàng, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?! Lúc trước chính miệng ngươi nói nửa tháng sau liền trả kim chuông cho ta mà.”

Tuần Thúc nhíu mày, “Thì ngươi cũng nhớ rõ ta đã nói là nửa tháng sau mới trả lại mà, hôm nay mới được mười ngày thôi.” Dứt lời, không đợi Tang Chi cãi lại, lại vòng cây quạt gỗ vào đầu Thất Thủy: “Đưa tay ra.”

“Dạ.” Thất Thủy không hiểu được tâm tư của Phượng Quân nhà mình, ngốc nghếch ngo ngác chìa cái tay mập mập nhỏ bé ra liền thấy kim chuông đáp lại trên tay mình. Thất Thủy đang muốn đặt câu hỏi vì sao Phượng Quân lại đem kim chuông đưa cho nàng, ừm ~~~ liền cảm thấy trên tay là lạ bèn cúi đầu xuống nhìn. Má ơi! Vừa rồi cánh tay nhỏ bé còn như củ sen mập mập trắng trẻo giờ đã biến thành màu đen _ _|||

Tuần Thúc thấy thế không hoảng cũng chẳng vội, “Ừm” một tiếng rồi nói: “Ta biết cái tính cách chết người của Đậu Thần, kim chuông này quả nhiên có độc, Thất Thủy, biết nói làm sao đây?”

Thất Thủy: {{{(>_

Được rồi, được rồi, Thất Thủy thừa nhận rằng mình là do hấp thụ linh khí giữa sông mà tu luyện thành tiểu hà đồng, tuy rằng không biết pháp thuật tấn công này nọ, nhưng đem nàng ra làm thứ giải độc thử độc gì vẫn là rất được, bởi nguyên nhân là vậy nên Phượng Quân nhà mình mới nguyện ý cho nàng đi theo đuôi. Nhưng mà, Phượng Quân cứ dùng phương pháp thử độc kiểu này có phải là rất bất công hay không... Tuy rằng thân thể nàng bách độc bất xâm, nhưng cánh tay với chân thường xuyên cứ đen đen đốm đốm như vậy cũng khó coi lắm oa!

Thấy tình cảnh này, Tang Chi chỉ còn trợn mắt há hốc mồm: “Làm sao có thể? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa dứt lời, Bích Nữ liền hiện thân ra trên tường, hỏi: “Tang Chi đeo kim chuông này nhiều năm mà cũng không biết nguồn gốc của nó à?”

Tang Chi mím mím miệng, “Kim chuông này là do cha ta tặng cho mẫu hậu ta làm tín vật đính ước, còn có thể có nguồn gốc gì nữa?”

Bích Nữ lắc đầu, “Không phải vậy, thật ra thì kim chuông này là một loại tiên vật chi quả. Người ta nói rằng tiên vật này kêu là Cửu Chuyển Thánh Linh Hoa, nếu gặp được người hữu duyên, Linh Hoa mùa xuân này sẽ tự động phát ra tiếng ca hấp dẫn người hữu duyên tiến đến ngắt lấy. Năm đó, đúng là Thiên Hồ Đề Quân ở trên núi Hùng Lộc của Đậu Thần nương nương phát hiện Cửu Chuyển Thánh Linh Hoa. Bởi vì dù sao cũng là phạm vi cai quản của Đậu Thần nương nương, để quân Tang Dục xuất phát từ lễ tiết nên liền tiến đến hái kiến Đậu Thần, thỉnh cầu nàng đem hoa này chuyển cho ông.”

Tang Chi ngắt ngang lời Bích Nữ, chống nạnh nói: “Chỉ bởi vậy mà cái người bộ dạng quái dị kia liền cho rằng cha ta thích nàng sao? Thật không biết xấu hổ.”

Bích Nữ lại nói: “Tự nhiên không phải, bởi vì truyền thuyết nói rằng Cửu Chuyển Thánh Linh Hoa nếu được người có tấm lòng tốt cẩn thận chăm sóc, ngàn năm sau có thể tạo ra một kim chuông an khang phù hộ chủ nhân, Đậu Thần nương nương nghĩ làm cha ngươi là muốn đem kim chuông đưa cho bà làm lễ hỏi, trong nghìn năm đó bà đi nơi nào cũng đều nói cho tiên nhân khác nghe. Kết quả ngàn năm sau, vất vả dụng tâm của cha ngươi cuối cùng quả thực tạo ra một kim chuông vừa lòng đẹp ý, ngài lại trực tiếp dùng vật ấy hướng công chúa Họa Thường cầu hôn...”

Chuyện sau đó không cần nói cũng biết. Nghe thế Tang Chi trầm mặc còn Thất Thủy thì lắc lắc cái kim chuông trên tay nói: “Đúng là cũng khó trách qua nhiều năm như vậy mà Đậu Thần nương nương vẫn nhớ mãi không quên báo oán này.”

Tuần Thúc hừ lạnh, “Kim chuông này là độc nhất vô nhị, ngày đó Đậu Thần nương nương tiến đến Bình Nhạc trấn khiêu khích, ta biết nếu có tạo ra một cái chuông giả cũng không lừa được nàng, bởi vậy mới bắt lấy khuyết điểm sai sót của nàng mà tương kế tựu kế.”

Tiểu hồ ly kinh hô, “Nói như vậy ngươi quả thật động tay động chân vào kim chuông cho nên mới làm hại đậu thần nương nương bị hủy dung?”

Nghe vậy, Tuần Thúc chẳng những không biết xấu hổ mà còn cười đến tự nhiên hào phóng, “Công chúa Tang Chi không cần đa tạ, ta bắt quá là chỉ dùng một chút pháp thuật, bức bách đậu thần nương nương đi vào khuôn khổ thôi.”

Tang Chi mắt tròn trắng, liu lười nói: “Có phải giờ người đang lo lắng nếu Đậu Thần nương nương có thể ăn miếng trả miếng bỏ độc vào kim chuông, thì dù có cho nàng thuốc giải, sau này nàng cũng sẽ quay đầu lại, lại đến Bình Nhạc trấn đến làm loạn.”

Nghe xong lời này, không đợi phượng hoàng xấu xa trả lời, Bích Nữ đã ra lời: “Điểm ấy thì công chúa Tang Chi cứ yên tâm đi, tiểu phượng hoàng làm việc luôn luôn khôn ngoan, đương nhiên sẽ không cho Đậu Thần nương nương có cơ hội trở lại quấy rầy Bình Nhạc trấn.”

Nói chưa xong, một đoàn lửa quen thuộc lại đánh úp về phía góc tường, Bích Nữ cứ làm như không có chuyện gì, lại hiện ra từ một bức tường khác, mặt mày rạng rỡ nói: “Bất quá nhìn tiểu phượng hoàng nhà ta đối với người vẫn là vô cùng tốt đó nha, mới vừa rồi sợ người trúng độc nên trước đó còn cho Thất Thủy thử độc.”

Thất Thủy nhìn nhìn cánh tay đã muốn hóa đen toàn bộ của mình, về mặt ủy khuất gật đầu, “Đúng vậy đó nha.”

Tuần Thúc khụ một tiếng, quay lưng đối diện với Tang Chi nói: “Ta có chút mệt mỏi, người đi về trước đi. Về phần kim chuông nhiễm độc này, sau khi sạch sẽ hết dơ bẩn sẽ trả lại cho người.”

Câu nói này làm Tang Chi á khẩu không trả lời được, bởi vì câu chữ đều làm cho nàng phải vì mình mà suy nghĩ cho kỹ, bởi đối với người phúc hắc như Tuần Thúc, ai biết hẳn có thể hành động giống như đối với Đậu Thần nương nương hay không, động tay động chân vào kim chuông điểm bùa gì đó sẽ làm hại nàng kêu trời, trời không biết, kêu đất, đất chẳng hay?

Mấy trăm năm sau, Tang Chi rốt cục phát hiện, so với cha hồ ly của nàng thì Tuần Thúc càng khó đối phó hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hôm sau, sau khi Tang Chi lười biếng ngủ ngày ngủ dậy, trang điểm cho thật đẹp, mục đích chính là đi xem Đậu Thần nương nương, cây đào tỉnh Khế Nhạc nghe vậy liền vui vẻ chạy tới báo tin: “Đậu Thần nương nương đã rời khỏi Bình Nhạc trấn.”

Tang Chi miệng đang ngậm đầy nước trà thiếu chút nữa phun ra: “Đi rồi? Đi như thế nào? Thuốc giải lấy chưa?”

Khế Nhạc trầm ngâm, “Thật ra thuốc giải không hề có. Chẳng qua nghe tiên đồng Thất Thủy tán dóc nói rằng buổi tối Phượng Quân đã cho Đậu Thần nương nương một phượng thuốc, nói là chỉ cần đều đặn làm theo phượng thuốc gì đó thì tự nhiên cũng giống như giải được. Đậu Thần nương nương lấy được phượng thuốc liền không hề chậm trễ lên đường tìm ngay trong đêm.”

Tang Chi nhú mi, thì thào tự nhủ: “Pượng hoàng xấu xa sao tự nhiên lại tốt như vậy? Dễ dàng buông tha cho Đậu Thần nương nương như vậy?” Dứt lời, vô tình quay đầu lại nhìn về phía cây đào tỉnh. Khế Nhạc này vừa tham tiền lại nhiều chuyện, tuy rằng như vậy không tốt tí nào nhưng quả thật hẳn biết khá nhiều sự việc, việc kỳ quái này đem hỏi hẳn là tìm đúng người rồi nha.

Khế Nhạc thấy Tang Chi nhìn thế thì tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, liếc mắt cười nói: “Công chúa mình giám, Phượng Quân đại nhân thật là có ngoắt ghẹo chút vấn đề. Nói về phượng thuốc này thì —— “

Nói được một nửa, không ngờ cây đào tỉnh lại dừng lại, trầm tư một lát rồi uốn éo thất lung nhỏ giọng, “Công chúa, hiện tại Phượng Quân cũng ở tại Bình Nhạc trấn, chỉ tiêu này nọ quá nhiều...”

Oành! Nói chưa xong, Tang Chi đã muốn đem con suốt nặng bằng vàng quăng trên bàn, Khế Nhạc nhìn mà sững sững sốt sốt. Được rồi, Khế Nhạc thừa nhận bản thân mình vừa tham tài lại keo kiệt, nhưng chẳng phải là do hoàn cảnh nghèo khó của Bình Nhạc trấn bắt buộc mà ra sao? Nhưng mỗi lần đàm phán công việc, Khế Nhạc đều chấp hành nguyên tắc “Bản thân thành thật”, tuyệt đối không lấy nhiều hơn một xu, nếu mỗi lần cần trả lời vấn đề đều đưa vàng khối lớn như vậy ra, tiểu công chúa Tang Chi chắc hẳn sẽ mệt lớn da?

Khế Nhạc vỗ ngực, một bộ dạng “Ta là viên chức nghiệp vụ chuyên nghiệp”: “Công chúa, bản tiệm mua bán rõ ràng, tiền sao lại nhiều như vậy.”

Tang Chi liếc mắt, tức giận nói: “Bản công chúa tính tiền thẳng, không thể sao?”

“>_

Đang nói, Thất Thủy từ ngoài đi vào trong phòng, lặng lẽ vò đầu cười nói: “Công chúa Tang Chi, Phượng Quân nhờ ta tới tiện thể nhắn cho ngài, nói cho ngài hôm nay phải báo mộng cho người thôn Bình Nhạc trấn một câu “Trồng Quyết hoa, khử thiên hoa” (thiên hoa là cách gọi bệnh đậu mùa, nghĩa của câu này: trồng cây hoa Quyết có thể trừ được bệnh đậu mùa)

Tiểu hồ ly cùng Khế Nhạc hai mặt nhìn nhau, xong nhìn qua Thất Thủy bĩu môi: “Có ý tứ gì? Thối phượng hoàng nhà người rồi cuộc lại có thêm âm mưu quỷ kế gì nữa?”

Thất Thủy nghe vậy, cười gian hai tiếng. Sau khi nhìn bốn phía chung quanh xác định không có người bên ngoài, mới yên tâm tiến đến trước mặt Tang Chi và Khế Nhạc thấp giọng nói: “Kỳ thật... Phương thuốc giải độc kia vốn không hề có tiên thảo ở suối Ngưng Kính mà là do Phụng Quân cố ý thêm vào.”

Tiểu hồ ly nghe xong lời này vẻ mặt hiểu rõ, “Phụng hoàng xấu xa đúng thật không phải là người tốt, lại đưa cho Đậu Thần nương nương phương thuốc độc đi?” Để cho nàng ta trúng độc nửa sống nửa chết, về sau sẽ không đến Bình Nhạc trấn quấy rối nữa? Tang Chi khịt mũi, còn tưởng rằng thời phụng hoàng có thể nghĩ ra biện pháp tốt đẹp gì có thể diệt cỏ tận gốc, kết quả lại là làm việc dễ tiện như vậy.

Nghe xong lời này, Thất Thủy làm ra vẻ cao thâm đắc ý rung đùi, “Không phải như vậy, Phụng Quân nhà ta làm sao có thể làm việc hạ đẳng như vậy, mấy thứ tiên thảo kia cũng chẳng có ảnh hưởng gì, thuốc giải cũng vẫn hiệu quả như trước. Nhưng ~ Phụng Quân nói, như vậy mới có thể kéo dài thời gian.”

Thất Thủy dừng một chút, sờ sờ cái mũi lại ngốc cười rộ lên hắc hắc: “Nói như vậy, Phụng Quân nhà ta thật sự là tâm tư kín đáo, thông minh tuyệt đỉnh.”

Khế Nhạc đoán ra trong nháy mắt: “Phụng Quân đại nhân cố ý kéo dài mấy tháng thời gian là vì... muốn trồng Quyết hoa ở Bình Nhạc trấn?”

“Đúng vậy.” Thất Thủy ngốc nghếch ngờ ngác gật đầu, tựa hồ lại nhớ đến cái gì đột nhiên chống nạnh cười ha ha: “Phụng Quân thật sự là lợi hại như vậy nha... Cái gì mà ~~~ một lần vất vả, an nhàn lâu dài.” Tự nói xong, Thất Thủy quay đầu lại thấy Tang Chi cùng Khế Nhạc mắt to trừng mắt nhỏ chả biểu tình gì, bèn trợn mắt ồ lên:

“Lạ thật, vì sao các ngươi không cười? Các ngươi không thấy Phụng Quân nhà ta lợi hại sao?”

Tang Chi & Khế Nhạc: -_-|||

Ngươi không nói cái gì ra cái gì cả, muốn chúng ta làm sao để cảm thấy Phụng Quân nhà ngươi lợi hại! !

Tang Chi biết tiểu oa nhi Thất Thủy vốn trước giờ nói chuyện không đầu không đuôi gì cả, bèn áp dụng cách hỏi một câu thì Thất Thủy trả lời một câu, sau đó đại khái là đem toàn bộ sự tình lắp ghép lại từ đầu đến cuối. Thì ra, trời sinh phụng hoàng xấu xa thích tắm bằng nước suối Ngưng Kính mà sử dụng cùng lúc với Quyết hoa của trần gian sẽ làm cho người bị nhiễm phát ban, cực kỳ ngứa ngáy khó chịu, tương tự như tình trạng nổi đậu của Đậu Thần nương nương.

Mà nước suối Ngưng Kính thần kỳ ở chỗ, mặc kệ là thần tiên hay yêu quái, chỉ cần tắm qua một lần thì trong cơ thể tự nhiên sẽ xuất hiện một loại độc tố. Độc tố này cũng không có hại mà ngược lại hữu ích cho thân thể, có thể bách độc bất xâm, vốn là một việc tốt nhất cho người ta, nhưng nếu Đậu Thần nương nương đến nơi này...

Tang Chi nhìn trời tưởng tượng, mấy tháng sau, sau cả trăm ngày trời lên húp xuống ở suối Ngưng Kính, nếu Đậu Thần nương nương thật sự lại đặt chân đến Bình Nhạc trấn, lúc đó Quyết hoa nở rộ, gió nhẹ thổi đến ——

Đậu Thần nương nương triệt để thực thi theo cách này, xem ra về sau Bình Nhạc trấn sẽ trở thành ác mộng của bà ta nha.

Tang Chi khoe miệng run rẩy, mới nãy tiểu oa nhi Thất Thủy nói rằng Phụng Quân nhà nàng không bao giờ làm việc hạ đẳng, đúng vậy đúng vậy. Hắn là chưa bao giờ làm việc hạ đẳng, chỉ làm công việc hạ hạ hạ... đẳng.

Tiểu hồ ly im lặng, giống như nhớ tới cái gì lại bắt đầu trừng to mắt, chắc lưỡi nói: “Tiểu oa nhi Thất Thủy, vậy ngươi vừa rồi nói một lần mệt nhọc, an nhàn lâu dài ý là...”

Thất Thủy kêu “Ah” một tiếng: “Không nói thì quên rồi, Phụng Quân cũng nhờ ta thông báo với thổ thần ở khắp nơi, cũng bảo họ phải báo mộng cho toàn bộ người trong thôn, cũng một câu “trồng Quyết hoa, khử đậu mùa.”

Tang Chi cứng người, xem ra phụng hoàng xấu xa còn không phải là kẻ âm hiểm bình thường a, đuổi tận giết tuyệt! Giờ này phút này, tiểu hồ ly đột nhiên có điểm đồng tình thương cảm với Đậu Thần nương nương, về sau bà đi đến đâu cũng bị nổi hạt đậu đỏ lên, xem ra Đậu Thần nương nương thật sự chỉ có thể đứng ở núi Hùng Lộc xanh xanh lạnh lẽo mà thôi, cô độc sống suốt quãng đời còn lại >_

Bên này, Khế Nhạc ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn về phương xa, chắc chắn cảm thán: “Không thể nào không thể nào nghĩ tới nha, chẳng trách Phụng Quân đại nhân tuổi trẻ như thế lại có thể làm được thần tiên cao cấp như vậy. Cứu Châu đều do ngài quản lý, cho dù Bình Nhạc trấn an tường, Đậu Thần nương nương cũng có khả năng đi nơi khác nháo loạn, cứ như vậy... Quả thực một lần mệt nhọc, an nhàn lâu dài, ha ha! Bội phục! Bội phục!”

....

Tiểu công chúa Tang Chi vừa mới nhậm chức liền đem sự tình khó khăn —— củ khoai nóng bỏng tay thấy về cho cấp trên trực tiếp, liền được giải quyết êm đẹp. Nhưng giờ phút này, Tang Chi dù làm thế nào cũng cười không ra tiếng được. Phúc hắc như Tuấn Thúc, độc ác như Tuấn Thúc, cẩn thận như Tuấn Thúc, làm sao mình thật sự có cơ hội để chạy khỏi Bình Nhạc trấn đây?

———— ta đường phân tuyến không độc ác không phải là trọng phụ —————

Bốn ngày sau, Tuấn Thúc quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, tự mình đem kim chuông trả lại.

Tang Chi nhìn thấy bảo bối ngày xưa của mình, nhưng lại không một chút hoang mang nào. Nàng bình tĩnh lấy khăn tay từ trong người ra, bình tĩnh đưa khăn tay cầm lấy kim chuông trên tay Tuấn Thúc, lại bình tĩnh bỏ vào hòm.

Tuấn Thúc thấy thế cười nhạo: “Công chúa không đeo thử xem?”

Tang Chi kéo kéo da mặt, “Đeo thử này đã nhiều năm rồi, có gì phải thử nữa?”

Tuấn Thúc nhủ mày, con người bắt đầu có ý cười, thật lâu sau mới khinh khinh phiêu phiêu nói: “Chứ không phải là... công chúa Tang Chi sợ ta đã động tay động chân vào kim chuông?”

Tiểu hồ ly nghe xong lời này, đáy lòng nổi lên một ý xem thường thật lớn, biết rồi còn hỏi? Đậu Thần nương nương bắt quá nháo loạn ở Bình Nhạc trấn một chút, người liền chính nàng đến muốn chết. Còn Tang Chi nàng chẳng những không chỉ đánh qua mắng qua phượng hoàng xấu xa, còn rình coi hần tắm rửa, nhất là bốn trăm năm trước còn hung hăng cắn hần một ngụm, làm hại hần không thể không nhận làm cái chức ngự sử nhân gian chán ghét này. Nếu hần có thể sắp bày chuyện tình nam hiểm như vậy để lừa nàng đến Bình Nhạc trấn làm việc cực khổ, ai biết Tuấn Thúc vốn có thù tất báo kia có thể tâm huyết dâng trào đã điểm cái gì trên kim chuông hay không, cho nên chính mình tự nhiên nên... cẩn thận là tốt nhất.

Tang Chi trên mặt mỉm cười khanh khách, nói: “Phượng Quân đại nhân lo lắng nhiều quá, người giúp đỡ ta rất nhiều, làm sao có thể hại ta? Ta chỉ cảm thấy là mỗi ngày đeo kim chuông rêu rao khắp nơi, lần này cũng là vì Tang Chi không hiểu chuyện, mới rước lấy Đậu Thần nương nương đến đây. Tang Chi tự biết nghiệp chướng nặng nề, quyết định trong lúc làm việc ở Bình Nhạc trấn sẽ không mang kim chuông này!”

Nghe Tang Chi nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, mỗi câu đều có lý có tình, Tuấn Thúc lại càng cười đến phát ra quỷ mị. Chồng cảm nghe Tang Chi nói xong, lúc đó Tuấn Thúc mới vỗ tay nói: “Công chúa Tang Chi chỉ làm thổ thần mới mấy tháng mà đã chín chắn hơn nhiều, nếu Vương mẫu nương nương biết nhất định sẽ vô cùng vui mừng. Nhưng mà sao ta vẫn cứ luôn cảm thấy, kim chuông này dù sao cũng là do công chúa Họa Thường tự tay tặng cho người, người lại bỏ vào trong hòm như vậy quả thật có chút không thích hợp.”

Nói xong, không đợi Tang Chi mở miệng, hòm đã tự động mở ra, kim chuông chậm rãi bay ra, lại rơi xuống ở trên tay Tuấn Thúc. Tang Chi thấy thế, trong lòng vang lên một âm thanh lộp bộp, thầm than “không tốt” rồi lui dần lại phía sau, lại nghe Tuấn Thúc nói: “Lần này ta ngoài việc nhờ Thất Thủy trừ đi độc ở trên kim chuông, còn phù phép ở bên trên, mặc dù trên mặt nhìn không ra, nhưng sau khi mang vào... hiệu quả tự nhiên không giống lúc trước.”

Tuấn Thúc vừa nói vừa cầm kim chuông đi tới gần Tang Chi, câu nói vừa kết thúc thì cũng là lúc Tang Chi đã bị dồn đến góc tường, lưng đã chạm góc vách, tiến không được mà lùi cũng không xong. Quả nhiên... quả nhiên tên phượng hoàng chết tiệt này có động tay động chân trên kim chuông, đầu tiên là thiết kế kết giới trên người nàng làm cho nàng không ra khỏi Bình Nhạc trấn được, bây giờ lại làm gì đó trên kim chuông, a a! Chẳng lẽ đeo kim chuông cũng nổi mấy hột đỏ đỏ đó sao?

Tiểu hồ ly khóc, các ngón chân bám chặt mặt đất, hoàn toàn không thể thoát ra, chỉ hoảng sợ nhìn chằm chằm Tuấn Thúc: “Người... Người... Người rốt cuộc muốn thế nào? Nếu ta có việc gì, cha ta và mẫu hậu sẽ không bỏ qua cho người.”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Tuấn Thúc thâm trầm, nhưng tuấn dung vẫn như cũ tươi cười như đón khách, “Công chúa Tang Chi đang nói mê sáng cái gì vậy, ta chẳng qua chỉ muốn tự mình đeo kim chuông cho công chúa thôi, nha, người xem xem, rốt cuộc là tại sao lại vui mừng đến như vậy ——”

Câu nói kế tiếp, Tang Chi đã nghe không ra, bởi vì, phượng hoàng xấu xa cư nhiên lại cực kỳ ái muội tiến gần lại, da thịt hai người cơ hồ như dán lại với nhau ở góc tường. Mà người nào đó còn mặt dày ý xấu, nghiêng đầu thổi khí nóng vào tai nàng.

Tang Chi: Mẫu hậu, cứu con {{{(>_

Tang Chi được nuông chiều từ bé, lại chưa từng cùng nam nhân nào dựa vào gần như vậy, lúc này chỉ cảm thấy cả người đều không thích hợp. Tuấn Thúc gần như dán sát vào mình như vậy, giống như, um, cả người đều đang nóng lên, mặt khẳng định cũng đã muốn chín, nhưng kỳ quái là, Tuấn Thúc có ý thâm thi vào lỗ tai nàng như vậy mà lỗ tai hồ ly của nàng lại không hiện ra.

Làm sao bây giờ? Thần chú ẩn thân đọc như thế nào? Đầu Tang Chi hỗn loạn thành một đống, chợt nghe Tuấn Thúc nói nhỏ: “Ngoan, không nên cử động, ta đeo kim chuông cho người.”

Thanh âm của phượng hoàng xấu xa trầm thấp mang đầy từ tính, trong không gian mông lung, Tang Chi liền thấy hơi thở nam tính xa lạ phủ lên mặt mình, khuôn mặt tuấn tú của Tuấn Thúc càng dựa vào gần, tim Tang Chi lại càng đập bùm bùm bịch bịch càng lớn, rốt cục, trong lòng chịu không nổi bèn nhắm mắt lại, ách ~~~ được rồi. Nếu... nếu thực sự bị khi dễ, cũng... cũng không có gì. Môi với môi, thịt chạm thịt mà thôi!

Tiểu hồ ly vừa an ủi chính mình, vừa khấn trương nắm chặt hai tay. Vì thế xuất hiện trước mặt Tuấn Thúc là cảnh tượng này: Tang Chi dựa lưng vào tường, hai tay nhỏ bé khấn trương lôi kéo ống tay áo, đầu hồ ly hơi hơi ngẩng, vẻ mặt đỏ lên... Thế nhưng miệng thì mậm mề.

Tuấn Thúc giật mình, hiểu rõ ý tứ của Tang Chi, con mắt hơi cong lên bắt đầu có chủ ý trêu đùa tiểu hồ ly, thật thật giả giả nghiêng đầu hướng tới Tang Chi...

Về phần tiểu hồ ly, cảm giác được từng trận nhiệt khí thổi lên trên mặt thì mặt với tai bắt đầu đỏ lên, đánh bạo hé mi mắt nhìn, muốn mở miệng nói cái gì đó lại chợt nghe “kẹt” một cái từ bên ngoài ——

Cửa mở.

Trong nháy mắt, Tang Chi theo bản năng quay đầu nhìn; cùng lúc đó, Tuấn Thúc lại như bị sét đánh giật mình lao đảo một cái, một bên quay trái một bên

quay phải, thế là mỗi hai người gần bó chặt vào nhau chưa được bao lâu lại tách ra. Trái tim của tiểu hồ ly đập muốn còn chỉ nửa nhịp, hai má thấu hồng, bên này Tuấn Thúc vẫn duy trì tư thế nửa ôm người Tang Chi, bộ dáng cũng... đáng sợ ngay người.

Làm sao có thể... Rõ ràng là muốn trêu đùa tiểu hồ ly, nhưng dù chỉ trong chốc lát, Tuấn Thúc vẫn cảm giác được hương vị ngọt ngào mềm mại áp áp từ đôi môi của tiểu nha đầu, mà xui quỷ khiến thế nào lại có ảo tưởng muốn âu yếm nữa.

Trong lúc nhất thời, không gian trong nhà ngoài cửa đều... lặng như tờ.

Đứng ngây ngốc ở cửa một lúc thật lâu sau, con người mắt Thất Thủy mới lóe sáng, rốt cục vô đầu khó hiểu nói: “Phượng Quân, người ôm công chúa Tang Chi làm cái gì vậy?”

Vừa dứt lời, Thất Thủy liền bị trúng một chưởng, bắt đầu ai nha kêu to lên, quay đầu thì thấy cái tay của đầu sỏ đánh mình là Khế Nhạc còn đang vờn ở trên không.

Thất Thủy khóc: “Sao người lại đánh ta?”

Khế Nhạc im lặng, đỉnh đầu chảy dài ba vệt đen, xem xem xét xét sắc mặt vẻ như đảm đương không nổi của hai người ở trong phòng, cúi đầu khom lưng nói: “Ha ha, hai vị tiếp tục tiếp tục, chúng ta... đi ra ngoài.” Dứt lời thậm chí còn lờ lờ túm kéo Thất Thủy bỏ chạy, bất quá đương nhiên, trước khi trốn đi, Khế Nhạc còn phi thường quan tâm giúp hai vị đại nhân đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Trong nháy mắt sau khi cửa đóng lại, đầu Tang Chi nổ oanh một tiếng.

Vừa rồi... Cái kia... Nàng cùng thối phượng hoàng ở một tư thế đầu kê đầu, tai áp tai, chả biết rốt cuộc trong mắt Khế Nhạc cùng Thất Thủy sẽ thấy thành cái gì? Cây đào tỉnh vừa rồi có bộ dáng như hiểu rõ vấn đề, chắc lại là suy nghĩ sai lệch rồi chứ? Trong lòng Tang Chi như bị móng vuốt mèo cào cào đến khó chịu, vừa quay đầu lại đã thấy đôi mắt sâu của Tuấn Thúc còn đang chăm chăm nhìn mình, hai người vẫn dính sát vào nhau như trước —— còn có vẻ như càng lúc dựa vào càng gần.

Tiểu hồ ly tức giận, đẩy Tuấn Thúc ra rồi hướng cái bàn bên kia đi tới, vốn định hít thở không khí mới mẻ để làm đầu óc thanh tỉnh một chút, không hề biết rằng tay chân tự nhiên lại mềm nhũn đi, chưa đi được hai ba bước đã muốn té. Mắt thấy sẽ ngã sấp trên mặt đất, bên hông lại có cảm giác căng thẳng, tựa hồ... bị cái gì vòng lấy.

Tang Chi cắn răng, một vòng ôm áp bên hông không cần cúi đầu xem cũng biết là cánh tay, mà chủ nhân của cánh tay này ——

Tiểu hồ ly mặt xấu hổ đỏ bừng mà chỉ các cô gái mới có, sự tình ngày hôm nay quá đường đột, hoàn toàn vượt qua phạm vi tưởng tượng của nàng.

“Buông...” Tang Chi quay đầu, đang muốn làm cho Tuấn Thúc buông tay nhưng nói đến một nửa lại nghẹn trở về. Mắt phượng mê ly, tóc đen đỏ xoong như thác, đây là lần đầu tiên Tang Chi nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Phượng Quân gần đến vậy. Lúc tiểu hồ ly chưa thành tinh đã từng loáng thoáng nghe nhóm cung nga nhiều chuyện bàn bạc với nhau, nói rằng lúc này ở trên thiên cung, hầu hết các thượng tiên nếu không phải là lão nhân tóc bạc râu hoa râm thì cũng là giống như Thiên Hồ Đế Quân đã có thể nhi (vợ con), chỉ riêng ngài ngự sử trần gian này là còn cô đơn lại có khí chất phi phàm, trong trẻo lạnh lùng nhưng vẫn không làm mất hòa khí, thanh nhã nhưng không giảm nhan sắc, tuấn lãng nhưng không mất lịch sự tao nhã.

Lúc ấy, tiểu hồ ly nhún nhún lỗ tai, rúc trong lòng mẫu hậu tiếp tục làm nũng vui chơi, không hề quan tâm xem ngự sử trần gian này rốt cuộc là người như thế nào. Nhưng giờ này phút này, hai người lại có cơ duyên gặp nhau, quan hệ lại trở nên rối rắm như vậy. Tang Chi mãi suy nghĩ đến xuất thần, bị âm thanh ho khụ một tiếng của Tuấn Thúc kéo về từ trong hồi tưởng.

“Tang Chi.”

“Hả?”

“Nhìn đủ chưa?”

“.....”

“Nếu nhìn đủ rồi, ta muốn buông tay.”

“.....”

Tang Chi không thèm tốn hơi thừa lời, nửa điểm tâm tư con gái vừa rồi mới nổi lên giờ đều biến mất hết thảy như không còn tăm tích, lúc tay đang nắm

chặt quyền để đẩy Tuấn Thúc ra cũng là lúc cửa lại phát một tiếng “két” mở ra.

Cây đào tình Khế Nhạc mở một mắt nhắm một mắt, bộ dạng có chút khó xử nói: “Hai vị đại nhân, quả thật không phải là hạ quan không hiểu chuyện, chỉ là... chỉ là Mệnh Cách Tinh Quân...”

Nói chưa xong, Thất Thủy lộ ra cạnh bên, ánh mắt tràn ngập nước chốc chốc lóe: “Phượng Quân, chúng ta đi đã lâu như vậy, sao ngài còn ôm công chúa Tang Chi? Tay không mỏi sao? Ngô ~ hình như có điểm không đúng, tư thế có thay đổi.”

Bên này Thất Thủy tự thì thà thì thảo, bên kia Tang Chi đã xấu hổ đến ngay cả việc nên trung ra cái biểu tình gì cũng không biết bên đây Tuấn Thúc ra. Sau khi Tang Chi đã đứng vững vàng liền phóng ánh mắt thoắt độc về phía Khế Nhạc, “Mệnh Cách Tinh Quân làm sao vậy? Mệnh Cách Tinh Quân lấy lửa thiêu mông của người à!”

Cây đào tình chết tiệt này, cần chi bày cái bộ dạng khó xử ra? Chó má! Chẳng lẽ sốt ruột đến nỗi không có luôn thời gian gõ cửa sao? Công khai xông tới như vậy, rõ ràng chẳng qua là vì nhiều chuyện nên muốn nhìn xem tiến triển trong phòng thể nào thôi.

Tuấn Thúc phất phơ cây quạt, cũng một bộ dáng ‘chuyện gì cũng chưa xảy ra’, vẫn đạm phong khinh: “Mệnh Cách Tinh Quân làm sao vậy?”

Hỏi vừa dứt, Khế Nhạc còn chưa kịp trả lời thì Mệnh Cách Tinh Quân đã nghiêng ngả lão đảo xông vào trong nhà, thấy Tang Chi cùng Tuấn Thúc quả nhiên đang ở cùng nhau thì vỗ đùi reo lên: “Đã xảy ra chuyện lớn! Các người... các người còn ở nơi này liếc mắt đưa tình.”

Tang Chi: -_-||| người liếc mắt đưa tình thì có, cả nhà người đều liếc mắt đưa tình!

————— ta là đường phân tuyến liếc mắt đưa tình —————

Mệnh Cách Tinh Quân nói những lời như vậy thật ra là không phải lỗi của ông.

Vừa rồi, Mệnh Cách Tinh Quân hùng hục cấp tốc chạy tới rồi Bình Nhạc trấn, lại bị Khế Nhạc cùng Thất Thủy vui tươi kiên quyết chặn ngoài cửa không cho đi gặp Tuấn Thúc.

Sau một hồi nói vòng vo thật lâu, cây đào tình Khế Nhạc mới nói: “Tinh quân chớ trách, công chúa Tang Chi và Phượng Quân đại nhân giờ phút này... thật sự không thích hợp gặp khách, ngài... ngài chờ một chút.”

Mệnh Cách Tinh Quân tức giận phùng phùng, thối râu trừng mắt thiếu điều nhảy dựng lên thôi, “Lửa cháy đến nơi rồi còn chờ cái gì nữa! Nếu các người không tự vào thông báo, lão phu sẽ tự mình đi vào tìm Tuấn Thúc.”

Thấy Mệnh Cách Tinh Quân quả thực muốn xông tới hướng phòng trong, Thất Thủy sợ tới mức chạy nhanh đến ôm lấy đùi ông, “Tinh quân, người thật sự không thể đi vào. Phượng Quân hiện tại, ngủ...” Tiểu oa nhi Thất Thủy nghĩ nghĩ tình cảnh vừa rồi, tìm từ nói: “Phượng Quân hiện đang ôm công chúa Tang Chi lải nhải, hồi nãy chúng ta đi vào thông báo, bọn họ thực sự có bộ dạng mất hứng nha. Khế Nhạc nói, loại thời điểm giống vậy thì không thể quấy rầy.”

Mệnh Cách Tinh Quân nghe vậy, trừng lớn con mắt, vừa rồi tiểu oa nhi Thất Thủy nói cái gì? Tuấn Thúc... Tuấn Thúc lại...

Lắc lắc phát trần, Mệnh Cách Tinh Quân hỏi: “Người có thấy rõ ràng không?”

“Sao lại không thấy rõ ràng? Không những ta nhìn thấy mà Khế Nhạc cũng thấy, công chúa Tang Chi mặt đỏ bừng, thấy chúng ta liền cúi đầu vào trong lòng Phượng Quân. Khế Nhạc nói, bất kỳ thần tiên nào ở thời điểm này đều ngưng ngưng cả, cho nên lôi kéo ta đi ra ngoài.”

Nói xong, đầu óc Mệnh Cách Tinh Quân đã không nhìn được liền phác họa ra một cảnh tượng hoa hoa lệ lệ trong đó Tuấn Thúc cùng Tang Chi quần áo không chỉnh tề nửa nằm nửa ngồi ở trên giường. Khi thấy Thất Thủy xông vào, tiểu công chúa Tang Chi xấu hổ trốn vào trong ngực Tuấn Thúc, Tuấn Thúc đưa tay bảo vệ tình nhân nũng nịu, gằm lên đuổi người đi.

Cái này... cái này cũng quá mức phóng khoáng!

Tiểu công chúa Tang Chi mới hạ phạm được có mấy ngày đã bị thằng nhãi Tuấn Thúc này làm hỏng rồi? Nhưng cũng không thể trách được... Giờ này phút này, Mệnh Cách Tinh Quân bất chấp chuyện đang như thế nào, mà chỉ nghĩ đến mẩu chốt trước mặt, lại bắt đầu thúc giục Thất Thủy: “Vậy người đi gọi cửa đi, nói là lão phu đến gặp, có chuyện khẩn cấp cần tìm Tang Chi cùng hần, kêu hần hiện tại bất luận thể nào cũng phải đi ngay ra ngoài này gặp ta.”

Thất Thủy nghe xong lời này, miệng xệ xuống, “Nhờ Phượng Quân lại phát hỏa thì phải làm thế nào?” Nàng không muốn bị quạt gõ vào đầu đầu.

Khế Nhạc đôi mắt lóe sáng, hắc hắc cười nói: “Chớ sợ chớ sợ, ta cùng người tiến đến kêu cửa.”

Vì vậy, mới có hành động phá cửa của Khế Nhạc cùng Thất Thủy, bên ngoài Mệnh Cách Tinh Quân thấy hai người đi lâu mà chưa quay trở lại cũng chạy tới. Nhưng mà tiểu công chúa Tang Chi không biết nhờ “công” của hai kẻ ngu ngốc Khế Nhạc và Thất Thủy khiến Mệnh Cách Tinh Quân hoàn toàn hiểu lầm quan hệ của hai người, lại còn chống nạnh nói:

“Mệnh Cách Tinh Quân, người cũng không biết tốt xấu ở trên thiên cung hưởng sướng, chạy đến nơi này làm gì?”

Mệnh cách với Tang Chi cũng coi như rất quen thân, bỏ đi lễ nghi lễ bái phiền phức, nói thẳng: “Công chúa Tang Chi, lão phu đến đây đúng là có chuyện a!”

Tuấn Thúc ra lệnh cho Thất Thủy phụng trà, cười nói: “Chứ không phải là Vương mẫu nương nương phái tinh quân đến đây thăm công chúa Tang Chi sao?”

Mệnh Cách Tinh Quân nhấm nháp trà, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lắc đầu nói: “Nếu thật sự như vậy thì sao lão phu lại phải sốt ruột. Công chúa Tang Chi, ta đến đây cũng là muốn hỏi người một câu: trước đây vài ngày, người ở Bình Nhạc trấn có phải đã làm việc gì đó sửa lại mệnh cách hay không?”

Mệnh cách, tức là số mệnh của phàm nhân. Bên trong tam giới, trừ ra ma ở bên ngoài, mệnh cách của các thần tiên cùng người trần đều được an bài rõ ràng, khi nào sinh ra khi nào chết đi, đều có căn cứ theo dõi không thể xảy ra nửa điểm sai lầm. Trước khi tiểu hồ ly hạ phàm, lão cha ngàn vạn lần lo lắng nhưng không biết nên nói từ đâu, chỉ riêng cố ý dằn dò một câu:

Đừng làm lẫn mà nhúng tay vào việc của người phàm, nếu làm cho mệnh cách thay đổi sẽ bị thiên lôi đánh!

Hạ phàm rồi, Khế Nhạc cũng thường trước mặt Tang Chi nhắc một câu như vậy, chính là sợ nếu tiểu công chúa không nghe lời thì đến gần Lôi Trì nửa bước. Cho dù Tang Chi không học vẫn không nghề nghiệp cũng biết cái gọi là “Thiên ý khó dò” là không thể kháng cự.

Nhưng hiện tại Mệnh Cách Tinh Quân đột nhiên lại hỏi như vậy, Tang Chi vẫn giật mình, mới nói: “Bản công chúa làm sao có thể!”

Tuấn Thúc nhũn mảy, vẻ mặt cũng đầy kinh ngạc nhìn Mệnh Cách Tinh Quân tìm manh mối, “Tinh quân có đọc kỹ càng rõ ràng không?”

“Đúng vậy!” Tang Chi ôm ngực bĩu môi, “Có phải Mệnh Cách Tinh Quân già rồi nên đâm hồ đồ hay không, sao có thể vu khống oan uổng cho bản công chúa? Bản công chúa từ khi làm Thổ thần tới nay vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận...” Tiểu hồ ly càng nói càng chốt dạ, nhưng vẫn ngoan cường cắn răng không nói ra, ừm, đúng! Chỉ cần mình không thừa nhận, xem người làm khó dễ ta như thế nào?

Vừa suy nghĩ như vậy, Tang Chi lại có tật giật mình liếc trộm Mệnh Cách Tinh Quân một cái, ai ngờ đúng lúc này Mệnh Cách Tinh Quân cũng đang nhìn Tang Chi không hề chớp mắt. Tiểu hồ ly bị này ánh mắt này giao tiếp liền chuyển nhanh mắt nhìn qua nơi khác.

Mệnh Cách Tinh Quân khẩu khí lạnh lùng, không hề nói gì lấy số mệnh cách ra, sau khi niệm chú số mệnh cách tự động mở ra, lần lượt lật trang đến gần giữa rồi dừng lại bất động.

Tinh quân vung phát trần lên, liền có âm thanh của một ông lão truyền ra: “Cảnh A Quý, nhân sĩ ở Bình Nhạc trấn, chết ngày hai mươi ba giờ Hợi do bệnh đậu mùa, để lại duy nhất một đứa con gái ở trần gian.”

Tuấn Thúc nghe được đôi mắt híp lại, Khế Nhạc thì ồ lên: “Đó chẳng phải là Cảnh lão cha sao?”

Tang Chi cắn răng, lặng lẽ đá Khế Nhạc một cước, cây đào tinh lại hồn nhiên không biết, lôi kéo Tang Chi lại nói: “Tang Chi đại nhân người không nhớ rõ ư? Trước đó vài ngày nữ nhi của hần còn đến miếu thổ địa hiếu kính ngài còn là một con gà mái lớn. Nói là lễ tạ thần...”

“Lễ tạ thần thổ thần phù hộ lão cha nàng bình an vô sự, vượt qua kiếp nạn bệnh đậu mùa?” Tuấn Thúc nghe lời nói của Khế Nhạc đã đoán được. Tuấn Thúc dứt lời, Khế Nhạc cuối cùng cũng cảm thấy có điểm không thích hợp, dừng một chút rồi vùi đầu không lên tiếng nữa.

Tiểu hồ ly vẫn mạnh miệng như con vịt chết, trừng mắt nói: “Đúng vậy, nàng tới làm lễ tạ thần, cảm tạ ta phù hộ lão cha nàng bình an. Nhưng ta chuyện gì cũng chưa làm a! Ta làm sao biết được tại sao Cảnh lão cha không chết vì bệnh đậu mùa.”

Mệnh Cách Tinh Quân nghe vậy, lắc đầu rồi lại lật vài tờ trên số mệnh cách. Phát trần lại vung lên, lần này, số mệnh cách để ngang, trực tiếp hiện ra cảnh tượng —— trên con đường nhỏ tối đen, nương theo ánh trăng có thể thấy được Cảnh Nhạc ôm Cảnh lão cha đang hấp hối khóc lê hoa mang vũ, mà bên kia đường, Tang Chi yên lặng không nói rồi lén lút đánh một đạo quang giữ lại Cảnh lão cha.

.....

Mệnh Cách Tinh Quân sờ sờ râu, kiểm quyền số mệnh cách rồi trầm giọng: “Công chúa Tang Chi, giờ người nói đi, rốt cuộc đạo quang kia là dùng pháp thuật gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Nghe Mệnh Cách Tinh Quân trầm giọng, Tang Chi cắn môi dưới, rốt cục... chậm rãi thả lỏng đầu ngón tay ra. Ngày đó bởi vì nàng gặp chuyện chiếc kim chuông, rồi lại cùng với phượng hoàng xấu xa cãi nhau rồi không vui rồi đi, ra ngoài đúng lúc gặp được Cảnh Nhạc ôm Cảnh lão cha khóc tức tưởi thảm thiết. Tang Chi nhất thời động lòng, thuận tay đánh một tiền chưởng trên người hần vậy là giữ lấy tánh mạng này.

Tiểu hồ ly hồn nhiên như trước, le lưỡi nói: “Không phải chỉ là cứu một người phạm tội? Có cái gì quan trọng a! Quan Âm kia chẳng phải cũng cứu nhiều người sao, bà ấy hẳn phải sửa số mệnh của nhiều người đó chứ, sao Mệnh Cách Tinh Quân không đi mà phiền hà bà ấy! Thấy ta chỉ là tiểu quan thổ thần nên dễ khi dễ có phải không!”

Thực ra, Tang Chi nói cũng không phải là không có lý. Chúng chúng thương sinh, luôn luôn có hai ba cái tiên duyên, nếu vận khí tốt thì gặp được Bồ Tát hoặc tiên tử, cầu cứu liền được cứu, chưa từng nghe nói người nghịch ý trời sau đó chết đi.

Cho dù không bằng cách này, cũng có người phạm ăn lầm tiên thảo tiên quả, trường sinh bất lão hay là đắc đạo thăng tiên, nếu quả thực cứ chiều theo và chấp hành quy củ nề nếp theo số mệnh cách thì những người này cũng đều bị tính là vi phạm ý trời, vì cái gì lại chỉ có một mình Tang Chi là bị tìm đến phiền toái?

Thất Thủy nghe vậy thì cũng hiểu được trong lời nói có đạo lý, vuốt cằm nói: “Đúng vậy nha, ta còn nghe nói mấy năm trước Mệnh Cách Tinh Quân người có cứu một người trở về từ hồ tử thần, như vậy không phải người cũng tính vào trái với luật pháp thiên cung?”

Mệnh Cách Tinh Quân bị nói trúng khuyết điểm, giật mình lấp bắp nói: “Lão phu... cái này lão phu...” Mặt hết xanh lại trắng, thật lâu sau mới dậm chân nói: “Nếu thực sự chỉ là cứu Cảnh lão cha, duyên số của hắn cho là sống thêm được vài chục năm thì lão phu cũng liều nhắm một mắt mở một mắt làm ngo, chứ có gì mà phải cấp bách hạ phạm xuống tìm các người như vậy?”

Tuần Thúc mặt mày đen lại, trong lòng đã có chút do dự, “Ý của Tinh Quân là còn có nội tình khác?”

Mệnh Cách Tinh Quân thờ ơ hất ra, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Tang Chi, gật gật đầu. Chẳng là, Cảnh lão cha này có chết hay không quả thật không quan trọng, mấu chốt chính là chỗ Cảnh Nhạc. Trên sổ mệnh cách có ghi lại, khi Cảnh Nhạc mười hai tuổi thì lão cha bị bệnh đậu mùa mà chết, sau khi Cảnh Nhạc rung rung mai táng xong lão cha sẽ đến kinh thành để đoàn tụ với cô mình. Ai ngờ đương ghét bỏ Cảnh Nhạc, lập mưu đem nàng bán trắng vào trong cung làm hầu gái.

Vài năm sau, Cảnh Nhạc trở mã duyên đáng yêu kiều, bằng tất cả các loại thủ đoạn rốt cục cũng lên được giường vua, lấy lòng của đế quân. Cuối cùng nàng lại thành một thế hệ gian phi, giết trung thần dãi tiểu nhân, khiến cho dân chúng trở nên lầm than...

Tang Chi nghe được bắt đầu sùng sốt, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn hồn nhiên kia của Cảnh Nhạc, còn có bộ dáng lấy gà mái đến hiểu kính mình, dù nói cách nào cũng không hề liên quan đến hai chữ “gian phi”, Tang Chi lắc đầu, mặt trợn trắng nói: “Cái gì mà phá số mệnh cách, nói hươu nói vượn! Đứa nhỏ Cảnh Nhạc đáng yêu như vậy làm sao có thể là gian phi! Cứ ngốc ngốc ở lại Bình Nhạc trấn không phải rất tốt hay sao?”

Tiểu hồ ly vốn đang lo sợ bất an chuyện cứu Cảnh lão cha là quấy nhiễu số mệnh, giờ biết được chân tướng sự việc thì ngược lại trong lòng cảm lại thấy thoải mái khi mình làm đúng. “Ta cứu sống Cảnh lão cha, Cảnh Nhạc sẽ không cần phải tiến cung lại càng không thể trở thành gian phi, vài năm sau dân chúng cũng an cư lạc nghiệp, sẽ không giống như người nói cái gì mà cuộc sống dân chúng lầm than, chẳng phải là tốt lắm sao? Bản công chúa quả thực là làm một việc tốt!”

Nàng nói xong, Khế Nhạc nãy giờ vẫn trầm mặc không nói liền sờ cằm, “Nếu ta không nhớ lầm thì tám năm sau là ngày hộ mạch thần long đổi phiên.”

Nhận xét: buổi nói chuyện giữa chúng tiên, chúng yêu không được xen vào.

Hộ mạch thần long là thần long (rồng thần) có nhiệm vụ bảo vệ mệnh cách đế vương, bảo hộ đế chủ trần gian. Mỗi lần đến nhiệm kỳ mới của hộ mạch thần long tức là lúc thế gian thay đổi triều đại. Một câu nói này của Khế Nhạc tựa hồ nhắc nhở mọi người chuyện gian phi Cảnh Nhạc này có vẻ có quan hệ mật thiết đối với việc thay đổi triều đại.

Mệnh Cách Tinh Quân về về chòm râu, vuốt cằm nói: “Đúng là như thế, tám năm sau, Cảnh phi dựa vào yêu ngôn hoặc chúng (dùng sắc đẹp lời nói ngon ngọt để dụ dỗ, gây hiểu lầm), mê hoặc đế vương, bị người người oán trách, đến lúc đó quần hùng khởi nghĩa rồi lật đổ hoàng đế hiện tại.”

Thất Thủy hiểu trong nháy mắt, “Nói như vậy, nếu không có Cảnh Nhạc làm gian phi, thì không có người tạo phản, đến lúc đó ——”

“Đến lúc đó thì hoàn toàn rối loạn a!” Mệnh Cách Tinh Quân nghĩ đến chuyện không có cách giải quyết, gấp đến độ liên tục dậm chân, “Loạn thế tạo anh hùng, tám năm sau, những lãnh tụ của cuộc khởi nghĩa nông dân có lẽ sẽ chỉ biết làm ruộng giết gà, những anh hùng cưỡi ngựa kiêu hùng san bằng kinh thành lại có khả năng bỏ võ theo văn, mà nói không chừng tân hoàng đế lại bị người khác hại chết từ lúc còn mang tã, này, này...”

Tang Chi nhìn Mệnh Cách Tinh Quân, lại xem xét Tuần Thúc không có biểu tình gì, thè lưỡi nói: “Nói như vậy, ta đã phạm một tội lớn?”

_____ ta là đường phân tuyến gặp rắc rối _____

Tuần Thúc khuyên can mãi, cam đoan trong vòng mười ngày sau sẽ giải quyết hết việc này, mới khuyên được Mệnh Cách Tinh Quân trước tiên đi về tây ốc (khu nhà phía tây) ngủ lại. Sau khi Thất Thủy đưa Mệnh Cách Tinh Quân trở về thì nghe âm thanh âm ỉ hỗn loạn trong phòng.

Tiểu công chúa Tang Chi không biết lại bị cái gì kích thích, lỗ tai cùng cái đuôi hồ ly đều lộ hết ra ngoài, lúc này đỉnh đầu đang bốc hơi nước giờ chân trước mặt Tuần Thúc:

“Người nói mau nói mau! Người vừa rồi nói với Mệnh Cách Tinh Quân trong vòng mười ngày nhất định sẽ giải quyết chuyện này, rốt cuộc giải quyết như thế nào a? Người có phải có mưu kế hay không?”

Tuấn Thúc ánh mắt lưu chuyển, khỏe miệng giống như cong lên, “Công chúa Tang Chi giờ cũng biết sốt ruột à? Sao lúc ấy cứu người lại không nghĩ tới cục diện hôm nay?” Dừng lại như trên tức, lại ra về thâm trầm hít từng khẩu khí lạnh, “Nếu biết có ngày hôm nay, vậy tại sao lúc trước lại làm?”

Tang Chi một ngụm cắn răng, nhưng nghĩ lại mình giờ cần phải cầu xin người ta giúp đỡ, nên mặt vẫn phải tươi cười miệng vẫn phải nói lời ngọt: “Là... là do ta rất xúc động mới làm ra việc này. Cho nên, giờ mới thỉnh Phụng Quân đại nhân ngài thương lượng tìm kế sách.”

“Đúng, đúng.” Khế Nhạc hát đệm, “Tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non.”

“Thảo luận?” Tuấn Thúc nhú mày, miệng cười cợt mở, “Là thảo luận việc săn gà sao?”

“Ngươi!” Đồ ngọc cũng có thể nghe ra Tuấn Thúc đang cười nhạo Tang Chi, tiểu hồ ly răng nanh đầy đặc chỉ thiếu nước nhảy lên cắn chết Tuấn Thúc, “Phụng hoàng chết bầm, phụng hoàng thôi, ngươi không cần đắc ý, cho dù không có ngươi, bản công chúa đều có thể đem chuyện này giải quyết tốt đẹp! Khế Nhạc, chúng ta đi!”

Nói xong, tiểu hồ ly liền hấp tấp chạy ra ngoài cửa. Thanh Ngõ cư này thật sự là nơi đến một lần buồn bực một lần, lần sau cho dù muốn giết nàng, nàng cũng sẽ tuyệt đối không đến nơi này nữa!

Bên này Khế Nhạc ngốc ngơ ngác đứng yên tại chỗ, thấy tiểu hồ ly đã đi xa mới phản xạ hô lên, đuổi theo ra ngoài: “Tang Chi đại nhân đợi ta với ~~~~”

Thấy một yêu một tiên rớt cục cũng đi ra ngoài cả rồi, Tuấn Thúc lúc này mới nhẹ nhàng xoa huyết thái dương, thở ra, mặt lộ ra vẻ khó xử.

Thất Thủy ngạc nhiên nói: “Phụng Quân người làm sao vậy?”

Tuấn Thúc xoa đầu, chỉ nói: “Đi lấy cho ta một chén trà.”

Bích Nữ hiện thân từ trong tường, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa, “Tuấn Thúc, không phải là ngươi đùa tiểu hồ ly thật sự vui vẻ sao? Nay tức giận cái gì?”

Tuấn Thúc tác liếc Bích Nữ một cái, hận không thể đem nàng từ trên tường ném xuống dưới, sau đó đánh cho một trận. Thất Thủy nghe vậy, chạy như điên đi châm trà, thấy sắc mặt Phụng Quân hơi dịu xuống, cũng vỗ đầu nói: “Àn, Phụng Quân, ngươi trước kia thường dạy ta, nữ tử mạnh như hổ kêu ta không nên chọc vào mà phải tránh xa. Nhưng ngươi đối với công chúa Tang Chi giống như vui mừng được kẹ, trêu đùa nàng khiến nàng tức giận đến giờ chân, như vậy ngộ thấy vui à? Nói cho nàng nghe mưu kế của ngươi cũng có chết đâu.”

Câu nói này làm cho Tuấn Thúc dở khóc dở cười, trực tiếp lấy tay gõ trán Thất Thủy, cười nói: “Ngươi biết cái gì?” Huống chi cái gì là mưu kế mười ngày đều là giả dối hư ảo. Mình có muốn nói cho Tang Chi cái gì đâu? Thở dài, lần đầu tiên Tuấn Thúc bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc lừa Tang Chi đến đây làm thổ thần là đúng hay sai.

Nguyên bản vốn là muốn báo thù vết cắn năm đó, việc mình đến Bình Nhạc trấn cũng là vì để thích thú ngắm xem tiểu hồ ly bận việc đông việc tây, sau đó biết được bộ dạng chân tay luống cuống của nàng, thấy hiện trạng bây giờ mà nói thì cũng có thể thích ý đi... Nhưng thật ra nơi nơi đều do Tang Chi gây loạn biến thành gà bay chó sủa, sau đó lại bắt hẩn tới thu dọn cục diện rồi rầm.

Bích Nữ mang vẻ mặt kỳ quái, cười không vui: “A a, không thể tưởng tượng được tiểu phụng hoàng của chúng ta cũng sẽ có ngày hối hận.” Dứt lời liền linh hoạt tránh thoát lừa phóng tới, nghe Tuấn Thúc lạnh giọng, “Nếu ngươi lại tùy tiện hồ ngôn loạn ngữ, ta liền một phen lừa thiêu ngươi!”

Thất Thủy đã nghe riết thành quen với miệng lưỡi độc địa của Bích Nữ, nhắc lại vấn đề khi nãy, “Phụng Quân, vậy rốt cuộc kế hoạch của ngươi là gì?”

Bích Nữ nói: “Hắn làm gì có kế hoạch, chẳng qua là kéo dài thời gian thôi.”

Thất Thủy nghe vậy, kinh hãi: “Nói như vậy, kỳ thật Phụng Quân người ——”

“Đúng, định thời gian trước như vậy thật ra là để kéo dài thời gian thôi.” Tuấn Thúc dừng một chút, con ngươi trong suốt nhiễm thượng một tầng sương mù: “Mệnh Cách Tinh Quân hẳn là nhận thấy sự việc nghiêm trọng nên mới tới nơi đây. Coi như hắn niệm chút tình cũ nên không trực tiếp đi nói cho Vương Mẫu nương nương. Nhưng mà nhiều nhất ta chỉ có mười ngày, nếu quá mười ngày, Tinh Quân ổn định không được nhất định sẽ đi thượng tấu.”

Thất Thủy chớp mắt, “Phụng Quân, ta không hiểu. Vương mẫu nương nương không phải là di của công chúa Tang Chi sao? Việc này nói cho bà, giao cho bà xử lý không phải là rất tốt sao, nói không chừng bà sẽ niệm tình Họa Thường công chúa mà tha cho một mạng?”

Bích Nữ thờ dài, “Nếu thật sự là như thế, Mệnh Cách Tinh Quân làm sao phải ngàn dặm xa xôi chạy tới? Ngươi phạm có câu, ai buộc chuông thì người đó phải cời chuông, số mệnh cách này cũng không phải Vương Mẫu hoặc Ngọc Đế có thể không chế, mệnh số tiên tộc cũng ghi lại trong đó, không ai có thể sửa được. Nếu ai bạo gan thay đổi nhất định sẽ bị trời phạt.”

Sau khi nói xong, Bích Nữ lại chuyển giọng điệu sang thoải mái sung sướng nói không nên lời, “Nhưng mà Tuấn Thúc ngươi gặp cái gì? Tiểu hồ ly phạm vào việc lớn, sẽ bị trời phạt, có phải ngươi đau lòng hay không a?”

Nghe xong lời này, Tuấn Thúc nhếch môi, ý cười nặng nề: “Thất Thủy.”

“A?”

“Đi lấy rom.”

“Làm gì?”

“Lấy rom đặt vào bức tường này, đem phòng này hỏa thiêu cho ta!”

....

Trong Thanh Ngô cư vang lên tiếng cười liên tục. Mấy người đó tranh cãi ầm ĩ nên không hề hay biết trong lúc đó Tang Chi cùng Khế Nhạc đang bàn kế hoạch bí mật ...

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trong miếu thổ địa, con người Tang Chi lóe sáng, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm bình rượu ở trên bàn, bữu môi nói: “Đây là cái gì?”

Vừa rồi, tiểu hồ ly bị phượng hoàng xấu xa làm cho giận sôi lên, trở về miếu thổ địa cắn răng múa chân, cây đào tinh Khế Nhạc thấy vậy liền chạy như điên đi ôm một cái bình rượu tiến đến, vỗ ngực cam đoan rằng cho dù không có Tuấn Thúc hỗ trợ hẳn cũng có thể giải quyết chuyện số mệnh cách.

Tiểu hồ ly đối với việc vỗ ngực xưng tên này vốn không có hy vọng gì, ôm bình rượu khịt mũi người xung quanh rồi nói: “Đừng nói là người muốn ta đi tìm Mệnh Cách Tinh Quân uống rượu nha?”

“Đúng, chính là uống rượu!” Khế Nhạc xoa xoa tay, vừa hưng phấn vừa khần trương, tiến đến cười nịnh bên tai Tang Chi, nói nhỏ: “Công chúa ngẫm lại xem, tuy nói mệnh trời khó tránh, nhưng người phạm cũng có câu kêu là ‘Không có cái gì là chắc chắn cả’, số mệnh cách ngàn năm vạn năm chẳng lẽ không có một điểm sai lầm?”

Tang Chi trầm mặc, nhủ mảy ý bảo cây đào tinh nói tiếp, Khế Nhạc cười gian nói: “Theo như chứng kiến của ta, kỳ thật Cảnh Nhạc này có làm gian phi hay không tuyệt không vội vàng, nàng chính là người phạm, mệnh số bị sửa lại thì liền sửa lại. Lo lắng chân chính của Mệnh Cách Tinh Quân chẳng qua là tám năm sau triều đại thay đổi, còn có mệnh số của nhóm người nổi loạn.”

Tiểu hồ ly cái hiểu cái không, mắt hí lại sờ cằm, “Ý người là... Đâm lao thì phải theo lao, xóa bỏ mệnh số nguyên bản của Cảnh Nhạc làm cho nàng ở Bình Nhạc trấn yên vui chết già?”

“Đúng!” Hai mắt Khế Nhạc sáng rực lên, tiếp tục ở bên người tiểu hồ ly bày ra chủ ý, “Vấn đề hiện tại chính là thiếu một gian phi mê hoặc đế quân, nếu chúng ta có thể thêm mệnh số của người phạm khác khiến cho người đó thay thế Cảnh Nhạc vào cung tranh giành tình cảm...”

Tang Chi nghe đến đó đáy lòng đã thầm kêu không tốt. Đang lúc do dự thấy thế nào cũng không thích hợp, quả nhiên cây đào tinh vốn sẵn tính tham tiền liền cười cười ra vẻ ngây ngô, đem bình rượu đưa sang cho nàng, vờn năm ngón tay nói: “Đây là rượu ‘Một ngum là say’ do nhà ta tự ủ, giảm giá đặc biệt chỉ còn năm lượng bạc!”

Tang Chi im lặng, cây đào tinh người có thể thay đổi tính tình hay không?

Khế Nhạc lại thao thao bất tuyệt như trước, “Công chúa ngài đừng coi thường bình rượu này của ta nha, nó là rượu hoa đào bảo bối bí truyền do ông nội của gia gia ta truyền lại đó. Cha ta nói, năm đó lão tổ tông vì bảo vệ lợi ích của gia tộc, yểm chú mê vào rượu hoa đào —— phạm là ai uống xong hoa đào rượu này, trong vòng nửa canh giờ sẽ giống như con rối bị người khác khống chế ý thức. Nếu không có vấn đề quan trọng lần này thì ta cũng sẽ không lấy ra đâu.”

Tiểu hồ ly nghe vậy đã không còn lực nói gì, xem xét bình rượu trên bàn rồi lại nhìn nhìn Khế Nhạc đáng đánh đòn kia, thờ dài nói: “Một con ngựa chết đi tìm con ngựa khác thay đi.”

“Nói hay lắm!” Khế Nhạc nghe xong lời này thì biết việc đàm phán mua bán thành công, chạy như điên lại ôm bình rượu chạy ra ngoài, ồn ào nói vọng vào: “Công chúa, ta đi đến tây ốc trước, ngài cũng mau mau theo sau nha.” Dứt lời, Khế Nhạc quả thực hướng đến chỗ ở của Mệnh Cách Tinh Quân.

Tang Chi thấy thế, lắc lắc đầu rồi cũng ra ngoài, nhưng chợt nghe một tiếng la truyền đến từ phía sau mình: “Không được!”

Tiểu hồ ly tóc gáy đều dựng thẳng lên, quay đầu nhìn lại nhưng không thấy tí xiêu bóng dáng nào. Nhưng âm thanh vừa rồi rõ ràng là từ ... theo bản năng Tang Chi nhìn về phía đông nơi phát ra âm thanh, trên bàn ngoài hoa lan do Di mình tự tay đem tặng thì không có cái gì khác.

“Chẳng lẽ ta nghe lầm?” Tang Chi thè lưỡi, quay lại định đi tiếp ra ngoài, lại nghe một giọng nữ nhỏ nhẹ hô lên: “Tang Chi không được đi!”

Lần này thì ngay cả da đầu của tiểu hồ ly cũng đều run lên bần bật. Cứng ngắc quay đầu lại nhìn quanh, vô cùng xác định, khẳng định cùng nhất định rằng trong phòng thật sự không có người, mỗi run lên, hét to một tiếng “Má ơi” rồi khóc lóc chạy ra xa. Chẳng lẽ miếu thổ địa có từ lâu đời nên sinh ra quý quái?

Sau khi Tang Chi chạy xa rồi, trong nháy mắt những tia sáng rực rỡ màu xanh lá phát ra từ hoa lan kia rồi một nữ tử có dung mạo xinh đẹp liền thân nhiên hiện ra ở trong phòng, nhưng trên mặt nàng lại có biểu cảm lo lắng, thoát nhìn không được tốt...

————— ta là đường phân tuyến tia sáng xanh —————

Trong phòng ở phía tây, Mệnh Cách Tinh Quân còn chưa đi ngủ đã thấy Tang Chi đôi mắt hơi hồng chạy vào phòng thì có chút không hiểu: “Công chúa Tang Chi đến đây là...”

Câu chưa nói xong, Tang Chi đã bắt đầu nức nở, đứt quãng nói: “Tinh quân, ta biết lần này ta nghiệp chướng nặng nề, người cùng Phượng Quân cũng không giúp được ta, việc này sớm muộn gì thì Di cùng cha ta cũng sẽ biết.”

Mệnh Cách Tinh Quân giật mình, thờ dãi nói: “Công chúa đừng vội kích động như vậy, có lẽ Phượng Quân có biện pháp.”

Tiểu hồ ly hốc mắt ươn ướt, lắc đầu khóc bi thiết, “Việc đã đến nước này, ta không muốn làm liên lụy đến bất cứ người nào. Tâm ý của ngài cùng Phượng Quân đại nhân, ta đều hiểu rõ. Nhưng lòng ta đã có quyết định, ngày mai ta sẽ theo người cùng nhau trở về thiên cung, gặp Di nhận tội.”

Nghe xong lời này, Mệnh Cách Tinh Quân chấn động mạnh vì chưa bao giờ từng nghĩ tiểu hồ ly thân mình đại nghĩa như thế, quả thực chỉ mới mấy ngày làm thổ thần mà đã rất tiến bộ. Tuy có chút tiếc nuối, nhưng nghe được việc này tạm thời có kết quả, tảng đá trong lòng Ông cũng được bỏ xuống. Đang muốn trấn an Tang Chi vài câu đột nhiên lại thấy Tang Chi quỳ xuống đất, đập đầu:

“Việc gì ta đã làm ta sẽ chịu, Tang Chi không mong cầu tình cho mình, nhưng niệm tình một hồi chủ tớ cùng Khế Nhạc, hi vọng Mệnh Cách Tinh Quân ngày mai ở trước mặt Di nói một tiếng tốt rằng việc này không có nửa điểm liên quan đến Khế Nhạc, cầu xin Di buông tha không cần trách da của hần.”

Tang Chi quỳ xuống đất như vậy làm sao Mệnh Cách Tinh Quân có thể không nhận lời cho được, cũng chạy nhanh lại quỳ xuống la lên: “Công chúa ngài đừng làm vậy, đứng lên trước đã rồi nói!”

Tiểu hồ ly hai mắt đầm lệ, “Tinh quân không đáp ứng, ta tuyệt đối không đứng dậy.”

“Lão phu đáp ứng, đáp ứng!”

Tang Chi cắn răng, ôm bình rượu nói: “Nói miệng không có gì chứng minh, đây là hoa đào rượu do chính Khế Nhạc ủ, vốn là hần đưa tới cho ta. Nếu tinh quân ngài đáp ứng, bây giờ ngài uống hết một chén, coi như là chấp nhận tình của hần.”

Mệnh Cách Tinh Quân nào dám chậm trễ, nghe vậy liền tiếp nhận bình rượu trong tay Tang Chi, đưa vào miệng ừng ực uống cạn, đặt sang một bên. Lúc nâng bước muốn đỡ Tang Chi đứng lên, Mệnh Cách Tinh Quân liền thấy hơi hoa mắt chóng mặt, lắc lắc đầu, lại càng cảm thấy mắt nỏ đom đóm, tay chóng bàn quay đầu lại chỉ thấy một cách mờ lung hình ảnh Tang Chi đang lau nước mắt, vẻ mặt mang biểu cảm nghịch ngợm, khoe miệng lộ vẻ cười giảo hoạt, vỗ tay đôm đốp nói:

“Tinh quân người không thể trách ta nha, bản công chúa vừa rồi đã quỳ trước người, trước đó còn nói lời xin lỗi người.”

“Người ——” Mệnh Cách Tinh Quân chỉ chỉ tiểu hồ ly, chưa nói trọn câu đã ngã oánh xuống đất. Tang Chi thấy thế, chấp tay sau lưng trái xem phải xét, khi xác định Mệnh Cách Tinh Quân đã ngất xỉu mới thanh giọng nói: “Khế Nhạc, còn không tiến vào đi!”

Vừa dứt lời, cửa tự động mở ra, cây đào tinh nhanh chóng bước vào, kêu: “Công chúa.”

Tang Chi đá đá Mệnh Cách Tinh Quân, thấy đối phương vẫn không có phản ứng gì mới thở phào nói: “Tinh quân đừng buồn, nếu không phải bắt đắc dĩ, ta cũng sẽ không kéo người theo.”

Khế Nhạc nói: “Công chúa vẫn nên mau mau một chút đi, nửa canh giờ sẽ trôi qua rất nhanh. Chỉ cần thừa dịp sửa lại sổ mệnh cách, nếu thật sự mà sự việc có bại lộ thì cũng là do Mệnh Cách Tinh Quân cãi ý trời, chứ không điều tra đến trên đầu người và ta đâu.”

Tiểu hồ ly đảo hai con mắt trắng đen rõ ràng, âm thanh có chút tiếc hận “Ừm”, tránh sang một bên nhìn Khế Nhạc triển khai pháp thuật. Cây đào tinh nhắm mắt niệm chú một phen, giấy lát sau Mệnh Cách Tinh Quân bắt đầu tỉnh, mở mắt ngồi dậy, nhưng con người lại mờ mịt giống như là người vô hồn.

Tang Chi tò mò, lấy tay quơ quơ trước mặt Mệnh Cách Tinh Quân nhưng nét mặt lão không chút thay đổi, vẫn không có một chút ý thức như trước.

Khế Nhạc nói: “Mệnh Cách Tinh Quân, đắc tội.” Dứt lời, hần mở bàn tay ra, một trận bát quái nổi lên, mới đầu vòng tròn còn ánh sáng mờ nhạt, theo từng từ của Khế Nhạc, trận quang càng ngày càng sáng, chiếu thẳng khiến cho người ta không mở mắt ra được, Khế Nhạc mới hét lớn một tiếng: “Mở!”

Thuận thế đem chướng đánh về phía cái trán của Mệnh Cách Tinh Quân. Sau một chướng này, Mệnh Cách Tinh Quân hình như có cảm ứng, thân mình giật lên một chút rồi khôi phục lại bình tĩnh. Lúc này Tang Chi nhìn lại thì thấy điểm giữa trán trên mặt Mệnh Cách Tinh Quân đã hiện dấu ấn trận phù bát quái vừa rồi.

Khế Nhạc nói: “Công chúa, khi trận phù này biến mất thì Tinh quân sẽ tỉnh lại. Giờ người muốn bảo gì thì nhanh lên đi!”

Tang Chi gật đầu, lớn tiếng nói: “Tinh quân, chúng ta giờ muốn mời người tìm một nữ hài tử bình thường có mệnh số giống Cảnh Nhạc, sửa lại mệnh số của nàng để nàng thay Cảnh Nhạc tiến cung làm gian phi.”

Nói xong, Mệnh Cách Tinh Quân dừng một chút, thật lâu sau mới lấy ra sổ mệnh cách, hươu phát trần lên đọc một trận thần chú, sổ mệnh cách mở ra.

Tang Chi cùng Khế Nhạc liếc nhau cùng ngưng thần nín thở, dường như chỉ sợ một tiếng hô hấp nhẹ sẽ làm cho Mệnh Cách Tinh Quân tỉnh lại. Mệnh Cách Tinh Quân ngón trỏ và ngón giữa khép lại dựng thẳng trước mặt rồi niệm chú, chỉ thấy sổ mệnh cách nổ một cái giống như là đang tìm người phạm có cùng số mệnh giống Cảnh Nhạc.

Sau một lúc, sổ mệnh cách dừng lại tại một trang. Tang Chi nuốt nuốt nước miếng, gan to tiến lên nhìn thì thấy có vài đạo quang phát ra từ sổ mệnh cách, giống như là các chữ tượng hình lữ lượt nổi lên trên cuốn sách, có giọng nam trầm thấp từ trong sổ truyền ra:

“Trần Tử Phuong, năm nay mười hai tuổi, nhân sĩ Tinh Phuong. Người này thay Cảnh Nhạc vào cung được không?”

Con người Tiểu hồ ly trong suốt, nhìn nhìn Mệnh Cách Tinh Quân vẫn ngồi yên như trước rồi hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Tốt!”

Dứt lời, sổ mệnh cách nổ một tiếng giống như bình khí gõ vào bàn phát ra một âm thanh lạnh, tức thì một đoàn ánh sáng màu đỏ rực rỡ chiếu khắp trời, một giọng nam uy hiếp nặng nề truyền ra: “Kim hồ Tang Chi Thanh Khâu, mưu đồ sửa chữa sổ mệnh cách, trái với thiên quy, phải bị tội gì?!”

Tang Chi nghe xong, còn chưa kịp phản ứng liền thấy ngực nóng lên, sau đó phun ra một đoàn máu tươi, người cũng đã bị đánh bay ra ngoài phòng. Lập tức, tiếng kinh hô của Khế Nhạc cùng tiếng sét đánh đinh tai nhức óc chui vào trong tai, Tang Chi té oạch đến thất điên bát đảo, vừa nhấc đầu liền thấy giữa vùng không trung màu đỏ của sổ mệnh cách có hai người đi ra.

Áo giáp bên ngoài, vũ khí trong tay, mắt xanh trừng to đầy vẻ hung thần ác sát, so với Thiên Lô kia còn hung thần hơn một ngàn vạn lần. Một hồi do dự, rồi một trong hai người nói: “Tang Chi phạm tội trời tru, hôm nay liền đem người đánh hiện nguyên hình!”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Tang Chi nửa thân trong bụi cỏ, cánh tay chống đỡ thân thể, theo bản năng lùi lại.

Mặt đối mặt với hai người vạm vỡ trước mắt này, trong lúc nhất thời tiểu hồ ly kinh ngạc đến nỗi ngay cả kinh hoàng đều quên mất, chỉ thấy hai người này thân hình khôi ngô, mắt như có điểm phát sáng, mặt đen đến nỗi còn thua. Trên người mặc áo giáp nặng như núi, đi tới đâu khiến mặt đất rung động tới đó, một người trong tay cầm ngọn bút, một người cầm sổ sách, rõ ràng là hai người không có lực sát thương nhưng trong đáy lòng xót xa Tang Chi lại cảm giác khí lạnh từ lòng bàn chân thấm đến ngực.

Tiểu hồ ly bấm ngón tay rất nhanh tính toán khả năng chạy trốn, nhưng đầu óc cứ như có tình hỗn loạn khiến cho nàng nghĩ không ra được cái gì, sấm vang chớp giật một cái, trong phòng lại truyền đến tiếng la hét của cây đào tinh đang chạy thẳng vào phòng, Khế Nhạc liền quỳ gối trước người Tang Chi nói:

“Hai vị đại gia này, tiểu nhân có mắt như mù không nhận biết được hai vị đại nhân. Nhưng... Nhưng Tang Chi này, nàng... Không thể giết! Không thể giết!”

Khế Nhạc bị hai người trước mắt này uy hiếp đến hồn phi phách tán, nói năng lộn xộn bừa bãi, nhưng giờ phút này mà hắn còn can đảm chạy tới trước mặt Tang Chi bảo hộ. Khi hoạn nạn mới biết chân tình, tiểu hồ ly nhất thời cũng bị cảm động đến đầu óc hồ đồ, túm lấy tay cây đào tinh, đang muốn nói “Cho dù hôm nay ta có thực sự chết tại đây cũng tuyệt đối không trách người”, nhưng chưa kịp nói ra đã thấy cây đào tinh vò đầu bứt tóc sốt ruột nói:

“Thực không thể giết, nàng, nàng... Nàng còn thiếu ta năm lượng bạc còn chưa có trả đâu!”

Tang Chi: (͡_ ͡_)#

Hai vị suất ca, trước khi giết ta, hãy giết tên cây đào tinh không có lương tâm này trước đi!

Bên này phán quan chấp bút tựa hồ không có chút hứng thú đối với cây đào tinh, tuyệt bút vung lên liền có mực đen từ ống tuôn ra, cuốn lấy Khế Nhạc rồi bay ra ngoài. Tang Chi nhìn đến kinh ngạc, không rõ tại sao nước mực đen như lụa cũng có thể đã thương người. Phán quan kia này giờ cảm như hén, mặt không một chút thay đổi, ngẩng đầu nói:

“Bất luận người có thân phận gì, có ý đồ sửa sổ mệnh cách phải chết!”

Vừa dứt lời, mực đen đã như tơ lụa bay ra, vù vù bay thẳng tới hướng Tang Chi. Tiểu hồ ly tự biết tránh không khỏi kiếp nạn đành tự lừa mình dối người

nhắm mắt chờ đợi cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế sẽ đến ngay tức khắc. Nhưng mãi lâu sau cũng không thấy có cảm giác gì, Tang Chi hơi hơi hé mi mắt, kinh hãi ——

Hóa ra trước mặt nàng đang có một màn sương mỏng màu xanh lá bảo vệ đang ra sức chống lại kình lực của quan chấp bút. Tang Chi bị dọa đến ngây ngốc, dịp nguy hiểm này khiến đầu óc trống rỗng lạnh run liền hóa thành nguyên hình, gấp rút tới mức muốn hét tên mẫu hậu nhưng lại nghe bên tai rõ ràng truyền đến âm thanh nữ tử vừa rồi, ngăn gọn nhưng thanh thúy, chỉ một chữ duy nhất: “Chạy!”

Một chữ này trong nháy mắt trám vào chỗ trống rỗng trong đầu, tiểu hồ ly xoay người chạy gấp về phía trước, ai ngờ móng vuốt mới chạy được hai ba bước thì một giọt mực lớn nửa lại đánh xuống. Tang Chi lạnh tay lẹ mắt cuốn cái đuôi vọt sang một bên thì thấy mặt cô vừa rồi đang xanh mượt giờ đã cháy đen thui thành một mảnh trở thành một cái động đen sâu không thấy đáy.

Tang Chi vừa quay đầu nhìn lại thì nhận ra màn sương mỏng màu xanh vừa mới bảo vệ mình kia giờ đã không còn bóng dáng, trong lòng cũng hiểu rõ mình sắp bị đánh bại đến nơi, thế là nàng càng hoảng loạn chạy như điên không đường không hướng, trong lòng chỉ lặp đi lặp lại hai chữ toi rồi toi rồi, chẳng lẽ hôm nay mình thật sự phải chết tại đây sao?

Lúc đang cố gắng chạy trốn như điên, Tang Chi cảm thấy phía sau gáy cứng ngắc thì tinh thần lại càng hoảng loạn, rồi bị ôm vào trong lòng của người nào đó. Mùi hoa nhàn nhạt lan tỏa, Tang Chi tự dưng cảm thấy bình tĩnh lại một chút bèn thu móng vuốt vào, quay người lại nhìn, mặt đẹp như ngọc, môi hồng răng trắng, không phải phượng hoàng xấu xa thì là ai?

Khó trách trên người thơm như vậy!

Tiểu hồ ly sợ hãi, một bên tự bội phục mình đã đang thời điểm này mà còn có tâm tư mắng phượng hoàng xấu xa, một bên lại giống như tìm được cứu tinh bèn nhanh chóng ôm chặt vào. Giờ này phút này, sắc mặt của Tuấn Thúc âm trầm, đầy vẻ nghiêm trang ngưng trọng. Tang Chi đang muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy từng phiến giấy như tuyết hoa bắn la tả bay xuống. Tang Chi vừa rồi thường thức sự lợi hại của mực đen muốn la lên một chữ “cẩn thận” thì đã muộn, phiến giấy đã dừng ở trên đỉnh đầu Tuấn Thúc.

Tiểu hồ ly nhắm mắt không dám nhìn, cả người nhanh chóng cuộn lại rúc vào. Thật lâu sau không nghe âm thanh kêu rên của Tuấn Thúc truyền đến nên khẽ hé mắt nhìn, thì ra các phiến giấy chỉ cần rơi gần Tuấn Thúc khoảng nửa thước sẽ tự động hoá thành bột phấn, lặng yên biến mất không một tiếng động.

Tang Chi định thần nhìn kỹ thì ra phượng hoàng bày kết giới xung quanh người mình. Bên này, phán quan chấp bút cùng mệnh bộ thượng quân thấy Tuấn Thúc cũng không chút hoang mang, trong giọng mang mùi phân âm khí: “Hồ ly này phạm tội ngập trời, người ngoài chớ nhúng tay vào!”

Nghe vậy, Tuấn Thúc cười lạnh một tiếng, trên mặt không hề có một chút điểm kích động nào, khinh khỉnh liếc hai người một cái trong khi miệng thì mang nụ cười hơi hợt giả tạo: “Ta càng muốn nhúng tay thì sao?”

Mọi người đều ngẩn ra. Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân không nói thêm lời nào nhưng cất chân bước tới gần. Tang Chi sợ tới mức lông mày lông con gì đều dựng đứng, vươn móng vuốt ra đang tính ôm chặt Tuấn Thúc, đã bị Tuấn Thúc một tay giữ chặt, trừng mắt nói: “Sau này sẽ tính sổ với người!”

Dứt lời liền dùng sức ném ra ngoài, tiểu hồ ly tru lên rồi vừa vịn ngã vào trong lòng Khế Nhạc. Cây đào tỉnh khóc lóc: “Công chúa ơi, lần này là... là ta hại người, ô ô ô!”

Tiểu hồ ly nhảy từ bả vai Khế Nhạc xuống, kim quang chột lóe sáng rồi hóa lại thành hình người, dậm chân nói: “Người cũng biết người hại ta? Chờ ta trở về sẽ cùng người tính sổ!”

Khế Nhạc khोक miệng run rẩy sợ hãi nhưng dĩ nhiên còn muốn lấy bạc, “Dạ tiểu nhân tùy công chúa sai phái mắng chửi, chỉ cần... Đừng có giảm tiền!”

Thất Thủy thấy vậy lắc đầu nói: “Người rút cuộc là cây rụng tiền hay là cây đào, chưa thấy người nào yêu tiền như người.”

“Ta sẽ không bỏ qua cho người!” Tang Chi nắm chặt tay đến nỗi các đốt xương kêu răng rắc, Khế Nhạc nhìn thấy đầu đỏ đầy mồ hôi lạnh, thấy đôi phương cứ chăm chăm đuôi theo mình, đột nhiên cái khó ló cái khôn bèn chỉ chỉ lên phía trước nói: “A! Phượng Quân!”

Tang Chi cùng Thất Thủy quay đầu nhìn. Tuấn Thúc tất nhiên đang đứng trước mặt Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân, cả hai bên đều mang sát khí bức người. Lúc này, Mệnh Cách Tinh Quân ở phòng phía Tây cũng đã tỉnh lại, cấp bách chạy đến khuyên nhủ: “Thỉnh hai vị đại nhân niệm tình Tuấn Thúc Phượng Quân cùng lão phu, tha cho Tang Chi một lần. Lão phu cam đoan, tuyệt đối về sau sổ mệnh cách không rời thân, không bao giờ phạm lỗi sai như ngày hôm nay.”

Phán Quan Chấp Bút trầm giọng: “Ngọc đế phái hai người chúng ta trú đóng ở sổ mệnh cách tức là lo sợ Mệnh Cách Tinh Quân người có sơ xuất ngẫu nhiên, bị người xấu hãm hại hoặc sợ cuốn sổ này rơi vào tay người khác. Hôm nay nếu mờ lượng hải hà, vậy công đạo của các tiên liêu khác thì sao!”

Tuấn Thúc cười lạnh một tiếng, đôi mắt lóe ra sắc lạnh, thần nhiên nói: “Nói như vậy là muốn đánh sao?” Vừa dứt lời, đám người Tang Chi liền thấy một quang sáng chói lóe mắt bèn đưa mắt nhìn lên. Nơi Tuấn Thúc đứng phát ra ánh sáng rực rỡ như muốn lấy mạng người, từ trong đó bay ra một hỏa phượng hoàng đỏ rực, sáng chói mắt khiến cho vạn vật tựa như không hề tồn tại.

Hỏa phượng hoàng tỏa ra nhiều màu khác nhau, giữa không trung phát ra một tiếng trầm thấp như muốn chuẩn bị thi pháp, Mệnh Cách Tinh Quân sợ hãi chân tay luống cuống, quỳ ở dưới thân phượng hoàng hô: “Phượng Quân không được! Không được! Phượng hỏa của ngài sẽ thiêu cháy tất cả, đừng nói trong phạm vi trăm dặm không còn một ngọn cỏ mà ngay cả tiểu yêu tiểu quái bên ngoài Bình Nhạc trấn cũng sẽ chịu liên lụy a!”

“Phượng Quân nên cân nhắc, cân nhắc!” Mệnh Cách Tinh Quân xua tay nói xong, lại nhanh chạy đến túm lấy Tang Chi đang đứng cách đó không xa, nói: “Tang Chi, ngươi cũng mau khuyên nhủ Phượng Quân đi, Bình Nhạc trấn mà có cái gì sơ xuất thì ngươi làm Thổ thần cũng không thoát được đâu a!”

Tang Chi nghe vậy không cử động cũng không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm trên trời không hề chớp mắt vào hỏa phượng hoàng. Tất cả những hình ảnh này rất quen thuộc, thật sự rất quen thuộc, cảnh tượng giăng co qua lại, quá trình biến thân, diện mạo phượng hoàng... Quả nhiên hẳn chính là đại công gà bốn trăm năm trước ở hội bàn đảo.

Lắc lắc cái đầu, tiểu hồ ly tự giễu, tại sao trong tình trạng khẩn cấp quan trọng như bây giờ lại còn muốn nghĩ đến chuyện ăn gà. Sau một hồi do dự, ngẩng đầu lại nhìn Tuấn Thúc thì thấy đôi mắt phượng hoàng lưu chuyển, cũng có hơi hơi kiêu ngạo, nhưng mà... oán hận trong ánh mắt đầy ứ đến nỗi không nên lời.

Mệnh Cách Tinh Quân thấy tiểu hồ ly ngây ngốc ngờ ngác nên phải quay trở lại khuyên giải Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân, chấp tay nói: “Lời của hai vị đại nhân đúng là không sai. Ngày đó Ngọc đế phái hai vị đại nhân trông coi sổ mệnh cách nhằm bảo hộ thiên mệnh của người khác không bị lợi dụng. Nếu hiện tại Tang Chi cũng chưa làm thành việc gì sai trảm trọng, cái này gọi là người không biết thì không có tội cũng chính là còn có đường sống mà quay về. Nhưng nếu hai vị hôm nay cố ý muốn dùng hình phạt, nếu lửa thiêu của Phượng Quân phát ra thử hỏi giết hại bao nhiêu mệnh số của người phạm? Bao nhiêu tiểu yêu tiểu quái đang tu tiên?”

Mệnh Cách Tinh Quân nói năng một cách hùng hồn đầy lý lẽ, cuối cùng nhấn mạnh từng chữ: “Nếu chuyện này là lỗi lớn, lão phu cùng đám người của Phượng Quân đương nhiên không thể thoát tội liên can, nhưng hai vị đại nhân khí thế bức người như thế cũng dám nói không có trách nhiệm sao? Mong hai vị đại nhân châm chước!” (bỏ qua)

Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân nhìn nhau, liếc qua thì đã có do dự, nhưng vì muốn giữ mặt mũi nên cố ý hỏi một câu: “Hai người chúng ta tự biết đâu không lại Phượng thần, nhưng hôm nay không chịu nhường nhịn chiến không phải là vì sợ chết mà là vì suy nghĩ cho dân chúng Bình Nhạc trấn. Nhưng bốn tọa vẫn có câu hỏi người, linh hồ này không liên quan gì với người, tại sao người lại bảo vệ như thế?”

Phượng hoàng thu lại vàng hào quang rực rỡ, thoáng chốc lại hóa thành bộ dáng Tuấn Thúc, ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt mọi người, khoan tay cười nhẹ: “Ai nói không có liên quan?” Nói xong, Tuấn Thúc ném ra một chùm kim quang, đạo kim quang này dừng chính xác không sai trệch một ly trên đỉnh đầu Tang Chi. Lập tức, tiểu hồ ly liền thấy đầu óc nhẹ bẫng và mình mẫn hẳn, nhìn kỹ lại thì thấy đúng là kim chuông đã trở về với chủ cũ.

Tiểu hồ ly trái nhìn phải xem, vốn dĩ kim chuông màu vàng giờ đã biến thành màu đỏ thắm, ủa ~ lại giống hệt với màu sắc lông chim trên người của phượng hoàng xấu xa. Tang Chi cảm thấy hơi kỳ lạ, chợt nghe Khế Nhạc cả kinh nói: “Máu... máu Phượng hoàng...”

Bên này Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân thấy thế thì ngẫm hiểu, đứng lặng nghiêm nghị, một lát sau liền thấy hai người hóa thành hai tia sáng rực rỡ một đen một xanh quay trở về trong sổ mệnh cách. Vài tờ trong sổ mệnh cách rầm rầm vài tiếng rồi cũng khép lại.

Thấy thế, tiểu hồ ly biết đại nạn đã được giải trừ, thở phào một hơi, nhưng chưa kịp nói chuyện đã nghe Mệnh Cách Tinh Quân nói: “Thật không nghĩ tới Phượng Quân đại nhân ngài... Thực sự là ý trời! Ý trời!”

Thất Thủy cũng vui tươi hơn hớn chạy vội tới trước mặt Tang Chi, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi sáng ngẩng lên nói: “Về sau chúng ta là người một nhà.”

Tang Chi sợ hãi, cái gì kêu là người —— Một —— Nhà ——

Thất Thủy còn đang thì thào: “Ừm, đây là lần đầu tiên ta thấy Phượng Quân định khế huyết đó nha, lần đó định với Bích Nữ tỷ tỷ thì ta còn chưa đến hầu hạ Phượng Quân đâu!”

Tiểu hồ ly lú lười, càng nghe Thất Thủy nói thì đáy lòng càng hoảng, trong lòng thầm nhủ không tốt, bèn hỏi: “Cái gì là máu phượng hoàng? Cái gì khế huyết? Cái gì...” Cái gì là người một nhà.

Tang Chi hỏi còn chưa hỏi xong đã thấy Tuấn Thúc lấy tay lau qua người hắn, trên cánh tay có thể thấy được vết máu, Tang Chi lẳng lặng đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên thấy phượng hoàng xấu xa ngoái đầu nhìn sang, hip lại mắt phượng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Tang Chi: -_-|||

Đang êm êm đẹp đẹp, người nổi nóng cái gì mà nổi nóng? Ai nói cho ta biết chuyện này rốt cuộc là sao đây!!!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Khi Tang Chi cùng Khế Nhạc, Mệnh Cách Tinh Quân đuổi theo Phượng hoàng tới Thanh Ngô cư thì thấy Tuấn Thúc đã thay quần áo sạch sẽ, nhắm mắt

lại để mặc Thất Thủy giúp mình băng bó vết thương trên tay. Tiểu hồ ly bĩu môi, phượng hoàng xấu xa chính là phượng hoàng xấu xa, tuy rằng vừa rồi chỉ thoáng nhìn qua Tuấn Thúc, tuy không thấy rõ ràng nhưng nàng cũng biết miệng vết thương trên cánh tay Tuấn Thúc không có gì đáng ngại, nếu là cha hoặc là hồ ly bá bá khác thì khẳng định chả thèm để ý tới một vết thương nhỏ như vậy. Vậy mà Tuấn Thúc lại vội vội vãi vãi trở về để băng bó, hừ, giống như là đàn bà vậy.

Thấy mọi người đuổi tới, Tuấn Thúc giả bộ làm như không thấy, mắt nhắm lại không nói gì. Thất Thủy đang nghiêm túc băng bó cũng không nói lời nào. Nhưng Bích Nữ vốn rất ít khi lộ diện trước mặt nhiều người, bây giờ lại hưng phấn đảo từ đầu bức tường này xoẹt sang đầu bức tường kia, còn khoa trương hơn nữa là quần áo trên người cũng biến hóa đủ mọi màu sắc hồng hồng tím tím góp vui.

Tiểu hồ ly 囧, “Ta thiếu chút nữa bị Phán Quan Chấp Bút bọn họ đánh hồi nguyên hình, bộ ngươi vui lắm sao?”

Trước giờ Bích Nữ vốn là người ăn nói lạnh nhạt thế mà giờ thì cười khanh khách: “Tự nhiên cao hứng. Rốt cuộc sau nhiều năm như vậy mới có người thứ hai nguyện ý cùng tiểu phượng hoàng ký hạ khế huyết, ta có bạn nhỏ a —— “

Tang Chi càng nghe càng hồ đồ lấy tay ôm đầu nói: “Cái gì khế huyết, cái gì là máu phượng hoàng, các ngươi nói thật cho ta biết đi a a a.”

Mệnh Cách Tinh Quân liếc mắt nhìn Tuấn Thúc một cái, thấy đối phương cũng không có ý phản đối mới lựa lời nói: “Ngươi ta đồn rằng, Phượng tộc ở thời khắc nguy cơ thì từ trong hồ lửa niết bàn có thể tái sinh. Mà nếu phượng hoàng rơi lệ, mà lệ cũng là máu theo như trong nhân gian, cũng có ý nghĩa mất đi cơ hội tái sinh, đương nhiên sẽ phải chịu sáu chu kỳ luân hồi của thế gian. Mỗi đứa con của Phượng thần đều dùng phượng thức khế huyết để bảo vệ huyết mạch Phượng tộc, nếu như thực sự có một ngày nào đó phượng hoàng đổ máu lại không có cơ hội tái sinh, người ký khế ước liền cùng với huyết khí phượng hoàng tìm hồn phách của chủ nhân về khiến cho người sống lại.”

Nghe lời giải thích này, tiểu hồ ly che miệng thiếu chút nữa thét ra tiếng, “Ngươi, ý ngươi là... ta vừa rồi cùng phượng... phượng hoàng xấu xa kia ký khế ước?”

Tang Chi cũng không xa lạ gì từ “khế ước”. Mỗi khi rảnh rỗi, ở Thanh Khâu Quốc cũng có loại hồ ly cùng người phạm ký khế ước giả, mà cái gọi là khế ước chính là hai bên thông qua một tín vật trao đổi nào đó để ràng buộc nguyện ước mình chứng của hai bên. Nhưng cái gọi là “ràng buộc lẫn nhau” thường thường đều là một bên được lợi còn bên kia bị lợi dụng.

Như vậy vừa rồi ——

Nhìn nhìn kim chuông đã nhiễm máu phượng hoàng thành một màu đỏ tươi, Tang Chi lắc đầu tự huyễn hoặc trấn an mình, khoa chân múa tay: “Các ngươi nói vậy! Nói vậy. Ta đâu có cùng thối phượng hoàng ký nguyện ước mình chứng gì. Khế huyết... khế huyết thì nhất định phải có máu của hân mới được coi là mình chứng khế ước, ta chưa từng uống qua máu Tuấn Thúc, hân không thể cứ thế cho ta một cái huyết chuông thì ta liền trở thành hồ ly nhà hân đi!”

Bích Nữ vươn dài cánh tay ngọc ra huých chạm vào vật phẩm chuông trang sức trên đầu Tang Chi, cười sảng giọng: “Tiểu hồ ly ngươi nói đúng, khế huyết Phượng tộc là muốn ngươi trước đó phải uống máu của phượng hoàng, rồi đem một vật phẩm trang sức thân thiết của ngươi đưa cho hân, sau đó hân cho máu mình nhiễm vào, đưa cho ngươi tự tay đeo, lúc đó mới tính là khế ước có hiệu lực. Ai ~ tỷ tỷ ta năm xưa cũng do đầu óc hồ đồ mà bị lão cha của hân lừa đến để bảo vệ tiểu phượng hoàng.”

Khế Nhạc ở bên nghe được nhưng đầu óc cũng mơ mơ hồ hồ, gãi đầu nói: “Nhưng tiểu yêu nhớ rõ hình như công chúa Tang Chi chưa từng uống qua Phượng Quân đại nhân...” Cây đào tinh nói chưa xong nhưng trong đầu liền tự động hiện ra cảnh tượng quý dị lúc trước, Tuấn Thúc vạt áo lộ nửa ngực, ôm Tang Chi trong lòng, mà răng của tiểu hồ ly lại đang ái muội dán tại trên cổ Tuấn Thúc.

Khế Nhạc xì xà xì xạo, ngó qua Tuấn Thúc đã thấy đôi mắt hân sáng quắc, sắc bén nhìn chăm chăm Tang Chi. Phất tay áo lên, Tuấn Thúc trong treo nhưng lạnh lùng mở miệng, “Ta mệt mỏi rồi, các ngươi về hết đi.”

Mệnh Cách Tinh Quân ho khan, biết Tuấn Thúc nhất định là đang nhớ lại chuyện không vui bốn trăm năm trước, thức thời nhanh chóng lui ra ngoài cửa, nhưng lại bị tiểu hồ ly giữ rịt lấy kéo trở lại trước mặt Tuấn Thúc.

“Mệnh Cách Tinh Quân, ngươi không thể đi, hôm nay ngay tại nơi này ngươi làm nhân chứng, ta... ta cùng thối phượng hoàng không có liên quan gì với nhau, ta không muốn làm chủ nhân hồn phách gì của hân, bản công chúa ngay lập tức cởi bỏ huyết chuông này, cùng hân không có liên quan!”

Dứt lời, Tang Chi quả thực đưa móng vuốt lên để cởi bỏ chuông ở bên hông, ai ngờ lại càng cởi càng chặt, càng giải càng mở không ra. Thất Thủy này giờ vẫn trầm mặc, giờ nhướn cổ lên nhìn, le lưỡi nói: “Không cởi được? Không cởi được nghĩa là khế ước đã có hiệu lực. Cũng tốt hơn so với Bích Nữ tỷ tỷ rồi, nàng ấy cũng phải chờ khế ước mất đi hiệu lực mới có thể rời khỏi nơi ở của Phượng Quân đại nhân.”

Bích Nữ thờ dãi một tiếng đầy vẻ vui sướng khi người gặp họa: “Ài, ta già rồi, ngốc nghếch sống qua ngày tại đây tự do hay không tự do cũng không sao cả, nhưng thật ra tiểu hồ ly hình như không cam nguyện làm nô lệ cho người nào đó đâu!”

Vừa dứt lời, quả nhiên không sai liền có một đoàn xích hóa chính xác phóng tới, Bích Nữ cười khanh khách chạy trốn đến một gian khác, bên này Tang Chi đã gấp đến độ trán đổ mồ hôi.

“Ô ô, không thể nào, không thể nào! Vì sao lại không cởi được? Ta rõ ràng không có uống qua máu của thối phượng hoàng. Hân tự phụ như vậy, ai uống máu của hân, ai thèm uống!” Tang Chi vừa lẩm bẩm vừa cởi chuông trên đầu. Mệnh Cách Tinh Quân thấy thế bèn giương mắt nói:

“Công chúa Tang Chi, ngươi quả thật đã từng uống máu của Phượng Quân đại nhân, ngay tại... hội bàn đào bốn trăm năm trước.”

... ..

Nghe rõ tiếng gió.

Mệnh Cách Tinh Quân vừa dứt lời thì Thanh Ngô cư vừa rồi còn phi thường náo nhiệt bỗng im lặng như tờ. Tuấn Thúc khoanh tay nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt rõ ràng đầy sát khí cùng thâm thúy khó đoán, không biết rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì. Tang Chi trong nháy mắt nhìn huyết chuông trên người rồi lại xem xét bóng dáng ngông nghênh trước gió của Tuấn Thúc, trước mắt như chợt lóe lên một đoạn kí ức ngăn ngại gọi nhớ.

Trang sức rực rỡ, khói bay vù vù.

Tiểu hồ ly lông vàng khom người tiếng lên, sẵn được một con chim to xinh đẹp khí phách hiên ngang.

“Mẫu hậu, Chi nhi bắt được một con gà thật lớn thật lớn đó.”

“Ừm ~ còn còn đánh dấu trên người nó nữa nha ~ con cố ý cắn trên cổ nó một cái dấu răng hồ ly, hắc hắc hắc.”

... ..

Tang Chi ngã ngời thành một đồng, rốt cục nàng hiểu được cái gì gọi là tự làm tự chịu.

————— ta là đường phân tuyến lên thuyền gác —————

Vài ngày sau, gió êm sóng lặng. Mệnh Cách Tinh Quân đáp ứng, hứa hẹn giải quyết trong vòng mười ngày vẫn còn hữu hiệu. Trước tiên hắn trở về Thiên cung rồi tùy cơ ứng biến, nhưng nếu đến hạn mười ngày sau mà Tang Chi cùng Tuấn Thúc vẫn không nghĩ được biện pháp giải quyết nào thì hắn cũng đành phải trình báo Vương mẫu.

Mà bên này, Tuấn Thúc lại không một chút sợ hãi. Khế Nhạc mỗi ngày báo lại: Thanh Ngô cư hôm nay mở một sân sau; Thanh Ngô cư hôm nay trồng nhiều loại hoa, Thanh Ngô cư hôm nay ... Phụng hoàng xấu xa thật trăm kỳ ngàn lạ, lúc thì trồng hoa lúc thì sửa hàng rào, lại cố tình ngoảnh mặt làm ngơ với nàng. Mà chính vì bị ngoảnh mặt làm ngơ như vậy làm cho tâm can Tang Chi như cào như xé.

Thối phụng hoàng cố ý bày bầy rập lại nàng ký hạ huyết khế chẳng phải là muốn chinh nàng sao? Chẳng phải hắn muốn nàng làm nữ giúp việc cho hắn nên chinh nàng thế thâm sao? Giờ sao trái lại lại án binh bất động như vậy? Cuối cùng, tiểu hồ ly vốn trước giờ vẫn đầu báng về nóng tính nên nhẫn nhịn không được, chạy xộc tới Thanh Ngô cư, nhưng khéo làm sao là Tuấn Thúc không có ở nhà.

Một mình Tang Chi trong phòng quay tới quay lui nhưng ngay cả một bóng ma cũng không tìm được, đang chuẩn bị rời đi thì lại nghe phía sau truyền đến thanh âm của Bích Nữ: “Tiểu hồ ly, tại sao đã đến đây lại muốn đi?”

Tang Chi quay đầu, chỉ thấy Bích Nữ từ trong tường hiện ra, miệng cười trong suốt chăm chú nhìn mình: “Tìm Tuấn Thúc à? Hắn đi ra ngoài rồi.”

Tang Chi bĩu môi, cứ nghĩ đến phụng hoàng xấu xa thì cả người trở nên không được tự nhiên, buông thanh âm buồn bã hờn dỗi cong móng vuốt nói: “Ta đây sao lại đến tìm hắn chứ.” Dứt lời, tiểu hồ ly liền bước chân đi ra ngoài, lại bị Bích Nữ đưa cánh tay một phen giữ lại, cười khanh khách nói: “Gấp cái gì? Đến đây ngồi trong chốc lát đã, không bao lâu tiểu phụng hoàng sẽ trở lại thôi.”

Bích Nữ miệng vừa nói, tay vừa thuận thế kéo Tang Chi lại án ngồi lên ghế, rồi cúi thân vươn tay lấy trà Bích Loa Xuân tốt nhất, đốt lửa nấu nước sôi đưa cho tiểu hồ ly ngâm trà. Tang Chi từng nghe Thất Thủy với Khế Nhạc nhiều chuyện, nói rằng tính tình Bích Nữ vốn bất thường, nếu tâm tình không vui, đích thân chủ nhân như Tuấn Thúc có gọi nàng cũng chưa chắc gì đi ra, bình thường bộ dáng lạnh như băng, miệng lưỡi độc địa.

Nhưng hiện tại thấy Bích Nữ cho mình mặt mũi như thế, khuôn mặt vừa tươi cười đón khách, vừa bưng trà đưa nước, Tang Chi cũng thật sự là ngượng ngừng. Uống ngụm trà, tiểu hồ ly nhân nhả nói việc nhà: “Bích Nữ tỷ tỷ, người bị buộc trong phòng này suốt, có phải rất buồn hay không?”

Bích Nữ nghe vậy chống má, đôi mắt lưu chuyển, “Thời gian dài quá nên cũng không để tâm lắm, huống chi hiện tại chẳng phải còn có người cùng Thất Thủy cùng ở đây với ta sao?”

Tang Chi chắc lưỡi, đương nhiên hiểu được Bích Nữ ám chỉ điều gì, nói đi nói lại chẳng qua là nhắc rằng mình với nàng giờ cùng chung cảnh ngộ, đều là nô lệ của thối phụng hoàng. Nghĩ đến Tuấn Thúc, găng bầy ở Bình Nhạc trấn, kim chuông biến thành huyết chuông... Con tức của Tang Chi liền xông thẳng lên đầu.

“Chẳng lẽ chỉ vì vậy liền thật sự muốn làm nô lệ cho thối phụng hoàng cả đời sao?!”

Nghe xong lời này, Bích Nữ che miệng cười khanh khách ra tiếng, “Đó cũng không phải, kỳ thật cũng có biện pháp không cần làm nô lệ cho hắn.”

Tang Chi nghe vậy đôi mắt lóe sáng, “Thật ư?”

Bích Nữ đưa môi lại gần lỗ tai Tang Chi nói: “Không làm chủ tớ có thể làm vợ chồng nha ~ “

Tang Chi: -_-|||

Biết Bích Nữ trêu đùa mình, Tang Chi kìm lòng không được thở dài một tiếng, đảo con ngươi rồi bỗng nghĩ đến cái gì bên nhìn bốn phía chung quanh, sau khi xác định không có người mới lặng lẽ hỏi: “Bích Nữ tỷ tỷ, vậy rốt cuộc có biện pháp nào khả thi để giải trừ khế ước không?”

“Có, đương nhiên có!” Tang Chi vừa dứt lời, chợt nghe tiếng cười giả tạo đầy âm dương quái khí truyền từ bên ngoài vào. Tang Chi lưng cứng ngắc, cảm thấy như có mũi nhọn đang đâm trên lưng, không cần quay đầu cũng biết người nào đó đang lấy ánh mắt hận thù đâm chém mình trăm lần ngàn lần.

Tuấn Thúc hừ lạnh đi vào nhà, âm trầm lạnh lùng lại nói: “Muốn giải trừ khế ước, biện pháp chính là...” Tuấn Thúc cố ý dừng một chút rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta —— chết ——” Tuấn Thúc cố ý nhấn mạnh từ “Chết”, lại đường hoàng sừng sững đứng bất động trước mặt tiểu hồ ly, vẻ mặt xấu xa như muốn nói “Có bản lĩnh thì tới giết ta đi” làm Tang Chi hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vốn dĩ ngươi với ta là kiểu ngươi không tình ta không nguyện, ta muốn giải trừ khế ước thì có cái gì sai đâu? Ta chưa từng thấy nam nhân nào nhỏ mọn như ngươi, chuyện cũng đã bốn trăm năm về trước, ta đã sớm quên không còn một mảnh mà ngươi lại giảng bày để hãm hại ta. Năm đó ta còn là tiểu hài tử, ngay cả tiểu hài tử mà ngươi cũng đem lòng thù hận rồi còn nhớ dai như vậy, đúng là đồ thói phượng hoàng, phượng hoàng chết tiết!”

Tuấn Thúc tựa như không để lời nói của Tang Chi vào tai, vòng qua tiểu hồ ly nói với Bích Nữ: “Ngâm trà vào nước cho ta.”

Tang Chi tức giận cực điểm, chỉ vào Bích Nữ nói to: “Căn bản ngươi là kẻ tàn nhẫn âm hiểm, bởi vì nàng ký hạ khế huyết với ngươi nên ngươi đem Bích Nữ tỷ tỷ nhốt tại trong phòng quý này, ngàn năm vạn năm cũng không ra được. Cho dù ngươi đã chết, nàng đạt được tự do, nhưng ngươi còn muốn dựa vào máu, khí của ngươi hạ trên người nàng để giúp ngươi sống lại. Dựa vào cái gì hả? Dựa vào cái gì phải để mặc cho ngươi bày bố?”

Cẩn môi dưới, Tang Chi thấy sắc mặt Tuấn Thúc dần dần đen lại, túm Bích Nữ nói: “Bích Nữ tỷ tỷ không phải sợ, ngươi có thể đem suy nghĩ trong lòng nói ra cho tên phượng hoàng xấu xa này nghe đi! Chúng ta muốn giải trừ khế ước không có gì sai cả!”

Nói xong, mặt Bích Nữ mang vẻ xa vắng, nhìn trời ngó đất rồi lạnh lùng phán: “Ai da~~~~ Vợ chồng son các ngươi liếc mắt đưa tình sao lại kéo ta vào?”

“.....” Tang Chi ngây ngốc, đang muốn mở miệng để lấy lại một chút mặt mũi, tay của Bích Nữ đã nhanh chóng đưa lên gõ gõ vào đầu nàng, cười tươi như hoa: “Còn nữa, tiểu hồ ly, không được nói như vậy với Tuấn Thúc nha. Thật ra là ta tự nguyện ký hạ khế huyết, làm Bích Nữ ở trong phòng không đi lại được cũng là ta tự nguyện. Theo trình tự nào đó mà nói, mạng của ta cũng là do Phượng thần cho, cho nên chỉ có thể báo ơn con của hắn.”

Bích Nữ nói chuyện rõ ràng, đại khái kể lại chuyện cũ, ngữ điệu bình thản nhưng lộ ra một chút thần nhiên cô đơn, nói xong còn lười biếng vươn thắt lưng kêu mệt rồi lùi ngay vào trong tường không còn bóng dáng. Tiểu hồ ly 囧, không khí trong phòng càng thêm quỷ dị.

Thật lâu sau, Tuấn Thúc rốt cục cũng ngao nghễ liếc mắt một cái, hừ cười: “Người tàn nhẫn nhất là ta sao? Ta thấy hình như công chúa Tang Chi ngươi, êm đẹp không muốn, tội gì phải đụng chạm vào vết sẹo của người khác chứ?”

Thực ra, nếu được lựa chọn thì Bích Nữ đâu có cam nguyện bị giam cầm trong phòng, nhất định có... Không phải là vì nguyên nhân chưa xốt nào chứ? Tang Chi cắn ngón tay, trong lòng ảo não vì vừa rồi đắc tội với Bích Nữ, nhưng sau đó lại nghĩ tới mục đích đến Thanh Ngõ cư của mình.

Mệnh Cách Tinh Quân trước khi đi có dặn dò tới lui hoài với tiểu hồ ly rằng việc nàng sửa đổi mệnh số của Cảnh Nhạc vẫn chưa xong, nên lấy đại cục làm trọng, trước tiên nên nói lời xin lỗi với phượng hoàng xấu xa, sau mới nhờ vả hắn giúp nàng tìm ra biện pháp giải quyết. Nhớ lại lời dặn này, Tang Chi cắn chặt răng do dự, không biết nên ăn nói khép nép bởi tội như thế nào mới khiến vị Phượng Quân đại nhân trước mặt này nguôi giận, chợt nghe bên ngoài truyền đến một tiếng cười như chuông bạc theo gió đi vào trong nhà.

“A ~ Ta cứ ngỡ là ai xa lạ, từ xa đã nghe tiếng nói chuyện ồn ào, đúng là công chúa Tang Chi.”

Trầm như ý cài trên đầu, áo gấm trăm hương trên người, giày hồng cánh sen, thắt lưng tương tư, quạt Đan Phượng như mây, tác giả thứ trang phục nhiều màu sắc như vậy ở trên thiên cung chỉ có một người —— Ánh mắt Tang Chi sáng quắc, ngoái đầu lại nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia, không khỏi tồn hơi thừa lời thốt lên:

“Chuỗi Ngọc!”

(Thực sự tên này theo Hán Việt là Anh Lạc, nhưng Quảng Hằng thích từ Chuỗi Ngọc nên để thế.)

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chuỗi Ngọc chỉ là một tiểu tiên nhỏ.

Nói về quá trình thăng tiên mà nàng trải qua thì có điểm bất thường. Ban đầu Chuỗi Ngọc là thọ tinh sống ở trên núi Khiêu Khiêu, mặc dù tu luyện được hơn trăm năm nhưng ngay cả hình người cũng biến không được, ai ngờ có một ngày trời đi vắng thế nào, tiểu thọ bị ngân hồ (hồ ly lông bạc) Bạch Giản

bất được. Tiểu ngân hồ vẫn còn tính trẻ con nên đối với thịt thỏ cảm thấy không có chút hứng thú nào, chỉ chơi đùa cùng Chuối Ngọc một trận thì chán ngay, đột nhiên lại nghĩ ra một ý tưởng bèn kêu Chuối Ngọc đi ăn cỏ gần hang.

Ý tưởng của Bạch Giản lúc đó vô cùng đơn giản, chẳng phải thỏ thường không ăn cỏ gần hang hay sao? Giờ ta đây muốn nhìn xem con thỏ nhỏ đáng yêu này ăn cỏ gần hang sẽ trông như thế nào? Ai ngờ, Chuối Ngọc nhân họa đắc phúc (trong họa được phúc), cỏ gần hang này lại mọc dưới gốc cây tiên thảo, vừa ăn vào được một lát thì Chuối Ngọc liền cảm thấy ở dưới chân có một luồng gió những đám mây trắng tiên nhiều màu rực rỡ.

Vốn dĩ chuyện xưa này không hề có nửa điểm liên quan đến Tang Chi, nhưng Chuối Ngọc sau khi thăng tiên cố tình không quên thù cũ, trở về núi Khiêu Khiêu, treo ngược Bạch Giản trên đám mây rồi mang hân bay quanh núi Khiêu Khiêu ba vòng để thị uy, cảnh cáo tộc ngân hồ không nên ỷ vào linh lực cường đại mà đi khi dễ những động vật nhỏ yếu khác ở núi Khiêu Khiêu. Nhục nhã Bạch Giản một phen như thế này mới trả được mối thù bị bắt phải ăn cỏ gần hang.

Nhưng trùng hợp là Bạch Giản này không phải là người ngoài mà lại là bà con thân thích mười tám họ của Tang Chi, tuy rằng quan hệ khá xa nhưng Tang Chi khi còn nhỏ vốn hay thường cùng mẫu hậu đến núi Khiêu Khiêu chơi đùa, nên tất nhiên rất hòa hợp và yêu thích tiểu ngân hồ đệ đệ này.

Nghे nói lúc mới vào thiên cung, tiểu tiên thỏ liền trở nên kiêu ngạo, rồi còn nhục nhã Bạch Giản, cuối cùng còn làm hại tiểu ngân hồ này không góc đầu lên nổi ở trong tộc nên buộc phải xuống trần gian để nguôi ngoai, Tang Chi liền tức không chịu nổi nên tìm Di Dạng khóc lóc kể lể đòi Di Dạng ra mặt giải quyết cho đệ đệ.

Nhưng Vương mẫu nương nương nghe xong chân tướng sự việc lại chỉ cười cười, bảo tiểu ngân hồ xuống trần gian để tiếp thu kinh nghiệm cũng không sai. Như vậy, việc này coi như không được giải quyết nên mối thù giữa Tang Chi và Chuối Ngọc liền được ghi sâu trong lòng. Lúc này, một hồ ly một thỏ gặp lại nhau tại Bình Nhạc trấn, tự nhiên đâm ra hết sức khó chịu.

Chuối Ngọc lóe lóe hai con mắt đen, nở nụ cười hoa nhường nguyệt thẹn, “Nghe nói công chúa Tang Chi làm Thổ thần, tiểu tiên còn chưa kịp chúc mừng thì ngài đã hạ phàm, hiện tại xin gửi một tiếng chúc mừng.”

Tang Chi hai tay nắm chặt, không nuốt trôi được bộ dạng này của Chuối Ngọc, cắn răng nói: “Người đến đây làm gì? Nơi này không chào đón người, người đi đi!”

Chuối Ngọc trừng đôi mắt đào, còn chưa kịp mở miệng thì phía sau tiểu hồ ly liền truyền đến giọng nam dễ nghe, “Đừng làm càn, Chuối Ngọc cô nương là do ta mời đến!” Tuấn Thúc phe phẩy cây quạt, lững thững đi đến khoảng trống giữa hai người, khiêu khích tiểu hồ ly một lúc rồi sau đó mới quay đầu cao giọng nói:

“Thất Thủy.”

Thất Thủy đáp lại một tiếng sau đó thò đầu ra từ phía sau Chuối Ngọc, lặng lẽ cười nói: “Phượng Quân.”

Tuấn Thúc phẫn phó Thất Thủy đi ngâm trà rồi mới cười nói: “Thật thất lễ với Chuối Ngọc cô nương, bởi vì vừa rồi đột nhiên cảm thấy trong nhà có khách không mời mà đến nên chạy trở về, không thể tự mình tiếp đón cô nương được.” Dứt lời, Tuấn Thúc chuyển ánh mắt hung hăng liếc Tang Chi một cái.

Tang Chi hoảng hốt, khách không mời mà đến? Có ý gì chứ? Là nói mình sao!

“Người ——” Tiểu hồ ly bên này chưa kịp nói đã thấy Chuối Ngọc hai má đỏ bừng bước lại gần Tuấn Thúc, “Phượng Quân đại nhân đa lễ quá, Chuối Ngọc cũng chỉ phụng mệnh làm việc mới đến đây quấy rầy, ngài không trách móc là vui rồi.”

“Làm sao ta có thể trách móc cho được, Chuối Ngọc cô nương có thể đến thật sự là vinh hạnh của tại hạ. Mời!”

“Tạ ơn Phượng Quân đại nhân.”

“Tại sao lại khách khí cứ kêu Phượng Quân đại nhân làm chi? Kêu Tuấn Thúc là được rồi.”

“Vậy Phượng... Tuấn Thúc ngài cũng kêu ta là Chuối Ngọc đi, ngài cứ kêu cô nương này cô nương nọ thật là phức tạp.”

Hai người người một lời ta một câu đối đáp, nam xướng nữ phụ họa rồi cùng bước vào bên trong, hoàn toàn coi Tang Chi là không khí. Tiểu hồ ly lúc này mới tỉnh ngộ, chẳng trách được tên thối phượng hoàng này thời gian vừa qua hết sửa hàng rào lại trồng hoa, thì ra là để tiếp con thỏ tiểu tiên này! Tang Chi càng nghĩ càng buồn, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm Tuấn Thúc cùng Chuối Ngọc kẻ vai sát cánh cùng nhau biến mất ở chỗ cổng vào, nhìn không được tức giận, tru lên ra tiếng: “Phượng hoàng xấu xa, người chờ đi ! ! ! ! !”

————— ta là đường phân cách ghen tuông —————

Tang Chi đứng ở phía trước bàn ôm sách mắt tròn trắng. Ở phía đối diện, một đôi cậu nam nữ đang cười cười nói nói chằng chằng thiếp thiếp.

Chuối Ngọc vừa thay phượng hoàng xấu xa châm trà vừa nũng nịu nói: “Chuối Ngọc phụng lệnh của nương nương, cố ý đến đây quấy rầy, thật là ngại quá. Đành ở đây lấy trà thay rượu kính Phượng Quân một ly.”

Tuấn Thúc tiếp nhận chén trà, khóe miệng cười nhẹ, đầy ẩn ý ôn nhu sẵn sốc: “Không phải đã nói là xưng tên thì tốt hơn sao? Tại sao lại kêu Phượng Quân nữa rồi? Nên đánh đòn!”

Chuối Ngọc thấy Tuấn Thúc trêu ghẹo mình, hai má phẩn đỏ hồng, kéo tay áo chống lên hai má, hờn dỗi nói: “Ai nha, người ta nhất thời quên thôi, Tuấn Thúc muốn phạt như thế nào người ta đều cam tâm tình nguyện...”

Tuấn Thúc thâm tình chân thành: “Muốn bồn tọa làm sao hạ thủ được đây?”

Tang Chi run lên, da gà nổi lên hết trơn: (͡_ ͡_)# các người xem bản công chúa là trong suốt không nhìn thấy sao?!

Vốn rằng, thời điểm tiết Vu Lan Bồn (Đại lễ Vu Lan rằm tháng 7) diễn ra cũng chính là tiết Trung Nguyên (tết của Quỷ, tháng Cô Hồn), là “Rằm tháng bảy, quỷ tán loạn” theo như lời nói của người phàm. Tiết Trung Nguyên là ngày “xá tội vong nhân”, tân lão vong nhân (người chết mới cũ) của địa phủ (chết trong vòng ba năm gọi là tân vong nhân, chết hơn ba năm gọi là lão vong nhân) dịp này đều được trở về thăm thân nhân bằng hũu.

Từng nhóm người được Quỷ Hồn phóng thích vào khu vực nhân gian, để phòng ngừa cô hồn dã quỷ nhân cơ hội này làm loạn, các thổ thần mỗi lãnh địa vốn hàng ngày đã bận tới tấp tới tấp, Tang Chi quản lý khu vực Bình Nhạc trấn thì càng phiền toái hơn. Lúc mới tới Bình Nhạc trấn, Tang Chi liền nhân cơ hội Bình Nhạc trấn vốn đã được phong hạ kết giới nên không cho phép yêu ma quỷ quái gì tiến vào mà không được cho phép, làm hại nằng đường đường là một Thổ thần lại phải đích thân câu hồn phách sau đó đưa cho nhóm quỷ ở bên ngoài.

Khi tới tết của quỷ, Vương mẫu khai ân đặc biệt, khai thông một lỗ nhỏ ở chỗ biên giới của kết giới, đặc xá từng nhóm Quỷ Hồn qua lỗ nhỏ này mà trở về thăm nhà. Vì vậy, Bà mới sai Chuối Ngọc đến hỗ trợ, mà ngự sử trấn gian tổng quản Tuấn Thúc đương nhiên cũng phải ở Bình Nhạc trấn để tránh có điều không hay xảy ra.

Đối với bí mật gì đó của Bình Nhạc trấn mà trăm ngàn năm qua phải tạo kết giới để bảo hộ, tiểu hồ ly không có hứng thú để biết nữa. Điều làm nằng càng lúc càng buồn bực rồi rầm đến phát điên chính là cái vị được gọi là “đền giúp đỡ” – Chuối Ngọc cô nương kia cùng ngự sử trấn gian đại nhân, rốt cuộc ở đây chỉ làm thân mã !!! (chắc là đứng làm cảnh cho vui mắt chứ chẳng làm nên trò trống gì)

Mấy ngày qua, bởi đang tết của quỷ nên Tang Chi, Khế Nhạc cùng với Thất Thủy đều bận đến đầu tắt mắt tối, ngay cả Bích Nữ tỷ tỷ cũng giúp đỡ sửa sang lại danh sách báo danh Quỷ Hồn trở về thăm người thân. Dục chỉ có đôi cậu nam nữ này nếu không phải ở trong phòng uống trà nói chuyện thì cũng là liếc mắt đưa tình. Khi thời tiết đẹp thì vai kề vai, đầu sát đầu đi ra ngoài trời phơi nắng, chơi cờ, thổi sáo, dạo quanh hồ Đồng Thanh giải sầu.

Tiểu hồ ly bấm đầu ngón tay tính toán, thời gian ước hẹn mười ngày cùng Mệnh Cách Tinh Quân chỉ còn một ngày cuối cùng, mà ngày đó cũng chính là tết của quỷ. Vì vậy, Tang Chi một lần nữa ân nhần, ăn nói khép nép, nhắc lại vài lần với thổ phượng hoàng về chuyện này. Nhưng Tuấn Thúc cố tình chẳng thèm quan tâm, chỉ suốt ngày cùng Chuối Ngọc phong hoa tuyết nguyệt nên khiến Tang Chi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm nay, bởi vì tết của quỷ cần an bài một chút, Tang Chi không thể không đến Thanh Ngô cư, thế là liền có một màn mờ đầu. Tang Chi hai tay nắm chặt, giả bộ làm như không nhìn thấy hai người buồn nôn đang cười hề hề trước mắt này, lạnh như băng nói: “Phượng —— Quân —— Đại —— Nhân —— Ngày kia chính là tết của quỷ, ta đặc biệt đến đây muốn xin chỉ thị chuyên môn của ngài...”

Nói chưa xong, Chuối Ngọc đã miệng cười rộng mở: “Người khác đều nói Phượng Quân là người lãnh đạm, khó có thể ở chung, lúc ta ở Thiên cung nhìn xa xa, cũng cảm thấy ngại... Nhưng lần này ở chung lại không giống như bọn họ nói tí nào.”

Tiểu hồ ly ngây ngốc, mặt không chút thay đổi tiếp tục: “Đặc biệt đến đây xin chỉ thị của ngài, nhóm tân vong nhân cùng lão vong nhân chia từng nhóm như thế nào, ai về trước?”

Tuấn Thúc đưa mắt suy nghĩ một chút, cuối cùng nhìn Chuối Ngọc nói: “Ta cũng không biết vì sao, giống như nhất kiến như cố với người (mới gặp lần đầu như đã quen từ lâu), có lẽ ông trời đã an bài như vậy.”

“... ..” Tiểu hồ ly thở hắt ra một ngụm khí lạnh, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, đưa móng vuốt đập mạnh lên bàn, dùng thuật thật chuẩn xác đem cái bàn đánh vỡ thành hai mảnh, không để ý con thỏ tiểu tiên giả bộ kêu lên sợ hãi, tiểu hồ ly nhẹ nhàng âm trầm lạnh lùng nói:

“Người rốt cuộc có nghe thấy bản công chúa nói gì hay không!!!!” Không thể nhẫn nhục được nữa, thổ phượng hoàng không những hết lần này đến lần khác bắt nạt Tang Chi, mà trong thời gian này còn xem nằng như không khí trong suốt, làm cho tiểu hồ ly rất căm tức. Giờ này, Tang Chi bất chấp mọi thứ, mất hiện lên ngọn lửa nhỏ, ở trên hai đầu vai cũng hiện lên hồ lửa phát ra ánh sáng màu lam nguy hiểm.

Chuối Ngọc thấy thế, nuốt nuốt nước miếng, theo bản năng lui về phía sau để giữ mình. Tuy rằng nghe nói con hồ ly Tang Chi này không học vấn không nghề nghiệp, không có bản lãnh thật sự gì, nhưng Chuối Ngọc cũng nhận thức được hồ hỏa mãnh liệt này. Người ta đồn rằng mỗi linh hồ sinh ra đều tự mình có hai ngọn hồ lửa bảo vệ, mỗi khi gặp nguy hiểm sẽ tự động xuất hiện bảo vệ chủ nhân, uy lực khôn cùng.

Giờ phút này, hiển nhiên là tiểu hồ ly nóng giận đến phát điên, không không chế được cho nên hồ lửa mới xuất hiện. Tuấn Thúc nhìn nhưng không có một chút sợ hãi, thân nhiên giạt nhẹ khước miệng trách cứ: “Rốt cuộc người làm Thổ thần như thế nào? Tân vong nhân về trước, lão vong nhân về sau, đạo lý đơn giản dễ hiểu như vậy ngay cả con nít ba tuổi cũng biết, mà người lại te te chạy tới hỏi ta?”

Tang Chi mặt sáng như đuốc, lạnh lùng nói: “Được, ta không làm tốt chức trách Thổ thần, vậy người thì sao? Xin hỏi Phượng Quân đại nhân, trong khoảng thời gian này ngài làm cái gì?” Ngoại trừ tán tỉnh uống rượu nói đùa, phượng hoàng này đã làm được một công việc chính gì chưa?!

Tuấn Thúc nghe vậy nhưng không cho là đúng, nhíu mày nói: “Chỉ là một Thổ thần nho nhỏ, khi nào thì đến phiên người tới chất vấn ta?”

“Người!” Tiểu hồ ly tức giận, khi ở Thanh Khâu quốc, tiểu công chúa đáng yêu có khi nào bị người khác làm nhục nhã như vậy. Giờ này ngày này, hận mới cộng thù cũ, tiểu hồ ly rốt cuộc cuối cùng bùng nổ ——

“Ta và ngươi hợp lại ~~~~~” Tang Chi dứt lời, kim quang hiện ra, trong chớp mắt đã hiện nguyên thân thành tiểu hồ ly, mở to mồm xông đến. Tuấn Thúc nhớ lại, bốn trăm năm trước cũng chính là vì chịu một đòn tấn công này mà hấn rơi vào cục diện hiện nay, nên nhanh chóng vùng tay áo lên, Tang Chi ngay cả động tác đối phương chưa kịp thấy rõ đã bị phản kích ngã xuống, đau nhe răng nhếch miệng.

“Ô ô, đau!” Tang Chi vượt mông hồ ly, khóc. Phụng hoàng chết tiệt, thối phụng hoàng, vậy mà hấn thật sự đánh nằng, đàn ông tốt không đánh nhau với đàn bà, bộ hấn không hiểu điều này sao!

Bên này Tuấn Thúc thấy Tang Chi nước mắt lưng tròng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngay lập tức lại chuyển thành bộ dạng nhu tình như nước, chinh chinh châu hoa trên đầu Chuối Ngọc: “Hơi lệch.”

Lần đầu tiên Chuối Ngọc cùng một mỹ nam tiếp xúc gần như vậy, mặt cười đỏ lựng, xoa xoa tay quyền xấu hổ nói: “Tuấn Thúc —— “

Tuấn Thúc nói: “Đã nhiều ngày trời trong nắng ấm, Từ Anh Hoa bên bờ sông nở rất đẹp, ta cùng ngươi đi xem.” Nói xong liền dắt tay Chuối Ngọc đi ra ngoài. Tang Chi vẫn thế rạp trên mặt đất như trước, sừng sốt nhìn hai người đã đi xa, cuối cùng kêu lên:

“Phụng hoàng chết tiệt kia, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Bởi vì mông Tiểu hồ ly bị nổ hoa, nên nằng thề đi thề lại... thề không để ý phụng hoàng xấu xa nữa. Một lần ngã này, ấn tượng gì gì về Tuấn Thúc hoàn toàn tan biến, giờ trong mắt Tang Chi đương nhiên tên này chỉ là một tên phụng hoàng ích kỷ keo kiệt, âm hiểm độc ác xấu xa. Vì đang ở trong trạng thái tinh thần như vậy, nên tiết Trung Nguyên hôm đó có chuyện bất ngờ xảy ra khiến cho tiểu hồ ly có chút trở tay không kịp.

Ngày rằm tháng bảy ấy, tuy rằng trong lòng Tang Chi vẫn còn oán hận nhưng vì nhiệm vụ chức trách, nằng vẫn cùng Khế Nhạc canh giữ ở cửa kết giới, một người đăng ký một người kiểm tra, duy trì trật tự phóng thích từng nhóm tân lão vong nhân theo thứ tự trở về nhà thăm người thân. Thất Thủy thì giúp hỗ trợ xã giao vài vị quý sai.

Đang vô cùng bận rộn công việc, đôi câu nam nữ lại vai sóng vai tiến đến. Từ thật xa, mọi người đã nghe tiếng cười duyên của Chuối Ngọc: “Công chúa Tang Chi còn có chuyện gì cần giúp không?”

“.....” Tang Chi không để ý tới, đảo mắt nhìn nhóm Quỷ Hồn đang đứng xung quanh, gật đầu nói: “Được, không thành vấn đề, về nhà đi thôi. Nhưng mà nhớ rõ trước khi gà gáy phải trở về nha, bằng không hồn phi phách tán thì bản công chúa cũng mặc kệ đó.”

“Cám ơn đại nhân!” Quỷ Hồn cười lộ hết hàm răng, phất tay áo rách nát đi xa. Tiểu hồ ly nhìn hấn đã đi xa sau đó đuôi mắt mới hơi hơi liếc tiểu tiên tho đứng gần bên, dải băng thắt quanh eo, kim trâm phát sáng có phải đến vì việc chung hay không? Quả thực chính là phát ra tao nhã + dụ dỗ nam nhân, hừ! Chẳng qua, nếu nói về đức hạnh yếu kém của nằng này thì nhóm quỷ vừa rồi còn đẹp mặt hơn nằng ta!

Sau khi thăm rửa, u ám trong lòng Tang Chi cũng giải tỏa, chỉ làm bộ như không phát hiện Chuối Ngọc đang đứng bên cạnh nằng. Lúc này, mọi người xung quanh cảm như hén, Chuối Ngọc thấy vậy trên mặt không nhịn được hiện lên vẻ trách cứ.

Tuấn Thúc ho khan, nói sang chuyện khác: “Tang Chi, Chuối Ngọc nói sợ ngươi công việc bận rộn nên đến đây giúp đỡ”.

“.....” Tiểu hồ ly tiếp tục đăng ký danh sách Quỷ Hồn, ngoảnh mặt làm ngơ lời nói của phụng hoàng. Nếu bản công chúa để ý đến phụng hoàng thối nhà ngươi thì sẽ không mang tên là Tang Chi, hừ!

Khế Nhạc chắc lưỡi: “Công chúa ——“

Tang Chi ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên, “Khế Nhạc ngươi đem danh sách những người đã chết lại cho ta xem, ừm, hình như còn thiếu cái người tên là Trần Nguyên không có tới, thật là kỳ lạ”.

Khế Nhạc ngẩng đầu nhìn sắc mặt khó coi của Tuấn Thúc, hạ giọng tiến đến bên tai Tang Chi nói: “Công chúa, nếu Phụng Quân đại nhân tự mình hạ giọng nói chuyện nhỏ nhẹ, ngại nên... Hôm nay là ngày cuối cùng của thời hạn mười ngày của Mệnh Cách Tinh Quân, nếu sau hôm nay ——“

Oành!

Nói chưa xong, Tang Chi đã vỗ cái bàn muốn dựng lên, Khế Nhạc kinh sợ thối lui hai bước, mới nghe tiểu hồ ly cắn răng nói: “Hỗn đản! Ngươi không đăng ký mà lại đi vào là sao?!”

Vừa dứt lời, một con rắn nhỏ đang bò sát trên mặt đất thoáng chốc hóa thành hình dạng quỷ, lập cập lui lại, lạnh run: “Dạ, dạ... Mong đại nhân tha tội,

lão, lão... lão bà của ta ngủ sớm, ta sợ ta xếp hàng đi vào thì nàng đã ngủ rồi, ô ô...”

Tiểu hồ ly túm ngay lấy cánh tay tên quý này quăng ra bên ngoài, chúng quý chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, quý kia đã biến mất phía chân trời không còn thấy bóng dáng. Thấy thế, các quý khác nhanh nhanh chóng chóng ngoan ngoãn đứng vào hàng chờ gọi tên mà không dám lơ đãng nữa. Tang Chi cố tình phát tiết nhưng vẫn cảm thấy chưa đủ, mặt đỏ mắt căng tổn hơi thừa lời nói thêm:

“Tức chết ta, đã bảo Thất Thủy ở bên ngoài canh giữ không cho quý bừa bãi đi vào, rồi cuộc nàng đang làm cái gì a?”

Tuấn Thúc đặt nắm tay lên che miệng, khụ một tiếng nói: “Tang Chi”.

“Bản công chúa đi tìm Thất Thủy, nha đầu ngốc phá hư này!”

Tuấn Thúc lại nói: “Tang Chi, ngươi đừng bước nói chuyện”.

Tiểu hồ ly: “Khế Nhạc, ngươi thay ta canh giữ tốt chỗ này, có nghe hay không?!”

Tuấn Thúc: “...”

Hai người ông nói gà bà nói vịt một trận, Tuấn Thúc thờ ra khí lạnh, rồi cuộc trực tiếp cầm lấy cổ tay Tang Chi kéo ra bên ngoài, Khế Nhạc một tay nắm bút lông, một tay rất nhanh đăng ký, rằng đánh lộn cộc: “Phượng, Phượng Quân đại nhân...”

Tiểu hồ ly cũng vô cùng kinh ngạc, cúi đầu xem xét mạ trào trên cổ tay mình, khi đầu ngẩng lên thì mắt hạnh đã trừng trừng: “Ngươi làm gì đó? Buông! Thối phượng hoàng, phượng hoàng chết tiết, ta, ta chán chết ngươi—”

Tuấn Thúc mắt diếc tai ngơ, một mặt kéo tiểu hồ ly đi ra ngoài, một mặt nhẹ giọng nói với Chuỗi Ngọc: “Nơi này phiền ngươi cùng Khế Nhạc, chúng ta sẽ lập tức trở lại”.

Chuỗi Ngọc bĩu môi, nhưng cho dù có trăm ngàn ý không vui vẫn gật đầu đáp ứng. Bên này Tang Chi nghe vậy cũng nghiêng răng nghiêng lợi, tay phải không bị nắm hết cong lại kéo, “Ai muốn cùng phượng hoàng chết tiết ngươi đi đâu, buông ra!”

Nhóm quý thấy một hồ ly, một phượng hoàng giằng co cũng tự động dãn ra hai bên, sau một lúc, hai người đi ra đường mòn yên tĩnh bên cạnh. Tang Chi không giãy giụa nữa vì biết mình thắng không nổi phượng hoàng xấu xa, miệng găm gù nói: “Có chuyện gì thì nói nhanh, bản công chúa còn phải đi về làm việc”.

Tuấn Thúc nghe xong lời này nhắm mắt, khi mở ra thì con ngươi đã thành một mảnh trong suốt nhìn không ra chút gọn sóng, “Nghe nói... Ngày ấy ngươi bị ngã?”

Tang Chi tròn trĩnh mắt. “Nghe nói”? Còn dùng từ “nghe nói” được sao? Ngày đó không phải hấn tận mắt thấy mình ngã xuống sao? Tiểu hồ ly trừng lớn hai mắt, trên mặt Tuấn Thúc hiện lên hai mặt đồ khả nghi, có vẻ không được tự nhiên nói: “Ngày ấy ta thấy ngươi xông lại nên chợt nhớ tới trước kia... Chi thăm nghĩ hù dọa ngươi, ai ngờ ngươi ngốc như vậy, vẫn cứ xông lên phía trước... Theo lý ta cũng chỉ dùng ba phần lực, nhưng với ngươi hóa ra lại mạnh như vậy, cho nên...”

“Cho nên cái rắm!!!” Tiểu hồ ly càng nghe càng tức giận đến đỉnh đầu cũng bốc khói, lỗ tai hồ ly cùng cái đuôi cũng hiện ra nguyên hình hết. Thực ra, câu nói vừa rồi của phượng hoàng xấu xa là có ý biểu hiện lời xin lỗi nhẹ nhàng – Tục ngữ có câu: “Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng”. Kỳ thật, đường đường thần điều như phượng hoàng cũng không ngoại lệ, bốn trăm năm trước bị tiểu hồ ly cắn một cái như vậy nên cái cảm giác đau đớn kia đã ăn sâu vào tận đáy lòng, xóa đi không được. Ngày ấy thấy Tang Chi như mảnh hồ chớp mồi, hấn theo bản năng đã đưa tay phóng chưởng ra.

Tuy rằng đó là phản ứng tự nhiên khó kìm lòng nổi, nhưng coi như Tuấn Thúc cũng không chế tốt lực đạo, nhưng tiểu hồ ly làm sao có thể là đối thủ của hấn nên chỉ nhiều đó mà đã té ngã trên đất. Lúc đó Tuấn Thúc cường chế cảm xúc, dặt tay Chuỗi Ngọc rồi đi, nhưng trong lòng cũng mang áy náy nhiều ngày, hôm nay thật vất vả mới nuốt mất hạ giọng xin lỗi, nhưng lời này khi lọt vào lỗ tai Tang Chi lại hoàn toàn thay đổi ý nghĩa.

Tang Chi nắm chặt hai tay, nghĩ rằng vừa rồi phượng hoàng chết tiết kia lại chế nhạo nàng vừa ngu lại ngốc, thấy chum tia sáng cũng không trốn, lại còn châm chọc nàng rằng lực đạo nhỏ như vậy mà cũng chịu không nổi, lại hóa thành lực mạnh đến nỗi quăng cho móng hồ ly ăn đất, liền giương vuốt gior chân: “Tuấn Thúc, ngươi chờ đi, ta và ngươi thế bất lưỡng lập (không thể đứng chung với nhau được, không đội trời chung)!!! Chờ một ngày kia bản công chúa —”

Tang Chi nuốt nước miếng, đang muốn tiếp tục mắng liền chợt nghe tiếng sét đánh trầm đục truyền đến từ cách đó không xa. Ngoài đầu nhìn lại thì vừa thấy hồng quang nổi lên bốn phía chỗ cửa vào của Quý Hồn, loáng thoáng còn nghe tiếng gào khóc thảm thiết cùng tiếng kêu sợ hãi, nhưng lại nghe không rõ trong những thanh âm này có tiếng của Chuỗi Ngọc hoặc Khế Nhạc hay không.

Tiểu hồ ly sốt ruột, vừa ngược mắt lên thì đụng phải ánh mắt đầy thâm tình của Tuấn Thúc, cánh môi nhếch nhẹ, lông mày nhíu lại nhưng vẫn không thốt ra lời nào mà chỉ nhìn mà thôi. Tâm trạng Tang Chi hoảng hốt, chợt nghe Tuấn Thúc cúi đầu rủa nhỏ một câu gì đó, theo bản năng liền nghĩ tới việc chạy nhanh đến bên kia xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng lại bị Tuấn Thúc ngăn lại.

Tang Chi tức giận, “Ngươi làm gì đó?”

Tuấn Thúc liếc mắt một cái về phía xa kia rồi thu hồi tầm mắt, con ngươi đã mất ánh sáng vừa sắc bén vừa thâm tình lúc nãy, nói: “Ngươi ở lại đây”. Dứt lời, lóe một cái đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Tang Chi nào có nghe lời, nâng chân muốn chạy đuổi theo nhưng lại phát hiện mình không thể

động đây. Tiểu hồ ly hoảng hốt vô cùng, ngưng thần đọc chú rồi lại cất bước, lần này tới phiên cánh tay hai bên cũng không thể nhúc nhích được. Trong lúc nhất thời, Tang Chi khóc không ra nước mắt: “Không phải chứ? Thối phượng hoàng dùng pháp thuật gì định thân ta thế này?”

“Đồ phượng hoàng chết tiệt, đồ thối phượng hoàng. Ai cứu, cứu mạng a a a ~~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Đến khi Tang Chi giải được thần chú định thân, thời điểm chạy về được tới cửa thôn thì nơi này chỉ còn lại Khế Nhạc đang canh giữ. Hỏi ra mới biết, thì ra vừa rồi không biết có một thổ yêu từ nơi nào thoát ra, thừa dịp kết giới của Bình Nhạc trấn mở cửa nên hấn tiến vào. Chuỗi Ngọc phát hiện ra hấn đầu tiên, thổ yêu kia lại thừa dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị liền phóng một đạo tấn công Chuỗi Ngọc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Chuỗi Ngọc lúc đó sợ tới mức đứng chết trân tại chỗ, đạo kim quang kia đánh ra quăng Chuỗi Ngọc văng ra xa hai ba thước, khi mọi người định thần lại thì thấy nửa thân người Tuấn Thúc che chở Chuỗi Ngọc, hai người song song ngã xuống đất, trên lưng Tuấn Thúc lập tức có một vết thương mở đầy máu. Thổ yêu kia thấy thế hình như cũng hiểu được Tuấn Thúc là một đại thần không nên đắc tội nên ba chân bốn cẳng biến vào trong đất không còn thấy bóng dáng.

Nghe Khế Nhạc miệng lưỡi lưu loát dứt lời, Tang Chi trợn mắt há hốc mồm, khi thấy trên mặt đất thực sự có chút vết máu thì lúc này mới nửa tin nửa ngờ. Tiểu hồ ly chóng má, “Thật hay giả? Phượng hoàng xấu xa mà cũng bị tiểu yêu gây thương tích được à?”

Khế Nhạc gật đầu như gà mổ thóc, “Thiên chân vạn xác, lúc đó công chúa Tang Chi không ở đây nên không thấy được bộ dáng kia của Phượng Quân đại nhân, hắc hắc. Ta phỏng chừng là hấn sốt ruột cứu mỹ nhân nên mới rối loạn lấy thân ra đỡ, chứ với pháp thuật của hấn thì hoàn toàn có thể xuất ra một đạo hòa đánh tên yêu nghiệt kia chết cháy chứ chơi à. Vì bảo vệ Chuỗi Ngọc cô nương mới tình nguyện bị một trào trên lưng.”

Một lão quý đứng bên nghe vậy bèn cười nắc nẻ, “Cho nên ta nói, Khế Nhạc đại nhân à, người còn trẻ không hiểu chuyện đó thôi. Vừa rồi Phượng Quân đại nhân làm sao mà lại rối loạn hoảng hốt đến để bản thân bị thương cho được. Theo ta thấy, rõ ràng ngài ấy chẳng qua là cố ý bị thương, có thể thì mới danh chính ngôn thuận ôm mỹ nhân về nhà mà thôi.”

“Ừ ừ, ha ha, đúng! Đúng! !” Khế Nhạc phụ họa, một đám tiểu quý cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, nhưng trong lòng tiểu hồ ly thì đã xuất hiện tư vị gì đó kỳ kỳ. Mím mím miệng, Tang Chi lại nghĩ tới ngày đó Tuấn Thúc giúp nàng giải vây rồi ép buộc Đậu Thần nương nương dời đi, nhịn không được nhỏ giọng nói thầm một câu: “Ôm mỹ nhân về? Hừ, xứng đáng bị đánh, tốt nhất là bị thương đến đau chết đi sống lại mới tốt!”

Tục ngữ có câu: nói tốt thì không linh, nói xấu thì lại linh, miệng tiểu hồ ly quả nhiên ác độc, sự việc hóa ra lại giống như mong muốn của nàng. Sau khi Tang Chi cùng Khế Nhạc kết thúc công việc, khi hai người một trước một sau bước vào Thanh Ngõ cư thì liền thấy Tuấn Thúc nằm ở trên giường, trên lưng đã bó băng vải thật dày giống y như xác ướp.

Tiểu tiên thổ thì đang ngồi bên cạnh giường khóc sụt khóc mướt. Tiểu hồ ly vừa vào nhà liền vội hỏi thăm tiểu oa nhi Thất Thủy, đối phương tức thì trung ra bộ mặt nghiêm trọng, lắc đầu, “Phượng Quân lần này thật sự bị thương nặng lắm.”

Tang Chi nhướn mày, vẻ mặt không tin lắm: “Phượng Quân đại nhân nhà người chẳng lẽ yếu đuối như vậy? Bị tên tiểu yêu kia đánh có một cái như gãy ngựa như vậy mà chết được sao?” Nếu chỉ để cho Chuỗi Ngọc xem thì không cần giả vờ đáng thương tới như vậy, cái trò khổ nhục kế này bộ tướng là bản công chúa không nhìn ra sao?

Thất Thủy hé khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rầu ra còn chân thật đáp lại: “Đương nhiên sẽ không chết, có điều nhất định sẽ phải nằm trên giường nửa tháng mười ngày.”

Khế Nhạc đứng bên cũng lú lờ, “Không nghiêm trọng như vậy chứ?” Lúc đó hấn có mặt tại hiện trường, cũng tận mắt nhìn thấy thổ yêu kia chẳng qua chỉ là một tiểu yêu nho nhỏ đến ngay cả biến thành hình người còn chưa tu luyện được, ngay cả mấy nhóm hồn phách đang tụ tập ở đây chờ được về thăm người thân còn chưa xem tiểu yêu này vào trong mắt, bay còn chưa được thì làm sao có thể đánh một cái lợi hại đến nỗi làm cho Tuấn Thúc không thể xuống giường được?

Thất Thủy do dự, “Vốn là không nghiêm trọng như vậy, nhưng Ngũ Hành Tương Sinh Tương Khắc, Phượng Quân gia là phượng hoàng lửa, trong ngũ hành thuộc hỏa, ngoại trừ bộ thủy thì tương khắc nhất chính là bộ thổ. Vô tình tên thổ yêu này trên người không biết nhiễm độc khí gì, đánh vào Phượng Quân một cái thực ra không quan trọng, nhưng lại đem chướng khí trong đất hòa tan vào trong cơ thể Phượng Quân, thế là nảy sinh ra ngay chuyện Ngũ Hành Sinh Khắc kỳ diệu. Tuy rằng thổ khắc hỏa, nhưng ngược lại, hỏa lại có thể sinh thổ. Thổ chướng kia vào trong hỏa thân của Phượng Quân thế là không đến một khắc sau liền lan ra toàn thân, ách ~ một khắc này nhất định khó chịu muốn chết.”

Thất Thủy bộ dạng tao nhã nói vòng vo tam quốc thành một vòng lớn, cái gì Tương Sinh Tương Khắc, cái gì Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, làm Tang Chi một câu nghe cũng không hiểu, nhưng có một câu lại hiểu rõ ràng —— thổ chướng kia giờ phút này đã lan tràn khắp toàn bộ cơ thể chân tay xương cốt của phượng hoàng xấu xa, người nào đó đang bị ác giả ác báo, chắc chắn là đang khó chịu muốn chết ^ω^”

Tiểu hồ ly vừa tưởng tượng vừa vui sướng khi người khác gặp họa, quay đầu nhìn Tuấn Thúc đang nằm trên giường, nhìn xa xa quả nhiên mặt hấn xám như tro tàn, đôi môi tái nhợt mím chặt lại, mày kiếm nhũn chặt, thật giống... bộ dáng đang thật sự rất thống khổ. Tang Chi thấy thể trong lòng vang lên âm thanh lộp bộp, có cảm giác không thoải mái không sao nói nên lời, đang lúc lòng nàng còn đang rối rắm thì chợt thấy người nọ mở mi mắt lên một cái.

Chuỗi Ngọc thấy Tuấn Thúc bắt đầu tỉnh lại, rốt cục không còn nức nở nữa, cầm lấy tay Tuấn Thúc nghẹn ngào nói: “Có phải cảm thấy không thoải mái hay không? Ngươi... tại sao lại ngốc như vậy?”

Chuỗi Ngọc nước mắt ngấn nước mắt dài, Tuấn Thúc thì lại cố hết sức lắc lắc đầu, “Ta còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã muốn chạy đến bên ngươi, khụ, làm sao có thể nói cái gì ngốc cái gì không ngốc?”

Tiểu hồ ly nghe lời này da gà da vịt bắt đầu nổi lên. Chuỗi Ngọc thì rất cảm động, lại bắt đầu nhỏ giọng khóc rầm rức: “Tuấn Thúc, ta... ta giờ phút này hận không thể chịu tội thay ngươi. Ngươi đối với ta như vậy, sau này ta làm sao mới có thể trả được ân tình này đây?”

Tuấn Thúc nhắm mắt lại, thanh âm trầm thấp, “Ai muốn ngươi trả ơn? A, ai mà biết được ta sẽ sống hay chết qua ngày hôm nay?”

“Ngươi không được nói vậy!” Chuỗi Ngọc đưa ngón tay dịu dàng xoa nhẹ môi Tuấn Thúc, giọng: “Vừa rồi Thất Thủy không phải đã nói rồi sao, nhiều nhất là nửa tháng thì ngươi đã có thể đem toàn bộ thổ chương bức ra bên ngoài cơ thể, tuy rằng trong thời gian này sẽ vất vả một chút, ta vẫn sẽ cùng ngươi——”

“.....”

Trước cửa huyền quan, tiểu hồ ly nghe đoạn đối đáp qua lại của hai người, ngực rầu rĩ không muốn nhìn thêm nữa bèn xoay người muốn đi, nhưng lại bị Bích Nữ đột nhiên hiện ra trên tường đưa tay kéo lại, còn làm động tác đặt ngón trỏ trên môi ra dấu không được lên tiếng, ý bảo Tang Chi tiếp tục xem.

Ở bên trong, loáng thoáng nghe thấy thanh âm của Tuấn Thúc càng lúc càng yếu, “Kỳ thật, Chuỗi Ngọc à, ta có một chuyện gat ngươi.”

“Cái gì?”

“Lúc trước, có lần ta nghĩ sai nên cứu một người phạm ở Bình Nhạc trấn, ai ngờ chuyện nhỏ thành lớn, vì việc đó lại sửa lại mệnh số con gái của hấn. Thì ra cô gái Cảnh Nhạc kia số định sẽ làm gian phi, đúng là kẻ yêu ngôn hoặc chúng, từ đó mới có thể loạn thể ra anh hùng. Ta vô tình sửa lại mệnh số của mọi người, hôm nay... chỉ chờ thiên binh thiên tướng tới bắt ta thôi.”

“Làm sao có thể?” Chuỗi Ngọc kêu lên sợ hãi, hiển nhiên bộ dạng bối rối hoàn toàn, “Chẳng lẽ, chẳng lẽ không hề có biện pháp giải quyết nào sao?”

“Có thì cũng có, chính là đi tìm một người thay thế Cảnh Nhạc đi làm gian phi kia, đợi cho quần hùng nổi lên bốn phía, sau khi thay đổi triều đại thì xem như việc này có thể giải quyết xong. Nhưng trong lúc cấp bách như thế này, ta chạy đi đâu để tìm được một người như vậy đi làm gian phi? A, cho nên Chuỗi Ngọc à, ngươi thật sự không cần trao tình cảm gì cho ta, trước khi hôn phi phách táng mà ta còn có thể gặp ngươi, rồi lại cứu ngươi, ta——”

Phượng hoàng xấu xa gắng hết hơi sức để nói chuyện, chỉ cảm thấy dùng khí quá độ, hô hấp cứng lại rồi phun ra một búng máu đen. Chuỗi Ngọc nhìn thấy thì rất thương tiếc, khóc thầm thiết nói: “Không, không!” Hai mắt đầm lệ, Chuỗi Ngọc như nghĩ thông suốt điều gì, hít sâu một cái rồi nói:

“Gian phi phải không? Chỉ cần thay thế mệnh số của phạm nhân kia để đi câu dẫn hoàng đế là có thể tránh được kiếp nạn có phải hay không? Ta đi! Ta sẽ đi tìm Mệnh Cách Tinh Quân bảo hấn cho ta xem mệnh số người nọ, viết lại trên sổ mệnh cách để ta đi làm gian phi kia!” Dứt lời, Chuỗi Ngọc mang về mặt kiên quyết, bất chấp tất cả vùng chạy ra bên ngoài, Tuấn Thúc ở phía sau đưa tay kêu khàn cả giọng: “Chuỗi Ngọc...”

Dứt lời, tựa hồ cuối cùng đã dùng hết khí lực, khi thấy bóng dáng Chuỗi Ngọc đã đi xa thì hấn ngã vào trên giường nặng nề ngủ.

Bên này, Tang Chi nhìn thấy diễn biến câu chuyện thì phi thường kinh ngạc. Sau khi mọi người xác định Chuỗi Ngọc thực sự đã đi xa, Thất Thủy mới liếc mắt vô tay nói: “Phượng Quân nhà ta diễn khổ nhục kế này không sai chứ?”

Màn vừa rồi Tiểu hồ ly hoàn toàn thu hết vào đáy mắt, giống như hiểu lại giống như không, cắn răng nói: “Phượng Quân nhà ngươi...”

Thất Thủy lặng lẽ cười: “Kỳ thật vào ngày thứ hai sau lúc Tang Chi tỷ tỷ đi trộm sổ mệnh cách của Mệnh Cách Tinh Quân, Phượng Quân đã nói, biện pháp tốt nhất là tìm một người thay thế Cảnh Nhạc đi làm gian phi, chỉ là ngay lập tức thì không nghĩ ra được người nào. Tiểu tiên Chuỗi Ngọc kia lại có tình sớm không đến trễ không đến, ngay lúc này lại đến Bình Nhạc trấn, cho nên Phượng Quân đại nhân mới nghĩ ra mỹ nhân kế.”

Khế Nhạc đảo trắng con mắt, cười ha ha nói: “Vừa rồi ta cũng nói là trên người thổ yêu kia ngay cả nửa điểm yêu khí cũng không có, đừng nói là do Thất Thủy nhà ngươi biến ảo ra đó nha?”

Tang Chi nhìn trời, “Đúng vậy, vừa rồi hình như không nhìn thấy Thất Thủy đâu hết.”

Thất Thủy gãi đầu, ha ha nói: “Là do Bích Nữ tỷ tỷ giúp đỡ ta làm móng vuốt, rồi ta cố ý giả trang thành thổ yêu cáo cho Phượng Quân bị thương. Phượng Quân nói, diễn trò phải làm như thật, không đồ máu không giống thật.”

Nghe vậy, Bích Nữ ở bên cũng cười nhẹ mà không nói gì. Thất Thủy chạy như điên đến bên giường Tuấn Thúc, thấy phượng hoàng vẫn nhắm mắt ngưng thần như trước, lại vô tay tán thưởng: “Phượng Quân quả thật lợi hại, giả bộ tề xu giống y như thật. Bất quá hiện tại Chuỗi Ngọc đã đi rồi, Phượng Quân mau đứng lên đi.”

Tang Chi nghe nói Tuấn Thúc thiết kế toàn bộ sự việc như vậy thật ra là để giúp nàng do đã đắc tội, trong lúc này trong lòng nàng cũng bất ổn, không biết nên nói gì với thói phượng hoàng.

Tiểu hồ ly bản thân bất an không yên, chợt nghe Thất Thủy lại nói: “Phượng Quân, tỉnh dậy.”

“.....” Không người trả lời, Tang Chi thấy kỳ quái liền nghiêng đầu xem xét phượng hoàng đang nằm trên giường, ách ~ hô hấp trầm nặng giống như đang hôn mê.

Thất Thủy cũng thấy ngạc nhiên, lại lấy tay lay mạnh một phen rồi reo lên: “Phượng Quân Phượng Quân, chứ không phải là người ngưng ngừng không muốn đối mặt với công chúa Tang Chi cho nên cố ý giả bộ bất tỉnh sao? Nàng nói không giận người, người mau mở mắt ra đi.”

“.....” Sắc mặt Tuấn Thúc từ trắng chuyển sang xanh, vẫn không mở mắt không nói lời nào như trước. Tang Chi chống nạnh, có ý gì đây? Chẳng lẽ thói phượng hoàng giận dữ còn muốn bán công chúa tự mình tay thành miệng mời mới bằng lòng đứng lên sao?

Thất Thủy gãi gãi cổ, theo bản năng sờ sờ mạch của Tuấn Thúc, lập tức mây đen sương mù che kín khuôn mặt nhỏ nhắn.

Khê Nhạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Thất Thủy khóc: “Phượng Quân nhà ta hình như thật sự ngất đi rồi >O

Tang Chi: -_-||| Ôi a, phượng hoàng xấu xa, người cũng không cần diễn xuất nhập thần như vậy a?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Phượng hoàng xấu xa đột ngột hôn mê như vậy khiến cho tất cả mọi người đều không biết ra làm sao.

Thất Thủy lại tiếp tục gọi Tuấn Thúc hai tiếng, sau khi chắc chắn xác định cùng khẳng định rằng Phượng Quân nhà mình thật không thể tỉnh dậy, lúc đó mới hoàn toàn hoảng hốt, đi lòng vòng quanh giường, mồ hôi tuôn đầm dề trên trán:

“Xong rồi, xong rồi, chẳng lẽ miệng ta thật sự chuyển thành miệng quạ đen hay sao? Phượng Quân đã dặn, trước mặt Chuỗi Ngọc cô nương phải nói bệnh tình ngài càng nghiêm trọng càng tốt, như vậy mới có thể lấy được sự đồng tình thương cảm. Bởi vậy ta... ta mới nói quá nào là thổ chứng, nào là độc khí xâm nhập chân tay xương cốt. Nhưng... nhưng... tình huống hiện tại của Phượng Quân sao giống nhau như đúc với lời ta nói vậy nè, ô —“

Tang Chi nhìn Thất Thủy đang dần dần, rồi lại xem xét Tuấn Thúc yếu ớt nằm hôn mê, lắc đầu thở dài. Bởi vậy mới nói, những hành động lúc làm người đều có Trời ngó xem, không phải không báo ứng mà chỉ vì thời điểm chưa tới mà thôi. Thất Thủy ngốc như vậy, vừa rồi nói vòng vo tam quốc cả ngày đều là thuật ngữ, đến ngay cả nàng nghe mà đầu óc còn hồ đồ không hiểu, thì làm sao những lời đó có thể thật sự là do Thất Thủy tự nghĩ ra được?

Hiển nhiên chỉ có thể là do phượng hoàng âm hiểm tự cho là mình thông minh dạy Thất Thủy từng câu, kết quả là ác giả ác báo nên quả thực đã báo ứng đến trên chính người hấn, ha! Tiểu hồ ly chống nạnh muốn cười phì ra, nhưng lại nghĩ cho dù Tuấn Thúc có trầm sai ngàn sai, nhưng lần này lại là vì giúp nàng giải vây nên mới nhọc lòng như thế, nên nàng lại cảm thấy hít một hơi khí lạnh im lặng.

Khê Nhạc sờ cằm, “Làm sao có thể, Thất Thủy, người không phải là hà đồng sao (hà: thuộc tính sông nước, đồng: đứa trẻ)? Làm sao có cái gì độc khí chứng khí làm tổn thương Phượng Quân được?” Thất Thủy căn bản sẽ không có pháp thuật để tấn công, đây là chuyện ai cũng biết, vừa rồi nàng có thể biến ảo thành bộ dáng thổ yêu rồi cào cho Tuấn Thúc chịu hai ba cú gãi ngứa thì cũng không sai, nhưng làm sao lại có thể làm cho đường đường Phượng Quân đại nhân tổn thương đến ngất xỉu chứ?

Thất Thủy gãi gãi cái ót, cũng hậu tri hậu giác (phản ứng chậm chạp, nghĩ lại mới giác ngộ ra) mãnh liệt gật đầu, “Đúng nha! Bởi vì ta không thể tấn công nên mấy ngày trước Phượng Quân còn cố ý phân phó Bích Nữ tỷ tỷ giúp ta làm cái móng vuốt lửa Bạch Hồ. Ta cảm nó cùng nhau hóa thân cho nên vừa rồi thổ yêu kia mới có móng vuốt, ta thực ra là dùng cái móng vuốt kia nhẹ nhàng đánh lên người Phượng Quân thôi”.

Nghe nàng nói xong, Tang Chi và Khê Nhạc cùng hiểu ra, tất cả mọi người trong phòng đều nhất tề quay đầu nhìn về phía Bích Nữ. Bích Nữ bị bắt nạt, về mặt vẫn không biết hồi cái như trước, ôm ngực chống má: “Sao? Chẳng lẽ móng vuốt kia có vấn đề?”

Mặt tiểu hồ ly đen lại, đây chẳng phải rõ ràng là “có vấn đề” sao? Thất Thủy tiếp tục nói: “Ta đi kiểm tra cái móng vuốt lửa bạch hồ kia một chút.” Dứt lời, Thất Thủy liền vui vẻ chạy ra bên ngoài, vừa qua khỏi cửa huyền quan, mọi người chợt nghe Bích Nữ kêu sợ hãi: “Ai nha! Ta nhớ ra rồi!”

Tang Chi khóe miệng run rẩy, dự cảm nói cho nàng biết chuyện này tuyệt đối, tuyệt đối không thể không liên quan tới Bích Nữ. “Nhớ tới cái gì?”

“Ủm ~” Bích Nữ xoay tròn một chỗ, “Hình như lúc ta chuẩn bị không cẩn thận nên nhầm lẫn giữa móng vuốt lửa bạch hồ và móng vuốt thổ cùng nước

miếng rỗng ròi.”

Bích Nữ nói ra với vẻ mặt đầy vô tội, tất cả mọi người đều nghe... nhưng không có ai lên tiếng. Da mặt Khế Nhạc gần giật, cười nhẹ: “Chuyện móng vuốt hồ cùng với nước miếng rỗng mà cũng có thể lẫn lộn được hay sao?” Hấn nhớ rất rõ, tâm tính Bích Nữ rất tỉ mỉ, ngay cả các loại lá trà khác nhau ở Thanh Ngô cư có mấy cân mấy lượng đều nhớ rõ rành mạch.

Thất Thủy khóc, vừa chống tường vừa rú lên: “Nói như vậy, Phụng Quân thật sự bị thổ tính áp chế phải thống khổ trong vòng nửa tháng mới có thể bức hết thủy chương khí ra bên ngoài cơ thể? Ô ô ô... Chờ đến khi Phụng Quân khỏe lại nhất định sẽ gỡ đầu ta đau muốn chết.”

Nghe xong lời này, Bích Nữ không giận, ngược lại lại cười, “Làm sao có thể? Thất Thủy ngoan, không phải sợ, có tỷ tỷ làm chỗ dựa giúp ngươi nha. Huống chi tiểu phụng hoàng bị như vậy cũng xứng đáng, gần đây hấn đối xử không tốt với tiểu hồ ly Tang Chi, còn làm hại người ta ngã xuống đất. Còn nữa, hấn lừa gạt cảm tình của thổ tiểu tiên, ông trời thay ta trừng phạt hấn ai mà trách được?”

Sau khi nói đông nói dài, ánh mắt trong suốt của Bích Nữ lúc này mới nhìn về phía Tang Chi, cười sâu: “Tiểu hồ ly, ngươi nói có đúng không?”

Tang Chi: >_

Thì ra tất cả đều là do Bích Nữ giả trò quỷ, ngoài mặt thì nói là vì trút giận dùm cho Tang Chi và Chuỗi Ngọc, nhưng mục đích thực là gì thì tiểu hồ ly lại đoán không ra. Trong lúc nhất thời, đối mặt với lời nói của Bích Nữ, tiểu hồ ly không biết nên đáp là đúng hay là không.

Khi thấy Tang Chi đang do dự, Bích Nữ lại kéo tay nàng, đôi mắt lóe sáng nói tiếp: “Bất quá nói đi thì cũng nói lại, tuy rằng tiểu phụng hoàng làm việc kiểu này có nham hiểm một chút, nhưng nói về chuyện mệnh số Cảnh Nhạc cũng coi như xong xuôi rồi nha. Tiểu hồ ly ngươi cũng không thể vong ân phụ nghĩa nha ~”

Trong nháy mắt, Tang Chi thấy lông mày của Tuấn Thúc trong lúc ngủ mơ nhíu lại, bữu môi nói: “Lời hay nói bấy đều bị một mình Bích Nữ tỷ tỷ nói hết rồi, ta còn có thể nói cái gì?”

Bích Nữ kéo tay áo, ngầm cười ra tiếng: “Để cho tiểu phụng hoàng khó chịu mười ngày, nếu trong lai Chuỗi Ngọc biết được chân tướng, chúng ta cũng coi như hết sức mình thay nàng báo thù trước rồi. Còn về phần đại ân đại đức hấn cứu ngươi thì trong thời gian này ăn ngủ hàng ngày của hấn đương nhiên sẽ nhờ ngươi chăm sóc!”

“Cái gì?!” Tang Chi giống như bị sét đánh ngang tai, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích được, đưa tay chỉ vào phụng hoàng xấu xa chết tiệt đang hôn mê kia, răng nanh đều run lên: “Ta... ta chăm sóc... Hấn?”

Được rồi, trước tiên ở thì coi như bỏ qua một bên ân oán riêng tư của nàng với tên phụng hoàng thối kia, tiểu hồ ly cứ mỗi lần thấy hấn là trong bụng một lần muốn bóp chết hấn. Nhưng xét theo quan điểm làm việc mà nói, làm Thổ Thần, Tang Chi mỗi ngày phải bốn ba trước sau cũng đã mệt không thở được, nếu còn muốn nàng phải chăm sóc phụng hoàng xấu xa nữa thì chẳng phải là muốn nàng mệt đến chết luôn sao?

Thất Thủy nghe xong lời này tựa hồ cũng bắt đầu nghĩ đến cái gì, gật đầu lia lịa, “Đúng đó, đúng đó, trong khoảng thời gian này Phụng Hoàng bị thổ chương nhập vào cơ thể không thể động đậy được, ăn cơm uống nước đều phải có người chăm sóc. Ta còn phải đi nấu thuốc nữa, một người quả thật không thể làm nổi. Tang Chi tỷ tỷ nghĩ xem, Phụng Quân lần này toàn là vì cứu ngươi mới biến thành như vậy, lại đây giúp đỡ đi!”

Từng lời từ trong miệng Thất Thủy nói ra đều chân thành, nhìn ánh mắt vô tội ngập nước của tiểu tiên đồng, tiểu hồ ly không biết nên cự tuyệt thế nào.

“Nhưng mà...” lời nàng còn chưa kịp thốt ra, Khế Nhạc lại đột nhiên kéo tiểu hồ ly sang một bên, kề miệng lại gần lỗ tai mà thì thầm chú ý, “Công chúa, đáp ứng đi! Nhất định phải đáp ứng!”

“Ngươi điên rồi hả?” Tang Chi trừng mắt, đang muốn thoát khỏi tay Khế Nhạc, cây đao tinh liên ở trước mặt nói nhỏ câu gì. Tang Chi nghe vậy vô cùng giật mình, sau đó liền thu liễm nỗi lòng, quay đầu lại vuốt cằm mà rằng: “Được rồi, khoảng thời gian này ta sẽ chăm sóc phụng hoàng xấu xa.”

————— ta là đường phân cách có âm mưu (^w^) —————

Cứ như vậy, tiểu hồ ly đâm lao đành phải theo lao, mỗi ngày sau khi hoàn thành công việc Thổ Thần lại phải chạy tới chăm sóc Tuấn Thúc. Hai ba ngày trôi qua, phụng hoàng xấu xa đều không có một chút dấu hiệu tỉnh lại nào khiến cho Tang Chi cảm thấy thương thế của phụng hoàng xấu xa không hề nhẹ. Hôm nay, tiểu hồ ly vừa hoàn thành việc Thổ Thần liền lập tức chạy tới Thanh Ngô cư, vừa vận nhìn thấy Tuấn Thúc lại phun ra mấy ngụm máu đen, bên cạnh là Thất Thủy dính đầy vết ối, tay chân luống cuống dọn dẹp. Tang Chi thấy vậy tiến tới vừa đỡ lấy Tuấn Thúc vừa hỏi:

“Tỉnh rồi?” Bích Nữ đã từng nói, qua nhiều ngày rồi mà Tuấn Thúc vẫn không tỉnh là do chương khí gây ra, phun vài ngụm máu đen là tốt rồi.

Nghe vậy, Thất Thủy lắc đầu, “Còn chưa tỉnh, bất quá sáng nay mơ mơ hồ hồ như muốn nói gì đó, ta đoán chừng đêm nay cũng sẽ tỉnh. Tang Chi tỷ tỷ giúp ta chăm sóc Phụng Quân trước, ta đi nấu thuốc!” Dứt lời, Thất Thủy liền trực tiếp đem cả người Tuấn Thúc đẩy qua phía Tang Chi, hào hứng đi ra ngoài.

Tiểu hồ ly ôm nửa người phụng hoàng, cảm giác như toàn bộ sức nặng thân thể hấn đều đặt ở trên người mình thì mặt không khỏi nóng lên, ách~~ không thể tưởng tượng nổi phụng hoàng thối này nặng như vậy. Chuỗi Ngọc kia lại thích phụng hoàng thối này đến thế, nếu bây giờ nhìn thấy hiện trạng ôm ôm ấp ấp này của bọn họ không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Tang Chi miên man suy nghĩ, trái tim nhỏ của nàng càng đập bình bịch mạnh mẽ, trong lòng suy nghĩ nên nhanh chóng đặt phụng hoàng lên giường, tay

chân lỏng cuống thế nào lại làm cho hai người càng gần hơn, thậm chí da thịt thân mật còn đụng phải cánh tay của phượng hoàng thôi. Tang Chi dù sao cũng là nữ nhi chưa lấy chồng, ngón tay vừa chọt chạm thì mặt đã đỏ tới tai, đẩy Tuấn Thúc ra. Sau khi đặt đại hân lên giường, Tang Chi liền nghĩ nên đi ra đóng cửa để tránh gió lùa vào, nhưng khi vừa đứng lên thì linh quang liền chọt lóc trong đầu.

Vừa rồi —

Cánh tay của phượng hoàng xấu xa —

Tiểu hồ ly nhú mày lại, xúc cảm mình vừa đụng đến là ... Giật mình, Tang Chi ngoái đầu nhìn lại thì quả nhiên phát hiện trên cánh tay của Tuấn Thúc đã loang lổ như ẩn như hiện một chút lông chim nhiều màu. Chẳng lẽ thân thể Tuấn Thúc không chống đỡ được, sắp hóa thành nguyên hình?

Tang Chi hoảng hốt, vỗ vào tường hét lên: “Bích Nữ tỷ tỷ, mau ra đây! Ra đây!”

Vừa dứt lời, Bích Nữ từ trong tường hiện thân ra, cười nói: “Đừng sợ, phượng hoàng là như vậy. Bị thương một chút sẽ hiện ra chút lông vũ bảo hộ chính mình.”

Nghe xong lời này, tâm tình Tang Chi mới ổn định lại. Bích Nữ lại nói: “Người chăm sóc hân cho tốt đi, ta ra đại sảnh gặp Thất Thủy.”

Thấy Bích Nữ đi xa, tiểu hồ ly thở ra một hơi, ngồi cạnh bên giường tỉnh tể quan sát phượng hoàng xấu xa. Màu da hơi trắng, ngũ quan tinh xảo, ừm, so ra thì mặt hân lúc đang ngủ đẹp hơn lúc tỉnh táo, ít nhất cặp mắt phượng kia cũng không hip lại xét nét người khác. Tiểu hồ ly một mình nhìn đến cao hứng, trong đầu lại đột nhiên hiện ra câu nói mà ngày ấy Khế Nhạc nói khi lôi kéo nàng:

“Công chúa, niệm tình ngài tính tiền tháng rõ ràng, bốn điểm mua một tặng một, nói cho ngài một bí mật lớn. Nhất định phải đáp ứng Phượng Quân đại nhân.”

“Người ta đồn rằng, mỗi chim phượng hoàng trên người đều có một cọng lông vũ ở đuôi rực rỡ quý giá nhất. Chỉ cần lấy được cọng lông đuôi này liền có thể giải trừ phong ấn từng bị phượng hoàng thi pháp.”

....

Chăm chú nhìn Tuấn Thúc đang ngủ say sưa trước mắt, Tang Chi cắn răng: “Nếu cây đào tình kia nói thật, vậy bây giờ cọng lông đuôi kia của phượng hoàng xấu xa có thể đã xuất hiện rồi không? Nếu lấy được, có phải nàng có thể giải trừ phong ấn, rời khỏi Bình Nhạc trấn hay không? Theo bản năng, tiểu hồ ly đi đến chân giường, nuốt nuốt nước miếng, giờ phút này, có phải chỉ cần xóc chăn lên là có thể dễ dàng lấy được cọng lông đuôi kia không?

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Tang Chi đứng ở chân giường, ngón tay đều phát run.

Lông đuôi lông đuôi, đương nhiên cọng lông vũ nhiều màu rực rỡ này mọc ở trên đuôi, mà lúc này Tuấn Thúc đang hóa thành hình người nên cọng lông vũ này chẳng khác nào đang mọc ở trên mông. Tiểu hồ ly tuy tính tình hồ nháo nhưng lễ nghĩa gia giáo nữ nhi liêm sỉ vẫn biết được, nếu thừa dịp người khác đang hết sức hôn mê, xóc chăn cời quần người khác lại còn phải bứt cọng lông vũ ở trên mông xuống thì... Tang Chi cảm thấy... thật là có chút thẹn thùng.

Nhưng tục ngữ có câu: Tận dụng thời cơ, không được bỏ lỡ.

Mắt nhìn thấy bốn bề yên lặng, người nào đó lại đang ngủ, đây thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà đầy đủ hết, nếu còn không ra tay thì thực là có lỗi với bản thân. Sau khi suy nghĩ, Tang Chi cuối cùng hạ quyết tâm, hai tay run rẩy cầm lấy một góc chăn bông xóc lên, đầu cúi xuống. Còn chưa kịp thấy rõ quang cảnh ở phía dưới lập tức liền nghe một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

“Người làm gì đó?”

{{{>_

Tang Chi 囧 囧 giật bản mình máy móc ngẩng đầu lên thì thấy cặp mắt đẹp của Tuấn Thúc đã mở tỉnh, sáng quắc trong trẻo, thiếu vài phần sắc bén ngày xưa nhưng lại có hơn ba phần trong suốt nhu nhược, chỉ là... không biết hai đồng tử sâu không thấy đáy kia giờ này phút này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Tiểu hồ ly vẫn duy trì tư thế xóc chăn như trước, sắc mặt xanh mét, biểu tình cứng ngắc, nuốt nuốt nước miếng nhưng rồi vẫn không phát ra được nửa âm thanh.

Bên này, phượng hoàng xấu xa lại rất tự nhiên trấn định, không hoảng hốt cũng không buồn rầu, mặt không chút thay đổi chăm chú nhìn Tang Chi. Hai người giằng co mắt lớn trừng mắt nhỏ như vậy, đáy lòng của tiểu hồ ly bắt đầu đánh lố to. Chính lúc nàng đang do dự nghĩ rằng nếu bình tĩnh thì vẫn tiếp

tục được, đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, nhân lúc người nào đó không thể động dậy bứt đại lấy cọng lông vũ kia đi, thì đột nhiên Thất Thủy ồn ào đi vào phòng.

“A ~ Phụng Quân người thật sự tỉnh rồi! Ta vừa mới ở bên ngoài cùng Bích Nữ tỷ tỷ nấu thuốc, Bích Nữ tỷ tỷ đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh nói chắc là người đã tỉnh, quả nhiên ta vừa tiến vào thì ——” Thất Thủy sôi nổi bỏ nhào vào đầu giường, vì nàng đang vô cùng vui mừng khi Tuấn Thúc tỉnh lại nên nhất thời cũng không chú ý tới người khác ở trong phòng đang vậy vậy động động cái đuôi, nhưng sau khi nói nửa câu thì cuối cùng cũng phát giác ra hình như có chút điều gì đó không thích hợp.

Thất Thủy quay đầu, mắt to trừng đôi mắt nhỏ cùng Tang Chi một trận, vô đầu: “Ừa? Tang Chi tỷ tỷ, người xốc chăn Phụng Quân nhà ta lên làm cái gì?”

Nghe vậy, tiểu hồ ly này giờ vẫn đứng ngây như phỗng mới bắt đầu có phản ứng, ném chăn như quăng củ khoai lang nóng bỏng tay ra, ngón tay xoắn vào nhau lắp bắp nói: “Ta... Ta...” Làm sao bây giờ? Tiểu hồ ly muốn khóc, bụng dạ gấp rút đến mức mồ hôi, chợt nghe Bích Nữ cười khanh khách khai: “Chớ không phải là người quan tâm thương thế của tiểu phượng hoàng nên muốn nhìn miệng vết thương của hân một chút?”

Nghe được một lời này, Tang Chi như được tha trọng tội, vội vàng gạt đầu: “Đứng đứng, vừa rồi các người đi nấu thuốc, phượng hoàng xấu xa hân... Hân, hân, hân đột nhiên rên rí rồi vịn vẹo coi bộ rất thống khổ, trán vã đầy mồ hôi lạnh, cho nên, cho nên ta... ta đã nói xem, nhìn xem...”

Tang Chi bắt đầu líu lười, cả lòng bàn tay lẫn trên lưng đều tươm mồ hôi lạnh. Bích Nữ kín đáo bay từ đầu tường kia tới nói toạc ra một câu: “Ai, nhưng tiểu phượng hoàng bị thương ở ngực sao người lại nhìn phía dưới của hân?”

Thật nhiều chuyện!

Lập tức, Tang Chi giống như bị sét đánh, lưng cứng ngắc đứng chết trân tại chỗ, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa. Lúc này mới hiểu được, Bích Nữ rất ma mãnh nên đã thiết kết cái thông lộng cho mình chui đầu vào >_

Bên này, Tuấn Thúc này giờ vẫn không nói gì, nghe thấy thế đôi mắt đầy vẻ chán ghét bắt đầu đi dạo cuối cùng lại sắc như dao đâm vào trên người Bích Nữ, giọng nói bắt đầu gọn gọn: “Bích Nữ, trong thời gian ta hôn mê có vẻ như người rất dương dương tự đắc đấy nhỉ.”

Bích Nữ nào có sợ Tuấn Thúc, xoay tròn vài vòng ở trên tường cười nói: “Không có đâu nha, ta chạy lo hết việc trước đến việc sau cho người, rồi còn phải nấu thuốc lại gác đêm nữa, mệt chết đi chứ! Hiện tại thấy Phụng Quân người rất cục tính lại, ta rất an tâm, trước hết đi nghỉ ngơi đây.”

Dứt lời, Bích Nữ quả thực chậm rãi biến mất trong vách tường không còn bóng dáng. Thất Thủy thấy thế, lại a một tiếng nhảy dựng lên, vỗ vào tường nói: “Bích Nữ tỷ tỷ không được đi nha, một mình ta không làm việc nổi/(ㄟoㄟ)/~~~”

Tang Chi tò mò kêu Thất Thủy hỏi: “Cái gì một người làm không nổi?”

Thất Thủy roi lệ đầy mắt: “Lần trước có một lần Bích Nữ tỷ tỷ cũng đắc tội với Phụng Quân như thế này, vừa thấy Phụng Quân trở về liền trốn vào trong vách tường ở lý không chịu ra mà chờ đến khi Phụng Quân người giận mới ra ngoài chơi. Nhưng mà tuy rằng lúc đó Phụng Quân tỉnh nhưng chương khí lại không nhẹ nên không thể nhúc nhích được. Ta một mình vừa phải hái thuốc nấu thuốc, còn phải nấu cơm giặt giũ, hầu hạ sát bên người Phụng Quân lúc ăn cơm, bận rộn lắm a ——”

Thất Thủy vừa nói vừa đi lại vỗ tường, “Bích Nữ tỷ tỷ không cần sĩ diện quá a, Phụng Quân nói hân không tức giận, một chút cũng không tức giận. Ô ô, ta không muốn một mình cả ngày lẫn đêm đều phải chịu đựng bộ mặt thối của Phụng Quân đâu.”

Tuấn Thúc khụ một tiếng, lúc đó Thất Thủy mới ý thức được rằng mình vừa nói sai be bét bên đem hai tay che miệng không hó hé tiếng nào nữa. Phụng hoàng xấu xa khinh thường liếc vách tường một cái nói: “Thật ra không cần nàng ta có lòng tốt đi ra, trong thời gian này không có Bích Nữ thì có Tang Chi tới chăm sóc ta thôi.”

“Cái gì?” Tiểu hồ ly nghe xong lời này tức giận trừng mắt nhảy dựng lên: “Bộ người tính đem ta trở thành người hầu của người thật hả? Bộ hể người bảo ta tới chăm sóc người thì ta liền tới chăm sóc người hả? Trong thời gian người hôn mê, ta giúp đỡ Thất Thủy cùng Bích Nữ tỷ tỷ không sao, nhưng hiện tại người đã tỉnh còn muốn ta hầu hạ phượng hoàng thối nhà người? Mơ đi!”

Tang Chi tức giận nói xong vốn tưởng rằng Tuấn Thúc sẽ tức giận đáp trả, ai ngờ phượng hoàng chỉ cong môi tiếp tục nói chuyện: “Sự tình vừa rồi còn chưa nói xong không phải sao? Người rốt cuộc xốc chăn ta lên muốn làm cái gì?”

“Ta ——” Tiểu hồ ly kinh hãi, theo bản năng lui bước về phía sau, ngàn toan vạn liệu cũng không tính đến chuyện phượng hoàng xấu xa sẽ phản kích lại nên đáy lòng nàng đầm ra căng thẳng “Ta... ta chỉ nhìn xem...”

Tuấn Thúc khí thế bức người “Nhìn cái gì? Xốc chăn nam nhân lên, người nghĩ muốn nhìn cái gì?!”

Tuấn Thúc ám chỉ trắng trợn như vậy thì cho dù trí độn như Thất Thủy nghe cũng hiểu được, con người trong suốt chắc lười: “Chẳng lẽ Tang Chi tỷ tỷ người muốn nhìn...” Nghĩ nghĩ, Thất Thủy quay đầu nhìn nhìn mẩu chót tướng nham của Phụng Quân, lại nhớ lại tư thế nghiêng đầu rình coi đáng khinh của Tang Chi vừa rồi, phì cười ra tiếng: “Ha ha, Tang Chi tỷ tỷ xấu hổ xấu hổ ~~”

Tiểu hồ ly tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, xù lông nói: “Không phải vậy! Không phải vậy! Hoàn toàn không phải giống như các người nghĩ, ta ——” nói đến đây, Tang Chi lại cắn đầu lưỡi không mở miệng nói tiếp được, nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói thật cho phượng hoàng xấu xa kia biết là bản công chúa muốn bứt cái đuôi của người sao?

Tang Chi nhất thời khóc không ra nước mắt, ngậm bồ hòn mà cầm miệng lại. Thấy tình cảnh này, Thất Thủy càng vui vẻ vỗ tay nói: “Không nói nghĩa là đúng, nha nha, Phụng Quân bị xem hết tron, Tang Chi tỷ tỷ là đại sắc ma nữ.”

Tiểu hồ ly im re chợt nghe phụng hoàng xấu xa bình tĩnh nói: “Ngươi rình coi bị bắt tại trận, nên khoảng thời gian này hầu hạ ta xem như bồi thường tinh thần, đúng không?”

Tang Chi: (͡° ͜ʖ ͡°) Em gái của ngươi thì có! Ngươi mới rình coi bị bắt tại trận, cả nhà ngươi đều rình coi bị bắt tại trận!

————— ta là ai YD a ngươi YD phân cách tuyến —————

Bởi thế nên tiểu công chúa Tang Chi bế nguyệt tu hoa (hoa nhường nguyệt thẹn) ôn nhu thiện lương liền nhanh chóng biến thành nữ nô bộc hồ ly của Phụng Quân đại nhân. Từ nay về sau, tiểu hồ ly rốt cục mới hiểu được vì sao lúc đó Thất Thủy lại bày ra cái bộ mặt khổ sở như vậy.

Mỗi sớm gà chưa kịp gáy Tang Chi phải rời giường bắt đầu xử lý công vụ, sau khi hoàn thành xong chuyện của Bình Nhạc trấn liền căng thẳng chạy thẳng tới Thanh Ngõ cư. Lúc này, phụng hoàng xấu xa cũng vừa mới được Thất Thủy hầu hạ mặc quần áo rời giường xong. Sau khi hầu hạ “đại gia” ăn điểm tâm, Thất Thủy cùng Tang Chi liền đỡ Phụng Quân đại nhân còn nặng hơn heo đi ra viện phơi nắng.

Xong xuôi thì lúc đó Thất Thủy mới an tâm đem Tuấn Thúc giao cho tiểu hồ ly rồi đi lên núi hái thuốc, mà nữ giúp việc hồ ly tâm tình bi thương cả một ngày rồi sau đó mới bắt đầu công việc. Quét tước phòng ở, nấu cơm, giặt quần áo, còn phải chịu đựng Tuấn Thúc kêu đi hết lại, lúc thì châm trà lúc thì gãi ngứa.

Hôm nay Phụng Quân đại nhân đột nhiên tâm huyết dâng trào đột nhiên nói là trên trần nhà có một lỗ thủng mưa sẽ bị dột. Nữ giúp việc hồ ly đành phải bắt đỉ đầu bọc khăn vải chuẩn bị leo lên trần nhà, phụng hoàng xấu xa đang hípc mắt lại phơi nắng trong sân thấy thế mắt tà liếc nói:

“Lại đây.”

Tang Chi chạy như điên tới, vẫy cái đuôi nói: “Làm sao?”

Tuấn Thúc không nói, chỉ yên lặng nhìn kỹ khăn vải trên đầu tiểu hồ ly. Tang Chi hỏi dò: “Đói bụng? Khát? Da bị ngứa?”

Tuấn Thúc bỏ ngoài tai lời nói của tiểu hồ ly, hừ lạnh: “Ngươi bọc khăn trên đầu làm gì vậy?”

“Hỏi vô nghĩa, ngươi kêu ta lên trần nhà, trần nhà lại nhiều bụi như vậy, nếu dơ thì phải gội đầu chứ sao.”

“Ừm.”

Tiểu hồ ly cắn răng: “Ừm cái gì!”

Tuấn Thúc: “Biến lỗ tai hồ ly ra cho bốn thiếu gia xem.”

Tang Chi: “Ngươi bảo công chúa biến thì liền biến sao? Bản công chúa...”

Tang Chi nói chưa xong, Tuấn Thúc tức giận bĩu môi, “Ngươi đùa giỡn ta.”

“.....” Tang Chi đứng chết tại chỗ, hoàn toàn mất giọng. Trong khoảng thời gian này, mỗi một câu yêu cầu của phụng hoàng xấu xa đều là... đòn sát thủ đối với Tang Chi. Hồi mới đầu, tiểu hồ ly bị bắt làm nữ hầu thì đương nhiên trong lòng có chút khó chịu, ý vào việc phụng hoàng xấu xa không thể động dấy được nên nàng tìm vui trong việc nhiều lần khêu da trêu chọc hắn, rốt cục có một ngày, Tuấn Thúc bình tĩnh nói: “Thất Thủy, ngày mai ngươi liền kêu Xỉ thần, Hoa thần, Hỉ thần, Giương thần, Trà thần, Éch thần... tất cả các tiểu thần liên quan đến trần gian đều gọi đến.”

“Gọi bọn họ tới làm gì?” Lập tức Tang Chi liền nhìn tình hình chung mà nói, các tiểu thần trần gian này bất quá là tiểu yêu địa phương tu luyện thành, thô tục không chịu nổi, Phụng Quân đại nhân trước giờ không hề để họ vào mắt, hôm nay lại triệu hồi thành thử làm cho ai cũng ngạc nhiên vì chưa từng thấy qua.

Tuấn Thúc đưa mắt trả lời lại, “Gọi bọn họ tới để cho bọn họ nhìn xem, Thổ Thần đại nhân Bình Nhạc trấn rốt cuộc có bộ dáng như thế nào.”

Tang Chi kinh ngạc, “Có ý tứ gì?”

“Nói cho bọn họ, Tang Chi đại nhân bất quá là chỉ là một nữ hồ ly háo sắc, ngay cả bản Phụng Quân là người lãnh đạo trực tiếp của nàng mà nàng cũng dám đùa giỡn rình coi!”

... ..

Định thần lại từ trong dòng ký ức, nữ giúp việc hồ ly ngẩng đầu lên sợ Tuấn Thúc lại uy hiếp sẽ đem chuyện mình rình coi hắn mà quảng cáo rộng rãi nên nhanh chóng biến lỗ tai hồ ly ra, rầu rĩ nói: “Như vậy ngươi vừa lòng chưa?”

“Ừm, không tồi.”

“Cái gì không tồi?”

“Đầu bọc khăn vải, đỉnh đầu có hai lỗ tai hồ ly như vậy mới giống bộ dáng nữ giúp việc, đêm nay ta nói Thất Thủy làm cho người trang phục nữ giúp việc.”

Tang Chi: - _||| Phương Quân đại nhân, người đang nhân sinh tật phải không, phải không, phải không? !

Chuyện buồn bức còn chưa dừng ở đó, không chỉ mỗi ngày hầu hạ phượng hoàng xấu xa mà mỗi tối còn phải đút hán ăn cơm. Nếu không chê nóng thì là lạnh, không mặn thì là nhạt, tóm lại, Tuấn Thúc rất thích biến đổi nhiều phương pháp để tra tấn tiểu hồ ly. Tang Chi hết nhẫn lại nhẫn, tự nhủ chỉ cần khổ sở trong vòng nửa tháng, sẽ trôi qua trong nháy mắt thôi.

Chỉ cần chờ phượng hoàng xấu xa khỏe lên, nàng liền được giải thoát. Nhưng nháy mắt này lại thành ra hơn một tháng, Tuấn Thúc vẫn mang bộ dạng xác chết như trước, không hề có dấu hiệu chuyển biến tốt hơn chút nào. Vì thế tiểu hồ ly rốt cục bắt đầu tự hỏi có phải tên phượng hoàng vô đạo đức này đang cố ý giả bệnh hay không.

Hôm nay trời trong nắng ấm, Tang Chi lại như cũ đưa Tuấn Thúc ra ngoài sân phơi nắng, tiểu hồ ly mượn cớ đi rắc một chút bột phấn một vòng chung quanh Tuấn Thúc xong liền trốn sang một bên, lấy từ trên cây xuống một cái bao, lập tức ở trên sân liền thấy một đàn rắn khoảng mười con trắng, đen, tím vân vân đủ cả vện vện thành một đoàn. Tiểu hồ ly trốn ở phía sau cười trộm, nghe nói phượng hoàng xấu xa ghét nhất là rắn, đặc biệt rắn đủ loại màu sắc, bây giờ nhiều rắn như vậy tiến vào trong sân bỏ sang phía người, bản công chúa không tin là người chịu nằm im! Đợi cho người nhảy dựng lên, ta liền đi ra cứu, như vậy không bao giờ phải hầu hạ phượng hoàng xấu xa nữa.

Tiểu hồ ly tưởng tượng, ánh mắt nhảy nhót nhìn qua bên vì tình cảnh bây giờ thật sự là như vậy ——

Một đàn rắn lớn rắn nhỏ đã bị bỏ đói hơn ba ngày ba đêm nối đuôi nhau tiến vào sân, người được mùi cơ thể khác thường định mở miệng lớn thưởng thức mỹ thực. Nhưng lúc này, dù đang nhắm mắt ngưng thần Tuấn Thúc cũng cảm giác được có điều kỳ lạ, hé đuôi mắt, con mắt rõ ràng sát sát lóe ra ánh sáng dị thường rồi hừ lạnh một tiếng, đàn rắn lớn nhỏ này giống như bị điểm huyết đứng yên tại chỗ.

Phượng hoàng xấu xa nhếch môi, mặt mang đầy vẻ miệt thị giống như đang nói: Có bản lĩnh thì đến trên người bản tọa thử xem.

Đàn rắn: o(>___

Sau đó lập tức đàn rắn chạy đi không thấy bóng dáng. Tiểu hồ ly đứng ở phía sau nhìn thấy cảnh này cảm thấy xấu hổ thay cho bọn chúng, các người là đồ rắn thôi không có một chút phong độ gì hết! Ngay cả phượng hoàng cũng không dám ăn!

Kể này không được ta còn kể khác, tiểu hồ ly thông minh dùng cảm của chúng ta đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Đêm đó, Tang Chi mang về mặt cười gian xuất hiện ở tại Thanh Ngô cư. Chẳng là, phượng hoàng xấu xa quả nhiên không hồ cái tên “xấu xa”, tuy rằng trúng chướng khí không thể cử động được nhưng vẫn muốn hằng đêm đều phải tắm rửa như trước mới bằng lòng an tâm đi ngủ.

Mỗi đêm sau khi cơm nước xong, Tuấn Thúc đều tắm rửa với sự trợ giúp của Thất Thủy, những lúc như thế này tiểu hồ ly đương nhiên sẽ nhường bộ lui binh. Vậy mà hôm nay Thất Thủy vừa mới chuẩn bị nước tắm xong lại thấy tiểu hồ ly đã đi mà quay lại nên không khỏi kỳ quái: “Ừa? Tang Chi tỷ tỷ sao quay lại vậy? Bộ đi lạc sao?”

Tang Chi hơi hơi che khóe miệng, cười trộm: “Ài, nghĩ tới nghĩ lui, Thất Thủy người chân tay nhỏ xíu sợ người hầu hạ Phương Quân đại nhân không được nên ta mới lo lắng quay trở lại.”

Thất Thủy chưa bao giờ nghe tiểu hồ ly nói lời buồn nôn lại hờn dỗi như vậy, nhất thời nổi da gà mặt toát mồ hôi nói: “Ta hầu hạ Phương Quân tắm giặt sạch sẽ đã cả tháng nay rồi, hôm nay người mới bắt đầu lo lắng =_ = “

Tiểu hồ ly bĩu môi, “Người biết cái gì? Đi ra ngoài!”

Thất Thủy còn có chút không cam lòng tình nguyện nhưng lại nghe Tuấn Thúc nói: “Đi ra ngoài đi.”

Đuổi Thất Thủy ra ngoài, Tang Chi mừng thầm, chống nạnh cười ha ha. Sau đó liền làm bộ dáng giống như muốn giúp phượng hoàng xấu xa cởi quần áo, nàng cũng không tin phượng hoàng xấu xa không biết xấu hổ, đợi cho hắn vô cùng e lệ rồi dưới tình thế cấp bách ấy chắc sẽ nhảy dựng lên, lời chân tướng giả bệnh, từ đó mình không cần phải hầu hạ tên phượng hoàng hỗn đản này nữa.

Tiểu hồ ly liếc mắt, cố ý lắc lắc mông ngồi vào bên cạnh Tuấn Thúc, mà chuyện kể tiếp xảy ra như thế này ——

Tiểu hồ ly dùng cánh tay đung đung Tuấn Thúc, “Phượng Quân, giờ ta giúp người cởi áo rồi sau đó hầu hạ người tắm rửa nha.”

Phượng hoàng xấu xa trên mặt không có biểu cảm gì chỉ từ từ nhắm hai mắt lại không nói một chữ, Tang Chi hừ lạnh một tiếng. Giả bộ thì cứ giả bộ đi, bản công chúa xem người giả bộ được bao lâu. Nghĩ xong, nàng quả thực bắt đầu cởi đai lưng của phượng hoàng xấu xa rồi lại cởi áo khoác của người nào đó. Tuấn Thúc trợn mắt, mi mắt Tang Chi nhếch lên khiêu khích, “Sao vậy? Người sợ hãi à?”

“Muốn cởi thì cởi nhanh đi, nước lạnh.”

Tang Chi chất lưỡi, cắn răng thầm nghĩ: ta cũng không tin bản công chúa còn có thể sợ người sao? Tiểu hồ ly thờ phỉ phỉ bức bối, sau hai ba động tác thì quả thực đã thoát đến phần nội y Tuấn Thúc. Nãy giờ do tiểu hồ ly mạnh tay cởi phần áo ngoài nên phần nội y có chỗ áo đã hơi hơi rút ra, ngực bên

trong lớp ló như ẩn như hiện. Bởi vì Tang Chi đang đứng nên dựa vào ưu thế địa lý mà ánh mắt cũng rất tự nhiên nhìn đến... quang cảnh bên trong, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu đỏ bừng.

Tiểu hồ ly trừng trợn: Phụng hoàng chết tiệt, phụng hoàng thói tha, tại sao lại không hề kinh hoàng ngược lại còn bày ra bộ dáng hưởng thụ như vậy?

Tuấn Thúc nhượng mảy: Ngươi muốn cời thì tiếp tục cời đi.

Tang Chi tức giận đến hai tay khẽ run, nuốt nuốt nước miếng gần từng chữ: “Ta muốn cời!”

Tuấn Thúc phì cười ra tiếng, “Ủm, cời đi, nhớ chà lưng cho ta thật kĩ.”

“Ngươi ——” tiểu hồ ly chỉ vào Tuấn Thúc, tức điên, “Ngươi đừng tưởng rằng ta không dám!”

Phụng hoàng xấu xa cười đến mị hoặc, cúi đầu thanh âm trầm nặng, “Vậy mau tới đây đi.”

.....

Một lát sau, chỉ nghe một tiếng tru từ Thanh Ngô cư truyền đến: “Tuấn Thúc, ngươi đi chết đi! !” Nói xong, một nữ hài từ lệ rơi đầm đìa trốn chạy ra sân. Thất Thủy đang canh giữ ở bên ngoài thấy tiểu hồ ly đi như chạy trốn thì gãi đầu nói: “Tang Chi tỷ tỷ uống rượu à? Tại sao mặt lại đỏ như lửa vậy?”

Ai, cho nên mới nói, thế giới đại nhân quả nhiên khiến cho người ta không thể lý giải được.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Tức chết ta, tức chết ta ~~~~” Ở trên núi Thúy Bình, Tang Chi vừa gào khóc vừa cầm nhánh cây đâm đông rồi chọc tây. Hồi tối hôm qua, vì muốn vạch trần chân tướng giả bệnh của phụng hoàng xấu xa nên tiểu hồ ly quyết lấy thân thử nguy hiểm, dùng mỹ nhân kế dụ dỗ, kết quả... Ăn trộm gà không thành còn bị mất nắm gạo.

Tang Chi mặt mày tái nhợt nghĩ lại bộ dạng trắng thán thành khăn của Tuấn Thúc tối hôm qua liền mặt đỏ tím đập, sáng nay dù nói cái gì cũng không chịu đi làm nữ giúp việc hồ ly tiếp tục, vì vậy mới cùng Thất Thủy đổi ca thành Thất Thủy chăm sóc phụng hoàng xấu xa còn mình đi lên núi hái thuốc.

Nhưng Tang Chi vòng vo trong núi cũng cả canh giờ mà vẫn là không tìm được loại dược liệu mà Thất Thủy nói, vừa khát lại vừa mệt nên đâm ra cảm giận khi nghĩ đến hết thấy những chuyện này đều là do người nào đó giờ trò quỷ mà không khỏi cắn răng nghiền lợi. Tiểu hồ ly lăm bằm lâu bầu nói với cây cối: “Thối phụng hoàng, phụng hoàng chết tiệt có gì đặc biệt hơn người chứ, có bản lĩnh thì bây giờ ngươi hiện ra cắn ta a! !”

Vừa dứt lời, tiểu hồ ly còn chưa kịp nghe thấy âm thanh trả lời nào lại chợt nghe phía sau nổ oành một tiếng, tựa hồ... có cái gì rơi xuống. Tang Chi lòng tràn đầy sợ hãi nhưng quay đầu lại nhìn thì không thấy cái gì hết. Đang cảm thấy hơi kỳ quái thì chợt nghe ở trong đám cây cối có tiếng loẹt xoẹt loẹt xoẹt giống như có cái gì đó quấy phá.

Tang Chi nghiêng đầu, chẳng lẽ là rắn? Thất Thủy từng nói qua hình như núi Thúy Bình có rắn độc, Tang Chi đảo mắt nhìn xung quanh, chống nạnh vuốt cằm, “Nếu có rắn thì rất tốt! Vừa vận đề cho bản công chúa phát tiết.”

Nghĩ xong, tiểu hồ ly liền cất bước đi qua vừa cầm nhánh cây chọc chọc vài lần nhưng vẫn không thấy có gì như trước. Đang chống má suy nghĩ thì Tang Chi liền cảm giác trên đỉnh đầu có một cỗ nhiệt khí phun xuống, theo bản năng ngẩng đầu lên liền thấy kim quang lóe sáng chói lòa khiến cho người ta không mở mắt ra được, ngu dốt như Tang Chi thì đến lúc này mới cảm nhận được một cỗ tiên khí sáng rực.

Dụi dụi mắt, Tang Chi quay đầu cuối cùng cũng thấy rõ được cảnh tượng trước mắt —— Một Kim long cực lớn đang đong đưa vòn mây giữa không trung chỉ cách mình chưa tới ba thước. Con rồng này có cái thân cực dài có thể che được mặt trời, cả người Tang Chi đều bị bóng thân rồng này che phủ. Mà ngay tại thời điểm này lỗ mũi Kim long phun phì phì luồng khí nóng, nghiền răng nghiền lợi đang chăm chú nhìn nàng bằng một đôi long nhãn trừng trừng, giống như... hần đang rất khó chịu.

Tiểu hồ ly nuốt nuốt nước miếng, kìm lòng không được lui vài bước về sau, “Rồng? Làm sao có thể có rồng?” Hơn nữa quanh cơ thể còn có khí tiên, nói như vậy là long thần? Tang Chi ngây ra như phỗng đứng yên tại chỗ còn cảm như sắp rớt xuống, làm sao có thể?

Núi Thúy Bình nằm ở trong khu vực quản lý của Bình Nhạc trấn, nếu ở đây thực sự có long thần, làm Thỏ thần như mình không có khả năng không biết nha? Vì sao Khế Nhạc chưa từng nói qua? Phụng hoàng xấu xa cũng chưa từng nói qua?

Tang Chi chống thân cây chất lười, giờ nó đang ở trạng thái như vậy có phải... do mất hứng khi bị mình quấy rầy lúc nó đang ngủ hay không? “Không có khả năng, không có khả năng”. Tiểu hồ ly tự huyền hoặc mình lắc đầu, lại nở nụ cười đối với con Kim long đang ở tư thế như hổ nằm mỗi trước mặt: “Nhất định là ta bị thối phụng hoàng chọc cho tức giận đến hồ đồ, đúng rồi! Giận đến hồ đồ sau khi mở mắt ra nó liền biến mất.”

Nói xong, tiểu hồ ly ngây ngốc ngơ ngác quả nhiên nhắm mắt, ngoan ngoan lấy tay đếm: “Một, hai, ba...” Tang Chi lòng tràn đầy chờ mong lại mở mắt ra vẫn thấy Kim long quả thực không hề phun khí mà là há mồm kêu to:

“Ngao ngao ngao ngao ——” Âm thanh đinh tai nhức óc, cả tòa núi Thửy Bình vì tiếng kêu điên dại này mà bắt đầu hơi hơi chấn động rùng rùng, tiểu hồ ly hoảng hốt đến không biết chạy đi đâu, ôm đầu roi lệ: “Mẫu hậu, cứu ta ~~~” Nói chưa xong mà chân đã trượt ngã hướng về phía vách núi đen...

Cùng lúc đó, tại Thanh Ngô cư, Tuấn Thúc đang ngưng thần đọc sách bất chợt nhíu mày lại, mắt phượng mang tia tà khí nhưng lại có phần thần nhiên quay nhìn ra ngoài cửa sổ. Thất Thủy đứng một bên vừa châm trà vừa nói: “Phượng Quân có chuyện gì sao?”

Dứt lời, Tuấn Thúc còn chưa kịp mở miệng thì Bích Nữ đã phát tay áo cười nói: “Có thể là do hôm nay tiểu hồ ly không đến, người nào đó sợ là đang nhớ nhung đó nha, cái loại cảm giác mà cảm được nhưng không nói được ấy.”

Tuấn Thúc hừ lạnh một tiếng, thu hồi tầm mắt trên mặt lại không có nửa điểm tức giận, “Vừa rồi... Không có việc gì.”

Thất Thủy im lặng vò đầu tỏ vẻ khó hiểu, bên này Bích Nữ giật mình lại nói: “Chẳng lẽ người cảm ứng được tiểu hồ ly đã xảy ra chuyện?” Khế huyết này có một điều kỳ diệu, ưu việt chính là ở chỗ chủ tớ hai người đồng tâm, nếu một trong hai người gặp nạn, người còn lại sẽ cùng cảm thấy tim đập nhanh chóng và hơn nữa còn có khả năng dùng huyết đồ trận dịch chuyển đến bên cạnh người kia.

Tuấn Thúc vuốt cằm, “Vốn vừa nãy ta cảm ứng được tiểu hồ ly thực sợ hãi nhưng trong nháy mắt giống như bị kết giới bảo hộ nào đó.”

“Kết giới?” Bích Nữ nghĩ đến lúc trước từng nhìn thấy một tầng sương màu xanh trên người tiểu hồ ly, do dự có phải có cái gì đang âm thầm bảo hộ Tang Chi hay không. Bên này Thất Thủy cấp bách nói: “Chẳng lẽ Tang Chi tỷ tỷ có chuyện gì sao? Phượng Quân, chúng ta có nên đi cứu nàng hay không?”

Bích Nữ đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Thất Thủy: “Không có việc gì đâu, nếu thực sự có việc gì thì Phượng Quân nhà người đã sớm chạy đi cứu cần gì chờ người với ta nhắc nhở?”

Tuấn Thúc nghe Bích Nữ nhạo báng, âm thanh không được tự nhiên ho khan nói: “Thất Thủy, kêu Khế Nhạc đem tới văn bộ vài ngày trước đó, ta muốn phê duyệt.”

Thất Thủy đáp ứng, đi ra cửa lại chạy trở về, do dự: “Ách ~ Phượng Quân, ngài vừa mới khỏe lại có phải nên nghỉ ngơi một chút hay không? Phí công như vậy...”

Nói chưa xong ngữ khí của Tuấn Thúc cũng lạnh lùng rìn rít qua kẽ răng: “Ta phí công như vậy là do ai hại?”

Nghe vậy, lưng Thất Thủy cứng ngắc, chân giống như đeo đá dính chặt vào mặt đất tại chỗ không động đậy, bên này Bích Nữ lại xem như không có việc gì cười khúc khích: “Đừng đem trách nhiệm đổ hết lên đầu chúng ta, cũng không biết là ai nhằm chán như vậy a, đùa tiểu hồ ly đến nghiện, ước chừng già bệnh sắp chết hơn nửa tháng! Người nói đó là ai? Thất Thủy?”

Trong lúc nhất thời, Thất Thủy trả lời cũng dờ mà không trả lời cũng dờ. Tình thế đang hết sức khó xử, nàng lặng lẽ liếc mắt sang nhìn Tuấn Thúc một cái lại phát hiện người nào đó ánh mắt lại đã muốn bay tới ngoài cửa sổ, rõ ràng nóng nực, tựa như ... đang đợi người. Thất Thủy cùng Bích Nữ liếc nhau, nói nhỏ:

“Bích Nữ tỷ tỷ, Phượng Quân đây là đang đợi Tang Chi tỷ tỷ đến hả?” Nếu cứ như vậy sao không tự mình đi tìm?

Bích Nữ nghe vậy cũng vui cười nhẹ giọng: “Tiểu hài tử biết cái gì, cái này gọi là thú vị của ái tình ~” Dừng một chút, chống cằm bổ sung: “Một người không muốn tiếp đón, một người không muốn đến, không biết ai chịu xuống nước trước đây.”

Tuấn Thúc mặc dù tâm tư phù du cách xa ngàn dặm nhưng một bên tai vẫn lắng nghe động tĩnh bên này, bản thân không muốn quan tâm hai người, ai ngờ Bích Nữ cùng Thất Thủy kể xướng người hoạ khiến cho đầu Tuấn Thúc đắm phiền, các ngón tay đang muốn vỗ bàn nổi nóng thì lại nghe ngoài cửa truyền đến trước là một tiếng nổ rồi tiếp ngay sau đó là âm thanh la hét ầm ĩ của tiểu hồ ly Tang Chi:

“Phượng hoàng xấu xa mau ra đây cứu mạng! !”

Tuấn Thúc mí mắt giật giật, khóe miệng đã hơi hơi nhếch lên, chậm chậm thông thả đi ra ngoài cửa nói: “Công chúa Tang Chi, cửa nhà ta không phải dùng để cho người đá.”

Tang Chi gấp đến độ quay mòng mòng nhưng khi nhìn thấy phượng hoàng xấu xa vẫn là nhện không được giết mình, chống nạnh tức giận nói: “Tốt nhỉ! Người quả nhiên tốt lắm, còn giả bệnh muốn ta hầu hạ người, người này ——” Tang Chi ngón tay chỉ vào chóp mũi Tuấn Thúc sau đó chợt nhớ lại vì sao mình tới đây, vỗ vỗ đầu nói:

“Quên đi, bản công chúa sẽ tính sổ với người sau, đi, giờ phải đến miếu thổ địa ngay.”

Bích Nữ vòng vai vòng trên tường, “Đến miếu thổ địa làm chi? Nói cái gì mà ta với Thất Thủy nghe không hiểu vậy?”

Tang Chi lắc đầu, trong thời gian ngắn không thể giải thích rõ được, dậm chân nói: “Không phải! Ta vừa rồi gặp một con rồng, nó thiếu chút nữa ăn ta, sau đó... Ai! Dù sao người đi sẽ biết!” Dứt lời, tiểu hồ ly liền lôi kéo Tuấn Thúc đi ra ngoài, một màn vừa rồi vẫn còn lặp đi lặp lại ở trong đầu.

Lại nói tiếp, Tang Chi chưa bao giờ gặp qua con rồng... một con rồng ngu ngốc như vậy.

Lúc đó, Kim long tức giận kêu lên chấn động trời đất, Tang Chi trượt chân vô ý té ngã xuống vách núi đen. Ngay tại lúc tiểu hồ ly khăn trương rồi rầm đến nỗi không nhớ thân chủ cười mây niệm như thế nào thì lại bị một vòng ánh sáng màu xanh âm áp vây trụ bao quanh, Tang Chi còn chưa có phản ứng đã bị một chùm tia sáng mang về vách đá. Ngó lại thì vừa thấy, Kim long lay nhẹ móng vuốt cúi đầu xem xét mình, có vẻ như là... rất lo lắng sợ nàng ngã chết?

Thấy thế, Tang Chi bỗng nhiên nhớ tới khi bị Phán Quan Chấp Bút cùng Mệnh Bộ Thượng Quân đuổi giết, mình cũng được một tầng ánh sáng màu xanh này cứu, chẳng lẽ... là do Kim Long này giúp đỡ? Nghĩ như vậy, tiểu hồ ly theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy kim long đưa móng vuốt nhẹ nhàng cọ cọ trên đầu tiểu hồ ly. Do thân thể chênh lệch thật lớn nên “nhẹ nhàng vuốt ve” như vậy vẫn gần như là đem tiểu hồ ly ném xuống đất, tiểu hồ ly há hốc mồm còn chưa kịp có phản ứng thì kim long lại lúi phất nàng lên như cục bóng.

Lúc này, Tang Chi mới hoàn toàn bình tĩnh, theo bản năng động tác thứ nhất chính là: Chạy! Nhưng tiểu hồ ly vốn không phải là đối thủ của kim long che lấp mặt trời này, sau khi di chuyển một vòng ở trên núi tiểu hồ ly mệt đến thở hồng hộc, quay đầu lại vẫn thấy kim long khoanh hai tay vào nhau bộ dạng giống như cục cứng ngoan ngoan đi theo phía sau.

Tang Chi hít sâu một hơi, lòng tự trọng rốt cuộc bị làm nhục hết đường chống đỡ. Con bà hấn chứ, mình thì đang cố gắng lẩn trốn muốn chết, hóa ra lại làm cho tên kim long này nghĩ là đang... chơi trò chơi? Tiểu hồ ly sờ sờ cái mũi, chậm rãi di chuyển từng bước về phía trái một cách thăm dò, Kim long chớp chớp con ngươi trong suốt cũng chậm rãi di chuyển về phía trái.

“Không phải chứ?” Tang Chi kêu lên sợ hãi rồi lại thật cẩn thận chuyển hướng đi về bên phải, vì thế... Kim long ngốc nghếch ngo ngoác cũng bán tín bán nghi suy nghĩ cả nửa tiếng đồng hồ rồi lại bắt đầu đi về bên phải. Tang Chi thở ra, dần dần yên lòng. Điều tốt chính là hình như con rồng này không có lực sát thương gì; nhưng nguy hiểm lại là hiện tại con rồng ngốc này cứ nhắm mắt theo đuôi, nàng phải làm sao bây giờ?

Suy nghĩ thật lâu sau, Tang Chi rốt cuộc nói: “Ách ~ nè, ta gọi là Tang Chi, là hồ ly chín đuôi ở Thanh Khâu quốc. Ngươi... Tên gọi là gì?”

“.....” Nói xong, kim long không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm Tang Chi như trước, giống như đang suy tư mà cũng giống như... đơn giản là ngẩn người ra >O

Một hồ ly một rồng đang mắt lớn trừng mắt nhỏ, chẳng biết tại sao kim long lại đột nhiên kêu lên rồi phóng lên trời, lẩn lộn thống khổ ở trong mây rồi cuối cùng kiệt sức lại ngã rơi xuống. Tang Chi nhìn sát lại thì thấy kim long đã thu nhỏ lại thành một con rắn nhỏ, thân thể cuộn lại giống như bị thương. Tiểu hồ ly thấy việc nghĩa không thể không làm đành đem con rắn nhỏ mang về miếu thổ địa, tự nhủ rằng giờ mang nó về xem thương thế thế nào trước đã, ai ngờ vừa đến trong phòng, kim quang lóe ra toàn thân kim long, Tang Chi cùng Khế Nhạc không thể tiếp cận được, cùng đường đành phải tìm phương hoàng xấu xa cầu cứu.

Phượng hoàng xấu xa bị Tang Chi lôi kéo một mạch đến miếu thổ thần, vừa đi vừa nghe nàng kể hết chân tướng sự việc, cuối cùng hần mơ ước nói: “Nhưng thật ra ngươi cũng thật hào tâm sẵn sàng mang hần cứu về đây.” Một câu, bình thường nghe thì giống như mủi phần tôn kính, người nghe chắc cũng sẽ sốt ruột dùm cho tiểu kim long ở trong phòng, vậy mà trái lại làm cho Thất Thủy ở bên cạnh nghe được từng đợt dấm chua đến da gà đều nổi chỉ chít, nhanh chóng đưa gương ra nhiều chuyện với Bích Nữ:

“Bích Nữ tỷ tỷ, ngươi có nghe thấy không? Phượng Quân hần ăn dấm chua nói dấm chua, thực ghê gớm nha!”

Bích Nữ bên này nhìn gương vừa vui lại vừa buồn, chỉ hận mình không thể tận mắt nhìn thấy bộ dạng rối loạn kia của tiểu phượng hoàng, bèn nói: “Thất Thủy đừng có che gương, thật lâu rồi tỷ tỷ không được cao hứng như vậy!”

“Vào đi!” Bên này đôi mắt Tang Chi sáng ngời, nhìn miếu thổ địa trước mắt mở miệng cười, rồi cũng không kêu Khế Nhạc mở cửa mà lại là đá một cước cho cửa tự động mở ra.

“Phượng hoàng xấu xa ngươi mau vào nhìn xem tiểu long rốt cuộc bị làm sao ——” Tiểu hồ ly vừa kéo Tuấn Thúc vừa tiến vào bên trong, nhưng mới nói được một nửa câu, vừa quay đầu lại thì thấy cảnh tượng trong phòng bèn ngo ngoác đứng yên tại chỗ, lời chưa kịp nói nghẹn lại trong cổ họng, cuối cùng cũng không ra tới miệng.

Bên này, Tuấn Thúc thấy tình cảnh thế này cũng sắc mặt xanh mét, phát tay áo muốn đi. Thất Thủy thấy vậy thì vô cùng tò mò muốn đi vào bên trong xem chột nghe Bích Nữ reo lên:

“Thất Thủy, mau đưa gương lên cao một chút cho tỷ tỷ nhìn xem bên trong làm sao vậy!”

Thất Thủy ngoan ngoan vuốt cằm, cũng không cố gắng nhìn trước xem cái gì liền đưa gương lên cao một chút, bản thân muốn hỏi Bích Nữ trong phòng có cái gì mà làm cho Tang Chi cùng Phượng Quân xấu hổ như vậy, lại nghe rắc một tiếng, gương bị vỡ ra.

Thất Thủy: -_-||| tỷ tỷ, ngươi không cần hưng phấn đến vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ngoài cửa, một đám người đứng lặng ngây ngốc tiến cũng không được mà lui cũng không xong.

Tang Chi há hốc miệng, không thể nào tưởng tượng được chuyện mình lôi kéo phượng hoàng xấu xa một đường chạy như điên tới miếu thổ địa chỉ để vừa vào cửa liền gặp được hình ảnh hạn chế lứa tuổi như vậy——

Ở trong phòng, không biết từ khi nào tiểu kim long đã biến thân thành thiếu niên mười tám chín tuổi, mi thanh mục tú, ngũ quan tinh xảo, mũi cao thẳng, một đôi mắt đen nhấp nháy lấp lánh sáng ngời trong suốt đến làm cho người khác nói không nên lời. Ách ~ được rồi, quan trọng nhất lúc này không phải là diện mạo, mà quan trọng nhất chính là... Tiểu kim long hóa thành hình người trong khi cả người đều trần truồng >O

Tang Chi 囧 囧 mắt mở to đứng yên còn chưa kịp nói câu nào chợt nghe đỉnh đầu truyền đến âm thanh nham hiểm lạnh tanh của phượng hoàng xấu xa : “Ngươi bảo chúng ta đến chính là xem nam nhân khóa thân?”

“Không phải, ta ——” Tiểu hồ ly nói chưa xong liền thét lên một tiếng kinh hãi vì bị thân ảnh thật lớn trước mắt nhào tới ôm thiếu chút nữa lao đảo ngã xuống đất. Thì ra tiểu kim long trong phòng phát hiện bóng dáng Tang Chi liền cao hứng mãnh liệt nhào lại ôm Tang Chi nhỏ nhỏ vào trong lòng, vừa cọ cọ dịu dàng vừa làm nũng, loại tình cảm không thể giải thích được.

Tuần Thúc thấy thế, hai tay xiết chặt đến nỗi gân xanh, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Tang Chi bị tiểu kim long nam nhi cao tám thước này kéo vào trong lòng ôm ấp cọ cọ, thực sự chịu không nổi nữa đành kêu lên: “Cây đào tinh, ngươi lần ra đây cho ta ~~~~”

Lập tức, cây đào tinh từ buồng trong đi ra, gặp tình thế này cũng bị dọa nhảy dựng, “Này, này... Ôi, ngươi mau buông công chúa Tang Chi ra, nam nữ thụ thụ bất thân. Thật sự là kỳ quái, ta mới đi tìm quần áo có một lát lại trở thành như thế này.”

Thì ra, Tang Chi vừa mới chạy đi tìm Tuần Thúc một lát thì tiểu kim long liền cả người phát ra kim quang, sau đó lại hóa thành hình người. Tuy cây đào tinh là một người chậm chạp chưa từng thấy qua rồng hóa thân, nhưng khi thấy tình cảnh này suy nghĩ đầu tiên trong đầu là phải nhanh tay nhanh chân tìm quần áo để tiểu kim long mặc nhằm tránh chuyện tiểu tổ tông Tang Chi trở về thấy được, nhưng bây giờ nhìn tình hình thì hẳn là vẫn chậm một bước.

Khế Nhạc vừa trình bày rõ ràng sự tình từ đầu đến đuôi, vừa cùng Thất Thủy ba chân bốn cẳng cầm quần áo mặc cho tiểu kim long, cuối cùng mới do dự nói: “Ừm... Công chúa, người xem, quần áo này là của ta, giờ lấy cho tiểu kim long mặc vậy tính là cho thuê nha, thuê của ta a vẫn là thuê của ta a?”

Mọi người: -_-|||

Tiểu hồ ly hung hăng liếc cây đào tinh một cái sau đó mới nghiêm trang nhìn về phía Tuần Thúc nói: “Ngươi xem tiểu ngọc long này có phải ngã hồng đầu óc rồi hay không? Khi ta nhặt được hắn, hắn cũng ngây ngốc ngơ ngác, bây giờ ngay cả... Khụ, ngay cả người trần truồng cũng không kiêng kỵ, có thể có vấn đề gì hay không?”

Tuần Thúc thấy Tang Chi không thèm để ý chuyện chính bản thân nàng đang nhìn nam nhân khác trần truồng, ánh mắt hẳn rõ ràng muốn giết người thật lâu sau mới thân nhiên nói “Ừ”, thông thả bước đến trước mặt tiểu kim long tinh tế đánh giá một phen rồi mới trầm giọng nói: “Kiếm như thế nào trả về như thế đấy. Thế nào cũng có người đến tìm”

Tang Chi mắt chớp mấy cái vì chưa hiểu rõ ý của Tuần Thúc thì lại nghe hắn phân phó tiếp: “Thất Thủy, ngươi với Khế Nhạc cho hắn ăn mặc chỉnh tề rồi chúng ta lập tức xuất phát. Còn có ——”

“Đợi chút!” Tang Chi cắt ngang lời của phượng hoàng xấu xa, che chở tiểu kim long phía sau rồi nhíu mày hỏi “ ‘Kiếm như thế nào trả về như thế đấy’ nghĩa là sao, ta kêu ngươi đến để giúp ta xem hắn trên người có bị thương hay không, không phải nhờ ngươi định phương pháp xử trí hắn như thế nào.”

Thất Thủy gãi gãi đầu, xen mồm nói: “Ngươi xem đi, chúng ta nói nãy giờ mà hắn cũng không để ý không đáp trả, hoàn toàn chìm trong thế giới của riêng mình, loại tình huống này hơn phân nửa là ngu rồi, phải không?”

“Thì cũng bởi vì hắn vô cùng ngốc nghếch cho nên càng không thể đưa hắn trở về a, bằng không lẽ như hắn gặp nguy hiểm thì sao?”

“Vậy sao?” Tuần Thúc nghe xong lời này, đôi mắt híp lại chậm rãi nói, “Nói như vậy, ngươi không đồng ý cách xử lý của ta?”

Tiếng nói vừa dứt, Thất Thủy với Khế Nhạc cùng im re không nói tiếng nào đồng thời liếc trộm gương mặt phượng hoàng xấu xa. Quả nhiên, ngữ khí của Phượng Quân đại nhân như vậy, sắc mặt như vậy, thật là dấm chua nặng à nha. Chỉ tiếc, tình huống đến như vậy mà tiểu hồ ly vẫn không nhìn ra, vẫn túm tiểu kim long che chở phía sau vừa cố gắng thuyết phục:

“Ta muốn dẫn hắn đến Thanh Ngô cư để Bích Nữ tỷ tỷ nhìn xem rốt cuộc là hắn bị bệnh gì. Nếu thật sự hắn cái gì cũng không nhớ được thì trước tiên nên ở trong này dưỡng thương. Phượng hoàng xấu xa ngươi chẳng phải cũng đã nói là tự nhiên sẽ có người đến tìm hắn sao? Ừm~~~ Vậy người tìm hắn chắc có thể theo dấu vết tung tích mà tìm đến được Bình Nhạc trấn chứ? Giờ ta kêu Khế Nhạc leo lên núi Thúy Bình làm một chút kí hiệu nói cho bọn họ biết rằng tiểu kim long ở chỗ chúng ta.”

Nghe xong lời này, ghen tức của Tuấn Thúc lại càng thêm mạnh mẽ, tức tối thật lâu sau mới phun ra một câu hoàn chỉnh: “Ý của ngươi là muốn lưu hán lại?” Một câu ghen tuông tuôn ra mang đầy đủ hàm ý “Có hán thì không có ta” nhưng Tang Chi lại cố tình nghe không hiểu, gật đầu tán thưởng, “Đó là đương nhiên.”

Tiểu hồ ly vừa nói vừa đem tiểu ngọc long đẩy đến trước mặt Tuấn Thúc. Tiểu ngọc long e ngại lệ khí trên người phượng hoàng, dường như cũng nhận thấy được địch ý của Tuấn Thúc đối với mình nên sợ hãi trốn phía sau Tang Chi. Cảnh tượng này xem trong mắt Tuấn Thúc có vẻ càng phát ra... khó chịu!

Tiểu ngọc long một tay nắm chặt vai, một tay đặt trên lưng Tang Chi, bộ dạng đầm đìa đáng yêu, đôi mắt hồng hồng; trong khi đó tiểu hồ ly lại đưa tay nắm chặt tay hán bày một tư thế như gà mái đang bảo vệ gà con. Cảnh tượng như vậy khắc trong đáy mắt, phượng hoàng xấu xa cảm thấy trong lòng như có đoàn lửa hùng hực cháy lên, nóng bỏng đến đốt cháy sạch toàn thân, trừng mắt liếc hai người một cái rồi xoay người phẩy tay áo bỏ đi.

“Ngươi muốn như thế nào thì như thế đấy, ta mặc kệ!”

———— ta là đường phân cách tiểu kim long ————

Trong miếu thổ địa, Tang Chi vừa thắt nút áo lại cho người trước mắt vừa hơi hơi nhướn mắt nhìn đôi mắt trong suốt của đối phương, cắn răng do dự rồi cố gắng lần thứ N: “Tiểu ngọc long, ngươi tên là gì?”

Tiểu ngọc long hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng rồi ngược lên nhìn trời suy nghĩ, có vẻ như không hề có chút phản cảm nào khi bị kêu là “Tiểu ngọc long”. Tiểu hồ ly 囧, không bỏ cuộc tiếp tục hỏi: “Không cần ngăn người ra, nhanh chóng cẩn thận suy nghĩ, ngươi tên là gì? Ở đâu?”

Tiểu ngọc long bị Tang Chi mặc quần áo sắp xong, nghĩ muốn Tang Chi tiếp tục mặc quần áo cho mình bèn lung tung coi bỏ toàn bộ nút thắt, cảm thấy đúng lý hợp tình rồi mới thẳng người ưỡn ngực nhắm mắt lại chờ Tang Chi tiếp tục hầu hạ cho mình. Tang Chi nhìn tiểu ngọc long bày cái vẻ mặt hưởng thụ ấy ra, chỉ cảm thấy... cái đầu mình sắp nổ to biến thành hai cái.

Rốt cuộc là nàng trêu chọc phải thần linh phương nào vậy trời? Trước đây thì bị phượng hoàng xấu xa trêu đùa, hại nàng trở thành nữ giúp việc hồ ly phải hầu hạ hán ước chừng cả hơn một tháng. Khi phượng hoàng xấu xa cảm thấy đùa giỡn đã đủ, ngay tại thời điểm Tang Chi nghĩ rằng mình đã tu thành chính quả thì đột nhiên Bình Nhạc trấn lại xuất hiện một tiểu kim long lai lịch không rõ, hành vi cư xử lại giống y như gà con theo đuôi gà mẹ vậy, cứ hề thấy người lạ thì trốn đông trốn tây, suốt ngày chỉ kẻ cận bên nàng không chịu rời, ăn cơm mặc quần áo cái gì cũng không chịu tự làm mà hoàn toàn chỉ để cho một mình Tang Chi chăm sóc giống như tiểu hài tử mới sinh. Tiểu hồ ly mỗi ngày đều mệt mỏi đến mức kêu không ra tiếng.

Hít một ngụm khí lạnh, Tang Chi chống nạnh giả bộ tức giận: “Không phải ta đã dạy cho ngươi mặc quần áo như thế nào rồi sao? Thật vất vả mặc vào cho ngươi giờ sao lại cởi ra!”

Tiểu ngọc long mặc dù ngốc nhưng sau khi hóa thành hình người thì cũng đã là thiếu niên mười tám mười chín tuổi, mảy mảy tính toán, ngũ quan tinh xảo, mặc dù không có dáng vẻ tuyệt mỹ giống như Tuấn Thúc nhưng lại có hơn phần chính khí kiện khang chỉ có thiếu niên mới có. Cái gọi là nam nữ nói chung khác nhau, Tang Chi vì nghĩ đến tương lai có thể giúp cho tiểu kim long biết được đạo lý tay làm hàm nhai nên mới cùng với Khế Nhạc cất công tìm lão đại để dạy cho hán học được tự mặc quần áo và tập cầm đũa như thế nào, nhưng tiểu ngọc long cố tình lại giống như đã quen được người khác hầu hạ nên Tang Chi đành bất đắc dĩ phải tự mình giúp hán.

Đạo này, mỗi sáng sớm Tang Chi chỉ cần chậm trễ một chút chưa kịp đến giúp hán mặc quần áo thì tiểu ngọc long này tuyệt đối có thể khóa thân chạy đến trước giường Tang Chi, ngoan ngoãn chờ tiểu hồ ly tỉnh ngủ, sau đó hán đưa quần áo chủ động yêu cầu nàng hầu hạ mặc vào cho hán. Tang Chi vì không muốn mỗi sớm tỉnh dậy lại phải thấy ngay một nam nhân khóa thân đứng ở đầu giường khiến nàng sợ đến chết khiếp, nên mỗi buổi sáng sớm đành phải lệ rơi đầy mặt đến hầu hạ tiểu ngọc long rồi giường.

Nhưng giờ phút này thấy tiểu ngọc long lại cởi bỏ y phục mình vất vả mặc vào, Tang Chi tức giận dậm chân nói: “Ta mặc kệ ngươi, tên tiểu yêu ——”

Nói chưa xong, Tang Chi liền thấy bên hông trầm xuống, trấn định lại nhìn xem thì thấy đang ngồi đầu giường mà tiểu ngọc long lại thẳng tắp nhào vào trong lòng Tang Chi, cánh tay cứng như sắt vòng quanh eo nhỏ mảnh mai của tiểu hồ ly, trong mắt lại không có nửa điểm tà niệm đang chớp chớp nhìn lên Tang Chi. Giờ khắc này, tiểu hồ ly hoàn toàn ngờ ngác dờ khóc dờ cười để mặc tiểu ngọc long ở bên hông cọt đến cọt đi.

Động tác làm nũng như vậy cũng chỉ có tiểu ngọc long mới có thể làm được như thế hán là động vật vô hại thuần lương, làm cho nàng muốn tức giận cũng giận không được. Vỗ vỗ đầu tiểu ngọc long, Tang Chi cũng không giận, đang chuẩn bị kêu hán buông tay thì nghe một tiếng gào to tại cửa: “Ai nha, tội lỗi tội lỗi!”

Tang Chi quay đầu, thấy vẻ mặt ham chuyện bát quái của Khế Nhạc đang mãnh liệt nhìn chằm chằm bên này để xem kịch, nhưng nàng không hề có nửa ý ngưng ngưng, đảo trắng mắt rồi kéo tiểu ngọc long ra nói: “Cảm thấy tội lỗi mà ngươi còn xem?”

Khế Nhạc ho khan, mỉm cười bước vào nhà, “Tang Chi đại nhân chớ trách, ta là thấy đến giờ làm việc mới nhanh chạy đến, vô tình xem được mà thôi.”

Tiểu hồ ly thở ra một hơi dài, vẻ mặt mệt mỏi: “Thỏ thần vốn không có ngày nghỉ ngơi sao? Gần đây ta suốt ngày phải na theo tên tiểu ngọc long này mệt mỏi muốn chết, không có nửa ngày nghỉ ngơi được sao?” Dừng một chút, Tang Chi lại nghĩ tới chuyện mà nàng dặn dò Khế Nhạc đi làm, cũng hỏi:

“Còn nữa, ngươi rốt cuộc có tra ra thân phận của tiểu ngọc long hay không?”

Khế Nhạc trầm ngâm một phen, trầm đĩnh tiệt tiệt (chém đĩnh chặt sắt, quả quyết) nói: “Không có.”

Tang Chi nắm tay lại, thờ dài. Cây đào tình này quả thật lá gan càng ngày càng lớn. Kêu hắn đi điều tra thân phận tiểu ngọc long, hắn thu tiền đặt cọc một chút cũng không nương tay, nhưng tra xét hơn nửa tháng liền trả lời hai chữ “không có”!

Khế Nhạc thấy Tang Chi đang bưng bưng lửa giận nhanh chóng bổ sung thêm: “Bất quá theo ta tìm được, long có bạch long, thanh long nhưng chỉ riêng kim long là chưa từng nghe qua, nói không chừng tiểu ngọc long này hẳn là... là thần long!”

Nghe vậy, Tang Chi rốt cục không thể nhịn được nữa, rít gào nói: “Vô nghĩa! Điều này còn cần người nói sao?”

Khế Nhạc lau mặt đầy nước bọt, lòng tràn đầy ủy khuất ai oán nói: “Công chúa, Khế Nhạc chẳng qua chỉ là tiểu yêu một địa phương nên biết rất ít chuyện. Nếu muốn điều tra chân tướng tiểu ngọc long chắc chắn Phụng Quân đại nhân sẽ biết rõ, này...”

Tang Chi ông cả đầu cũng không biết lửa giận biến đâu mất tiêu, óc thì vận động xem xét lời của Khế Nhạc, mắt thì nhìn tiểu ngọc long đang tích cực tìm thú vui lăn ra đất để chơi với dây chuỗi đầu giường, đầu óc càng rối rắm thêm. Ai chẳng biết kiến thức của phụng hoàng xấu xa rộng hơn lớn hơn so với Khế Nhạc? Nhưng không phải...phụng hoàng vô xi kia còn đang khó chịu sao?

Ngày ấy, sau khi nàng không đồng ý cách xử lý của phụng hoàng xấu xa, tiểu hồ ly cũng không thấy mặt hắn nữa. Tang Chi cũng không hiểu rõ cuối cùng thì phụng hoàng xấu xa đang khó chịu cái gì mà cả hơn nửa tháng qua Tuấn Thúc giống như đang tránh mặt nàng. Cho dù có công vụ gì liên quan cũng toàn phái Thất Thủy và Khế Nhạc truyền lời qua lại. Nghĩ xong, tiểu hồ ly nhìn không được thờ dài một hơi, chống má do dự nói:

“Phụng hoàng xấu xa rốt cuộc là đang tức giận cái gì vậy?”

Nghe Tang Chi tự thi thảo, cây đào tình đứng bên cạnh cũng cúi đầu thờ dài: bởi mới nói, tiểu công chúa vốn đã không hiểu chuyện tình cảm gió mây rồi, mà ngay cả Phụng Quân đại nhân ngồi ăn đám cưới cũng không tự biết, đôi vợ chồng son này rốt cuộc thì đến khi nào mới chịu làm hòa với nhau đây? Mình còn phải chịu bộ mặt giận dỗi của hai người đến bao giờ?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Tiểu hồ ly còn chưa nghĩ thông suốt vì sao phụng hoàng xấu xa lại không được tự nhiên thì lại xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ.

Sáng sớm hôm nay, Tang Chi vừa tỉnh ngủ đã không thấy tiểu ngọc long đâu. Tiểu ngọc long hiện tại đã hiểu biết hơn một chút, đương nhiên tâm tính sẽ giống như con nít ham chơi chạy ra ngoài bắt cá hái hoa, nên mới đầu Tang Chi cũng không hề chú ý đến việc vắng mặt này. Nhưng đến giữa trưa sau khi làm xong công việc trở về lại vẫn không thấy tiểu ngọc long thì tinh thần mới hoảng lên một chút.

Tiểu ngọc long tuy rằng tâm tính giống trẻ con nhưng mỗi ngày đến giờ cơm tuyệt đối sẽ trở về nhà, ngoan ngoãn chờ ăn cơm. Nhưng sao hôm nay đến giờ này vẫn chưa thấy bóng dáng? Tang Chi càng nghĩ càng thấy không đúng mới cùng Khế Nhạc chạy xung quanh tìm kiếm, nhất là đến những nơi mà tiểu ngọc long thường chạy đến chơi, nhưng cũng không thấy bóng dáng.

Tang Chi tìm đập thành thạch hoảng sợ, dậm chân khoa tay rồi liền chạy tới Thanh Ngô cư xin giúp đỡ, cũng không ngờ lại thấy được cảnh tượng giằng co giữa Tuấn Thúc với tiểu ngọc long –

Thì ra, hơn nửa tháng nay phụng hoàng xấu xa hờ hững đối với Tang Chi cộng thêm công việc Thỏ Thần bận rộn, tiểu hồ ly còn phải chăm sóc tiểu ngọc long vừa mệt đến chết vừa thiếu thời gian nên Tang Chi luôn luôn rầu rĩ không vui. Mỗi ngày phải qua lại Thanh Ngô cư, Tang Chi đều phải bồi hồi do dự một phen mới có thể hạ quyết tâm đi sang.

Nàng cảm thấy quyết định lưu lại tiểu ngọc long không hề sai, vì thế Tuấn Thúc giận dỗi tiểu hồ ly thật là keo kiệt ích kỷ. Nhưng mặt khác, Tang Chi lại cảm thấy mỗi ngày không có cùng phụng hoàng xấu xa đầu vô mồm cũng là lạ sao ấy, ách ~ giống như có điểm thiếu thiếu?

Bởi như thế, mỗi lần tiểu hồ ly không có việc gì làm thì thường nhủ mi ngơ ngẩn đến xuất thần hoặc là nhìn trời thờ dài. Cuối cùng có một ngày, tiểu kim long ngờ nghệch khi cùng Khế Nhạc trở về miếu thổ thần, phát hiện căn nhà nhỏ bên cạnh mới chỉ vào hỏi: “Đây là nơi nào?”

Cây đào tình kinh ngạc, không thể tưởng được tiểu ngọc long ngoài chủ ý Tang Chi ra cũng sẽ thấy hứng thú đối với các chuyện tình khác xung quanh, “Thanh Ngô cư a.”

Tiểu kim long lại chậm rãi hỏi: “Vì sao mỗi lần Tang Chi đi đến nơi này đều phải thờ dài?”

Đối mặt với vấn đề có yêu cầu cao như thế, cây đào tình trầm ngâm một hồi rồi mới vuốt cằm nói: “Ách ~ nói với người như vậy đi, trong căn nhà này có một người đối với Tang Chi nhà người rất, rất quan trọng, nhưng hiện tại người quan trọng này lại đang giận dỗi Tang Chi. Tiểu cô nương da mặt lại mỏng không chịu đi xin lỗi, cho nên sự việc mới biến thành như hôm nay.”

Tiểu ngọc long cái hiểu cái không gật đầu, người rất quan trọng? Chẳng trách Tang Chi không vui, nếu nàng da mặt mỏng không muốn đi xin lỗi, thì mình

cũng có thể đại diện nàng đi xin lỗi người rất quan trọng này chứ? Vì thế hôm sau, tiểu ngọc long đẩy cửa tiến vào Thanh Ngô cư, từ đó câu chuyện mới xảy ra...

Lúc đó bản thân Tuấn Thúc đang xem công văn, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng động liền biết đã có khách không mời mà đến nhưng vẫn dương dương tự đắc xem tiếp công văn gì đó như trước, đợi đến khi người kia đã bước vào trong sảnh trước mới trầm giọng nói: “Nếu đã đến đây thì không cần lên lút.”

Âm thanh dừng lại thì bên ngoài tám bình phong quả nhiên xuất hiện một bóng người.

Tuấn Thúc hạ công văn xuống, đôi mắt híp lại xem xét kỹ lưỡng người đang tới, hừ lạnh: “Sao vậy, không nhận được muốn hành động phải không?” Dứt lời, ánh mắt sát khí sắc bén, ngữ khí cũng lạnh xuống ba phần, “Nói mau, ngươi tới Bình Nhạc trấn rốt cuộc có mục đích gì?”

Bên này tiểu ngọc long nghe vậy vẫn ngây ngốc ngờ ngạc như trước, gãi gãi đầu điệu bộ nghe không hiểu Tuấn Thúc đang nói cái gì, đang muốn mở miệng liền lại bị Tuấn Thúc ngắt lời nói: “Nơi này chỉ có ngươi và ta, cần gì phải giả bộ?”

“... ..” Tiểu ngọc long không nói lời nào, nhìn trời tiếp tục tỏ vẻ khó hiểu.

Tuấn Thúc thường thức những ngón tay ngọc của mình, “Hoặc là, ta đổi cách nói chuyện. Ngươi ngàn dặm xa xôi đến Bình Nhạc trấn là có chuyện gì vội vàng, Ly Vẫn?”

Nghe hai chữ “Ly Vẫn”, cuối cùng tiểu ngọc long cũng có chút phản ứng, giật mình đôi mắt sáng lên tựa hồ nhớ tới cái gì, lắp bắp lặp lại: “Ly...hôn...”

Tuấn Thúc ý cười rã rời: “Đừng nói với ta ngươi khờ thật đó nha, bản Phụng Quân không tin đâu.” Dứt lời liền quát lên một tiếng, ống tay áo đã phát lên, tiểu ngọc long sợ hãi kêu lên, theo bản năng lui về phía sau hai bước tránh được tập kích.

Tuấn Thúc khịt mũi, chung quanh đã tràn đầy hắc ám lệ khí, “Không phải choáng váng sao? Choáng váng làm sao còn có thể trốn được vậy?”

Tiểu ngọc long lão đảo, thiên tính của động vật nói cho hắn biết “Người rất quan trọng” này không phải đang có ý tốt lành gì, giờ phút này, ý định xin lỗi đều theo gió mây bay mất, quan trọng là chạy!

Nghĩ vậy, tiểu ngọc long quay người chạy ra bên ngoài Thanh Ngô cư, ra đến cửa còn chưa kịp thấy rõ cảnh tượng liền thấy trước mắt nhoáng lên một cái, “Người rất quan trọng” đã lập tức hiện ra trước mắt.

Tuấn Thúc lớn tiếng: “Ly Vẫn, còn muốn giả vờ đến khi nào? Nói, vì sao long tộc các ngươi muốn tới Bình Nhạc trấn, có phải gần đây Ma tộc lại bắt đầu rục rịch tại vùng phụ cận núi Thúy Bình không, đã có chuyện xảy ra?”

Tiểu ngọc long thấy Tuấn Thúc chắn đường đi thì biết hôm nay trốn không thoát mà chỉ có thể chiến đấu tới chết. Nghĩ một cái như vậy, ngực không biết vì sao lại cháy sạch không khí, lục phủ ngũ tạng giống như bị lửa thiêu nóng lên, mặc dù nóng nhưng cũng không hề đốt cháy, mặc dù muốn phát tiết nhưng lại không thấy lời ra.

Tiểu ngọc long khó khăn che ngực lại, mắt thấy Tuấn Thúc tiến đến gần, trong nháy mắt hét lên một tiếng lớn rồi lăn sang một bên, khi đứng thẳng lại thì toàn thân cũng đã được bao bởi một tầng chân khí tức giận giống như Tuấn Thúc.

Tuấn Thúc cười khiêu khích: “Đúng rồi, bộ dạng như thế này mới giống –” Nói được một nửa, Tuấn Thúc đang tự nhắm xem làm thế nào để vạch trần gốc gác Ly Vẫn, chợt nghe phía sau truyền đến âm thanh quát mắng quen thuộc: “Tuấn – Thúc –”

Vừa quay đầu lại, chưa kịp thấy rõ sự vật trước mắt, Tuấn Thúc chỉ kịp nghe âm thanh vãi vốc bị xé rách cùng với âm thanh vật gì đó đâm xuyên vào trong ngực, sau đó là một cơn đau đến tận tâm liệt phê. Miệng nhìn không được phát ra tiếng rên rĩ, phụng hoàng xấu xa ôm vết thương cũ chưa lành lại thêm vết thương mới ở ngực, gian nan ngẩng đầu lên thì chỉ thấy Tang Chi vẻ mặt giận dữ đang nhìn mình chăm chăm.

“Ngươi là tên khốn kiếp! Lại đi bắt nạt tiểu ngọc long!”

Tuấn Thúc lại phát ra một tiếng kêu đau đớn rồi ngay lập tức quỵ xuống mặt đất, vì đau đớn quá độ nên cái trán cũng đổ ra một tầng mồ hôi lạnh, ủy khuất nghĩ: Con mắt nào của nàng thấy mình bắt nạt tiểu ngọc long? Thần Long Thất hoàng tử Ly Vẫn – Anh dũng thân võ, pháp lực siêu quần, tuổi còn nhỏ đã lập được kỳ công, chính mình còn không phải là đối thủ của hắn? Hảo hao phí tâm cơ giả vờ như thế, nguyên nhân chắc chẳng qua cũng là muốn đến Bình Nhạc trấn để tiếp cận Tang Chi mà thôi.

Mình bày ra trăm phương ngàn kế chu toàn cho tiểu hồ ly như thế, trái lại, tiểu hồ ly vì một Ly Vẫn mà lại làm tổn thương mình, thật sự là... thật sự tốt! Thảm rồi, Tuấn Thúc một ngụm oán khí vận lên không được bèn trực tiếp ngắt đi.

————— ta là đường phân cách ủy khuất —————

Lúc tỉnh lại, phụng hoàng xấu xa đã nằm ở Thanh Ngô cư, giữa lúc tinh thần vẫn còn đang mông mông lung lung thì chợt nghe âm thanh vạn phần lo lắng của tiểu hồ ly: “Thế nào? Có phải bị thương rất nặng hay không?”

Thanh âm Tang Chi vốn mềm nhẹ, âm điệu lo lắng như vậy có vẻ càng phát ra thanh thúy rõ ràng hơn. Tuấn Thúc nằm ở trên giường, khi ý thức dần dần thanh tỉnh thì miệng vết thương cũng truyền đến từng trận đau nhức, tim... không hiểu sao lại nổi lên vị ngọt nhẹ nhẹ. Ừm~~ xem ra tiểu hồ ly đã hiểu được dụng ý của mình, cũng không uổng bản Phụng Quân ngày đêm làm việc, ngay cả bệnh nặng mới khỏi cũng chưa kịp dưỡng thương cho thật tốt đã

liền đi tìm hiểu lai lịch của tiểu ngọc long. Coi như người có lương tâm, biết thương ta, biết đau lòng.

Khóe miệng Tuấn Thúc hơi mân mê, chợt nghe tiếng cười khiêu khích của Bích Nữ : “Xem người đau lòng kìa, chẳng phải chỉ là vết thương nhẹ thôi sao, không có việc gì đâu, ta cho hán một chút thuốc, mấy ngày sau hết bệnh liền.”

Phượng hoàng xấu xa theo bản năng hồ hấp chậm lại, cảm thấy chỉ cần hơi dùng lực một chút thì trong ngực liền giống như bị lửa thiêu nóng bỏng xé rách, không khỏi cắn răng thầm rủa: Nữ nhân ngọc ngà! Bích Nữ chết tiết này, ta bị thương nặng như vậy mà lại nói vết thương nhẹ thôi? Cho dù vết thương thật sự nhẹ cũng nên dọa tiểu hồ ly để cho nàng lại đến hầu hạ ta mười ngày nửa tháng chứ.

Tuấn Thúc nghĩ vậy, không tự giác lại giật mình, tự hỏi mình rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao lại đứng như lời nói của Thất Thủy, vốn tưởng là chỉ trêu đùa tiểu hồ ly mà thôi, giờ lại muốn... đem nàng ở lại bên người mình? Phượng hoàng xấu xa bị chính ý nghĩ của mình làm cho sợ hãi, còn đang trầm tư thì nghe bên ngoài Tang Chi lại nói:

“Cái gì vết thương nhẹ? Người xem, cánh tay, ngực, còn có này, này, ngay cả trên mặt đều là miệng vết thương, Bích Nữ tỷ tỷ, có thể bị hủy dung* hay không a?” (phá hủy khuôn mặt, nhan sắc)

Tuấn Thúc nghe những lời này thì lại nhú mi, không đúng a, bản Phượng Quân chỉ bị thương ở ngực, cánh tay hai má cũng có miệng vết thương hời nào?

Bên ngoài Thất Thủy than thở: “Tang Chi tỷ tỷ cũng đừng quá ngạc nhiên, bất quá chỉ là một vài miệng vết thương nhỏ làm sao có thể lợi hại như vậy? Ta xem hán da thô thịt nhiều, cần bản sẽ không có việc gì đâu.”

“Không có việc gì?” Tang Chi kêu sợ hãi, “Còn nói không có việc gì, người xem tiểu ngu ngọc sợ muốn chết!” Thất Thủy bị nắng không hó hể tiếng nào nữa, ngược lại Bích Nữ lại cười khanh khách nói: “Thất Thủy người đừng oán thán, tiểu hồ ly đang biểu lộ tình thương của mẫu thân đó mà ~ “

Bên trong Tuấn Thúc càng nghe càng thấy không thích hợp, bản thân muốn ho khan gọi Thất Thủy vào liền chợt nghe một âm thanh truyền tới, cảm thấy như có một tiếng sét đánh ngang tai, trong đầu trống rỗng. Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nam nhân trẻ con nói: “Tang... Đói —— “

Tiểu hồ ly ôn nhu dỗ nhẹ nói: “Tiểu ngọc long đói hả? Chờ một chút nha, chờ lấy thuốc xong, chúng ta trở về ăn cơm, được không?”

Trong lúc nhất thời, hai tay Tuấn Thúc nắm chặt, cảm thấy ngực bắt đầu phát ra đau đớn càng nhiều, mồ hôi lạnh đổ ra trên lưng, trên cổ, trên trán, người nào đó rốt cục không nhìn được ghen tuông, giận dữ: Thì ra tiểu hồ ly không phải đau lòng vì mình mà là vì tên giả ngu ngọc Ly Vãn kia. Hán đánh vài ba cái rồi hét lên té lăn ra đất, chỉ thấy xước vài vết thương nhỏ xíu, so với vết thương nặng đổ máu của mình đáng lẽ phải được chú ý nhiều hơn chứ? Huống chi... Tiểu hồ ly chính là đầu sỏ hại mình bị thương, đúng! Đầu sỏ gây họa đó nha, cho dù không nhớ tình bạn cũ, nàng cũng nên đi vào buồng nhìn hán một chút chứ?

Phượng hoàng xấu xa ở bên trong đang tổn hơi thừa lời tức tối dâng tràn, bên ngoài Khế Nhạc cũng đã đến đây, vừa vào phòng liền cất cao giọng nói: “Công chúa, cơm nấu xong rồi.”

Tiểu ngọc long nghe vậy lại có một loại cảm giác hưng phấn không giải thích được, “Com! Bánh bao!”

Tang Chi đáp lại, “Vậy chúng ta đi thôi.”

Phượng hoàng xấu xa hơi nhếch đôi môi cánh hoa, ngực buồn đau. Đi? Cứ như vậy mà đi sao? Chẳng lẽ tiểu hồ ly đến đây chỉ là để tìm Bích Nữ lấy thuốc rịt thương cho Ly Vãn? Sẽ không có một chút ý tứ là sẽ vào trong xem mình ra sao?

Thất Thủy tựa hồ cũng có cảm ứng tình cảm giống với chủ nhân mình, thấy Tang Chi nắm tay tiểu ngọc long cao bằng ngựa mạnh bằng trâu đi tới cửa, rốt cục nhìn không được lên tiếng: “Ách ~ Tang Chi tỷ tỷ, người... cứ như vậy mà đi sao?”

Tang Chi nói: “Không đi chẳng lẽ còn ở lại dùng cơm?”

Thất Thủy vò đầu: “Vậy... Không nghĩ đến chuyện gì khác sao?”

Tiểu hồ ly cười lạnh, “Chuyện khác gì? À, thật ra ta mới đầu muốn sang để nói chuyện với người nào đó một chút, thế nhưng vừa bước vào nhà đã thấy có người bắt nạt tiểu ngọc long. Bất quá, quên đi, bản công chúa đại nhân đại lượng, vì không muốn bất hòa nên ta không so đo.”

Phượng hoàng xấu xa nghe được càng chán nản, Thất Thủy vẫn còn cố gắng nói vào: “Nhưng Tang Chi tỷ tỷ, Phượng Quân nhà ta... Phượng Quân còn ngất xỉu ở bên trong, người, người không muốn hỏi thăm một chút thương thế của hán như thế nào sao?”

“Ừ nhỉ”, tiểu hồ ly cũng đáp ứng, giọng trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi: “Thương thế như thế nào?”

Bích Nữ đáp lại, “Thủ pháp của tiểu hồ ly người chính xác ghê luôn, một trào kia đánh xuống liền xé rách vết thương cũ vừa khép miệng của hán, ha ha, người ta nói vết thương cũ chưa lành đã có thêm vết thương mới, chắc giờ này thật sự ngay cả thịt gân xương cốt gì cũng đều đau đó!”

Dứt lời, bên ngoài thoáng chốc lặng im. Phượng hoàng xấu xa híp mắt lại, trong lòng nở ra vô số đóa hoa nhỏ: Tiểu hồ ly đau lòng áy náy, rốt cục rồi cũng biết bản Phượng Quân so với tiểu ngọc long kia tốt hơn ngàn lần vạn lần... .

Bản thân đang suy nghĩ, bên tai Tuấn Thúc lại lập tức truyền đến tiếng vỗ tay nhiệt liệt: “Rất tốt, rất tốt! Ta ước gì hán đau chết ở trên giường luôn! Khế Nhạc, tiểu ngọc long, chúng ta đi!”

“.....” Lập tức, “vô số đóa hoa trắng nhỏ” trong lòng phượng hoàng xấu xa đều gây rụng, bắt đầu khô héo. Tang —— Chỉ —— Ngươi điên rồi! Dù tuyệt tình! Ta khắp nơi bảo vệ ngươi, giúp đỡ ngươi, thế nhưng ngươi lại nguyên rủa ta đau đến chết! !

Trong phòng Tuấn Thúc nghiêng răng nghiêng lợi, bên ngoài Bích Nữ lại như đổ thêm dầu vào lửa, mở miệng để thêm vào: “Hoa roi hữu ý, nước chảy vô tình, quân hữu tình, thiếp vô tình a ~~~~~”

Phượng hoàng xấu xa ôm ngực, nổi trận lôi đình: Tang Chỉ, ngươi được lắm... thật sự được lắm!! Lại hít vào một hơi, mắt Tuấn Thúc bắt đầu nhắm lại, lại ngất đi một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Phượng hoàng xấu xa lần này ngất đi cũng thật là lợi hại. Cũng không biết là do thật sự ăn dấm chua hay là do một trào rất đòi mạng kia của tiểu hồ ly mà đến nửa đêm Tuấn Thúc lại bắt đầu sốt nhẹ nặng nề mê man làm cho Bích Nữ cùng Thất Thủy bắt đầu hoảng đến luống cuống tay chân.

Khi Tang Chỉ bị Thất Thủy kéo xềnh xệch đến Thanh Ngô cư thì thấy Bích Nữ đang đắp khăn lên trán Tuấn Thúc, Phượng Quân đại nhân ngày xưa ngọc thụ lâm phong bao nhiêu thì nay hai má ửng hồng, miệng thì thảo luận cái gì không rõ tiếng. Tiểu hồ ly thấy tình cảnh này thì cảm thấy hô hấp cứng lại, tâm kým lòng không đậu như có âm thanh lộp bộp run rẩy, cúi đầu không nói.

Y phục của Tuấn Thúc xộc xệch, cổ áo mở rộng lộ ra làn da phỉm hồng ở ngực, ở trên dường như còn có một chút mồ hôi trong suốt không giống ngày xưa, đầu tóc rối tung lên, mắt phượng nhắm chặt, môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, thật sự là... mang vẻ dụ hoặc nói không nên lời.

Thất Thủy túm Tang Chỉ kéo đến bên giường “Tang Chỉ tỷ tỷ, ngươi đừng có đứng bất động ở cửa vậy, mau qua ngó Phượng Quân nhà ta một chút a.”

Tiểu hồ ly sợ bị Bích Nữ và Thất Thủy nhìn thấy tâm tư của bản thân, mặt và tai đều hồng lên nhưng ánh mắt vẫn nhìn không được hướng nhìn vào ngực Tuấn Thúc, bụng thì nghĩ một đặng miệng lại nói một nẻo: “Hắn bị bệnh các ngươi kêu ta tới nhìn để làm chi, ta có hiểu y thuật đâu.”

Bích Nữ nghe vậy, cầm khăn tay che miệng cười duyên: “Tiểu hồ ly ngươi đứng là không hiểu y thuật thật, nhưng ngươi có từng nghe qua một câu rằng chuông ai buộc thì người đó cời không?”

“Người buộc chuông?” Tang Chỉ cắn môi dưới, “Chứ không phải là ta đánh hắn một trào thôi sao, giờ chỉ cần hắn trả lại ta một trào là được chứ gì?” Tang Chỉ mặc dù ngoài miệng thì cứng rắn nhưng ánh mắt lại bán đứng nàng cứ luôn nhìn Tuấn Thúc không hề rời đi. Kỳ thật... Tang Chỉ không nghĩ Tuấn Thúc xấu xa như vậy, cũng chẳng vong ân phụ nghĩa hay tuyệt tình tuyệt nghĩa cái gì, lúc ban ngày đang nổi nóng mới nói ra những lời như vậy.

Vốn dĩ ngoài miệng đã phát tiết đủ, ai ngờ buổi tối Thất Thủy lại đột nhiên chạy đến nói phượng hoàng xấu xa nghe xong lời nói của Tang Chỉ thì tức giận đến ngất đi. Đã vậy nàng ta còn rom róm nước mắt ăm ăm tai nói, Tuấn Thúc thử tiểu ngốc long như vậy cũng là vì Tang Chỉ, chỉ sợ hắn có rắc tâm khác, tuy rằng phương pháp có thể có chút không phù hợp nhưng thật sự là vì tiểu hồ ly.

Tang Chỉ càng nghe tâm lại càng đau, ảo não đã mau tăng lên gấp trăm lần ngàn lần, giờ phút này thấy tình trạng phượng hoàng xấu xa như vậy lại hận không thể thu hồi lời nói lúc ban ngày của mình, nhưng mình đường đường là công chúa Thanh Khâu quốc, không muốn muối mặt xin lỗi nên vẫn chống chế: “Nào có nam nhân nào lại nhỏ mọn như hắn? Mới nói hắn vài câu thì hắn sẽ chết không còn muốn sống? Hơn nữa, hắn xứng đáng bị ta đánh. Bình thường không phải hắn rất lợi hại sao? Sao mới bị vết thương nhỏ như vậy mà còn có thể phát sốt...”

Mặc dù nói như thế, ánh mắt lại bán đứng mình, cứ nhìn mãi về hướng Tuấn Thúc bên kia, Bích Nữ thấy thế cười ra tiếng trêu chọc: “Xem, xem, không phải tiểu hồ ly rất quan tâm tiểu phượng hoàng sao, cần gì phải giả bộ chứ?”

Nghe xong lời này, Tang Chỉ chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, lấp bắp giải thích: “Ai, ai quan tâm hắn? Ta chỉ là... chỉ là sợ hắn thật sự muốn chết thật, ta còn phải mở ra huyết trận gì đó để cứu hắn. Đúng! Tại ta sợ đi cứu hắn!”

Bích Nữ mỉm cười, không trêu chọc lời nói của tiểu hồ ly nữa: “Nhưng mà quay về vấn đề, Thất Thủy xác thực nói đúng phân nửa, bây giờ tiểu phượng hoàng trong lòng bị tụ huyết không tan nên sinh ra sốt nhẹ, thật là không thể coi thường.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tang Chỉ trừng lớn mắt kêu lên sợ hãi, ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện mình chỉ nói vài câu giận dữ đã có thể làm cho phượng hoàng xấu xa giận quá hóa thành bộ dạng như vậy. “Vừa rồi các ngươi nói cái gì người buộc chuông phải cời chuông, vậy muốn ta làm gì?”

Bích Nữ không đáp lời Tang Chỉ, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nắm lấy vai Tang Chỉ đem dẫn đến bên giường, ý bảo nhìn chăm chú vào Tuấn Thúc. Tiểu hồ ly vuốt cằm, chỉ thấy Tuấn Thúc hơi hơi lắc đầu, hàng lông mày xinh đẹp xinh đẹp khẽ cau lại, miệng than thở tựa hồ muốn nói cái gì.

“Ngươi đưa lỗ tai nghe xem hắn đang nói gì.”

Tang Chi gật đầu, cúi đầu nín thở nghe xem phượng hoàng xấu xa đang nói cái gì, tai ghé sát miệng một lát liền cảm thấy như sét đánh ngang tai, đứng sững sờ tại chỗ không thể nhúc nhích được. Tuấn Thúc nhắc đi nhắc lại chỉ là hai chữ: “Tang Chi... Tang Chi...”

Trong lòng bàn tay của tiểu hồ ly đầy mồ hôi, ngay lúc này nói không nên lời, cắn cắn môi dưới mà đáy lòng là vui là mừng như nai con đang chạy loạn, tim đập điên cuồng như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Bản thân còn đang chìm đắm vui mừng, lại nghe Tuấn Thúc nói một câu: “Tang Chi... Tang Chi, ngươi điên rồi! Ngươi... là hồ ly đáng chết!!”

Tang Chi đứng phắt dậy, hai tay nắm chặt, hận không thể đâm một quyền vào khuôn mặt tuần tú kia: “Đây là nam nhân kiểu gì hả? Sao mà keo kiệt quá vậy, phát sốt rồi mà cũng không quên nguyên rủa ta, quả nhiên Phượng tộc không có cái gì tốt!!”

Thất Thủy nghe vậy, ừy khuất chu môi nhỏ giọng thăm biện bạch: “Phượng Quân nhà ta ngày xưa rất độ lượng, chỉ là khi gặp được Tang Chi tỷ tỷ ngươi _____”

“Ta thì làm sao?” Tiểu hồ ly nghiêng răng nghiêng lợi, nhất thời tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước, bệnh công chúa lại nổi lên không màng Tuấn Thúc sống hay chết liền hào hùng nói: “Phượng hoàng chết tiết, phượng hoàng xấu xa, ngươi đứng lên cho ta! Cùng ta nói cho rõ ràng ~~~~”

“Phốc!” Vừa dứt lời, mọi người chợt nghe đầu giường truyền đến một thanh âm vang động, Tang Chi vừa quay đầu lại thì thấy phượng hoàng xấu xa đang phun ra máu đen, mắt phượng hé ra, ánh mắt mê man, thật sự là... ai oán nói không nên lời.

Thấy thế, Thất Thủy cùng Bích Nữ hô to vạn tuế: “Tốt lắm tốt lắm, tị huyết tan!”

“Ô ô, Phượng Quân ngài rốt cục tỉnh rồi, ngài làm ta sợ muốn chết.”

“Ta đã nói chỉ cần ngươi cời chuông thôi.” Bích Nữ có ý đụng đụng vào cánh tay phải của Tang Chi, cũng không thèm liếc mắt nhìn tới Tuấn Thúc một cái mà nắm tay Thất Thủy nói ngay: “Tốt lắm, ta cùng tiểu oa nhi đi bên ngoài làm việc, việc này giao cho ngươi.”

“A?” Tang Chi tròn mắt há hốc mồm, ngón tay chỉ chỉ vào mũi mình miệng lắp bắp. Bích Nữ vừa rồi là có ý gì? Nơi này liền giao cho nàng? Muốn, muốn nàng chăm sóc phượng hoàng xấu xa?

“Ta...” Tiểu hồ ly nói chưa xong, Bích Nữ đã thúc giục Tang Chi đến đầu giường, cười dài nói nhỏ: “Ngươi đánh hấn một trào thì cũng nên chịu một chút trách nhiệm chứ. Tiểu phượng hoàng bây giờ còn đang bị thương, nhớ đó, vợ chồng son đừng lại cãi nhau nha.”

Tang Chi vừa nghe ba chữ “Vợ chồng son”, cả mặt đều đỏ lên, bên này Tuấn Thúc thật ra đang nằm hồi phục trên giường nên ngay cả hừ lạnh cũng không có. Thất Thủy đề mặc cho Bích Nữ kéo ra ngoài, thoáng chốc, nội thất to như vậy chỉ còn lại có Tang Chi cùng Tuấn Thúc hai người, không khí có phần hơi xấu hổ.

Tiểu hồ ly đưa lưng về phía giường, cảm thấy tay chân thừa thãi, nên làm cái gì bây giờ? Nên xin lỗi phượng hoàng xấu xa? Không muối mặt thế được. Chửi bới hấn một chút? Ách ~~~ vừa rồi Bích Nữ mới nói hấn không thể lại chịu kích thích, nam nhân vì buồn bã mà thành như vậy, thật đúng là thế gian kỳ lạ hiếm có.

Tang Chi thở dài, đứng lúc này lại thoáng nhìn thấy khăn tay để ở đầu giường, cuối cùng trong lòng cũng hạ quyết tâm chậm chậm đi qua ngồi ở đầu giường, ngón tay run rẩy rồi hạ quyết định cầm lấy khăn tay, giả vờ giả vịt thay Tuấn Thúc lau mồ hôi, ngữ khí cũng là ôn nhu chưa từng thấy: “Miệng vết thương... Khụ, có còn đau hay không?”

Được rồi, bản công chúa đại nhân đại lượng, thân là nữ trung hào kiệt, sẽ không so đo với tiểu nam tử như ngươi, nếu là do ta đánh ngươi một trào, bản công chúa đành phải hạ mình vậy. Tang Chi suy nghĩ xong, nhẹ hắng giọng, tay định lau mồ hôi lại bị chặn lại ở giữa không trung. Tuấn Thúc mắt phượng thâm thúy thâm trầm nhìn không thấu đang suy nghĩ cái gì, nắm cánh tay Tang Chi, ngữ khí lạnh lùng dị thường: “Đừng chạm vào ta.”

“.....” Chỉ có bốn chữ thế thôi nhưng ngay lập tức làm cho Tang Chi hồn phi phách tán, không biết trả lời như thế nào.

Tuấn Thúc trong mũi hình như hừ một tiếng, nghiêng người nằm quay mặt vào trong tường, lại buông thêm một câu như đâm vào ngực Tang Chi: “Ta không phải là tiêu ngọc long gì đó của ngươi, nếu yêu hấn thì qua lau hấn đến chết đi, đừng ở nơi này nịnh bợ.”

Tang Chi nuốt nuốt nước miếng, trong ngực sao tự nhiên lại đau đến nói không nên lời, cảm thấy thật khó chịu, thật lâu sau khi ổn định tinh thần lại được rồi mới đứng lên nói: “Được, được... Phượng hoàng xấu xa ta sẽ nhớ kỹ lời ngươi!!”

Dứt lời, Tang Chi nhấc chân định đi ra ngoài nhưng lại không biết vì sao mà cảm thấy bên hông lập tức bị một vòng tay giữ lại, lão đảo ngã vào trong lòng phượng hoàng xấu xa. Tang Chi còn chưa kịp nhìn rõ phượng hoàng thì môi đã bị hơi thở ấm áp đè lên. Tim tiểu hồ ly ngừng khoảng nửa giây, trong đầu chỉ hiện lên một cái ý niệm:

Ông trời của ta ơi!

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Tang Chi đặt biệt danh “Phượng hoàng xấu xa” cho Tuấn Thúc hóa ra lại vô cùng chính xác. Quả thật Tuấn Thúc có tất cả những xấu xa tự cổ chí kim, từ trên trời xuống tới đất hình như đều tập trung hết vào trong người phượng hoàng.

Lúc tiểu hồ ly đến Thanh Ngô cư rồi cùng Thất Thủy và Bích Nữ nói chuyện chit chít meo meo là Tuấn Thúc đã mơ mơ màng màng tỉnh lại. Tuy thần trí thì tỉnh táo nhưng thân thể thì lại chưa kịp thức tỉnh. Phượng hoàng xấu xa nửa mở nửa tỉnh hết nghe Tang Chi lúc thì gào to, lúc thì lại cúi đầu lằm bằm nói cái gì, mặc dù âm thanh nghe không lớn lắm nhưng tâm cũng đã chảy ra dòng nước ấm áp.

Ai ngờ còn đang trầm mê thì chợt nghe tiểu hồ ly sợ hãi kêu ra tiếng: “Phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng xấu xa, người đứng dậy cho ta! Giờ cùng ta nói cho rõ ràng ~~~~”

Một tiếng thét đáng giật mình như vậy làm Tuấn Thúc liền mở mắt, yết hầu có vị ngọt ngào xong rồi phun ra máu, cảm giác trong lòng cũng muốn xuất huyết như vậy —— mình đã bị như vậy rồi mà Tang Chi còn la hét muốn giết muốn băm thịt, chẳng qua chỉ đánh nhẹ tiểu ngọc long một cái, hấn chỉ bị vài vết thương nhỏ không đến nơi đến chốn mà làm cho nàng đau lòng đến như vậy? Trái lại, mình bị nàng làm bị thương đến sốt nhẹ mà nàng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Thầm rửa một hồi, phượng hoàng xấu xa cảm thấy đáy lòng nóng như bị lửa thiêu, hô hấp thất lại, rõ ràng nằm ở trên giường nhưng lại không nhúc nhích được. Bích Nữ khi này nhờ Tang Chi chăm sóc hấn, tiểu hồ ly liền bày ra vẻ mặt khó xử, đáng vẻ vừa sợ lại vừa kích động, chẳng lẽ ở cùng hấn một chỗ thật thống khổ đến như vậy sao??

Tuấn Thúc nhủ mi lại suy ngẫm mà tìm thì dường như đã thu lại thành một nhúm. Quan hệ với Tang Chi trở nên tệ như vậy từ khi nào? Hay là... vốn dĩ ngay từ lúc bắt đầu? Đứng, hấn thừa nhận mình lúc đầu bày kế hãm hại Tang Chi khiến nàng phải làm thổ thần, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Nhưng mà nàng gây ra bao nhiêu họa lớn đến họa nhỏ? Chẳng phải lần nào cũng là do mình hỗ trợ giải quyết đấy thôi? Ngay cả công việc thư văn của thổ thần tiểu hồ ly còn không biết cách giải quyết, chẳng phải lần nào cũng là do mình sai Khế Nhạc vụng trộm đem đến cho mình phê duyệt đó sao? Chuyện lớn nhỏ ở Bình Nhạc trấn đều được chu toàn chẳng phải là do mình cầm tay chỉ dạy cho Tang Chi làm sao?

Cái gọi là đến ở Bình Nhạc trấn để giám sát tiểu hồ ly thực ra căn bản chính là tự mình đi làm bảo mẫu cho tiểu hồ ly, hi mũi chùi đít giải quyết mọi việc... Bây giờ, chỉ vì xuất hiện một tiểu long không rõ lai lịch mà Tang Chi liền hoàn toàn xô toét mình! Tuấn Thúc càng nghĩ càng buồn phiền, hai tay cũng dần dần nắm chặt lại, lòng đang đau đớn kích động bỗng giật mình vì cảm giác có một chiếc khăn tay đang lau mồ hôi trên trán, vừa mở mắt lên nhìn thì đúng là khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của tiểu hồ ly, môi anh đào hé hé, giọng nói êm ái: “Miếng vết thương... Khụ, còn có đau hay không?”

Hô hấp Tuấn Thúc lập tức ngừng lại, trong đầu lại đột nhiên hiện lên hình ảnh Tang Chi thay quần áo lau miệng cho Ly Vãn, rồi lại nghĩ tới tình cảnh người nào đó vô lương tâm vì hiện tại mất trí nhớ mà vừa kéo vừa ôm Tang Chi, tay theo bản năng đưa ra giữ chặt bàn tay mềm kia lại, cắn răng nói: “Đừng chạm vào ta.”

Khi cảm thấy bàn tay nhỏ bé đang rõ ràng run rẩy, trái tim phượng hoàng xấu xa đau đớn như bị xé mở từ đầu đến đuôi, nhưng khi lòng còn đang tự hỏi rốt cuộc là mình làm sao vậy thì miệng cũng đã thốt ra lời nói mang đầy vị đắng chua. Quả nhiên đúng là mình đang ghen tị với Ly Vãn sao?

Hấn ký khế huyết, sử dụng mỹ nhân kế... Làm nhiều chuyện cho nàng như vậy, nhưng tiểu hồ ly vẫn không chịu liếc mắt nhìn hấn một cái, mà lại cố tình vì tiểu ngọc long cái gì cũng không biết kia chỉ cần nhìn nàng bằng đôi mắt trong suốt thì tiểu hồ ly sẽ tin hấn ngay!

”Được, được... Phượng hoàng xấu xa ta sẽ nhớ kỹ lời người!” Sau khi Tang Chi rống xong lúc này Tuấn Thúc mới hoàn hồn lại. Khi thấy tiểu hồ ly dậm chân muốn đi thì trong đầu như có tiếng sét vang lên, đầu óc đang loạn thành một đồng bóng bỗng nhiên hiện ra rất nhiều ý niệm kỳ lạ:

Không thể để cho nàng đi!

Bắt lấy nàng! Không nên để cho Ly Vãn có thừa dịp mà đoạt cơ hội.

Ly Vãn thật đáng giận, Ly Vãn thật âm hiểm, giả bộ mất trí nhớ giả bộ thuần lương, dựa vào cái gì mà hấn có thể ôm ấp áp áp tiểu hồ ly nhưng mình lại không thể? Dựa vào cái gì mà hấn có thể ở trong miếu thổ địa, cho dù quá khứ hay tương lai tiểu hồ ly là của hấn !!!

Phượng hoàng xấu xa dưới đáy lòng hò hét tuyên bố quyền sở hữu, cơ thể đã muốn hòa với ý thức ôm chặt Tang Chi, môi cũng đặt lên môi của đối phương, ngay lập tức tìm trở nên ấm áp. Môi của tiểu hồ ly mềm mềm, thơm thơm, dường như... còn có một chút vị ngọt, Tuấn Thúc dựa vào bản năng vừa chà sát, mút, vừa cắn liếm, hàm răng chạm vào nhau, da thịt thân mật lập tức liền không biết chừng mực đã vron đầu lưỡi muốn công thành đoạt đất.

Bên này Tang Chi đã sớm sợ hãi không suy nghĩ được cái gì, nhân lúc Tuấn Thúc hơi hơi buông mình ra để giữa hai người có khe hở có thể hô hấp, tiểu hồ ly thờ hồng học nghen nói: “Phượng hoàng xấu xa, người, người... Ô ô ~” nói chưa kịp xong, Tuấn Thúc đã lại áp sát tiểu hồ ly đem sức nặng cả người đặt trên người Tang Chi, tiểu hồ ly chịu không nổi nên khiến cho cả hai người song song ngã lên giường, nụ hôn càng ngày càng kịch liệt.

Tuấn Thúc từ từ nhắm hai mắt lại, khuôn mặt vì sốt nhẹ mà hơi phồng ửng hồng, dùng hết sức lực cắn Tang Chi. Nóng, nóng quá! Tang Chi đầu óc trống rỗng chỉ cảm thấy phiền muộn khi môi phượng hoàng xấu xa đỏ mọng lại nóng quá, mà không chỉ là môi mà ngay cả cái trán lẫn đầu lưỡi đều nóng, hấn nhất định đã bị nóng sốt đến hồ đồ rồi nên mới có thể...

Tang Chi càng nghĩ càng xấu hổ, ngay cả mình cũng bị lây bệnh hay sao mà cả người đều nóng lên, đang bối rối do dự không biết làm sao thì chợt cảm giác như có một con rắn nhỏ trơn trượt tiến vào trong miệng, qua trái qua phải cuối cùng lướt qua hàm răng mà bắt lấy chiếc lưỡi dính hương cùng nhau dây dưa chơi đùa.

“A...” Tiểu hồ ly hoảng hốt không hiểu nên sợ hãi giãy dụa, mà Tuấn Thúc cố tình giống như bị điên lên rồi nên vừa môi hôn vừa cắn cắn, hơi thở nam tính quen thuộc mà xa lạ phủ trên mặt Tang Chi giống như có mùi thảo dược mà phượng hoàng xấu xa bình thường hay tắm rửa, hai người gắn chặt hôn môi lẫn nhau, vậy trong lòng là một cảm giác ấm áp nói không nên lời, chất chất nhưng lại còn phiếm ngọt.

Nhưng mà, phượng hoàng bá đạo điên cuồng như vậy của phượng hoàng xấu xa có thể làm cho miệng mình sưng lên hay không? Hai người lăn trên giường lâu như vậy, hẳn dường như còn sợ mình bỏ chạy đi nên túm chặt cánh tay, vừa rồi toàn thân đều tập trung chú ý ở môi nên không cảm giác được, ưm ~ giống như có chút đau, phỏng chừng cũng đã bị xiết bầm tím.

Tang Chi đầu óc vừa nghĩ tới việc khác thì rốt cuộc cũng quay lại trọng điểm. Đợi chút! Mình đang làm gì thế này? Phượng hoàng xấu xa bị nóng sốt đến hồ đồ, không lẽ mình cũng ~~~ hồ đồ theo? Cùng lúc đó, Tuấn Thúc cuối cùng cũng buông Tang Chi ra, tay phải nhẹ nhàng kéo vài sợi tóc rũ xuống của tiểu hồ ly, khàn khàn nói:

“Tang Chi.”

Đôi mắt tràn ngập mê ly, mày liễu tựa như mây, tiểu hồ ly nhìn vào ánh mắt của Tuấn Thúc, thật giống như có một cỗ hấp lực liên biết mình bị đối phương hấp dẫn, khó trách được lúc trước tiểu tiên thò lại dễ dàng tin lời nói của hắn, yêu thuật của phượng hoàng xấu xa, đúng vậy, nhất định là hắn sử dụng yêu thuật!

Cho nên tim của mình mới đập mạnh như vậy, mới có thể cảm thấy tứ chi vô lực ——

“A a a!” Tang Chi càng nghĩ càng đau đầu, ôm đầu bắt đầu kêu to. Tang Chi, nguoi là làm sao vậy? Rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ nguoi cũng phát sốt rồi? Bị phượng hoàng xấu xa lây bệnh sao?

Tuấn Thúc thấy thế cũng nhin không được nhú mi lại, định đưa tay ra sờ vào hai má của Tang Chi nhưng tiểu hồ ly đã nhanh tay đẩy hắn ra, bỏ chạy thực mạng.

Tác giả: tiết mục ghen tuông của phượng hoàng xấu xa giờ mới bắt đầu đây, hi hi, tra tấn hắn có vẻ là chuyện vui lắm đây nha. Phượng hoàng xấu xa thật đáng thương nha, bị phiền muộn tới hôn mê lại còn tự mình đa tình, ha ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Liên tục vài ngày sau Tang Chi đều tránh ở miếu thổ địa không chịu đi ra ngoài gặp ai. Vấn đề đương nhiên là tại... nụ hôn kia.

Kỳ thật nếu so với giận phượng hoàng xấu xa thì tiểu hồ ly càng giận chính mình hơn. Lúc ấy phượng hoàng xấu xa nóng sốt đến mơ hồ, nói không chừng chính là muốn tìm một cái chăn ấm áp để ôm, vừa vận mình lại ở trước mặt hắn lúc ẩn lúc hiện cho nên hắn liền thuận theo tự nhiên mà ôm vào thôi.

Nhưng mà, nhưng mà, điều quan trọng nhất chính là từ “Nhưng mà” này, phượng hoàng xấu xa lúc ấy vì nóng đầu nên mới có ý nghĩ tùy tiện vừa ôm vừa hôn. Vậy còn mình thì sao? Lúc ấy rõ ràng bản thân nàng rất thanh tỉnh, tâm trạng còn đang tức giận muốn tìm Tuấn Thúc để báo thù, nhưng vào thời điểm hắn đến gần thì đầu óc mình liền trở nên trống rỗng, lúc phượng hoàng xấu xa hôn nàng cũng không hề có phản kháng mà thậm chí còn có một chút tà ác hưởng thụ, vì sao lại trở thành như vậy?

Bởi vì không dám thừa nhận đáp án, tiểu hồ ly đành lựa chọn cách trốn tránh. Đúng rồi, nhất định là bởi vì mình bị lây bệnh, lúc ấy đầu óc cũng choáng váng nóng lên cho nên mới không chịu được sắc đẹp dụ hoặc nên mới cùng phượng hoàng xấu xa thân ái. Nhưng mỗi khi nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Tang Chi lại không nhịn được khuôn mặt đều đỏ lên, tuy rằng nàng hiểu được lúc ấy là bởi phượng hoàng xấu xa bị choáng váng nhưng cảm giác cùng hắn gần bó chặt vào nhau tựa hồ luôn khắc sâu trong tâm trí làm thế nào cũng không thể quên được, mỗi đêm đều tiến vào giấc mộng của nàng.

Chẳng lẽ nàng cũng giống như nhóm cung nga, cũng thích phượng hoàng xấu xa sao?!

“Không có, không thể nào đâu!” Ý tưởng này vừa lóe qua trong đầu, Tang Chi liền từ trên giường nhảy dựng lên gào to: “Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ thích phượng hoàng xấu xa, trước kia nhìn lên hắn tắm rửa cũng là việc ngoài ý muốn, là việc ngoài ý muốn! Ta tuyệt đối không thích phượng hoàng xấu xa ~~~~”

Nói xong rồi Tang Chi mới ý thức được mình vừa hô cái gì liền lập tức lấy tay che miệng vừa thốt lời giấu đầu lòi đuôi lại, trên đầu vài giọt mồ hôi lạnh nhin không được bèn túa ra, quay tới quay lui nhìn xung quanh một vòng, may mắn là không có ai ở trong phòng cả. Đấy lòng hơi yên tâm thì đột nhiên phòng trong lại truyền đến âm thanh lách ca lách cách khiến cho tiểu hồ ly cả kinh, không khỏi lạnh lùng nói: “Ai? !”

Một lát sau, tiểu ngọc long từ trong buồng đi ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bẽn lẽn không biết là dính phải cái gì, mu bàn tay cũng không biết đang cầm cái gì. Tang Chi nhìn thấy thế thở một hơi nhẹ nhõm, đưa tay vẫy vẫy bảo tiểu ngọc long đi đến. Trong khoảng thời gian này, mặc dù Tang Chi luôn rúc trong nhà rồi bỏ bê công việc thờ thần khiến cho tiểu trợ lý Khê Nhạc mệt đến nỗi khóc lên khóc xuống, nhưng tiểu hồ ly cũng rất vất vả đối với tiểu ngọc long.

Phải dạy hắn cách mặc quần áo như thế nào, cách nói chuyện ra sao, tắm rửa như thế nào cũng phải dạy, tiểu ngọc long cũng không phải quá ngu ngốc nên cũng rất nhanh học làm tất cả mọi việc thuận buồm xuôi gió. Hiện tại tuy nói chuyện có điểm hơi lố bịch, tâm trí y như trẻ con nhưng nói chuyện hoặc đi đứng thì không có trở ngại gì.

Tiểu ngọc long có dáng người cao lớn mạnh mẽ nhưng dáng vẻ lại như một tiểu hài tử cầm đầu chạy nhanh đến bên Tang Chi, ánh mắt đen láy chớp chớp rồi đưa tay đang dấu sau lưng ra: “Bánh bao.”

Tiểu hồ ly thấy thế liền phì cười ra tiếng, “Lại là trộm ở đâu?” Trong khoảng thời gian này, tiểu ngọc long thấy Tang Chi không rời khỏi phòng thì cũng đoán được là Tang Chi không vui, nếu không phải đi trộm bánh bao thì cũng đi hái trái cây vườn nhà người khác rồi chạy vội tới mang cho nàng ăn. Lúc mới đầu tiểu hồ ly còn cẩn thận dạy dỗ rằng làm như thế là không đúng, trộm đồ này nọ của người khác là không tốt. Đáng tiếc tiểu ngọc long có chỉ nghe mà không hề hiểu, quay đầu một cái liền quên hết tất cả, sau một thời gian dài Tang Chi rốt cuộc nói cũng mỏi miệng nên thôi không nói gì nữa.

Tiểu ngọc long liền lấp bắp giải thích: “Ăn bánh bao... Không đói bụng sẽ không khổ sở.” Thì ra, Ly Vẫn dù mất trí nhớ đâm ra ngây ngốc ngờ ngác nhưng tâm lòng son (trung trinh, không đổi thay) vẫn cho rằng mấy ngày nay tiểu hồ ly không vui là vì đói bụng, vậy sự việc chẳng phải là đơn giản quá hay sao, mình có sức lực mà, giúp tiểu hồ ly đi trộm vài cái bánh bao thì tốt rồi?

Tang Chi thấy ánh mắt chờ đợi của tiểu ngọc long thì trong lòng cũng trở nên ấm áp, cũng không hề tiếp tục truy hỏi lai lịch của cái bánh bao kia mà liền đưa tay nhận lấy rồi bắt đầu ăn từng miếng từng miếng. Quả nhiên, tiểu ngọc long thấy vậy thì ánh mắt liền trở nên sáng như sao, lấp lóe sáng động lòng người. Tang Chi cười, nghen ngào nói: “Bản cô nương gọi người là tiểu ngọc long cũng không phải là biện pháp lâu dài được, đúng rồi ~ phượng hoàng xấu xa nói người là cái gì Ly Vẫn, Ly Vẫn, Ly Vẫn, ai lại có thể đặt một cái tên phức tạp như vậy, kêu người là A Ly thì tốt hơn!”

Tiểu ngọc long nghe vậy, con ngươi càng lúc càng sáng, gật đầu cười tươi như hoa: “A Ly! Ta thích A Ly!”

Tang Chi bị lây cảm xúc vui vẻ của A Ly nên mây đen trong lòng cũng tiêu tan bớt, nói: “Nhưng người hiện tại bị thương nặng như vậy, hoàn toàn không có trí nhớ, tâm trí cũng tốt tốt đẹp đẹp giống như một tiểu hài tử, ta với phượng hoàng xấu xa lại đang âm ỉ căng thẳng như vậy nên cũng không có biện pháp để tra ra nhà người rốt cuộc ở đâu. A Ly, người còn nhớ chuyện của người trước khi bị thương ra sao không?”

Nghe xong lời này, tiểu ngọc long liền giật mình, ánh mắt xinh đẹp híp lại nhìn ra xa ngoài cửa sổ như đang trầm tư cái gì đó, thật lâu sau mới mím bạc môi rồi bỗng nhiên hoảng hốt nhảy dựng lên: “Núi Thúy Bình!”

Tang Chi bị hành động bất ngờ của A Ly dọa cho sợ hãi, tim đập mạnh loạn nhịp, một lát sau mới nói: “Ta biết người bị thương ở núi Thúy Bình, chẳng phải ta nhớ được người ở đó sao, ý ta muốn hỏi người chính là —— “

Nói chưa xong, A Ly đã chạy vội ra ngoài, tiểu hồ ly thấy vậy đành chắc lưỡi rồi sợ hãi kêu ra tiếng: “A Ly!”

———— ta là đường phân cách có biến chuyển —————

Tiểu ngọc long chạy như điên thẳng một đường đến núi Thúy Bình, trong đầu nhiều hình ảnh không ngừng hiện lên, nào mây mù, nào thần long, nào vết máu, còn có... Ma tộc giương nanh múa vuốt. Đúng vậy, A Ly còn nhớ rõ đám quái vật diện mạo hung ác kia gọi là Ma tộc, nhưng lại không nhớ rõ sao mình lại đến núi Thúy Bình, cũng không nhớ rõ mình gọi là gì. Khi này tiểu hồ ly đột nhiên nhắc tới mới làm cho hắn nhớ tới cuộc ác chiến ngày ấy ở núi Thúy Bình.

Còn có hình ảnh bản thân mình hóa thân thành kim long bay xuyên qua mây mù nhưng vẫn không phải là đối thủ bọn chúng (Ma tộc), cho đến khi bị đánh đến trọng thương rồi ngã xuống. Cảnh tượng trước khi bị trọng thương vẫn còn rất rõ ràng: hắn đang cố gắng duy trì một chút pháp thuật cuối cùng để ẩn mình trong mây, cố gắng không ngã xuống, nhưng có một nam tử che mặt thông thả đi đến trước mặt mình, con ngươi tràn đầy sát khí đá chân đá mình một cước rơi khỏi đám mây... Không rõ vì sao, cũng không biết mình đang muốn làm cái gì, Ly Vẫn một đường hướng núi Thúy Bình mà chạy thẳng đến, đồng thời đáy lòng cũng có một âm thanh nào đó thúc giục mình phải đi đến núi Thúy Bình! Có nguy hiểm! Phải chạy nhanh đến núi Thúy Bình bảo hộ Bình Nhạc trấn!

Tiếng kêu của Tang Chi còn vọng ở phía sau, “A Ly, A Ly... Đợi chút...”

Tiểu hồ ly có cảm giác chân như đeo chì không thể chạy được nữa đành dừng lại đưa tay ôm ngực thở hào hển, cuối cùng vẫn đuổi không kịp tiểu ngọc long, người này sao lại chạy nhanh còn hơn chuột nữa vậy. Đưa tay lau mồ hôi trên trán, Tang Chi đang do dự không biết nên tiếp tục đi tìm hay là quay về tìm phượng hoàng xấu xa để giúp đỡ thì liền cảm thấy một cỗ khí lạnh đập vào mặt khiến cho không thể mở mắt ra được.

“Ha ha.” Từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh khiến cho gai ốc nổi đầy mình, tiểu hồ ly chớp chớp con mắt cố gắng nhìn thật kỹ nhưng cuối cùng tiếng nói lại bị mắc kẹt trong cổ họng nói không nên lời. Ở trước mặt, Tuấn Thúc mặc y phục màu đỏ rực quanh người, màu đỏ như lửa kia giống như có sức sống vờn quanh cơ thể càng khiến cho hắn yêu điểm động lòng người. Bên hông đeo bạch ngọc, trường sam mặc dù không gió vẫn phát phới lay động phiêu phiêu bay trong gió, mái tóc đen mịn được búi lên một cách kiên cố bằng ngọc trầm.

Rõ ràng vẫn là Tuấn Thúc ngày xưa, diện mạo đáng người cũng không có chút gì thay đổi nhưng thần thái lại như hai người khác nhau —— chỉ thấy hắn mặt đẹp như hoa mà nụ cười lại quỷ dị âm hiểm, đôi mắt trong như nước mùa thu lại có ẩn sát ý, tuy là thân nam nhi nhưng lại quyền rũ hơn nữ nhi ba phần, khỏe miệng tà ác hơi cười kia lại càng tăng thêm vài phần lệ khí.

Trong lúc nhất thời, Tang Chi nhìn xem đến há hốc mồm, thật lâu sau mới gầy dựa thốt ra một câu: “Nhảm chán, phượng hoàng xấu xa?”

Tuần Thúc tà tà liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, suy nghĩ một chút rồi nói: “Phượng hoàng xấu xa? Ừm, thật ra cũng là một cái tên rất hay.”

Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, phượng hoàng xấu xa rốt cuộc bị làm sao vậy? Phát sốt đến hồ đồ rồi sao? Sao mà ngay cả... cái tên hiệu do chính nàng đặt cho mà hần lại quên? Tang Chi vỗ vỗ đầu, nghĩ đến sự việc trước mắt lại nói: “Trước tiên không nói về điều này nữa, tiểu ngọc long khi nãy nổi điên lên chạy mất, ngươi mau giúp ta đi tìm hần trở về.”

Nghe xong lời này, Tuần Thúc nhú mày lại, “Hà? Tiểu ngọc long?”

Tang Chi dậm chân gấp gáp, “Tuần Thúc, có phải thật sự ngươi sốt đến hồ đồ rồi hay không? Tiểu ngọc long chính là Ly Vãn chứ ai! Vừa rồi hần bỗng nhiên...” Nói chưa xong, Tuần Thúc vung tay áo lên, những sợi dây tơ cuộn thành một hình cung như có sinh mệnh riêng bay đến phía sau, khi thu hồi lại thì đã thấy A Ly bị dây tơ cuốn chặt kín nệm bịch xuống đất.

Tuần Thúc khoanh tay miệng thì chặc chặc lấy làm kỳ lạ: “Ha ha, thật đúng là Ly Vãn. Sao vậy? Mới đánh một trận với Ma tộc mà đã bị thương đến vậy sao?”

Tang Chi tuy cảm thấy phượng hoàng xấu xa hôm nay vô cùng kỳ quái, nhưng giờ phút này cũng bất chấp tất cả chạy đến bên cạnh tiểu ngọc long xem xét thì đã thấy ánh mắt hần sáng quắc, lập tức đứng lên can đảm nói: “Giúp ta đến núi Thúy Bình, có nguy hiểm!”

Tuần Thúc không nhanh không chậm nói: “Đương nhiên là có nguy hiểm, bằng không ta đến đây làm gì?”

Ly Vãn hình như còn muốn nói cái gì, Tuần Thúc đã nhanh chóng bước lại gần nói: “Giờ phút này ngươi mà đi đến đó thì chỉ có chịu chết, tốt hơn vẫn nên ở lại bảo vệ Bình Nhạc trấn đi.”

Tiểu hồ ly nghiêng đầu, rốt cục cảm giác nghi hoặc vẫn thắng: “Tuần Thúc, ngươi làm sao vậy?” Bình thường nếu hần không phải mặc áo trắng thì cũng là áo xanh, chỉ cần nhìn thấy nhan sắc đẹp như tiên kia đều nhìn không được mà nhú mi, nhưng hôm nay tự nhiên cả người đều mặc một màu đỏ, màu đỏ lửa kia như có sức sống xoay đi xoay lại, tuy rằng rất chói mắt đẹp mắt, nhưng mà ——

Tang Chi vỗ đầu “Ngươi có phải nóng sốt đến hồ đồ rồi hay không? Ngươi...” Tiểu hồ ly do dự một chút rồi tự nói thầm “Chẳng lẽ sốt nóng đến nổi sinh ra hai nhân cách? Chả trách ngày đó lại thân mật với ta.”

“Sao?” Tuần Thúc nghe vậy bèn nhanh chóng lên đến bên người tiểu hồ ly, y phục đỏ rực như lửa cũng dần dần biến thành màu hồng như bình thường, giương giọng nói: “Thân mật với ngươi? Các ngươi vậy mà đã phát triển nhanh như vậy rồi à? Thân mật như thế nào?” Dứt lời, phượng hoàng xấu xa liền nhướn mắt phượng lên, vẻ mặt ái muội dựa sát vào người Tang Chi, nhỏ giọng thì thầm “Có phải như vậy hay không...”

Tuần Thúc vừa nói vừa như muốn dựa vào người Tang Chi, cả người tiểu hồ ly đột nhiên phát run cả lên, đột nhiên có một thanh kiếm đặt trên cổ Tuần Thúc, chủ nhân thanh kiếm lạnh giọng nói: “Cách nàng xa một chút.”

Tang Chi theo bản năng quay đầu lại rồi lại nhìn không được mà tròn to hai mắt ra nhìn. Áo trắng tóc đen, người đang cầm kiếm đưa lên cổ Tuần Thúc toàn thân đều tản hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng, mà diện mạo này lại giống —— như —— một —— khuôn —— với Tuần Thúc.

Chẳng lẽ, phượng hoàng xấu xa bị mình hôn đến nổi biến ra người thứ hai sao?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Tuần Thúc mặc hồng y đứng thẳng đón gió, mặc dù bị kiếm bức trên người cũng không có một chút sợ hãi nào. Tuần Thúc mặc áo trắng ở bên này ánh mắt sáng như sao cũng mang một vẻ mặt lạnh nhạt. Tang Chi nhìn hai người có khuôn mặt tuần tú giống nhau như đúc, lúc thì nhìn người bên này, lát lại xem người bên kia, chỉ một lúc là đã cảm thấy đầu như biến thành hai cái.

Tuần Thúc mặc hồng y dù bị giương cung bạt kiếm nhưng con ngươi lại hiện lên một chút xảo quyết nhếch môi thờ dãi: “Ài, ta còn tưởng rằng ngươi không tới chứ ~” Sau khi dứt lời quả nhiên có chuyển biến tốt liền buông Tang Chi ra.

Tuần Thúc mặc áo trắng thấy thế cũng thu kiếm lại, âm thanh trầm thấp nói: “Tính tình bất hảo của ngươi vẫn không một chút thay đổi.”

Tang Chi nhờ vào âm thanh này mới nhận ra được người mặc áo trắng chính là Tuần Thúc thật sự, hơn nữa còn nhìn thấy Thất Thủy đi theo bên người Tuần Thúc mặc áo trắng, vì thế mới yên tâm mà kéo tiểu ngọc long sang đứng bên cạnh phượng hoàng xấu xa rồi mới nhú mi lại nói: “Rốt cuộc là sao thế này?”

Tuấn Thúc giả mạo bị vạch trần bộ mặt vẫn không có một chút hoang mang mà vẫn cười như hoa tươi rộ rỡ như trước: “Ai ~ tiểu hồ ly à, chẳng lẽ ngươi cũng không biết phượng hoàng xấu xa nhà ngươi còn có một ca ca đồng sinh sao? Chắc chắn, ngay cả miệng cũng đã hôn mà vẫn không điều tra chi tiết về Tuấn Thúc sao?”

Lời nói chuyện ái muội đến ngả ngôn khiến cho tai Tang Chi phấp phồng, nhưng ngược lại Tuấn Thúc lại rất bình tĩnh liếc mắt nhìn Tang Chi bên này một cái, giống như đã hoàn toàn quên chuyện hôn môi ngày đó, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Tuấn Ngạn, ta gọi ngươi tới không phải để đùa, trở về Thanh Ngô cư rồi nói sau!”

Thất Thủy nhìn thấy Tuấn Ngạn cũng nhe răng nhếch môi một hồi rồi mới mang vẻ mặt mới đau buồn nói: “Đại công tử, mời đi bên này.”

Tuấn Ngạn nhìn thấy tiểu oa nhi Thất Thủy đôi mắt liền sáng lên, khom người xoa véo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của Thất Thủy vui vẻ nói: “Ai nha, chẳng phải là Thất Thủy đây sao? Đã lâu không gặp có nhớ bốn thiếu gia không? Ai nha nha, vẫn sờ thật mềm như vậy, ngươi không có theo gương Tuấn Thúc ăn chay sao? Sao mà vẫn tròn trịa thế? Há? Ha ha.”

Nam tử mặc hồng y vừa nói vừa đưa tay xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thất Thủy thành các hình dạng kỳ quái làm cho Thất Thủy đau đến đỏ mắt nức nở khóc, bên này Tang Chi và tiểu ngọc long nhìn xem đến hai mắt đều sáng lên.

Tang Chi: Phượng hoàng xấu xa quả thật không phải là người, tiểu tiên đồng của mình bị người khác bắt nạt mà hấn cũng không mở miệng.

Ly Vãn: Thất Thủy thật đáng thương, bị hấn néo như vậy... hấn là rất đau.

Tang Chi & Ly Vãn: im lặng.

Bên này Tuấn Ngạn đưa tay xoa nắn chơi cho bằng thích rồi mới thỏa mãn buông Thất Thủy ra. Thất Thủy ôm khuôn mặt đỏ đã biến dạng của mình không ngừng kêu khóc: “Ta... Ta ghét nhất là bị đại thiếu gia ngươi, ô ô, ta... mặt của ta... cũng không phải là bột để nặn”

Tiểu hồ ly chống má, đảo đôi mắt nhìn xung quanh sau đó tự thì thầm nói: “Ca ca đồng sinh? Thật sự là huynh đệ sinh đôi? Phượng hoàng xấu xa thế lại có một ca ca hoạt bát hiếu động như vậy?” Tính cách khác biệt có phải là điểm khác biệt lớn hay không?

Vừa suy nghĩ Tang Chi vừa hơi hơi nhìn về phía Tuấn Thúc thì thấy đối phương cũng đang chăm chú nhìn mình. Tang Chi vừa nhướn mắt nhìn thì Tuấn Thúc lại giống như bị ánh mắt của nàng dẫn dụ khiến cho cả người đều đốt nóng lên làm mất tự nhiên, ho khan nói: “Có chuyện gì trở về Thanh Ngô cư nói sau.”

————— ta là đường phân cách ca ca không có lương tâm —————

Bỏ qua không cần đề cập đến chuyện ca ca trước đây không có lương tâm, Tuấn Ngạn lần này đến Bình Nhạc trấn quả thật là có chuyện quan trọng.

Chả là trước khi Tang Chi nhặt được Ly Vãn, Tuấn Thúc liền cảm thấy có điều gì đó không đúng, bởi vì cảm thấy thắc mắc đành phải nhờ ca ca không có lương tâm điều tra một phen, vô tình lại phát hiện khoảng thời gian này thường có ma vật lên lút lang thang xung quanh núi Thúy Bình, hai huynh đệ liền thương nghị (thương thảo, nghị luận bàn bạc) với nhau rồi quyết định đầu tiên nên thử Ly Vãn một lần.

Ở bên trong trấn, Tuấn Thúc cố ý thử Ly Vãn xem có phải là giả ngọc để cố ý tiếp cận Tang Chi hay không; ở bên ngoài, Tuấn Ngạn cho người trong Long tộc trên thiên cung tỏa ra tìm hiểu tin tức, cuối cùng mới điều tra ra, thì ra lúc trước Thiên Hồ Đế Quân Thanh Khâu quốc đã từng mời thần long Từ Trạch cùng với Thất hoàng tử Ly Vãn đến thăm Thanh Khâu quốc.

Thần Long đi trước, Ly Vãn sẽ tới sau. Phòng chừng khi hấn đến gần núi Thúy Bình mới phát hiện động tĩnh của Ma tộc, bởi vì hai bên ra tay quá nặng nên mới bị thương nặng được Tang Chi nhặt về.

Tang Chi nghe xong, một bên quả thực hối hận vì đã hiểu lầm Tuấn Thúc, một bên thì lại vô cùng kinh ngạc. “Cha ta?” Tiểu hồ ly chớp chớp mắt liếc sang Ly Vãn nói: “Chúng ta cùng Long tộc kết giao rất ít, cha ta tại sao lại gọi ngươi cùng cha ngươi đến Thanh Khâu quốc của chúng ta chứ?”

Tiểu ngọc long vẻ mặt mờ mịt, cũng chỉ có thể lắc đầu không nói.

Tang Chi thấy vậy đành thở dài, vỗ vỗ đầu tiểu ngọc long an ủi nói: “Đáng tiếc hiện tại A Ly cái gì cũng không nhớ rõ, không có cách nào nói cho chúng ta biết rõ chân tướng.”

Nghe xong lời này, Tuấn Ngạn ôm tay áo cười duyên: “Không phải như vậy, trên thực tế, thật ra chỉ cần suy đoán một chút là có thể biết rõ chân tướng mà.”

Tuấn Thúc ngồi ngay ngắn không nói, hừ lạnh khinh thường liếc lão ca một cái sau đó nói: “Vậy ngươi nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Tuấn Ngạn làm ra vẻ thần bí rung đùi đắc ý nói: “Đầu tiên, các ngươi suy nghĩ lại đi, Ly Vãn ở tại đây cũng đã hơn nửa tháng, sao lại không thấy Thần Long cùng Thiên Hồ Đế Quân đi tìm người? Hấn vô duyên vô cớ mất tích chẳng lẽ mọi người đều không cảm thấy lo lắng sao?”

Ly Vãn nhú mi lại, cái hiểu cái không. Tuấn Ngạn tiếp tục nói: “Các ngươi ở Bình Nhạc trấn bị phong tỏa tin tức nên đại khái không biết, từ khi Tang Chi làm thổ thần, công chúa Hòa Thường lại cùng Thiên Hồ Đế Quân làm âm mưu một trận lớn, nàng thề rằng nếu không có biện pháp để cho nữ nhi sớm trở về thì sẽ hưu phu. Thời điểm như vậy mà Thiên Hồ Đế Quân còn cố tình mời Thần Long vốn chưa bao giờ qua lại cùng với Thất hoàng tử đến chơi quý phủ, như vậy tượng trưng cho điều gì?”

Nghe thấy thế, sắc mặt Tuấn Thúc liền trắng bệch, môi cũng nhanh chóng tím lại. Tiểu hồ ly vẫn cảm thấy không hiểu, rút cuộc lại chui vào bầy của Tuấn Ngạn giăng sẵn, “Tượng trưng cho điều gì?”

Tuấn Ngạn mặt mày hớn hớn, y phục đỏ lửa trên người cũng đặc ý hào hứng bắt đầu vũ đạo của riêng nó: “Nghe nói lần này Thần Long đến Thanh Khâu quốc rất chi là phô trương, ngoài việc dẫn theo ba ngàn cung nữ, thêm ba ngàn người hộ tống, còn mang theo ba mươi trương Thần Minh Châu Tứ Hải, ba mươi trương vải lụa dạ quang, mười cỗ xe phượng thiên, mười cây cờ linh chi như ý...”

Tang Chi nghe xong liền cảm thấy khó thở liền quay sang nói với Ly Vãn: “A Ly, chẳng lẽ cha ngươi cũng bị đuổi ra khỏi nhà nên mang theo hành lý chuyển đến nhà của ta ở tạm sao?”

Thất Thủy vô đầu đưa khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi sưng ra nói: “Không đúng a, tặng lễ phô trương như vậy chẳng phải là cầu thân sao?”

“Đúng vậy!” Tuấn Ngạn vỗ tay, một từ “đúng vậy” liền làm cho những người khác sực tỉnh khỏi cơn mơ hồ hồ hồ, “Vãn là tiểu oa nhi Thất Thủy thông minh nhất. Tang Chi, cha của ngươi quả thật cáo già, biết rõ ngươi không thể thoát khỏi trách nhiệm làm Thổ thần, liền nghĩ đến dùng danh nghĩa thành thân để cho ngươi sớm trở về Thiên cung. Hừ hừ, Thần Long lần này đi ai cũng không mang theo mà chỉ đưa Thất hoàng tử theo, vị hôn phu của ngươi... hắc hắc, tất nhiên là không cần nói cũng biết.”

Nghe được ba chữ “vị hôn phu” này, hai má tiểu hồ ly thấu hồng, cúi đầu cắn răng thật lâu sau cũng không nói được nửa lời. Phụ thân này thật là... Nói như vậy, mình với A Ly tự nhiên trở thành... Tang Chi khần trương gờ bàn tay nhỏ khua loạn trong không trung để xóa bỏ đi ý nghĩ trong đầu, ngay cả lỗ tai đều đỏ lên, tự thắc mắc không biết ngu ngốc như A Ly có nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tuấn Ngạn hay không.

Phượng hoàng xấu xa cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh, cười nhạt nói: “Ngươi nhất định là nói vậy, Tang Chi đừng nghe hắn nói nhảm. Nếu thật sự là đúng như lời ngươi nói, từ Long quốc đến Thanh Khâu quốc cần bản sẽ không cần đi ngang qua núi Thụy Bình, vậy tại sao Ly Vãn lại xuất hiện ở gần đây rồi lại phát hiện ra mà vật rồi đâm ra phải đại chiến cùng bọn họ?”

Thất Thủy gật đầu hỗ trợ: “Đúng nha, núi Thụy Bình và Thanh Khâu quốc hướng trái ngược nhau.”

Nói xong, ca ca không có lương tâm còn chưa kịp trả lời thì bà tám Bích Nữ đã sớm không chịu nổi cô đơn liền từ trong tường trời lên, thò ra một hơi dài rồi lạnh lạnh nói: “Cái này gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, tiểu phượng hoàng nhà ngươi là người thông minh nhất thế nhưng lại hồ đồ nhất thời a (cả đời thông minh, một khắc hồ đồ)! Núi Thụy Bình cùng với Thanh Khâu quốc hướng trái ngược nhau cùng với việc Ly Vãn mất tích nhiều ngày mà Thiên Hồ Đế Quân cùng với Thần Long cũng không dám công khai nơi nơi tìm kiếm, không phải vừa vụng trộm hợp sao?”

Tang Chi than thở: “Có ý gì chứ?”

Tuấn Ngạn cười quyến rũ: “Công chúa Tang Chi, liên hệ hai chuyện này lại với nhau chỉ có thể chứng minh —— Ly Vãn đào hôn.” Nói xong, mắt Tuấn Ngạn liền sáng như sao chổi nhìn Tang Chi, cố ý muốn xem bộ dạng nàng sẽ ra sao.

Tang Chi: -_-|||

Đúng vậy, sao mình lại không nghĩ tới nhỉ, rõ ràng là muốn hấn đến Thanh Khâu quốc, hấn lại đi hướng ngược lại đến núi Thụy Bình, khả năng cao nhất chính là hấn bỏ trốn... Mà chính bởi vì điểm ấy cho nên sau khi phát hiện con mình mất tích vậy mà Thần Long đại nhân cùng lão cha cũng không dám lộ ra, chỉ lặng lẽ tìm kiếm để tránh dọ người.

Mặc dù đã biết mình vốn luôn vác nhọc vào thân, thế nhưng... sao lại có chuyện trùng hợp như vậy lại nhặt được chính vị hôn phu của mình? Tiểu hồ ly xị mặt như bánh bao chiều, bĩu môi tỏ vẻ vô cùng tức giận. Cùng lúc đó, Ly Vãn vẫn chưa hiểu mình đang ở trong tình thế nguy hiểm chết người ngàn cân treo sợi tóc, vô đầu mồm nói: “Tang Chi, cái gì gọi là đào hôn?”

Tiểu hồ ly hai tay nắm chặt lại, nhin lại nhẩn, rồi cười híp mắt nhìn về phía A Ly...

Bản công chúa giờ sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt cái gì gọi là đào —— hôn

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Bắt đầu từ hôm đó trở đi, Tang Chi nhìn tiểu ngọc long kiêu nào cũng cảm thấy không vừa mắt.

Được rồi, cái này bản công chúa gọi là bị coi thường, trước khi mất trí nhớ A Ly chưa gì đã ghét bỏ cùng chán ghét nàng, lại càng bất chấp lợi ích của gia tộc cùng với mặt mũi cả hai bên mà trực tiếp đào hôn. Ngay cả khi đào hôn chẳng biết sống chết làm sao lại chạy đến ngã trên núi Thụy Bình, lại vô cùng tốt số khi được nàng nhặt được —— được nàng dốc lòng hết sức chăm sóc bồi dưỡng, từng chút một dạy hấn cách ăn cách mặc, cách đi đứng nói năng, giống y như một vũ em dạy dỗ tiểu hài tử. Hơn nữa cũng vì hấn nên nàng mới đâm ra bất hòa với phượng hoàng xấu xa, rồi lại bị mọi người xa lánh.

Nhưng mà... tất cả những cố gắng này của nàng không biết đến khi A Ly khôi phục trí nhớ, hiểu được nguyên nhân hậu quả, thì liệu hẳn có thể cho là do nàng tự mình “ôm rom nặng bụng” hay không? Cái đó thì có gì khác với việc đem cái mặt nóng đặt vào cái mông lạnh của người khác đâu? Đến lúc đó, mặt hồ ly của nàng biết để ở đâu đây?

Đầu óc Tang Chi tự nhiên hiện ra hình ảnh mình đặt hai má lên mông của Ly Vãn, 囧 囧 im lặng, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ bừng, cuối cùng không nhìn được liếc mắt nhìn người nào đó to cao bự con bên cạnh một cái.

Đầu bàn ăn bên này, A Ly bị lọt vào ánh mắt tức giận của Tang Chi, con người lại chỉ trong suốt vô tội nhìn chăm chăm vào bánh bao. Lại nói, từ ngày từ Thanh Ngô cư trở về, tiểu ngọc long liền cảm thấy có chút gì đó không được thích hợp cho lắm. Ngày hôm đó, chẳng qua hẳn chỉ hỏi Tang Chi cái gì gọi là “Đào hôn” trước mặt mọi người, tiểu hồ ly liền bắt đầu gây chiến với hắn, hung hăng lấy nắm tay “tiếp đón” hẳn một cái.

Tuy rằng một quyền của Tang Chi nhẹ như bông đập vào ngực rất là thoải mái, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy dáng vẻ chu miệng thờ phỉ phi của nàng, có thể nói dưới đáy lòng hẳn tự nhiên lại nổi lên một cơn sóng ngứa ngứa, nhưng Ly Vãn vẫn có thể cảm giác được tiểu hồ ly không vui, mà hơn nữa là thật sự! Rất! Bực! Minh! Từ ngày đó về sau, cách Tang Chi nói chuyện với hắn càng kỳ quái, thỉnh thoảng còn liếc xéo mắt nhìn hẳn một cái giống như vừa rồi vậy.

Tiểu ngọc long nhìn trời, vừa ngậm bánh bao vừa mơ màng suy nghĩ: chẳng lẽ hai chữ “đào hôn” này quả thật là từ không tốt cho nên Tang Chi sợ mình học phải cái xấu nên mới mất hứng sao?

Suy nghĩ xong, tiểu ngọc long liền quay đầu hướng Khế Nhạc tìm giúp đỡ: “Khế Nhạc, cái gì gọi là đào hôn?”

Vừa dứt lời, Tang Chi và Khế Nhạc cả hai người đều cứng đờ. Tiểu hồ ly sùng sốt, tự nhiên lại bị gièm pha như vậy, trong lòng cảm thấy xấu hổ buồn phiền không thôi. Mà cây đào tỉnh bên này cũng là... liên tục kinh ngạc.

Nhân danh là “Mật thám” của yêu giới tại Bình Nhạc trấn, cây đào tỉnh đương nhiên đã nhận ra là gần đây tiểu hồ ly có chút không thích hợp, đối với tiểu ngọc long tựa hồ cũng có ba phần ảo não, ngay cả trò chơi “nuôi dưỡng” yêu thích nhất cũng không chơi — — đem mọi công việc chăm sóc A Ly hoàn toàn giao lại cho mình.

Khế Nhạc nghe nói ca ca sinh đôi của Phượng Quân đại nhân đột nhiên phóng đến đây, tự đáy lòng cũng hiểu được không chừng chuyện Tang Chi cùng tiểu ngọc long căng thẳng âm ỹ với Phượng Quân nhất định có liên quan đến người này. Khế Nhạc rất buồn phiền vì đúng ngày ấy mình lại đi ra ngoài làm việc nên không có cơ hội nhìn thấy việc gì xảy ra. Trong thời gian qua vô cùng tò mò chuyện này nên bụng dạ “bà tám” của hắn cảm thấy nóng như trên lò lửa, nhưng bởi vì ngại tính tình nóng nảy hùng hổ của tiểu hồ ly nên không dám tùy tiện hỏi. Đang không có đường xoay xở thì bây giờ A Ly lại tự mình đáng chuyện đến cửa.

Lúc này, khoe miệng cây đào tỉnh giật giật, đáy mắt trở nên trắng dã, bất chấp ai là công chúa Tang Chi, kích động đưa tay túm lấy tiểu ngọc long hỏi: “Cái gì đào hôn? Ai đào hôn?”

Chẳng lẽ... chẳng lẽ, tiểu tử tông Tang Chi kỳ thật bị chỉ hôn cho ca ca của Phượng Quân đại nhân, cho nên nàng mới thà rằng cam tâm tình nguyện đến nơi gà không đẻ trứng Bình Nhạc trấn này làm việc chứ không muốn cùng hắn thành thân, kết quả lại bị Tuấn Thúc đứng giữa gây khó dễ, đem chị dâu tương lai vây ở Bình Nhạc trấn, giờ đây Tuấn Ngạn tới bắt người?

Hu hu hu, đây là cuộc nói chuyện bất quá thú vị đến cỡ nào nha, đúng vậy, chỉ cần nhớ kỹ rõ ràng, chăm chú lắng nghe, chậm rãi cân nhắc, sau một thời gian thì cho in ra quyển “Lịch sử bất quá của tộc hồ ly” có thể kiếm được bao nhiêu tiền a? Khế Nhạc còn đang đắm chìm trong thế giới của chính mình, mà sự thật lại quá xa vời so với tưởng tượng tình ranh của hắn, thì A Ly nhẹ nhàng băng quơ, dẹo mồm dẹo mép nói:

“Ta đào hôn.”

Sấm sét đánh oanh một tiếng, cây đào tỉnh khiếp sợ chết đứng tại chỗ, lấy hai tay bịt miệng lại mà không có cách nào miêu tả tâm tình bây giờ của mình: “Cái gì? Thì ra là người đào hôn đến Bình Nhạc trấn? Vậy... vậy trốn hôn với ai?”

Tiểu hồ ly thấy tình huống đột ngột chuyển biến liền giờ chân dựng lên: “Im miệng im miệng! Không được nói! A Ly người đừng có lên tiếng cho ta!!”

Đáng tiếc, lời nói ra đã muộn. Ly Vãn đã nhanh hơn Tang Chi một bước mở miệng: “Đào hôn với Tang Chi.”

“... ..” Khế Nhạc nói không nên lời, chỉ im lặng liếc mắt nhìn Tang Chi một cái rồi lại quay sang xem xét Ly Vãn, khuôn mặt cười hai tiếng quái dị, sau đó miệng thì ngậm nga một bài hát ngắn chân thì bước ra tiểu viện, tự lo cho bản thân mà biến đi cho nhanh.

Bên trong, tiểu hồ ly hai bên tai đều hồng lên, việc xấu hổ này cuối cùng cũng bị Khế Nhạc biết, cũng tự biết mọi chuyện coi như đã xong. Với cái tài ăn nói cùng óc tưởng tượng của hắn thì có lẽ chưa được ba ngày là toàn bộ người Bình Nhạc trấn, không... không đúng, có lẽ là tất cả người trên tam giới đều sẽ biết đến chuyện nàng đường đường là công chúa Thanh Khâu quốc lại bị cự hôn.

Tang Chi đặt mông ngồi xuống ghế, trong lòng cảm thấy thật lạnh. Còn đang tự thương tâm, Xích Tử Vô Tâm Ly Vãn (Ly Vãn trẻ con hồn nhiên) không ngờ lại đi đến dụi dụi lấy lòng tiểu hồ ly: “Tang Chi, có phải ta nói sai hay không?”

“... ..”

“Đào hôn có phải thật là chuyện không tốt hay không?”

“... ..”

Tiểu hồ ly ôm đầu, rốt cục không kiềm chế được quát to: “A a a, Ly Vãn ta giết người!!”

Nói xong, từ lòng bàn tay Tang Chi đã bỏ ra một đoàn lửa đỏ như màu lông cáo, A Ly chưa kịp kêu tiếng nào đã ngã lăn đùng xuống đất. Tang Chi há hốc mồm, ngơ ngác chăm chú nhìn tiểu ngọc long rồi lại nhìn lòng bàn tay của mình, chắc lưỡi nói: “Ta... lợi hại như vậy từ khi nào?” Chi cần một đòn liền làm phượng hoàng xấu xa trọng thương đến phát sốt, vừa rồi một chưởng đánh ra lại đẩy tiểu ngọc long trực tiếp ngất đi.

“Đừng nói là chém tới trọng thương nha?” Tang Chi bắt đầu hoảng hốt, đang muốn ngồi xuống để xem tiểu ngọc long thế nào thì chợt nghe tiếng cười như chuông bạc từ ngoài cửa truyền đến, vừa ngẩng đầu lên, đó chẳng phải là Minh Tao ca ca Tuấn Ngạn có dung mạo thiên kiều bá mị chuyên môn lấy người khác làm trò đùa hay sao?

Tang Chi chắc chắn rằng lần trước Tuấn Ngạn cố ý làm cho nàng xấu hổ trước mặt phượng hoàng xấu xa, và nàng cũng đã sớm nhận định rằng chim phượng hoàng này còn ác độc vô lương tâm hơn ngàn vạn lần so với Tuấn Thúc. Nhìn thấy hấn đến, nàng không thể nào trưng ra cái đạo lý chủ nhà đón khách được mà ngược lại còn dùng mũi hừ hừ vài tiếng để thể hiện rõ thị uy, vẫn tiếp tục ngồi xuống xem xét tiểu ngọc long.

Nhưng tức một cái là Tuấn Ngạn này lại cố tình có một điểm tốt chính là da mặt lại khác với đệ đệ của hấn – đúng là so với tường thành còn dày hơn ba tầng, đương nhiên đối với tình cảnh tiểu hồ ly không hề tỏ ý chào đón mình, hấn vẫn thần nhiên như trước đi vào trong phòng, bắt đầu lải nhải: “Tiểu hồ ly, đừng nhìn làm chi, chẳng qua chi là ngất xỉu đi mà thôi, ta xuống tay đương nhiên có chừng có mực, chỉ cần ba canh giờ sau thì tỉnh lại thôi mà, tuyệt đối không dậy trước hay dậy trễ vài canh giờ đâu.”

Nghe vậy Tang Chi bèn tỉnh ngộ, “Thì ra là người đánh bị thương tiểu ngọc long?!” Tục ngữ nói, oa nhi nhà mình đương nhiên chỉ có thể cho nhà mình đánh nhà mình mắng. Cho dù giận A Ly như thế nào, Tang Chi đã nghiêm nhiên đem A Ly trở thành người nhà của mình, cái gọi là “vuốt mặt nể mũi” (nguyên văn: “đánh chó cũng phải ngoá ba phần tính tình của chủ”) trong tình cảnh này, đương nhiên Tang Chi sẽ ra mặt bênh vực cho tiểu ngọc long.

Tiểu hồ ly chống nạnh bĩu môi, đáng vẻ y như một người đàn bà chanh chua nói: “Người dựa vào cái gì để dă thương A Ly nhà ta? A Ly nhà ta thân thể vốn không khỏe, người cư nhiên lại khi dễ bắt nạt kẻ yếu! Đi, đi tìm phượng hoàng xấu xa nói rõ lý lẽ đi!!”

Tuấn Ngạn thấy tiểu hồ ly đầu câu cuối câu đều nói “A Ly nhà ta” này “A Ly nhà ta” nọ thì trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc hận thay cho đệ đệ của mình, rồi lại yên lặng oán thầm, lão đệ cũng thật sự là rất ~~~ làm mất mặt Phượng tộc, cứ tưởng hấn (Tuấn Ngạn) có bộ dạng tuấn mỹ nhất giai tộc, cô nương nào mà được mắt của hấn cũng lão cha coi trọng thì đều không thể thoát khỏi tay, cố tình lại có một đệ đệ sinh đôi hũ nút này.

Tiểu hồ ly còn đang kêu la: “Người đứng đó thất thần làm gì? Giờ người nâng A Ly lên giường nghỉ ngơi rồi chúng ta đi tìm Tuấn Thúc nói rõ lý lẽ đi!”

Tuấn Ngạn lắc đầu cười khổ, miệng không đáp lại câu nào liền phát tay áo lên, công phu trong nháy mắt liền không thấy bóng dáng Ly Vãn đâu hết. Tang Chi lấy làm kỳ lạ thì nghe Tuấn Ngạn cọt nhá nói: “Ài, làm bị thương tiểu thất long bốn thiếu gia cũng không đành lòng, không bằng như vậy đi, tốt hơn là ta dẫn hấn qua bên kia đình núi chữa thương, còn về phần Thanh Ngô cư bên kia, thôi...”

Tuấn Ngạn thừa nước đục thả câu cố ý kéo dài âm thanh vui vẻ nói: “Ta sẽ không đi, nếu công chúa muốn cứu A Ly nhà người, vậy tự mình đi tìm đệ đệ của ta nhờ hấn giúp đỡ đi.” Dứt lời, lại dùng một tốc độ kinh hoàng biến mất tầm mắt dạng.

Tiểu hồ ly trợn mắt há hốc mồm, cảm như muốn rớt xuống, đảo xung quanh ba vòng cuối cùng mới phải ứng được, kêu lên: “A Ly!” Nhưng mà ... làm sao mà còn nửa bóng dáng của hấn được?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Tang Chi thờ hồn hèn, tìm hoài mà vẫn không thấy Tuấn Ngạn với tiểu ngọc long nên đương nhiên nàng sẽ chạy đến tìm phượng hoàng xấu xa để khỏi bình vản tội. Nhưng khi vừa đến Thanh Ngô cư lại phát hiện cửa gỗ đóng chặt, bên trong lại có tiếng nói chuyện nhỏ, không biết Tuấn Thúc đang làm cái quỷ gì cùng Thất Thủy. Tiểu hồ ly vô cùng lo lắng nên cũng không suy nghĩ được nhiều, nhắc chân đá một cước phá cửa âm ỉ xông vào trong buồng:

“Phượng hoàng xấu xa người đi ra cho ta ~~~ “

“Ca ca không có lương tâm kia của người đã bắt tiểu ngọc long đi rồi, người ——” Tang Chi miệng nói chân quẹo vào cửa huyền quan, nhưng khi nhìn thấy quang cảnh bên trong thì lời muốn nói như bị mắc nghẹn trong cổ họng không nói ra được nửa chữ.

Ở bên trong nhà chính là Tuấn Thúc đang cởi áo lộ ra vết thương do chính nàng gây ra, còn Thất Thủy thì đang cầm băng vải cùng với thảo dược, xem ra thì hình như là đang thay thuốc. Trong lúc nhất thời, tiểu hồ ly dừng lại phía trước cửa, ý định muốn tiến vào đột nhiên biến mất, tiến lui đều không được.

Tuấn Thúc đưa lưng về phía Tang Chi, chỉ hơi quay đầu nhìn nàng, con người đen rõ ràng mang đầy vẻ sát khí, không biết bây giờ đang suy nghĩ cái gì.

Tang Chi nuốt nuốt nước miếng, quả thật cũng muốn nói gì đó để giảm bớt xấu hổ nhưng lời nói như cổ tình mắc kẹt trong cổ họng không phát ra được. Thất Thủy nhìn Phụng Quân nhà mình rồi lại xem xét xét khách không mời mà đến đang đứng bên ngoài phòng khách kia, vô đầu nói:

“Ta đi tìm quần áo để Phụng Quân che giấu, Tang Chi tỷ tỷ ráng chịu đựng chút đi nha!” Nói xong liền nhanh như chớp trốn ra khỏi phòng để lại Tang Chi buồn bực đứng bất động ngoài cửa.

Sau một thời gian dài đấu tranh, cuối cùng tiểu hồ ly mới phá vỡ bầu không khí im lặng, nhìn trời nói: “Ách ~ sao người đang thay thuốc mà... mà không báo một tiếng?”

Phụng hoàng xấu xa một hơi thở dài, nhặt lên băng vải mà lúc này Thất Thủy ném qua một bên, vừa tự lấy tay cột lấy vừa trả lời câu hỏi: “Tang Chi, lần nào người đến cũng đúng lúc như vậy.”

Nghe vậy, Tang Chi liền giật mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cúi xuống, đương nhiên hiểu rõ phụng hoàng xấu xa muốn ám chỉ cái gì.

Lần đầu tiên, ở Thanh Ngô cung trên thiên cung, nàng vì ăn chân gà mà thấy cảnh phụng hoàng xấu xa và chúng tiên Văn Khúc Tinh Quân tắm rửa.

Lần thứ hai, nàng vì biết được mình bị lừa làm thổ thần nên cũng giống như hiện tại, một cước đá cửa tiến thẳng vào Thanh Ngô cung, đúng lúc lại thấy được phụng hoàng xấu xa đang tắm rửa.

Lần này... sao lại gặp tình huống tương tự? Chẳng lẽ mình thật sự có duyên với tình trạng trần truồng của phụng hoàng xấu xa như vậy sao? Tiểu hồ ly cắn cắn ngón trỏ, càng nghĩ càng thấy phiền, ánh mắt đúng lúc lại nhìn thấy cảnh Tuấn Thúc dùng một tay khó khăn buộc băng vải, nàng theo bản năng đi đến gần, đưa tay cầm lấy dây lưng hơi bị tuột ra rồi thực tự nhiên rịt thuốc dùm hắn.

Ách ~ mình không có mơ màng, không hề có ác ý đâu nha, chỉ là... chỉ là vết thương trên lưng này vốn do mình gây ra, bây giờ mình lại còn phá ngang chuyện thay thuốc cho phụng hoàng xấu xa cho nên mới ra tay giúp đỡ đó nha. Đúng vậy! Đơn giản chỉ là vậy mà thôi. Tang Chi vừa tự an ủi vừa thấp giọng nói:

“Ta... ta về sau bước vào Thanh Ngô cung sẽ không lấy chân đá, nhất định sẽ ngoan ngoãn gõ cửa.”

Bên này Tuấn Thúc chân tay vụng về đang lúng túng với đồng băng vải, tay phải ngoặt về phía sau lưng tìm đầu gút băng vải, muốn nhanh chóng sửa soạn thật tốt chứ không nên bày ra tình cảnh dọa người như vậy trước mặt tiểu hồ ly, nhưng bàn tay bất giác chạm vào một mảnh mềm mại ở phía sau liền nhảy dựng lên rụt trở về. May mắn hắn đang đưa lưng về phía tiểu hồ ly nên Tang Chi không hề nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của hắn kỳ thật cũng đã một mảnh đỏ sẫm.

Tang Chi nói xong, thấy Tuấn Thúc vẫn im hơi lặng tiếng như trước nên nghĩ chắc là hắn vẫn còn phiền chuyện mình tự động xông vào phòng, giọng nói lại tự động hạ xuống thêm ba phân: “Thật sự ta không phải cố ý, thời gian vừa qua không có tới thăm người là bởi vì...” Nói được một nửa, Tang Chi bất giác dừng lại, phải nói như thế nào đây?

Chẳng lẽ lại nói, bởi vì người phát sốt đến đầu óc bị cháy hòng nên mới hôn ta một hơi dài, nên ta vừa hận lại vừa tức, vừa then lại vừa cầu, cho nên mới cố ý lảng tránh người? Tang Chi yên lặng không nói gì, về như chưa từng nói cái gì và tiếp tục an tâm bôi thuốc, phụng hoàng xấu xa đưa lưng về phía nàng, hai tay cũng đã sớm nắm chặt. Nếu Tang Chi cẩn thận để ý một chút là có thể phát hiện được lỗi tai Tuấn Thúc đã phản bội hắn —— thiêu như rặng mây đỏ.

Hơi quay đầu lại, Tuấn Thúc cảm thụ được những đầu ngón tay ngọc nhẹ nhàng của tiểu hồ ly chạm vào trên da thịt mang lại cảm xúc đụng chạm, ngực không khỏi dấy lên đau đớn, Tang Chi, muốn ta nói với người như thế nào đây, ta đối với người... giống như... bị ông trời trừng phạt.

Im lặng thay thuốc xong cũng vừa đúng lúc Thất Thủy đưa tới xiêm y cho Phụng Quân đại nhân “che giấu”, lúc này Tuấn Thúc mới rỗi tay hỏi Tang Chi: “Vừa rồi người nói Tuấn Ngạn cái gì?”

Nghe xong lời này, tiểu hồ ly mới nhớ tới việc chính, vỗ vỗ đầu nói: “Đúng rồi! Ta sao lại quên mất vậy kìa, ca ca không có lương tâm kia của người đột nhiên đến miếu thổ địa bắt tiểu ngọc long đi rồi!”

Tuấn Thúc nhủ mi lại, đang do dự không biết Tuấn Ngạn lại làm chuyện quỷ gì, chợt nghe tiếng “À” của Thất Thủy nên Tuấn Thúc ghé mắt lại hỏi, “Sao vậy?”

Thất Thủy gãi gãi lỗ tai, vẻ mặt mờ mịt nói, “Sáng nay đại thiếu gia trước khi ra ngoài có dặn dò rằng nếu Phụng Quân muốn tìm hắn thì phải đến hang động nhỏ bên kia núi.”

Tang Chi nghe vậy liền tức giận đến đỉnh đầu bốc hơi nước: “Nói như vậy là hắn đã lên kế hoạch bắt cóc tiểu ngọc long từ trước rồi? Ta phải đi tìm hắn tính sổ!” Dứt lời, liền cấp bách đi ra ngoài. Phụng hoàng xấu xa ở phía sau nhìn thấy nhưng không cử động đuôi theo, lông mày nhíu lại càng sâu, một hồi sau mới ngoắc tay hỏi:

“Hắn còn nói cái gì?”

Thất Thủy chu miệng, “Đại thiếu gia còn nói nếu Phụng Quân người mà không đi sẽ hối hận cả đời.”

Tuấn Thúc hí hóp mắt lại, hiểu ngay sự việc thật không đơn giản, cuối cùng lạnh giọng nói: “Vây đi xem đi.”

Tang Chi và Tuấn Thúc phải tìm mất bảy tám vòng mới đến được đỉnh núi mà Tuấn Ngạn bảo, khi lên đến đỉnh núi tiểu hồ ly sớm đã mệt đến thờ hồng hộc. Kéo áo ở trên ngực để giảm bớt cái oi bức nóng nực, Tang Chi vừa quạt vừa hớn hớn nói: “Người nói xem... có phải ca của người... có thật xấu hay không? Bắt chúng ta đi xa như vậy... đến đỉnh núi xa như vậy làm cái gì?”

Phượng hoàng xấu xa ngửa đầu nhìn son động cách đó không xa, buồn bã nói: “Son động này có một loài yêu quái rất kỳ lạ nhưng trong mắt người phàm thì chúng không gây trở ngại gì, kỳ thật Hỏa Sen mọc ở đây là thứ Thất Thủy sợ nhất.”

Tang Chi đảo nhanh con người sáng ngời, vuốt cằm nói: “Hỏa Sen thuộc tính chính là lửa, nghe nói tính khí rất mạnh, nếu Thất Thủy là tiểu tiên đồng thuộc nước đụng tới hẳn là sẽ rất đau?”

Tuấn Thúc không nói gì mà chỉ thông thả đi đến phía trước son động, khi thấy Tang Chi nhắm mắt theo đuôi phía sau thì xoay người lại nói: “Trước tiên ngươi ở chỗ này chờ đã, ta vào trong xem trước.” Dứt lời, tiểu hồ ly còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy trong ánh sáng mờ mờ của son động bỗng nhiên vờn ra vô số xúc tua của một loại thực vật gì đó, từng khúc xoay xoắn vặn vẹo rồi uốn lượn tiến tới giương nanh múa vuốt ở sau lưng phượng hoàng xấu xa.

Tang Chi ghen hờn nhìn trần trời rồi sau đó mới hét lớn một tiếng “Cẩn thận!” thì đã bị Tuấn Thúc kéo vào trong lòng, hiển nhiên, người này đã sớm phát hiện có điều gì đó không thích hợp nhưng cũng đã quá muộn, thoáng chốc, hai người đã bị xúc tua màu xanh lục trơn bóng quấn lấy toàn thân rồi bị kéo mạnh vào trong động.

Tuấn Thúc cố gắng bảo vệ Tang Chi ở trong lòng, Tang Chi bị xúc tua quấn lấy mất cả chân nên trong lòng khủng hoảng đến ghen giọng, đang giãy dụa la hét sợ hãi liên cảm nhận được có một bàn tay to lớn vỗ vỗ ở trên đầu, âm thanh ôn nhu kiên định: “Nhắm mắt lại.”

“Hả?”

“Nhắm mắt lại.” Nội dung không hề thay đổi nhưng ngữ khí thì càng kiên định hơn. Giờ phút này, hai người đã bị kéo vào trong huyết động, cửa động không biết từ khi nào đã bị một tảng đá lớn ngăn lại nên bên trong động biến thành tối đen. Hai người căn bản là không hề biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra, lại càng không biết xúc tua khủng bố kia có hình dạng như thế nào.

Nhưng khi tiểu hồ ly nghe được một lời này của Tuấn Thúc trong lòng lại cảm thấy thập phần an tâm, mím môi môi cánh hoa, thật ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Lập tức, Tang Chi liền nghe bên cạnh truyền đến tiếng xé rách cùng tiếng la thất thanh ma quái, xúc tua đang quấn lấy toàn thân cũng rút trở về, một tiếng “Hô” vang lên rồi tựa hồ như có một ánh sáng chói ngời trước mắt.

Tuấn Thúc nói: “Có thể mở mắt được rồi.”

Tiểu hồ ly mở trừng mắt nhìn quanh thì thấy huyết động này không lớn lắm, phượng hoàng xấu xa đã điểm minh hỏa ở bốn góc của huyết động, lúc này Tang Chi mới nhìn rõ xúc tua vừa nãy đã lui trở về trong một góc huyết động, mà ở sâu trong cùng là một thụ yêu Hỏa Sen đã bị minh hỏa thiêu chết. (thụ yêu: yêu quái cây cối)

Tang Chi nhìn sang Tuấn Thúc, chất lưỡi nói: “Vừa rồi là thụ yêu tấn công chúng ta hả?” Hỏa Sen thụ yêu này tuy rằng hung mãnh (hung hãn mạnh bạo) nhưng thường không chủ động tấn công người khác, giờ sao lại trùng hợp như vậy, năng cùng phượng hoàng xấu xa đến gần mới... Chẳng lẽ thụ yêu này ghét bỏ việc năng đến Bình Nhạc trấn làm không tốt chức trách thổ thần cho nên muốn trả thù?

Tuấn Thúc lắc đầu, khoanh tay cúi mặt xuống, “Son động này ẩm ướt lạnh lẽo chắc không phải là nơi sinh sống của thụ yêu, hẳn là nó bị người khác bắt ra khỏi rễ ném vào trong son động này.”

Tang Chi nhủ mi lại “Ai lại nhầm chán như vậy? Thụ yêu đói bụng vài ngày, chẳng trách nó thấy chúng ta liền xem như đồ ăn.”

Lông mày Tuấn Thúc nhanh chóng nhíu lại, nghe xong lời này mặt liền đen lại, người nhầm chán như vậy... ngoại trừ Tuấn Ngạn thì còn ai vào đây? Lừa bọn họ đến huyết động kỳ quái này, trước đó lại cố ý ném thụ yêu Hỏa Sen vào trong động, thụ yêu vì yêu lực thấp không thể di chuyển được lại đói bụng nhiều ngày nên bản tính liền trở nên hung mãnh, chỉ còn chờ bọn họ đến là ra tay.

May mà mình đi theo đến đây, nếu hôm nay mình không đi theo, Tang Chi không phải sẽ bị... Tuấn Thúc nghĩ đến hậu quả liền vùng tay áo lên tức giận nói: “Hô nháo!” Dứt lời liền quyết đi về tìm Tuấn Ngạn tính sổ, nhưng chân vừa bước đến cửa động thì trên đá lại rõ ràng hiện lên bộ dáng cợt nhả của Tuấn Ngạn.

“Ai nha, đã lâu không thấy pháp thuật của lão đệ quả nhiên vẫn là không tầm thường nha, ta cho người có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân, người cũng chưa khoa tay múa chân gì nhiều với thụ yêu kia thì đã giết chết nó, tội nghiệp a!”

Tang Chi thấy ở trên đá xuất hiện bộ dáng của Tuấn Ngạn, liền tức giận đến giờ chân: “Tuấn Ngạn cái tên hỗn đản này, mau thả chúng ta ra ngoài! !”

Pháp thuật của Tuấn Ngạn lại cách xa ngàn dặm, bóng dáng như ẩn như hiện cười đến vô cùng gian trá: “Ai nha, ta thật vất vả đem các người lừa đi vào, chơi đùa một chút không được sao?”

Nhưng mà Tuấn Thúc lại vô cùng hiểu rõ lão ca của mình, chỉ khoanh tay lạnh giọng nói: “Người cố ý đem Thất Thủy với Khế Nhạc tránh đi, lại bắt Ly Vãn, lừa hai chúng ta đến nơi này làm gì?”

Tuấn Ngan hai tay chống má, trầm tư: “Ai, tiểu hồ ly à, rốt cuộc là người chậm chạp ngu ngốc hay là do chán ghét đệ đệ của ta? Người cùng hân ở cùng một chỗ lâu như vậy chẳng lẽ không cảm giác được là hân thích người sao?”

Nghe vậy, mặt Tang Chi liền đỏ đến tận mang tai, lắp bắp nói: “Người... Nói bậy bạ gì đó... Ta...”

“Nhàm chán!” Phụng hoàng xấu xa chặn lời Tang Chi, có một tia kinh ngạc thoáng hiện ra trong đáy mắt, phất tay áo hừ lạnh nói: “Chuyện của ta không cần người lo.”

Tiểu hồ ly đứng bên nghe vậy khoe miệng liền run rẩy, lời nói phụng hoàng xấu xa cứ đảo loạn lên trong đầu, phụng hoàng xấu xa nghe ca ca không có lương tâm chứ bói hân mà hân lại không trả lời rằng “Người hồ nháo” hay là “Người nhàm chán”, “Người bịa đặt” gì gì mà là nói ——

Chuyện của ta không cần người lo.

Điều này có nghĩa là gì chứ? Chẳng lẽ phụng hoàng xấu xa... Tiểu hồ ly ôm đầu không dám nghĩ đến câu trả lời, lại chợt nghe Tuấn Ngan nói tiếp: “Lão đệ người không cần thận thung nữa. Ta đã nghĩ kỹ rồi, hai người các người ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy mà chẳng có tiến triển gì có thể là do Thất Thủy với Bích Nữ, còn có cái gì là Ly Vãn với cây đào tình gì gì đó nữa, bọn họ cả ngày cứ lượn qua lượn lại trước mặt các người, không chừa cho các người một chút không gian thời gian riêng tư để nói chuyện yêu đương. Người xem, ca ca tri kỷ của người nhọc lòng giúp người tạo cơ hội rồi đó nha, người không nên bỏ qua cơ hội này nha!”

Cuối cùng, không đợi Tuấn Thúc trả lời, lại tiếp lời: “Còn nữa, tuy rằng ta không chắc liệu có đánh thắng được người hay không, nhưng mà người hân cũng biết bản đại thiếu gia mà tạo kết giới thì thiên hạ này không ai sánh bằng, cửa huyết động này ta đã bố trí kết giới, chưa đến hừng đông ta sẽ không mở cửa ra, cho nên ——”

Mặt cười cong lên, Tuấn Ngan mím môi nói: “Hai vị cứ từ từ hưởng thụ thật tốt đêm đẹp đi. Tạm biệt ~” tiếng nói vừa dứt thì đã tiêu sái lưu loát biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thoáng chốc, trong động lại trở nên yên tĩnh. Tiểu hồ ly nhìn bốn phía chung quanh, sau khi nhất nhất khẳng định rằng Tuấn Ngan thật sự không còn ở đây nữa mới ha ha cười ngượng hai tiếng, chỉ vào cửa động nói:

“Ca ca không có lương tâm này của người thực nhàm chán.”

“.....” Phụng hoàng xấu xa không nói gì.

“Đóng cửa nhốt chúng ta làm gì, đúng rồi, người thật sự không phá được kết giới của hân?”

“.....” Tuấn Thúc vẫn không nói gì, chỉ thản nhiên lắc lắc đầu.

Lần này, Tang Chi thật sự không còn gì để nói. Làm sao bây giờ? Từ khi Tuấn Thúc bị thương, sau khi hân với mình hôn nhau, hai người gặp mặt vốn vẫn còn có chút xấu hổ. Ngày xưa còn có đám người Thất Thủy với Khế Nhạc ở cạnh bên nhìn ngó quấy phá nên bầu không khí cũng không tính là tệ nhạt, nhưng hiện tại chỉ còn lại có mình cùng phụng hoàng xấu xa ——

Tang Chi vui đầu, hai tay bắt vào nhau, trong lòng lo sợ. Nhưng hai người cũng không thể đứng như vậy suốt cả một buổi tối? Sau khi nhẫn nại im lặng thật lâu, tiểu hồ ly cuối cùng cũng đánh vỡ sự yên lặng, bắt đầu dĩ cùng oán giận nói: “Các người là huynh đệ ruột thịt với nhau mà sao tính tình lại khác xa nhiều như vậy? Người khác đều nói sinh đôi đều có tâm linh thông với nhau, Tuấn Ngan làm sao có thể nói chuyện người thích ta hoang đường như vậy.”

Nghe vậy, Tuấn Thúc vẫn đứng một bên nhắm mắt từ nãy giờ đột ngột mở miệng nói: “Nếu ta nói đó là thật thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Nghe xong lời này, Tang Chi không còn giật mình nữa mà chỉ cứng ngắc bất động tại chỗ. Cấn cấn môi dưới, trong lòng Tang Chi hỗn loạn rồi ren: phụng hoàng xấu xa nói lời này là có ý gì chứ? Cái gì thật hay giả? Có thể là do... mình nghe lầm, hoặc là... hiểu sai ý hay không.

Tang Chi nhất thời không biết phải làm sao, các đầu ngón tay nắm chặt thật lâu sau đó mới dám hỏi: “Người, người nói cái gì?”

Phụng hoàng xấu xa ho khan một tiếng, mặt quay sang chỗ khác nói: “Không có gì.”

Nghe vậy, bỗng nhiên đáy lòng tiểu hồ ly trở nên trống rỗng mất phương hướng, Tang Chi buồn bã cúi đầu xuống, trong lòng vẫn không cam tâm —— làm sao có thể nói là không có gì, vừa rồi rõ ràng đã nghe được phụng hoàng xấu xa nói, hân... làm sao có thể xem như chưa có cái gì xảy ra được!!

“Không được!” Kêu lên một tiếng, Tang Chi cấp bách nhảy đến trước mặt Tuấn Thúc, thở phì phì dậm chân lắc đầu: “Vừa rồi, người rõ ràng nói mà ta cũng nghe được rành mạch mà, người nói ‘đó không phải nói đùa, mà là sự thật’. Có phải hay không...” Tang Chi đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn Tuấn Thúc có một chút vẻ thất thần, miệng vẫn thì thào như trước: “Có phải hay không...”

Câu “Có phải thật sự thích ta hay không” còn chưa nói trọn, phượng hoàng xấu xa đã cắn răng trầm giọng nói: “Đừng!”

Tựa hồ như được những lời nói của Tang Chi cổ vũ, hai tay Tuấn Thúc dùng sức nắm lấy bả vai tiểu hồ ly nói rõ: “Tại ta ngu ngốc, tự làm tự chịu! Rõ ràng ban đầu là muốn lừa ngươi tới Bình Nhạc trấn, muốn tra tấn bắt nạt ngươi để trả thù, nhưng ngươi lại ngu ngốc như vậy, luôn gặp hết rắc rối này lại chọc phải phiền toái nọ, đã vậy ta lại còn ngu ngốc hơn ngươi, cứ năm lần bảy lượt cứu ngươi giúp ngươi, bởi vậy cuối cùng dần dần phát triển thành... Ta thích ngươi.”

Ba chữ “Ta thích ngươi” nói ra rất nhẹ rất nhanh nhưng như thế này cũng đủ làm cho Tang Chi hai mắt mở to, mồm há rộng không biết làm sao. Trước đó một khắc nàng còn muốn xác định câu nói kia của phượng hoàng xấu xa là thật hay giả, nhưng đến khi người kia thật sự thổ lộ tâm ý thì lúc này ngược lại nàng lại không biết nên cư xử như thế nào. Nuốt nuốt nước miếng, Tang Chi chân tay luống cuống nhìn lên Tuấn Thúc, mặt hần gần trong gang tấc, tay hần còn đặt trên vai mình, dùng sức như vậy nhưng lại đem đến một cảm giác an tâm.

Trong những thời điểm kiểu này, rốt cuộc nên phản ứng như thế nào đây, nên nói cái gì làm cái gì mới là tốt nhất? Thích hợp nhất? Vì bất ngờ nên một Tang Chi chưa bao giờ trải qua quá tình yêu đương đâm ra hoàn toàn bối rối, trong đầu cứ lặp đi lặp lại mấy chữ “Phượng hoàng xấu xa cư nhiên thích ta”, nhưng rốt cuộc cũng phải quay trở lại trọng điểm, Tang Chi lại đột nhiên nhớ đến một chuyện, đôi môi run lên nói.

“Nhưng mà... Nhưng ta có hôn ước cùng A Ly a...”

Thực ra, lời nói này của Tang Chi chính là muốn nghĩ đến việc sâu xa chứ không hề trần thuật lại cảm xúc thật sự của mình, hoặc có thể nói chính là bản thân vừa vui lại vừa ngạc nhiên khi biết phượng hoàng xấu xa thích mình nên muốn cả hai người đối mặt với sự thật để tìm ra cách giải quyết “Ngươi thích ta tốt quá, nhưng ta đang có hôn ước, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Nhưng mà những lời này vào tai của Tuấn Thúc lại rất giống như hất cả chậu nước lạnh vào người, lạnh giá từ từ tiến vào trong lòng. “Cùng A Ly có hôn ước”, nói cách khác chính là tiểu hồ ly sớm đã lựa chọn giữa hần và Ly Vân? Sám sét giữa trời quang nhá, đáy mắt Tuấn Thúc chợt lóe lên ánh thất vọng cùng đau xót, lập tức trên mặt liền hiện lên nụ cười bất cần đời giống như Minh Tao ca ca (Tuấn Ngạn):

“Tốt lắm.”

Tang Chi chớp chớp mắt “Tốt lắm cái gì?”

Tuấn Thúc buông Tang Chi ra, từng bước lui về phía sau cười nói: “Biểu hiện vừa rồi tốt lắm.”

“Là có ý gì?” Tang Chi nhủ mi lại muốn làm rõ tình trạng không rõ ràng hiện nay, “Phượng hoàng xấu xa ngươi cười cái gì?”

Tuấn Thúc cắn răng, trên mặt vẫn tiếp tục cười như trước, “Điều thứ bảy, cuốn thứ nhất về Thủ tục Thổ thần qui định rằng, trong lúc làm thổ thần không thể bàn chuyện kết hôn gả chồng, lại càng không thể rời khỏi cương vị công tác để bàn chuyện yêu đương, biểu hiện vừa rồi của ngươi tốt lắm.”

Sét —— đánh —— ngang —— tai ——

Tức thì, Tang Chi á khẩu không biết làm sao, chỉ cảm thấy trong ngực thật đau giống như có cái gì dưới đáy lòng muốn nổ tung. Phượng hoàng xấu xa có ý gì chứ? Vừa rồi là khảo nghiệm nàng thôi? Giống như tiểu tiên thổ, hần đang dùng mỹ nhân kế để thử nghiệm nàng? Xem nàng có thể mắc câu hay không? Có xứng đáng làm thổ thần hay không? Cho nên, chẳng qua vừa rồi đều là diễn trò, từ đầu đến cuối đều là do hần cùng ca ca không có lương tâm phối hợp... đùa giỡn nàng?

Tang Chi lưng cứng ngắc lại, hốc mắt đã hơi hơi ướt át, sống mũi cay cay, đáy lòng tràn đầy chua xót không biết đó là tư vị gì. Phượng hoàng xấu xa đem mình ra đùa giỡn cũng không phải là một lần hay hai lần nhưng tại sao lần này lại đau lòng quá? Rất quá đáng... Thật sự rất quá đáng...

Tiểu hồ ly trừng mắt nhìn, nước mắt đã nhanh rơi xuống, hình ảnh của Tuấn Thúc trong mắt cũng từ từ nhòa đi. Vừa rồi hần nói vậy cũng chỉ là cố sống cố chết muốn lấy lại mặt mũi, vốn tưởng rằng nói như vậy thì tiểu hồ ly sẽ giống như bình thường không có vấn đề gì, sẽ nhảy dựng lên cùng hần đối đáp đùa giỡn, hần không hề ngờ rằng ——

Sắc mặt Phượng hoàng xấu xa trở nên trắng bệch, thông minh tài trí thường ngày biến tiêu đầu mắt không còn, cổ họng như thắt chặt lại than: “Tang Chi...” Đưa bàn tay ra muốn lau đi nước mắt trên mặt Tang Chi nhưng chưa kịp chạm đến thì Tuấn Thúc liền thấy trước mặt nhoáng lên một cái.

Chát!

Thanh thúy mà vang dội, Tuấn Thúc nghiêng đầu, má phải nóng bỏng, Tang Chi bên này cũng đã khóc không thành tiếng: “Tuấn Thúc, ngươi là một kẻ vương bát đần!” Dứt lời, liền cầm đầu chạy ra bên ngoài. Giờ này phút này, cái gì Tang Chi cũng không muốn suy nghĩ, cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn rời khỏi đây! Lập tức rời khỏi nơi này!

Cảm giác đau đớn khi té xuống từ trên đỉnh vui mừng cùng với cảm giác mất mát xâm nhập cả người khiến cho Tang Chi đánh mất lý trí, hoàn toàn quên mất chuyện sơn động đã bị hạ kết giới, nhưng Tuấn Thúc này giờ vẫn đứng như bị đóng đinh tại chỗ lại sức nhớ tới liền nhanh chóng phóng tới trước, một giây trước khi tiểu hồ ly bị kết giới đã thương thì bắt được nàng.

Tang Chi cũng không hề cảm kích mà nhất mực đẩy Tuấn Thúc ra, dừng lại trước kết giới một thước, ánh mắt lãnh đạm nói: “Tuấn Thúc, đừng làm cho ta càng chán ghét ngươi.”

Đừng làm cho ta càng chán ghét ngươi, càng chán ghét ngươi, càng...

Chỉ cần một từ “càng” cũng có thể khiến cho Phượng Quân đại nhân chưa từng lùi bước trước mặt thiên quân vạn mã lòng trở nên tan nát sụp đổ, đứng yên tại chỗ nắm chặt hai tay lại. Đừng làm cho ta càng chán ghét ngươi. A! Thì ra trong lòng Tang Chi ngươi lại... chán ghét ta đến như vậy sao? Cũng đúng thôi, ta lừa ngươi hạ phạm, lại hại ngươi đi sớm về tối, hại ngươi cùng ta ký hạ khế huyết, hại ngươi... ngươi sao lại không chán ghét ta cho được? Sao ta lại còn hi vọng xa vời rằng ngươi có thể có thiện cảm với ta?

Tuấn Thúc cười lạnh hai tiếng tự giấu bản thân mình, âm thanh khàn khàn nói: “Tốt, chẳng qua ta đến giữ ngươi lại thôi, ngươi đừng đi đến cửa động, kết giới của ca ca ta đều có một chút tính toán công cao sợ sẽ làm ngươi bị thương.” Dứt lời, hắn lui lại phía trong góc, xếp bằng ngồi xuống không nói gì.

Tang Chi thấy thế cũng lạnh run ôm chân ngồi xuống. Nàng không thể hiểu được, rõ ràng hai người ở trong một cái huyết động gần gũi thân thiết như vậy nhưng lại như cách xa nhau hàng vạn dặm; rõ ràng hai ngày trước còn ôm hôn nhau, giờ phút này mỗi người lại ôm một bầu tâm sự. Đầu Tang Chi bắt đầu rối loạn thành một núi, chỉ hi vọng đêm nay trôi qua mau mau, ngực lại bắt đầu cảm thấy một cảm giác đau đớn không biết từ đâu, tiểu hồ ly hoảng hốt, không nhìn được lấy tay ôm ngực, còn chưa kịp phản ứng, chỉ một chút sau cảm giác đau đớn càng rõ ràng hơn, Tang Chi cắn chặt răng, cái trán cũng đã bị mồ hôi lạnh che kín.

Thùng thùng! Lại là cơn đau đớn như một nhát dao chém xuống xương cốt khó đau đến không thể chịu được, Tang Chi nhìn không được, cuộn mình lại rồi ngã xuống, rên rỉ kêu thành tiếng: “A a ~~~~”

“Tang Chi!” Tiểu hồ ly đau đến nổi ù tai không nghe được gì, không gian trước mắt như một mảnh sương trắng mờ lung mờ ảo. Tang Chi trong tình trạng đau đớn như vậy lại cảm giác được trong một giây trước khi té xỉu mình ngã vào trong lòng người nào đó. Thật ấm áp...

————— ta là đường phân cách hiểu lầm —————

Sau cơn ngất ngán, Tang Chi tỉnh lại thì thấy đau đớn trong ngực chẳng những không giảm mà còn tăng, gần nổi trên trán, đau đến choáng váng. Chớp chớp hàng lông mi thật dài, Tang Chi mở to mắt, đập vào mắt tiểu hồ ly đầu tiên chính là khuôn mặt tuấn tú ôn hòa của Tuấn Thúc.

Mọi chuyện đã xảy ra cuộn cuộn ủa về, Tang Chi nhìn chăm chăm râu xanh mọc loang lổ trong thạch động, khó chịu đem đầu quay sang một bên, lúc này mới ý thức được mình đang gối trên đùi Tuấn Thúc, thân người hơn phân nửa bị hắn ôm vào trong ngực, cả người đều cảm thấy ấm áp dễ chịu, trong lòng lại có cảm giác mát mát nói không nên lời.

Thử giật giật, Tang Chi đang muốn cử động thân người nhưng trong nháy mắt lại bị Tuấn Thúc ấn trở về trên đùi, thét lên ra lệnh: “Đừng nhúc nhích!”

Trong lúc giây phút, Tang Chi mới phát hiện tay hai người vẫn đang gắt gao nắm chặt, hơi nước lượn lờ giữa huỳnh quang trong lòng bàn tay, một cỗ ấm áp từ lòng bàn tay truyền ra tiến vào trong lòng, giống như... phượng hoàng xấu xa đang truyền chân khí cho mình. Mí mắt tiểu hồ ly giật giật, theo bản năng rũ mắt xuống, chẳng lẽ Tuấn Thúc đang muốn độ chân khí để làm cho nàng khỏe hơn?

Đáy lòng tiểu hồ ly lại nổi lên từng trận cơn sóng, một cảm giác vừa đắng lại vừa ngọt nói không nên lời. Phượng hoàng xấu xa lúc thì đối xử với mình tốt vô cùng, lúc thì lại dùng mọi cách để lừa dối mình, vai tốt hay vai xấu hắn đều đóng hết, rốt cuộc hắn muốn làm gì?!

“Buông ra!” Nhớ đến vừa rồi Tuấn Thúc đùa cợt mình, Tang Chi yếu ớt nói. Thấy thế, Tuấn Thúc lại càng dùng sức nắm chặt lấy bàn tay mềm mại, giọng vô cùng ôn nhu nói:

“Có cảm thấy khỏe hơn hay không?”

Tang Chi không nói nhưng mà bàn tay nhỏ bé không hề có ý muốn rút ra khỏi tay người kia, ngoan ngoãn nằm im trong lòng hắn. Nhưng cảm giác đau đớn vẫn như trước cuộn cuộn không ngừng tra tấn nàng, tựa như Tuấn Thúc cấp tiên khí cho mình càng nhiều thì thân thể lại càng đau đớn hơn.

Ánh mắt Tuấn Thúc mềm nhẹ như cũng nhìn thấy được đau đớn của tiểu hồ ly, thấy cơn mắt của nàng xuất hiện một màn sương mù, “Không cần lo lắng, ta đã dùng thuật liên hệ ngăn chặn thông báo với Tuấn Ngạn, hắn sẽ tới đây rất nhanh để phá kết giới. Đến lúc đó ta mang ngươi trở về tìm Bích Nữ.”

Tang Chi nằm trong lòng của phượng hoàng xấu xa nửa muốn giãy ra nửa lại không muốn, “Phượng hoàng xấu xa, ngươi rốt cuộc... muốn ta thế nào đây?”

Đột nhiên tỏ tình là ngươi, đột nhiên nói đây khảo nghiệm thổ thần cũng là ngươi, độ chân khí, dốc lòng chăm sóc ta cũng là ngươi, sử dụng mỹ nhân kế, ăn bớt trên cột cũng là ngươi... Hít một hơi thật sâu, Tang Chi cố lấy hết dũng khí, ngẩng đầu đôi mắt lúng liếng nhìn kỹ Tuấn Thúc định mở miệng nói gì đó, đột nhiên cảm thấy ngực lại một trận đau nhức, cổ họng ngòn ngọt rồi phun ra một búng máu.

Thấy vậy, Tuấn Thúc vô cùng hoảng loạn, cố gắng khép đem tay hai người khép lại đem chân khí cuộn cuộn truyền cho tiểu hồ ly nhắm ức chế đau đớn, nhưng Tang Chi lại hoàn toàn phản ứng ngược lại, lập tức kêu rên ra tiếng, mồ hôi lạnh đổ rùng rùng trên trán, thân mình suy nhược yếu ớt tựa hồ muốn ngất đi. Tuấn Thúc không thể đoán được mạch tượng nên không dám truyền chân khí lung tung nữa mà đành phải dùng lời nói để dời đi lực chú ý:

“Tang Chi, cố gắng kiên trì một lát, chút nữa Tuấn Ngạn với Khế Nhạc sẽ tới đây liền.”

Giờ phút này Tang Chi cả người đều vô cùng đau đớn, đầu óc phù nề choáng váng, những lời Tuấn Thúc nói đi nói lại cũng chỉ ong ong trong đầu, theo bản năng lắc đầu rồi ngã xuống nhưng lại bị Tuấn Thúc một phen đỡ lấy, cứng rắn cắn răng lay nàng.

“Tang Chi, ngươi có nhớ lúc ngươi vừa đến Bình Nhạc trấn đã từng nói cái gì không? Ngươi nói, một ngày kia nhất định sẽ trở về Thanh Khâu quốc

mang theo thiên binh thiên tướng tới tìm ta báo thù!” Ôm chặt lấy Tang Chi, Tuấn Thúc thấy nàng đã nhắm mắt muốn ngủ bèn hoảng hốt hét lên một tiếng lớn, “Tang Chi, ngươi có nghe thấy không?!”

Tiểu hồ ly bị một câu gào to như vậy quả thật lấy lại được một chút tỉnh táo, chống tay nhú mào: “Ồn ào quá.” Dứt lời, lại gật gù bắt đầu buồn ngủ tiếp. Tuấn Thúc biết Tang Chi đã nhẫn nại đến cực hạn, mà cũng biết rằng nếu tiếp tục ngủ thiếp đi như vậy sẽ không bao giờ tỉnh lại, nên đành phải cắn răng đè nén tình cảm trong tim mà nói: “Tang Chi, ngươi cố gắng kiên trì đi! Nếu... Nếu... qua được đêm nay thì ta liền giải phong ấn trên người ngươi, thả ngươi đi.”

Nghe xong lời này, Tang Chi quả nhiên giật mình, ý thức tỉnh táo, khó tin nhìn chằm chằm Tuấn Thúc, lâm bảm hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói” Tuấn Thúc liếc mắt xem xét Tang Chi một cái sâu lắng, cuối cùng tránh đôi mắt sang bên trầm giọng nói: “Ta không cần ngươi làm thổ thần nơi này nữa, ta sẽ thả ngươi rời khỏi Bình Nhạc trấn.”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Khi Tiểu hồ ly một lần nữa tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một ngôi nhà gỗ xa lạ. Nhìn quanh không sót một cái gì trong phòng, chỉ thấy có một chiếc giường gỗ đơn sơ cùng chiếc ghế. Tang Chi đã không còn cảm giác đau đớn nữa nhưng cả người đều mệt rã rời giống như bị nghiền nát. Tay chân mềm nhũn từ trên giường ngồi dậy cũng đúng lúc có người vén rèm đi vào trong buồng.

Người đi tới là một tiểu cô nương mười tám mười chín tuổi, mắt sáng mào ngài, nhìn cách ăn mặc hẳn là cô gái nông thôn ở gần đây. Cô gái bung chén thuốc tiến vào, thấy Tang Chi đang cố gắng ngồi dậy trên giường, liền đặt chén thuốc xuống chạy nhanh đến đỡ nàng dậy, ngoài miệng lại căn nhắc: “Sao lại ngồi dậy? Không ngủ thêm một chút nữa sao?”

Tang Chi lắc đầu, “Đây là đâu?”

Nữ tử nghe vậy dùng đôi mắt đen ngập nước đánh giá Tang Chi từ đầu đến chân sau đó mới cười nói: “Nơi này là đỉnh núi thạch quái, thỉnh thoảng ta cùng cha lên núi săn bắn nên đã xây dựng ngôi nhà này để ở tạm. Hôm nay ra ngoài định chuẩn bị làm một chút món ăn thôn quê để trở về thôn, kết quả lại gặp được người cùng tướng công nhà ngươi.”

“Tướng công của ta?” Tang Chi thì thảo hời, cô gái gật đầu nói: “Đúng vậy, chúng ta gặp vợ chồng ngươi ở gần đây, tướng công ngươi nói các người lên núi du ngoạn gặp dã thú, trong khi chạy trốn ngươi bị thương cho nên mới gặp đây.” Dừng một chút, cô gái xoa xoa trán Tang Chi hỏi, “Sao vậy, không nhớ rõ sao?”

Tiểu hồ ly nhú mi lại, một màn té xỉu liền hiện rõ ở trong đầu, cũng đoán được “Tướng công” trong miệng cô gái nông thôn kia chỉ có thể là phượng hoàng xấu xa liền nhanh chóng hỏi: “Kia xấu... Tướng công nhà ta hiện giờ ở đâu?”

Cô gái kia nhếch miệng cười nhạt, không trả lời Tang Chi mà chỉ chọc ghẹo: “Tình cảm vợ chồng các người thật tốt.” Một câu này khiến cho mặt Tang Chi đỏ tới mang tai, sau đó cô gái mới nghiêm túc nói: “Ngươi yên tâm đi, hẳn nằm nghỉ ở phòng bên cạnh. Ngươi uống thuốc trước đi sau đó ta liền mang ngươi đi gặp hắn.”

Vừa dứt lời, hai người chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng kêu ồn ào của một nam nhân, “Nhị nha đầu”, cô gái nghe xong liền nói: “Cha ta đang leo néo gọi ta kìa, ngươi ở trong buồng đợi một chút nha.” Dứt lời liền vén rèm đi ra ngoài. Tang Chi ngồi ở đầu giường, vẫn mơ mơ màng màng như trước, đầu óc vừa mới tỉnh lại nên còn có chút mơ hồ.

Chắc là Phượng hoàng xấu xa dẫn nàng xuống núi mới gặp được hai cha con người phạm này, nên mới nói dối xưng bọn họ là vợ chồng, xin tá túc lại đây một lúc? Mà cũng không đúng nha, rõ ràng Tuấn Thúc nói cái kết giới kia hẳn không phá được vậy tại sao bây giờ hai người bọn họ lại có thể xuống núi? Minh Tao ca ca đâu? Khế Nhạc với Thất Thủy đâu? Bọn họ cũng chưa tới sao?

Tiểu hồ ly càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, cố gắng chống đỡ thân mình muốn ra ngoài tìm phượng hoàng xấu xa. Tay không khéo lại đụng vào bát canh làm đổ nó xuống. Tang Chi nhanh chóng lấy khăn tay luôn mang trong mình ra lau, nhưng lau đến một nửa lại nhìn xuống khăn tay thì bắt đầu sợ hãi đến ngây người. Khăn tay vốn trắng như tuyết giờ đã chuyển thành màu đen rồi đến tím rồi dần dần trở thành màu xanh.

Chẳng là trước khi Tang Chi đến Bình Nhạc trấn làm thổ thần, công chúa Họa Thương vì lo lắng cho an nguy của con gái nên mới cố ý tặng khăn tay này, dặn dò con lúc nào cũng phải mang theo bên mình. Khăn tay này mặc dù nhìn giống như những khăn tay khác nhưng lại có thể giúp nhận rõ tính chất của từng loại chất lỏng. Tiểu hồ ly nhìn khăn tay tím hồng này, tay hơi hơi phát run, rõ ràng khăn tay đang nhắc nhở Tang Chi thuốc này có độc!

Tang Chi chợt sợ hãi, vênh tai lên nghe cuộc đối thoại của hai cha con nông dân bên ngoài truyền đến.

“Cha, con đã để cho nàng ta uống thuốc, sẽ không có việc gì đâu.”

“Hừm, cẩn thận một chút! Đề phòng tiểu nữ oa này trốn thoát.”

“Sợ gì chứ, nhìn bộ dáng nàng ta ốm yếu dễ như bởn ấy mà, nam nhân kia khó đối phó như vậy mà chúng ta còn xử lý dễ như trở bàn tay.”

“Ừ, vậy chúng ta liền đem bọn họ nấu thành thuốc cho đệ đệ ngươi nuốt vào, có lẽ còn có thể có cơ hội hoàn hồn!”

“Cha cứ yên tâm, nam nhân kia ta đã cột vào hậu viện...”

Nghe vậy, Tang Chi mất thăng bằng sợ hãi đến lú cả lưỡi, biết rằng giờ phút này vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn phải cố giữ bình tĩnh, tự nhủ lòng rằng không được hoảng hốt. Hai người (hay yêu quái?) này có thể đánh ngã ngay cả phượng hoàng xấu xa chứng minh rằng thực lực của chúng không thể khinh thường, nhất định phải dùng trí. Nhưng hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Tiểu hồ ly đầu óc lâm vào hỗn loạn, đang hết sức sợ hãi cùng kinh ngạc bỗng nhiên nhớ tới nhĩ nha đầu có nói là đã đem nam nhân cột vào hậu viện. Đứng rồi! Trước tiên phải cứu phượng hoàng xấu xa rồi nói sau. Nghĩ vậy, Tang Chi cởi kim chuông đã được hạ khế huyết trên người xuống, lẩm nhẩm đặt thần chú chặt chẽ ở trên cửa, sau khi chắc chắn rằng hai người bên ngoài một lát sẽ không phá được kết giới của kim chuông mới thất tha thất thểu chạy vội tới hậu viện, nhìn kỹ vào trong thì quả nhiên thấy Tuấn Thúc bị trói ở trước bếp lò.

“Phượng hoàng xấu xa!” Tang Chi kêu lên sợ hãi, bỏ nhào vào trong lòng Tuấn Thúc, âm thanh mang chút tiếng khóc nức nở, “Làm sao có thể... bị như vậy?”

Tuấn Thúc vẻ mặt chật vật, khoe miệng còn có chút vết máu, xem ra thật sự đã cùng hai cha con nhà kia đánh nhau một hồi. Tang Chi khóc, “Tại sao có thể bị như vậy?”

Tuấn Thúc lắc lắc đầu, gắng sức mới nói được, “Ta phát hiện huyết động có một chỗ khác thoát ra được nên không đợi Tuấn Ngạn mà mang ngươi ra ngoài trước, không ngờ rằng lại gặp phải hai cha con thụ yêu Hỏa Sen đánh lên nên mới bị bắt đến đây.”

Tang Chi chớp chớp mắt, cái hiểu cái không, “Thụ yêu Hỏa Sen? Chẳng lẽ hai cha con bọn họ là người thân của thụ yêu mà chúng ta vừa gặp phải trong huyết động?” Chẳng trách vừa rồi nghe thấy nhĩ nha đầu với phụ thân của nàng nói cái gì mà thay đệ đệ báo thù, nấu bọn họ thành thuốc để gọi hồn. Chẳng lẽ bởi vì Minh Tào ca ca bắt thụ yêu quăng vào trong huyết động nên hai cha con này vẫn trốn ở gần đó để cứu thụ yêu con. Kết quả không cứu được thụ yêu con, lại chính mắt thấy nó chết thảm, cho nên mới xảy ra chuyện này?

Tiểu hồ ly đang suy nghĩ chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng động thật lớn, có thể biết được là hai cha con thụ yêu đang nghĩ cách công phá kết giới của huyết chuông, nên có một chút sợ hãi nhưng không biết làm sao.

“Mau! Giúp ta cởi bỏ dây thừng.” Nghe Tuấn Thúc hét lên như vậy, Tang Chi mới hồi phục tinh thần lại, đang định tiến lên cởi bỏ dây thừng lại bị một đạo lục quang đánh trở về.

Phượng hoàng xấu xa cùng Tang Chi đồng loạt kinh ngạc, định nhìn thì vừa thấy đạo lục quang đã hóa thành một cô gái mặc áo xanh lá đứng trấn ở giữa hai người.

————— ta là đường phân cách đầy bí ẩn —————

Tang Chi nhìn thẳng cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mắt, đáy lòng liên tục cảm thấy kỳ quái nên không khỏi lú lờn hỏi: “Ngươi là ai?” Vì sao đạo lục quang vừa rồi lại giống như đạo lục quang đã từng cứu sống mình hai lần?

Cô gái áo xanh nghe vậy không khỏi lo lắng lắc đầu kêu lên, “Tang Chi đừng nghe lời ma chướng, dây thừng này không được cởi!”

Bên này Tuấn Thúc thấy thế chỉ nhếch cánh môi lên không nói gì. Vì bất ngờ nên chân tay tiểu hồ ly có chút luống cuống, theo bản năng lui về phía sau thì thào: “Có ý tứ gì? Ngươi làm sao biết được tên của ta?”

Cô gái áo xanh không đáp lại mà vội vàng kêu lên: “Đây không phải là Tuấn Thúc thật, nơi này cũng không phải là núi quái thạch, Tang Chi ngươi đang ở trong mộng đó!”

“Trong mộng?” Đôi mắt tiểu hồ ly mờ to, lại khấn trương lui về phía sau thêm vài bước, nhìn phượng hoàng xấu xa trước mắt có một chút mờ mờ ảo ảo không rõ ràng lắm, “Làm sao có thể ở trong mộng?”

Cô gái áo xanh đến bên cạnh Tang Chi, “Đây đều là ma chướng, trăm ngàn lần không thể cởi dây thừng cho người này, bằng không sẽ thả nó ra ngoài gây tai họa cho tam giới.”

“Tang Chi cẩn thận!” Nói thì chậm nhưng tình hình lại vô cùng khẩn cấp, ngay lúc cô gái áo xanh sắp giữ chặt được Tang Chi, trong nháy mắt đó Tuấn Thúc lại nói rõ ràng ra tiếng khiến tiểu hồ ly sợ hãi nhảy ra ngoài, cách cô gái áo xanh cùng Tuấn Thúc một khoảng tạo thành thế chân vạc (hình tam giác), hét lên: “Ngươi không cần lại đây!”

Là mộng hay là thật, trong lúc này đầu óc Tang Chi choáng váng không biết làm gì, cũng không phân biệt hay xác định rõ ràng được. Bên ngoài cửa, tiếng chuông vang lên càng lúc càng thanh thúy, càng lúc càng kịch liệt như cấp báo với chủ nhân rằng kết giới sắp bị phá vỡ. Tang Chi nhắm mắt lại, biết thời gian cũng không còn nhiều lắm nên hạ quyết tâm nói:

“Được! Phượng hoàng xấu xa nếu ngươi nói ngươi là thật, vậy ngươi dựa vào cái gì để chứng minh?”

Tuấn Thúc nghe xong lời này hơi hơi khép mắt lại, lông mi chớp chớp rồi mới nói nhẹ: “Lúc ở trong huyết động, chỉ có hai người ngơoi và ta, lời nói của ta người khác không có khả năng biết được. Lúc ấy ta nói, ta tò tình với người chẳng qua là để khảo nghiệm người, kỳ thật... đều là giả. Ta... Thích người.”

Đình.

Dứt lời, bối rối dưới đáy lòng của tiểu hồ ly rốt cuộc cũng biến mất, đây là Tuấn Thúc, là Tuấn Thúc thật sự. “Phượng hoàng xấu xa!” Tang Chi vừa chạy hướng đến Tuấn Thúc vừa kêu. Cô gái áo xanh thấy vậy kinh ngạc không thôi liền ngăn cản Tang Chi nhân tiện nói:

“Tang Chi, không được đi! Hẳn chính là do người tự huyền hoặc nghĩ ra, đương nhiên sẽ biết được người nghĩ gì. Trí nhớ của người nó cũng tự nhiên sẽ biết, nó không phải là Tuấn Thúc. Tuấn Thúc còn đang ở bên ngoài —— “

Nói còn chưa dứt, Tang Chi đã thô lỗ đẩy cô gái áo xanh ra, con mắt mở to trừng trừng nhìn nàng: “Người nói vậy! Đây chính là Tuấn Thúc!”

“Tang Chi.” Cô gái áo xanh thấy ngăn cản không được đành phải sử dụng chiêu mạo hiểm cuối cùng này, thừa dịp tiểu hồ ly đi về phía trước cô liền dùng hết sức nắm lấy kim chuông kéo về bên này. Tang Chi bị giữ lại, kim chuông lại phát ra tiếng vang thanh thúy khiến Tang Chi tựa hồ như hơi hơi khôi phục lại thần trí, đôi mắt tỏa sáng nhìn về phía cô gái áo xanh.

Cô gái lắc đầu, “Tang Chi, đừng bị cảnh tượng trước mắt này mê hoặc, người cùng Tuấn Thúc đã ký khế huyết, giờ người chỉ cần mở ra Huyết Đồ Chi Trận, nếu hẳn thực sự là Tuấn Thúc thì tự nhiên sẽ có cảm ứng.”

“Đúng vậy, ta sao lại không nghĩ tới nhỉ.” Tang Chi dứt lời, đầu vừa ngẩng lên đã thấy diện mạo Tuấn Thúc trở nên vụn vỡ, thân hình gãy đổ, âm thanh trầm thấp tỏ vẻ lo lắng: “Tại sao lại xuất hiện yêu nghiệt, phá hư chuyện tốt của bọn họ!!”

Dứt lời, yêu vật kia liền hiện nguyên hình thân dài, cánh tay vẫn bị buộc chặt như trước tóm ngay lấy cổ cô gái áo xanh, cô gái áo xanh ngay lập tức quay người lại, một tay kéo lấy Tang Chi chạy ra ngoài, kim chuông theo chuyển động mà phát ra tiếng đình đình, tiểu hồ ly muốn kêu lên nhưng lại kêu không ra tiếng, gãy đổ thật lâu sau cuối cùng mới dùng sức bật dậy.

“A ~~~~~” tiếng la khàn cả giọng chột vang lên, Tang Chi mở mắt thờ hồng hộc, đám người Khế Nhạc và Thất Thủy đối diện nhìn nhau rồi nhìn thẳng Tang Chi, bên trái là sắc mặt xanh mét của huynh đệ sinh đôi. Tiểu hồ ly còn chưa kịp mở miệng thì Minh Tao ca ca đã vừa ngoáy lỗ tai vừa nói:

“Tiểu hồ ly, người thật là, tình thì tình đi, sao phải kích động như vậy?”

Cuối cùng... cũng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Bây giờ trở về hiện tại.

Chẳng là Tang Chi té xỉu không bao lâu thì đám người Minh Tao ca ca đã chạy tới. Mọi người tay chân luống cuống đem tiểu hồ ly đưa trở về Thanh Ngô cung, sau khi Bích Nữ cẩn thận kiểm tra kỹ càng lại nói: “Đang ngủ.”

“Đang ngủ?” Khế Nhạc chất vấn, “Bích Nữ đại nhân có làm hay không vậy? Lúc vừa rồi chúng ta đem công chúa Tang Chi từ trong sơn động đưa ra ngoài, nàng gần như...” Cây đào tình dừng một chút, xem sắc mặt phượng hoàng xấu xa coi như không có gì trở ngại mới nói nhỏ: “Gần như chỉ còn lại có nửa cái mạng.”

Thất Thủy gật đầu nói, “Không có bị thương cũng không có trúng độc, mạch tượng vững vàng, thật sự là đang ngủ chứ không phải té xỉu.”

Tuấn Thúc nghe vậy nhủ mi lại, cảm thấy sự việc kỳ lạ lại xảy ra liên tục. Vừa rồi ở trong huyết động, tiểu hồ ly đau đến chết đi sống lại, tứ chi đều run rẩy. Bản thân hẳn thật vất vả mới làm cho nàng ổn định, vậy mà lúc này Bích Nữ lại có thể nói ra một hai từ chắc nịch, chỉ là... Đang ngủ?

Phượng hoàng xấu xa thối mắt nhìn thẳng Bích Nữ, Bích Nữ ở trên tường bắt đầu dĩ nhún nhún vai, “Tiểu phượng hoàng, người nghĩ ta đang nói giỡn với người hay sao? Bộ đáng đờn nhò kia quả thực không có nửa điểm không khỏe, theo kinh nghiệm chẩn đoán nhiều năm qua của ta mà nói, thật ra là do sức lực cạn kiệt dẫn đến một môi ngủ lịm đi mà thôi.”

“Thế lực cạn kiệt... cực kỳ mệt mỏi...” Minh Tao ca ca Tuấn Ngan vừa sờ cằm, vừa tưởng tượng bức tranh YY trong lời nói của Bích Nữ, vừa dùng khủy tay huyệt Tuấn Thúc một cái đầy ám muội, “Tiểu đệ, sẽ không phải là người cái vụ kia ~ ai nha nha, làm cho ta ngưng ngưng quá đi, chả trách vừa rồi ta đột nhiên mặt đỏ tím đập, cả người đều phát run lên. Ai cũng nói sinh đôi thì có tâm linh tương thông, người cùng tiểu hồ ly ở trong huyết động... Ai nha nha, thật đáng ghét quá nha, phát triển quá nhanh —— “

Toàn bộ những người ở trong phòng đều im lặng không nói một tiếng nào, nhìn trời lại nhìn trời, đếm con kiến lại đếm con kiến, chỉ có thể giả bộ rằng cái gì cũng chưa nghe thấy, chỉ còn lại có Tuấn Ngạn còn đang đắm chìm trong thế giới mơ màng của mình, miệng mồm cứ lảm nhảm chuyện bát quái coi bộ rất khoái trá. Cuối cùng, đến khi phượng hoàng xấu xa chậm rãi giương mắt lên, chậm rãi liếc mắt nhìn lão ca một cái.

Đôi mắt sâu thâm thúy khó dò, vui buồn tức giận đều không thể hiện rõ, nhưng mà một cái liếc mắt như vậy cũng đủ để cho Minh Tao ca ca không dám hó hé thêm tiếng nào nữa. Tuấn Ngạn tay túm túm góc áo, giả bộ đáng thương khổ sở nói, “Người nhìn người ta như vậy làm người ta thẹn thùng sợ hãi quá đi.”

Phượng hoàng xấu xa chỉ làm như chưa có nghe gì, đôi mắt lãnh đạm nhìn xung quanh phòng một vòng, nhẹ nhàng băng qua nói, “Người đem Ly Vãn đế ở đâu vậy?” Ngụ ý câu nói thực rõ ràng, chính là trước tiên phải đem chuyện trước mắt giải quyết xong, sau đó mới “dạy dỗ” người tự cho là mình thông minh nhúng tay vào chuyện của ta và tiểu hồ ly.

“Ách ~” Tuấn Ngạn sờ cằm nhìn trời, “Ta đang nghĩ lại a, sau khi người cùng tiểu hồ ly đi rồi, chúng ta liền đến núi Thúy Bình, vốn là cảm thấy nhàm chán nên muốn đi bắt vài tiểu ma vật về để hỏi một chút xem Ma tộc bọn hán gần đây lên lút ở xung quanh núi Thúy Bình sơn rốt cuộc muốn làm gì, kết quả là ——”

Tuấn Thúc nghiêng răng kèn kẹt, hai tay nắm chặt nói: “Nói trọng điểm!”

“Trọng điểm?” Tuấn Ngạn vô tội chọc ngón tay “Trọng điểm chính là... lúc chúng ta đến núi Thúy Bình không cẩn thận gặp phải Yêu vương.”

“Yêu vương?” Lần này tới phiên cây đào tinh Khế Nhạc lại ghen hòng nhìn trần trối, “Chính là Yêu vương thống lĩnh tộc yêu hồ?” Trong truyền thuyết Yêu vương chính là Hồ vương của tộc yêu hồ, vừa ngạo mạn lại hung ác, không những xem thường nhân loại thấp kém mà ngay cả tiên giới trên này cũng chẳng xem vào trong mắt.

Mấy trăm năm trước, Yêu vương đã sớm được vinh dự đứng đầu trong tiên hồ, nhưng hán khinh thường cái thứ gọi là quan giai của tiên giới nên đánh sứ giả của tiên tộc được cử đến yêu giới một trận thừa chết thiếu sống rồi mới trả người này trở về thiên cung. Mặc dù Ngọc Đế buồn phiền về tính tự cao tự đại của Yêu Vương nhưng lại sợ thế lực của tộc yêu hồ nên đề nghị Yêu Vương đem nhóm yêu hồ trở về yêu giới an cư một vùng, cũng mang ý tứ rằng không nên xâm phạm hai giới nhân, tiên, an an tĩnh tĩnh như thế mới liếc mắt một cái mà thời gian đã vụt trôi qua.

Khế Nhạc gãi đầu, “Nhưng nghe nói Yêu vương luôn luôn ở tại yêu giới, sao giờ lại cũng đến núi Thúy Bình?”

Tuấn Ngạn thấy sắc mặt đệ đệ càng ngày càng khó coi, tóm lại cũng có chút vui quá hóa buồn, “Ách ~ chuyện ấy... Trời đất chứng giám, ta thật sự thật sự chỉ là muốn cùng Ly Vãn tới đó vì dân trừ hại, nhưng ai mà ngờ Ma tộc bị đánh chạy tan tác rồi, đòi lại lại rước lấy sự chú ý của hồ ly yêu giới kia.”

Phượng hoàng xấu xa cúi đầu, tay nắm chặt đến nỗi móng đâm vào thịt, hận không thể một quyền đánh bay ca ca sinh đôi của mình. Bởi vì đầu óc của mình lúc đó nóng sốt đến hồ đồ nên mới có thể gửi thư nhờ hán đến hỗ trợ điều tra chuyện Ma tộc, hiện tại chẳng những lộn lạo chữa thành lộn què mà ngược lại còn làm cho sự tình càng ngày càng trở nên phức tạp hơn.

“Vậy bây giờ Ly Vãn đang ở đâu? Có phải bị thương hay không?!” Tuấn Thúc trán nổi gân xanh, đã không còn có biện pháp để bảo trì phong độ.

Tuấn Ngạn đem thân hình thu nhỏ lại, thu nhỏ lại, lại thu nhỏ lại, sau đó mới run rẩy nói: “Thả lại trong miếu thổ địa rồi, Tuấn Thúc, người đừng tức giận mà ~ thật sự bị thương không nghiêm trọng lắm đâu, ta đã nhờ Bích Nữ tỷ tỷ xem qua.”

Bích Nữ ở một bên giúp đỡ ừ một tiếng, thích thú nói: “Thật sự nha, không nghiêm trọng chút nào. Ngoại trừ bị gãy hai xương, trên đùi bị mất có một miếng thịt, cánh tay bị lacerate, thật sự không nặng. Ừm ~ đại khái nằm khoảng trăm ngày thì tốt rồi. À, đúng rồi, độc trên người hán Thất Thủy cũng đã giải rồi, không có việc gì, không có việc gì.”

Đình đầu Tuấn Ngạn liền xuất hiện ba đường hắc tuyến, hoàn toàn không ngờ Bích Nữ thẳng thắn bán đứng mình như vậy, đứng yên ở tại chỗ trực giác lại có cảm giác lạnh cả sống lưng, tiếp tục chọc chọc ngón tay kêu rên: “Tuấn Thúc... Đệ đệ tốt...”

“Tuấn Ngạn.” Minh Tao ca ca nói chưa xong đã được lúm đồng tiền trên mặt Tuấn Thúc chào đón, thấy thế lúc này Tuấn Ngạn càng đỏ mặt hời hợt đầy thân, theo tính cách lạnh lùng của đệ đệ, mỗi lần không vui đều hiện lên trên mặt, cho nên hiện tại hán cười đến vui vẻ như vậy ——

Tuấn Ngạn lau mồ hôi lạnh trên đầu, nức nở nói: “Ta sai lầm rồi, ta thật sự sai lầm rồi.”

Phượng hoàng xấu xa khoát tay, vẫn cười một cách bất cần đời như trước, “Ta nghe nói người có một viên minh châu của Đông Hải, hán là nghiền thành bột làm thuốc sẽ rất mau khỏi, người tự tay giao ra đây đi.”

Nghe xong, sắc mặt Tuấn Ngạn liền đại biến, “Không phải chứ? Đó là vật do Thanh Dục muội muội tặng cho ta làm đính ước...” Hai chữ “tín vật” còn chưa kịp nói ra, Tuấn Ngạn đã thấy Tuấn Thúc nghiêm mặt đầy sát khí, quanh thân bị một vầng ánh sáng màu đỏ vây lấy, bàn ghế bên người đều bị đánh vỡ ra.

Trước tình cảnh này, Tuấn Ngạn sợ giật mình, lúc này mới chịu thỏa hiệp cầu xin tha thứ. Không khí đang ồn ào náo nhiệt, tiểu hồ ly ở bên này lại ú ớ bắt đầu ngồi dậy, há mồm thật to hét lên sợ hãi, sau đó mới có một màn Tang Chi sau khi tỉnh lại nhìn thấy được.

Cho đến khi tiểu hồ ly thực sự khôi phục thanh tỉnh mới đem toàn bộ sự việc trong giấc mộng nói cho mọi người, đương nhiên sẽ lược bỏ đoạn Tuấn Thúc giả mạo tỏ tình với mình. Dứt lời, mọi người trong phòng đều im lặng. Ngay cả Minh Tao ca ca vốn dĩ bình thường mồm miệng chân tay như tép

nhảy cũng im miệng trầm mặc.

Tuấn Thúc sờ cằm, bàn mạnh mới với lão ca, “Việc này ngươi thấy thế nào? Yêu vật giả trang thành ta có phải là yêu quái yếm mộng?”

Minh Tao ca ca lắc đầu, “Yêu quái yếm mộng thường hấp thụ thần thức mà sống, nếu người mà tiểu hồ ly gặp thật sự là yêu quái yếm mộng thì thứ nhất là chúng ta không có khả năng không phát hiện được, thứ hai chuyện trước đó tiểu hồ ly bỗng nhiên đập nhanh cũng giải thích không thông, thứ ba cũng không có lý do gì yêu quái yếm mộng lại nhờ người khác cời dây thừng gì đó trên người. Tình trạng này giống như...”

Bích Nữ nói tiếp lời của Tuấn Ngạn, “Giống như vô tình mắc vào kết giới gì đó muốn Tang Chi giúp hấn cời bỏ phong ấn.”

Một câu liền đánh thức mọi người khỏi cơn hoang mang suy nghĩ!

Tang Chi nghe vậy liền hoảng hốt giật mình, “Đúng vậy, lúc ta vạch trần quỷ kế của yêu vật kia, hấn liền thẹn quá hóa giận có ý muốn giết ta nhưng vẫn không cời bỏ được dây thừng trời như trước.”

Cây đào tình nghe xong lời này liền sờ cằm, lẩm bẩm: “Phong ấn... Chẳng lẽ có liên quan đến phong ấn Bình Nhạc trấn?”

Tuấn Thúc gõ gõ cây quạt, suy tư thật lâu sau mới rốt cục nói: “Có lẽ, cũng là thời điểm nên cời bỏ bí mật nhiều năm về phong ấn ở Bình Nhạc trấn.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Bình Nhạc trấn là một vùng khi ho cò gáy, chuyện trấn nhỏ này đã có một tầng kết giới thần bí bảo hộ vốn không phải là bí mật.

Nhưng vì sao một địa phương nhỏ nhỏ như vậy trên thế gian lại có kết giới pháp lực cao cường bảo hộ không cho yêu ma tiến vào thì không ai biết được. Lúc đó, mọi người vừa nghe lời nói của Tuấn Thúc liền nghĩ đến việc Phượng Quân đại nhân thân là ngự sử trấn gian nhất định sẽ biết một biết hai, giờ phút này muốn cời bỏ bí mật ở trước mặt mọi người nên ai nấy cũng đều nín thở lắng nghe.

Tang Chi tạm thời đem chuyện không vui ở trong huyết động giữa hai người bỏ sang một bên, hỏi: “Vậy ngươi có phải biết bí mật này hay không?”

Tuấn Thúc hí hóp đôi mắt lại thân nhiên nghiêm chỉnh liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, mở miệng nói: “Không biết.”

Mọi người té cái rầm. Tuấn Thúc lại nói: “Nhưng mà có một vị đại thần nhất định biết.”

Phượng hoàng xấu xa nói vị đại thần này không phải ai khác mà chính là Thần Gà Hiền Dụ ở Bình Nhạc trấn, pháp thuật của Hiền Dụ vốn bình thường nhưng với tư cách là người sống lâu lên lão làng, có thể thông hiểu tương lai quá khứ nên được mọi người trong thiên cung lẫn bên ngoài đều kính trọng. Ngay cả Vương Mẫu cùng Ngọc Đế gặp vị này cũng phải ba phần kính nhường.

Nhưng Thần Gà đại nhân lại không thích xuất đầu lộ diện, nhân gian náo nhiệt gia đình sum vầy vui sướng lại không sống mà lại một thân một mình đến ở nơi Bình Nhạc trấn hương dã này. Mới đầu Tuấn Thúc cũng không hề đem mấy sự việc liên hệ lại với nhau, nhưng qua cảnh tượng nguy hiểm kinh hãi trong giấc mơ của Tang Chi, trong lòng phượng hoàng xấu xa đã có một chút tính toán.

Đầu tiên là Ma tộc rục rịch, rồi lại đến Yêu Vương của hồ yêu tiến đến, cùng lúc đó Tang Chi lại bị mang vào giấc mộng yếm, có thể là Ma tộc tìm được nhược điểm của kết giới Bình Nhạc trấn rồi dựa vào đó mà tấn công hay không, bởi vậy mới dẫn tới một phen sóng gió rung chuyển này? Mà trong mộng Tang Chi thiếu chút nữa là cời bỏ dây thừng... Có thể chính là điểm phong ấn của Bình Nhạc trấn chăng?

Mọi người một phen thảo luận thế này thế nọ, sau đó liền quyết định đi thăm Thần Gà một lần, bất luận hấn có liên quan đến việc này hay không thì có chút phòng bị vẫn tốt hơn. Nhưng lúc đến gần cửa nhà Hiền Dụ, tiểu hồ ly lại hỏi hấn.

Làm một hồ ly xứng đáng với lương tâm, Tang Chi lấy sự nghiệp bắt gà làm vinh dự của mình, lại càng quyết tâm đi trên con đường này càng đi càng xa, càng đi càng bao la mệnh mạng (chắc là muốn chuyên nghiệp hóa hiện đại hóa bí quyết bắt gà). Bấy giờ bởi những sự việc kia mà làm cho nàng đường đường là một con hồ ly lại đi ~ thỉnh giáo một con gà, Tang Chi nghĩ tới nghĩ lui như thế nào cũng đều cảm thấy không được tự nhiên.

Vì thế khi đến trước cửa nhà Hiền Dụ, nàng tìm được lý do chính đáng là mắc đi vệ sinh để trốn đi. Hai người đang đồng hành cùng nàng là Tuấn Thúc và Minh Tao ca ca thấy thế cũng biết được tính tình tiểu hồ ly nên cũng không vạch trần mà để cho nàng rời đi.

Tang Chi đi dạo loanh quanh ở vùng lân cận, đang chán muốn chết vì phải chờ phượng hoàng xấu xa với Minh Tao ca ca đi ra thì thấy cách đó không xa có một con vật gì không rõ mình tròn vo, lông mao nhưng đang kéo cái gì đó đi tới hướng này.

Tiểu hồ ly chăm chú nhìn thì thấy dã thú kia cái đầu cũng không lớn hơn mèo con bao nhiêu nhưng lại kéo một con gà mái béo mập mạp, màu lông vẫn trắng vẫn đen đan xen với nhau, hai lỗ tai tròn tròn dựng đứng trên cái đầu béo ục ịch, thoạt nhìn rất là đáng yêu. Tiểu tử kia tuổi vốn nhỏ mà lại kéo lão gà

mái lớn gấp hai lần so với mình, dáng vẻ bận rộn rậm rịch nghiêng ngả trông thật vui mắt. Tang Chi vốn đang nhàm chán nên gặp tình huống này tâm tình vui chơi lại nổi lên, cười gian hai tiếng hắc hắc rồi nhảy phắt đến cản đường đi của tiểu quái vật.

Tiểu công chúa Tang Chi chống nạnh đầy vẻ ý mạnh hiếp yếu bĩu môi nói: “Giỏi ha, tiểu quái vật không nên nết à? Không biết đây là địa bàn của Thần Gà đại nhân sao? Ngươi lại dám sát hại đồng loại của Hiền Dụ đại nhân trước mặt ngài, phải bị tội gì!”

Dứt lời, tiểu hồ ly cúi đầu nhìn nhưng đã chẳng còn thấy bóng dáng của tiểu quái vật, người ta đã sớm không thèm nhìn Tang Chi mà vẫn tiếp tục đi về phía trước. Lòng tự trọng của Tang Chi bị đá kích nghiêm trọng, tức giận nhảy đến trước mặt meo meo béo phì kia thị uy tóm lấy gà mái nói: “Meo béo phì, không được đi!” Dừng một chút, tiểu hồ ly lại liếc mắt, lặng lẽ cười nói:

“Luu lại này nợ thì bản công chúa liền cho ngươi đi.”

Dứt lời, Tang Chi còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, dưới chân liền lao đảo một cái, đưa mắt nhìn lại thì thấy meo béo phì đã mang theo gà mái tiếp tục đi lên phía trước rồi.

“Tức chết ta, tức chết ta!” Tang Chi dậm chân, “Ngay cả một tên meo béo phì cũng dám khi dễ bản công chúa, bản công chúa cần chết ngươi!” Dứt lời, tiểu hồ ly liền xuất chiêu năm ngón tay đánh về phía meo béo phì, nhưng khi xông lên lại thấy dưới tay trống trơn, thì ra meo béo phì đã nhanh chân vòng ra phía sau Tang Chi.

Tang Chi lười lười lại, tốc độ quá nhanh, thậm chí ngay cả thân ảnh lúc tránh đi cũng không thấy được, rốt cuộc nó là yêu quái phương nào? Tiểu hồ ly cảm như muốn rút xuống, chỉ vào tiểu quái vật run rẩy nói: “Meo béo phì, ngươi...”

Nói chưa xong, đỉnh đầu tiểu quái vật bắt đầu đen đi, mắt nhìn ngược lại mắng: “Lão tử có tên có họ, gọi là Hùng Yêu (meo meo)! Ngươi mới là phì yêu (meo meo)! Phì phúc (hồ) ly!”

Tang Chi: = _ =

Hùng Yêu: gấu nhỏ; Phì Yêu: đồ béo nhỏ mọn; Phì phúc ly: phân bón tốt nhưng hơi thối (haha, chữ độc thật, cũng một chữ Phì, một chữ Yêu, một chữ Ly, viết y chang nhưng ráp vô lại mang nghĩa khác; nhất là chữ Ly (狸) viết riêng thì lại mang nghĩa “mùi hôi thối”)

Tiểu... tiểu... tiểu quái vật này, a không, là Hùng meo meo còn ngang nhiên xỏ một tràng tiếng Tứ Xuyên chính gốc, rốt cuộc nó là giống yêu quái nào? Vì sao cho tới bây giờ mình chưa từng thấy qua? Bên này tiểu hồ ly bị Hùng meo meo tung đủ loại câu chữ hành động thần kỳ làm cho ngốc chết đứng tại chỗ, bên kia Hùng meo meo đã tìm được một vị trí thích hợp đem gà mái buông xuống, sau đó nhặt lên mấy cành cây nhỏ chắc là đang tính chuẩn bị đánh lửa, Hùng meo meo quay đầu nói:

“Phì phúc (hồ) ly, mau tới đây nướng gà cho gia gia, gia gia sẽ thưởng cho ngươi cái mộng gà mà ăn!”

Tang Chi: > _

.....

Nửa canh giờ sau, tiểu hồ ly cũng đã không còn nhớ hận thù trước đó mà đã ngồi chung một chỗ với Hùng meo meo, tương thân tương ái cắn mộng gà >O

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Lần này Tang Chi rất kiên quyết, ba ngày sau quả thực nói đi là đi.

Thật ra tiểu hồ ly bụng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo, khi nàng do dự tiến đến Thanh Ngô cư để giải trừ phong ấn, chỉ cần phượng hoàng xấu xa nói một câu giữ lại thì nàng liền có cớ để ở lại Bình Nhạc trấn. Nhưng khi đến Thanh Ngô cư thì đừng nói Tuấn Thúc mà ngay cả bóng dáng tiểu người hầu Thất Thủy cũng đều không thấy.

Căn phòng từng thật là náo nhiệt giờ đây chỉ còn lại có tám bức tường vây quanh, Bích Nữ trong treo nhưng lạnh lùng nói, phong ấn này nàng ta cũng có thể giải được, phượng hoàng xấu xa cùng ca ca không có lương tâm đã vội vàng đi ra ngoài làm việc, trước khi đi còn dặn nàng giúp tiểu hồ ly giải trừ phong ấn. Nghe xong lời này, Tang Chi bình tĩnh nhếch môi một cái, xem ra người khác ngại gặp mình, ngay cả gặp mặt lần cuối mà Tuấn Thúc cũng không muốn gặp. Trong khi hoảng hốt, nàng có chút không hiểu, rốt cuộc mình với hắn đã làm sai cái gì khiến cho sự việc trở nên như vậy, nàng tình nguyện trở lại điểm bắt đầu —— Bản thân vẫn bị hắn lừa gạt, khi làm nữ giúp việc hồ ly thì hận thấu xương phượng hoàng xấu xa, Tuấn Thúc vẫn là cấp trên âm hiểm giả dối...

Đứng một bên, Bích Nữ nhìn thấy Tang Chi suy nghĩ đến xuất thần liền thở dài, sau đó mới châm chén trà mời tiểu hồ ly, nói: “Tiểu hồ ly, không có ai nói

cho người nghe à, khi đang ở trong Thanh Ngô cư không nên có những suy nghĩ kỳ quái trong đầu? Tỷ tỷ ta có thể nghe thấy trong lòng người đang nói cái gì đó.” Bích Nữ dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào trái tim của Tang Chi, không hề có tí gì ly biệt hay đau xót mà chỉ lên tiếng cười khanh khách.

Tang Chi mí mắt chớp chớp, quay đầu lại nói: “Dù sao đã đi đến bước này ta cũng chẳng còn mặt mũi gì nữa, chỉ chờ giải trừ phong ấn xong ta lập tức đi ngay.” Dừng một chút, Tang Chi quay người đối diện với Bích Nữ tỷ tỷ rồi mới nói: “Bích Nữ tỷ tỷ, ta sẽ nhớ người. Hy vọng... Còn có thể có cơ hội gặp lại.”

Nghe vậy, Bích Nữ khoanh hai tay áo có thêu hình hoa lan, bí ẩn nói: “Ta cũng sẽ không nhớ người. Cái gì hy vọng hay không hy vọng, có ai trói chân người lại đâu, nếu người muốn gặp ta thì lúc nào lại chả được?”

Tang Chi im lặng, cắn môi dưới không nói lời nào. Bích Nữ thấy thế, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng sau đó mới trầm giọng nói: “Nhưng mà, có một chuyện ta vẫn muốn hỏi người tiểu hồ ly.”

Tang Chi ngẩng đầu “Gì mà thần bí vậy, có chuyện gì muốn hỏi riêng ta?”

Đôi mắt xanh của Bích Nữ chuyển động sau đó mới kéo tiểu hồ ly lại hỏi nhỏ, “Ngày ấy người kể lại cảnh trong mơ cho chúng ta nhưng không có kể toàn bộ phải không?” Tang Chi giật mình, còn chưa kịp nghĩ ra biện pháp giải thích thì Bích Nữ lại nói tiếp, “Người khác không nhìn thấy nhưng ta lại thấy được. Bên ngoài cơ thể người vẫn có một cỗ ánh sáng màu xanh âm ỉ bao xung quanh, phải chính là nhờ ánh sáng này cứu người đứng không?”

Tiểu hồ ly cắn môi dưới, không biết trả lời như thế nào. Đúng vậy, lúc ở trong mộng đúng là cô gái áo xanh kia ra tay mới bảo trụ nàng không mờ ra kết giới, mà trước khi rời đi cảnh trong mơ, cô gái áo xanh bị yêu quái phong ấn nắm lấy cổ họng nhưng vẫn thống khổ nhìn nàng, miệng chỉ nói ra một câu:

Dừng nói cho bất cứ ai.

Dừng nói cho bất cứ ai. Không biết vì sao, nhưng trong lòng Tang Chi chắc chắn rằng những lời này hàm ý là cô gái áo xanh không hy vọng có bất cứ kẻ nào biết được cô ấy đi vào cảnh trong mơ của mình, lúc nàng kể lại cảnh trong mơ cho mọi người đương nhiên sẽ không kể sự tồn tại của người này. Nhưng không ngờ là vẫn bị Bích Nữ tinh tế phát hiện được.

Tang Chi vui đầu “Thực xin lỗi, Bích Nữ tỷ tỷ...”

Bích Nữ thấy thế, cũng không muốn làm Tang Chi khó xử liền nói sang chuyện khác: “Không muốn nói thì thôi, ta giúp người thực hiện.” Nói chuyện phiếm xong, phong ấn cũng đã được giải trừ, đêm đó tiểu hồ ly thu thập hành lý, cáo biệt Khế Nhạc sau đó mang theo A Ly yên lặng rời đi.

Tuy rằng thương thế của A Ly chưa lành nhưng dựa vào tác dụng kỳ diệu của Đông hải thần châu, cộng với lúc trước Tuấn Thúc mỗi ngày đều giúp chữa thương cũng đã khỏe hơn nhiều, hai người đi về hướng Long cốc, cứ đi dọc một chút lại ngừng để nghỉ nên cũng không mệt nhọc gì lắm. Chỉ sau ba ngày rời khỏi phạm vi Bình Nhạc trấn thì đến Hoa Roi cốc.

Hoa Roi cốc này là phạm vi của nhân giới nên để không quấy nhiễu người phàm, Tang Chi với A Ly hóa trang thành thiếu niên mặc quần áo giống người bình thường, như hai huynh muội cùng đi đường. Buổi trưa hôm nay, hai người đang đứng dưới một gốc cây nghỉ chân bỗng nhiên cảm giác được có một làn yêu khí mỏng manh đang hướng đến bên này, hai người không khỏi nhìn nhau nhủ mi.

Tang Chi chớp mắt, “A Ly cũng cảm giác được sao?”

Ly Vẫn gật đầu, Tang Chi nhìn trời chu miệng “Chẳng lẽ là yêu quái quanh vùng? Cảm giác được chúng ta đi đến khu này, cho rằng chúng ta muốn xâm lấn lãnh thổ cho nên phái tiểu yêu đến thử?”

Ly Vẫn suy nghĩ, “Nhưng nơi này là địa phận của người phàm, thổ thần nơi đây sẽ không dung túng cho yêu quái đi ra quấy phá lung tung, xem ra lại giả bất thiện*.” (đến không có ý tốt)

Tiểu hồ ly nghe vậy cũng có chút khản trương vuốt cằm, yêu khí này mặc dù không mạnh nhưng cũng không nên khinh địch, nhờ đâu là kẻ địch cố ý giấu đi hơi thở trên người hoặc chính là một đội tiểu yêu không lớn đi tiên phong xem xét. Hơn nữa, hiện tại không có phượng hoàng xấu xa ở bên cạnh giúp đỡ, A Ly lại bệnh, nếu chỉ với hai ba phần công phu của một mình nàng...

Tang Chi bắt đầu suy nghĩ, nếu có thể tìm được Thổ thần của vùng này là tốt nhất, ít nhất cũng có thể hiểu được tình huống hiện tại, nhưng phải tìm ở đâu bây giờ? Nếu phượng hoàng xấu xa có ở đây thì tốt rồi, ít nhất cũng không cần sợ hãi như vậy. Tang Chi đan xen các ngón tay, lần đầu tiên bắt đầu lo lắng không biết lúc trước do tính tình công chúa ham vui của nàng nên quyết định đơn thương độc mã mang A Ly rời khỏi Bình Nhạc trấn như vậy rốt cuộc là đúng hay sai, trong chặng đường dài này, nếu thực có cái gì xấu xảy ra thì làm sao bây giờ? Nếu sớm biết vậy thì nên gửi thư cho cha, báo lão hồ ly tới đón bọn họ mới đúng a! Sao lại vì giận đối phượng hoàng xấu xa mà bỏ đi? Phượng hoàng xấu xa cũng chẳng phải tốt lành gì, ngày xưa mà gặp mấy chuyện như vậy thì hẳn đã sớm nghĩ cách giúp mình chuẩn bị cho tốt, lần này bọn họ rời Bình Nhạc trấn hẳn cũng cố tình không đến tiền ——

Tang Chi một mặt suy nghĩ một mặt cảnh giác vịn thân cây đứng lên, vì đầu tạm dừng nửa giây cho động tác này nên mới nhận ra này giờ nàng càng nghĩ thì trong đầu lại toàn xoay quanh bốn chữ “Phượng hoàng xấu xa”. Vừa tức vừa vội Tang Chi cắn răng, dậm chân muốn mắng chính mình hai câu, thì thấy A Ly hít lại ánh mắt nói:

“Yêu khí đến gần, càng ngày càng mạnh.”

Đúng thật!

Tang Chi tạm thời vứt bỏ tạp niệm, một thanh âm run rẩy lộ bộ vang lên trong lòng, nếu thật sự là đại yêu quái lợi hại thì phải làm sao bây giờ? Có cần báo ra danh tiếng của lão cha để dọa bọn họ chạy không? Không được... Bọn họ một người là Thất hoàng tử của Long tộc, một người là công chúa Thanh Khâu quốc, nếu dễ dàng bị bắt bởi một con rắn đầu đất như vậy lại còn kêu lão cha tới cứu thì mai mốt trở về Thiên cung mà không bị nhóm lão nhân râu bạc cười đến rụng răng mới là lạ.

Tiểu hồ ly càng suy nghĩ càng xa xôi, đang cần môi không biết xử lý như thế nào bỗng nhiên thoáng nhìn dưới chân thấy có một túm lông trắng đang túm lấy cái tay nải nặng nề của nàng xấp xấp ngửa ngửa kéo đi. Tang Chi chớp chớp mắt tưởng mình nhìn lầm nên định thần nhìn kỹ lại —— đúng là một tên tiểu hồ ly cả người trắng như tuyết cùng với chiếc đuôi xù thật lớn đang cố gắng dùng hai chân vuốt nhỏ xíu kéo tay nải của nàng cùng A Ly phía sau lưng.

Tang Chi sờ sờ cằm, đôi mắt lóe sáng nhìn nhìn sang bên cạnh, thấy A Ly vẫn còn đang tập trung tinh thần chú ý vào yêu khí nồng đậm phía trước. Tang Chi lắc lắc đầu, cũng không thêm để ý A Ly nữa mà hướng xuống đất quát lên một tiếng. Lập tức, cục lông trắng kia hoảng sợ liền quăng đồ lại lùn cùn bỏ chạy, Tang Chi là một cao thủ đi săn làm sao có thể để cho tiểu tử kia dễ dàng chạy thoát như vậy được, móng vuốt vung lên trên mặt đất chụp lấy cái thân kia dễ như trở bàn tay.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra thì nhanh, bên này A Ly còn chưa rõ tình huống ra sao thì đã thấy lớp sương mù yêu khí ở phía trước tan đi, lúc quay lại nhìn qua Tang Chi ở bên này thì thấy nàng đã một tay túm lấy một tiểu hồ ly tuyết trắng. Tang Chi cầm lấy gáy của tiểu hồ ly lắc lắc trong không trung, chớp chớp mắt nhìn A Ly cười:

“Chúng ta bị lừa !”

Thì ra hồ ly trời sinh tính giả dối giao hoạt, khi đi săn thường dương đông kích tây. Hễ một đám hồ ly ra khỏi hang để kiếm thức ăn thì thường là một đám vây quanh hoặc đứng ở phía trước con mồi tò mò thị uy và hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của con mồi, còn thủ lĩnh của nhóm này lên đến phía sau con mồi, một kích trúng đích, thừa dịp con mồi bị phân tâm liền nhảy đến cắn một phát vào tử huyệt ngay gáy của con mồi, lúc này toàn bộ hồ ly sẽ đồng loạt xông lên tập kích.

Thân là hồ tiên, tuy pháp thuật của Tang Chi chỉ thường thường nhưng đối với việc đi săn này thì lại rõ như lòng bàn tay, vừa rồi bỗng nhiên nhìn thoáng thấy túm lông ngắn đang lặng lẽ di chuyển tay nải của nàng thì hiểu ngay được sự việc này. “Tiểu tặc này chính là kẻ tội phạm đây, nó cố ý phóng yêu khí mê hoặc chúng ta, làm cho lực chú ý của chúng ta toàn bộ tập trung ở phía trước, lúc này nó mới lên đến phía sau trộm bao đồ của chúng ta!”

Túm lông kia bị Tang Chi tóm lấy gáy không thể động đậy được, kêu to ra tiếng vẻ đáng thương vô cùng, chớp chớp đôi mắt ngập nước nhìn về phía Ly Vãn ý đồ cầu xin tha thứ. Tang Chi thấy thế, cười khanh khách ra tiếng, “A Ly, ngươi xem ánh mắt của nó thật giống ánh mắt của ngươi lúc ta nhặt được ngươi phải không?”

A Ly nghe vậy, gãi gãi đầu không biết trả lời làm sao, cục lông kia hình như rất thích Ly Vãn, lỗ tai hồ ly tuyết trắng run lên, móng vuốt nhỏ quơ quào muốn nắm lấy Ly Vãn, đôi mắt cũng trong suốt nhìn hẳn. Ly Vãn nói: “Nó trộm tay nải làm cái gì? Đói bụng? Hay tìm thức ăn?”

Nghe vậy, tiểu tử kia có vẻ như có thể hiểu được lời nói gật gật đầu. Tang Chi liếc mắt, “Xem ra là tiểu hồ ly đã thành tinh, bằng không cũng sẽ không sử dụng yêu khí.” Sờ sờ chiếc đuôi của tiểu hồ ly, Tang Chi nói rõ thân phận: “Ta là hồ tiên, công chúa Tang Chi của Thanh Khâu quốc, ngươi có nghe hiểu không?”

Túm lông chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Tang Chi thấy thế nhìn A Ly cùng cười, trong nháy mắt nhìn thấy đồng loại tâm tình liền vui vẻ che lấp hết lo lắng trong lòng, thả tiểu tử kia xuống mặt đất rồi chống má lại hỏi: “Ngươi tên là gì? Không phải là tiểu hồ ly chứ?”

Túm lông đứng thẳng lên lộ vẻ nghĩ nghĩ rồi lung tung quệt hai ba cái trên mặt đất, Tang Chi với Ly Vãn cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai chữ “Lai Thước” méo mó. Tang Chi liền vỗ tay: “Vui thật, bộ dạng nó đáng yêu như vậy, tên cũng đáng yêu như vậy.”

A Ly vẫn ngây ngốc ngờ ngạc, sờ sờ cái mũi nói: “Nhưng hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Thả nó đi hay là ——”

“Thu——” Nói chưa xong, Lai Thước đã phát ra tiếng rồi nhiệt tình chạy về hướng bên hồ. Tang Chi nghĩ rằng Lai Thước sợ bị bắt nên mới nhanh chân chạy đi, nhưng chỉ trong chốc lát đã thấy tiểu tử kia hóa ra lại túm một bao đồ lớn chạy đến bọn họ bên này. Thấy tình cảnh này, A Ly cũng hiểu được.

“Nó là muốn đem đồ trộm đến hiếu kính chúng ta? Báo đáp chi ân không giết hẳn?”

Tang Chi vô cùng vui mừng, gật đầu ừ nói: “Hò tộc chúng ta vẫn còn có thói quen báo ân, nó tuy rằng tuổi còn nhỏ không thể thay đổi được thành hình người cũng không nói ra tiếng được, nhưng còn nhỏ mà đã làm được như vậy có thể thấy được tộc của ta dạy dỗ hậu bối thật tốt.”

A Ly thấy trong thời gian này Tang Chi vẫn buồn bực không vui nhưng hôm nay lại vì tiểu hồ ly mà cao hứng như vậy nên cũng đám ra vui mừng theo, thân nhiên cong môi chạy đi giúp lấy bao đồ rồi mở ra, nhưng khi nhìn thấy cái gì đó bên trong thì lại ngay lập tức tròn tròn mắt.

Tang Chi thấy A Ly liên tục vò đầu bứt tai liền tò mò đưa mắt nhìn vào trong bao đồ, trong nháy mắt nàng cũng ngăn ra —— Bên trong bao đồ đều là kẹo hồ lô, lục lạc, kiếm nhỏ bằng gỗ đồ chơi của trẻ con, hiển nhiên, mấy thứ này đều là trộm của người phạm.

A Ly nói: “Ăn vụng cũng không đủ, nhưng mấy cái này thì có lợi gì?”

Lai Thuốc nghe vậy liền dựng lỗ tai lên lắng nghe, tưởng rằng nhóm Tang Chi không rõ cách sử dụng kỳ diệu của bảo bối này thì liền chạy nhanh đến đưa móng vuốt chạm nhẹ vào con lật đật, trong nháy mắt con lật đật bắt đầu lắc lư theo quy luật, trái phải trái phải nhưng là không hề có ngã xuống. Thấy thế, Lai Thuốc vui vẻ kêu to ra tiếng, con người chăm chú ngạc nhiên nhìn con lật đật, đầu cũng lắc lư theo.

Tang Chi xì cười ra tiếng, “Xem ra Lai Thuốc thực thích món đồ chơi này nha!”

Lai Thuốc nghe xong lời này, làm nũng lăn vài cái trên mặt đất rồi lại duỗi thân đưa đầu lười hòng nhặt ra liềm liềm kẹo hồ lô. Tang Chi vỗ vỗ đầu tiểu bạch hồ ly như thể đang khen thưởng, bên này A Ly lại nhủu mi thì thào: “Tại sao lại cảm thấy mấy thứ này nhìn thật quen mắt vậy nhỉ?”

“Nhìn quen mắt?” Tang Chi quay đầu nhìn Ly Vẫn, “Đương nhiên là nhìn quen mắt rồi, người mới đây cũng chơi đùa chúng đó thôi?”

Ly Vẫn trầm mặc sau đó mới khom người hỏi Lai Thuốc, “Mấy thứ này người trộm từ đâu?”

Lai Thuốc tính tình vui vẻ nên cũng chẳng quan tâm Ly Vẫn nói mấy thứ bảo bối này là “trộm”, lắc lắc cái đuôi, móng vuốt không một chút do dự chỉ về hướng Tây. Tang Chi quay đầu nhìn hướng được chỉ rồi theo bản năng hít sâu một hơi, những ký ức không vui lại bắt đầu trỗi dậy trong đầu.

Ly Vẫn khoanh tay trước ngực lắc đầu, “Lai Thuốc nói vậy, phía kia là Bình Nhạc trấn, một tiểu hồ yêu như người làm sao có thể vào được?” Ai chẳng biết Bình Nhạc trấn có kết giới, ngoại trừ hai tộc thần tiên và phạm nhân là có thể đi qua, ngoài ra không có ai khác có thể qua lại kết giới được.

Lai Thuốc nghe vậy, lại lần nữa đưa đưa móng vuốt, nhưng phương hướng vẫn không thay đổi, vẫn là Bình Nhạc trấn. Tang Chi và Ly Vẫn hai mặt nhìn nhau, ò lên: “Thật sự người trộm đồ từ Bình Nhạc trấn? Vậy ta hỏi người, con lật đật này là tìm được ở đâu?”

Lai Thuốc không cần nghĩ ngợi, liền trực tiếp về một cái nhà tranh thật to trên mặt đất, bên cạnh đúng là dòng suối nhỏ hùng vĩ của Bình Nhạc trấn, mà bảng hiệu của căn nhà tranh này rõ ràng viết chữ “Trương”. Tang Chi nhủu mi lại, căn nhà tranh này đúng là nơi ở của Trương bà bà, nếu Lai Thuốc không từng đi qua thì làm sao lại về thật chính xác?

Thoáng chốc, hai người đều không nói gì. Lai Thuốc tâm từ trẻ con, đương nhiên không hề biết hai người bị làm sao, vẫn ôm kẹo hồ lô tiếp tục liềm liềm. Thật lâu sau, Tang Chi môi run rẩy nhìn về phía Ly Vẫn nói: “Người nói xem... Có phải kết giới Bình Nhạc trấn bị công phá hay không? Phượng hoàng xấu xa hẳn...”

Tang Chi nói chưa tròn câu, chỉ thấy Ly Vẫn ôm ngực ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn lại mình, ánh mắt này tuyệt đối không phải là của A Ly của mình, đôi mắt của của A Ly sẽ không sắc bén bức người như vậy. Môi bắt đầu run rẩy, Tang Chi né tránh theo bản năng, “Nếu không... Chúng ta trở về xem đi?”

“... ..” Ly Vẫn không trả lời, vẫn nhìn chăm chú vào Tang Chi như trước.

Tang Chi ôm lấy Lai Thuốc, vẫn tránh không dám nhìn ánh mắt Ly Vẫn, “Người xem, pháp lực của ta thấp như vậy, nếu tùy tiện mang người trở về Long cốc không biết có thể gặp nguy hiểm hay không, tốt nhất là nên trở về ——”

“Tang Chi.” Nói chưa xong, Ly Vẫn đã chặn ngang câu nói, ngữ khí trấn định:

“Nàng đã biết trước là ta khôi phục trí nhớ rồi, có phải không?”

Thân thể Tang Chi cứng ngắc, nhắm đôi mắt lại. Đây tuyệt đối không phải là thời cơ tốt nhất để thẳng thắn nói ra tâm tình, nhưng dù gì... Thời khắc này vẫn cứ đến.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Tang Chi nói: “Kỳ thật, ta vốn định đem người trả về Long cốc, sau đó lại trở về Bình Nhạc trấn.”

Đi Long cốc chính là một cơ hội tốt để nàng sắp xếp lại suy nghĩ. Nhưng dù sao nàng vẫn là thổ thần Bình Nhạc trấn, bảo hộ con dân Bình Nhạc trấn là nhiệm vụ của nàng, không có đạo lý nào nàng có thể bỏ lại bọn họ. Tuy rằng nói đạo lý như vậy ngay cả bản thân Tang Chi cũng cảm thấy có chút gượng ép.

Ly Vẫn buồn bã nói: “Nhưng bây giờ nàng muốn thay đổi chủ ý? Muốn lập tức chạy trốn về?”

Tang Chi cắn môi dưới, “Nếu Lai Thuốc là tiểu yêu quái chưa thành tinh lại có thể thông qua Bình Nhạc trấn mà không có trở ngại gì, ta sợ là...”

“Tang Chi” Ly Vẫn dường như cũng không hề có hứng thú đối với chuyện tình Bình Nhạc trấn, nói, “Nàng còn chưa có trả lời câu hỏi của ta, có phải nàng đã sớm biết ta đã khôi phục trí nhớ rồi hay không?”

Vòng vo một hồi rồi cuối cùng cũng quay về trọng điểm, Tang Chi gạt mình nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, tuy rằng mình ngốc nhưng mà không có ngốc đến nỗi không phát hiện ra chuyện này. Từ khi tiểu ngốc long cùng Minh Tao ca ca trở về hình như ánh mắt so với trước kia không hề giống nhau, cũng không giống như lúc trước thường bám chặt lấy nàng không buông, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nghe hần cùng Khế Nhạc nói chuyện thì thấy có bài bản hần hoi.

Tuy rằng không dám hoàn toàn khẳng định Ly Vẫn có khôi phục trí nhớ hay không, nhưng Tang Chi vẫn còn có một chút nghi hoặc. Nhưng tiểu hồ ly càng nghĩ càng không hiểu, nếu đã bình phục vì sao vẫn còn muốn giả ngốc? Tang Chi nói: “Hiện tại tình huống khẩn cấp, hoặc là ngươi cùng ta trở về Bình Nhạc trấn, hoặc là ngươi tự mình trở về Long cốc trước đi.” Nếu đã khôi phục trí nhớ, tự mình về nhà chắc là được chứ?

Ly Vẫn nghe vậy, ánh mắt thần nhiên, thật lâu sau mới nhẹ giọng bình thản nói: “Một mình ta trở về Long cốc, vậy hôn sự làm sao bây giờ?”

Nói xong, tiểu hồ ly 囧 囧 tròn mắt nhìn. Rốt cục... cũng nói đến vấn đề hai bên đều xấu hổ. Tang Chi ho khan: “Àch ~ kế hoạch của ta vốn chính là mang ngươi trở về Long cốc, chịu tội với Thần Long, sau đó hủy bỏ hôn sự này —— “

“Hủy bỏ?” Ly Vẫn nhú mi.

“Đúng vậy” tiểu hồ ly gật đầu như giả vờ, nói tiếp, “Dù sao ngươi không vui ta cũng không muốn, chúng ta trở về giải thích mọi chuyện với Thần Long đại nhân cùng với cha ta, họ đều là phụ thân thông tình đạt lý, nhất định sẽ...”

Nói chưa xong, Ly Vẫn bỗng nhiên lại cười ra tiếng, lắc đầu sau đó tiến gần đưa tay vuốt cằm tiểu hồ ly, nói: “Ai nói với nàng là... Ta không muốn?”

Một trận gió lạnh thổi qua.

Tang Chi vẫn duy trì tư thế bị tiểu ngốc long vuốt cằm đầy ái muội, đứng trong gió hỗn loạn. Tiểu hồ ly Lai Thuốc ở trên đùi Tang Chi thấy hai người giống như bị niệm chú đứng bất động trên đất không lên tiếng, bắt đầu run hai lỗ tai hồ ly lên, kêu to ra tiếng.

Ly Vẫn nhìn sâu vào đôi mắt hạnh đen láy của Tang Chi, khóe miệng không tự giác lại nhếch lên. Quả thật nương tử tương lai nhà hần càng nhìn càng đáng yêu, ngay cả bộ dạng thất kinh như thế cũng có thể treu chọc long tâm của hần. Đúng vậy, hần thừa nhận, ban đầu hần không hề tình nguyện, thực không hề tình nguyện.

Ai lại muốn đính hôn cùng với một tiểu hồ ly chưa từng gặp mặt bao giờ, trở thành vật hi sinh cho đám cưới Long tộc chứ? Nhưng sau khi khôi phục trí nhớ, điều đầu tiên Ly Vẫn nghĩ đến không phải là Long Cốc, cũng không phải là lão cha, lại càng không phải là Ma tộc gì đó, mà là hình ảnh tiểu hồ ly tay cầm thìa, miệng mở rộng lộ ra chiếc lưỡi nhỏ đáng yêu dạy mình ăn cơm.

Thân mình bị tiểu hồ ly xem qua, sờ qua, quần áo tất cả đều do nàng mặc cho, trong khoảng thời gian hai người sớm chiều ở chung, Ly Vẫn cũng đã dần tiếp nhận hôn sự này rồi. Nhéo nhéo mũi Tang Chi, Ly Vẫn cười nói: “Nếu không muốn, tại sao ta vẫn tiếp tục giả ngốc?”

Tất nhiên, chỉ có giả ngốc mới có thể cùng nàng nắm tay nhau thân thiết mà không kiêng nể gì, đương nhiên lời này Ly Vẫn sẽ không nói ra.

Đầu óc Tang Chi hỗn loạn, lắp bắp nói: “Không... Không có khả năng a, ta tưởng rằng...” Tưởng rằng A Ly tiếp tục giả ngốc để tránh làm cho hai bên xấu hổ, dù sao hần cũng là vị hôn phu đào hôn, lại chạy trốn tới phạm vi quản lý của chính nàng, còn được nàng cứu, loại sự tình này thật sự là ngàn năm khó gặp.

Cho nên khi Ly Vẫn khoe khỏe có thể xuống giường được, Tang Chi mới nhất quyết mang hần trở về Long cốc, cũng là để nhanh chóng chấm dứt sự tình loạn cào cào này, nhưng hiện tại ——

Ly Vẫn trầm lặng, mở miệng nói: “Lúc mới bắt đầu quả thật cảm thấy bất buộc mới phải tiếp tục giả ngốc, nhưng sau đó lại không như vậy. Hơn nữa, ta thật sự vui mừng khi có thể cùng nàng mau chóng trở về Long cốc thành hôn.”

“Thành! Hôn!” Tang Chi trùng to mắt, gần từng chữ một. Nàng có phải nghe lầm rồi không? Hay là đầu óc A Ly vẫn còn hồ đồ? Không phải giải trừ hôn ước mà là thành hôn, đây là đạo lý gì vậy? Có ý nghĩa cái con khi! !

Ly Vẫn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tiểu hồ ly, cũng bất giác chào thua không giải thích tiếp mà chỉ theo lý thường mà nói: “Đương nhiên.”

Nghe vậy, khóe miệng Tang Chi bắt đầu run rẩy, hoàn toàn khóc không ra tiếng. Tại sao ngay cả sự việc như vậy tiểu ngốc long cũng thừa nhận... Theo lý thường phải làm? Phẩy tay gạt đi, Tang Chi làm đờ điều trốn tránh nói: “Quên đi, khoan hãy nói việc này. Chúng ta vẫn nên về Bình Nhạc trấn trước để nhìn xem có chuyện gì xảy ra.”

“Thu!” Lai Thuốc nghe vậy, vẩy cái đuôi nhảy đến trên vai Tang Chi, còn cọ cọ vào mặt của nàng để lấy lòng, rõ ràng là cũng muốn cùng trở về. Thật ra đối với Tang Chi thì dù sao cũng vẫn trở về, đưa ánh mắt đề nghị nhìn về phía Ly Vẫn, sợ đối phương không đồng ý. Ly Vẫn do dự một lúc mới khoanh tay ôm ngực nói: “Được.”

Nghe xong lời này, lúm đồng tiền trên mặt tiểu hồ ly lộ rõ, liền ôm lấy Lai Thuốc đi thu nhặt tay nải, vừa làm vừa nói: “Lai Thuốc, chúng ta trở về Bình Nhạc trấn đi. Nhưng mà mấy thứ này đều phải trả lại cho đứa nhỏ ở trấn trên, sau đó ta sẽ mua cho ngươi cái mới! Đúng rồi, còn phải chuẩn bị lương thực nữa, a...”

Tang Chi vừa nói ồn ào vừa quay đầu lại nhìn, từ “Ly” còn chưa nói ra thì đã thấy Ly Vẫn chường một cái từ trên đỉnh đầu xuống, lập tức phía chân trời

trở nên tối đen đi, ngã vào trong lòng Ly Vẫn. Lai Thuốc thấy thế cúi đầu kêu to vài tiếng, lạnh run túm lấy góc áo Tang Chi không buông, một đôi mắt hồ ly nhìn chăm chăm Ly Vẫn từ trên xuống dưới vẻ như vừa muốn bảo vệ lại vừa sợ bị thương.

Ly Vẫn thấy vậy lơ dềnh sờ sờ đầu Lai Thuốc, cười nói: “Đừng sợ, ta không tổn thương nàng. Chi là không muốn bắt đầu tranh chấp với nàng thôi. Đi, tiểu hồ ly, mang theo bao đồ của ngươi, chúng ta trở về Long cốc!”

Ly Vẫn ôm chặt tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng. Thật vất vả mới mang được nàng rời khỏi hang hồ đầm rỗng kia, ta làm sao lại có thể để cho nàng quay trở lại đó được? Trở về thấy tên Tuấn Thúc kia mà nàng còn không bỏ chạy khỏi hôn sự này sao? Đứng ~ quả nhiên vẫn là lão cha dạy dỗ hay nhất, nương tử, cướp lấy thì dễ dàng hơn so với theo đuổi. Nếu học theo phương hoàng xấu xa thô lộ phiền toái như vậy, chờ đến khi hẳn nhận ra mới đuổi theo thì chỉ sợ nấy con rồng nhỏ con chung của mình với Tang Chi đều đã biết rót nước tương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Ly Vẫn quả nhiên nói được thì làm được, mang theo Tang Chi với Lai Thuốc một đường thẳng tiến hướng đông trở về Long cốc, nhưng mà ... những người đi đường lúc này lại không vui vẻ chút nào. Trong ngôi miếu đồ nát, Tang Chi giật giật dây thừng tiên để nới lỏng cánh tay, ánh mắt vô cùng oán hận nhìn chăm chăm kẻ khởi xướng. Từ khi nàng tỉnh lại, đồng thời tỏ rõ là không muốn trở về Long cốc, ngay cả dây thừng tiên mà Ly Vẫn cũng có thể dùng tới, đủ ngoan! *(Gian ngoan, ngoan độc)

Ly Vẫn thấy thế, niệm chú cởi bỏ dây thừng cho Tang Chi, cười nói: “Có đau hay không?”

Tiểu hồ ly trừng mắt, tay xanh tím thế này sao có thể không đau? ! Lai Thuốc thấy Tang Chi hoạt động khuỷu tay, cũng nhanh chóng chạy đến cọ cọ sau đó đưa đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm, Tang Chi vỗ vỗ đầu Lai Thuốc sau đó trầm giọng nói: “Ngươi rút cuộc muốn đem ta tới nơi nào?”

Ly Vẫn đau lòng vuốt những vết dây thừng hằn trên tay Tang Chi, suy nghĩ một chút nói: “Trời tay lại là để cho nàng không gãy dựa bỏ trốn nhưng lại làm cho tay nàng trở nên bầm tím như vậy, quả thật không phải là biện pháp —— “

Nghe Ly Vẫn thì thảo, Tang Chi liền bắt đầu giả bộ, đôi mắt lóe sáng gật đầu, “Đúng vậy, thật sự đau quá, ngươi xem nè!” Tang Chi làm nũng đưa tay cánh tay đến trước mặt Ly Vẫn, bĩu môi nói: “Đừng trời ta, được không?”

Mắt của Tang Chi như mặt nước hồ mùa thu, mới đầu vốn tưởng rằng A Ly nhất định phải do dự một phen rồi sau đó mới ra quyết định, ai ngờ người này không hề nghĩ ngợi liền gật đầu nói: “Được.”

“Thật chứ?” Tiểu hồ ly mừng rỡ như điên, vỗ tay cười nói, “Ta biết A Ly đối ta tốt nhất, ta...” Tang Chi nói chưa xong thì thấy Ly Vẫn nhắm mắt lắm bầm rồi ngay sau đó phát tay giăng kết giới. Vì bất ngờ, tiểu hồ ly trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào Ly Vẫn nói: “A Ly, ngươi —— “

Ly Vẫn sùng nịnh vỗ vỗ đầu Tang Chi, không hề có nửa điểm nhận sai, chỉ nói: “Lòng ta thương nàng tay bị dây thừng tiên trời làm đau, nhưng vẫn không thể cho ngươi chạy về Bình Nhạc trấn, cho nên... Chấp nhận đi. Chờ trở về Long cốc là mọi việc sẽ tốt đẹp thôi.”

Thấy tình cảnh này, Tang Chi rốt cục tức giận, mắt trợn trắng dậm chân nói: “A Ly, ngươi còn vậy nữa thì ta sẽ thật sự tức giận. Cái này gọi là bức hôn! Ngươi có hiểu bức hôn hay không? Ngươi muốn ta hận ngươi cả đời hay sao! Còn nữa, hiện tại Bình Nhạc trấn đang gặp nạn, chúng ta hẳn là phải lấy đại cục làm trọng, chuyện nhi nữ thường tình nói sau được không?”

Ly Vẫn nghe xong lời này, im lặng một lát, cuối cùng nói: “Trở về Bình Nhạc trấn rút cuộc là vì đại cục hay vẫn là chuyện nữ nhi thường tình, Tang Chi, chẳng phải trong lòng nàng còn rõ ràng hơn so với ta sao?”

Nghe xong câu nói này, Tang Chi giật mình, còn chưa kịp phản ứng thì thấy đáy mắt Ly Vẫn chợt lóe lên ánh cô đơn, khi nàng hồi phục tinh thần lại thì Ly Vẫn đã giăng xong kết giới, lạnh lùng lưu lại câu nói: “Ta đi để cho nàng suy nghĩ lại.”

Nhìn Ly Vẫn dần dần đi xa, đầu bàn tay Tang Chi nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, chung quy... vẫn không phá được. Ly Vẫn, rút cuộc ngươi có còn là A Ly của ta không, sao một chút cũng không hiểu tâm của ta?

————— ta đường phân cách đã lâu không gặp —————

Ly Vẫn đi rồi, Tang Chi cùng Lai Thuốc chán đến chết.

Tuy rằng vẫn bị giam cầm như trước, nhưng tốt xấu gì tay chân Tang Chi có thể hoạt động, liền cùng chơi trò ném bóng với Lai Thuốc để tiêu phí thời gian. Tiểu tử kia không biết đời trước rút cuộc có phải cảm tình con chó hay không mà lại rất, rất thích thú với trò chơi ném bóng này. Tang Chi vừa ném trái bóng đi, tiểu tử kia liền lấy tốc độ nhanh như chớp đuổi theo, chỉ một lát sau lại cùng quả bóng lăn tròn trở về.

Hai tiểu hồ ly chơi đùa vui vẻ, Tang Chi tạm thời cũng vứt bỏ phiền não trong lòng, cười khanh khách nói: “Lai Thuốc bắt thật giỏi nha, lần này ta sẽ ném

xa hơn!” Dứt lời ném vèo một cái mạnh đem trái bóng bay ra ngoài kết giới, nói thì chậm nhưng khi đó Lai Thước thì lại rất nhanh, chỉ kêu lên một tiếng rồi lao vút ra ngoài, sau đó thích thích thú thú đang mang quả cầu trở về.

Tang Chi mỉm há hốc cả nửa giây, phát hiện có gì đó không thích hợp, lại cố ý đem trái bóng ném ra ngoài kết giới, Lai Thước bắt chặp tất cả, chạy ra ngoài bắt trái bóng đang nhảy lung tung chạy trở lại bên người Tang Chi. Thấy Tang Chi trừng mắt nhìn mình đến hóa đá, Lai Thước không cam lòng đưa móng vuốt cào cào Tang Chi, lại đem trái bóng đặt trên đùi Tang Chi lấy lòng, ánh mắt tràn ngập ý tứ “Tỷ tỷ, tiếp tục chơi đi”.

“Ngươi!” Tang Chi ngón tay cứng đờ, sau đó đứng lên cả kinh nói: “Lai Thước, ngươi có thể thông qua kết giới?”

Lai Thước cong đuôi ngồi thẳng trên mặt đất, con ngươi đen lánh trong suốt nhìn kỹ Tang Chi, hiển nhiên không rõ cái gì gọi là “Kết giới”. Tang Chi dừng lại một chút sau đó đưa tay vui vẻ sờ đầu Lai Thước chỉ huy nói: “Lai Thước ngoan, ngươi đem khúc gỗ bên kia lại đây cho tỷ tỷ.”

Nghe thấy chỉ thị, tiểu tử kia kêu lên vui vẻ, sôi nổi lại đi ra ngoài kết giới, trong miệng ngâm khúc gỗ trở lại bên người Tang Chi. Lần này, Tang Chi không thể không tin, Lai Thước thật sự có chút không giống người thường.

Tang Chi suy nghĩ, “Chẳng lẽ, kết giới Bình Nhạc trấn thật ra không hề xảy ra vấn đề gì mà là do Lai Thước có thiên phú dị bẩm, kết giới nào cũng đối với nó cũng không có tác dụng, cho nên nó mới có thể đi vào Bình Nhạc trấn trộm đồ chơi?”

“Thu ——” tựa hồ nghe hiểu lời nói Tang Chi, Lai Thước kêu ra tiếng đáp lại. Thật đúng là sét đánh giữa trời quang, Tang Chi đảo mắt rồi đột nhiên một ý nghĩ lóe sáng, vỗ tay nói: “Hay! !”

Lai Thước nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Tang Chi đã thấy Tang Chi giống như dùng ảo thuật từ đâu đó lấy ra bút giấy, xoạt xoạt viết xuống hai hàng chữ sau đó lại lấy châu hoa trên đầu bỏ chung với tờ giấy vào một cái bọc nhỏ lấy từ trong bao quần áo, sau đó ôm Lai Thước vào trong lòng, trực tiếp đem cái bọc nhỏ buộc chặt trên người nó.

“Ngao?” trên người Lai Thước đột nhiên thêm một gánh nặng nên lắc lắc đầu tỏ vẻ không thoải mái, Tang Chi ôm đầu nó rồi nói: “Lai Thước, em nhìn tỷ tỷ nè. Nha, tỷ tỷ hỏi em, em có thích ta hay không?”

Lai Thước không cần nghĩ ngợi liền gật đầu. Thích! Đương nhiên thích! Thật vất vả mới có thể lên ra ngoài chơi mà lại gặp được một tỷ tỷ đồng loại, chơi đùa cùng hân, được mua kẹo hồ lô cho, hơn nữa quan trọng nhất là, Tang Chi tỷ tỷ là hồ ly xinh đẹp đáng yêu.

Tang Chi xoa bóp đầu lỗ tai Lai Thước, nhỏ giọng nói: “Vậy tỷ tỷ nhờ em giúp một việc, em nguyện ý không?”

.....

————— ta là đường phân cách có thay đổi xuất hiện —————

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Ly Vãn rốt cục cũng trở về. Trong bao không chỉ đồ ngọt và gà nướng yêu thích của Tang Chi mà còn rất nhiều đồ chơi nhỏ nhỏ ngạc nhiên. Tang Chi tùy tay nhặt lên một con chuồn chuồn bằng trúc nhìn trái ngó phải, ra vẻ trấn tĩnh cười ra tiếng: “A Ly, bộ ngươi còn nhỏ lắm sao? Mua nhiều món đồ chơi như vậy.”

Ly Vãn lắc đầu, “Là mua cho Lai Thước, nàng thích hân, ta cũng thích hân.”

Một câu này làm cho Tang Chi mắc nghẹn phát ho đến thiếu chút nữa thì chảy cả nước mắt, thời gian này... A Ly nói chuyện càng ngày càng trực tiếp, càng ngày càng rõ ràng, chẳng phải lời này đã rõ ràng nói ra ý —— yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần Tang Chi thích, hân đều thích sao? Tang Chi ừ ừ khuất bĩu môi, vậy nếu bây giờ nàng thừa nhận ra niệng là mình thích phượng hoàng xấu xa, liệu A Ly có thể cũng thề non hẹn biển cam đoan rằng hân cũng thích phượng hoàng xấu xa hay không? ! (^w^)

Ly Vãn thấy mặt tiểu hồ ly hết xanh lại trắng, biểu cảm thay đổi xoành xoạch thì biết thần trí của Tang Chi chắc lại đang bay xa vạn dặm rồi, trong đầu không biết lại suy diễn ra những chuyện cổ quái ngạc nhiên gì, nên hân rõ ràng làm như không thấy hỏi: “Lai Thước đâu?”

Ngày xưa hân đi ra ngoài kiếm ăn trở về, chẳng phải tiểu tử kia sẽ là người đầu tiên chạy ra đỡ bọc đồ tìm thức ăn sao?

“Nha ~~~” Tang Chi chợt dạ hắt đầu qua một bên, “Ngươi vừa đi xong thì Lai Thước liền đau khổ kêu lên, hiện tại đang ngủ rồi.” Dứt lời, lập tức vỗ vỗ bao đồ có một túm lông tuyết trắng đang thò ra ngoài.

Ly Vãn nhìn nhưng cũng không nhiều lời đem chân gà nướng đưa tới trước mặt Tang Chi. Tang Chi tiếp nhận chân gà, lần đầu tiên ăn thức ăn mà không cảm thấy vị gì, theo bản năng ánh mắt nhìn thẳng phía bao đồ, trong lòng thầm nghĩ: A Di Đà Phật, xin ngài phù hộ cho A Ly vài ngày sau mới phát hiện ra, như vậy Lai Thước có thể thuận lợi trở lại Bình Nhạc trấn, thuận lợi tìm thấy phượng hoàng xấu xa, thuận lợi cứu mình ra...

Lai Thước, ngươi nhất định phải cố lên a! !

Hạnh phúc của tỷ tỷ đều nằm trên tay ngươi, ngươi trăm ngàn lần chớ đi mới một nửa lại dừng lại chơi nha. Tang Chi vừa suy nghĩ vừa cắn môi cắn chân gà trên tay, rồi lại bởi vì ăn vội vàng nên bắt đầu nghẹn đến ho khan. Bên cạnh, Ly Vãn thấy thế liền nhanh chóng tiến đến vỗ lưng Tang Chi, cuối cùng lại còn giúp nàng uống nước rồi sau đó lấy khăn tay lau miệng cho nàng, ôn nhu nói: “Từ từ ăn, không cần vội vàng.”

Tang Chi có tật giật mình liền gât gât đầu, đang muốn nói cái gì đó thì bất ngờ thấy bàn tay nóng lên, hóa ra Ly Vãn đang cầm tay của mình. Ly Vãn nói: “Tang Chi, ta biết nàng tự giận mình, trách ta buộc nàng trở về Long cốc, trách ta giả ngọc lừa nàng... Nàng muốn nghĩ về ta như thế nào cũng được,

nhưng xin nàng nhớ kỹ ta làm như vậy tất cả đều là vì nàng.”

Tang Chi chớp chớp mắt, đang muốn nói chuyện thì thấy Ly Vãn nhắm mắt thẳng tiến đến phía trước bao đồ, nói: “Tiểu tử kia sao còn không đứng dậy? Bình thường người được mùi đã sớm tỉnh, Lai Thước, ăn cơm.”

“Lai Thước, mau đứng lên!”

“Tiểu tử kia, bị bệnh rồi à?”

Nói xong, Ly Vãn bắt đầu mở ra nút thắt bao đồ, bên này Tang Chi tâm bất đầu căng thẳng, oành một tiếng, chân gà yếu thích nhất rơi xuống đất.

Ly Vãn từ từ mở bao đồ ra, tim của Tang Chi như cũng muốn nhảy lên đến cổ họng.

Nhìn chằm chằm túm lông trắng trong bao đồ thật lâu, Ly Vãn mới nói: “Sao lại ngủ như chết thế?” Dứt lời lại sờ sờ đầu hồ ly của Lai Thước. Thấy thế, Tang Chi nặng nề thở ra một hơi dài, tảng đá trong lòng rơi xuống đất. May mà mình phòng ngừa chu đáo, trước tiên dùng vật biến thành bộ dáng Lai Thước giả bộ ngủ trong bao đồ, nhưng mà... Gạt được Ly Vãn chỉ nhất thời thôi chứ khó mà kéo dài được lâu.

Tiểu hồ ly không có khả năng ngủ hoài không tỉnh, chỉ cầu mong là khi Ly Vãn phát hiện chân tướng thì Lai Thước đã đem được thư đưa cho phượng hoàng xấu xa. Suy nghĩ xong, Tang Chi vỗ vỗ ngực sau đó mới khôi phục sắc mặt bình thường nói: “Ha ha, đại khái vừa rồi chơi quá nên mệt mỏi. A Ly, ta thấy thời tiết cũng mau thay đổi, không bằng chúng ta lên đường sớm đi?” Đi sớm một chút có thể đi được xa hơn chút, như vậy cho đến khi A Ly phát hiện trong bao quần áo không phải là Lai Thước, bắt đầu đuổi theo cũng chậm một chút.

Bên này Ly Vãn tuy có thấy hành vi khác thường của Tang Chi nhưng không lên tiếng nghi ngờ, lại ghé mắt vào xem xem xét xét Lai Thước đang nằm im không động đậy trong bao đồ, miệng cong cười ra tiếng: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Hôm sau, sau khi tỉnh lại Tang Chi liền đụng phải một đám lông mao mềm mại bên cạnh giường, bởi vì đang mất nhắm mắt mở nên không để ý mà cứ tưởng đó vẫn là biến ảo Lai Thước giả tối hôm qua. Nhưng trong lúc Tang Chi đang nửa tỉnh nửa mê lại chợt nghe một tiếng kêu to “Thư” thì buồn ngủ hoàn toàn biến mất, ngồi phắt dậy thì thấy Lai Thước giả mạo đang cong đuôi ngồi trên giường, đầu hồ ly còn gác lên đùi của mình, mềm mại, và ... thân mình ấm áp!

Tang Chi kinh ngạc, theo bản năng dịch chuyển chân một chút, vật nhỏ kia tựa hồ cảm giác được chuyển động nên ngáp một cái rồi mở đôi mắt to tròn nhìn nàng. Tang Chi nồm há hốc, cái gì... xảy ra... Minh lại lợi hại như vậy sao? Thế mà có thể dùng pháp thuật biến vật ảo trở thành vật sống sao?

Tang Chi cao hứng được khoảng nửa giây, lại cảm thấy có gì đó không thích hợp, thử cúi đầu xuống nói: “Lai Thước? Ngươi thực sự là Lai Thước?”

Vật nhỏ nghe vậy khẽ gật đầu, nhưng lại như nhớ ra cái gì liền chạy đến chân giường dùng miệng tha ra một bao đồ. Tang Chi vừa thấy bao đồ kia thì trong lòng như có một âm thanh lộp bộp vang lên, chỉ muốn tru lên “tiểu rồi”. Mở bao đồ ra, thức ăn, đồ chơi, rồi luôn cả bức thư gửi cho phượng hoàng xấu xa tất cả đều còn nguyên, thực rõ ràng, Lai Thước không lập công mà lại phản.

Tang Chi bắt đầu gãi đầu, thở dài buồn bực, lại cảm giác trên tay ướt ướt, cúi đầu thì thấy hóa ra Lai Thước đang lẹp bẹp liếm tay nàng giống như là đang an ủi vậy. Tang Chi ôm Lai Thước vào trong ngực, nửa nằm nửa ngồi tiến vào trong chăn dựa sát vào nhau, nửa như trách cứ nửa như quan tâm nhéo lỗ tai hồ ly:

“Tiểu ngu ngốc, ngươi tại sao đã trở về?”

Lai Thước không biết bị làm sao nhưng không giống như ngày xưa thân thiết bám chặt Tang Chi mà vừa bị lôi vào chăn liền oạch một cái chui ra, có vẻ không được tự nhiên lên đến một góc cúi đầu cong vuốt. Tang Chi tò mò, đang muốn tiến đến bắt tiểu hồ ly lại thì linh quang chợt lóe trong đầu, lại nghĩ tới chuyện quan trọng nhất.

“Không đúng, ngươi cho dù không tìm được phượng hoàng xấu xa nhưng thế nào nói trở về thì lại trở về?” Dứt lời, Tang Chi còn chưa kịp nói tiếp thì chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa nói: “Tang Chi, tỉnh rồi sao?”

Tang Chi liếc mắt một cái nhìn Lai Thước, mở cửa ra, thấy đi theo phía sau Ly Vãn là một đại mỹ nhân nũng nịu thì nhất thời cứng lưỡi. Hai người kia cũng đã vào phòng. Tập Nguyệt bày đồ ăn trên bàn, sau đó mới nhìn về phía Lai Thước đang ở trên giường, cười ngoác tay nói: “Tiểu hồ ly, ngươi cũng đến đây, tỷ tỷ đền cho ngươi com chiên trứng để xin lỗi nè.”

Tang Chi bị Ly Vãn lôi kéo ngồi xuống, kỳ quái nhìn A Ly, nói nhỏ: “Người này là ai?”

Ly Vẫn nói: “Đây là nha hoàn Tập Nguyệt bên người của cha ta, bởi vì biết chúng ta phải về Long cốc nên cố ý tới đón chúng ta.”

Nghe vậy, Tang Chi bĩu môi – Nói cách khác, lại có thêm nhiều người giám sát mình, A Ly sợ nàng chạy như vậy sao? Bên này Tang Chi bộ dạng chán nản, Ly Vẫn lại làm như không thấy, tiếp tục đưa đĩa rau đến trước mặt Tang Chi và nói: “Nàng ăn nhiều một chút, chúng ta hôm nay sẽ về Long cốc.”

Tang Chi không nói, chỉ cố ý ngoan ngoãn cúi đầu ăn cháo. Tập Nguyệt tiếp tục dỗ Lai Thước kêu nó đến đây ăn cơm, miệng cần nhằn: “Tiểu hồ ly, tỷ tỷ hôm qua lúc bắt ngươi có một chút hung dữ thôi mà, ai bảo ngươi muốn chạy chứ? Đến đây, tỷ tỷ đền bù lại cho ngươi.”

Nghe xong lời này, Tang Chi thiếu chút nữa nghẹn ngum cháo trong miệng, ho khan vài tiếng lại được Ly Vẫn vỗ lưng giúp đỡ, nhanh chóng trừng to mắt hỏi: “Ngươi... có ý gì?”

Ly Vẫn chưa kịp mở miệng, Tập Nguyệt đã ôm tay áo cười nói: “Ah ~~~ Tới hôm qua công chúa ngủ say, đại khái không biết. Tiểu gia hỏa này thật không tốt, tới hôm qua thừa dịp ngủ thế là trộm lương khô chạy trốn, vừa vụng bị ta bắt trở về!”

Lai Thước ở trong góc nghe vậy đôi mắt lóe lóe tràn đầy oán hận trừng Tập Nguyệt. Lập tức, Tang Chi liền hiểu ra, chẳng trách sao mà Lai Thước lại bỗng nhiên trở về, thì ra... Tang Chi không lên tiếng, Ly Vẫn lại làm như cái gì cũng không nghe thấy, lại gấp một khối bánh bao đưa vào miệng Tang Chi.

Tang Chi thực sự không thể cảm nhận được vị gì, đôi mắt đen lấy đảo quanh, cuối cùng dừng lại trên người Tập Nguyệt. Rõ ràng nàng ấy biết là chính nàng sai bảo Lai Thước, lại chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, trước mặt Ly Vẫn lại ra vẻ uy hiếp nàng, chỉ là một nha đầu ở Long cốc mà lại có tư cách tới tiếp đón Ly Vẫn vốn đã mất tích nhiều ngày, xem ra, Tập Nguyệt này không hề đơn giản.

Tang Chi cười gượng hai tiếng, sự việc đã bại lộ, cứ làm như chưa có việc gì xảy ra tiếp tục ngồi trên bàn ăn cháo. Nhắm nháp đưa từng muỗng vào miệng, Tang Chi bỗng nhiên lại nhớ tới bức thư gửi cho phượng hoàng xấu xa đang nằm trong bao đồ, phốc một cái phun ra toàn bộ cháo trong miệng.

Lúc này, toàn bộ người trong phòng đều im lặng, Tang Chi cũng ho khò khè đến chảy cả nước mắt. Ly Vẫn kêu Tập Nguyệt đi bắt tiểu hồ ly, vậy xác định chắc chắn hẳn cũng... cũng sẽ thấy tờ giấy mình gửi cho phượng hoàng xấu xa rồi sao? Vậy... câu chữ nàng viết trên tờ giấy... Nghĩ xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Chi đỏ bừng lên, càng ho khan nhiều hơn.

Bên này Ly Vẫn nhìn thấy mà đau lòng, vừa vỗ lưng cho tiểu hồ ly vừa răn dạy, “Nàng hôm nay làm sao vậy? Chỉ ăn cháo thôi mà cũng nghẹn đến hai lần ——”

Nói chưa xong, Tang Chi đã khần trương nắm lấy tay Ly Vẫn, lắc đầu nói: “A Ly, ta... ngươi phải tin tưởng ta. Tờ giấy kia, không phải sự thật, không, không đúng, không đầy đủ sự thật!!”

Nàng vừa dứt lời, Ly Vẫn và Tập Nguyệt quay sang nhìn nhau. Tang Chi xoắn các ngón tay vào nhau, vẫn còn đang giải thích, “Thực xin lỗi, ta thật sự không phải cố ý viết như vậy, ta... chính là không muốn đi Long cốc mà thôi.”

Nghe vậy, Tập Nguyệt phản ứng đầu tiên nhướn mi cười ra tiếng: “Hay là ta về trước tránh mặt để cho hai vợ chồng son các ngươi giải thích tường tận tiếp với nhau?” Tập Nguyệt trêu ghẹo xong, quả thật bày ra khuôn mặt trong suốt tươi cười chậm rãi đi ra ngoài, còn lại Tang Chi cùng Ly Vẫn về mặt đều xấu hổ, Lai Thước vẫn như trước nằm ở góc giường, yên lặng không phát ra tiếng gì.

Tang Chi cúi đầu ngón tay túm lấy góc áo, cái trán cũng không ngừng toát ra mồ hôi lạnh. Tang Chi nghĩ đến câu chữ trên tờ giấy kia thì ngay lập tức hết mặt đỏ tìm đập lại đến phiến lưng toát mồ hôi lạnh cả người. Nguyên nhân làm cho Tang Chi hết nóng lại lạnh như thế chính là câu nói trên tờ giấy kia:

Gặp thư như gặp bản công chúa –

Phượng hoàng xấu xa, ta bị đâm tặc A Ly trối lại bắt về Long cốc bức ta thành thân, nếu ngươi còn nhớ cảm giác nụ hôn kia, hãy nhanh nhanh tới cứu ta!!!

Tang Chi

Lúc đó, trong lòng Tang Chi vô cùng tức giận đối với việc Ly Vẫn trối mình bắt về thành thân, bắt giác khi viết chữ lại dùng hai chữ “đâm tặc”, vốn chỉ là muốn phát tiết ra lời. Nhưng sau khi hết giận lại cảm thấy không ổn, tuy rằng A Ly thật sự đáng ghét, quyết tâm bức hôn đến như vậy, nhưng đối xử với nàng vẫn rất đáng hoàng, dọc đường đi luôn hết lòng chăm sóc, không hề để cho nàng đói khát chút nào.

Tang Chi nghĩ vậy nên đâm ra áy náy một phen, nhưng dù sao tờ giấy kia Ly Vẫn cũng sẽ không thấy được, ai mà có thể tưởng tượng được rằng Lai Thước lại ngốc đến để bị bắt trở về như vậy. Trong thư lại có câu “cảm giác nụ hôn kia”, lúc này khiến cho Tang Chi cảm thấy như có hàng ngàn mũi nhọn ở phía sau lưng.

Chuyện hôn môi đó, nàng im lặng như hến. Theo tính cách của phượng hoàng xấu xa cùng với ca ca song sinh Tuấn Ngan chắc cũng sẽ không nói. Nhưng hiện tại tờ giấy kia lại hoa hoa lệ lệ bị đem trở về, vậy chẳng phải là... bị vạch trần ra ánh sáng sao. Lúc ấy tình thế cấp bách, Tang Chi một mặt muốn xin giúp đỡ từ phượng hoàng xấu xa, một mặt lại muốn giữ mặt mũi hồ ly nên mới nâng ra cái giá công chúa, lại lấy nụ hôn kia uy hiếp Tuấn Thúc, nhưng giờ thì hay rồi, chưa kịp uy hiếp Tuấn Thúc lại bị gây ông đập lưng ông, khiến cho vị hôn phu biết đến sự việc.

Về sau nàng làm sao có thể ngẩng mặt mà sống với đời đây? Trong lòng Tang Chi như bị mèo cào vừa đau vừa ngứa, đang không biết làm sao để tự giữ mặt mũi trước mặt A Ly, nhưng thật ra trong lòng A Ly lại tràn đầy lo lắng nên đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Chi, buồn bã nói: “Làm sao vậy? Vừa rồi tại sao lại kỳ quái như vậy?”

Tang Chi gấp đến độ đậm chân, nhào vào trong lòng Ly Vẫn nước mắt rơi nhanh xuống, “Thực xin lỗi thực xin lỗi, lúc ấy con tức xống lên tới ót nên ta nhất thời tùy tay viết thành như vậy, người không cần giả bộ làm như không biết mà buồn rầu đùm ta, ta biết người rất tốt với ta, ta cũng biết...A!”

Tang Chi còn chưa có giải thích xong, liền đột nhiên hét chói tai ra tiếng, theo bản năng đẩy A Ly ra. Hai người lúc này mới phát hiện hóa ra vừa rồi là vì Lai Thước bước bình, nhảy bổ nhào vào trên đầu Tang Chi làm cho hai người sợ hãi vội vàng tách ra. Ly Vẫn đang muốn tóm cái đuôi của Lai Thước bắt lại đã thấy ông trúc lân đến bên chân, nhặt lên thì thấy đúng là lá thư Tang Chi gửi cho Tuấn Thúc.

Cúi đầu hít một hơi khí lạnh, Ly Vẫn cũng không mở ông trúc ra mà chỉ đem thứ này trả lại cho tiểu hồ ly nói: “Tang Chi, tuy rằng ta kêu Tập Nguyệt đi bắt Lai Thước nhưng chưa từng mở ông trúc ra xem. Ta cũng không muốn biết nàng viết gì cho hắn,” Dừng một chút, Ly Vẫn tự cười một cái, tiếp tục nói: “Ta thừa nhận buộc nàng trở về Long cốc là phương thức có chút dã man, nhưng ta chỉ muốn nàng hiểu được tâm ý của ta.”

“Hừ!” nhẹ một tiếng, Tang Chi tức thời đứng yên tại chỗ còn chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào, hai người chợt nghe âm thanh truyền đến từ dưới chân. Tang Chi kỳ quái cúi đầu, chỉ thấy Lai Thước dùng chân gãi gãi lỗ tai, rõ ràng vẫn là vật nhỏ tròn vo đáng yêu mong manh nhưng một đôi mắt hồ ly lại vô cùng sắc bén trừng trừng nhìn nàng, vẻ mặt... không gì tả nổi.

Tang Chi nhú nhú đôi mắt đen trong suốt, mồm há hốc-ing, sao ánh mắt này... giống như đã từng gặp qua ở đâu? Tang Chi vô đầu, chợt nghe tiếng cười nhạo của A Ly: “Lai Thước hình như vẫn còn đang giận ta, trách ta bắt nó trở về.”

Tang Chi lắc đầu: “Không phải, chắc là vừa rồi nó thấy ta nhào vào lòng người cảm thấy giống như đùa vui cho nên cũng muốn làm vậy, ai dè nhảy mạnh quá đó mà.”

Nghe vậy, Ly Vẫn gật đầu cười nói: “Vậy nàng nghỉ ngơi một lát trước đi, lúc nào khởi hành ta đến gọi nàng.”

Tang Chi vuốt cằm đưa A Ly ra ngoài, đóng cửa lại sau đó chạy nhanh đến mở ông trúc ra định đem đốt bức thư, ai ngờ vừa nhìn thấy lại giật bắn cả mình, nhìn kỹ lại bức thư từ đầu đến cuối thì thấy trên mặt giấy trắng có hàng chữ đen viết:

Gặp thư như gặp bản công chúa –

Phượng hoàng xấu xa, ta bị A Ly trói lại bắt trở về Long cốc bức ta thành thân, hãy nhanh nhanh tới cứu ta!!!

Tang Chi

Tiểu hồ ly chớp chớp hàng lông mi thật dài, vẫn cảm thấy có chút không thể hiểu được, cẩn thận nhìn đi nhìn lại bức thư thật nhiều lần cho đến khi xác định rằng mình không có nhìn lầm. Hai chữ “đâm tặc” kia đâu? “Cảm giác nộ hôn kia” đâu? Tang Chi nhất thời một cái đầu biến thành hai cái, chẳng lẽ lúc ấy mình viết giấy thật sự quá mau đến nỗi quên viết hai câu kia? Hay là... do nàng quá khẩn trương nên nhớ lầm?

“Không đúng, thật sự là ta có ghi mà.” Tang Chi nhăn mặt ghéech mũi nhìn trời, trong trí nhớ lại xuất hiện một khoảng trống nghi hoặc, tại sao Lai Thước đi ra ngoài dạo một vòng lại bị bắt trở về, mà trong giấy viết lại thiếu mất hai câu? Tang Chi nghĩ hoặc nhìn về phía Lai Thước, chỉ thấy tiểu từ kia đá văng com chiến trúng do Tập Nguyệt đưa tới, lại trở về bên giường bắt đầu ngủ tiếp.

(HL: *Chống cằm*... Rất chi là nghi ngờ Lai Thước nha... Bộ dạng rất giống người nào đó...^o^)

(QH: *mơ màng* Muội có đọc chưa? Tỷ chưa đọc, có khi nào là...he he...)

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tuy rằng Tang Chi vô cùng nghi ngờ đối với việc Lai Thước từ sau khi bị bắt trở về không còn giống như lúc trước nữa nhưng cũng không có nhiều tình lực để quan tâm, bởi vì... Nhờ sự dẫn dắt nhiệt tình của hai vị Ly Vẫn và Tập Nguyệt, tiểu hồ ly quả thực hữu kinh vô hiểm (chưa gặp nguy hiểm đã sợ hãi) tới Long cốc.

Đi tới đâu, an toàn tới đó. Tiểu hồ ly lớn như vậy, ngoại trừ Thiên cung, Thanh Khâu quốc, và sau này là Bình Nhạc trấn ra, thì thật ra đây là lần đầu tiên rời nhà đến một địa phương xa như vậy, đến cái nơi mà tam giới đều hết lời khen ngợi: Long cốc. Nói nơi đây là nơi ở của Long tộc, nhưng thật sự phi thường thần bí.

Khi Tang Chi còn nhỏ, đã từng nghe mẫu hậu dạy, bên ngoài Long cốc có kết giới, bên trong là cơ quan được thiết kế khéo léo, rất nhiều cạm bẫy nguy hiểm, nếu tùy tiện tiến vào có thể sẽ chết ngay ngáp lức. Bởi vậy, rất ít người đi đến Long cốc, ngay cả lễ đại thọ của Thần Long Tử Trạch cũng được tổ chức ở một nơi khác. Lần này đến Long cốc Tang Chi tuy có chút miễn cưỡng nhưng lại cũng có chút chờ mong bởi muốn xem rốt cuộc Long cốc được mọi người truyền tụng là vô cùng kỳ diệu ấy có hình dạng như thế nào.

Lại nói, được Ly Vẫn và Tập Nguyệt dẫn dắt, một đám người thông qua cơ quan kết giới vào bên trong Long cốc, Tang Chi thoáng chốc ngừng thở,

không biết nên diễn tả cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Trong màn sương trắng như tuyết, chỉ có thể thấy được xa xa là một tòa cung điện tráng lệ ẩn ẩn hiện hiện, mười tòa nhà như những con chim loan xanh nối liền tiếp nhau bằng những chuỗi hạt châu thành một hình vuông, có cảm giác như cung điện được treo lơ lửng trong không trung nhờ vào những chuỗi ngọc này như bảy chim đang giương cánh miệng hót vang. Phía dưới là màn sương trắng che phủ làm như không hề có dãy núi hay cột đá chống đỡ, chỉ bước chân ra ngoài liền rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Tang Chi nghiêng đầu nhìn Ly Vãn, chu môi hỏi: “Nơi đó chính là Long cốc à?”

Tập Nguyệt nghe xong lời này cười sâu: “Đó là Thiên điện nơi lão gia ở, ngoài ra còn có chín vị phu nhân Xích Tiêu, Bích Tiêu, Thanh Tiêu, Huyền Tiêu, Giáng Tiêu, Xuân Tiêu, Tử Tiêu, Luyện Tiêu, Tân Tiêu ở chín điện xung quanh, chẳng qua mây mù lượn lờ lại đang cách quá xa nên hiện tại không thấy rõ.”

Tiểu hồ ly lấp bắp, bộ dạng như cục cung ngoạn ngoạn gật đầu. Suy nghĩ một lát, lại rút cục đưa ra vấn đề quan trọng nhất: “Nhưng ... nơi đó, chúng ta phải đi qua như thế nào?” Cách thật xa như vậy, chắc không thể dùng mây bay chứ? Nghĩ về pháp thuật cưỡi mây sứt sẹo của mình, Tang Chi liền phi thường sợ mình sẽ ngã xuống, sợ sệt núp phía sau Ly Vãn.

Ly Vãn thấy bộ dáng Tang Chi vừa e lệ vừa giận vô cùng đáng yêu, không khỏi phi cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Không sao đâu, ta mang nàng cùng bay.”

Nghe xong lời này, Tang Chi khuôn mặt nhỏ nhắn thoát cái đỏ bừng, mang theo nàng cùng bay chẳng khác gì ... Ôm nàng bay sao? Nghĩ vậy, Tang Chi liền ho khan nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Vây Lai Thuốc...”

Nói chưa xong, Lai Thuốc đã hừ lạnh một tiếng, nhảy đến trên vai Tập Nguyệt, mặt đầy vẻ ta đây không muốn cùng Tang Chi và Ly Vãn thông đồng làm bậy. Tang Chi cùng Ly Vãn hai mặt nhìn nhau, tại sao Lai Thuốc từ khi trở về thật giống như thay đổi hoàn toàn?

Khi nàng đang suy nghĩ đến xuất thần thì nghe Tập Nguyệt nói: “Tốt lắm, đừng nói nữa, đi thôi.”

Dứt lời, một luồng ánh sáng lóe lên, thoáng chốc ánh mây bay về phía trước.

————— ta là đường phân cách không biết nói gì —————

Vào trong thiên điện, tất nhiên lại là một cảnh tượng khác. Bởi vì Thần Long Tử Trạch muốn đích thân đón tiếp con dâu tương lai nên Tang Chi bị an bài ở trong phòng khách của thiên điện để nghỉ ngơi, cũng không cùng Ly Vãn đến vấn an Thất phu nhân ở Thanh Tiêu điện. Công chúa Tang Chi ở trong phòng nhìn trái sờ phải, chỗ nào cũng đều cảm thấy mới mẻ.

Phòng này mà nói là phòng khách, so với khuê phòng của nàng ở Thanh Khâu quốc cũng không kém ba phần, những hình ảnh điêu khắc cây liễu trên chiếc bàn trà bằng gỗ ngà năm có thể thấy được sự độc đáo mới lạ, những viên ngọc trong suốt to lớn kết thành một chuỗi ngọc treo trên tháp, nhưng kỳ lạ ở chỗ là những viên ngọc trai này không biết tạo thành như thế nào mà trong suốt mượt mà, có một chút sáng bóng rực rỡ đồng thời lại như trong suốt. Tang Chi đã từng gặp qua vô số ngọc trai nhưng chưa bao giờ gặp được ngọc trai đẹp như vậy, nhất thời nhìn không được đưa bàn tay nhỏ bé lên sờ sờ thưởng thức, trông mắt đen mượt cũng mở to, chốc cho một đám tiểu nha đầu hầu hạ ở bên cạnh liên tục cười trộm.

Đúng vào lúc này Tập Nguyệt phụng mệnh tự mình đến dâng trà hầu hạ, thấy thế liền ho khan một tiếng, nhóm tiểu nha đầu mới lập tức im lặng. Lai Thuốc ở bên thấy vậy, ánh mắt lóe lên, vùi đầu tiếp tục ngủ. Tang Chi lại tâm tính trẻ con, cũng không biết nhóm tiểu nha đầu cười nhạo mình lạc hậu, thấy Tập Nguyệt đến bên cạnh liền lời kéo hỏi: “Tập Nguyệt tỷ tỷ, sợi chuỗi trên giường này sao lại kỳ quái như vậy? Vừa sáng bóng trong suốt thông thấu, nhưng nhìn từ góc độc khác vẫn tỏa ra bảy sắc cầu vồng.”

Tập Nguyệt nghe vậy thì hiểu được ngay bọn hạ nhân đang cong miệng cười cái gì, vẫy tay cho 2 phía đều lui ra ngoài rồi mới ôn nhu giải thích, “Đây là hạt châu do Tây Long Vương năm kia đến bái phỏng tặng cho, ta thấy cũng đáng yêu nhưng còn không xứng làm chuỗi ngọc của nha hoàn trên Thiên Điện.”

Tang Chi nghe xong lời này liền ngượng ngùng gật đầu, thầm nhớ đã từng nghe mẫu hậu và Di giảng qua, Long cốc này có nhiều bảo vật, có nhiều thứ mà nhóm thần tiên ở bên ngoài cầu mong cả đời cũng không được nhưng có lẽ ở trong Long cốc này ngay cả đưa cho nha hoàn làm trang sức cũng không xứng, lúc đó nàng nghĩ rằng Mẹ và Di nói phóng đại, giờ mới biết được là thật.

Tang Chi im lặng bước đến uống nước trà do Tập Nguyệt mang đến, cảm thấy rất tươi mát ngon miệng nhưng cũng không dám hỏi làm từ cái gì, sợ rằng mình vừa uống một ngụm là đã uống hết Bình Nhạc trần mắt. Trầm ngâm một phen, tiểu hồ ly mới chu miệng nói: “Khó trách Long cốc lại trở nên thần bí như vậy, thì ra là sợ gặp tặc, trộm hết bảo bối bày khắp nơi của các người. Ai ~~~ Minh Tao ca ca thật đáng thương, tình nhân của hắn đưa cho hắn cái gì gọi là Đông Hải thần châu, xem ra vẫn kém hơn chuỗi ngọc ở Long cốc, đáng tiếc thật đáng tiếc!”

Tập Nguyệt nghe Tang Chi lẩm bầm lẩm bầm như vậy đang muốn cười thì chợt nghe phía sau truyền đến một trận hừ lạnh. Quay đầu nhìn lại, đúng là Lai Thuốc đang tà ngễ liếc mắt khinh thường nhìn Tang Chi, thần thái tỏ vẻ tức giận nói không nên lời. Tang Chi cũng lấy làm kỳ lạ, ôm lấy Lai Thuốc đặt ở trên đùi mình, đưa tay sờ sờ lông mao nói:

“Lai Thuốc, ngươi làm sao vậy? Có phải bị đói hay không?”

Ngày xưa Lai Thuốc đối với Tang Chi vô cùng thân thiết, dùng hết mọi cách để lấy lòng nàng, thế mà bây giờ nghe xong lời này lại vẫn thần nhiên thờ ơ không hề cảm kích, lông trên người run lên, thoát một cái thoát ra chạy về chỗ cũ, tiếp tục nằm yên tại chỗ. Tang Chi lú lủi, có điểm không thông lắm

về tính tình của tiểu tử kia nói:

“Tập Nguyệt tỷ tỷ, ngươi có cảm thấy từ sau khi trở về Lai Thước trở nên hơi kỳ lạ hay không?” Dứt lời, Tang Chi giặt mình, sau đó mới gãi đầu nói, “Trí nhớ của ta thật kém, ngươi trước kia chưa từng thấy qua Lai Thước, làm sao mà biết nó tính tình ra sao. Ai ~ tiểu hồ ly trước kia thực ngoan, ta cùng A Ly sờ đầu nó, nó còn có thể đưa đầu lưỡi liếm ta nữa!”

Tập Nguyệt hai mắt cong lên, ý tứ sắc bén liếc mắt xét nét nhìn Lai Thước một cái, cười sâu: “Công chúa Tang Chi làm sao mà biết ta trước kia chưa từng thấy qua Lai Thước? Nhưng thật ra... Có gặp mặt một lần.”

Nói xong, Tập Nguyệt cùng Lai Thước nhìn nhau, sét đánh qua lại, lửa văng khắp nơi. Tang Chi ngốc ngốc ngờ ngác nên không nhìn ra manh mối, chỉ đưa con ngươi trong suốt ngạc nhiên nói: “Thật vậy chăng? Chẳng lẽ tiểu tử kia cũng đã từng trộm hành lý của ngươi? Ách ~ sẽ không đâu nha, Lai Thước chỉ thích đồ chơi, Tập Nguyệt tỷ tỷ ngươi lớn như vậy chẳng lẽ cũng chơi đùa với các loại đồ chơi chiến trống linh tinh hay sao?”

Tập Nguyệt nghe vậy cười lớn ra tiếng, khóe miệng cong lên, nắm tay Tang Chi nói: “Lai Thước chắc là ở đây không quen nên mới cảm thấy hơi xa lạ với ngươi. Thôi được rồi, Thất hoàng tử đi thỉnh an phu nhân một lát mới về, lão gia bây giờ chắc đã nghỉ ngơi, không tiện quấy rầy. Công chúa Tang Chi...” Tập Nguyệt cố ý nâng cao giọng, giáo hoạt nhìn về phía Lai Thước, cong miệng:

“Ta đi kêu bọn nha đầu chuẩn bị nước ấm, ngươi cùng Lai Thước tắm rửa cho thật sạch đi, rồi sau đó nghỉ ngơi.”

Tang Chi vỗ tay: “Không sai không sai, thật sự là một ý kiến hay.”

Tập Nguyệt nói: “Đương nhiên.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Tập Nguyệt đã nói thì làm thật nhanh, chỉ trong chốc lát đã chuẩn bị xong nước ấm, lại căn dặn Tang Chi từ từ thưởng thức, nàng sẽ phân phó bọn nha đầu không được quấy rầy. Tang Chi tiễn Tập Nguyệt ra khỏi cửa, ấn tượng không tốt đối với Tập Nguyệt cũng nhanh chóng quên đi, chỉ cảm thấy lúc trước dù thấy gai mắt nhưng Tập Nguyệt ngoại trừ việc buộc mình đến Long cốc thì thật ra cũng là người tốt.

Kéo cao ống tay áo màu xanh biếc có thêu vài đường chỉ vàng lộ ra cánh tay trắng nõn như ngọc sen, Tang Chi đưa tay thử độ ấm của nước xem được chưa rồi mới quay đầu tìm Lai Thước, một hồi lâu sau mới lờ ra được Lai Thước bám chặt như keo ở chân giường. Tiểu tử kia về mặt hoảng sợ, cái đuôi cong lên chống trả năm ngón tay của Tang Chi.

Tang Chi nhớ tới hồi đó mỗi lần mình tắm rửa tình cảnh cũng sẽ như vậy, cười khanh khách ra tiếng: “Lai Thước đừng sợ, tỷ tỷ sẽ giúp ngươi tắm rửa thật sự thoải mái, sẽ không làm đứt một cọng lông mao nào của ngươi đâu, mau tới đây!”

Dứt lời, Tang Chi liền giả bộ chạy qua, Lai Thước nào có nghe lời, bỏ chạy ngược với hướng Tang Chi, nhưng chạy không quá hai bước lại giống như bị cái gì đó giữ lại, cúi đầu nhìn xuống thì thất kinh vì thấy mình đã bị trói gô lại. Bên này Tang Chi lắc lắc dây thừng tiên, đắc ý cười vui:

“Chiều này là A Ly ca ca của ngươi dạy ta, lát mềm buộc chặt!” Dứt lời liền thu lại dây thừng, đương nhiên tóm Lai Thước dễ như trở bàn tay. Lai Thước ở trong lòng Tang Chi bất động không nói, chỉ yên lặng vui đầu suy nghĩ biện pháp chạy trốn: Cắt đứt dây cũng không được, sẽ bị Tang Chi phát hiện chân tướng. Nhưng nếu không cắt đứt dây...

Lai Thước chưa kịp nghĩ xong, chỉ nghe rầm một tiếng, Tang Chi đã ném hắn vào trong thùng nước lớn, bọt nước ấm áp đánh vào trên mặt, làm ướt hết bộ lông. Lai Thước giữa sương mù mông lung càng khó tập trung suy nghĩ hơn, làm sao bây giờ? Nếu còn tiếp tục nữa ——

“Ha ha, Lai Thước, sao ngươi lại có vẻ mặt giống như sắp chết đến nơi vậy?” Bên này Tang Chi còn không hiểu rõ tình huống, néo néo mũi hồ ly của Lai Thước, sau đó vắn mái tóc đen lên dùng một chiếc trâm ngọc cố định, không biết nàng dùng cách gì mà tóc bay loạn vòng vòng một hồi thế mà không hề bị rối, chỉ chừa lại một vài sợi tóc rủ xuống bên tai, so với dáng vẻ nhu thuận ngày xưa thì nay lại thêm một chút hương vị của nữ nhân.

Lai Thước nhất thời nhìn đến ngẩn người, lại thấy Tang Chi đã nhanh nhẹn cởi áo khoác, lại duỗi tay thử độ ấm. Hít một hơi thật sâu, Lai Thước tự giác biết rằng không thể kéo dài được nữa, liền học theo cách hồ ly cúi đầu kêu to ra tiếng, lại làm bộ ở trong nước gầy dựa hai ba cái.

Tang Chi cũng hiểu được ý tứ, cười duyên gãi đầu: “Ah, thì ra tiểu tử ngươi xấu hổ!” Gỡ đầu Lai Thước một cái, Tang Chi giận nói: “Sợ cái gì? Ta có đệ đệ cùng tuổi với ngươi, ngày xưa cũng thường cùng nhau bôi lợi chơi đùa. Tiểu hồ ly ngươi lớn như vậy, ở trong tộc chẳng phải cũng thường cùng với bọn tỷ muội đùa giỡn sao? Ngoan, tỷ tỷ thương ngươi, không cần e lệ!”

Dứt lời, Tang Chi xoay người, chỉ lộ ra bối cảnh vô hạn mơ màng cho Lai Thước nhìn, bắt đầu cởi dây lưng áo. Ai đó trong nước thấy thế liền sắc mặt ghen nước bọt, chỉ phải chịu phép mà nhận mệnh, nhắm mắt trầm giọng:

“Tang Chi, là ta.”

Bên này Tang Chi đang cời dây thắt lưng áo, chợt nghe một giọng nam thuần hậu vang lên trong phòng nên bị dọa nhảy dựng lên, nghĩ tới nghĩ lui, lại thấy âm thanh này vô cùng quen thuộc.

Đây... Không phải là phượng hoàng xấu xa sao?

Hắn trốn vào Long cốc?!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

“Là ta.” Nghe người phía sau lập lại một lần nữa, Tang Chi đứng chết trân tại chỗ, ngón tay nhanh chóng nắm lấy góc áo không dám động đậy, trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không thể giải thích được. Cơ quan của Long cốc rất mạnh, bên trong kết giới lại có người canh gác nghiêm ngặt, phượng hoàng xấu xa vào đây bằng cách nào? Rồi khi nào thì trốn được vào trong phòng này, vừa rồi có bị nhóm nha đầu Tập Nguyệt phát hiện hay không... Nhất thời, cả ngàn câu hỏi lướt qua trong đầu tiểu hồ ly, nhưng lại không xuất hiện được một ý tưởng nào, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng nước tí tách, hơi hơi ghé mắt nhìn lại thì thấy kim quang hiện ra, lập tức, Phượng Quân đại nhân tiểu sai tuần dật dĩ nhiên xuất hiện ở trước mặt của mình.

Tang Chi xoay người hết nhìn thùng nước trống rỗng lại xem xét về mặt xấu hổ của Tuấn Thúc trước mặt thì đã đoán được bảy tám phần, định mở miệng nói trước nhưng lại bị phượng hoàng xấu xa chặn ngang: “Ngày đó sự việc khẩn cấp, ta mới thay đổi thành bộ dáng của Lai Thước để tới tìm ngươi, lại bị Tập Nguyệt bắt được, cho nên...”

Tuấn Thúc dừng một chút, sau đó mới ho khan đem toàn bộ nói hết: “Cho nên mới lừa ngươi, xin lỗi.”

Nghe vậy, Tang Chi hai tay đã hơi hơi nắm chặt. Xin lỗi? Xin lỗi... chỉ xin lỗi là xong sao? Quên đi sao? Dựa vào cái gì mà cứ mỗi lần phượng hoàng xấu xa làm sai cái gì đều đương nhiên trả lời một câu như vậy, giống như đem nạng ra đùa giỡn là lẽ thường tình phải làm vậy! !

Trong đầu Tang Chi chợt hiện lại tình cảnh nhiều ngày qua sớm chiều ở chung với “Lai Thước” và nàng còn tìm mọi cách để lấy lòng nhưng “Tiểu hồ ly” kia chỉ hờ hững, nàng còn ngốc nghếch nghĩ rằng chắc là do Lai Thước khi bị Tập Nguyệt bắt trở về đã bị dọa sợ hãi. Đút nó ăn cơm, chải lông cho nó, bây giờ còn muốn giúp nó tắm rửa, hơn nữa... Bản thân mình lại đối với đệ đệ này không hề có ý tứ thận trọng, thân mật ôm một cái là chuyện bình thường! !

Nghĩ vậy, Tang Chi hít một hơi sâu, răng nghiến kèn kẹt, “Được! Được! Tốt lắm, hoàn toàn tốt!” Phượng hoàng xấu xa thật không sai đâu nhỉ, chỉ giả dạng làm Lai Thước để ăn đậu hũ của nàng, khoảng thời gian này lại cùng ăn cùng ngủ, tuy rằng phượng hoàng xấu xa coi như còn có một chút liêm sỉ, mỗi ngày lúc đi ngủ đều tự giác lui vào trong góc, cho dù nàng có lôi kéo thế nào cũng nhất định không chịu chui vào chăn, nhưng mà... Cho dù như vậy, tiểu hồ ly vẫn là gái chưa chồng, không thể dễ dàng tha thứ như trước được.

“Phượng hoàng xấu xa ngươi sẽ chết không được từ tế!” Tang Chi dứt lời, móng vuốt đã không khách khí vung ra phía trước nhào đến. Tuấn Thúc lắc mình một cái dùng cây quạt ngăn lại móng vuốt lợi hại, tức giận lắc đầu nói nhỏ: “Chớ có lên tiếng! Tang Chi, ngươi có tức giận thì chờ trở về Bình Nhạc trấn rồi muốn phát hỏa thế nào cũng được, đến lúc đó ta sẽ để ngươi đánh chửi tuyệt không cãi lại, nhưng lúc này ——“

Tuấn Thúc nói đến một nửa thì đã bất giác híp mắt lại ngóng ra bên ngoài. Giờ phút này, bên ngoài đêm khuya yên tĩnh, ngay cả tiếng lá khô rụng xuống đều nghe rõ mồn một, chẳng lẽ Tập Nguyệt này đúng là nói thật, nói không cho bọn nha đầu quấy rầy công chúa Tang Chi tắm rửa thì thật sự không ai quấy rầy?

Tuấn Thúc hạ giọng, tiến đến nói nhỏ vào tai Tang Chi: “Sợ là Tập Nguyệt đã sớm đoán ra thân phận của ta, nơi đây không nên ở lâu.”

Phải nói, Tập Nguyệt vừa rồi nói đã từng gặp mặt “Lai Thước” một lần thật ra không hề nói dối. Lúc đó, vì chuyện dồn đẩy cái chức ngự sử trần gian mà hai tộc Long Phượng tỷ thí ở Thiên cung, chính là nhờ vị cô nương Tập Nguyệt này gian lận nên giúp cho Nhai Xải vốn đã bị tước tiên khí trở thành người phạm lại có thể chiến đấu hăng hái đến khát máu cùng Tuấn Thúc đánh một trận bất phân cao thấp.

Lúc trước Tuấn Thúc nghe thấy Tập Nguyệt có ý khiêu khích nhắc lại chuyện này thì hắn biết ngay là nàng ta đã nhìn ra manh mối nên mới có ý kiểm tra xem, lúc này lại đem màn tắm rửa ra diễn xiếc để bắt buộc hắn không thể không hiện thân. Tuấn Thúc khép hờ mắt phượng trầm ngâm: “Tập Nguyệt này không đơn giản.”

Phượng hoàng xấu xa lấy được lá thư Lai Thước đưa tới, vốn chỉ là định tương kế tựu kế, hóa thành bộ dáng Lai Thước nhằm cướp lấy Tang Chi từ bên người Ly Vãn nhân lúc Ly Vãn chưa chuẩn bị mang tiểu hồ ly rời đi. Nhưng hắn ngàn tính vạn tính cũng không thể tưởng được lại xuất hiện nhân vật Tập Nguyệt này, vì biết bản thân không thể địch lại Tập Nguyệt và Ly Vãn liên thủ, Tuấn Thúc mới phải đành đi theo đến Long cốc, lại không ngờ rằng Tập Nguyệt quá gian trá giao hoạt kiếm cách để thử hắn.

Tang Chi nghe xong lời này, mảy liễu nhíu lại, “Ý ngươi là... Tập Nguyệt tỷ tỷ có khả năng đã đoán được ngươi chính là Tuấn Thúc, cố ý kêu ta đi tắm

nửa để cho người hiện thân?”

Tuấn Thúc vuốt cằm, Tang Chi thấy thế lại bắt đầu hoảng hốt nhảy dựng, cắn răng nói: “Không có khả năng! Dù thế nào ta cũng là vị hôn thê của Ly Vãn, là Thất thiếu phu nhân tương lai của nàng ta ở Long cốc, vì sao nàng lại muốn cùng người bên ngoài nói xấu trong sạch của ta?”

Vừa nghe xong, phượng hoàng xấu xa lập tức cứng đờ người, đôi mắt chột lóe lên tia thất vọng, rồi lại chột hóa thành gương mặt băng sơn ngàn năm không thay đổi, nhếch môi cười tự giễu. Thì ra trong mắt Tang Chi, hán cũng chỉ là ác tặc làm xấu sự trong sạch của nàng, Ly Vãn vẫn là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của nàng, vậy vì sao nàng lại viết lá thư như thế đưa cho hán? Lại nhấn mạnh đến nụ hôn trong sơn động kia...

Ý nghĩ của Tuấn Thúc đã xuất thần ngàn dặm, bên này Tang Chi còn không biết mình đã nói trúng nỗi đau của phượng hoàng xấu xa, thông thả đi qua đi lại nói: “Quên đi, bản công chúa trước tiên sẽ nhớ kỹ tội của người, trở về rồi nói sau. Nhưng hiện tại làm sao bây giờ? Ta vốn là trông mong người đem ta cứu ra ngoài, giờ thì ngược lại, không những không đem ta ra ngoài được mà chính bản thân người cũng rơi vào Long cốc.”

Phượng hoàng xấu xa không đáp mà ngược lại nghiêng tai lắng nghe, giống như nhận thấy được cái gì nên cong môi cười nhẹ: “Đến rồi.”

Tang Chi tự nhiên cũng hiểu được Tuấn Thúc nói “đến rồi” là ý gì nên có chút khẩn trương tay chân luống cuống, “Làm sao bây giờ?” Tuy rằng Tuấn Thúc giả dạng Lai Thước lừa nàng thực là đáng giận đáng buồn, nhưng mà hán cũng là vì cứu nàng mới buộc phải biến thành bộ dạng như vậy, nếu thực sự bị người Long cốc bắt, việc này không phải là nhỏ.

Tang Chi như kiến bò trên chảo nóng nhưng không biết làm sao, đột nhiên tay lại bị Tuấn Thúc bắt lấy, so với vẻ mặt kích động của Tang Chi thì vẻ mặt của phượng hoàng xấu xa lại thật bình tĩnh: “Tang Chi, người có tin ta không?”

Tang Chi: =. = Người gạt ta nhiều như vậy, làm sao ta dám tin tưởng người?

... ..

Chỉ lát sau, Tập Nguyệt liền mang theo bọn nha đầu chậm rãi đến “hầu hạ”, đến cửa cũng không chờ Tang Chi ra mở mà liền tự ý tiến vào. Vào trong rồi, khi thấy Tang Chi đang chải đầu ở trước bàn trang điểm thì bất giác quay đầu lại tìm Lai Thước, chỉ thấy tiểu hồ ly kia vẫn nằm ở dưới chân giường như trước không nhúc nhích. Tập Nguyệt bất giác cười ra tiếng, tự mình đưa cây trâm châu hoa mười tám màu sắc đến trang điểm cho Tang Chi.

Vừa cài cây trâm lên đầu Tang Chi, Tập Nguyệt vừa nói: “Công chúa tám có hài lòng không?” Dứt lời, lại cố ý bới lông tìm vết nhìn Lai Thước, tiểu tử kia lại từ từ nhắm hai mắt ngủ say sưa, hoàn toàn không màng thế sự. Tang Chi vén một sợi tóc ra phía sau tai, gật đầu nói: “Tốt lắm. A Ly với bọn họ đang sắp lại đây sao?”

Tập Nguyệt nói: “Đã ở trong điện chờ trước, lão gia cũng đã đi qua nên lúc này mới đến thỉnh công chúa đi qua đó.”

Tang Chi nghe vậy, mang áo khoác vào ôm lấy Lai Thước tiến ra ngoài: “Vội đi nhanh đi! Đừng để cho Thần Long đại nhân đợi lâu.” Nói xong, người đã đi ra ngoài cửa. Tập Nguyệt trong tay nắm cây lược làm bằng gỗ cây liễu, tinh tế thưởng thức, khóe mắt sớm hơi hơi cong lên.

Tiểu nô tỳ bên cạnh thấy thế bèn bước lên phía trước nhẹ giọng: “Tập Nguyệt đại nhân...”

Tập Nguyệt nâng tay ý bảo, “Không vội, hồ ly đương nhiên sẽ lộ ra cái đuôi. Tang Chi ngoài mặt càng không có việc gì thì là càng chột dạ, cứ hành sự tùy theo hoàn cảnh như thế là tốt rồi.”

“Dạ.”

————— Ta đường phân cách có trò hay —————

Bên trong chính điện, Thần Long Tử Trạch, Thất phu nhân Nhân Nguyệt, Ly Vãn đã chờ sẵn ở bên trong. Nhưng điều làm cho Tang Chi không thể ngờ được là lão cha của nàng Thiên Hồ Đế Quân Tang Dục cũng đã ở đây.

Vừa vào điện gặp cha, Tang Chi lập tức trừng mắt to kêu sợ hãi: “Cha!” lời vừa dứt thì người cũng đã nhào vào trong lòng Tang Dục. Mặc dù trước đây Thiên Hồ Đế Quân đối xử với nữ nhi rất nghiêm khắc nhưng chẳng qua cũng chỉ là sấm to mà mưa nhỏ, khi thấy con gái đã một năm không gặp bỗng xuất hiện trước mặt cũng khó tránh khỏi vô cùng thân thiết thương yêu một phen.

Tang Chi làm nũng xong mới sực nhớ nói: “Cha, tại sao người cũng đến Long cốc?”

Tang Dục chỉ chỉ nữ nhi, nói: “Ta vốn là đang tìm Ly Vãn, vừa khéo lại nhận được thư tín của Tử Trạch đại nhân nên mới chạy đến đây.”

Tang Chi cái hiểu cái không, đưa mắt nhìn Ly Vãn. Ly Vãn thấy thế bước nhanh đến bên người Tang Chi, nhỏ giọng giải thích vào tai. Thì ra khi Tang Chi mang theo A Ly rời khỏi Bình Nhạc trấn, hán đã thông tin cho Long cốc, sau đó Thần Long đại nhân mới lại thông tri cho ông thông gia tương lai.

Hai người cứ như vợ chồng son cúi đầu người một lời ta một chữ. Tang Chi nghĩ lại chuyện Ly Vãn giả ngây giả dại lừa đem nàng trở về Long cốc, còn dấu nàng thông tri cho Thần Long Tử Trạch để kêu lão cha tới, thì nàng đương nhiên biết được sự tình càng ngày càng phức tạp, càng không có chỗ để thoát ra, cuối cùng không nhịn được oán hận liếc mắt nhìn Ly Vãn một cái.

Nhưng tình cảnh này trong mắt nhóm đại nhân lại có tình hoàn toàn mang ý nghĩa khác. Thất phu nhân Nhân Nguyệt thấy hai hài tử nói chuyện to nhỏ bên tai nhau, đưa tay áo lên che miệng cười dịu dàng: “Xem ra con trai ta được nuông chiều quá sinh ra hư hỏng, thân là cha mẹ thay hán chủ hôn hán lại bảo

không cần, vừa khóc vừa nháo, cuối cùng vẫn chạy thoát. Giờ thì ngược lại lại tự mình mang theo con dâu trở lại...”

Nghe xong lời này, mọi người trong điện cười vang. Thần Long Tử Trạch mặc dù đã hơn sáu ngàn tuổi, nhưng bộ dáng bắt quá chỉ như là một thanh niên nam tử hai mươi tám hai mươi chín tuổi, ánh mắt sáng quắc, ngũ quan tinh xảo, cũng là một mỹ nam tử hiếm có. Nghe xong lời này, Tử Trạch ho khan một tiếng, đứng dậy hướng Tang Dục cúi đầu nói: “Khuyển nhi thất lễ, mong rằng Thiên Hồ Đế Quân bao dung”

Nói xong, vẻ mặt liền thay đổi thanh sắc câu lệ (khi tức giận thì lời nói và sắc mặt đều trở nên nghiêm khắc) quát Ly Vãn : “Nghịch chương, còn không mau lại đây thỉnh tội với Đế quân? !”

Ly Vãn nghe vậy, liền thuận thế quỳ xuống, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Tang Dục nói: “Nếu nói đến hư hỏng thì tiểu nữ nhà tôi cũng không kém chút nào. Việc này âm kém đương sai nhưng cũng là nhân duyên tạo hóa của bọn họ.” Dừng một chút, đỡ Ly Vãn lên, sau đó Tang Dục mới vui vẻ cười to:

“Vốn là người một nhà, nói lỗi phải làm gì?!”

“Thật tốt!” Tử Trạch đứng dậy, nắm lấy tay Tang Dục ngửa mặt lên trời cười to, “Ông thông gia tương lai, chuyện cũ chúng ta cũng không cần nhắc đến nữa chứ?”

“Đương nhiên không cần nhắc đến.”

Nhàn Nguyệt nói: “Không chỉ không cần nhắc đến mà việc hôn nhân kia thật ra có thể chuẩn bị nhanh thêm một chút!”

... ..

Tang Chi nghe hết người này nói đến người kia nói, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, sợ sệt một lúc lâu sau cuối cùng mới giật tay khỏi Ly Vãn kêu to: “Đợi chút! !”

“Cái gì mà chuyện cũ không cần nhắc đến, cái gì mà nhân duyên tạo hóa, cái gì mà sớm ngày thành thân, các người...” Tang Chi tức giận đến ngón tay run run, “Các người rốt cuộc có hỏi qua ý kiến của con hay không?”

Vừa dứt lời, trong điện im lặng như tờ. Ly Vãn đáng vẻ có chút suy nghĩ nhìn kỹ Tang Chi, nhíu mi nói: “Tang Chi nàng... Nàng vẫn là không muốn?”

Tang Chi chưa kịp trả lời, chợt nghe Tử Trạch còn cười ra tiếng, “Chi sợ là ngoài công chúa Tang Chi không đồng ý ra, ở đây chắc hẳn vẫn còn một vị không đồng ý nữa, đúng không?”

Nhàn Nguyệt nhíu mi, nói: “Ái?”

Khóe miệng Tử Trạch cong lên, khoanh tay nói rõ ràng: “Phượng Quân đại nhân, phải thỉnh ngài hiện thân.”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Phiên ngoại: cuộc phỏng vấn đặc biệt

Xin chào các vị khán giả, hy vọng mọi người đều khỏe. Ta là người chủ trì Minh Tao ca ca Tuấn Ngan người gặp người thích hoa gặp hoa nở, vì để xoa dịu trái tim xao động không thể nhìn được của mọi người, ta quyết định sẽ mở một cuộc phỏng vấn ở chương VIP này, hiện tại cho mời hai vị khách quý cùng với mẹ lười meo meo của chúng ta (tác giả) ~

1. Họ và tên?

Phượng hoàng xấu xa : Tuấn Thúc.

Tiểu hồ ly: Tang Chi.

2. Giới tính?

Phượng hoàng xấu xa : hùng (đực).

Tiểu hồ ly: thư (cái).

Meo meo: -_-||| tại sao đáp án này lại 囧 như vậy, kỳ thật các người chỉ cần nói “Nam”, “Nữ” là được rồi.

Phượng hoàng xấu xa : bản Phượng Quân đường đường là hùng phượng hoàng, vì sao phải dùng giới tính nhân loại để phân chia? Nực cười!

Tiểu hồ ly: đúng vậy đúng vậy, ta vốn chính là thư hồ ly a.

Meo meo: (hộc máu) Được rồi, các ngươi thắng, quả nhiên khác loài thật khó nói chuyện.

3. Tuổi?

Tang Chi: 520 tuổi.

Phượng hoàng xấu xa :

Meo meo: (sờ cằm)Ồ nhỉ, đúng nha ~ hình như trong truyện ta không có nhắc đến tuổi của phượng hoàng xấu xa, để cho meo meo đại tiên ta tính xem, Tuần Thúc năm trăm năm trước ở hội bàn đào tình cờ gặp tiểu hồ ly, tiểu hồ ly chỉ có 20 tuổi, thời điểm kia Tuần Thúc là... #(! @ ¥ #@&

(Tuần Thúc sắc mặt âm trầm đem lười meo meo ấn ngã xuống đất, khiến cho lười meo meo không nói được một nửa âm thanh)

Người chủ trì Tuần Ngạn: chắc chắn, thấy đệ đệ của ta phúc hắc như vậy chắc là sợ người khác biết tuổi của ngươi chứ gì. Nhìn ca ca ta nè, quang minh lỗi lạc, cũng không sợ tiểu MM biết ta là đại thúc một ngàn bảy trăm ba mươi hai tuổi.

Khán giả xem (ngạc nhiên): cái gì? Minh Tao ca ca cùng phượng hoàng xấu xa không phải là song bào thai sao? Nói như vậy Tuần Thúc đương nhiên là một ngàn bảy trăm ba mươi hai tuổi sao?? Tuần Thúc so với Tang Chi hoá ra lại là hàng chú bác với tiểu hồ ly à?

Tiểu hồ ly (phía sau lửa thiêu hừng hực nổi giận): phượng hoàng xấu xa ngươi là đồ vương bát đần! Chả phải ngươi nói ngươi chỉ có một ngàn tuổi sao? !

Lười meo meo thật vất vả từ trong đám hỗn loạn đi ra tru lên: hiện trường không không chế được, này... này bỏ qua!

4. Chúng tộc?

Phượng hoàng xấu xa : Phượng tộc.

Tang Chi: Hồ tộc.

Mẹ meo meo: (gật đầu) vấn đề này rất hài hòa, hoàn hảo là trường hợp này không chế được, hô ~

5. Tính cách của mỗi người?

Tang Chi: bẩm sinh ngốc, tùy hứng, thích bắt nạt kẻ yếu.

Phượng hoàng xấu xa : rối loạn, phúc hắc, thiện lương.

Mẹ meo meo: đợi chút, thiện lương? Vừa rồi Tuần Thúc nói mình thiện lương? Ngươi xác định ngươi không nói láo?

Tuần Ngạn: khụ khụ, về điểm ấy, ta nghĩ ta sẽ thay lão đệ giải thích một chút, kỳ thật hẳn đối Tang Chi vẫn là rất “Thiện lương”.

Tang Chi: ta nghiêm trọng kháng nghị, phượng hoàng xấu xa luôn bắt nạt ta, một chút cũng không thiện lương.

Phượng hoàng xấu xa (nhíu mày): ta bắt nạt ngươi hồi nào? Ngươi xem, nếu ta không thiện lương, từ lúc năm trăm năm trước ta đã trốn vào Thanh Khâu quốc ăn miếng trả miếng, nhưng là ta đối với ngươi tốt như vậy, đợi năm trăm năm sau mới xuống tay với ngươi, còn không thiện lương sao?

Mẹ meo meo: =_= phượng hoàng xấu xa ngươi thiện lương, ngươi rất thiện lương ! !

6. Tính cách của đôi phượng?

Tang Chi: vô sỉ, phúc hắc, không biết xấu hổ! !

Phượng hoàng xấu xa : đáng yêu, đùa vui, có chút tính tình công chúa.

Mẹ meo meo: đối mặt với ngươi, không có tính tình công chúa cũng phải đào tạo ra được nha.

7. Có điểm nào không hài lòng đối với đôi phượng?

Tang Chi (thở phì phì): tất cả đều không hài lòng, không có một chút điểm nào hài lòng cả! !

Phượng hoàng xấu xa (tà cười): phải không? Nhưng mà ta nhớ rõ, lần trước ngươi biến thành bộ dáng tiểu hồ ly nhìn lên ta tắm rửa thực vừa lòng a ~

Tang Chi (mặt đỏ ửng): ngươi... Ngươi nói bậy! !

Phượng hoàng xấu xa : không phải sao? Ngươi lúc ấy nhìn chăm chăm lưng trần của ta đến chảy nước miếng, sau này ở Bình Nhạc trấn cũng lại nhìn lên

vài thứ ~

Tang Chi: người... người! Người nói vậy! Ta chỉ ngẫu nhiên nhìn có hai lần, nào có vài thứ!

Minh Tao ca ca: cái gì? Thật đúng là đã nhìn lên? Ngao ~ tiểu hồ ly, ha ha!

&*%... #0/#

Mẹ meo meo: (roi nước mắt) hiện trường lại không khống chế được, Tang Chi bắt đầu dùng hồ hỏa thiêu người, mọi người chú ý phòng cháy! !

8. Thích nhất điểm nào của đối phương? (chú ý: đáp án phải là một bộ phận của thân thể XD)

Tiểu hồ ly: (vẫn như trước hớn hển) đây là vấn đề lưu manh gì vậy, cự tuyệt trả lời!

Minh Tao ca ca:(cười trộm) ai nha, tiểu hồ ly không nên suy nghĩ vậy bọ thôi, không tin người trước hết nghe đáp án của lão đệ ta đi.

Phượng hoàng xấu xa : (phối hợp cười nhẹ) ánh mắt.

Minh Tao ca ca: thấy chưa! Đáp án vừa hài hòa vừa tình cảm, là do bản thân tiểu hồ ly người suy nghĩ lung tung a, nghĩ đến điểm khác đi, nào, nói cho ca ca nghe đi là thích cơ bụng hay là đùi của lão đệ ta? A a! Đừng cắn ta a ~

9. Không thích điểm nào ở đối phương nhất? (chú ý: đáp án như trước phải là một bộ phận của thân thể)

Tiểu hồ ly: ... Hừ!

Mẹ meo meo: xem đi xem đi, nói các người bắt nạt tiểu hồ ly các người còn chối, giờ người ta cũng không muốn để ý các người, Tang Chi đừng nóng giận nữa, nói nhỏ cho một mình ta biết là được rồi, không thích điểm nào của phượng hoàng xấu xa?

Tiểu hồ ly (bộ dạng ủy khuất): đầu lưỡi ——

Minh Tao ca ca: vì sao lại là đầu lưỡi? Bởi vì lưỡi của hắn rất độc, mắng chửi người rất lợi hại?

Tiểu hồ ly: không phải, lần trước hắn hôn ta, vậy mà đem đầu lưỡi cũng tiến vào...

(phượng hoàng xấu xa đem Tang Chi không ý thức được kéo vào trong lòng, ý bảo đừng có lên tiếng) phượng hoàng xấu xa : vấn đề này nói sau!

10. Địa điểm và thời gian hai người lần đầu gặp nhau?

Phượng hoàng xấu xa : thiên cung, năm trăm năm trước.

Tang Chi: thiên cung, năm trăm năm trước.

Minh Tao ca ca: Stop! Lão đệ nói dối, lúc trước chúng ta đã từng thấy qua tiểu hồ ly!

Tang Chi (bộ dạng ngốc bẩm sinh): không thể nào? Vì sao ta không nhớ rõ?

Minh Tao ca ca: người đương nhiên không nhớ rõ, khi đó người còn chưa biết nói đâu!

Phượng hoàng xấu xa : câm miệng! Vấn đề này nói sau.

Tang Chi: không muốn không muốn, Minh Tao ca ca nói rõ ràng, rốt cuộc sao lại thế này?

Mẹ meo meo (bộ dạng trầm tư): ta nhớ ra rồi, khi tiểu hồ ly vừa đầy tháng Thiên Hồ Đế Quân mời chúng tiên đến chung vui thưởng thức rượu, Tuấn Thúc và Tuấn Ngạn chắc chắn đã gặp qua người thôi!

Minh Tao ca ca: hi hi, ta còn nhớ mặt người nha ~

Mọi người (im lặng): thì ra Minh Tao ca ca người quả nhiên là đại thúc kỳ quái!

11. Lúc ấy ấn tượng đối với đối phương?

Tiểu hồ ly: phun bọt sữa ra ngoài, lúc ấy đang ngủ say, cái gì gì cũng không nhớ rõ ==

Phượng hoàng xấu xa : đứa nhỏ này người đầy nếp nhăn, lớn lên khẳng định không gả được ra ngoài.

Tiểu hồ ly: buồn —— nôn —— phượng —— hoàng ——

Mẹ meo meo: để tránh hiện trường phỏng vấn lại bị hồ hỏa phá hủy, mau hỏi vấn đề tiếp theo!

12. Dùng một câu để miêu tả cảm giác trong lòng của mình với đối phương.

Tiểu hồ ly: không biết xấu hổ cùng với vô sỉ, bất đắc dĩ, lưu manh, hạ lưu, rối loạn, phúc hắc đại phượng hoàng.

Phượng hoàng xấu xa :

Mẹ meo meo: Di? Tuấn Thúc người làm gì vậy? Hay là bất ngờ nên không biết miêu tả như thế nào.

Minh Tao ca ca: không phải, phỏng chừng là đang bị thương trong lòng. Tiểu hồ ly, người nói đệ đệ ta như vậy cũng chưa đủ, đúng ~~(sờ cảm) ít nhất cũng phải nói phúc hắc, âm hiểm, ti bỉ, hạ lưu, không từ thủ đoạn... Mới có thể thôi!

Mọi người: té!

Mẹ meo meo: phượng hoàng xấu xa nói nhanh lên, rốt cuộc thấy tiểu hồ ly như thế nào?

Phượng hoàng xấu xa : vừa thấy đã muốn trêu đùa, chơi đùa với tiểu hồ ly thực thích.

Tiểu hồ ly (phóng hồ hỏa trong không trung): người đi chết đi! !

Phượng hoàng xấu xa (vẫy tay thoải mái đưa quạt diệt hồ hỏa, bộ dạng không hề bị làm sao cả): nhìn xem, càng như thế này càng muốn trêu đùa nàng!

13. Nếu muốn đưa lễ vật cho đối phương, người sẽ đưa cái gì?

Mẹ meo meo: Đầu tiên giải thích, đây là một vấn đề rất nghiêm túc. Là thật sự đưa lễ vật cho đối phương, nghiêm cấm trả lời đáp án linh tính như đưa hân đi chết đi, đưa bom nổ chết hân đi...

Tiểu hồ ly (bỗng nhiên lộ ra rằng hồ ly cười gian): được rồi, ha ha ha ~ ta đem bảo bối trân quý ta thích nhất gì đó đưa cho hân.

Mọi người: tập thể rớt xuống cái rầm.

Minh Tao ca ca: a a, tiểu hồ ly cư nhiên muốn... Lão đệ người còn không phát biểu ngôn luận? Người còn là nam nhân không?

Phượng hoàng xấu xa (kinh ngạc): Người... Tang Chi, tuy rằng chúng ta thích lẫn nhau, nhưng mà... như vậy có phải là hơi quá nhanh hay không?

Mẹ meo meo: đúng vậy, ta nhớ rõ không có an bài cho các người màn diễn da thịt a?

Tiểu hồ ly: đương nhiên phải có màn diễn da thịt, ta đem thịt gà ta thích ăn nhất ~~~ đưa cho phượng hoàng xấu xa, cho hân chính mắt trông thấy kết cục của loài chim, oa ca ca!

Mọi người: té tập thể.

Mẹ meo meo (học máu): thì ra cái gọi là “Thịt” quý giá nhất chính là thịt này. Vậy Tuấn Thúc đâu? Muốn đưa cho tiểu hồ ly cái gì vậy?

Phượng hoàng xấu xa : khụ, cái này ——

Minh Tao ca ca: ai nha nha, lão đệ ta ngưng ngưng, ta thay hân trả lời. Kỳ thật hân là rất muốn đem chính mình đưa cho tiểu hồ ly, dù sao cũng đều là chim chóc cả, cắn gà với cắn phượng hoàng hương vị hân là không sai biệt lắm!

Phượng hoàng xấu xa : Biến!

Meo meo mẹ: ôi a, then thùng.

14. Nếu đối phương đưa lễ vật cho mình, hy vọng nhận được cái gì?

Tiểu hồ ly: Còn phải nói, đương nhiên là giải chú cho ta, cho ta không còn quan hệ khế huyết với hân.

Mẹ meo meo: tốt lắm, lễ vật này rất không thực tế, người có thể không cần suy nghĩ. Phượng hoàng xấu xa nói đi?

Tuấn Thúc: Chỉ cần là tiểu hồ ly đưa, cái gì cũng thích.

Mẹ meo meo: ai nha nha, lời này là thật lòng. Phượng hoàng xấu xa có tiến bộ nha, biết nói lời ngon tiếng ngọt.

15. Quan hệ hiện tại của hai người?

Tiểu hồ ly: Đang cảm tình kín...

Phượng hoàng xấu xa : Đang cảm tình kín...

Mẹ meo meo: Vậy thì chuẩn bị khi nào thì mới công khai thổ lộ? Nhóm độc giả đều rất vội muốn biết a!

Mình Tao ca ca: Yên tâm đi, nhờ ta dạy dỗ, lão đệ lần này đi Long cốc thì quan hệ với tiểu hồ ly tuyệt đối nhất định sẽ có tiến bộ lớn.

Mẹ meo meo: Người dạy thì càng thêm trở ngại chứ giúp đỡ gì, bực mình, chỉ mong quan hệ không càng ngày càng tồi tệ là tốt rồi ——

16. Địa điểm và thời gian lần đầu ước hội là?

Tang Chi (nhéo cằm): Ách ~~ ta với phượng hoàng xấu xa bị nhốt ở trong sơn động lần đó cũng được tính là ước hội sao?

Meo meo mẹ: Tính! Tuyệt đối tính. Chỉ tiếc là người nào đó biểu hiện không tốt, bỏ lỡ cơ hội thổ lộ tốt nhất.

Phượng hoàng xấu xa (mặt đỏ): khụ khụ!

Mẹ meo meo: Bây giờ ở trong lòng đang hối hận muốn chết đúng không? Hối hận muốn chết chứ?

Phượng hoàng xấu xa : Nhiều chuyện! Câu hỏi tiếp theo.

17. Hy vọng ước hội sẽ như thế nào?

Tang Chi: cùng nhau bắt gà, nướng gà, ăn gà!

Phượng hoàng xấu xa (tức giận): Tha ta đi.

Mẹ meo meo (gật đầu): bắt phượng hoàng xấu xa cùng người cùng nhau đi tàn sát đồng tộc, thực sự... Rất khó khăn. Tuấn Thúc tiếp tục cố gắng a!

18. Trình độ thân mật hiện tại của hai người?

Tang Chi: Hôn môi.

Phượng hoàng xấu xa : Hôn môi.

Mẹ meo meo: (Gật đầu) Câu này không có ý kiến gì.

19. Bình thường xưng hô đối phương như thế nào?

Phượng hoàng xấu xa : Tang Chi, tiểu hồ ly.

Tang Chi: hỗn đản, phượng hoàng xấu xa, Tuấn Thúc.

Mẹ meo meo: nghe hai người các người xưng hô với nhau liền nhìn ra là có vấn đề a, chả thân mật chút nào!

Mọi người: (PIA meo meo) cái này còn không phải là lỗi của người sao!

Tang Chi (mặt đỏ rực): Kỳ thật... Còn có xưng hô chưa từng có công khai.

Mọi người (đưa lỗ tai dài ra): Cái gì?

Tang Chi: Đại công gà! !

Mọi người: đúng!

Phượng hoàng xấu xa (bộ dạng bất đắc dĩ): lúc ta chọc cho nàng vô cùng tức giận nàng sẽ kêu như vậy. Cố ý kích thích ta nghĩ đến chuyện bị cắn lúc trước...

20. Khi nào thì bắt đầu thích đối phương?

Mẹ meo meo: đây là câu hỏi cuối cùng trong hiệp đầu, mau mau trả lời thôi, phượng hoàng xấu xa người không được giữ tình trạng kiêu lời đầu nha.

Phượng hoàng xấu xa : khụ, về vấn đề này... Ta làm sao mà biết?

Mọi người: 囧! Cái này làm sao tính là đáp án.

Tiểu hồ ly: hừ, dù sao ta cũng không thích phượng hoàng xấu xa.

Mẹ meo meo: xem đi xem đi, hai người các người quả thật là hai đứa nhỏ không thành thực.

Phượng hoàng xấu xa (cẩn rằng): Ý của ta là có rất nhiều chuyện đều là bất tri bất giác, nếu đều biết rõ mình muốn cái gì thì có còn gọi là thích không? (nói xong ánh mắt trầm lắng nhìn thẳng Tang Chi)

Tiểu hồ ly (xấu hổ): Kỳ thật... Ta cũng cảm thấy như vậy.

Minh Tao ca ca (thờ dãi): quên đi, dù có bắt buộc thì trình độ cảm tình của hai đứa ngu ngốc các ngươi cũng không tăng lên được, tạm dừng để nghỉ ngơi!

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Phiên ngoại 2

Tạm ngưng nghỉ ngơi ینگ, hiện trường bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh mang theo cái giỏ đựng thức ăn, lén lén lút lút, cổ họng ép lại kêu lên: Bán nước sâm lạnh bánh đậu xanh ~

Lười meo meo: Ủa ủa? Đó không phải là... Cây đào tình sao? Phía sau còn có một đám lông mao mềm mềm, là Lai Thước? !

Tang Chi (Bắt được cây đào tình, cẩn rằng nắm tay): Ai cho ngươi đi ra ngoài —— bán —— cái —— này ——

Khế Nhạc (hai mắt đầm lệ lưng tròn): Công chúa, tiểu nhân cũng là bất đắc dĩ. Gần đây chi tiêu của Bình Nhạc trấn quá lớn, hu hu hu, ngươi vừa đến đã muốn ăn, lại muốn mặc, còn muốn nuôi sủng vật (nhìn Lai Thước ở phía sau). Chi phí của ta cũng rất lớn a!

Tang Chi (tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi): Phí sinh hoạt ta đưa cho ngươi đâu?

Khế Nhạc (khóc): Mấy hôm trước Phượng Quân đại nhân nói có khối đất phong cảnh tốt lắm, nếu đầu tư vào có thể... Cho nên... Ta... ..Không phải ngài muốn nói “Tiền sinh ra tiền” đó sao.

Tang Chi: Được rồi, cho dù như vậy, hôm nay ta đưa trưởng phí cho các ngươi cũng đủ sinh hoạt tháng này, ngươi đi ra đây bán cái gì vậy!

Khế Nhạc: Công chúa, lộ phí đưa ngươi đến đây hôm nay, thuê quần áo, còn phải đưa lộ phí cho Phượng Hoàng đại nhân... Kỳ thật tính qua tính lại đã không còn dư bao nhiêu.

Tang Chi: (Ngã xuống đất không dậy nổi)

Phượng hoàng xấu xa (âm trầm thối qua): Hừ hừ, cây đào tình làm tốt lắm! Chỉ cần kiểm soát nguồn tài chính của tiểu hồ ly thì nàng mới hoàn toàn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Lười meo meo: được rồi được rồi, hiệp hai sắp bắt đầu. Xét thấy Minh Tao ca ca chủ trì không có năng lực, bây giờ chúng ta nhiệt liệt chào đón Bích Nữ tỷ tỷ đến tiếp tục chủ trì.

Bích Nữ: Nha xin chào, các ngươi yên tâm, tiểu phượng hoàng ở trước mặt ta chỉ cần một chữ —— 囧!

Mọi người: té.

21. Bây giờ chúng ta sẽ đến câu hỏi nâng cao tinh thần, lần đầu tiên hôn môi cảm giác như thế nào?

Phượng hoàng xấu xa : Khụ khụ, lần đầu tiên là ngoài ý muốn, không có cảm giác gì.

Tiểu hồ ly (yếu ớt nhấc tay lên): Ta có cảm giác...

Meo meo: Sao? Không thể tưởng được tiểu hồ ly lại chủ động như vậy, nói nhanh lên, cảm giác như thế nào?

Tiểu hồ ly (nhìn trời): Hương vị không khác biệt lắm so với cắn gà.

Phượng hoàng xấu xa (Lửa giận đốt cháy trong không trung): Tang —— Chi —— Ngươi điên rồi!

22. Vậy thì lần thứ hai hôn môi thì sao? Cảm giác như thế nào?

Phượng hoàng xấu xa : Đây là người chủ trì kiểu gì vậy! Đây là câu hỏi gì!

Tiểu hồ ly: Đúng, ta cũng phản đối!

Meo meo (PIA phi hai người): Phản đối không có hiệu quả, phải nghiêm túc trả lời! Lúc ấy có phải mặt đỏ tím đập thờ hồn hèn hay không, ngao ngao ngao!

Tiểu hồ ly (Mặt đỏ): Lúc ấy... Vừa bối rối vừa vui vẻ? Vui vẻ là vì cùng người trong lòng thân mật, bối rối là vì lúc ấy Phượng hoàng xấu xa đang phát sốt, ta sợ hấn là nhất thời nóng đến hồ đồ.

Phượng hoàng xấu xa : Ta không hồ đồ, Tang Chi ta đối với ngươi là ——(quay đầu nhìn nhìn người xem, khôi phục bộ mặt ban đầu) Không có gì.

Meo meo(té xỉu): Ngươi tốt nhất vẫn nên nóng đến hồ đồ một chút đi, nóng đến hồ đồ lá gan còn lớn hơn.

23. Vừa lòng với tình trạng bây giờ của hai người chứ?

Phượng hoàng xấu xa : Vừa... lòng.

Meo meo(buồn bực ỉng): Chỉ biết ngươi là đồ đầu gối ngu ngốc, ghen nửa ngày cũng không ghen ra được một câu nói thật tình nào, tiểu hồ ly đừng để ý đến hấn, nói suy nghĩ của ngươi đi.

Tiểu hồ ly (bầu môi): Không hài lòng.

Bích Nữ: Đúng là tiểu hồ ly vẫn thành thực hơn.

Tiểu hồ ly (tức giận): Ta cảm thấy ta nên trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ với phượng hoàng xấu xa mới đúng!

Mọi người: Toàn bộ té xỉu.

Bích Nữ: Ai, tiểu phượng hoàng nếu ngươi không nhanh chóng chủ động thì chờ khóc chết đi.

24. Có nghĩ tới phát triển quan hệ tiến thêm một bước hay không?

Phượng hoàng xấu xa : Được rồi, có ——

Meo meo: Ủ ừ, vậy mới đúng chứ. Tiểu hồ ly thì sao?

Tiểu hồ ly: Hừ.

Meo meo: Tang Chi then thùng nga ~

25. Khi nào thì nhớ đến đối phương?

Bích Nữ: Vấn đề này để ta trả lời thay cho tiểu phượng hoàng, chỉ cần tiểu hồ ly không ở bên người là đã rất tương niệm.

Phía dưới toàn bộ ồ lên ——

Meo meo(Về mặt nhiều chuyện): Thật vậy chẳng?

Bích Nữ (Cười gian): Sao lại không, bản tỷ tỷ là biết thuật đọc tâm.

Phượng hoàng xấu xa (Ném ra một đoàn lửa, hừ hừ thực thực mặt đỏ): Cảm miệng!

Meo meo: Nha nha, xem ra là thật nha. Ha ha. Tiểu hồ ly thì sao?

Tiểu hồ ly (Bộ dạng khó xử): Có thể không nói được không?

Người xem (Trăm miệng một lời): Đương nhiên không được! !

Tiểu hồ ly: Được rồi... Mỗi lần gặp phiền toái đều nhớ hấn nhất.

Meo meo: Phượng hoàng xấu xa, thật là bi kịch cho ngươi ——

26. Đối phương là bạn đời lí tưởng chứ?

Tiểu hồ ly: Đương nhiên không phải!

Meo meo: Vậy tiểu hồ ly muốn phu quân là...?

Tiểu hồ ly (Nắm tay): Đầu tiên phải biết bắt gà!

Bích Nữ (Cười phun): Đưa tiểu phượng hoàng cho ngươi bắt chả phải là tốt quá rồi sao.

Phượng hoàng xấu xa (Không thể nhịn được nữa): Đều câm miệng cho ta! ! !

27. Hai người có cãi nhau hay không?

Tiểu hồ ly (Cười lạnh): Vấn đề này còn phải hỏi sao?

Phượng hoàng xấu xa (Kiên định trả lời): Không có!

Tiểu hồ ly: Ngươi... Ngươi tại sao lại không biết xấu hổ như vậy!

Phượng hoàng xấu xa : Xem đi, tiểu hồ ly bình thường đều thích cùng ta đấu võ mồm, liếc mắt đưa tình, có thể tính là cãi nhau sao?

Bích Nữ: Ừm, không tính.

Tiểu hồ ly: Ngươi đi chết đi! ! ! Ngươi đi chết đi! ! !

28. Nếu đối phương có người khác ở bên ngoài, ngươi làm sao bây giờ?

Tiểu hồ ly: Cắn chết hẳn!

Phượng hoàng xấu xa : Bắt trở về!

Meo meo: Ách ~~~ Vấn đề này thật ra trả lời rất nhất trí.

29. Khi ở cùng một chỗ với đối phương muốn làm chuyện gì nhất?

Tiểu hồ ly (Đưa tay ôm lấy mặt): Ai nha thật chán ghét, đây là câu hỏi quý quái gì dạ!

Bích Nữ (Cười gian): Xem ra tư tưởng tiểu hồ ly thực không thuần khiết nha ~

Phượng hoàng xấu xa : (Cười mà không nói)

Meo meo: Ách ~~~ Đáp án vấn đề này bản thân mọi người có thể tự tưởng tượng.

30. Khi nào thì thấy đối phương đáng yêu nhất?

Tiểu hồ ly: hừ, không có thời điểm nào đáng yêu cả. (Quay đầu đi)

Phượng hoàng xấu xa (Cười): Hiện tại cũng rất đáng yêu.

Tiểu hồ ly (Trùng mắt): Ngươi nói bấy bọ gì đó?

Phượng hoàng xấu xa (Vỗ đầu): Càng tức giận càng đáng yêu ~

Tiểu hồ ly: Ngươi ngươi, ngươi còn như vậy ta cắn ngươi đó!

Phượng hoàng xấu xa (Nhéo mặt tiểu hồ ly): Nhìn xem, đáng yêu không?

Meo meo(Phun máu mũi): Hiện trường phỏng vấn... Không, không được đánh yêu... (thật vất vả từ dưới đứng lên, phát hiện tiểu hồ ly tức giận đến lỗ tai hồ ly cùng móng vuốt đều xuất hiện, đang ra sức dùng móng vuốt cào phượng hoàng xấu xa, lại phun máu ngã xuống đất) rất đáng yêu a ~~~~~

Bích Nữ: Vấn đề này còn chưa có hồi xong nha, Tang Chi phải nói một đáp án, khi nào thì Tuấn Thúc đáng yêu?

Tiểu hồ ly (Bộ dạng ủy khuất): Được rồi, thời điểm sinh bệnh đáng yêu nhất.

Meo meo (Lại đứng lên): vì sao?

Tiểu hồ ly: thời điểm sinh bệnh không có khí lực, ôn nhu yếu ớt không có sức mà đi bắt nạt ta, ngao ~

Phượng hoàng xấu xa (đầu nghiêng sang Tang Chi kể tai nói nhỏ): Ngươi muốn nói thời điểm ta sinh bệnh là lúc dễ nhìn lên ta nhất thì nói rõ ra đi ~

Meo meo: meo meo, ta chịu không nổi ! ! !

31. Cảm thấy bản thân hiểu biết đối phương chứ?

Tiểu hồ ly: Thật không thể giải thích.

Phượng hoàng xấu xa : Không sao, sẽ có cơ hội cho người từ —— từ —— tìm hiểu.

Bích Nữ: Tiểu phượng hoàng có điểm vội vàng nga.

32. Nếu đối phương không có ở bên cạnh, sẽ làm gì?

Tiểu hồ ly: Nên làm gì thì làm. Vô tay chúc mừng, một ngày không có hấn thật thanh nhàn.

Phượng hoàng xấu xa : Phái Thất Thủy đi ra ngoài điều tra xem tiểu hồ ly đi đâu.

Meo meo: Phượng hoàng xấu xa có tính chiếm hữu rất mạnh nha.

33. Nếu phát hiện đối phương cùng người khác phái ở cùng một chỗ, làm sao bây giờ?

Tiểu hồ ly:

Bích Nữ: Ai, đứa nhỏ này lại nhớ đến chuyện tiểu tiên thổ, đừng thương tâm.

Tiểu hồ ly: Hừ, ta không thèm thương tâm đâu! Ta còn có A Ly!

Phượng hoàng xấu xa (âm trầm trầm tốn hơi thừa lời): Thất Thủy.

Thất Thủy (bỗng nhiên từ phía sau xuất hiện): dạ.

Meo meo: Ngạc nhiên! Người trốn nơi này khi nào.

Phượng hoàng xấu xa : Đêm nay tìm thời gian đem A Ly đi thật xa cho ta.

34. Muốn nói câu gì với đối phương nhất?

Tiểu hồ ly: Người đi chết đi!

Phượng hoàng xấu xa : Ai lại đề ra câu hỏi biến thái như vậy!

Meo meo: Ha ha, ngay cả phượng hoàng xấu xa bình tĩnh cũng không thể ngồi yên.

35. Có nghĩ tới chuyện tương lai hay không?

Phượng hoàng xấu xa : Đương nhiên là có. Cướp tiểu hồ ly từ trên tay Ly Vãn về, mạnh mẽ chiếm đoạt.

Tiểu hồ ly: Đừng có mơ! Tương lai một ngày nào đó ta sẽ trở về Thanh Khâu quốc chỉ huy hồ binh đến, thay ta báo thù!

Bích Nữ (che miệng cười trộm): Thật sự là bỏ được nhau à?

36. Đối phương làm chuyện gì khiến cho người thực cảm động?

Tiểu hồ ly: Cho tới lúc này, chả có chuyện gì làm ta cảm động.

Bích Nữ: Ai, tiểu hồ ly người không nên đáp như vậy, Tuấn Thúc đã vì người làm rất nhiều, rất nhiều chuyện nha.

Phượng hoàng xấu xa (Bộ dạng bị tổn thương): ...

Tiểu hồ ly (Uể oải): Được rồi, ừm~~~ Có một việc nếu hấn làm, ta nhất định thực cảm động.

Phượng hoàng xấu xa : Cái gì?

Tiểu hồ ly: Thả ta đi! Đừng quán quýt lấy ta! !

Meo meo: ha ha, có hi vọng ! Tuấn Thúc, người có biết không, nữ nhân nói vậy là nói mất đó, ý của tiểu hồ ly chính là người nhanh chóng cưới nàng vào cửa.

Phượng hoàng xấu xa : Hiểu được.

Tiểu hồ ly: = _ = Các người rốt cuộc có còn nghiêm túc nghe ta nói hay không a a ——

37. Cuối cùng còn mấy vấn đề phỏng vấn kèm theo, bắt đầu từ cây đào tình. Vì sao lại yêu tiền như vậy?

Cây đào tình (Bộ dạng xấu hổ): Bởi vì... Luân gia thích cây đào muối muối !

Meo meo: Thích cây đào muội muội cũng không nên tiết kiệm nhiều tiền như vậy? Chẳng lẽ lễ hỏi không đủ tiền?

Cây đào tinh: Không phải.

Meo meo: Bởi vì Bình Nhạc trần rất khốn khó?

Cây đào tinh: Cũng không phải.

Bích Nữ: Vậy thì vì sao?

Cây đào tinh (Phát hỏa): Bởi vì nha đầu kia coi trọng cây rụng tiền! ! ! ! !

Mọi người: Ngã xuống đất.

38. Kế tiếp là Bích Nữ tỷ tỷ. Bích Nữ tỷ tỷ, thân phận của người thực thần bí nha, nghe nói kết thúc cuối cùng, meo meo cũng không công khai chuyện trước kia của người, có thể nói một chút hay không?

Bích Nữ: Ừm ~ Vấn đề này (vuốt cằm), mọi người có thể chú ý chuyên mục của tác giả lười meo meo, phiên ngoại mới chính là cha mẹ sinh con ra trời sinh tính hồ, hoặc là có ba nuôi bên ngoài (phía sau bỏ vài ngàn chữ)

Mọi người (hộc máu): Được rồi, người không muốn nói thì không cần nói, chúng ta không bức người, người muốn đánh trống lảng bằng quảng cáo hả.

Meo meo (Lén lút nói): Kỳ thật Bích Nữ có chút quan hệ với Long tộc, sau lại bởi vì xảy ra rất nhiều việc, được Phượng Thần cứu trở về, từ đó trở về sau thì sống chết nguyện trung thành... A! (bị Bích Nữ phi PIA)

Bích Nữ (khuôn mặt ôn nhu tươi cười như trước): Vừa rồi phỏng vấn đến đâu rồi?

39. Đến Thất Thủy, người là một cái nhân vật ngu ngốc nhất vô tội nhất trong truyện này, vì sao lại thích Phượng Quân nhà người như vậy?

Thất Thủy (Bộ dạng ngốc bẩm sinh): Ha ha, bởi vì thích a.

Meo meo: Bởi vì thích là vì sao?

Thất Thủy: Bởi vì thích cho nên thích a.

Meo meo: = = Ý ta là, người rốt cuộc thích hắn ở điểm nào? Chết sống cũng đi theo hắn?

Thất Thủy (Vò đầu): Đây a? Hình như là ngàn năm trước... A! Thời gian lâu quá nên quên rồi.

Tiểu hồ ly: Nói như vậy Thất Thủy theo Phượng hoàng xấu xa đã được một ngàn năm? Còn lớn hơn so với tuổi của ta??

Meo meo: Hắc hắc, nhìn người ta đi?

Tiểu hồ ly (Giận): Người già như vậy còn giả bộ trẻ! Đá bay! ! ! !

40. Hô ~ rốt cục cũng đến câu hỏi cuối cùng, hỏi lười meo meo một chút, gần đây ở nhà đều rảnh rồi phải không? Sao không nhanh chóng cập nhật thông tin mới! !

Meo meo: =. = ta... Khụ khụ, kỳ thật bản thảo truyện tiểu hồ ly này đã đưa cho biên tập viên, nhưng bởi vì xuất bản nên không có cách nào phát hành. Nhưng có thể nói kết thúc là có hậu. Nên cũng muốn nói lời xin lỗi với các vị khán giả, bởi vì bài viết này bất quá chỉ là bản thảo, để bản thảo này đi tìm một ông chủ mới sẽ mất rất nhiều thời gian, lúc ấy meo meo không có tính toán thời gian tốt, liền VIP, 囧.

Kết quả đâm ra lại thành tình trạng tạm ngưng, thông báo đến mọi người cũng đã khuya, ta cũng hiểu được thật sự có lỗi. Hơn nữa gần đây trong nhà bề bộn nhiều việc, vẫn không thể hứa hẹn sẽ có phiên ngoại. Tóm lại là, phi thường thật có lỗi. Tháng sau sẽ bắt đầu đào hố mới, hy vọng mọi người sẽ thích.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Từ Trạch khoanh tay nói rõ ràng: “Phượng Quân đại nhân, mời ngài hiện thân.”

Vừa dứt lời, Tang Chi liền nghe dưới chân có một tiếng hừ lạnh, trong chớp mắt hào quang bắn ra bốn phía, Tuấn Thúc đã đứng trước mắt mọi người. Tang Chi đưa tay đỡ má chu môi, đang do dự sợ lão cha vạch trần bộ mặt thì phải giải thích như thế nào, lại thấy phượng hoàng xấu xa làm như hoàn toàn không nhìn thấy bất cứ người nào khác, đưa tay ngoắc nàng, âm thanh nhẹ nhàng:

“Tang Tang, đến đây.” (^o^)/

Tang Chi run lên nổi hết cả da gà da vịt, trừng mắt nhìn phượng hoàng xấu xa : Tang Tang cái gì, buồn nôn muốn chết!

Tuấn Thúc nhìn lại tiểu hồ ly, vẻ mặt như đang nói: Gọi người tới đây thì người cứ tới, dài dòng cái gì?

Tang Chi chu miệng: Người đi chết đi! !

Tuấn Thúc cười chớp chớp mắt: Ta chết xem ai cứu người ra ngoài.

... ..

Mọi người không hiểu được hai người đang trao đổi bằng mắt cái gì với nhau, nhưng rồi Ly Vẫn mở miệng trước trầm giọng, “Không thể ngờ được người lại giả thành Lai Thước... A, nhưng thật ra đây là bất cần của ta.” Dứt lời, Ly Vẫn muốn tiến lên phía trước nhưng đột nhiên lại bị Từ Trạch giữ lại: “Tiểu Thất, không được vô lễ!”

Thất phu nhân Nhân Nguyệt xem xét tình hình, thấy thế cũng vội vàng giữ chặt con nói nhỏ: “Quay lại đi, cha con đã có định đoạt.”

Tình huống như vậy, Tang Chi chỉ phải nhận lấy ánh mắt giết người của lão cha, kiên trì đi đến gần phượng hoàng xấu xa đang đứng bên kia, trong đầu lại hiện lên tình cảnh trong phòng vừa rồi. Lúc đó, Tập Nguyệt mang theo nha đầu xông tới như sấm như sét, phượng hoàng xấu xa cầm lấy tay Tang Chi hỏi: “Người có nguyện tin tưởng ta không?”

Bốn mắt nhìn nhau, mặc dù bị nam nhân này lừa ngàn lần vạn lần, nhưng không biết vì sao trong tình huống nguy cấp như thế này tiểu hồ ly vẫn không kiềm được gật đầu.

“Được.” Tuấn Thúc nhú mi, lại hỏi: “Nhưng người thật tình muốn rời khỏi Long cốc chứ? Không muốn cùng Ly Vẫn thành thân chứ?”

Tang Chi nghe vậy, không hề nghĩ ngợi lại gật đầu lần nữa. Tuấn Thúc thấy được cử chỉ này thì giống như buông ra được tảng đá trong lòng, từ trong tay áo lấy ra một viên thuốc nói, “Nếu người tin ta thì hãy mau nuốt nó, như thế này bất luận chuyện gì xảy ra ta cam đoan sẽ mang người rời khỏi Long cốc, tuyệt đối không ai có thể tiếp tục bức người thành thân.”

“Công chúa Tang Chi, người tắm rửa xong rồi chứ? Ta là Tập Nguyệt.” Câu vừa dứt thì Tập Nguyệt đã tới cửa, Tang Chi không hề chần chừ nuốt ực viên thuốc kia vào, quay đầu lại nhìn thì thấy Tuấn Thúc cũng đã biến trở về thành Lai Thước lui đến bên chân giường...

Thoát khỏi những hồi ức đó thì cũng đúng là lúc Tang Chi đã thông thả đến bên cạnh phượng hoàng xấu xa, đang suy nghĩ không biết phượng hoàng xấu xa sẽ ứng phó như thế nào đối với nguy cơ lần này thì đã thấy Tuấn Thúc cực kỳ tự nhiên nắm lấy tay mình. Ngay lập tức, mọi người kể cả tiểu hồ ly đều nghẹn họng nhìn trân trối vào Tuấn Thúc.

Tuy rằng Tang Chi không muốn cùng A Ly thành thân nhưng cũng hiểu được thân phận mình lúc này vẫn là vị hôn thê của người khác, không nên liếc mắt đưa tình với người khác, đang định rút tay trở về nhưng lại bị Tuấn Thúc nắm càng thêm chặt, bên tai là hơi thở nóng của Tuấn Thúc thì thầm: “Người đã nói tin ta thì chỉ cần nghe lời ta là được rồi.”

Cảm thấy hơi thở quen thuộc, đầu của Tang Chi như lại to hơn thêm một nửa, tư thế ái muội đưa lối tại nói chuyện thì thầm lúc này lại làm cho Tang Chi chợt nhớ lại tình cảnh đêm đó ở trong động cùng với Tuấn Thúc, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc biến hồng làm ai cũng thấy biểu lộ xấu hổ của nữ nhi.

Từ Trạch thấy thế cũng không có một chút hoang mang, cười lạnh nói: “Ý của Phượng Quân đại nhân là?”

Thiên Hồ Đế Quân ở bên cạnh cũng nhếch môi, ánh mắt sắc bén nhìn hai người tay trong tay, hận không thể xông lên bắt nữ nhi trở về. Tuấn Thúc nhìn chung quanh trong điện một vòng, đem biểu cảm của mỗi người thu hết vào đáy mắt rồi mới nói: “Thần Long đại nhân đừng hiểu lầm, văn bối cũng không hề có ý mạo phạm Long cốc như ngài nghĩ, chuyện giả trang thành hồ yêu để vào Long cốc quả thật do tình thế bất buộc.”

Tang Dục ở bên nhếch môi không lên tiếng, Từ Trạch lại nói: “Ồ? Vậy Phượng Quân đại nhân gây nên chuyện gì?”

Tuấn Thúc đưa cao cánh tay mình đang nắm chặt tay Tang Chi, sang sảng nói: “Người của ta bị bắt, không thể không tiến đến cứu.”

Một tiếng rầm rầm!

Sét giữa trời quang. Tang Chi không kịp xem phản ứng của người khác mà chỉ cảm thấy chính mình hồn phi phách tán trong nháy mắt, “Người... Người...” Tang Chi lú lười chỉ vào phượng hoàng xấu xa kêu sợ hãi: “Người nói cái gì?”

Người của ta? Người của ta!

Nàng trở thành người của phượng hoàng xấu xa khi nào, sao ngay cả nàng cũng không biết? Hành vi kích động như thế của Tang Chi mọi người nào có

tin, Tang Dục ngửa mặt lên trời cười lớn, lời tràn đầy châm chọc, “Nói như vậy, ta là cha vợ của ngươi phải không?”

Lời này rõ ràng đang chèn ép phượng hoàng xấu xa nhưng Tuấn Thúc lại sử dụng bài bản hân hoi, buông Tang Chi ra sau đó cúi người hành đại lễ nói: “Tiểu tể (con rể) thất lễ, lúc ấy vội vàng thành thân cùng Tang Tang, bây giờ mới bái kiến lão nhân gia ngài.”

Ly Vẫn bắt lấy Tang Chi, nói: “Tuấn Thúc, đừng giờ trò lấy lòng mọi người. Giờ ngươi rời khỏi đây, chuyện Tang Chi và ta, ta tự mình xử lý.”

Tang Chi nghe xong lời này, sợ A Ly lại bức hôn bèn nhanh chân chạy đến trốn phía sau Tuấn Thúc, phối hợp nói: “Là... Là thật, thưa cha! Nữ nhi cùng xấu... Tướng, tướng công là thật lòng thật dạ, lúc con làm Thổ thần ở Bình Nhạc trấn, huynh ấy rất lo lắng chăm sóc cho con nên dần dần nảy sinh tình cảm... Sau đó...”

“Sau đó, Ly Vẫn xuất hiện, tiểu tể mới biết tình cảm của mình đối với Tang Tang” Phượng hoàng xấu xa tiếp lời Tang Chi, bắt đầu nói hết toàn bộ nhu tình trong lòng một cách chân thành, “Nhưng mà lúc đầu vẫn bối không có cách nào đối diện với tình cảm của mình, nhưng sau đó ca ca của vẫn bối cố ý đem chúng ta nhốt trong sơn động. Đêm hôm đó, chúng ta thật lòng nói hết tình cảm rồi cùng nhau chính thức kết bái thành vợ chồng ở trong động.”

Cái —— Gì ——

Tang Chi trừng to mắt đến suýt thì rớt tròng mắt ra ngoài. Được rồi, được rồi, nàng biết phượng hoàng xấu xa nói như vậy là vì... Ách ~~ vì để giúp nàng thoát thân, nhưng có cần phải nói quá như vậy lên không? Một đêm kia trong sơn động... Chính thức kết bái trở thành vợ chồng, hay nói đúng hơn là... nói nàng cùng phượng hoàng xấu xa ở trong sơn động...

Dù sao tiểu hồ ly cũng là người chưa trải sự đời nên vừa nghĩ đến tình cảnh mà Tuấn Thúc vẽ ra thì khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt đỏ bừng. Tang Dục thấy sự việc càng ngày càng phức tạp hơn, ngay cả sự trong sạch của nữ nhi cũng bị xúc phạm nên vỗ bàn nảy dựng lên: “Phượng Quân đại nhân, ta kính trọng cha ngươi là người đứng đầu của Phượng tộc, không nên ép ta.”

Tang Chi thấy ánh mắt màu xanh của lão cha phát ra ánh sáng, biết được Tang Dục cũng sắp phát hỏa, mà cũng hiểu rõ cha mình hung mãnh đến thế nào, nên vội vàng kéo Tuấn Thúc về phía sau, nói nhỏ: “Phượng hoàng xấu xa, đừng nói nữa, thật sự không được ——” Nói chưa xong, Tuấn Thúc đã kích động không thôi giữ chặt Tang Chi cao giọng: “Tang Tang, quý xuống.”

“Hà?” Tang Chi 囧, Phượng hoàng xấu xa, ngươi cũng không cần diễn đến nhập tâm xuất thần như vậy chứ? Hai mắt còn giả bộ ướt sũng nữa chứ.

Tuấn Thúc bất chấp tất cả, lôi kéo Tang Chi cùng quý xuống, đồng đặc nói: “Tuấn Thúc tự biết đoạt thê thiếp của người khác tội đáng chết vạn lần, nhưng khi cùng một chỗ với Tang Chi cũng không biết nàng đã cùng Ly Vẫn đính hôn. Huống chi đêm đó ở sơn động, ta cùng Tang Chi cô nam quả nữ cũng khó tránh được, nếu sợ dị nghị của người khác, ta nguyện cưới Tang Chi làm vợ, mong Từ Trạch đại nhân cùng Thiên Hồ Đế Quân thành toàn!”

Tang Chi bất ngờ chưa kịp phản ứng thì thấy người bên trái mình cũng quý xuống, định thần lại nhìn thì thấy đúng là A Ly. Ly Vẫn vẻ mặt khinh thường nghiêng rằng nói: “Tuấn Thúc, bộ chỉ mình ngươi biết diễn mà ta không biết sao? Cha, nương, Thiên Hồ Đế Quân, lúc ta mất trí nhớ, việc tắm rửa mặc quần áo lúc đó toàn bộ đều do Tang Chi chăm sóc. Thân thể của ta sớm đã bị nàng xem qua sờ qua, nếu muốn nói gao nấu thành com, để tránh dị nghị của người khác, không phải nàng cũng nên có trách nhiệm đối với ta hay sao? !”

“Ngươi! Các ngươi!!” Nhất thời, Tang Chi bị hai nam nhân trái phải làm cho tức giận đến mặt đỏ lên, nói đi nói lại thế nào lại biến nàng trở thành đại sắc ma như vậy? Vừa mới nói ở sơn động hũy trong sạch của phượng hoàng xấu xa, sau lại lau qua người A Ly.

“Vô liêm sỉ!” Tang Dục gầm lên đứng phắt dậy, cuối cùng cũng bị chọc giận đến không chịu nổi. Vốn dĩ Thiên Hồ Đế Quân mặt mày đang vô cùng vui vẻ bởi thật vất vả mới giúp nữ nhi bảo bối của mình tìm được mối hôn nhân môn đăng hộ đối, tưởng rằng chỉ cần đem nàng gả đi ra ngoài thì mọi sự đều suôn sẻ. Ai ngờ tiểu nha đầu này đầu tiên là hối hôn *, sau lại còn tự định chung thân**, bây giờ... bây giờ lại biến thành một nữ sắc ma***.

* (từ chối hôn nhân)

** (tự quyết định hôn nhân của mình)

*** (dê xồm)

Mà quan trọng nhất là tất cả những chuyện này lại diễn ra ở Long cốc, cái gọi là việc xấu trong nhà không thể người ngoài biết, giờ phút này việc xấu trong nhà đều bị ông thông gia tương lai biết, nếu việc này mai sau truyền ra ngoài, Tang Chi về sau làm sao còn lập gia đình được? Ông lại càng không muốn bị mọi người chế nhạo. Thiên Hồ Đế Quân nhìn ba người quý gối trước mặt mà tức giận đến đầu bốc khói, dậm chân quát:

“Tang Chi, con giải thích rõ ràng cho cha, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Tuấn Thúc liếc mắt nhìn A Ly, nói: “Đương nhiên là ta cùng Tang Tang yêu nhau trước, sau đó có người cướp đi.”

Ly Vẫn cong môi, “Tại sao không nói có người ti bỉ hạ lưu, cướp thê thiếp, phá hư tình cảm vợ chồng của người khác?”

Tuấn Thúc: “Tang Tang, nói cho hần nghe đi, nàng không muốn ở Long cốc.”

Ly Vẫn: “Tang Chi, nếu hôm nay nàng đi cùng hần sẽ trúng kế mà hần đã định ra.”

.....

Tiểu hồ ly đứng giữa hai đại nam nhân, nghe hết người này đến người kia đấu khẩu qua lại với nhau, trên đỉnh đầu là một ngọn lửa nhỏ hùng hực đang muốn bùng nổ của lão cha, bên cạnh lại là đám người đứng xem náo nhiệt, rốt cục cũng tức quá nắm chặt hai tay bùng nổ: “Đủ rồi!!!!!!!!!!!!!!”

Tang Chi đứng phắt dậy, nhưng chưa kịp rống to câu “Ai con cũng không muốn” thì một trận choáng váng buồn nôn mãnh liệt quét đến, chân mềm nhũn ngã đúng vào trong lòng phượng hoàng xấu xa. Trong lúc ý thức mông lung hỗn loạn thì nghe tiếng Tuấn Thúc la lên: “Tang Tang, đừng buồn phiền. Nàng không nghĩ cho mình thì cũng nên vì đứa con trong bụng mà suy nghĩ lại.”

Thoáng chốc, trong điện ngoài điện đều không có ai dám lên tiếng. Thất phu nhân phản ứng lại đầu tiên, môi run lên nói: “Người nói bậy bạ gì đó?! Tang Chi sắp gia nhập Long cốc ta, là chính thể của con ta, ta không cho phép người ở trong này nói năng càn quấy”.

Từ Trạch cũng trầm giọng, “Tuấn Thúc, người đường đường là Phượng Quân chứ không phải tiểu hài tử ba tuổi, người cũng phải biết trong sạch của nữ nhi không thể bị chuyết! !”

Tuấn Thúc gạt mình, sau đó mới nhú mi nhìn về phía Tang Dục nói: “Ta liều chết xông vào Long cốc, lại bí quá hoá liều cầu thân bởi là vì... Văn bối có bị chuyện hay không, bắt mạch sẽ biết. Tang Tang thật sự không thể đợi được nữa, sau hai tháng bụng sẽ nhô hẳn lên.”

Thiên Hồ Đế Quân nghe vậy vẫn không tin bèn đi nhanh đến trước mặt nữ nhi bắt mạch chẩn đoán, chỉ lát sau liền buông tay Tang Chi ra, mặt đã hóa thành xanh mét. Thấy tình trạng như thế, Ly Văn tay chân cũng loạn lên, không thể giữ mồm giữ miệng được nữa mà lầm bầm nói “Không thể nào”.

Bên này Tang Chi vẫn còn đang mơ hồ, nghĩ rằng mình nghe lầm nên túm lấy Tuấn Thúc nói: “Người nói... nói... nói cái gì?”

Phượng hoàng xấu xa về mặt đầy thâm tình cầm lấy tay tiểu hồ ly, ôn nhu vuốt cảm nắn, “Tang Tang, dù có thế nào, ta nhất định sẽ cho mẫu tử nàng bình an.”

Tang Chi chưa kịp hít vào hơi nào liền nhắm mắt lại ngất đi.

Khi Tang Chi tỉnh lại thì nàng đã nằm trên giường. Đứng ở trước giường, đương nhiên là... khụ khụ, “vị hôn phu” anh tuấn tiêu sái nhu tình như nước, vạn phần khăn trương của nàng... Phượng hoàng xấu xa thấy Tang Chi muốn động dậy ngồi dậy liền sẵn sóc giúp đỡ nàng, nắm tay nàng nói nhỏ:

“Nàng cảm thấy thế nào?”

Tang Chi lắc lắc đầu, vẫn cảm giác như lọt vào trong sương mù như trước, câu nói cũng miễn cưỡng, “Cảm thấy cả người đều không có khí lực, đầu cũng choáng váng.”

Vừa dứt lời, Tang Chi chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ho khan, vừa ngẩng đầu lên đã thấy lão cha bước vào đầu tiên, sắc mặt cực kỳ tối tăm nghiêm khắc. Chuông cảnh báo trong đầu Tang Chi chợt vang lên, lập tức nhớ lại vừa rồi mới xảy ra cái gì, cũng bất chấp là mình đang ở trước mặt lão cha mà cầm lấy phượng hoàng xấu xa hoảng hốt hỏi:

“Người vừa rồi nói ta cái gì? Mang... mang...” Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, Tuấn Thúc lại một lần nữa giữ lấy tay Tang Chi, cười nhẹ: “Nhìn nàng kia, đã nói đừng nóng vội thì nàng đừng nóng vội, tại sao lại giận rồi? Vừa rồi Thất phu nhân đã bắt mạch giúp nàng, xác định là nàng đã mang thai hơn một tháng.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, há mồm lú lỏi, nửa ngày cũng không phát ra nửa chữ. Nàng chỉ là không muốn thành thân một cách hồ đồ như vậy, nàng chỉ là không muốn gả cho A Ly thôi, nhưng mà... Hiện tại... Tại sao lại cảm thấy sự tình ngày càng phức tạp, tình hình đã muốn không thể kiểm soát, phương hướng giải quyết cũng không có?

“Làm sao có thể! !” Tang Chi lo lắng đến độ ôm lấy đầu đang suy nghĩ loạn xạ mờ mịt. Mặc dù nàng vẫn là nữ nhi chưa lấy chồng, nhưng ít nhiều cũng hiểu được chuyện mang thai này phải trải qua một chút trình tự riêng biệt, nhưng... Tuyệt đối không có khả năng, bởi nếu như chuyện này có xảy ra thì sao bản thân nàng lại có thể không biết?

Tang Chi đang muốn mở miệng hỏi, chợt nghe lão cha mặt âm trầm lại ho lên một tiếng, lúc này mới giật mình thấy hai tay của nàng và phượng hoàng xấu xa vẫn còn đang nắm lấy nhau, đáng vẻ vô cùng thân thiết gắn bó, liền nhanh chóng bỏ tay phượng hoàng xấu xa ra, cúi đầu nhận tội trạng. Vốn dĩ Cha hồ ly đã tương đối khó chịu với việc nàng không học vấn không nghề nghiệp, trên Thiên cung cũng vất vả lắm mới tìm được một chức quan, cho dù đường quan lộ vẫn chưa có chút ánh sáng hy vọng nào nhưng ít nhất bản thân vẫn còn trong sạch, giờ nàng lại còn muốn đem bụng làm lớn =. =

Giờ phút này, nàng thực hiểu được tâm tình của lão cha, phỏng chừng đang muốn xông tới bóp cổ nàng chết đi cũng không chừng, bởi vậy nàng mới cúi đầu nhận mệnh, trong lòng thầm nắn phượng hoàng xấu xa hại chết mình. Tang Chi khăn trương túm ống tay áo, bĩu môi kêu nhỏ: “Cha... Nữ nhi... Kỳ thật sự tình không phải như cha nghĩ...”

Nói chưa xong, tay Thiên Hồ Đế Quân đã giơ lên, Tang Chi càng cúi thấp đầu, nhắm mắt lại thầm nghĩ thế là xong rồi. Nhưng thật lâu sau tay Tang Dục lại chỉ nhẹ nhàng dề lên đầu tiểu hồ ly, vuốt ve trái phải, không hề có ý đánh nàng chút nào.

Àm ăm? Lão cha bị tức đến điên rồi? !

Tang Chi nhè nhẹ nâng mi mắt lên, chỉ thấy trên mặt Tang Dục ngũ vị tạp trần không thể hiện rõ là đang mừng hay đang lo. Thật lâu sau Tang Dục mới buồn bã nói: “Mẫu hậu người khi đó... cũng là cảm thấy cả người miễn cưỡng, chân tay yếu xiu.” Tang Chi nhìn lão cha một cách kỳ quái, nghiêng đầu hỏi: “Phụ thân nói là thời điểm mẫu hậu mang thai con?”

Tang Dục nghe hỏi giật mình, sau đó mới lặng im vuốt cằm. Rồi bỗng trợn mắt cao giọng nói: “Tuấn Thúc, giờ ngươi tính làm sao đây?”

Phượng hoàng xấu xa nghe câu hỏi của cha vợ như vậy, liền nhanh chóng đáp: “Đương nhiên là cưới Tang Chi vào cửa.”

Tang Dục nghe xong lời này giống như buông được tảng đá trong lòng xuống, quay lại vỗ vỗ vai Tuấn Thúc, nhấn mạnh bốn chữ: “Càng nhanh càng tốt!”

————— ta là đường phân cách cảm thấy có điểm không thích hợp —————

Thiên Hồ Đế Quân dạy dỗ con rể cùng nữ nhi, sau đó mới đi ra ngoài liên lạc người Thanh Khâu quốc.

Tang Dục chân vừa bước ra khỏi cửa thì sau lưng Tang Chi liền nhảy xuống giường túm lấy tay áo Tuấn Thúc, hận không thể đem hán ăn sống nuốt tươi, “Ngươi có nghe thấy không? Có nghe thấy không? Cha ta vừa rồi nói sẽ đi liên hệ với người Thanh Khâu quốc, còn nói ngày mai sẽ lập tức mang ngươi với ta trở về Thanh Khâu quốc, muốn Phượng tộc các ngươi lập tức cầu hôn, muốn... Muốn thành thân càng nhanh càng tốt, ngươi... ngươi rút cuộc cho ta ăn thuốc gì vậy? !”

Tiểu hồ ly trái lo phải nghĩ, rõ ràng trước khi nàng đến Long cốc còn vui vẻ không có nửa điểm khác thường, giờ lại bỗng nhiên thấy choáng váng buồn nôn, khẳng định là thuốc phượng hoàng xấu xa đưa cho nàng có vấn đề. Đúng! Trăm phần trăm là viên thuốc kia có vấn đề. Nhưng thật ra nhờ đó mà nàng thật sự thoát khỏi việc bị A Ly bức hôn. Nhưng mà từ giờ cho Long cốc chuyển trực tiếp thành gả cho Phượng tộc thì cũng giống như thoát hang hồ lại vào hang sói, có gì khác nhau? !

Tang Chi cảm tức trừng mắt nhìn Tuấn Thúc, người nào đó lại thản nhiên trừng lại. Tuấn Thúc mang vẻ mặt ủy khuất, gõ đầu Tang Chi một cái, nói: “Lúc ở trong phòng, ta đã hỏi qua nàng, nàng trả lời như thế nào?”

Tang Chi bĩu môi, “Ta nói ta tin ngươi!” Bởi vì tin tưởng phượng hoàng xấu xa cho nên nàng bị lừa hết lần này đến lần khác, lần này còn càng giống trông khoa trương hơn tất cả bởi ngay cả trong sạch của bản thân nàng cũng bị lừa nốt. Tang Chi càng nghĩ càng giận, bất giác lảng lảng mài răng soạn soạn, rất muốn cắn người. Phượng hoàng xấu xa vẫn giữ vẻ mặt vân đạm phong khinh như trước, cười cười nói:

“Không phải câu này, nàng nói nàng không muốn thành thân cùng A Ly, không muốn ở lại Long cốc.” Dứt lời, phượng hoàng xấu xa lại có chút không được tự nhiên quay đầu sang một bên, sắc mặt đỏ hồng như bị ai đó tóm được cái đuôi bởi nhớ đến những lời mà Minh Tao ca ca Tuấn Ngan đã thì thầm vào tai hán trước khi hán đi.

Chuyện là khi Tuấn Thúc nhận được thư cầu cứu của tiểu hồ ly thì có bốn phần lo lắng, ba phần vui mừng, ba phần rối rắm. Lo lắng là vì Ly Vẫn không đối xử tốt với Tang Chi, rối rắm là vì lúc trước chính tiểu hồ ly la hét muốn đi Long cốc, giờ lại thay đổi ý kiến, chẳng thể hiểu được tiểu nha đầu kia rốt cuộc trong lòng đang nghĩ cái gì, vui mừng đương nhiên là trong lúc nguy cấp nhất nàng còn có thể nghĩ đến hán, hơn nữa trong thư lại chủ động đề cập đến nụ hôn kia trong son động.

Có lẽ, Tang Chi đối với hán cũng không nhẫn tâm hay vô tình như hán vẫn tưởng? Lại có lẽ, Tang Chi trên đường đi đã nhận thức được rằng nàng đối với A Ly chỉ là trách nhiệm chứ không phải là thích? Một bên phượng hoàng xấu xa do dự vạn phần, hết nhủ mảy rồi lại cong môi làm cho Tuấn Ngan ngời ngời nhìn xem cũng cảm thấy khó chịu.

Tuấn Ngan vỗ bàn nhảy dựng lên, rít gào nói: “Ta thật là không chịu nổi hai người các ngươi, cứ đoán tới đoán lui hoài như thế cả đầu. Tuấn Thúc, nếu ngươi là đệ đệ của ta thì tin ta một lần này đi, nếu tiểu hồ ly mà không có tình với ngươi thì ta sẽ bị sét đánh chết! !”

Nghe xong, tim Tuấn Thúc đột nhiên đập dồn dập nhưng trên mặt lại làm bộ như không có việc gì như trước, đập bàn hừ lạnh: “Ta chưa từng xem ngươi là ca ca.”

“Ngươi!” Tuấn Ngan tức thở, chẳng lại một chút rồi lại bỗng nhiên nảy ra ý hay, cười nói, “Tuấn Thúc, sao ngươi không đánh cược một phen?”

Sao không đánh cược một phen? Lần này cứu tiểu hồ ly trở về rồi tương kế tựu kế trực tiếp cầu thân, không thành công thì coi như xả thân. Nếu thành công, đương nhiên là hoàn thành được tâm nguyện, cũng là một việc tốt. Lúc này Tuấn Thúc phải đi một bước tính một bước nên cũng không ngờ tính thế lại xoay chuyển đến như vậy.

Hiện tại, Tang Chi đang phát điên, “Phượng hoàng xấu xa ngươi đang suy nghĩ ngây ngốc cái gì vậy? Ngươi đừng có nói này nói nọ linh tinh nữa, rốt cuộc kế hoạch của ngươi như thế nào? Cha ta không thể so sánh với A Ly được, ông không hiền lành như vậy đâu. Ta nói cho ngươi biết nghe, cha ta thật sự sẽ tổng ta lên kiệu hoa gả cho ngươi đó. Cha vừa rồi còn nói muốn để Di đến chứng hôn, a a a, nếu Di mà dính vào chuyện này thì —— “

Chưa tròn câu, Tuấn Thúc đột nhiên dựng thẳng ngón trỏ trước miệng tiểu hồ ly, ý bảo chớ có lên tiếng, quả thật không gian yên tĩnh lại ngay. Tuấn Thúc hít sâu một hơi, nhắm mắt hạ quyết tâm nói: “Tang Chi, ta không hề nói đùa. Ta thật sự muốn cưới nàng vào cửa.”

Tang Chi: -_-|||

Trò đùa này, thật sự lạnh a.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

“Tang Chi, ta không hề nói đùa. Ta thật sự muốn cưới nàng vào cửa.” Một câu này làm cho Tang Chi đứng chết trân tại chỗ không thể nhúc nhích. Mắt mở to ngạc nhiên, Tang Chi chợt dạ cười, “Phượng hoàng xấu xa, ngươi còn như vậy nữa thì ta sẽ tức giận đó nha.” Tang Chi vừa nói vừa lùi về phía sau, muốn giữ khoảng cách với Tuấn Thúc, nhưng chân vừa nhấc lên thì bà vai đã bị Tuấn Thúc giữ chặt. Phượng hoàng xấu xa hít một hơi thật sâu, tiểu hồ ly liền nghe hắn nói:

“Tang Chi, lần này ta thật sự nghiêm túc.”

“... ..” Tang Chi giật mình, hình dáng của phượng hoàng xấu xa tạo thành ảnh ngược trong đôi đồng tử lúc sáng lúc tối. Sau khi im lặng thật lâu, Tang Chi mới hoảng hốt đẩy Tuấn Thúc ra, đập bàn quát: “Đu! Bộ lừa ta thật là trò chơi vui vậy sao? Ngươi thật sự nghiêm túc? A, ta nhớ rõ lúc trước vì muốn con thỏ tiểu tiên mắc câu, ngươi cũng là ‘Thật sự nghiêm túc’. Lần tỏ tình ở sơn động kia cũng vậy, ngươi cũng là ‘Thật sự nghiêm túc’. Nhưng có lần nào mà không đảo mắt là thay đổi ngay lập tức? Ngươi hết lần này đến lần khác bày trò chọc phá, đùa giỡn ta nhiều như vậy rồi, giờ ta mà còn tin tưởng ngươi thì ta chính là một kẻ đại ngu ngốc!”

Nghe xong, phượng hoàng xấu xa lú lười. Đã lường trước được khi nói ra những lời này có thể tiểu hồ ly sẽ từ chối thẳng thừng, có thể sẽ tức giận mắng mình một chút, có thể... Nhưng mà ngàn tính vạn tính cũng không ngờ nàng lại phản ứng như vậy. Nhắc lại chuyện xa xưa, thậm chí còn lôi cái chuyện tiểu tiên thỏ xưa lắc xưa lơ ra, là nàng sợ lại bị lừa, hay là... đang ghen?

Nhưng, chuyện qua lâu như vậy, ngay cả bản thân phượng hoàng xấu xa cũng đã quên con thỏ tiểu tiên đáng vốc tròn méo thế nào, thế mà Tang Chi lại vẫn còn nhớ rõ? Con ghen này chắc là cũng... âm i trong lòng cũng đã khá lâu rồi chẳng? Sau khi suy nghĩ một chút, Tuấn Thúc khoanh tay, nhin không được bật cười thành tiếng, thấy tiểu hồ ly ca tài lẫn mặt đều hồng rực nên lại theo thói quen đưa tay捏捏 mũi nàng, sau đó mới nói:

“Nàng đang ghen.”

Tiểu hồ ly nghe vậy tức giận đến độ không có chỗ phát tác, dậm chân nói: “Ai nói ta đang ghen? Ai nói! Ngươi đi ra ngoài cho ta, đi ra ngoài ngay lập tức!” Tang Chi vừa nói vừa thật sự bất chấp tất cả đuổi Tuấn Thúc ra bên ngoài. Tuấn Thúc để mặc cho nàng đẩy ra ngoài cửa, thẳng cho tới khi đến cửa rồi mới bất ngờ xoay người, cười dịu dàng: “Tang Chi, ta lấy tên bộ tộc phượng hoàng mà thế, lần này ta thật sự không hề lừa gạt nàng. Tuấn Thúc ta dù quậy phá như thế nào cũng sẽ không lấy chuyện trong sạch của nữ nhi và chung thân đại sự ra nói giỡn. Nhưng mà nàng nói cũng đúng, ta nói bằng miệng đương nhiên nàng sẽ không tin, ngày mai ta đưa cha con các người trở về Thanh Khâu quốc, rồi sau đó ta sẽ đi báo cáo phụ thân để cho lão nhân gia ấy tự mình tới cửa cầu hôn.”

Nói xong, không đợi Tang Chi đuổi đi, phượng hoàng xấu xa đã khoan thai bước ra khỏi cửa, lưu lại một câu cuối cùng: “Nàng ở lại... suy nghĩ cho kỹ.”

ta là đường phân cách bắt đầu phát sốt

Ban đêm, một bóng người lặng lẽ chuẩn ra khỏi Long cốc, ngồi trên xe Phượng nhiều màu bay ra khỏi Long Cốc, mà các cung nữ trông coi phòng khách đã không biết bị mê được gì làm cho hôn mê từ trước, choáng váng mơ hồ cả nhóm...

Tang Chi ngồi ở trên xe phượng nhiều màu lặng lẽ nhìn động tĩnh xung quanh cung điện kia, chỉ thấy cung điện kia như bị bóng tối dày đặc bao vây càng ngày càng nhỏ đi trong mắt, nhưng người vẫn không yên lòng, hít thở thật nặng nề. Xoay người lại, Tang Chi theo bản năng sờ sờ bao đồ của mình, lại tức giận nói: “Phượng hoàng chết tiệt!”

Nghe phượng hoàng xấu xa nói một câu như vậy, tiểu hồ ly giao hoạt liền tâm hoảng ý loạn, suốt một buổi chiều thần thái đều mơ mơ màng màng. Thật ra... nàng có thể cảm nhận được Phượng hoàng xấu xa đối với nàng khá tốt, nếu không lần ở trong sơn động Tang Chi cũng sẽ không dễ dàng tin ngay lời tỏ tình kia như vậy. Lời tỏ tình kia hoàn toàn khá như vậy, làm cho Tang Chi vừa sợ, cũng mệt mỏi.

Nhờ đâu lần này nàng tiếp tục vô cùng tin tưởng phượng hoàng xấu xa, nung nấu chuẩn bị làm tân nương của Phượng tộc nhà hắn, rồi hóa ra trở mặt lại là một âm mưu quỷ kế gì đó thì liệu nàng có thể tiếp nhận được đả kích này nữa sao? Nắm chặt bao đồ trong tay, tiểu hồ ly cắn răng: Đúng, mặc kệ là thật hay là giả, không thể cứ để cho phượng hoàng xấu xa chiếm tiện nghi như vậy hoài. Mẫu hậu cũng đã từng nói qua, cái nam nhân cần chính là điều chỉnh – dạy dỗ, nếu không “dạy chồng từ thuở bơ vơ mới về” thì sau khi kết hôn chẳng phải càng tỏ ra lật lọng hay sao?

Dưới đáy lòng Tang Chi cân nhắc một hồi rồi mới phát giác: không ngờ mình lại bắt đầu do dự nên điều chỉnh – dạy dỗ vị hôn phu tương lai như thế nào, trên mặt nhin không được lại phỉm hồng. Quay đầu lại nhìn nhìn phía sau, cuối cùng một lần nữa xác định là không có người đuổi theo, Tang Chi mới vuốt cằm lẩm bẩm:

“Được rồi, phượng hoàng xấu xa, bản công chúa cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Nếu ngươi phát hiện ta chạy thoát mà vẫn còn tới tìm ta, hơn nữa... nếu tìm được ta, ta sẽ tin ngươi. Ưm~ Đối với ngươi phải trốn như thế nào mới được đây?” Tang Chi sờ cằm nhìn trời: không thể trốn đi quá xa bởi sợ là phượng hoàng xấu xa tìm không thấy, ách~ không đúng! Lại tại vì bản công chúa không muốn đi xa như vậy, sợ mệt. Cũng không thể trốn quá gần, vừa thấy thì biết là giả bộ chạy trốn.

Hay là trở về Thanh Khâu quốc? Không nên không nên, đến lúc phượng hoàng xấu xa tới bắt người mà mình còn không bị ca ca tỷ tỷ trong tộc cười đến rụng răng mới là lạ. Đến Thiên cung? Quên đi, Di sẽ giết mình... Tang Chi đầu đang loạn lên vì do dự không biết nên đi đâu, chợt nghe phía trước truyền đến một trận âm thanh xào xạc, liền lập tức kinh ngạc bắt đầu vánh lỗ tai lên nhìn bốn phía chung quanh.

Lúc này đã đến kết giới Long cốc, Tang Chi chỉ đi bộ ra khỏi Long cốc, mà ngay lúc này cũng liền cảm thấy khác thường ——

Tang Chi nhận thấy được có người đang trốn trong bóng tối, thậm chí không tốt, nhưng trên mặt còn ra vẻ trấn tĩnh, hừ lạnh nói: “Đi ra cho ta!” Vừa dứt lời, bóng người ẩn nấp quả nhiên chui ra, chính là... Bất ngờ, ba người sáu con mắt, hết thấy đều hóa đá.

Lai Thước với Ly Vẫn sống vai đứng cùng nhau, liếc mắt nhìn người đối diện một cái, cả hai bên đều 囧 囧 tròn mắt.

Lai Thước: chỉ? (là người?)

Ly Vẫn: Tiểu tử kia?

Lai Thước: Xèo xèo! ! (người tại sao ở đây?)

Ly Vẫn: Ta cũng muốn hỏi người tại sao ở đây? Người cũng theo dõi Tang Chi sao?

Lai Thước & Ly Vẫn: Thu ~ (aiz, sớm biết rằng là người ta cũng không nên đi ra trước.)

Tang Chi (giận dữ): các người đều chừng mực một chút cho ta...

Tang Chi vừa thấy Ly Vẫn và Lai Thước liền đại khái hiểu được sự việc, chỉ vào Ly Vẫn hỏi: “A Ly, người có ý gì?”

Ly Vẫn lặng lẽ, sau đó mới cười nói: “Những lời này không phải ta nên hỏi nàng sao?”

Tang Chi dừng một chút, đang muốn mở miệng thì đã bị Ly Vẫn chặn lời: “Nàng căn bản không có mang thai, đúng hay không?”

Tang Chi nghe vậy chọc chọc các ngón tay vào nhau, đang lúc không biết nên đáp lại như thế nào thì thấy Lai Thước tiến đến trước mặt mình, đáng vẻ sốt ruột lần qua lộn lại giờ chân múa tay, không ngừng kêu thấp gọi ư ừ cái gì. Ly Vẫn nghe không hiểu hồ ly (ngôn ngữ hồ ly), chỉ nhìn Lai Thước một cách kỳ quái. Sau một lúc, Tang Chi mới cả kinh kêu lên: “Cái gì? Thật vậy chăng?”

Lai Thước nghe vậy, gật đầu thật mạnh.

Ly Vẫn thấy vẻ mặt khảm trương của Tang Chi không giống với đáng vẻ vui đùa, cũng nói: “Làm sao vậy?”

Tang Chi nói: “Lai Thước nói, lúc ta và người rời đi để đến Long cốc cũng là lúc Yêu Vương của tộc hồ yêu phát động đại bộ phận binh lực ở Bình Nhạc trấn, nhưng bọn hắn vẫn kiêng kị kết giới của Bình Nhạc trấn cùng với việc Tuấn Thúc vẫn còn đang trong trấn nên không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau đó Tuấn Thúc cũng rời khỏi, Yêu Vương đã nghĩ ra biện pháp bắt cóc Minh Tao ca ca. Hiện tại người tộc hồ yêu đang chuẩn bị biện pháp tấn công kết giới Bình Nhạc trấn. Lai Thước trốn tới báo tin cho chúng ta.”

Lai Thước nghe xong lời này lại gật gật đầu, bắt đầu kêu ra tiếng.

“Đầu tiên là Ma tộc tìm hiểu quanh chỗ này, giờ lại là người của tộc hồ yêu...” Ly Vẫn trầm ngâm một lúc rồi quay phắt đi ra ngoài, Tang Chi chớp chớp mắt, ôm Lai Thước chạy theo đuổi kịp người liền hỏi: “A Ly, người muốn làm gì?”

Ly Vẫn cười nói: “Còn có thể làm gì? Đương nhiên là trở về Bình Nhạc trấn.”

Tang Chi chớp chớp mắt, im lặng một lát cũng nói: “Ta với người cùng nhau trở về.”

Tang Chi và Ly Vẫn mang theo Lai Thước trở về Bình Nhạc trấn định tìm hiểu rõ xem nguồn gốc sự việc là thế nào, nhưng còn chưa tới trấn trên đã té ngã ngay tại đầu trấn. Chuyện là hai người vừa tới chỗ giao nhau giữa Bình Nhạc trấn và núi Thủy Bình thì đã thấy gió êm sóng lặng, chả có một chút động tĩnh lạ thường nào, càng đừng nói là thấy được cái gì tộc hồ yêu theo như lời Lai Thước.

Tiểu hồ ly ôm Lai Thước trên xe phượng ngũ sắc quan sát cả nửa ngày mà quả thực chẳng thấy yêu ma nào quấy phá, định vỗ tay trực tiếp lái xe trở về Bình Nhạc trấn nhưng lại bị Ly Vẫn nhanh chóng ngăn lại nói: “Không thích hợp.”

“Không thích hợp?” Tang Chi mảy liễu nhíu lại, “Xung quanh đây không có nửa điểm yêu khí cũng không thấy tiểu quỷ lui tới, có cái gì không thích hợp? Hay là tên Yêu vương kia sau khi bắt được Minh Tao ca ca liền rời khỏi Bình Nhạc trấn? Ta giờ cảm thấy việc quan trọng nhất chính là nhanh chóng trở về tìm Bích Nữ tỷ tỷ với Khế Nhạc, bọn họ chắc biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì.”

Tang Chi càng nghĩ càng sốt ruột, vừa nói vừa nhanh chóng đứng dậy tiến bước vào kết giới Bình Nhạc trấn, lại cảm giác tay áo có cái gì đó kéo lại, quay đầu nhìn lại, đúng là Lai Thước mồm ngậm tay áo không buông. Tiểu tử kia thấy Tang Chi xoay người lại xem xét mình bèn nhanh chóng thả Tang Chi ra, liền tiếp lặc đầu.

Tang Chi vuốt cằm do dự, “Lai Thước, người cũng nghĩ rằng như vậy là hành động lỗ mãng sao?”

Ly Vẫn ôm ngực nói: “Tang Chi, nàng có thể tưởng tượng thử xem, nội lực và công phu của Tuấn Ngạn cũng không hề thua kém ta và Tuấn Thúc, tại sao có thể bị bắt? Trong đó có phải có chuyện gì gian manh hay không? Nghe đồn rằng huynh đệ sinh đôi đều có tâm linh tương thông, nếu Tuấn Ngạn thật sự gặp nguy hiểm thì vì sao mà Tuấn Thúc lại không biết? Còn nữa, nàng có thể chứng kiến, kết giới Bình Nhạc trấn rất mạnh, sao Tuấn Ngạn có thể

bị người tộc hồ yêu bắt đi được?”

Ly Vẫn phân tích rõ ràng, khuôn mặt tuấn lãng cùng với vẻ mặt nghiêm túc thật sự đẹp đến nói không nên lời. Lúc trước gặp Tang Chi, khuôn mặt còn ngốc hồ hồ bây giờ khuôn mặt lại tuấn tú tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nàng nhìn không được chớp mắt một cái thất thần. Ách ~~~ Hiện giờ đáng về thông minh của A Ly đúng là rất đẹp mắt, nhưng mà vẫn làm cho nàng có chút tưởng nhớ cực cung A Ly ngốc nghếch của mình ...

Lúc này Ly Vẫn thấy Tang Chi hai mắt lạc thần ngẩn người, cũng ngạc nhiên nói: “Tang Chi, làm sao vậy?”

Nghe câu hỏi này, Tang Chi giật mình mới hồi phục tinh thần lại, “Ách, không có việc gì! Không có việc gì! Ta chỉ đang suy nghĩ... Người nói rất có lý. Nhưng Lai Thuộc sẽ không gạt ta.” Dứt lời, lại sờ sờ đầu Lai Thuộc. Lai Thuộc cúi đầu kêu to ra tiếng, ở trong bàn tay Tang Chi cọ đi cọ lại. Nhưng đang vui vẻ chơi đùa, Lai Thuộc giống như cảm ứng được có gì đó đang mạnh mẽ khởi động thân mình liền văng lổ tai lên lắng nghe, hai mắt cảnh giác nhìn ra phía xa.

“Lai ——” Tang Chi còn nói chưa xong đã bị Ly Vẫn chặn lại, ý bảo Tang Chi tiếp tục nhìn Lai Thuộc. Lập tức quả thấy tiểu hồ ly giống như bị chấn kinh hoặc như là đang cảnh cáo mức nổ ra tiếng, lăn tròn trên mặt đất một cái rồi nhanh chóng nhảy xuống khỏi xe phượng ngũ sắc, bỏ chạy về phía cây cối sâu phía trong của núi Thủy Bình.

Tang Chi kinh hãi, sợ sẽ đánh mất tiểu tử kia liền kêu to: “Lai Thuộc, người đi đâu! Làm sao vậy?” Tang Chi nhìn về phía Ly Vẫn, đã thấy Ly Vẫn đôi mắt lóe lóe, cười nhẹ thu lại xe phượng ngũ sắc, nói: “Đi thôi.”

Lai Thuộc bắt đầu đi chậm lại, hai người nhắm mắt đuổi theo sau nó hướng đến dưới một tàng cây cũng trên dưới ngàn năm. Tang Chi đang ngạc nhiên không biết Lai Thuộc đang nằm chui xuống trốn để làm gì, chợt nghe loáng thoáng âm thanh gì đó truyền đến từ phía chỗ vừa nãy ba người vừa đứng, đang sợ hãi muốn kêu ra tiếng thì đã bị Ly Vẫn che kín miệng.

Tang Chi bình tĩnh định thần nhìn lại thì thấy xa xa một hồ tiểu yêu đáng vẻ giống như là một thủ lĩnh, cầm trong tay thanh kiếm mở đường ở phía trước, phía sau một đoàn tiểu yêu đi gần nhau, mặc bộ y phục bằng vải thô, đầu hồ ly, ngay cả cái đuôi cũng lộ ra bên ngoài, đang kéo một sợi dây thừng, miệng nhỏ đang la hét: “Nhanh lên nhanh lên!”

Tang Chi nhìn lần theo sợi dây thừng thì thấy một đôi tay đang bị trói chặt, mắt phượng mũi cao, bạc môi đầy đặn, oa, đó chẳng phải là Minh Tao ca ca thì là ai? Tiểu yêu mở đường hình như rất bất mãn với cước bộ của Tuấn Ngan nên dùng sức giật giật dây thừng, tức giận nói: “Người đi nhanh lên một chút! Với tốc độ này thì đến khi nào thì mới lên đến đỉnh núi! Người! Cho dù là phượng hoàng cũng không nên đùa giỡn lắm điều đó, nếu không đến đỉnh núi kịp xem ta có chặt bỏ miệng của người không!”

Tuấn Ngan nghe vậy vẻ mặt vẫn cả lo sợ phát phờ như trước, giống như hoàn toàn không quan tâm, ngâm nga: “Non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng đến một địa phương đẹp như tranh thế này mà không vừa đi vừa ngắm phong cảnh chẳng phải là quá lãng phí hay sao!”

“Phượng hoàng lêu lệt kia, chớ có lên tiếng!” Hồ tiểu yêu đứng đầu nghe vậy tức giận nói, “Độc đường đi người luôn nói này nói nọ, lúc thì khát nước, lúc lại không nhớ đường, nếu ta...”

Tiểu yêu nói được một nửa, Tang Chi chợt nghe một giọng nam hùng hổ nói tiếp: “Nếu hấn còn như vậy các người cứ trực tiếp chặt bỏ cánh của hấn, đem đôi cánh đưa cho chúng tiểu nhân làm thuốc bổ được không?” Vừa dứt lời, Tang Chi chớp mắt ngạc nhiên, mới vừa rồi bên cạnh Tuấn Ngan còn không có ai mà bây giờ vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một từ y nam tử (*), tóc đen thấp thoáng vài sợi bạc, không nói mà chỉ cười, ngũ quan xinh xắn dưới ánh nắng lấp lánh làm cho khuôn mặt nổi bật lên cực kỳ mê người, thể nhưng vẻ đẹp ấy lại làm cho lưng Tang Chi nhìn không được toát ra một chút lạnh lẽo.

(*) Từ y: y phục màu tím

Khi thấy nhóm tiểu yêu nhìn thấy người này bèn quỳ xuống hô to “Vương”, Tang Chi mới hiểu được người này chính là Yêu vương – Hồ vương của tộc hồ yêu được truyền tụng vô cùng kỳ diệu. Yêu vương không hề để ý đến nhóm tiểu yêu mà bước vòng đến trước mặt Tuấn Ngan vui vẻ cười: “Thế nào, Tuấn Ngan công tử? Người tưởng rằng có thể dễ dàng đối phó với bốn vương sao?”

Tuấn Ngan nghe xong lời này liền ngồi xuống ở trên một tảng đá lớn, mặt mũi nhàu nhĩ liếc mắt tà nhìn Yêu vương, lớn tiếng thờ dài nói: “Ai ~~~~~ Mệt quá đi.” Dứt lời, liền nhắc chân đá văng mông của một tiểu yêu, sáng giọng nói, “Này, mau đi chuẩn bị nước cho bốn đại gia uống.”

Nghe vậy, tiểu yêu mở đường tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, “Người, người” nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh. Thấy thế, Yêu vương hóa ra tâm tình đang rất tốt nên vẫy tay nói: “Đi đi. Thật ra được đại công tử Phượng tộc tự mở miệng sai khiến người thì người có thể coi đó là vinh dự của mình đó.”

Tiểu yêu mở đường nghe xong lời này hiển nhiên là không phục rồi nhưng vẫn phải vừa hạ giọng buồn dỗi chửi rủa, vừa đi hướng sang một bên. Tuấn Ngan xem Yêu vương như không khí, thay đổi một tư thế ngồi khác, ngẩng đầu lên nhìn trời xem hôm nay có phải là một ngày nắng gió đẹp hay không. Yêu vương thấy thế cũng không tức giận, khoanh tay lại nói:

“Tuấn Ngan, người tốt nhất nên hiểu rõ ràng một chút, có phải hấn thật sự ở đỉnh núi hay không. Nếu đi lên mà không có thì bốn vương sẽ chặt bỏ cánh của người thật đó. Người cũng biết, tộc hồ yêu chúng ta nói một là một, cũng không giống như chúng tiên tộc các người nói chuyện mà không giữ lời.” Đôi mắt Yêu vương loang loáng ánh sắc bén làm cho người ta phi thường sợ hãi, tựa như thật sự nói được sẽ làm được.

Tang Chi nhìn không được rụt cổ lại, nhưng cũng bắt giác suy nghĩ, Yêu vương nói “Hấn ở đỉnh núi”, “Hấn”? Hấn là ai vậy?

Tuấn Ngan nghe xong lời này lại liếc trắng mắt nhìn Yêu vương một cái, nói: “Các người đã hỏi ta thì ta chỉ người ở trên kia cho các người, các người lại không tin, giờ còn muốn thế nào nữa đây? Cũng đã đến chân núi rồi, chẳng phải đi lên trên thì sẽ biết hay sao?”

Nghe vậy, Yêu vương cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên quay lưng lại trầm giọng nói: “Ta thấy, cũng không cần lên đến đỉnh núi.”

Tuấn Ngan nghe lời này biết có chuyện, nhin không được nhin: “Cái gì?”

Khỏe miệng Yêu vương cong lên một cái, đưa mắt nhìn nói: “Đội ta tự mình đến mời hay bản thân các hạ tự động bước ra đây? Xuất hiện đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Khỏe miệng Yêu vương cong lên một cái, đưa mắt nhìn nói: “Đội ta tự mình đến mời hay bản thân các hạ tự động bước ra đây? Xuất hiện đi!” Nghe vậy, Tang Chi cùng Ly Vẫn liếc nhìn nhau, tự biết hành tung của mình đã bị bại lộ. Tiểu hồ ly rũ mắt xuống im lặng, rồi ngẩng đầu về mặt đã hiện về khăn trương ý hỏi A Ly làm sao bây giờ. Bên này Ly Vẫn chờ một lát rồi nhấc chân bước ra. Trong lòng Tang Chi căng thẳng, đến khi hiểu được A Ly muốn làm gì thì đã quá muộn.

Ly Vẫn thân nhiên xuất hiện ở trước mặt Yêu vương thế mà đối phương lại không có một chút sợ hãi, chỉ híp mắt lại đánh giá Ly Vẫn từ đầu đến chân, khoanh tay cười lạnh: “Thất công tử Thần long tộc, tốt lắm”

Minh Tao ca ca Tuấn Ngan thấy Ly Vẫn bước ra cũng hơi kinh ngạc, đảo mắt vòng vo lại nhếch cánh môi lên nhưng cũng không tiếp tục khua môi múa mép nữa. Yêu vương thấy thế, đầu tiên là nở nụ cười, sau đó chậm rãi bước thong thả xung quanh tảng đá Tuấn Ngan đang ngồi nói: “Thế nào, Tuấn Ngan gặp lại bạn cũ mà không có gì để nói sao?”

Minh Tao ca ca nghe xong lời này ngửa mặt lên trời cười dài, cười xong mới nhẹ nhàng băng qua nói: “Bởi nói tộc hồ yêu đã lâu chưa ra ngoài nên chả biết cái gì cái gì, giao tình của hai tộc Long Phượng chúng tôi vốn chả tốt đẹp gì, cho nên Ly Vẫn không thể xem là bạn cũ của ta được, bị người bắt thì cứ bắt đi.”

Ly Vẫn bị nhóm tiểu hồ yêu kẻ đào trên cổ nên ngoan ngoãn đứng bất động, đồng tình nói: “Chính xác, không thể tính là bạn cũ được, ta vốn có chuyện quan trọng phải trở về Bình Nhạc trấn đề làm, giờ nếu bị Yêu vương người bắt, ta không hề có ý kiến.”

“Tốt!” Nghe được một lời này, Yêu vương bỗng nhiên hét lớn ra tiếng, đôi mắt sắc bén xem xét Ly Vẫn, im lặng một lát, gương mặt tuấn tú vốn dĩ đang căng thẳng lại bắt đầu giãn ra, cong môi nói: “Khá lắm Thất công tử Long tộc, Tuấn Ngan, người nói có đúng không?”

Minh Tao ca ca nghe xong, hừ hừ hai tiếng quay đầu sang một bên không nói lời nào, Yêu vương lại thong thả đi vòng quanh Tuấn Ngan như trước, nói: “Coi như Bồn vương sai một chút, Tuấn Ngan, trong lòng người hiện đang nghĩ cái gì?” Dừng một chút, Yêu vương lại liếc mắt nhìn Ly Vẫn một cái, mới trầm ngâm nói:

“Người với Ly Vẫn giao tình không tốt thì cũng không có gì đáng nói, nhưng mà lại có quan hệ rất lớn với tiểu hồ ly Thanh Khâu quốc, đúng, nàng cũng chính là con nhóc Thổ thần Bình Nhạc trấn đó nha. Mà trùng hợp là, nghe nói con nhóc kia trước đây cùng Ly Vẫn rời khỏi Bình Nhạc trấn, hiện giờ Ly Vẫn quay trở về, người đoán thử xem...” Yêu vương có ý khom người ở bên tai Tuấn Ngan thổi một luồng khí nóng, ái muội nói:

“Người đoán thử xem... Có thể tiểu cô nương kia cũng trở lại cùng hắn hay không? Hoặc là, đang ở gần đây rồi không chừng!” Câu cuối cùng, Yêu vương tăng thêm âm lượng lên cao. Tang Chi ở phía sau đại thụ nghe được liền ngừng thở, sợ hãi đưa tay bịt miệng để tránh phát ra tiếng động.

Nàng biết, bỏ mặc Minh Tao ca ca với Ly Vẫn thì thật không có nghĩa khí, nhưng mà hiện tại thời điểm nguy cấp, Tang Chi hiểu rõ dụng tâm của Ly Vẫn —— Không thể để cả hai cùng bị bắt mà ít nhất phải có một người thoát ra trở về Long cốc và Thanh Khâu quốc báo tin.

Ly Vẫn thấy Yêu vương chăm chú nhìn đại thụ thì cũng sợ bại lộ hành tung của Tang Chi, nên cố gắng ổn định tinh thần lại mới cắn răng nói: “Đừng nhắc đến á tiện nhân kia!”

Lời vừa dứt, Yêu vương cùng Tuấn Ngan đều giật mình, lại nghe Ly Vẫn nói tiếp: “Chúng ta trở về Long cốc vốn là muốn thành thân, nhưng Tuấn Thúc lại dùng gian kế... Bọn họ bỏ trốn rồi.”

Minh Tao ca ca nghe xong lời này, đôi mắt giao hoạt lại đảo quanh, sau đó mới nãy ra ý hay cười ha ha vỗ tay nói: “Tiểu thất Long, người nói thử xem? Thấy tiểu hồ ly đột nhiên biến thành hình dáng của đệ đệ ta có phải người bị dọa muốn nhảy dựng lên không? Ha ha! Kỳ thật, không gạt người đâu nha, biện pháp này chính ta nghĩ ra giúp đệ đệ đó. Trốn được thì tốt, trốn được thì tốt!”

“Vậy sao?” Yêu vương giương cao giọng, thấy Tuấn Ngan với Ly Vẫn trả treo qua lại làm như chuyện đó thật sự xảy ra, nhướn mắt hồ nghi, “Vậy theo

lời của hai người, con nhóc kia đúng là bỏ trốn cùng Phượng Quân đại nhân sao? Giờ Ly Vẫn đến đây là vì để bắt kẻ thông dâm nên mới trở về Bình Nhạc trấn?”

Ly Vẫn nháy mắt mấy cái, đính chính lại lời nói: “Đúng vậy!”

Yêu vương nghe vậy, cũng gật gật đầu, có vẻ như tin tưởng quay đầu nhìn Tuấn Ngan, Minh Tao ca ca lại xả ra bộ dáng cà lơ phất phơ nở cười giả tạo với Yêu vương. “Vậy giờ còn tìm hay không? Có lên núi không? Không lên núi thì mau trở về, bọn thiếu gia đi suốt một ngày cũng mệt rồi!”

Yêu vương lẳng lẳng không nói tiếng nào rồi bất chợt quay người lại tiến từng bước đến phía sau cây đại thụ. Ly Vẫn với Tuấn Ngan ở bên cạnh thấy vậy hai tay nắm chặt đến nổi gân xanh, nhưng cũng chỉ gắt gao nhìn thẳng về hướng cây đại thụ mà không thể động đậy. Yêu vương bước từng bước, từng bước một cách nhàn nhả tự đắc, lại xoay nhìn hai người bên này đang hồn kinh táng đảm.

Mất thấy Yêu vương đã đến phía sau cây đại thụ, Minh Tao ca ca bỗng nhiên hét lên một tiếng, lập tức trời đất như gió nổi mây bay, Tuấn Ngan vừa rồi còn bị dây thừng cột lấy tay chân thì giờ đã bứt bung ra hết, đánh cho bọn hồ yêu bên cạnh mình đến đâu rơi máu chảy. Ly Vẫn thấy thế cũng thừa dịp nhóm tiểu yêu bị xáo động, một cước đá văng tên yêu quái đang trông coi mình, đang muốn tiếp tục thi triển quyền cước thì lại bị người nào đó cầm chặt từ tuyệt. Quay đầu lại thì thấy Yêu vương vừa rồi còn đứng ở phía sau đại thụ giờ đã đến bên cạnh.

Sau khi Ly Vẫn bị điểm huyết, mắt nhoáng lên một cái, thì ra Yêu vương đã chế trụ được Minh Tao ca ca, rồi làm như không có việc gì khề đùa tót. “Tuấn Ngan, loại xiếc còn con này còn có ý nghĩa sao?”

Mặc dù Tuấn Ngan đang cười nhưng khóe miệng cũng đã ỏi ra máu, Ly Vẫn lúc này mới nhìn rõ hóa ra Yêu vương vậy mà lại hạ độc thủ, phỏng chừng công phu mạnh mẽ nhoáng mắt vừa rồi đã làm cho xương sườn của Tuấn Ngan gãy mấy cái. Minh Tao ca ca miệng nôn ra máu, ngoài miệng lại còn rõ ràng đắc ý, cười cợt nói:

“Có ý gì à, sao lại không có ý nghĩa chứ? Khụ, người xem, vừa rồi trong lúc các người cùng đùa công phu với bọn ta thì tiểu hồ ly đã chạy mất. Tuy rằng các người đều là hồ ly, nhưng nếu so về chạy trốn thì ta có vẻ tin tưởng công phu của đệ muội tương lai của ta hơn.”

“Vậy à?” Yêu vương nghe vậy, cười đến mặt càng phát ra mị hoặc, cúi đầu giương cao giọng, liền nghe phía sau cây đại thụ truyền ra âm thanh la mắng của tiểu yêu: “Đi ra! Nhanh lên!”

Tìm Ly Vẫn đập huyệt mắt nửa nhịp quay đầu lại, thấy Tang Chi không biết đã bị yêu thừng gì sáng lóe trôi lại, chỉ còn chân là có thể tự do đi lại. Tiểu yêu cầm đao lời nàng quăng đến trước mặt mọi người, Tang Chi khóc xụi xịt, vẻ đáng thương vô cùng kêu lên: “Minh Tao ca ca, A Ly —— “

Yêu vương thấy thế, cong môi nhìn sắc mặt trắng bệch của Tuấn Ngan, tâm tình khá tốt nói: “Tuấn Ngan, ta có từng nói cho người nghe chưa nhỉ, bọn vương chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị. Loại xiếc nhỏ nhỏ người làm vừa rồi, lúc ta còn là một tiểu yêu tinh đã không thèm chơi nữa rồi.” Dứt lời thì buông lưng áo Tuấn Ngan ra. Minh Tao ca ca mắt trọng tâm, thiếu chút nữa thì lão đảo té ngã ra đất. Ngẩng đầu oán hận liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, hộc máu nói:

“Người a người, ta... Tuấn Thúc ngu ngốc đâu?”

Tang Chi khóc không ra nước mắt, ngược mắt nhìn trời nói: “Ta đoán... Hắn giờ chắc đang tìm ta khắp nơi chân trời góc biển rồi.”

Ly Vẫn thấy cố công cố sức nhưng vẫn là một vòng luẩn quẩn, cuối cùng thì Tang Chi vẫn bị bắt lại, cũng giận dữ nói: “Tuấn Ngan, ta vừa rồi không có lừa người, Tang Chi thật sự cự hôn bỏ trốn, chẳng qua, khụ khụ... đối tượng cự hôn chính là đệ đệ người, mà ta mới là... đối tượng bỏ trốn cùng nàng.”

Nghe xong lời này, khóe miệng của Minh Tao ca ca co lại, chung quy không nói được cái gì.

————— ta là đường phân cách bị bắt —————

Sau khi Yêu vương bắt được mấy người này cũng không mang về yêu tộc, mà ngược lại lại quang minh chính đại dựng một căn nhà ở núi Thúy Bình để ở. Tang Chi, Ly Vẫn, Tuấn Ngan bị nhốt tại gian chứa cỏ khô, từ trong căn phòng vẫn có thể nhìn thấy xa xa là khói bếp lượn lờ ở Bình Nhạc trấn.

Tang Chi sốt ruột xem xét ngoài cửa sổ, nghĩ thế nào cũng đoán không ra tâm tư của vị hồ vương này, quay đầu lại nhìn Minh Tao ca ca đang điều chỉnh hô hấp, thông thả tiến lại hỏi: “A Ly, hắn thế nào rồi?”

A Ly buông tay Tuấn Ngan ra, đang muốn trả lời thì bị Minh Tao ca ca xen mồm nói: “Tạm thời không chết được. Chỉ đang buồn bực là các người cũng bị bắt.”

Tang Chi nghe vậy, ngồi xồm xuống xem sắc mặt tái nhợt của Tuấn Ngan, trong lòng cũng có một chút áy náy, lại hỏi: “Sao huynh lại bị bắt? Rắc cuộc trong khoảng thời gian ta với A Ly rời khỏi Bình Nhạc trấn đã xảy ra chuyện gì?”

Tuấn Ngan nhủ mi trầm lặng, sau đó mới đem câu chuyện từ đầu đến cuối kể cho hai người nghe. Thì ra, Tang Chi với Ly Vẫn rời khỏi Bình Nhạc trấn không bao lâu thì thấy Lai Thuộc trở về mặt báo, đương nhiên Tuấn Ngan sẽ nghĩ ra ngàn cái vạn cái nhằm hỗ trợ đệ đệ tiếp cận để cố gắng bắt lại lão bà, trong khoảng thời gian này Thất Thủy và Bích Nữ cũng đáp ứng sẽ giúp Minh Tao ca ca để ý đến nhiệm vụ của thổ thần để cho đệ đệ yên tâm.

Ai mà có ngờ, đệ đệ phá hoại kia vừa rồi đi phút trước thì phút sau Yêu vương đã mang theo người vây quanh Bình Nhạc trấn. Tuấn Ngan đoán không được tâm tư của tộc hồ yêu nhưng cũng hiểu được rằng không thể xem nhẹ năng lực của Yêu vương, nên vẫn trông cậy vào kết giới của Bình Nhạc trấn để giấu mặt. Nhưng chưa được mấy ngày thì Lai Thuộc cũng mất tích, Yêu vương không biết bằng cách nào nó có thể trốn thoát được, lại nghĩ rằng tại

do Tuấn Ngan báo tin dụ dỗ nên càng vô cùng kiên quyết muốn phá vỡ kết giới. Tuấn Ngan vì tình thế bất đắc dĩ mới ra khỏi Bình Nhạc trấn dẫn dụ để định bắt mình, vốn định chờ Tuấn Thúc trở về nội ứng ngoại hợp (kết hợp giữa bên ngoài và bên trong), ai ngờ đệ đệ phá hoại kia không trở về, ngược lại cái đôi vợ chồng son trước đây đã bỏ trốn giờ lại quay trở lại.

A Ly nghe xong, hỏi: “Lúc chúng tôi đụng mặt với các người thì Yêu vương đang tìm cái gì?”

Tuấn Ngan nói: “Hắn bắt được ta thì luôn miệng hỏi nơi Tang Chi ở, ta chỉ có thể mang hắn đi khắp núi chơi đùa thôi, ai mà biết được sai lầm kia dẫn đến sai lầm này đâu.”

Nói xong lời này, ba người đều cùng rơi vào im lặng. Thật lâu sau, Tang Chi mới chớp chớp mắt nói: “Hắn tìm ta làm gì? Giờ tìm được rồi lại nhốt chúng ta ở đây cũng chẳng thêm quan tâm, vậy là muốn làm gì đây?”

Ly Vẫn hít mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác liên tưởng đến thời gian trước gặp phải Ma tộc ở bên ngoài kết giới Bình Nhạc, bây giờ lại là tộc hồ yêu, hơn nữa... Bọn họ tìm Tang Chi để làm gì? Ly Vẫn khoanh tay trước ngực nói: “Giờ không biết khả năng chạy trốn của chúng ta lớn bao nhiêu.”

Nghe xong lời này Tuấn Ngan bỗng nhiên cười ra tiếng, “Trốn?” Đưa tay chỉ ra ngoài phòng, Minh Tao ca ca nói: “Làm gì phải trốn? Giờ mà người muốn đi ra ngoài cũng không có ai cản người, bộ người không phát hiện phòng ở này chẳng những không có người trông coi bên ngoài mà còn không hề có kết giới gì sao?”

Mắt Tang Chi sáng lên, “Không thể tin được Yêu vương lại có thể tự tin đến như vậy, xem ra pháp thuật của hắn đúng thật là... Ách~~Dù sao ta cũng không nghĩ tới việc phải cùng hắn giao thủ. Nhưng mà, hắc hắc, ít ra chúng ta cũng không phải là chết chắc rồi.”

Ly Vẫn nghe vậy, quay đầu nhìn tiểu hồ ly, Tuấn Ngan cũng ngẩng đầu nhìn Tang Chi. Tang Chi mím môi lại, mở ra lòng bàn tay thật cẩn thận viết chữ “Thước”. Lúc này Ly Vẫn mới bỗng nhiên nhớ tới, vừa rồi Lai Thước đúng là đang ở cùng một chỗ với bọn họ, nhưng khi Tang Chi bị bắt cũng không thấy bóng dáng của tiểu tử kia, chẳng lẽ vật nhỏ này thừa dịp loạn lạc đó kịp chạy thoát?

Thấy Ly Vẫn nhìn Tang Chi không chớp mắt, lúc này Tang Chi mới kiên định nháy mắt cười cười. Vừa rồi ngay khi Yêu vương tiến gần tới cây đại thụ, Tang Chi cảm giác được yêu lực mạnh mẽ của Yêu vương, tự biết bản thân mình khó thoát khỏi nên nàng mới đem Lai Thước giấu đi. Nhờ vào hơi thở hầu như không có cùng với khả năng tùy ý ra vào kết giới của tiểu tử kia, lại thêm lúc đó Minh Tao ca ca có ý quấy rối, nên tiểu tử kia nhờ đó mà tránh khỏi một kiếp.

Tuấn Ngan thấy Tang Chi cùng Ly Vẫn liếc mắt đưa tình, kỳ quái tặc tặc lưỡi, nói: “Ta cảm thấy chúng ta đã quên mất một người.”

Ly Vẫn nói: “Ai?”

Tuấn Ngan có ý nhìn sâu vào mắt Tang Chi, sau đó mới nói: “Những phân cảnh biểu diễn quan trọng như thế này, đệ đệ của ta làm sao có thể bỏ qua?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Không ai biết đệ bằng huynh.

Quả nhiên đúng như lời Minh Tao ca ca đã nói, không đến nửa ngày, Tuấn Thúc liền không mời mà đến. Tiểu hồ ly đã cân nhắc khi nhờ Lai Thước chạy đi mật báo, bảo phượng hoàng xấu xa mang theo lão cha, Thần Long Tử Trạch, là những nhân vật quan trọng như vậy đến đây để giúp đỡ, nếu không thì chỉ ít cũng phải đem thiên binh thiên tướng đến vây quanh thật chặt chẽ nơi này.

Nhưng Tang Chi thế nào cũng không dự đoán được là, phượng hoàng xấu xa đúng là chỉ một mình đến đây.

Giờ phút này, Tang Chi thấy ống tay áo Tuấn Thúc sứt mẻ, một dáng vẻ bình tĩnh tiêu sái không thể tả đang khoanh tay nhưng lại làm cho căn phòng đọng có khò một trận rung động. Âm thầm cắn răng, Tuấn Thúc hít lại đôi mắt phượng, lãnh đạm quét xung quanh nhóm yêu hồ đang vây chặt mình như nêm, khóe miệng cười mà như không.

Tuấn Ngan tà tứ dựa vào khung cửa, thấy đệ đệ đang bị nhốt ở giữa pháp trận mà cũng không có nửa điểm nóng lòng, cứ gãi gãi lỗ tai âm thanh trầm trầm: “Lão đệ, đệ tới là cứu ái thể hay là bắt kẻ thông dâm vậy?”

Minh Tao ca ca có ý nhấn mạnh bốn chữ “Bắt kẻ thông dâm”, vốn là để trêu tức Tuấn Thúc, nhưng Tang Chi nghe được 囁 囁 tròn mắt nhìn, rồi cùng Ly Vẫn liếc nhau, đang muốn mở miệng giải thích chợt nghe phượng hoàng xấu xa cười nói: “Trước cứu người, sau đó bắt kẻ thông dâm.”

“Vậy à? Phải không vậy?” Bên kia Tuấn Thúc vừa dứt lời thì bên trong phòng đã truyền đến tiếng cười mỉa mai, tiểu hồ ly cùng Ly Vẫn cùng quay đầu lại

thì thấy Yêu vương đã nhanh như chớp bước ra khỏi phòng, chấp tay cười: “Phượng đệ, đã lâu không gặp.”

Nghe vậy, phượng hoàng xấu xa cũng không có một chút hoang mang nào, đôi mắt lưu chuyển, tuấn nhan bắt đầu giãn ra chấp tay nói: “Hò huynh.”

Tang Chi đứng một bên chớp chớp mắt, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, đáng vẻ hoàn toàn hoá ngọc. Thật lâu sau mới đưa ngón tay chỉ vào lấp bắp nói: “Ngươi... Các ngươi... quen biết nhau?”

Hai người lần đầu gặp mặt lại như đang hàn huyên chuyện cũ, hết “Huỳnh” này đến “Đệ” kia, giống như bằng hữu cũ gặp lại nhau thôi! Nhưng mà, nếu bọn họ quen biết, Yêu vương tại sao lại bắt nàng cùng Minh Tao ca ca? Dù gì đi chăng nữa thì nàng cũng là... Khụ khụ, vị hôn thê của phượng hoàng xấu xa =.

Tuấn Thúc nghe câu hỏi của tiểu hồ ly, nhướn mày nói: “Đương nhiên quen biết.”

Yêu vương phát tay áo, cười sang sảng, “Phượng đệ quả nhiên nhớ rõ vi huynh, vi huynh chỉ sợ là ngươi không nhớ rõ.”

Ly Vãn không hiểu rõ tình huống lắm, chỉ đem Tang Chi bảo vệ ở phía sau người im lặng không lên tiếng, bên này Minh Tao ca ca lại đứng không nổi, nhìn trời nghĩ nghĩ một lúc mới rốt cục ra tiếng nói: “Đợi chút, xú tiểu tử ngươi quen biết hắn từ khi nào? Tại sao ta lại không biết?”

Tuấn Thúc nghe vậy lại im lặng, sau đó mới mở miệng nhẹ nhàng nói: “Năm đó ta tỷ thí với Nhai Xải vì cái chức ngự sử trần gian, không phải ngươi vẫn luôn thắc mắc vì sao Nhai Xải vốn đã mất đi pháp lực và bị biến thành người phạm lại có thể chỉ trong một đêm bỗng nhiên có thần lực sao?”

Tuấn Ngạn ngẩn ra một chút, nhướn mi mơ màng suy nghĩ một lát mới bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: “Chẳng lẽ... là Tiểu Thập?”

Thấy Minh Tao ca ca tựa hồ nhớ tới cái gì, trong nháy mắt liền ngẩng ra như phồng, Yêu vương mới phui phui bụi bặm trên người, vẻ mặt thần nhiên nói, “Đúng vậy. Người thương của tên Nhai Xải kia từng có ân với bốn vương, lúc đó nàng vì cuộc tỷ thí này mà đến gặp ta nhờ ta giúp đỡ, ta liền đáp ứng chủ yểm cấp một chút yêu thuật cho Nhai Xải, làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn thần lực có thể tăng lên khá nhiều. Nhưng dù sao thần tiên với yêu quái không hề giống nhau, bốn vương e sợ thân thể của hắn không chịu nổi yêu lực của ta, mà ta lại nghe thấy Phượng tộc đang có một chút Thần Thủy Tiên Lộ có thể hóa giải, nên ta liền hóa thân thành một hồ ly bé con lên đến mượn một chút.”

Nghe xong, sắc mặt Minh Tao ca ca đã trắng bệch. Cùng lúc đó, Tuấn Thúc đã thừa dịp mọi người chăm chú lắng nghe chuyện xưa, thông thả đi đến bên người tiểu hồ ly mà không ai để ý, đứng ở giữa nhằm ngăn cách Tang Chi với Ly Vãn. Tang Chi hiếm khi nào được nhìn thấy đáng vẻ kinh ngạc của Tuấn Ngạn như vậy nên cảm thấy rất tò mò, bởi vậy mới không quá để ý đến hành vi của phượng hoàng xấu xa, ngược lại còn theo bản năng lấy tay chọc chọc bả vai Tuấn Thúc nói:

“Tuấn Ngạn làm sao vậy? Cái gì Tiểu Thập, Tiểu Cửu?”

Tuấn Thúc bị động tác nho nhỏ rất nữ tính như vậy của Tang Chi chọc chọc, không những trong lòng vui như hoa nở mà còn tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tang Chi, tiến đến nói nhỏ bên tai: “Sau này sẽ nói cho ngươi nghe.”

Phượng hoàng xấu xa ở bên tai Tang Chi thổi một luồng khí nóng như vậy, Tang Chi mới ý thức được hai người có bao nhiêu thân thiết gần gũi, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, liếc sang thấy Ly Vãn bên kia đang cắn chặt hàm răng.

Yêu vương thờ dài nói: “Tuấn Ngạn, ngươi thật sự làm cho bốn vương thất vọng. Ngay cả đệ đệ ngươi cũng đoán được thân phận của ta, ngày đó ngươi vỗ ngực nói muốn làm chủ nhân nuôi ta cả đời —— cũng là ngươi, vì sao ngược lại lại không nhận ra ta?”

Minh Tao ca ca bị nói như vậy môi bắt đầu run rẩy, ánh mắt bối rối quay đầu sang một bên mới nói: “Ngươi... Được... Trước hết bỏ chuyện xưa lúc xưa lơ này sang một bên không nhắc đến, ngươi bắt một đám người chúng ta rồi lại dẫn đệ đệ ta đến đây để làm gì?”

“Hàiiz” Tuấn Thúc thờ dài một hơi, nghiêng đầu nói, “Tuấn Ngạn, ngươi yên tâm, hắn không phải tới tìm chủ nhân là ngươi để yêu cầu bao dưỡng, mà hắn là vì chuyện khác, chỉ thuận đường... tìm ngươi ôn chuyện tình xưa một chút.” Phượng hoàng xấu xa dứt lời lại cố ý trừng mắt nhìn ca ca, cười cười như động vật vô hại, đem lời nói trên tức của Tuấn Ngạn vừa rồi cũng trả lại không thiếu một câu, thế mà lại khiến cho Tuấn Ngạn nhất thời á khẩu.

Thấy thế, Ly Vãn vẫn trầm mặc khoanh tay ôm ngực nói: “Nếu không phải là vì ôn chuyện cũ, Yêu vương ngươi tới đây là muốn tìm cái gì?”

Nghe vậy, Yêu vương cong môi cười nhẹ, mắt nhìn A Ly trầm giọng nói: “Từ trước đến nay bốn vương làm việc không hề có thói quen giải thích với ai, hôm nay bốn vương chỉ nói một câu, mượn mọi người dùng một chút, chờ sự việc thành công tự nhiên sẽ thả các ngươi đi.”

Tang Chi nghe xong lời này liền tức giận, dậm chân giương mi nói: “Cái gì mượn dùng một chút? Chúng ta cũng không phải đồ vật...” Nói chưa xong, tiểu hồ ly liền nghe một âm thanh đau đớn vang lên, còn chưa kịp nhìn rõ cảnh vật trước mắt, bên tai liền truyền đến thanh âm một vật nặng ngã xuống, định thần thì thấy phượng hoàng xấu xa đã ói ra máu té trên mặt đất.

Trong lòng tiểu hồ ly hoảng sợ, thét lên một tiếng chói tai ngồi xổm xuống đất đỡ Tuấn Thúc lúc này đang ôm ngực thống khổ đến cực điểm, khoe miệng đã chảy ra máu tươi. Thì ra, vừa rồi Tuấn Thúc giúp Tang Chi cản một chương nhanh như chớp gạt sấm vang, mà đầu sỏ gây chuyện đương nhiên là Yêu vương.

Tang Chi hai mắt cháy lên ngọn lửa nguy hiểm định đứng dậy cản người, nhưng lại bị Tuấn Thúc gắt gao giữ chặt lại. Rõ ràng đã bị thương đến nói không nên lời mà phượng hoàng xấu xa vẫn dùng hết sức lực toàn thân lắc đầu. Ly Vãn thấy thế, cũng cảm bảo kiếm trong tay chuẩn bị tùy thời tác chiến, ngược lại bên này Tuấn Ngạn lại bình tĩnh rất nhiều, ánh mắt bí hiểm nhìn thẳng Yêu vương.

Yêu vương không nhanh không chậm, hất hất vài sợi tóc rối xuống trán nói: “Tiểu Thất Long, ngươi có biết ngươi thua ở chỗ nào chưa?”

Ly Vãn bỗng nhiên nghe Yêu vương gọi tên mình, cảm thấy không hiểu được hỏi: “Có ý gì?”

Yêu vương nhắm mắt trầm ngâm, “Ngươi cùng Tuấn Thúc đồng thời tranh tiểu cô nương này, nhưng giờ phút này con nhóc này lại hiển nhiên nghiêng về Tuấn Thúc. Ngươi thua là thua ở chỗ tâm tư không đủ kín đáo, thủ đoạn không đủ nham hiểm.”

Tuấn Thúc nghe xong lời này, biết ngay rằng Yêu vương đang buồn bực vì bị mình đoán trúng tâm tư, đâm ra tức giận chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nên không những không oán hận mà còn buồn cười ra tiếng, rõ ràng thể lực đã đến cực hạn, về mặt lại vẫn vui vẻ đến ruột thắt gan bảo như trước. Tang Chi lúc này cũng bất chấp Yêu vương cuối cùng có âm mưu quỷ kế gì, trong ngực từng trận từng trận đau đớn nhỏ giọng hỏi Tuấn Thúc, “Có đau không?” “Ngươi không nên cử động...”

Ly Vãn nhìn Tang Chi cùng Tuấn Thúc, không nói tiếng nào, ngược lại Minh Tao ca ca ở phía sau chậm rãi tiếp lời: “Ta đang nghĩ đệ đệ của ta sao lại ngốc như vậy, vậy mà không mang theo người nào để đi bắt lão bà cùng hần, xem ra là do hần không nghĩ sự tình lại trở nên phức tạp như vậy.”

Dừng một chút, Tuấn Ngạn mới tiếp tục nói: “Yêu vương, ngươi tới phạm giới hần là có việc riêng muốn xử lý, đối với kết giới Bình Nhạc trấn cũng không có một chút hứng thú, đệ đệ của ta không đem chuyện ngươi bắt giữ người nói cho Thiên Hồ Đế Quân cùng Thần Long Tử Trạch là do không muốn đem việc riêng liên lụy đến tam giới mà muốn một mình xử lý.”

Yêu vương nghe xong lời này, khoe miệng bắt đầu cười lên, “Vậy Tuấn Ngạn, ngươi đoán được việc riêng của ta đến đây là gì sao? Giờ ta lại muốn làm cái gì?”

Minh Tao ca ca hí mắt lại, trầm ngâm nói: “Ngươi thiên tâm vạn khổ muốn tìm Tang Chi, nhưng tìm được Tang Chi lại bất động không làm gì, chỉ sợ rằng Tang Chi rõ ràng cũng là con mồi ngươi muốn dùng để dụ dỗ thôi. Mục đích chân chính của ngươi là ở chỗ... Lai Thước!”

Ly Vãn nghe thấy hai chữ “Lai Thước” thì cũng hiểu ra ngay. Thì ra là thế, thì ra ngay từ đầu mình đã suy luận sai phương hướng, sao lại không nghĩ tới Lai Thước nhỉ? Tiểu tử Lai Thước kia thần thông quảng đại, có thể tùy ý xuyên qua kết giới, có thể giấu đi hơi thở trên người, ngay cả Thần Long lão cha của hần cũng không có cách nào phát hiện ra cơ mà.

Nếu mục đích chính của Yêu vương là muốn bắt Lai Thước như lời nói của Tuấn Ngạn thì hết thấy mọi chuyện đều thật rất hợp lý. Bởi vì tiểu tử kia tính quái vô cùng, lại vô thanh vô tức, cho dù yêu lực của Yêu vương không cùng cũng không có biện pháp bắt được nó, giờ chỉ có thể mượn Tang Chi để xuống tay. Thời gian này ai mà chả thấy được rằng Lai Thước thật tâm thích Tang Chi, cho nên Yêu vương muốn dùng Tang Chi để dụ mồi?

Bắt được Tang Chi, sau đó lại dụ Lai Thước đến?

Suy nghĩ xong, bỗng nhiên Ly Vãn nghĩ đến cái gì trùng to mắt, nghiêng rằng nghiêng lại: “Ngươi muốn đả thương Tang Chi sao?” Đúng vậy, Lai Thước sẽ không ngốc như vậy, bảo đi ra thì đi ra. Nhưng nếu sử dụng đòn nguy hiểm đối với Tang Chi, có lẽ tiểu tử kia sẽ không nỡ đứng nhìn mà thật sự ngoan ngoãn đi ra?

Tang Chi nghe xong lời này thì cũng hiểu được hết thấy nguyên nhân, nhìn phượng hoàng xấu xa đang bị đánh đến ói máu nằm trên mặt đất, nước mắt đã không thể kiềm được trào ra khỏi mi, “Đại ngu ngốc! !”

Chả trách phượng hoàng xấu xa lại một mình đến đây——

Chả trách hần vừa rồi lạng lẹ đến bên cạnh mình——

Chả trách hần sống chết cũng cố lôi kéo mình mà không buông tay ——

Rõ ràng Phượng hoàng xấu xa ngay từ đầu đã biết được Yêu vương muốn dùng điều kiện thương tổn nàng để dẫn dụ Lai Thước đến, cho nên đại ngu ngốc Tuấn Thúc liền chính nghĩa đưa thân mình cản phía trước nhằm bảo hộ cho nàng?

Tuấn Thúc thấy Tang Chi rơi lệ, muốn nâng tay lên lau đi nước mắt nhưng lại không có một chút khí lực, chỉ cố gắng nở nụ cười chăm chú nhìn tiểu hồ ly. Yêu Vương quả nhiên nói được làm được, hần là kẻ thủ đoạn âm độc. Nếu Tang Chi thật sự cùng Ly Vãn bỏ trốn, ít nhất nàng giờ cũng biết hần đã che chở nàng một lần, nàng đã vì hần khóc một lần, đời này cũng sẽ nhớ kỹ không quên phần tình này của hần, thế là cũng đã... đủ rồi.

Yêu vương chậm rãi thông thả bước đến trước mặt Tuấn Thúc, nói: “Ta kính trọng ngươi có tâm huyết, vì bảo hộ thể tử mà chịu thương, bốn vương cũng không phải thuộc loại yêu nghiệt vô tình vô nghĩa, sẽ đáp ứng ngươi, trước khi ngươi chết tuyệt không thương tổn đến tiểu hồ ly.” Phượng hoàng xấu xa nghe xong lời này bỗng nhiên bắt đầu ôm ngực cười, chống thân thể khoa tay múa chân muốn nói gì đó lại lập tức nặng nề hôn mê bất tỉnh.

Thấy thế, Yêu vương khoanh tay nhìn ra phương xa, không nói được lời nào. Minh Tao ca ca lúc này thế mà vẫn cười được, vỗ tay nói: “Nhìn đi nhìn đi, ta đã nói đệ đệ ta thật sự xấu xa mà, trước khi choáng váng ngất xỉu còn muốn thể hiện trước mặt lão bà, nói câu ‘Đa tạ’ cho ngươi nghe. Chậc chậc!”

Ánh mắt Yêu vương rõ ràng đầy sát khí, phân phó nhóm tiểu yêu nâng Tuấn Thúc vào trong nhà, mắt thấy Tang Chi và Ly Vãn cũng cùng vào phòng, mới lâm bảm: “Hần sao mà nói câu ‘Đa tạ’ được, rõ ràng là muốn nói ‘Nếu bốn vương dám làm tổn thương một cọng lông của tiểu hồ ly, hần nhất định sẽ không buông tha.’”

Tuấn Ngạn nghe xong lời này, vô tình cố ý vỗ vỗ bả vai Yêu vương, buồn bã nói: “Tiểu Thập, lần sau khi đánh đệ đệ của ta... nhẹ tay một chút, ít nhất

thì cũng làm cho hắn bị thương nhưng vẫn có thể nói được, như vậy hắn mới có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân sau đó cùng tiểu hồ ly nhà hắn tâm sự _____“

Nói chưa xong, Yêu vương liền thở dài chặn đứng lời nói của Minh Tao ca ca: “Tuấn Ngan.”

“Sao?”

“Ta đã từng nói câu này với người chưa, ca ca như người... thật vô si.”

Minh Tao ca ca: “Quá khen quá khen!”

Yêu vương: “Vậy chính sự nói xong rồi, có phải chúng ta cần ôn chuyện cũ một chút hay không?”

Minh Tao ca ca: “... ..”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Nhóm tiểu yêu áp giải đám người Tang Chi trở về phòng, đem phượng hoàng xấu xa đặt trên giường gỗ, xong rồi cũng chẳng thèm quan tâm đến thương thế gì mà lập tức đi ra ngoài. Tiểu hồ ly thấy Tuấn Thúc ngày xưa phong thần tuấn dật bao nhiêu mà giờ này lại bị đánh đến bất tỉnh nằm trên giường, khóe miệng còn vương nhiều vết máu, thì đáy lòng nàng như co rút lại, không bao lâu sau thì khóe mắt mờ đi, cái mũi cay cay rồi bắt đầu nước nở.

Ly Vãn đứng yên phía sau Tang Chi, thấy Tang Chi nửa quỳ trước chiếc giường nhỏ khóc nức nở thì lòng hắn cũng ngũ vị tạp trần chẳng hiểu vì sao. Hai người cứ giằng co như vậy, một người yên lặng khóc còn một người thì yên lặng xem. Sau một lúc, Ly Vãn mới can rằng nói: “Tang Chi...”

Nói ra khỏi miệng thì lại không biết nên tiếp tục nói như thế nào, Ly Vãn nhanh chóng nắm chặt hai tay, dưới đáy lòng phi nhỏ bản thân ngàn lần vạn lần, bên này Tang Chi lại ngừng khóc, dừng một chút lại thỉnh thoảng mở miệng nói: “A Ly, người vì sao lại muốn kết hôn với ta?”

Ly Vãn bị hỏi thì ngẩn ra, nhếch cánh môi lên nhưng rồi vẫn không đáp được. Vì sao lại muốn cưới tiểu hồ ly? Đây không phải là chuyện đã quá rõ ràng rồi hay sao? Hắn thừa nhận ban đầu rất chán ghét vị hôn thê này, vị công chúa Thanh Khâu quốc kiêu căng điều ngoa này, cho nên khi biết được phải cùng đi với lão cha đến Thanh Khâu quốc cầu thân, Ly Vãn nhất quyết nửa đường bỏ chạy.

Nhưng mà, ông trời đã quyết định giúp hắn liên âm kém dương sai lầm cho hắn bị thương ở Núi Thúy Bình, rồi cũng sai sai lệch lệch thấy một nữ hài tử đến trước mặt mình, nàng đưa đôi mắt trong suốt sáng tỏ nhìn hắn cười nói: “Xin chào, ta gọi là Tang Chi.”

Cho dù đã khôi phục trí nhớ, nhưng khoảng thời gian mà Tang Chi dạy hắn cách ăn cơm, mặc quần áo như thế nào vẫn rõ ràng trong mắt hắn, bởi vì không muốn phải chấm dứt việc được tiểu hồ ly dốc lòng chăm sóc hàng ngày nhanh như vậy cho nên hắn mới giả ngu. Bởi vì muốn cùng nàng sớm chiều ở chung giống như vậy, cho nên nhất định phải cưới nàng.

Vì sao? Chẳng phải chính hắn mới là người nên hỏi chữ “vì sao” ư? Vì sao nàng muốn cự hôn, vì sao nàng lại quỳ khóc trước mặt Tuấn Thúc, vì sao người nàng gặp đầu tiên là hắn mà không phải là ta?

Tang Chi đưa lưng về phía Ly Vãn, thật lâu không nghe thấy tiếng động mới gục đầu xuống nói: “A Ly, khi ta và người ở cùng một chỗ thực vui vẻ. Ta cũng rất nhớ đến khoảng thời gian người ngốc nghếch hồ đồ bị bọn họ Khế Nhạc Thất Thủy bắt nạt, nhớ lúc chúng ta ở Bình Nhạc trấn cãi nhau ầm ĩ mỗi ngày, nhớ lúc người thật sự rất phiền lúc nào cũng bám lấy ta. Ăn cơm, mặc quần áo, tắm rửa... Có đôi khi ta cảm thấy mình giống như bảo mẫu của một cục cưng thật lớn, nếu có thể, ta cũng hy vọng có thể sống lại những ngày như vậy, nhưng —— “

Tiểu hồ ly dừng một chút, đứng dậy quay đầu nhìn Ly Vãn đang đứng ở trong góc, đôi mắt bởi vì vừa mới khóc xong nên được nước mắt cọ rửa thành sáng ngời dị thường, thẳng thắn nhìn Ly Vãn một lát, tiểu hồ ly lắc đầu nói: “Nhưng lúc người cầm lấy tay ta, nói muốn cưới ta, muốn cùng ta sống quãng thời gian còn lại, ta lại không cảm nhận được tim mình đập mạnh.”

Phượng hoàng xấu xa lại không giống như vậy, Tang Chi chỉ cần nghĩ đến hắn sẽ tức giận dậm chân khuynh tay, cả người đều không thoải mái. Tên xấu xa này, khinh khinh, thích khoe khoang, tức nhất là luôn lấy nàng đem ra đùa giỡn, đừng nói ở chung một chỗ đời đời kiếp kiếp, mà chỉ cần nghĩ đến việc phải bước đến Thanh Ngô cư của hắn thì tiểu hồ ly liền cảm thấy không cần nhiều lời vô ích mà mãi rằng kêu soàn soạt. Nhưng cũng là một người như thế, dù lúc đó hắn nói sáo hay nói đùa, khi hắn nói thích nàng, hắn nói muốn cùng nàng thật sự thành thân, Tang Chi đã không thể giữ trái tim mình không cảm động... mà đập thật mạnh, mặt đỏ tới mang tai, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Vốn dĩ Tang Chi còn không hiểu được loại cảm giác này là gì, tình cảm vẫn còn đang mờ mờ lung lung, thẳng cho đến lúc vừa rồi, khi phượng hoàng xấu xa thay nàng nhận một chưởng kia, trong nháy mắt lự một tiếng rồi ngã xuống, đầu óc tiểu hồ ly hóa trống rỗng, trong đầu chỉ lưu lại một ý niệm:

Nếu phượng hoàng xấu xa chết đi, thì mình sẽ làm sao bây giờ?

....

Giờ khắc này rốt cục cũng hiểu được, nàng một chút cũng không hề nói đùa. Nàng thích phượng hoàng xấu xa, thích đến nỗi nếu không có hắn thì không biết nàng sẽ sống sót như thế nào. Tang Chi đưa tay lau nước mắt, nói: “Nếu hôm nay là người thay ta trúng chưởng này, ta sẽ cảm kích, nhưng chân tay sẽ không luống cuống. Ta thật sự không thể gả cho người.”

Ly Vẫn nghe vậy liền giật mình, cúi đầu nhìn hàng lông mi thật dài của Tang Chi, còn có chiếc mũi khéo léo, hoảng hốt cười thành tiếng. Việc đã đến nước này còn có thể nói cái gì? Lúc Tuấn Thúc bị đánh, Yêu vương cười nhạo Ly Vẫn thua ở chỗ tâm không đủ nham hiểm, nhưng khi nghe Tang Chi nói, thì cho dù giờ này ngày này là hắn nằm trên mặt đất, hắn cũng sẽ không có nửa điểm cơ hội.

Thì ra ngay từ đầu chưa hề có cái gì là thắng hay bại. Ly Vẫn chưa bao giờ nhập cuộc, chưa tiến vào tâm của tiểu hồ ly, làm gì có thể bàn đến thắng hay bại? Cho dù tâm có đủ nham hiểm, cho dù tốn hết công sức, cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là đổi lấy một câu “Cảm kích”.

Ly Vẫn càng nghĩ càng cảm thấy mắc cười, cuối cùng cười ra tiếng nói: “Tốt, ta hiểu được.” Dứt lời, liền đi ra ngoài, Tang Chi định mở miệng lại nghe Ly Vẫn nói tiếp, “Tang Chi, cảm ơn nàng đã nói những lời này cho ta nghe, Long tộc chúng cũng không ướt át bẩn thỉu, ta... ta chúc phúc cho nàng.” Nói xong, Ly Vẫn đưa ánh mắt phức tạp liếc nhìn Tuấn Thúc đang nằm trên giường một cái, nói:

“Nàng ở đây cùng hắn đi, ta đi ra bên ngoài đứng một lát.” Nói xong liền nhanh chóng đi ra ngoài cửa. Lúc đưa tay khép hờ cửa, Ly Vẫn vẫn không nhịn được quay đầu lại đưa mắt xem xét trong phòng, chung quy khoe miệng thân nhiên nở ra một nụ cười khổ. Tiểu hồ ly nói thẳng ra như vậy cũng đúng, tuy rằng lời nói trực tiếp thì đã thương người, nhưng ít ra đau dài không bằng đau ngắn. Kỳ thật một khắc kia khi nhìn thấy Tang Chi nhào vào trước mặt Tuấn Thúc, hắn không phải đã tự hiểu được sao? (Tứ Vi: tội nghiệp Ly ca quá! Huhu T-T)

Tiểu hồ ly, người quả thực đã trưởng thành rồi.

————— ta là đường phân cách vật hi sinh đáng thương —————

Thấy A Ly thật sự đi ra ngoài, tiểu hồ ly còn đang ngờ ngác chưa biết phản ứng như thế nào thì chợt nghe thấy một giọng nữ quen thuộc kỳ quái nói: “Ai ~ Tiểu Thất Long đáng thương.”

Tang Chi nghe vậy kinh hãi, quay đầu nhìn xem, quả nhiên gặp thân ảnh thướt tha nhiều vẻ của Bích Nữ đi động trên tường, ở phía xa xa vẫn quyến rũ cười nhẹ nhàng với nàng.

“Bích Nữ tỷ tỷ, người làm sao ——” tiểu hồ ly trông mắt thiếu chút nữa muốn rớt ra ngoài, nhìn chằm chằm Bích Nữ trên tường, nhìn trái nhìn phải cũng không giống như người giả mạo, nhưng mà... không phải tiểu oa nhi Thất Thủy đã từng nói rằng Bích Nữ tỷ tỷ bởi vì bị phong ấn nên không thể rời khỏi Thanh Ngô cư hay sao. Trừ phi phượng hoàng xấu xa chết đi mới có thể rời khỏi sao?

Vừa nghĩ tới như vậy, trong đầu Tang Chi như nổ vang một tiếng, lúnh quýnh chạy tới bỏ nhào tới trước mặt Tuấn Thúc, nhanh chóng đưa tay sờ sờ tìm hơi thở, sau khi xác định không khí còn lưu thông thì mới thở phào. May mắn, may mắn quá, phượng hoàng xấu xa chỉ là hôn mê, vẫn chưa sớm vào miền cực lạc.

Bích nữ ở bên thấy thế thì đương nhiên hiểu được tâm tư của tiểu hồ ly, ôm tay áo cười khanh khách giải thích: “Tang Chi muội muội không cần khẩn trương như vậy, tuy rằng ta đúng là không thể tùy ý rời khỏi Thanh Ngô cư, nhưng chỉ khi chủ nhân thi pháp, ta vẫn có thể đi theo hắn đến căn phòng khác. Người ngắm lại xem, ban đầu chúng ta ở tại Thanh Ngô cung trên thiên cung, nếu không phải nhờ tiểu phượng hoàng, ta làm sao lại đến Thanh Ngô cư ở Bình Nhạc trấn chứ?”

Tang Chi nghe vậy, có cái hiểu cái không gật gật đầu. Hình như Bích Nữ tỷ tỷ nói rất có lý, ý tứ chính là chỉ cần chủ nhân đáp ứng thi pháp thì Bích Nữ tỷ tỷ đại khái có thể đi đến bất kỳ căn phòng nào. Chỉ là trong lời nói hình như... Khoan? Đợi chút, chủ nhân?

Tang Chi trừng mắt nhìn, kỳ quái nhìn thẳng Bích Nữ hỏi: “Vừa rồi ta nói chuyện cùng A Ly, Bích Nữ tỷ tỷ đều nghe thấy được hết hả?”

Bích Nữ nghe xong lời này giả bộ tiếc hận bĩu môi, chấp hai tay lại: “A di đà phật, tội lỗi tội lỗi. Tiểu hồ ly à, ta thật sự không phải cố ý nghe lén đâu. Người cũng biết mà, tướng công tương lai của người có bao nhiêu gian trá, tuy rằng quyết định tới cứu người nhưng vẫn chuẩn bị những bước phòng bị sau lưng cho chính mình chứ.”

Tiểu hồ ly càng nghe càng hồ đồ không hiểu, “Nghĩa là sao?”

Bích Nữ xem xét người nào đó vẫn nằm trên giường tiếp tục hôn mê không hề động tĩnh như trước, mới thở dài nói: “Ai, tiểu phượng hoàng nào có ngốc như vậy, chẳng lẽ Yêu vương chỉ đánh chơi như phui bụi thôi sao? Tại sao lại mang theo ta, nếu thật có chuyện gì đó không hay xảy ra, cũng sẽ nhờ ta giúp hắn điều trị, chuẩn đoán bắt mạch gì đó. Còn nữa, Thất Thủy cùng Khế Nhạc cũng đã ở bên ngoài Bình Nhạc trấn hỗ trợ rồi.”

Tang Chi vuốt cằm, việc chuẩn bị các bước phòng ngừa chu đáo đúng là rất phù hợp với tính cách của phượng hoàng xấu xa, nhưng dù thế nào vẫn cảm thấy có chỗ nào đó là lạ vậy? Bích Nữ không đợi tiểu hồ ly mở miệng, lại nói: “Vừa rồi ta thấy các người cùng tiểu phượng hoàng tiến vào, đương nhiên ta đã trốn vào một nơi bí mật gần đó lên nhìn tình huống, nhìn xem hắn có bị thương nặng hay không. Ta vừa sợ quấy rầy người cùng A Ly nói chuyện, vừa lại sợ chậm trễ không xem được thương thế Phượng Quân đại nhân, cho nên mới không dám hiện thân.”

“Nói như vậy, lúc vừa rồi chúng ta nói chuyện, người đang giúp phượng hoàng xấu xa xem bệnh. Bích Nữ tỷ tỷ, vậy hắn có gì trở ngại hay không?”

Bích Nữ nghe xong lời này liền lộ ra tươi cười quý mị, nói chắc như đinh đóng cột: “Không có việc gì, đã sớm tỉnh lại rồi!”

Tang Chi nghe thấy bốn chữ “Không có việc gì”, đang muốn thở một hơi dài nhẹ nhõm, lại bị nửa câu sau hoa hoa lệ lệ thốt ra làm choáng váng 囧

Sớm tỉnh...

Sớm tỉnh...

Sớm tỉnh...

Tiểu hồ ly sắc mặt âm trầm cúi đầu nhìn cái tên chim phượng hoàng kia vẫn đang nằm ngay đơ như trước, hai tay đã nhanh chóng nắm chặt lại.

Tang Chi hỏi: “Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ xác định?”

Bích Nữ vẻ mặt “có kịch vui để xem” chớp chớp mắt nói, “Ngươi còn không tin tưởng y thuật của tỷ tỷ? Phỏng chừng Phượng Quân đại nhân nghe thấy ngươi cự tuyệt người khác, trong lòng thích chí quá nên không muốn mở mắt ra đâu!”

Dứt lời, Tuấn Thúc đang nằm ngủ ngon lành trên giường lông mi nhện không được run rẩy. Bích Nữ thấy thế cười đến run rẩy hết cả người, vỗ vỗ vai Tang Chi nói: “Nói vậy, Tang Chi muội muội cũng có một chút việc nhà muốn xử lý, con người tỷ tỷ ta tâm địa rất mềm yếu, không thể nhìn người khác bị đánh bị chửi đâu, trước hết phải trốn thôi. Ngươi chậm rãi chờ tiểu phượng hoàng tỉnh lại đi.”

Tang Chi nghe vậy, khóe mắt cũng cong lên, âm thanh ngọt ngào một cách bất thường: “Bích Nữ tỷ tỷ yên tâm, ta nhất định thực nhẹ! nhàn! Đánh thức hần! !” Dứt lời, ngay lập tức liền xuất ra móng vuốt hồ ly thật dài đi đến bên giường...

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Tiểu hồ ly tay thò móng vuốt bước đến trước giường, nhìn thấy phượng hoàng xấu xa hoàn hảo không có một chút sứt mẻ như trước, giận quá hóa cười.

Tang Chi mài móng vuốt âm ỉ trái phải nhiều lần, nhìn khuôn mặt tuần tú kia thì lại không biết nên xuống tay như thế nào. Nên khen ngợi phượng hoàng xấu xa tâm lý cùng tổ chất đều rất hoàn hảo hay vẫn là người rất vô liêm sỉ? Cho dù bị Bích Nữ rõ ràng vạch trần rồi mà vẫn có thể làm bộ như không có việc gì, tự hôn mê chính bản thân.

Tiểu hồ ly chống nạnh khụ một tiếng, âm thanh hờn dỗi nói: “Phượng hoàng xấu xa, ngươi lập tức ngồi dậy thì bản công chúa tha tội chết cho ngươi!”

“... ..” Mỹ nam ngủ trên giường ngay cả một cọng lông mi cũng không hề chớp, hành động tuyệt đối trăm phần trăm chuyên nghiệp.

Tang Chi bĩu môi, nhào vào đầu giường lấy tay mạnh mẽ chọc chọc vào người nào đó, tiếp tục nói: “Mau ngồi dậy, có nghe hay không? Bích Nữ tỷ tỷ cũng đã nói rồi, ngươi còn giả bộ cái gì, nếu còn tiếp tục ngủ ta sẽ giận thật sự đó! !”

Tang Chi cảm thấy nhiều lời vô ích, vẫn đưa đầu ngón út chọc qua chọc lại, nhưng phượng hoàng xấu xa tiếp tục nhắm mắt không chịu tỉnh lại. Trong nhất thời, tiểu hồ ly cũng có chút do dự. Hay là Bích Nữ tỷ tỷ chuẩn đoán mạch sai, phượng hoàng xấu xa căn bản là vẫn còn đang hôn mê?

Nghĩ thế, tiểu hồ ly bèn nhú mi lại nhìn nhìn Tuấn Thúc, giọng điệu cũng không còn chắc chắn như lúc trước: “Phượng hoàng xấu xa đừng đùa giỡn nữa, mau ngồi dậy, ta còn có chuyện nghiêm chỉnh muốn nói với ngươi.”

“Được rồi, bản công chúa nhất ngôn cửu đỉnh, đáp ứng ngươi, chỉ cần bây giờ ngươi ngồi dậy, ta tuyệt đối không so đo với ngươi chuyện nghe lén vừa rồi, mau mau mở mắt ra.”

“Này, ngươi lại đùa giỡn ta nữa phải không?”

... ..

Tang Chi liên tục kêu vài tiếng mà người trên giường vẫn như trước không hề có chút dấu hiệu tỉnh lại, tâm tình Tang Chi đang vừa buồn lòng giờ lại bắt đầu khẩn trương lên, cắn răng một lát mới rút cục xuất ra đòn sát thủ cuối cùng —— Nhìn quanh bốn phía xác định lần này thật sự không có người ngoài, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn mới đỏ bừng tiến đến bên tai phượng hoàng xấu xa nói nhỏ:

“Um~~ bây giờ ngươi chỉ cần ngồi dậy, ta sẽ đáp ứng cùng ngươi trở về Thanh Khâu quốc... Thành hôn.”

Nói xong, ngay bản thân tiểu hồ ly cũng đã nhìn không được mà đưa hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn không chịu ngẩng đầu lên. A a a, vừa rồi rốt cuộc nàng nói linh tinh cái gì, chuyện này... nếu truyền ra ngoài, danh tiếng công chúa Thanh Khâu quốc của nàng có còn hay không a? Chính nàng vừa

rồi lại đối với phượng hoàng xấu xa ——

“Phượng hoàng xấu xa?” Tang Chi giật mình, thì thầm một tiếng rồi mới ngẩng đầu lên hoảng hốt nhìn thấy, phượng hoàng xấu xa vẫn nằm ở trên giường vô cùng an tường như nãy giờ, ngay cả một sợi tóc cũng không hề chuyển động. Lần này, tiểu hồ ly mới hoàn toàn hoảng thần, đứng phắt dậy lồm bồm lâu bầu:

“Không thể nào, không thể nào... Chẳng lẽ thật sự hôn mê? Nhưng Bích Nữ tỷ tỷ ——” Tang Chi lo được lo mất, lúc này không những nói năng lộn xộn mà còn cố nhìn quanh tìm Bích Nữ, trực tiếp bỏ nhào vào trước mặt phượng hoàng xấu xa định kiểm tra hơi thở, hai tay còn chưa chạm đến hai má của phượng hoàng xấu xa thì nháy mắt Tang Chi đã bị một cánh tay ấm áp giữ lấy.

“A!” Tiểu hồ ly ngàn tính vạn tính, cũng không hề tính rằng phượng hoàng xấu xa lại có thể sử dụng đến chiêu này, bị một luồng ấm áp không biết từ đâu ôm lấy, hoảng hồn không kiểm được cúi đầu kêu ra tiếng, nhưng âm thanh chỉ mới hô lên một nửa lại bị nuốt hết vào trong miệng. Tuấn Thúc thừa dịp nàng chưa kịp phòng bị đã đặt môi chính xác lên môi nàng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, dùng hết sức dịu dàng mà hôn.

Tang Chi bỗng nhiên bị một tầng mặt ý này bao lấy nội tâm, chỉ cảm thấy từ đáy lòng nổi lên một cảm giác ngọt lịm, ngay lúc này cũng không muốn làm bộ chạy trốn làm chi mà còn ngoan ngoãn ghé sát vào trong lòng phượng hoàng xấu xa để cho hắn tự do khi dễ. Tuấn Thúc ôm lấy tiểu hồ ly, chớp mũi hít lấy hương thơm tự nhiên của Tang Chi, cảm thấy một chương chí mạng mà mình chịu hôm nay cũng coi như đáng giá. Hắn một mặt thân thiết hôn nàng, một mặt lại đưa cánh tay càng dùng sức ôm chặt Tang Chi vào trong lòng giống như sợ Tang Chi bỏ chạy vậy.

Tang Chi mới đầu vốn chỉ là hơi ghé vào đầu giường, giờ bị phượng hoàng xấu xa lôi lôi kéo kéo như vậy liền mất đi trọng tâm ngã về phía trước, lập tức trán hai người đụng mạnh vào nhau khiến cho cả hai đều nhăn mặt kim tĩnh (nghĩa đen là “sao bay đầy trời”, mất nồ dom dóm). Tang Chi bị va chạm mạnh như vậy, vừa rồi hơi thở còn tràn đầy ấm áp giờ lại bị đụng nhau đến hụt hơi.

Tiểu hồ ly động dậy thân mình, đưa móng vuốt chạm vào chiếc trán bị đau, hờn hển nói: “Tốt ghê, phượng hoàng xấu xa lại dám làm cho ta đau!!” Lòi vừa dứt liền thuận tay vung lên móng vuốt hồ ly còn chưa kịp thu lại ——

Nếu là bình thường, phượng hoàng xấu xa sẽ nhanh nhẹn như gió, đương nhiên không hề để vào mắt mấy trò xiếc nhỏ này của tiểu hồ ly, nhưng mà giờ phút này bởi vì khi nãy vừa mới chiến đấu tiêu hao hết sức lực, nên lực phòng bị của phượng hoàng xấu xa kém hẳn, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt chỉ kịp thét lớn một tiếng thì ngực lại có thêm vài vết cào chảy máu.

Tang Chi thấy thế cũng cả kinh nói không nên lời, thật lâu sau mới hồi phục tinh thần ghé sát lại vừa xem xét vết thương vừa đau lòng trách mắng: “Ngươi ngốc quá, sao lại không tránh?!”

Phượng hoàng xấu xa thấy vẻ mặt lo lắng của tiểu hồ ly, lại nhớ lại những lời nàng nói với Ly Vãn, trong lòng khó tránh khỏi dắc ý, lập tức quên hết đau đớn, không sợ trời không sợ đất tiến đến ôm lấy Tang Chi nói nhỏ: “Ta luyến tiếc nên không tránh.”

Tang Chi biết rõ đây là lời nói vô liêm sỉ mà Tuấn Thúc học theo Minh Tao ca ca, nhưng dù vậy thì khi nghe xong trong lòng lại ấm áp tràn đầy, nhìn không được mặt tươi cười hồng hào. Tuấn Thúc thấy thế bên nhân cơ hội này giữ chặt Tang Chi, môi với môi đặt lên nhau, Tang Chi đã bị phượng hoàng xấu xa làm cho cả người trở nên vô lực, chỉ cảm thấy khí nóng tỏa ra trên mặt giống như mê được, tứ chi vô lực hận không thể toàn thân đều dựa vào trên người hắn.

Thừa dịp tiểu hồ ly chưa chuẩn bị, Tuấn Thúc đã lặng lẽ đưa đầu lưỡi tiến vào trong miệng Tang Chi. Một người đơn thuần như Tang Chi làm sao chịu nổi ức hiếp như vậy nên càng khẩn trương túm chặt lấy ống tay áo phượng hoàng xấu xa, chấp nhận cùng ngọn lửa này dây dưa kéo dài... Khi hai người đang thân mật với nhau, trong phòng lại vang lên một tiếng kêu to làm Tang Chi sợ hãi cả kinh, theo bản năng đẩy phượng hoàng xấu xa ra, quay đầu nhìn lại vừa thấy một cục lông trắng, con người trong suốt lông lánh nước đang vô cùng thuần khiết chăm chú nhìn hai người, tiểu tử kia không phải là Lai Thước thì là ai?

Phượng hoàng xấu xa thấy thế, cũng xoắn lưỡi không kém. Tính ngàn lần, bày ra vạn sách lược, lại không thể tính được vào thời khắc mấu chốt như vậy mà tiểu tử kia lại lộ ra phá rối, chẳng lẽ nhân quả báo ứng lại hiệu nghiệm như vậy? Hắn nghe lên Ly Vãn cùng Tang Chi nói chuyện một lần, chẳng lẽ báo ứng đã tới nhanh như vậy rồi sao?

————— ta đường phân cách muốn ăn thịt người —————

“Lai Thước?” Tang Chi nhìn thấy tiểu tử kia, miệng kinh hô ra tiếng, dứt lời mới ý thức được hồ yêu bên ngoài có khả năng sẽ nghe thấy được, bèn chậm còn hơn không nhanh chóng che miệng lại. Yên lặng đưa mắt xem xét ngoài cửa, may là không có động tĩnh gì.

Lai Thước nghe thấy Tang Chi kêu mình, hai lỗ tai run lên, nhảy đến trên giường cọ cọ Tang Chi, rồi lại bắt chước phượng hoàng xấu xa đứng thẳng thân mình lên vươn đầu lưỡi hồng hồng ra liếm liếm lỗ tai Tang Chi. Lập tức, phượng hoàng xấu xa cùng Tang Chi đều 囧 囧 tròn mắt nhìn. Bởi vậy mới nói, trăm ngàn lần đừng làm điều xằng bậy trước mặt tiểu hài tử này ==

Tang Chi vừa tức vừa giận, hung hăng quay đầu liếc mắt trừng đầu sỏ một cái, sau đó mới túm lấy tiểu tử kia để tránh cho nó lại làm ra thêm vài cái động tác khác người nữa, nói: “Lai Thước, nãy giờ ngươi đi đâu vậy?”

“Thu ——” Lai Thước kêu thấp một tiếng sau đó đá cái đuôi chui vào ngội ở trong lòng Tang Chi.

Phượng hoàng xấu xa nhú mày, “Bất luận nãy giờ nó đi đâu, lúc này mà nó lại quay trở về sợ rằng là thật muốn tới cứu ngươi.”

Tang Chi nghe phượng hoàng xấu xa nói lý nhưng có ý giận đến mười phần, mà thấy hắn lại phát ghen ngay với cả một tiểu hài tử thì nàng hóa ra dở khóc

dở cười, “Lúc này mà còn có lòng dạ để nói đùa sao.” Dứt lời lại vuốt vuốt Lai Thước, thấy nó ngoan ngoãn cuộn lại trên đùi mình không hề đề phòng thì lời cứ như tự phát ra từ miệng: “Lai Thước, ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với Yêu vương? Tại sao hần lại từ yêu giới đuổi đến trần gian chỉ để bắt ngươi, còn gây chiến bắt chúng ta để làm mồi dụ. Phụng hoàng xấu xa, ngươi nói xem Lai Thước rốt cuộc có thân phận gì.”

Tuấn Thúc nghe vậy, không hề trả lời câu hỏi mà ngược lại lại khoanh tay ôm ngực nói, “Lai Thước, ngươi thật là lợi hại, mặc dù ngươi không có nửa điểm pháp lực nhưng lại có thể vô thanh vô tức (không có âm thanh, không có hơi thở) trốn vào trong phòng này, ngay cả ta cũng không phát hiện được tí nào, chả trách Yêu vương cũng bắt không được ngươi.”

Nghe xong lời này, Lai Thước không có phản ứng gì, nhưng Tang Chi thì thật trần đầy oán niệm liếc mắt trừng phụng hoàng xấu xa một cái, trong cái tình huống như vừa rồi thì cho dù Lai Thước có quang minh chính đại tiến vào phòng thì người nào đó cũng phát hiện được sao? Tang Chi hờn dỗi: “Nhưng phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phải đem Lai Thước giao ra?”

Yêu vương gây chiến như thế chỉ để tìm Lai Thước, nhưng không có ai biết được mục đích thật sự của việc tìm bắt này, nhờ đâu Yêu vương bắt Lai Thước là vì muốn luyện thuốc hoặc là có mục đích khác gì đó thì làm sao bây giờ? Nghĩ vậy, Tang Chi có chút trầm tư vỗ vỗ đầu Lai Thước, rồi ngay lập tức nói: “Sự việc đã đến nước này cũng chỉ có thể nhờ các bậc phụ thân tham gia thôi. Bằng không kêu Lai Thước giúp chúng ta đi truyền tin, tìm Di đến hỗ trợ...”

Tang Chi nói chưa xong, Lai Thước giống như đột nhiên bị cái gì làm cho chấn kinh nhảy dựng lên, chạy thẳng ra ngoài cửa. Tang Chi há hốc mồm nhìn chằm chằm Lai Thước đang tông cửa xông ra, sợ nó gặp phải đám hồ yêu bên ngoài, đang đứng dậy định ngăn cản thì bị phụng hoàng xấu xa giữ chặt, vừa quay đầu lại đã thấy phụng hoàng xấu xa nhếch môi lên, nhắm mắt lắc đầu, ý bảo Tang Chi đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Tang Chi cảm thấy khó thở, muốn kéo tay ra khỏi tay Tuấn Thúc, “Rõ ràng Lai Thước là vì cứu ta nên mới trở về, chắc là nó đang cố ý muốn đi ra ngoài dụ Yêu vương rồi đi, nếu nó xảy ra chuyện gì chẳng lẽ trong lòng ngươi không cảm thấy lẩn tránh gì hay sao! Phụng hoàng xấu xa, ngươi...”

“Công chúa Tang Chi quả nhiên trọng tình trọng nghĩa.” Tang Chi mới nói được một nửa chợt nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nam bình lặng không một gợn sóng, vừa ngẩng đầu lên thì đã thấy Yêu vương vẻ mặt chân thành đang tiến vào, mà điều ngạc nhiên chính là Lai Thước lại đang ngồi vắt vẻo trên vai hắn.

Tang Chi chớp chớp mắt, xác định cái tùm đười ngồi trên vai Yêu vương không phải là ai khác mà chính là tiểu tử Lai Thước kia thì lúc này mới quay đầu dò xét nhìn Tuấn Thúc, chỉ thấy Tuấn Thúc theo thói quen cong môi nói: “Hồi đầu ta còn có chút hoài nghi, bây giờ thì xem ra ta thật sự không có nhìn nhầm. Nếu ta đoán không lầm thì vị này chắc là tiểu hoàng tử rồi?”

Đang nói giữa chừng, phụng hoàng xấu xa nhắc mắt phụng nhìn thẳng vào Lai Thước đang đoan trang ngồi trên vai Yêu vương.

“Tiểu hoàng tử?” Tang Chi gần từng tiếng trầm ngâm, cũng nghiêng đầu nhìn nhìn Lai Thước, cảm giác kỳ quái xa lạ dần dần nảy lên trong lòng, “Tiểu hoàng tử của tộc hồ yêu là...”

Yêu vương nghe xong lời này cũng không nói tiếng nào mà chỉ cười nhẹ kéo Lai Thước vào ôm trong lòng, sau đó lại bấm tay niệm vài câu thần chú đánh vào trên người Lai Thước. Nháy mắt cả phòng chỉ thấy toàn hào quang lấp lánh tỏa ra, lại nháy mắt sau Lai Thước hiện thân ra trên mặt đất, biến thành tiểu oa nhi trắng hồng xinh xắn. Tiểu oa nhi trên thân mặc áo choàng trắng thêu hoa thổ cẩm, mái tóc được buộc lên gọn gàng ngăn nắp bằng cây trâm ngọc, rõ ràng ăn mặc bình thường nhưng lại tự nhiên lộ ra vài phần quý phái. Nhưng thật ra bộ dáng tiểu oa nhi này cũng khiêm tốn dễ thương, nhu thuận nhưng lanh lợi, hai mắt thật to vút sáng, nếu đem so với thân thể nguyên bản trước đây của Lai Thước cũng không kém một chút nào, quả thực là một chú nhóc con xinh đẹp.

Chú nhóc Lai Thước chớp chớp đôi mắt trong suốt, ngửa đầu xem xét Yêu vương, sau khi được cho phép mới vui vẻ chạy về phía Tang Chi, tiểu tử kia dường như còn chưa quen dùng hai chân để đi lại như người nên chạy được một chút lại ngã trái ngã phải, nhưng lại không ảnh hưởng chút nào đến điểm đáng yêu của bé. Cuối cùng Lai Thước nhào vào trong lòng Tang Chi, đưa đôi cánh tay mập mạp ôm lấy đùi Tang Chi kêu lên: “Tỷ tỷ.”

Thanh âm nhẹ nhàng mềm mại tiến thẳng vào lòng Tang Chi. Nhưng mà ... Nàng sao được tính là tỷ tỷ cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Hần nằm phủ phục giữa bãi cỏ xanh rậm rạp, cách đó không xa là u cốc. Hắn biết chỗ đó—— có một thứ rất quan trọng đang chờ hắn đến lấy.

————— đường phân cách rối loạn thời qua —————

Hồ vương trẻ tuổi đang hóa thành nguyên hình âm thầm trốn vào trong bụi cỏ, hai mắt híp lại nhìn kỹ Vô Khích Bích Thụ ở phía trước. Vô Khích Bích Thụ là nơi cấm loại (loài chim) Phụng tộc sinh sống. Tên sao nghĩa vậy, là từ một gốc cây ngô đồng tiên che trời lấp nắng tạo thành. Người ta đồn đãi rằng năm đó Ngọc Đế cùng Tây Vương Mẫu thống nhất tam giới, Phụng tộc có công hộ giá, sau khi tiên giới thống nhất, Ngọc Đế liền ban thưởng quan tước cho Phụng Quân, giữ lại trong thiên cung làm bạn thân thiết.

Phượng Quân lại nói chỉ cần một chỗ yên tĩnh, lấy cây làm nhà, lấy sương mà sống như vậy cả đời. Ngọc Đế cũng không hề từ chối, chỉ phải đem đại thụ ngàn năm sống ở cực Đông, đem về đặt trên vách đá đen qua vài năm thì xuất hiện nhiều gốc cây ngo đồng leo ra ngoài, rễ cây uốn lượn leo lên trên tảng đá, xoắn xuyết lại với nhau tạo thành bộ dáng Vô Khích Bích Thụ hôm nay.

Đúng là như vậy, kỳ thật Vô Khích Bích Thụ này của Phượng tộc chính là được xây dựng bên trên vách đá đen, Phượng tộc là chim có thể giương cao cánh mà bay nên đối với việc lên xuống một nơi như vậy thì không hề có cảm giác gì, nhưng ngược lại đó lại là vấn đề khó xử với Yêu vương hôm nay tiến đến để “Lấy” này nọ.

Hùng (được) hồ ly đuổi thân cho đỡ mỏi, da lông toàn thân màu trắng bạc xinh đẹp dưới ánh nắng mặt trời phản xạ ra nhiều ánh lấp lánh. Vừa nửa tháng trước đây thôi, bạn cũ lâu ngày bỗng nhiên tìm đến Yêu vương để thỉnh cầu hỗ trợ. Yêu vương không chút do dự liền đáp ứng, lên kế hoạch chu đáo, hành động cẩn thận, đến thời điểm quan trọng mới phát hiện mọi thứ đều sẵn sàng trừ một thứ. Mà thứ này chính là Đồng Phong, đúng là chỉ có thể mượn ở Vô Khích Bích Thụ.

Yêu vương vì được thỉnh cầu giúp đỡ mới đến đây, tuy rằng hai tộc thần tiên và yêu quái bất hòa nhiều năm, Vô Khích Bích Thụ này lại là đại bản doanh của Phượng tộc, Yêu vương lại bất chấp hết thảy đều không để vào mắt, hỏi thăm thứ kia rõ ràng ở ngay tại Phượng tộc liền háp tấp chạy đến. Nhưng khi đi đến cửa khẩu của Vô Khích Bích Thụ, Hồ vương mới thực sự gặp phải khó khăn.

Cái gì gọi là mọi sự vạn vật đều có tương sinh tương khắc, vị Yêu vương Hồ vương trẻ tuổi này yêu lực cường đại không sợ trời không sợ đất, từ trước đến nay Ngọc đế lão tử cũng không từng để vào mắt nửa phần, thế mà không thể ngờ lại... sợ độ cao. Vô Khích Bích Thụ từ rễ cây mà mọc lên, nương theo vách đá đen mà sinh sống, hiện nhà hoàn toàn từ rễ cây kết nối với nhau, Yêu vương đến đây, thấy thế lại không biết làm sao.

Yêu vương đưa chân trước đảo đảo, đang tính toán đường đi nước bước liền chợt thấy phía sau khác thường, quay đầu lại đôi mắt chợt lóe lên, móng vuốt vung lên một nửa thì gặp phải một nam tử áo xanh đang phóng đến, trên người còn lộ ra tiên khí, nên lại làm bộ vung móng vuốt lên, giả bộ hoảng sợ thất thủ xong thì bị người nọ túm cái đuôi giờ lên.

Nam tử áo xanh cầm lấy con chồn bạc đang đưa trong tay, tay kia rảnh rỗi còn không ngừng vỗ ngực hô: “Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là bị tiểu súc sinh này thương cho một chương.”

Dứt lời, phía sau nam tử áo xanh lại lộ ra một cái đầu nhỏ khác, xem dáng cũng chỉ khoảng bảy tám tuổi, bữu môi khinh thường nói: “Đại thiếu gia, ngài ngoài việc sống phóng túng bất súc sinh thì còn có thể làm được cái gì? Hừ! Vẫn là tiên sinh nhà ta tốt, tiên sinh nhà ta... Ai ôi!”

Tiểu oa nhi nói chưa xong đã bị nam tử áo xanh nắm lấy hai má phúng phính tròn, nam tử áo xanh vừa chơi trò nhéo nhéo xoay xoay mặt tiểu hài tử, vừa vui cười nói: “Tiên sinh nhà ngươi, tiên sinh nhà ngươi... Chắc chắn, mới đi theo đệ đệ của ta vài ngày thôi mà đã học theo bộ dáng xấu xa của hã, sớm hay muộn gì cũng sẽ biến thành lão già lẩm cẩm. Đến đây, đến đây, Thất Thủy, cười một cái cho Tuấn Ngạn thiếu gia xem.”

Kẻ bị gọi là tiểu oa nhi Thất Thủy dùng hết khí lực từ khi bú sữa đến nay trốn khỏi ma trảo của Tuấn Ngạn, lui ra phía sau vài bước đưa ánh mắt ngập nước muốn khóc lại khóc không được trừng trừng nhìn người kia, “Đại thiếu gia, ngài chỉ biết bắt nạt ta, ta nói không cười sẽ không cười!”

Tuấn Ngạn thấy đùa với Thất Thủy không vui, liền nhún vai quay đầu lại nhìn hồ ly trong tay, xem xét trái phải, khuôn mặt tuấn tú mi phi sắc vũ lại lộ ra vẻ hờn hờ, “Da lông thật mịn, nhưng tại sao lại đến khu vực quý quái này?”

Yêu vương vẫn để Tuấn Ngạn sờ tới sờ lui trên người mình, hoàn toàn án binh bất động. Liếc mắt xem xét người này, môi hồng răng trắng, tinh mâu mày liễu, đúng là một bộ dáng xinh đẹp đến nói không nên lời. Yêu vương trầm lặng, đáy lòng bắt đầu tính toán, nếu đúng như theo dự đoán của mình, người này sẽ là phương tiện thật sự tốt để giúp mình tiến vào Vô Khích Bích Thụ.

Bên này Tuấn Ngạn thấy Yêu vương không hề giãy dụa cũng không hề nhúc nhích, sợ rằng hồ ly đã chết nên lại đưa tay quơ quơ, lo lắng nói: “Tiểu oa nhi Thất Thủy, mau tới giúp ta nhìn xem, nó có đang nhe răng ra hay không? Có phải nó đã bị chương khí của địa phương quý quái này độc chết rồi hay không?!”

Vừa dứt lời, Thất Thủy còn chưa kịp thè lưỡi mắng chửi ngược trở lại, chợt nghe một giọng nam trầm thấp truyền đến nói: “Trái là một câu địa phương quý quái, phải cũng là một câu địa phương quý quái, nếu ta nhớ không lầm, địa phương quý quái này chính là nhà của ngươi.” Dứt lời, chủ nhân của âm thanh đã đứng ở trước mặt Tuấn Ngạn, một xanh một trắng, ôn nhuận như ngọc, hai người đúng là từ một khuôn mẫu mà ra. Chẳng qua một người đang cười tươi như hoa, một người thì bình tĩnh như nước, một tĩnh một động, mỗi người mỗi vẻ.

Thất Thủy nhìn thấy người nọ, nhanh chóng chạy đến trước mặt nam tử áo trắng, nhanh chóng kêu lên “Tiên sinh”, bộ dạng vô cùng ủy khuất vừa lời kéo ông tay áo vừa trừng mắt nhìn đại thiếu gia, hiển nhiên là đang cáo trạng.

Tuấn Ngạn thấy thế, vẻ mặt làm như không có gì, lắc lắc chiến lợi phẩm trong tay giương giọng nói: “Tuấn Thúc ngươi xem nè, ta bắt được con hồ ly này! Thật khó mới có thể nhìn thấy một con vật còn sống ở trước cửa nhà, cũng không biết tại sao nó lại chạy tới đây, xem ra qua vài năm nữa thì sẽ thành tinh được rồi đó.”

Tuấn Thúc hờ hững, phát tay áo rồi đi về hướng bên trong Vô Khích Bích Thụ, Tuấn Ngạn nhắm mắt theo đuôi đuổi kịp, miệng vẫn ồn ào như trước: “Tuấn Thúc, ngươi nói ta nuôi con hồ ly này có được không, da lông của nó xinh đẹp như vậy, nếu thành tinh nhất định là một đại mỹ nhân. Chắc chắn, nếu có thể mau chóng hóa thành hình người thì thật tốt biết mấy, ngươi có tiểu oa nhi Thất Thủy, ta có nữ giúp việc hồ ly, oa hay hay! Tiểu oa nhi Thất Thủy thì tính cái gì, ngoại trừ mặt có mềm mại phúng phính một chút, nhưng về sau làm sao có thể so với tiểu hồ ly nhà ta được...”

“Tiểu hồ ly nhà ta tương lai thành tiên, không chỉ có thể giúp ta giải quyết việc nhà, còn có thể diệt trừ yêu ma, còn có thể xuống bếp...”

Tuần Ngan đi theo phía sau đệ đệ, nói chuyện ầm ĩ như một gã đầu bếp, thẳng đến khi Tuấn Thúc cảm thấy thật phiền liền dừng chân lại. Lúc đó bản thân Tuấn Ngan còn đang đắm chìm trong tưởng tượng tiểu hồ ly hóa thành hình người chờ mình bên cửa, do dự trước mắt nên đặt tên cho tiểu hồ ly là gì, bỗng nhiên lại thấy đệ đệ dừng chân nên thiếu chút nữa thì tông phải té ngã trên mặt đất. Sờ sờ mũi, nam tử ngượng ngùng ngẩng đầu mới nghe Tuấn Thúc nhíu mi nói:

“Nữ giúp việc hồ ly?”

Nam tử giật mình, nhếch miệng nói: “Hắc hắc, Tuấn Thúc, có phải ngươi cũng ghét bỏ tiểu oa nhi Thất Thủy hay không? Nhưng mà hồ ly này là do ta bắt được trước, đương nhiên ta là chủ nhân, Ừm~~ tên ta đã chọn xong, người phạm không phải có câu kêu là ‘thập toàn thập mỹ’ sao? Tiểu hồ ly nhà ta kêu là Tiểu Thập cũng được lắm, so với Thất Thủy nhà ngươi mạnh hơn ngàn lần vạn lần, chờ khi năng hóa thành hình người, ta bảo nàng nấu nước bưng trà cho ta uống, sau đó lại chà lưng tắm rửa cho ta, oa ha ha!”

Thất Thủy nghe xong lời này tưởng thật, sợ tiên sinh nhà mình thật sự ghét bỏ mình vì mình không phải là nữ giúp việc hồ ly xinh đẹp, ôm lấy đùi Tuấn Thúc khóc nói: “Ta... Ta cũng có thể nấu nước bưng trà, cũng có thể tắm rửa chà xát lưng, tiên sinh đừng không cần ta, ô ~ “

Thất Thủy khóc được một nửa thì cảm thấy trước mắt đã không còn người, chớp chớp mắt nhìn thì thấy tiên sinh nhà mình đã nhanh chóng đi về phía trước rồi bèn cấp bách vừa rơi lệ vừa chạy nhanh về phía trước đuổi theo. Nam tử còn lại nhìn xem rất là vui sướng khi thấy người gặp họa, đang muốn cười ra tiếng thì chợt nghe đệ đệ nhẹ nhàng lưu lại một câu nói:

“Trước khi muốn Tiểu Thập nhà ngươi cọ xát lưng tắm rửa, vẫn nên nhìn rõ là đực hay cái rồi hãy nói.”

Nam tử kia nghe vậy sựng lại một chút, rồi bất giác nhìn đến tiểu hồ ly ở trong tay. Sau khi Yêu vương tự tiến vào Vô Khích Bích Thụ thì toàn tâm toàn ý chú ý để không ngả xuống, lại là lúc bản thân chưa chuẩn bị —— thì thân mình nháy mắt đã bị túm lại giờ ngược lên nên chỗ tư mật đã bị người khác xem hết ráo.

Lập tức ——

“A a a, Tiểu Thập ngươi là đực?” (^o^)

“A a a, Tiểu Thập sao ngươi lại cần ta?” \^o^/

“Buông tay! Không, không đúng, Tiểu Thập bỏ miệng ra! Bỏ miệng ra! !” (^w^)

... ..

Vô Khích Bích Thụ này tuyệt đối là mối si nhục cả đời của Yêu vương. Bởi vì, vì muốn mượn vài thứ ở trong này, Hồ vương đại nhân luôn khiến cho người ta kính sợ, cho dù chỉ mới nghe tên thì cả người cũng sẽ sợ run, vậy mà chỉ vì hấn mất cảnh giác một chút lại bị mất đi trinh tiết: Bị người ta xem hết tron =, =

Nào có ai biết được, có điều đây cũng chỉ là khởi đầu mà thôi..

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Trong Thanh Ngô cư, một người một hồ đang mắt to trừng mắt nhỏ với nhau.

Trước mặt Yêu vương bày các đĩa thức ăn khác nhau, sương sớm, măng, hoa quả theo mùa, các món ăn điểm tâm, các món ăn mặn nhiều màu sắc... cái gì cũng đều có. Bên phía đối diện là tuần dung nhàn nhó, sầu mi khổ kiếm đại thiếu gia Tuần Ngan.

Tuần Ngan đau khổ nhìn chằm chằm Yêu vương ngay cả nửa con mắt cũng không nâng lên được một chút, vô cùng ai oán nói: “Tiểu Thập, ba ngày nay ngươi đều không ăn cái gì. Ai cũng nói phượng hoàng chúng ta không hề dễ nuôi, tại sao hồ ly các ngươi so với chúng ta còn khó nuôi hơn... Tiểu Thập, ngươi muốn ăn cái gì ngươi nói thật ra đi, bốn thiếu gia cam đoan, cho dù lên trời xuống đất cũng tìm cho ngươi, được không?”

Yêu vương không thèm nhìn Tuần Ngan lúc ẩn lúc hiện trước mắt, liếm sạch sẽ móng vuốt, tiếp tục cuộn tròn đuôi lại bắt đầu ngủ trưa. Ba ngày trước, vì có thể đi vào Vô Khích Bích Thụ tìm vài thứ, Yêu vương không thể không lợi dụng vị Phượng tộc đại công tử này. Nhưng Hồ vương anh minh thần võ ngàn tính vạn tính cũng không thể tính được rằng Phượng tộc đại công tử đứng là đáng khinh đến cực điểm, đem hấn... nhìn hoàn toàn sạch sẽ.

Nếu là ngày xưa, Yêu vương mà biết mình đã bị thiệt thì nếu không đánh Tuần Ngan một trảo chết tươi, thì ít nhất cũng cho y biết cái gì gọi là sống dở chết dở. Nhưng cổ tình giờ phút này bởi hấn lại đang đóng vai linh hồ chỉ vừa mới thông hiểu nhân gian thế tục tình lý, nên cho dù muốn đến thế nào cũng không thể lập tức xử lý Tuần Ngan. Tiểu bắt nhần, tắc loạn đại mưu (việc nhỏ mà chẳng nhìn thì việc lớn ắt phải hỏng), Yêu vương nghiêng răng nghiêng lợi,

đành phải nhẫn nhịn đi theo Tuấn Ngạn vào Vô Khích Bích Thụ.

Vốn định buổi tối sẽ thừa dịp đêm khuya gió vắng sẽ đi tìm cái vật kia, ai ngờ, tình huống lại trở nên như thế này, đương nhiên lại là kiệt tác của vị đại công tử Phụng tộc này.

Sau khi bị mang về Phụng tộc, Tuấn Ngạn liền đem Yêu vương giấu ở Thanh Ngô cư của mình. Đúng vậy, ánh mắt quan sát của các vị không hề nhìn lầm, là giấu ~ Phụng Thần mặc dù thế từ đã mất đi nhiều năm, lại càng thêm yêu thương hai đứa con trai mình, nhưng vẫn thường giận trường tử tính tình không thích tranh đấu, tâm tính thoải mái tùy ý, không làm việc dang hoàng, vài năm nay nhìn Tuấn Ngạn thế nào cũng không thể vừa mắt.

Tuấn Ngạn bị lão cha la hét chửi mắng, mặt ngoài thì cư xử nhu thuận, nhưng vừa xoay người lại liền quên mất lời lão cha dạy bảo, vẫn một bộ dạng đại thiếu gia lẳng từ đi dạo chơi xung quanh như trước, mê muội đến mất cả ý chí. Mà hồ ly này... cái gọi là nuôi dưỡng sủng vật, tự nhiên cũng coi trò này như một loại mê muội mất cả ý chí.

Tuấn Ngạn đem Yêu vương giấu vào trong nhà, liền lải nhải lắm bầm nói: “Tiểu Thập ta biết ngươi ngoan nhất nghe lời nhất, tuy rằng ngươi là giống đực, nhưng nếu bốn thiếu gia nói sẽ nuôi ngươi thì nhất định chịu trách nhiệm với ngươi. Chẳng qua lão cha của ta rất khó chịu, thấy ngươi không vừa mắt thì sẽ bóp chết ngươi hay ít nhất cũng chỉ còn nửa mạng nha, cho nên nếu không muốn nửa sống nửa chết thì ngươi nhất định phải ngoan ngoãn ở trong phòng đừng đi ra ngoài. Ta ra ngoài ngắm phong cảnh một chút, chờ thêm mấy ngày sẽ lại mang ngươi đi chơi.”

Yêu vương nghe Tuấn Ngạn lải nhải không ngừng, không khỏi hơi hơi nhú mi, trong lòng thầm nghĩ đại thiếu gia Phụng tộc này đường đường là một nam nhi mặt mày sáng sủa như thế lại lải nhải nhiều như vậy, đang do dự có nên hóa nguyên hình rồi trực tiếp đánh xiù hấn để đi làm việc hay không, Yêu vương liền cảm thấy tự nhiên hoảng hốt, giương mắt lên đã thấy Phụng Thần đã đến trước cửa Thanh Ngô cư.

Thì ra có một tiểu nha đầu mặt báo, bán đứng vị đại thiếu gia Phụng tộc này. Phụng Thần thấy trong phòng cũng không biết tại sao lại xuất hiện thêm một con hồ ly hoang, tức giận đến nổi không phát tiết được, làm động tác như muốn cướp đi Yêu vương, lại bị Tuấn Ngạn bắt chắp sống chết ôm lấy đùi, chuyện tiếp theo đương nhiên là phải hướng lão cha cầu xin dùm cho yêu ma.

Tuấn Ngạn thấy lão cha muốn cướp Tiểu Thập, phù phù một tiếng quỳ xuống kêu rên nói: “Cha, cha muốn giết Tiểu Thập, trước hết giết Tuấn Thúc đi!”

Thoáng chốc trong phòng trở nên yên lặng, bao gồm cả Yêu vương đang ở bên trong cũng nghĩ đến lỗi tai của mình xảy ra vấn đề, cho dù muốn lời lời kịch của con người ra đúng thì hình như phải là “Nếu cha muốn giết Tiểu Thập, trước hết giết con đi” mới đúng chứ? Tại sao vô duyên vô cớ đụng đến tiểu phụng hoàng Tuấn Thúc?

Hiển nhiên Phụng Thần cùng Yêu vương có cùng ý kiến, nghe vậy liền giật mình nói: “Chuyện này liên quan gì đến đệ đệ ngươi?”

Tuấn Ngạn liếc nhìn khuôn mặt lão cha, một bộ dạng muốn nói lại thôi, vừa mở miệng thì âm thanh đã nghẹn nghẹn ngào ngào: “Cha, nương đã đi nhiều năm như vậy rồi, người luôn bận rộn việc chính sự, đối với huynh đệ chúng con ít nhiều gì cũng có sai sót. Tính tình của con tùy hứng, vô tâm vô dụng cũng được thôi, nhưng đệ đệ hấn...”

Tuấn Ngạn dừng một chút, đôi mắt trong suốt lờ lờ, về mặt ai oán, so với bộ dáng vừa rồi ở cửa khẩu Vô Khích Bích Thụ lúc cùng đệ đệ vui cười đánh chữ thì hoàn toàn tương phản. “Đệ đệ giống hệt cha, chuyện gì cũng đều để ở trong lòng, ngày xưa con hỏi hấn, hấn đều nghẹn ngào không mở miệng được, cho tới vài ngày trước đây gặp được Tiểu Thập ở trần gian. Tiểu Thập tuy rằng còn chưa thành yêu nhưng dường như có tâm linh tương thích cùng với đệ đệ, bọn họ —— “

Rõ ràng khi nói đến điểm mấu chốt Tuấn Ngạn liền ngừng đầu lên, khi đến chỗ này, không nói tiếng nào. Mái tóc rũ xuống, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt tuần tú của Tuấn Ngạn, thanh âm trầm thấp ngập ngừng vang lên trong Thanh Ngô cư. “Cha, cha đừng hỏi, con cái gì cũng sẽ không nói, con đáp ứng đệ đệ rồi, giúp hấn chăm sóc Tiểu Thập.”

Cha đừng hỏi...

Đừng hỏi...

Đừng hỏi...

Lúc đó Yêu vương ở bên nhìn xem cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cổ họng lại nhịn không được cười lên tiếng. Khá lắm, vô chiêu thắng hữu chiêu, khá lắm, xảo quyết âm trầm, khá lắm... tiểu phụng hoàng vô cùng gian trá! Đầu tiên là lấy đệ đệ làm lá chắn, lại đánh lá bài tình cảm khi đưa lão nương ra, cuối cùng lại tạo một chuyện ái muội, làm cho Phụng Thần á khẩu không trả lời được, muốn hỏi cũng không mở miệng được.

Cái gì kêu là Tiểu Thập cùng đệ đệ tâm linh tương thích?

Cái gì kêu là đáp ứng đệ đệ chăm sóc Tiểu Thập?

Mỗi lời như vàng bạc đá quý!

Mỗi câu đều xao động lòng người!

Dù chưa nói rõ, nhưng kẻ dối trá như tiểu phụng hoàng lại tự mình khẳng định rằng hấn cùng Tuấn Thúc có gian – tình! Yêu vương tức giận đến nổi muốn giơ chân lên, không thể phát tiết được, chỉ đành phải đè nén cơn giận nhìn theo Phụng Thần lại mang theo cung nữ Bích Nữ rời đi. Thấy Tuấn Ngạn thần thái vui sướng xoa đầu mình về rất đắc ý, trong đầu Yêu vương liền xuất hiện một tràng ý niệm:

Thật sự là một tiểu phượng hoàng thú vị.

Kết quả là, không cần nói cũng biết. Tuấn Ngạn bằng vào sử dụng chiêu “ba phải” cái nào cũng được tạm thời dụ dỗ được lão cha, Yêu vương thành công được ngầm đồng ý cho ở lại Thanh Ngô cư, nhưng cùng lúc đó, cư nhiên trên cao Thanh Ngô cư lại có thêm một tầng kết giới. Trò tiểu xiếc như vậy, Yêu vương đương nhiên không để vào mắt, nhưng kết giới này rõ ràng là do Phượng Thần tự mình thiết kế, đại để là vì muốn điều tra rõ “Tiểu Thập” cùng chuyện tình yêu với con trai mình, nếu giờ phút này hần mạnh mẽ xông ra ngoài, thì hoặc sẽ bị người khác phát hiện chân thân, mặc dù không phải là không có cơ hội chiến thắng, nhưng hình như kế hoạch nên được xem xét chu đáo hơn; hoặc có thể sẽ bị “tình nhân Tuấn Thúc” bắt lấy, cũng đồng nghĩa là không thoát được.

Như vậy ngày qua ngày, ba ngày trôi qua, Yêu vương cùng Tuấn Ngạn đều bị vây ở Thanh Ngô cư không được ra ngoài. Từ trí nhớ dài dòng hồi phục tinh thần lại, Yêu vương chợt nghe tiếng Tuấn Ngạn vô cùng âm ỉ đang dụ dỗ ăn cơm: “Tiểu Thập, ngươi không ăn cơm có phải sợ lão cha ta đối xử với ngươi không tốt hay không? Ngươi yên tâm đi, một ngày có bốn thiếu gia ở đây ngươi sẽ an toàn, chờ vài ngày ta đem chuyện trong tộc xử lý xong liền mang ngươi rời đi, đến lúc đó chúng ta muốn đi đến đâu thì đến đó.”

Nói chưa xong, Yêu vương liền nghe tường bên kia hình như truyền đến một tiếng cười khê, đầu chưa kịp quay lại đã thấy trên tường dần dần xuất hiện thân ảnh của một nữ tử, tiên không ra tiên, quỷ không ra quỷ, nhưng trên người nữ tử này lại không có một tia hơi thở, không biết là thần thánh phương nào. Nữ tử nhận thấy được Yêu vương nhìn chăm chú vào nàng, cũng thoải mái nhìn lại.

Tuấn Ngạn thấy thế, đỉnh đầu chạy qua cười vui: “Ai nha nha, Bích Nữ tỷ tỷ, ngươi đến đúng lúc lắm. Lão nhân gia ngài kiến thức rộng rãi, mau giúp ta nghĩ đi, hồ ly là thích ăn gì, tại sao ta dứt Tiểu Thập cái gì nó cũng không muốn ăn?”

Nữ tử gọi là Bích Nữ khoe miệng thần nhiên cong lên, kéo vài sợi tóc trước ngực nói: “Hồ ly ăn cái gì ta không biết, có điều nhìn tình hình của hần như vậy đại khái là do buồn đó.”

Tuấn Ngạn vuốt cằm, “Nói cũng đúng, hồ ly đều là thả hoang. Có lẽ Tiểu Thập thích bản thân tự kiếm mồi mà ăn, không thích ăn đồ nấu sẵn.”

Bích Nữ đưa tay áo lên cười khê, “Đúng vậy, cho nên thả nó đi.”

Nghe xong lời này, Tuấn Ngạn trừng mắt nhìn, có vẻ có chút khó xử, “Nhưng mà chuyện của ta còn chưa có hoàn thành, nếu ta cùng Tiểu Thập rời khỏi Vô Kích Bích Thụ thì không tốt.”

Bích Nữ nói, “Ngươi đang nhắc chuyện của ba tháng sau, chuyện Phượng tộc phải tỷ thí cùng với Long tộc đó hả?” Yêu vương nghe xong lời này, khoe mắt chợt nheo lên. Nhắc đến mới nói, chính mình cũng là vì sự việc này mà đến đây, lần này hai tộc Long Phượng tỷ thí với nhau là chuyện rất lớn, Phượng Thần lại rất tin đưa ra điều kiện con trai nhà mình sẽ tỷ thí với Nhại Xải.

Ai chẳng biết Nhại Xải đã bị biến thành người phạm, một thân thần lực (sức mạnh) đã theo gió tan thành mây khói từ trước. Phượng Thần lại không hề bỏ qua cơ hội làm nhục Long tộc, mà ngay cả Ngọc Đế cũng không làm sao can thiệp được. Vì thấy được sự việc chênh lệch bất lợi như vậy, người ngoài cuộc như Yêu vương mới quyết định giúp đỡ Nhại Xải một tay.

Tuấn Ngạn thở dài nói: “Mấy ngày trước cha tìm ta nói chuyện, nói... kêu ta đi tỷ thí với Nhại Xải. Như vậy chẳng phải là muốn kêu ta kế thừa phượng vị, ký khế huyết cùng ngươi sao?” Dứt lời, Tuấn Ngạn nghĩ nghĩ rồi lên đến bên cạnh Bích Nữ, nhẹ nhàng cười nói: “Bích Nữ tỷ tỷ, đệ đệ của ta so với ta thì ngọc thụ lâm phong hơn cũng tuần tú hơn, nếu bản thân tỷ muốn tuyển người sẽ ký khế huyết cùng tỷ, tỷ nhất định sẽ không chọn ta chứ?”

Bích Nữ cười vui, “Lời ta nói không thể tính, ta đáp ứng Phượng Thần bảo hộ bộ tộc của ngươi, đương nhiên Phượng Thần muốn ta ký khế huyết với ai ta liền ký khế huyết cùng người đó. Ngươi đã nghĩ ra nhiều biện pháp như vậy, mấy ngày trước đây ngay cả lão cha ngươi mà ngươi còn dám dụ dỗ, sao không dành nhiều thời gian dụ dỗ thêm một lần nữa, lừa đệ đệ ngươi làm Phượng Quân?”

Tuấn Ngạn vừa nghe liền biết là Bích Nữ đang châm chọc chuyện mấy ngày hôm trước hần lấy đệ đệ ra làm tâm khiên che thân, cũng mặt dày cười đến dị thường vui vẻ, “Tỷ tỷ, tỷ là người tốt tâm tính thiện lương, nói quả thực rất đúng. Một khi đã như vậy, ta đem Tiểu Thập ra ngoài trước, qua mấy ngày thì sẽ cùng hần hội hợp.”

Dứt lời liền sờ sờ lông hồ ly của Yêu vương, ôm nó đi ra ngoài. Yêu vương về mặt nghỉ ngơi dò xét nhìn Tuấn Ngạn, đã thấy Tuấn Ngạn bộ dạng như không có việc gì lắc lắc ống tay áo, kết giới kia liền tự động mở ra một lỗ nhỏ, sau khi hai người ra ngoài Thanh Ngô cư thì lỗ nhỏ kia tự động đóng lại.

Không hề làm kết giới bị thủng rách mà vẫn có thể tự do ra vào, tiểu phượng hoàng này so với trong tưởng tượng thật ra cũng có vài phần năng lực. Tuấn Ngạn thấy Yêu vương nhìn chăm chăm vào mình, tự động xem đó là ánh mắt “khen ngợi”, dào dạt đắc ý quay đầu nói: “Đầu pháp đánh nhau ta không giỏi, nhưng mà mưu mẹo bắt kẻ thông dâm hay kỹ thuật chạy trốn của ta so với đệ đệ khúc gỗ kia lợi hại gấp trăm lần. Loại kết giới này của lão cha cả trăm năm trước đã không làm khó được ta, thật đáng thương cho lão nhân gia, cứ mỗi lần cha phạt ta không cho ra ngoài chắc đã thực sự nghĩ rằng ta luôn ngoan ngoãn ở Thanh Ngô cư tám tháng trong một năm đó, ha ha!”

Bích Nữ từ trong tường xuất hiện ra, bám vào bên cửa cười như hoa, thuận tay ném một cái túi gấm về phía Yêu vương, Yêu vương đưa thân tiếp lấy, cúi đầu nhìn thì thấy —— bên trong túi gấm ngân quang lóe ra, trong suốt lưu chuyển, đúng là thứ mà hần muốn vào Vô Kích Bích Thụ để lấy: Thanh Ngô tiên lộ của Phượng tộc.

Yêu vương ngược mắt nhìn, ba phần cảnh giác nhìn thẳng Bích Nữ, Bích Nữ yên lặng gật gật đầu, chỉ nói với Tuấn Ngạn: “Trước đó vài ngày cha ngươi đến gặp ta, lại tặng cho ta một ít tiên lộ. Ta không có sử dụng hết, giờ đưa cho Tiểu Thập một chút. Có lẽ...” Bích Nữ dừng một chút, cố ý kéo dài âm cười như hoa:

“Có lẽ có thể sử dụng được.”

Thanh Ngô tiên lộ không chỉ có công dụng chữa bệnh dưỡng nhan sắc, mà còn có thể điều hòa khí tức hỗn loạn trong cơ thể. Yêu vương đáp ứng dùng yêu lực để trợ giúp Nhại Xái, làm cho hần thần lực tăng lên nhiều chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng dù sao thân thể hiện tại của Nhại Xái là người phạm không thể tiếp nhận được yêu lực của hắn, bởi thế hắn mới phải đến Vô Khích Bích Thụ để lấy Thanh Ngô tiên lộ.

Người nào sáng suốt khi nhìn thấy Bích Nữ đưa thứ đặc biệt này cho Yêu vương tự nhiên sẽ có nghi hoặc, còn Tuấn Ngan thì xem như việc đương nhiên bình thân gặt đầu, không cần nhiều lời nữa: “Cũng đúng, tỷ tỷ luôn suy nghĩ chu toàn. Sau khi ta đưa Tiểu Thập đi xong sẽ trở về đây cho đệ đệ của ta làm Phụng Quân, Thanh Ngô cư này...”

Tuấn Ngan dừng một chút, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy rõ bảng tên Ngô cư, còn tiếp tục nở nụ cười: “Thanh Ngô cư là chỗ người ở, cũng là chỗ ở của Phụng Quân, có lẽ lần này ta trở về, sẽ không có thể tiếp tục cùng người nói chuyện thoải mái như vậy. Sau này giúp ta chiếu cố đệ đệ khúc gỗ nhiều một chút.”

Dứt lời, quả thực mang theo Yêu vương đi xa. Bích Nữ thấy thân ảnh một người một hồ dần dần đi xa, vẫn như trước đứng ở ngoài cửa không chịu đi vào, thật lâu sau mới khẽ lắc đầu lầm bầm: “Lăng tử chỉ hình, tấm lòng son, Tuấn Ngan người có tội tình gì chứ? Cái gì tự do ham chơi, người chân chính là vì không muốn kế thừa ngôi vị Phụng Quân, là muốn để cho ta cùng với Tuấn Thúc ký khế huyết, nếu có một ngày gặp nạn, hắn còn có Phụng Hoàng niết bàn (cơ hội được tái sinh), còn có cơ hội khởi từ hồi sinh?” (HL: Ôi anh Tuấn Ngan... *mất long lanh*)

“Nói đến rối loạn đệ đệ, Tuấn Ngan người thật sự là không phải người bình thường.” Tấm lòng yêu thương đệ đệ của người, cũng coi như có trời đất chứng giám đi.

... ..

Xa xa, Tuấn Ngan ôm Tiểu Thập nhà mình, đã khôi phục lại bộ dáng cả lơ phất phơ, âm thanh náo nhiệt lại vang lên: “Tiểu Thập, người đi ra ngoài muốn bắt mỗi gì? Con thỏ? Con chuột? Hay là trâu đây?”

“Tiểu Thập, chờ thêm mấy ngày nữa ta sẽ thoát khỏi lão cha cùng với cái vị trí Phụng Quân gì đó sẽ tới tìm người tức khắc, ừm, vậy giờ ước định là một tháng sau đi, ta chờ người ở địa điểm mà chúng ta gặp nhau lần đầu.”

“Tiểu Thập, người trong tháng này không cần quá tưởng nhớ ta. Đúng rồi! Ta là chủ nhân của người, đợi đến lúc đó gặp lại, người nhớ rõ là không cần khách khí đầu nha, trăm ngàn không cần đưa thỏ nướng cho ta. Đúng, trăm ngàn không cần nha!”

“Tiểu Thập... Ôi a, tốt lắm tốt lắm! Người không thích ta hay không muốn nói chuyện với ta cũng được, nhưng người đừng cần ta a. Kỳ thật ta cũng không phải thích nói nhiều, chỉ là nếu không nói lời nào thì ta sợ không khí sẽ đậm ra có áp lực thôi, cũng không biết khi nào thì người có thể hóa thành hình người có thể nói tiếng người nhỉ.”

#¥&*(! ! @#@! ¥

Yêu vương ngồi ngay ngắn ở trên đầu vai Tuấn Ngan, nhắm mắt tự thôi miên nói: Ta không nghe thấy, không nghe thấy, thật sự không nghe thấy tên ngu ngốc này đang nói cái gì. Nhưng mà, đã nghe thấy được chút gì rồi thì là sao có thể làm bộ như không biết gì được.

Một tháng sau, phía trước Vô Khích Bích Thụ, một nam tử áo trắng thanh tú tuần dật tay mang theo một con thỏ hoang cực kỳ không phù hợp với hình tượng của mình một chút nào đứng dưới tàng cây đợi một ngày.

Nhưng suốt một ngày hôm đó, hắn chung quy không đợi được chủ nhân muốn nuôi dưỡng chính mình cả đời kia.

Tuấn Ngan, có một số điều, nếu nói ra khỏi miệng thì không thể thu trở về được. Luôn luôn có một ngày, ta sẽ tiếp tục đến tìm người.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Tang Chi đẩy Lai Thước ra, nghĩ đến phụng hoàng xấu xa, A Ly, Lai Thước, đều là già heo để ăn con hổ chủ nhân, đáy lòng nhất thời có cảm giác nói không nên lời, con hổ xị mặt nói: “Ài là tỷ tỷ của người? Ta không có đệ đệ thuộc tộc yêu hồ.”

Lai Thước nghe vậy, chớp chớp đôi mắt trong suốt, có cái hiểu cái không, về mặt vẫn thuần nhiên như trước (thuần khiết, hồn nhiên) hướng trên người Tang Chi cọ cọ, cánh tay mập mập nhỏ bé ôm lấy Tang Chi mảnh mai liên tiếp thì thầm: “Tỷ tỷ hôn hôn, giống như Tuấn Thúc ca ca vừa rồi hôn tỷ tỷ.”

Lúc này, đám người Minh Tao ca ca với Ly Vẫn đều tiến vào trong phòng, hợp với một nhóm hồ yêu hồ quái thuộc hạ của Yêu vương đứng đầy một bên căn phòng, Lai Thước vừa nói ra lời này, lúc này Tang Chi đã quên bị trêu đùa ảo não khi nãy, chỉ nghe trong đầu vang lên một tiếng, nổ tung ——

Tuy rằng vừa rồi cùng phượng hoàng xấu xa thân thiết bị tiểu hài tử nhìn thấy như vậy, Tang Chi đã ngàn lần vạn lần hối hận, nhưng tiểu hồ ly vẫn nghĩ rằng mình còn có một chút may mắn, dù sao Lai Thước cũng là hồ ly chưa thành tinh, nó nói ngôn ngữ hồ ly người khác đều nghe không hiểu, cho dù nó có la ầm lên “Tuần Thúc ca ca vừa rồi cắn lỗ tai tỷ tỷ” cũng không sao cả.

Nhưng hiện tại...

Trước tiên khoan đề cập tới Yêu vương cùng với đám yêu hồ này đều là hồ ly, tinh thông hồ ngữ, vừa rồi Lai Thước hóa thành hình người lại vui vẻ nói một câu như vậy là... A a a, trời ạ, giết chết nàng đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tang Chi đỏ bừng, nói chuyện cũng bắt đầu lắp bắp, “Không, không phải... Không giống như tưởng tượng của các người, Lai Thước người... Không được nói bậy! Ta không có cắn lỗ tai phượng hoàng xấu xa, không đúng... Hân cũng không có cắn ta, ta...”

Minh Tao ca ca thấy vợ chồng son Tuần Thúc và Tang Chi ngồi ở đầu giường đều xấu hổ, ngay cả lỗ tai đều đỏ hồng bất giác cảm thấy thú vị, lặng lẽ cười nói: “Không có ai hỏi các người về vấn đề thú vị này, không cần giải thích, phải không, Ly Vãn?”

Nói xong, Minh Tao ca ca có ý chuyển trọng tâm nhìn Ly Vãn, Ly Vãn nghe vậy, không được tự nhiên ho khan một tiếng, quay đầu nhìn sang một bên. Tuần Ngạn biết được Ly Vãn lòng dạ thẳng thắn như ruột cây, phỏng chừng thời gian để chữa thương tâm còn rất dài, thế này mới chuyển đề tài:

“Tốt lắm, việc này chơi lâu như vậy cũng nên kết thúc. Yêu vương, Lai Thước rốt cuộc là ai? Người tốn nhiều công sức trắc trở như vậy để bắt nó, là muốn ăn thịt hay là nướng ăn?”

Đám hồ yêu đứng một bên nghe xong lời này, nghe rằng giận dữ hô lên: “Không cho phép người vũ nhục tiểu hoàng tử của ta! Tiểu hoàng tử của chúng ta từ nhỏ yêu lực cường đại, không chỉ có thể giống như đại vương giấu đi hơi thở trên người không để bọn tiên tộc chết tiết phát hiện được, còn có thể xuyên qua kết giới ràng buộc gì đó, kỹ thuật trốn thoát cũng là nhất lợi hại nhất đẳng!”

Tuần Ngạn nghe vậy phốc xuy cười ra tiếng, vừa ra vẻ không có gì công lỗ tai vừa dẹo miệng hề hề nói: “Kỹ thuật trốn thoát tự nhiên là nhất đẳng nhất lợi hại, chúng ta đều gặp qua rồi, ngay cả dũng mãnh phi thường như Yêu vương cũng không bắt được, đúng không!” Minh Tao ca ca có ý giương mắt xem xét Yêu vương, trên mặt gọn sòng không có một tia sợ hãi, đáy lòng như mặt hồ nước rung động —— Sung sướng nở hoa.

Tiểu hoàng tử?

Nói như vậy, Tiểu Thập sau khi chia tay bọn họ vài năm đã nhanh chóng thành thân rồi có con? Nhưng khi đưa ngón tay làm bấm tính toán, Lai Thước rõ ràng cũng chỉ một trăm hay tám mươi tuổi, hay là trước khi vào Vô Khích Bích Thụ, Tiểu Thập vốn đã có con nhu thuận lanh lợi như vậy? Vậy mẹ của nó là ai?

Minh Tao ca ca liên tục bị vấn đề khó chịu trong lòng này làm cho cả người ngứa ngáy, muốn há hốc ra hỏi thanh thiên Yêu vương kia nhưng rốt cuộc ngậm miệng lại không dám mở, Tuần Ngạn im lặng, sau đó nghe hàm răng trắng bóng hướng Lai Thước ngoắc ngoắc nói: “Đến đây, tiểu tử kia, đến cho đại bá ta xem. Chậc chậc, bộ dáng hình người của người trông rất dễ thương.”

Lai Thước thấy thúc thúc khi này còn trách móc nay lại dụ dỗ mình, miệng vẫn cắn góc áo Tang Chi không buông tay, bản thân không có kẻo, còn muốn lừa tiểu bằng hữu đi qua, hừ! Thủ đoạn dụ dỗ một chút cũng không đúng chỗ o(≥v≤)o~~

Thấy thế, tâm tình Yêu vương cũng tốt hẳn lên, khoanh tay cao giọng nói: “Không cần xem dấu vết phía sau gáy Lai Thước, năm nay nó tròn hai trăm tuổi, là đệ đệ của ta.”

“Đệ đệ?” Tang Chi này giờ vẫn chưa lên tiếng nghe xong lời này liền tức giận, nói cả nửa ngày, tiểu tử kia do chính mình che chở yêu thương kia hóa ra lại là đệ đệ của đại ma vương, làm khổ nàng vừa rồi còn đang do dự có nên vì an toàn của Lai Thước không tiếc gây chiến, kết quả là, không phải là hai huynh đệ người ta đang đùa giỡn đây sao!

Tang Chi càng nghĩ càng buồn phiền, lòng dạ cố gắng sắt đá cẩn thận đẩy Lai Thước trên người ra. Tiểu tử kia ước chừng vừa mới học được cách biến thành hình người không được bao lâu, trọng tâm hoàn toàn đặt trên người Tang Chi, bị tiểu hồ ly đẩy ra như vậy liền thuận thế ngã lăn xuống đất. Nhóm hồ quái thấy thế liền kinh hô, định tiến lên đỡ lấy nhưng lại bị Yêu vương ngăn lại.

Tiểu hồ ly tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, chống nạnh nói: “Lai Thước, người làm ta thất vọng quá. Hại ta tốn nhiều công sức lo lắng như vậy! Ta đem người đối xử như đệ đệ, ta...” Tang Chi ngón tay bắt đầu phát run, “Người vẫn còn giả bộ không chịu biến thành hình người, nói tiếng người đùa giỡn chúng ta.”

Lai Thước quỳ rạp trên mặt đất, nghe xong lời này chớp chớp hai đôi mắt đen bóng, im lặng hai giây liền oa oa bắt đầu khóc nức nò. Bên này Lai Thước đang khóc đầm đìa, bên kia Yêu vương đưa mắt nhìn, nhưng không chịu qua đỡ đệ đệ một phen. Mọi người đối với vấn đề xảy ra đột ngột như vậy đều có chút trở tay không kịp, một lúc sau mới thấy Ly Vãn ôm lấy Lai Thước dỗ dành, lau đi nước mắt trên mặt tiểu oa nhi, rồi lại ảo thuật lấy từ trong người nào là bánh gạo nếp cùng với các thứ đồ chơi khác.

Tang Chi đưa mắt nhìn kỹ, sau khi xem những vật này đáy mắt không khỏi hoa lên, các thứ kia... đều là đồ mà vài ngày trước đó trên đường trở về Long cốc Ly Vãn và nàng mua cho Lai Thước, hóa ra Ly Vãn vẫn luôn giữ chúng bên mình là do muốn tùy lúc mà lấy ra dỗ Lai Thước sao?

Cẩn thận như vậy, tình cảm như vậy, vậy lúc hân bị nàng cự tuyệt trên khuôn mặt vẫn mang vẻ trầm ổn nhưng đáy lòng lại có bao nhiêu khó chịu? Sau khi Ly Vãn dỗ Lai Thước nín khóc mới ngẩng đầu lên, vừa vận dụng phải ánh mắt đầy thông cảm áy náy của Tang Chi. Không tránh cũng không quay

đầu đi, Ly Vãn ôn nhuận cười lắc đầu:

“Tang Chi người hiểu lắm Lai Thước rồi.”

Lai Thước một bên cắn bánh gạo nếp một bên gật đầu.

Ly Vãn lại nói: “Ta đoán đại khái là lúc trước Yêu vương đã niệm chú trên người Lai Thước, cho nên Lai Thước mới không thể nói chuyện, không thể biến thành hình người.”

Tang Chi nhớ lại vừa rồi Yêu vương coi chú trên người Lai Thước, trong nháy mắt liền hiểu, không khỏi áy náy nói nhỏ: “Lai Thước...”

Ly Vãn nói: “Ta từng nghe đại ca nhị ca nói qua, tộc hồ yêu thường độc lập tự do một mình, tiêu dao ngắm cảnh bên ngoài, cũng không muốn liên quan gì đến tam giới. Lần này Yêu vương lớn tiếng mệnh mông cuồn cuộn tiến đến phạm giới, nói không chừng cũng là bởi vì Lai Thước ham chơi trốn thoát, người lo lắng nó không có chút pháp thuật nào, sợ nó bị thương phải không?”

Yêu vương nhướng mày, “Các người giành nói hết rồi, ta còn có cái gì để nói chứ?”

Tang Chi chớp chớp mắt, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Khỏe miệng Yêu vương cong lên, tiếp nhận đệ đệ từ trong lòng Ly Vãn, nhéo nhéo cái mũi Lai Thước, tiểu tử kia lại tươi cười rạng rỡ. Yêu vương cũng vui vẻ nói: “Cái gì làm sao bây giờ? Ta đến trần gian vốn là muốn tìm đệ đệ của ta, bây giờ tiểu tử kia đã tìm được, chơi cũng chơi đã rồi, đương nhiên phải trở về thôi.”

Lai Thước nghe vậy, cũng không hề phản đối, ôm lão ca làm nũng nói: “Phải đem theo thật nhiều thật nhiều kẹo hồ lô, bánh gạo nếp, bánh đậu xanh, kẹo gừng, hạnh nhân, còn có ca ca mua cho ta lục lạc nữa.” Đôi mắt đảo vòng vo, Lai Thước như vừa nghĩ đến cái gì đó quan trọng, vỗ tay nói:

“Sau đó đem tỷ tỷ cũng mang về luôn!”

Mọi người lú lờ, chỉ duy nhất Minh Tao ca ca nghe nói Hỗn Thế Ma Vương cuối cùng cũng phải đi liền thở phào nhẹ nhõm vuốt mông ngựa nói: “Đúng thôi, Yêu vương đương nhiên phải cùng tiểu hoàng tử trở về. Thế gian nhiều thị phi, không thể ở lâu được.”

“A!” Tuấn Thúc vẫn trầm mặc này giờ nghe xong lời này liền cười ra tiếng, kỳ quái nói: “Một nơi thị phi như thế, đại thiếu gia Phượng tộc người có phải cũng nên sớm rời đi hay không?”

Minh Tao ca ca khoe nãi nương mày tròn mắt, “Chúng ta huynh hữu đệ cung, phụ tử tình thương của mẹ, ta luyện tiếu rồi khỏi thể giới xinh đẹp này a.”

Yêu vương nghe xong lời này, quay đầu “Ồ” một tiếng, chỉ là một tiếng ngắn ngủi, liền lập tức làm cho đáy lòng Tuấn Ngạn vang lên âm thanh lộp bộp, không ổn, thật sự không ổn.

Tuấn Thúc chống thân mình nói: “Tuấn Ngạn, lúc đó ta hình như đã nói rất rõ ràng, ta tới đây là muốn đón vị hôn thê, không quan hệ với người.” Ngụ ý, cho tới bây giờ ta không nghĩ tới chuyện muốn cứu người.

Giờ phút này Tuấn Ngạn mới rõ ràng tình ngộ chính mình vẫn là trong tình cảnh tù nhân bị thẩm.

“Không phải chứ? Người không lương tâm như vậy sao, ta là ca ca ruột của người a!”

“Ta cũng là đệ đệ ruột của người, có lần nào người nương tay với ta không?”

Yêu vương thấy huynh đệ hai người người một lời ta một câu, tâm tình trong sáng nói không nên lời, “Tuấn Ngạn, bản vương đã từng nói rồi, một khi đã nói ra khỏi miệng không thể thu trở lại được, người đã là chủ nhân, tại sao lại không tuân thủ hứa hẹn không chịu nuôi ta, như vậy bốn vương đành phải...”

Yêu vương dừng một chút, sau đó mới nhắm mắt phán án tử hình cho Minh Tao ca ca: “Nếu như thế, vậy bốn vương đành nuôi người cả đời thôi.” ^o^/

Minh Tao ca ca hít một hơi thật sâu nói, “Có ý gì?”

Tang Chi bĩu môi, “Chính là cũng đem người buộc trở về Yêu tộc, ngu ngốc!” Ngay cả Tiểu Bạch như Tang Chi cũng nghe hiểu được, người cho là Tuấn Ngạn người có thể thoát được sao? Đã nợ, sớm hay muộn gì cũng phải trả.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Sau khi xử lý sự việc ổn thỏa, đám người Tang Chi cũng thu thập đồ đạc chuẩn bị trở về Bình Nhạc trấn.

Nhưng Minh Tao ca ca nghe đệ đệ, đệ muội tự nhiên nói bỏ hẳn ở lại chuẩn bị đi hưởng lạc, vừa khóc lại vừa nhào ôm đùi Tuấn Thúc không cho mọi người đi. Tang Chi thừa dịp hai huynh đệ đang “độc thoại”, đi ra ngoài phòng, đã thấy Lai Thước cùng Ly Vẫn đang vui vẻ đùa giỡn.

Tiểu tử Lai Thước kia được Yêu vương giải cảm chú, vui mừng hóa thành hình người, lại vừa nhảy vừa chạy vài vòng xung quanh Ly Vẫn, miệng chít chít động động không biết là đang nói cái gì. Nhưng thời gian Lai Thước cố gắng học để hóa được thành người chưa lâu nên đi một hồi hai chân đã lão đảo, Ly Vẫn liền xoay người nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lai Thước, một lớn một nhỏ, một trước một sau học cách đi đường. Hình ảnh vô cùng ảm áp khiến cho Tang Chi nhìn thấy cũng nhin không được mà cong miệng lên.

Đi đến trước mặt hai người, Lai Thước nhìn thấy Tang Chi, hét lên một tiếng vui mừng nhào vào trong lòng Tang Chi, ngây thơ vỗ tay nói: “Tỷ tỷ, vừa rồi A Ly ca ca nói sẽ mang ta đi mua kẹo, tỷ cũng đi sao?”

Tiểu hồ ly há mồm chưa kịp nói, Ly Vẫn đã không được tự nhiên ho khan một tiếng, ngồi xổm xuống ôm lấy Lai Thước nói: “Tang Chi tỷ tỷ đi không được, nằng còn có chuyện rất quan trọng phải về Bình Nhạc trấn.”

Lai Thước nghe vậy, đôi mắt đen sáng ngời cong thành một đường, vui tươi hơn hớn vỗ tay nói: “Lai Thước biết Lai Thước biết, vừa rồi đại ca có nói với ta, Tang Chi tỷ tỷ phải về Bình Nhạc trấn thành thân. Tỷ tỷ, tỷ với A Ly ca ca thành thân có phải sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon đúng không?”

Nói xong, Tang Chi và Ly Vẫn cả hai không hẹn mà lưng cùng cứng ngắc. Lai Thước tâm tính trẻ con đương nhiên không hiểu thành thân có ý nghĩa gì, và lại có lẽ Lai Thước ở chung với A Ly, Tang Chi trong một thời gian dài, cho nên mới hiểu lầm đối tượng thành thân của tiểu hồ ly.

Không khí nhất thời xấu hổ, tiểu hồ ly trong lòng âm thầm hối hận đáng ra lúc này không nên lại đây quấy rầy hai người đang vui đùa, muốn giải thích cho Lai Thước nhưng lại sợ tiểu tử kia càng hỏi thêm nhiều vấn đề không biết nên khóc hay cười. Tang Chi đang bối rối, chợt nghe Ly Vẫn bộ dạng như không sao cả hỏi:

“Hôn lễ đã quyết định rồi?”

“Đúng” Tang Chi gật đầu, “Phượng hoàng xấu xa nói, lúc trước đã nói chuyện với cha ta rồi, sẽ gặp nhau ở Bình Nhạc trấn. Còn nói đêm đó ta và người mất tích, là vì ta nhất thời giận dữ...” Nói đến một nửa, Tang Chi lại tự động không lên tiếng. Nói thế nào cũng đều cảm thấy là do mình liên lụy đến A Ly, làm cho mọi người hiểu lầm hai người bỏ trốn, nhưng bây giờ chỉ trong chớp mắt lại thay đổi, nằng sau khi lợi dụng A Ly xong lại một cước đá văng hẳn ra, vui vui mừng mừng chuẩn bị đi thành thân.

“A Ly, ta ——”

Nói được một nửa, Ly Vẫn liền cắt lời Tang Chi, cười nói: “A Ly A Ly, tên này là do Tang Chi nằng ngày đó vô ý đặt cho ta, nhưng thiên duyên đã định, có thể ở một góc độ nào đó, ngay từ đầu nằng đã nói cho ta cuối cùng cũng sẽ có một ngày chia lìa, tên này rất tốt.”

Tang Chi cắn môi dưới, lời nói bị mắc nghẹn trong cổ họng không ra, Ly Vẫn vỗ vỗ đầu Lai Thước, buồn bã nói: “Tang Chi, hôn lễ của người ta đại khái không thể tự mình đến chúc mừng. Ta đã đáp ứng Yêu vương, cùng hắn đi làm một vài chuyện.”

Nghe xong lời này Tang Chi chợt kinh ngạc, “Cùng Yêu vương đi làm vài chuyện? Chuyện gì?” Tuy rằng nhìn tình huống trước mắt mà nói, Yêu vương đối với nhân tiên hai tộc cũng không có uy hiếp gì, nhưng chỉ xét việc hắn vì muốn tìm đệ đệ về mà tâm có thể nham hiểm, không tiếc thủ đoạn bắt lấy mấy người bọn họ mà khai đao, Hồ yêu vương này thấy thế nào cũng không phải là người tốt. Hơn nữa dù sao tiên với yêu không giống nhau, rốt cuộc là chuyện gì mà cần hai người liên thủ?

Ly Vẫn thấy tiểu hồ ly vẻ mặt khản trương, mỉm cười lắc đầu, “Người yên tâm, ta đương nhiên biết phân rõ thị phi trắng đen. Lần này rời nhà ta cũng sẽ gửi thư về Long cốc để cho cha và mẫu thân an tâm.”

Tang Chi nghe vậy, tảng đá đen trong đáy lòng cũng từ từ buông xuống, sâu kín vuốt cảm đang muốn dằn dỗi hai câu, chợt thấy ngực một trận đau đớn, trong đầu âm thanh ong ong muốn nổ tung, trống rỗng nửa giây, chỉ cảm thấy hình như có người đang dùng lợi khí đánh thẳng vào trong ngực, vô cùng đau đớn, hét lên một tiếng hai chân như mềm nhũn ra ngã xuống.

Bên này Ly Vẫn và Lai Thước thấy thế, đều dừng lại. Thấy tiểu hồ ly bỗng nhiên ngã xuống, Ly Vẫn nhanh chóng đỡ lấy Tang Chi, ôm vào trong lòng lo lắng lay tỉnh. Lai Thước kêu thút lên một tiếng, bạch quang thoáng xuất hiện, lập tức liền hóa thành nguyên hình bỏ chạy đi. Bên này Ly Vẫn cũng bất chấp Lai Thước rút cuộc muốn đi đâu, chỉ cảm thấy Tang Chi cầm lấy tay mình càng ngày càng nắm chặt, trán cũng tuôn đầy mồ hôi lạnh, bộ mặt nhăn nhó xem ra rất thống khổ.

“Tang Chi! Tang Chi!” ngón tay Ly Vẫn bắt đầu phát run, lần đầu tiên trong lòng hoảng loạn không biết nên làm cái gì bây giờ. Thấy Tang Chi mơ hồ đến nỗi lộ ra rằng hồ ly về như muốn cắn đầu lưỡi của mình, Ly Vẫn vội vàng đưa tay vào miệng tiểu hồ ly, thoáng chốc chỉ nghe một âm thanh âm ỉ, Ly Vẫn nhủ mi lại, răng nanh của tiểu hồ ly đã đâm thật sâu vào da thịt mình.

Cùng lúc đó, Tang Chi hiện ra móng vuốt lợi hại cũng đã đâm một vết thật sâu vào cánh tay khác của Ly Vẫn, máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống, tiểu hồ ly vẫn tiếp tục đau đớn như trước, gian nan rên rỉ. Ly Vẫn nhếch cánh môi suy nghĩ một lát rồi nâng tay kia đang rành rỗi lên, lòng bàn tay chứa đầy tiên khí, đang muốn truyền sang cho tiểu hồ ly thì chợt nghe phía sau một tiếng quát chói tai: “Không được!”

Ly Vẫn ngẩng đầu, thấy Yêu vương nhanh chóng bước đến, phía sau còn có Lai Thước cúi đầu buồn bã đi theo, lúc này mới hiểu được tiểu tử kia này đã chạy đi tìm đại ca hỗ trợ. Yêu vương đi thông thả bước đến trước mặt Ly Vẫn, không nói gì chỉ vươn tay ra, móng vuốt lợi hại đã hiện nguyên hình, bàn

tay phát ra một đoàn ánh sáng chói mắt đúng là yêu khí. Ly Vãn hí hóp mắt lại không kịp hỏi Yêu vương đang muốn làm gì, đã thấy người kia xoay mình chuyển mắt đánh một chương vào chính giữa đỉnh đầu Tang Chi.

“Ngươi!” Ly Vãn liú lười, tiểu hồ ly linh thần là tiên thể, Yêu vương đưa yêu khí của hắn cho Tang Chi không phải là muốn nàng chết sao? Nhưng Ly Vãn vừa ngẩng đầu mạnh mẽ trừng thẳng Yêu vương thì đã thấy Yêu vương nhắm mắt lại lắc đầu: “Nếu ngươi muốn nàng chết thì giờ ngăn cản ta đi.”

Lai Thuộc chạy đến trước mặt Ly Vãn, đưa đầu cọ cọ Ly Vãn, tựa hồ cũng muốn nói cho hắn không cần lo lắng. Ly Vãn bất đắc dĩ nhưng cũng đành phải tiếp tục ôm lấy Tang Chi yên lặng xem xét. Không bao lâu sau, thân thể tiểu hồ ly quả nhiên dần dần khôi phục, răng hồ ly và móng vuốt đều thu trở lại, thân thể cũng không còn phát run.

Sau khi Yêu vương thu lại yêu khí, phát tay áo thu tay khỏi đầu Tang Chi, mọi người quả nhiên thấy tiểu hồ ly từ từ mở to mắt. Ly Vãn nói: “Ngươi cảm thấy như thế nào?”

Tang Chi thử cố gắng di chuyển cơ thể, một cổ khí lặn xuống, lấy tay sờ sờ hai má, lại đỡ lấy ngực, khó tin nhìn thẳng Yêu vương nói: “Thật kỳ lạ, giống như một giấc mộng, tại sao... một chút cảm giác đều không có?”

Ly Vãn nói: “Là sao?”

Tang Chi lắc đầu, “Giống như lần trước ở sơn động, bỗng nhiên ngực rất đau nhức, nhưng sau khi đau nhức, lại một chút di chứng cũng không có. Rõ ràng đau quá hẳn là cảm thấy mệt, cả người vô lực, đối với ngươi...” Tiểu hồ ly vừa nói vừa bắt đầu đứng lên như muốn kiểm tra lời nói của mình lại chạy lại nhảy nói:

“Các ngươi xem, một chút sự tỉnh đều không có. Thật giống như vừa rồi nằm mơ vậy.”

Ly Vãn nghe vậy, bất giác nhìn về phía Yêu vương, trong lòng nghi hoặc không thôi. Vừa rồi chính hắn muốn đưa tiên khí vào Tang Chi để giảm bớt đau đớn, Yêu vương lại nói không được, ngược lại lại tự mình đưa yêu khí vào Tang Chi, mà Tang Chi hiện tại giống như không có việc gì ——

Yêu vương khước miệng hơi hơi cong lên, cúi đầu nói: “Ta biết ngươi suy nghĩ cái gì, nhưng bản vương cũng không có cách nào trả lời ngươi.”

Tang Chi nghe xong lời này, cũng dừng lại kinh ngạc nhìn Yêu vương. Vừa rồi tuy rằng cả lực phủ ngũ tạng đều đau, nhưng không phải hoàn toàn mất đi ý thức, cho nên hành động vừa rồi của Yêu vương nàng cũng nhìn thấy rõ ràng, do dự một lát tiểu hồ ly mới nói: “Ta... Có phải bị bệnh gì đó hay không? Hoặc là trúng độc?”

Chuyện kỳ quái như vậy đã xảy ra đến hai lần, đáy lòng Tang Chi lo sợ, có dự cảm không tốt rằng có lẽ chuyện như vậy về sau còn có thể tiếp tục xảy ra.

Yêu vương hừ một tiếng cười, “Bản vương đã nói không có cách nào trả lời ngươi. Bởi vì ta cũng không biết rốt cuộc là ngươi bị làm sao.”

Ly Vãn chớp chớp mắt, “Vậy ngươi vì sao vừa rồi lại chắc chắn như vậy cấp cho nàng yêu khí?”

Yêu vương nghe vậy cười một cách bình tĩnh, khoanh tay trầm giọng: “Bởi vì ta nghĩ được, trên người nàng không hề có hơi thở thuộc loại tiên tộc.”

Vừa nói ra, Tang Chi kinh hãi, đứng trân tại chỗ không thể động đậy được, thật lâu sau mới thoáng phản ứng nói: “Làm sao có thể, cha và mẫu hậu ta đều là tiên tộc, ta ——”

Nói còn chưa xong, Yêu vương đã ngắt lời nói: “Thế gian vạn vật không có gì là không thể. Bằng không công chúa Tang Chi phải giải thích như thế nào cho việc vừa rồi ta đưa vào người ngươi một lượng yêu khí cường đại như vậy mà giờ phút này ngươi lại bình an vô sự? Ngày xưa ngay cả tên Nhại Xái thần lực khôn cùng của Long tộc khi muốn nhận yêu lực của ta đưa vào cũng phải nhờ vào tiên lộ của Phượng tộc để bảo hộ thân thể. Công chúa Tang Chi tiên lực thừa thốt thì lại bình yên vô sự, chỉ có thể nói trong cơ thể ngươi có thể tiếp nhận yêu khí.”

Tang Chi không thể tin được trừng to mắt, Ly Vãn sờ cằm suy đoán, “Nói như vậy Tang Chi hai lần đau nhức này cũng liên quan đến thân thể của nàng?”

Yêu vương giảng tiếp: “Ta cũng không dám bình luận thêm, nhưng mà công chúa Tang Chi thật ra có thể đi hỏi Bích Nữ một chút, có lẽ nàng ấy có thể biết được nguyên do thân thể của ngươi.”

Tang Chi nhủ mi, “Bích Nữ tỷ tỷ? Vì sao Bích Nữ tỷ tỷ lại biết?” Còn nữa, Yêu vương rõ ràng là người yêu giới, vì sao ngay cả Bích Nữ tỷ tỷ cũng quen biết?

Tang Chi còn có trăm ngàn mối nghi hoặc chờ Yêu vương giải đáp, Yêu vương lại ngẩng đầu nhìn trời nói: “Trời không còn sớm, chúng ta cũng nên khởi hành.” Dứt lời, liếc mắt một cái ý nhắc nhở Ly Vãn. Ly Vãn dùng một chút, đáy lòng còn đang tiếp thu chuyện Tang Chi vừa rồi, nhưng lại âm thầm hiểu được chuyện rồi đi cũng là chuyện sớm hay muộn, rõ ràng ra về tiêu sái nói:

“Ta đây vào xem hai huynh đệ Tuấn Ngạn bọn họ nói chuyện xong chưa.” Nói xong định đi vào trong phòng, cánh tay đột nhiên lại bị giữ lại, quay đầu nhìn thấy Tang Chi đang cầm lấy tay mình tinh tế xem xét miệng vết thương, lúc này mới nhớ tới vừa rồi hắn cũng bị thương, giờ mới cảm thấy cánh tay cùng với ngực đều bắt đầu âm ỉ đau đớn.

Tang Chi ngẩng đầu, ánh mắt có vẻ đau thương như trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng cuối cùng đến bên miệng lại chỉ có một câu: “Ngươi bị

thương.”

Ly Vẫn mí mắt bắt đầu run lên, nhin xuống xúc động trong lòng quay đầu nói: “Không có việc gì. Nhưng thật ra ngươi phải nhớ rõ khi trở về Bình Nhạc trấn phải đi tìm Bích Nữ, ta...” Nói đến một nửa, Ly Vẫn không nói tiếp mà tự giễu châm biếm bản thân, nói nhiều như vậy thì có lợi ích gì? Sau này tiểu hồ ly thành thân, tự nhiên sẽ có Tuấn Thúc ở bên chiếu cố, hần còn lo lắng cái gì?

Tang Chi gật đầu nói: “Ta biết, ta sẽ chiếu cố bản thân mình. Ngươi cũng vậy, A Ly.”

Bên này Yêu vương phồng chùng nhìn gai mắt hai người cứ chít chít méo mó, lập tức đứng xen giữa hai người, thuận tay đưa đệ đệ Lai Thước cho Tang Chi, nói: “Ta với Ly Vẫn, Tuấn Ngạn phải đi ra ngoài làm vài chuyện, trong khoảng thời gian này trước hết đem Lai Thước đưa cho ngươi.”

“A?” Tang Chi liú lười, Yêu vương đến thế gian dùng hết thủ đoạn vì muốn tìm đệ đệ, giờ tìm được rồi thì ngược lại lại muốn đưa cho nàng?

Yêu vương tựa hồ nhìn thấu tâm tư tiểu hồ ly, cười nói: “Vốn dĩ ta lo lắng đệ đệ còn nhỏ tuổi, muốn trước khi làm công chuyện thì đưa hần trở về giam lỏng ở yêu giới để bảo đảm an toàn. Nhưng mà hiện tại xem ra...” Yêu vương dừng một chút, mới có ý liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, nói:

“Người phạm không phải có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?”

“Nơi nguy hiểm nhất?” Tang Chi lặng lẽ lập lại, không thật hiểu ý tứ của Yêu vương, nhưng vì bị Lai Thước nhẹ nhàng liếm miệng mới nhớ tới vội vàng thuận tay sờ lông Lai Thước nói: “Cũng đúng, Lai Thước phồng chùng còn chưa chơi đã ở thế gian đâu! Có điều Lai Thước à, ngươi phải hứa với tỷ tỷ, khi gặp phượng hoàng xấu xa trăm ngàn trăm ngàn lần không được nói cho hần vừa rồi tỷ tỷ té xỉu nha, biết không?”

Lai Thước nghe vậy, run lỗ tai lên lắng nghe, về mặt vô tội mãnh liệt gật đầu. Thấy thế, Tang Chi mới nhếch miệng lên bắt đầu cười. Còn đang nói chuyện, mọi người đã thấy phượng hoàng xấu xa cũng khắp kha khắp khênh đi ra khỏi nhà gỗ, dưới chân còn có Minh Tao ca ca vẫn lôi kéo chết cũng không buông tay.

Minh Tao ca ca khóc: “Tiểu Thập, ngươi dù sao cũng phải cho ta uống rượu mừng của Tuấn Thúc rồi mới đi chứ!”

Yêu vương nghe vậy cười lạnh ra tiếng: “Vậy nếu không chúng ta cũng giống đệ đệ, đệ muội ngươi cùng nhau làm đi?”

Minh Tao ca ca hóa đá: “... Chúng ta hiện tại vẫn nên đi trước đi.” (^o^)

(ý ý, e hèm, ta có tìm bên web Trung mới phát hiện bà này là tác giả của Hủ Nữ Ga Ga nha, và bà ấy cũng có viết cả đam mỹ nữa, nhưng hok thấy viết về cặp đôi Tuấn Ngạn với Hồ Vương)

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Khăn quàng mũ phượng, áo cưới, trăm cài ngọc trăm cài tóc đủ mười tám dạng, rượu giao bôi, mứt táo bánh cưới... Tang Chi nhìn trên bàn muôn màu rực rỡ, cùng với một đám nha đầu hồi môn chính tề đứng thành một hàng trang điểm xinh đẹp, nhin không được mở miệng cười to. Sau khi trợn mắt há hốc mồm xong, mới nhìn sang công chúa Họa Thường đang ngồi ngay ngắn ở trên, liú lười:

“Mẫu hậu, chẳng phải ngài không cho phép gả con cho phượng hoàng xấu xa sao?”

Một tháng trước, Tang Chi cùng Tuấn Thúc thật vất vả mới đuổi được Yêu vương đi, đôi vợ chồng son lập tức trở về Bình Nhạc trấn, vốn tưởng rằng chuyện thành thân kế tiếp sẽ vô cùng thuận lợi, ai ngờ vừa đến Bình Nhạc trấn, đã thấy cây đào tình Khế Nhạc mặt mày buồn bã ủ rũ, thông thả bước ở trước cửa trấn.

Tuy rằng ngày trước, tiểu hồ ly vạn phần thống hận vì đã bị phượng hoàng xấu xa lừa đến hạ phạm làm Thỏ thần tại trấn nhỏ chìm không đề trứng này, nhưng nơi này dù sao cũng là nơi hai người nảy sinh tình cảm với nhau, hơn nữa còn là lâu ngày sinh tình, nên bây giờ Tang Chi nhìn sao cũng thấy Bình Nhạc trấn thật thuận mắt, nhìn thấy cây đào tình buồn cười này đương nhiên cũng thêm ba phần vui mừng.

Tang Chi cùng Tuấn Thúc nhìn nhau mà cười, còn chưa kịp gọi Khế Nhạc thì thật ra cây đào tình đã sớm tỉnh mắt nhìn thấy được đôi vợ chồng son trước, cứng đờ nửa giây, liền bỏ chạy đi. Tiểu hồ ly ngạc nhiên, niệm chú định thân phù phép cho cây đào tình đứng yên tại chỗ, mới nghênh ngang tiểu sái đến trước mặt hần, chống nạnh mắt trợn trắng nói:

“Ngươi nhìn thấy bản công chúa, chạy cái gì mà chạy?”

Khế Nhạc đau khổ, trừng mắt nhìn không lên tiếng.

Phượng hoàng xấu xa cũng thấy kỳ quái, nhú mi nói: “Trong trần xảy ra chuyện gì?”

Khế Nhạc nhìn trời nghĩ nghĩ, mím chặt miệng gật gật đầu, ngừng lại, lại dùng sức lắc đầu.

Tiểu hồ ly tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, “Thật tốt! Người định đùa giỡn với bản công chúa có phải không? Hừ, ta mới rời khỏi Bình Nhạc trấn một thời gian, chẳng qua không còn làm Thổ thần nơi này nữa thôi, thì người liền không đem ta để vào mắt, có phải hay không?!”

Nếu giống như bình thường, cây đào tinh ninh bọ này đã nhanh chóng mở miệng giải thích, cầu xin tiểu công chúa bớt giận. Nhưng hôm nay Khế Nhạc vạn phần rối rắm lên lên liếc mắt nhìn Tang Chi, vẫn cần quay người sang một bên. Tuấn Thúc giữ chặt người Tang Chi, theo bản năng nhìn bốn phía chung quanh, không cảm giác có gì khác thường, nhưng càng yên lặng như thế này lại càng không thích hợp.

Tuấn Thúc hỏi: “Tại sao chỉ có mình người đến cửa trấn đón chúng ta, Thất Thủy đâu?”

Khế Nhạc nghe vậy, vẻ mặt càng kích động hơn, hai con mắt không theo quy luật quẹo trái quẹo phải nhìn thẳng, Tang Chi đau đầu, tiểu hồ ly ý mạnh hiếp yếu gõ một cái trên đầu Khế Nhạc tức giận nói: “Người bị động kinh rồi có phải không?”

Tuấn Thúc im lặng sau đó lại hỏi: “Ta cùng Thiên Hồ Đế Quân hẹn nhau gặp mặt ở Bình Nhạc trấn, nếu tính toán thì hôm nay vừa vặn là ngày ước hẹn, bọn họ đến đây chưa?”

Lần này, cuối cùng cây đào tinh cũng phản ứng bình thường hơn một chút, lệ rơi đầy mặt gật gật đầu. Phượng hoàng xấu xa thấy thế, bắt đầu nín thở chỉnh sửa lại suy nghĩ trong đầu. Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra, trước khi đi mình đã cố ý lưu lại Thất Thủy và Bích Nữ chú ý đến Bình Nhạc trấn, cho dù Thất Thủy tâm tính trẻ con không phát hiện ra cái gì, thì còn có Bích Nữ a ——

Phượng hoàng xấu xa híp mắt lại nhìn ra cửa trấn, Tang Chi thì cảm thấy nhảm chán quá nên theo bản năng lôi kéo ống tay áo phượng hoàng xấu xa, Tuấn Thúc trong đầu linh quang chợt lóe, kinh hãi nói: “Khế Nhạc, thổ thần mới tới của Bình Nhạc trấn là ai?!”

Chuyện là, ngày đó Tang Chi mang theo Ly Vãn rời khỏi Bình Nhạc trấn, Tuấn Thúc đã nói sẽ trả tự do cho nàng nên đã đỡ xuống chức Thổ thần. Người đi nhưng chức vị không thể thiếu người trông coi một ngày, sau khi tiểu trợ lý Khế Nhạc giải quyết việc trước việc sau, mệt khổ không nói nổi nên ở trước mặt Tuấn Thúc khóc lóc năn nỉ vài lần.

Phượng hoàng xấu xa bất đắc dĩ, mới đưa văn án lên thiên cung, nói rằng công chúa Thanh Khâu quốc Tang Chi vì sắp tới đại hôn nên tạm thời rời khỏi cương vị công tác, cây đào tinh Bình Nhạc trấn Khế Nhạc tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, làm việc cẩn thận, sớm nên được thăng lên hàng tiên, hiện nay tạm thời thay mặt Thổ thần Bình Nhạc trấn, sau này thành tiên sẽ chính thức trở thành Thổ thần.

Sau đó lúc phượng hoàng xấu xa vì cứu Tang Chi rời khỏi nơi này để đi Long cốc, công văn còn chưa được phê duyệt. Chuyện Thổ thần này từ trước đến nay đều do một mình Tuấn Thúc chuẩn bị, chẳng qua đưa công văn là để báo một tiếng thôi, lúc ấy dù vẫn chưa được phê duyệt nhưng Tuấn Thúc cũng không hề đặt trong lòng. Nhưng tình hình trước mắt khi hai người quay lại Bình Nhạc trấn, Khế Nhạc vẫn như trước áo trắng pha xanh, bên hông quan ấn ngọc bài vẫn là ngọc bài làm trợ lý, chẳng phải cái này có nghĩa là công văn vẫn chưa được duyệt hay sao? Hoặc là vương mẫu dụng tâm kín đáo, tự đưa Thổ thần mới xuống?

Lời vừa ra khỏi miệng, Khế Nhạc sấm khóc thành lệ, lại là lắc đầu lại là nhếch miệng, vẫn cố tình không thể nói chuyện được. Tang Chi kỳ quái nhìn, lẩm bẩm “Chẳng lẽ cây đào tinh bị điếm á huyết?”

Vừa dứt lời, ba người còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe phía sau truyền đến một trận tiếng cười khê như không cười, Tang Chi cùng phượng hoàng xấu xa nhìn lướt qua Khế Nhạc, chỉ thấy người mới tới búi tóc hoa đơn giản, toàn thân y phục gấm vóc lụa là, thật sự là... vẫn xinh đẹp trước sau như một.

Tang Chi run rẩy khoe miệng, sau đó mới hét ra tiếng: “Tiểu tiên con thỏ —— “

———— ta là đường phân cách cầu huyết cuộn cuộn————

Con thỏ tiểu tiên Chuỗi Ngọc nghe thấy Tang Chi kêu gọi, chỉ bấu bấu môi một cái, sau đó mới như hoa sen dõng bước đến trước mặt hai người, giả vờ như người tốt nói: “Phượng Quân đại nhân, công chúa Tang Chi, đã lâu không gặp.” Dứt lời, lại đưa mắt lãnh đạm liếc nhìn hai người tay trong tay cùng một chỗ, khuôn mặt không biểu hiện cảm xúc gì.

Phượng hoàng xấu xa da mặt thực dày, ngày đó lấy mỹ nhân kế lừa Chuỗi Ngọc đi làm gian phi, hiện tại lại bị người ta đương trường bắt gặp mình cùng nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, nhưng mặt vẫn bình tĩnh không đổi sắc như trước, nắm chặt bàn tay mềm mại của tiểu hồ ly mở giọng nói: “Chuỗi Ngọc đã lâu không gặp, gần đây sống có tốt không?”

Chuỗi Ngọc nghe vậy, cười đến nổi hoa bay đầy trời, trâm hoa cài trên đầu nàng cũng từng bước vì thân thể nàng đong đưa mà lay động nhiều về, đưa mắt quẹo rừ chăm chú nhìn Tuấn Thúc, Chuỗi Ngọc ái muội dựa vào đầu vai Tuấn Thúc, nói nhỏ: “Phượng Quân đại nhân là muốn hỏi, vì sao ta lại ở nơi này, nhiệm vụ gian phi ở trần gian có hoàn thành tốt đẹp hay không chứ gì? Hừ, Phượng Quân đại nhân cứ yên tâm, ta vì làm cho hoàng đế kia hoang đảo vô độ, thiếu chút nữa phé đi dạo hạnh ngàn năm, hồi phi yên diệt (hồn phi phách tán, tan thành tro bụi).

Thật vất vả mới chờ được quần chúng khởi nghĩa, nếu không sẽ lại bị cao nhân đắc đạo vây ở trong cung không ra được, còn gặp nhầm một yêu đạo, lúc ấy thật sự là... Sống! Không! Bằng! Chết!”

Con thỏ tiểu tiên một mặt nói một mặt nhìn không được hóc mắt đỏ lên, nước mắt đã nhanh chóng đong đầy mắt. Nghĩ đến chuyện ngày xưa nàng làm

đủ mọi chuyện đều là vì người trước mắt này, nhưng khi nàng vừa thoát khỏi cảnh nguy hiểm, cái “tín vu” đầu tiên nhận được chính là Phụng Quân đại nhân đoạt vị hôn thê của Thất công tử Long tộc, hai người phát sinh tình cảm mờ ám, thậm chí đã vụng trộm có thai!

Đây là loại bi kịch công kích đến độ nào, vị hôn thê này không ngờ lại chính là đối thủ một mắt một còn của mình – Hồ ly tinh. Chuỗi Ngọc nghĩ vậy bèn hung hăng quay đầu đưa ánh mắt oán hận nhìn, ai ngờ lại vừa vặn lại gặp được vẻ mặt hối hận của Tang Chi. Tang Chi nắm tay Chuỗi Ngọc nói: “Người thiếu chút nữa bị đánh trở về nguyên hình? Còn suýt nữa gặp phải yêu đạo?” Dừng một chút, Tang Chi mới dậm chân tức giận đưa tay chỉ vào phụng hoàng xấu xa nói: “Người lúc trước lừa nàng, ta vốn đã không đồng ý, người là tên khốn kiếp mà! Nếu nàng thật sự bị đánh cho hồn phi phách tán, đời này người còn có thể ăn ngủ yên ổn sao?”

Phụng hoàng xấu xa thấy nương tử tương lai vẻ mặt tràn đầy căm phẫn, cũng nhướng nhướng mi lên, vẻ mặt ủy khuất. “Sao lại có thể hoàn toàn trách ta? Ta lúc trước sử dụng mỹ nhân kế như vậy chẳng phải bởi vì người gây họa sao?”

“Ta... Người đi chết đi! Ý của người là con thỏ tiểu tiên hôm nay trở thành như vậy đều là lỗi của bản công chúa?”

“Ta không có nói như vậy, nhưng nếu người nhất định lại nghĩ như vậy thì ta cũng không có biện pháp.”

....

Vợ chồng son đầu vô mồm yêu, hoàn toàn xem nhẹ Chuỗi Ngọc về mặt đã trở nên xanh mét. Vốn dĩ nàng nghĩ rằng, tiểu hồ ly cùng Tuấn Thúc là sau khi mình rời đi kia mới thông đồng với nhau, nhưng bây giờ xem ra ——

Không thể chấp nhận sự thật Chuỗi Ngọc ngậy ra như phồng, đứng ngậy tại chỗ ngay cả lệ cũng không rơi xuống một giọt, “Tại sao có thể thua như vậy? Vì sao? Vì sao!”

Bên này Tuấn Thúc đang bắt móng vuốt bắt đầu tập kích của tiểu hồ ly, thờ dài nói: “Chuỗi Ngọc, ta thật sự xin lỗi vì đã lợi dụng người. Bản Phụng Quân thiếu người một món nợ nhân tình, ngày sau người có chuyện gì cần giúp đỡ, ta nhất định có chết ngàn lần cũng không từ chối. Nhưng ta hiện tại muốn biết, ngày đó người được ai cứu? Và làm sao lại đến Bình Nhạc trấn này làm Thổ thần?”

Nghe xong lời này, Chuỗi Ngọc cười lạnh một tiếng, tùy ý đưa tay nhào lên một cái, Tuấn Thúc cùng Tang Chi bỗng nhiên bị một hàng lưới tiên bao vây. Tang Chi đầu óc trống rỗng, tự nói: “Không thể nào, lưới màu mặt ong này rõ ràng là mẫu thân —— “

Nói chưa xong, chợt nghe Khế Nhạc rốt cục cũng kêu ra tiếng, vừa nhảy vừa hét nói: “Ta nói ta không muốn làm mối dục, các người lại càng muốn, hu hu. Trong lòng bàn tay mu bàn tay (ý là một bên là Tuấn Thúc và Tang Chi, một bên là công chúa Hòa Thường) đều là chủ nhân, trong lòng bàn tay mu bàn tay cũng đều đắc tội không thể đỡ nổi, ta sao có thể lại làm chuyện không hay ho như vậy, hu hu hu, Phụng Quân đại nhân, công chúa Tang Chi, nếu một ngày kia các người có thể cũng đừng trách ta a, công chúa Hòa Thường gần đây đến Bình Nhạc trấn trước là bắt hết Thất Thủy với Bích Nữ, còn bắt ta làm tù binh, còn gọi con thỏ tiểu tiên kẻ thù của các người đến làm Thổ thần, ta... ta cũng bị bắt buộc mà thôi!”

Tang Chi 囧 囧 tròn mắt nhìn, kỳ quái kêu lên: “Mẫu hậu?”

Vừa dứt lời, Tuấn Thúc cùng Tang Chi hai người liền nghe xa xa truyền đến âm thanh boong boong do áo giáp ma sát vào nhau, lập tức thấy công chúa Hòa Thường mang theo tinh binh tinh duệ của Thanh Khâu quốc hùng hổ tiến đến, ngón tay ngọc duỗi ra, phẫn nộ quát: “Đem nam nhân tùy ý đùa bỡn tình cảm nữ nhân, miệng đầy lời nói dối, lừa nữ nhi của ta bỏ trốn, vô liêm sỉ này trời ơi!”

Nói xong, Tang Chi đương trường đứng yên tại chỗ, hóa đá.

Luôn có một ngày, cha ta cùng mẫu hậu sẽ mang theo thiên binh thiên tướng đến Bình Nhạc trấn cứu ta, thay ta đánh đòn phụng hoàng xấu xa để trả mối thù ngày đó lừa gạt ta. Mong ước mà ngày xưa mỗi ngày Tang Chi đều thành kính cầu nguyện giờ rốt cục cũng thành hiện thực, nhưng giờ phút này, tiểu hồ ly một chút cũng... không vui.

Kỳ thật, mẫu hậu à, con hiện tại rất muốn gả cho nam nhân tùy ý đùa giỡn tình cảm nữ nhân, miệng đầy lời nói dối, lừa nữ nhi của người bỏ trốn, vô liêm sỉ này mà.....>O << Chương sauChương tiếp >>]]> Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Cứ như vậy, đôi vợ chồng son Tang Chi và Tuấn Thúc bị công chúa Họa Thường dùng dây thừng tiên trói lại, bị thiên binh thiên tướng thẳng đường áp giải đến Thanh Ngô cư.

Vừa đến Thanh Ngô cư, tiểu hồ ly nhìn thấy lão cha ngồi ngay ngắn ở đại sảnh, mi tâm cau lại, hai mắt trong như nước, hiển nhiên một bộ dạng phiền não muốn ăn thịt người. Mà đứng ở hai bên trái phải phụng trà hầu hạ chính là Thất Thủy và Bích Nữ. Công chúa Họa Thường áp giải hai người tiến vào xong cũng nhẹ nhàng bước lên phía trước, ngồi xuống bên cạnh Thiên Hồ Đế Quân. Khê Nhạc không dám chậm trễ, nhắm mắt theo đuôi ở phía sau. Nhưng lại không hề thấy bóng dáng của thổ tiểu tiên Chuôi Ngọc.

Tang Chi không hề tưởng tượng được tình thế là thế này, khoe miệng run rẩy, ngẩng đầu lại nhìn nhìn ba chữ to “Thanh Ngô cư” do phượng hoàng xấu xa đặt tên hiện ra rõ ràng ở trước cửa đại sảnh, mới chắc chắn đây không phải là Thanh Khâu quốc mà là hang ổ của phượng hoàng xấu xa. Chi là... Khụ khụ, là sào huyệt của phượng hoàng bị nhóm hồ ly chiếm lấy mà thôi.

Mặc dù không biết cha mẹ trong hồ lô rốt cuộc muốn làm cái gì, nhưng Tang Chi nữ nhi sắp gả đi ra ngoài này lòng rõ ràng là nghiêng về phía vị hôn phu tương lai. Xem xét phượng hoàng xấu xa vẫn bị trói chặt như trước, Tang Chi sợ rằng vết thương bị Yêu vương đánh trước đó không lâu của Tuấn Thúc sẽ tái phát, lúc này đây mới xấu hổ rập người trên đất nói:

“Mẫu hậu, cha! Hai người trói chúng con làm gì? Con, con... Ở đây còn có nhiều hạ nhân nhìn ngó như vậy, mẫu hậu chừa cho con một chút mặt mũi được không?”

Công chúa Họa Thường tà nghệ cười sảng giọng: “Sợ cái gì? Con ngày xưa nghịch ngợm, không ít lần bị cha phạt đánh, tại sao hiện giờ lại sợ thiên binh thiên tướng cười mình? Muốn dùng cái gì để giữ lại mặt mũi hôm nay?”

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong nháy mắt công chúa Họa Thường lại sai người giải dây thừng tiên trên người tiểu hồ ly, Thất Thủy thấy thế đứng yên không được, muốn tiến lên thay Phượng Quân nhà mình giải dây nhưng lại bị Bích Nữ lặng yên không một tiếng động giữ chặt lại. Bên này Tang Chi sau khi mở trói cũng quay đầu nhìn phượng hoàng xấu xa, lại bị người hầu ép lùi kéo trực tiếp đến cạnh Họa Thường.

Công chúa Họa Thường đã lâu không gặp được nữ nhi, nay thấy Tang Chi ngay tại trước mặt thì ánh mắt cũng trở nên nhu hòa nhiều hơn, nâng tay lên muốn sờ sờ đầu tiểu hồ ly. Tang Chi thuận thế liền làm nũng nhào vào trong lòng công chúa Họa Thường, nũng nịu kêu lên “Mẫu hậu”. Được nữ nhi hầu hạ dưới gối, trong đáy lòng công chúa Họa Thường vui vẻ đến nói không nên lời, nắm bàn tay nhỏ bé của Tang Chi đang muốn trò chuyện tâm sự, lại nghe một câu nói tiếp theo của tiểu hồ ly:

“Mẫu hậu, phượng hoàng xấu xa vẫn còn đang bị trói!”

Lời vừa dứt thì sắc mặt công chúa Họa Thường liền thay đổi. Quả nhiên nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, con gái này của mình giờ còn chưa gả đi mà cánh tay khuỷu tay đã muốn hướng về người bên ngoài rồi. Nghĩ vậy, công chúa Họa Thường đáy lòng nộ cười cũng thất lại, trên mặt vẫn nghiêm khắc như trước, giấu giếm nửa phần sắc mặt vui mừng.

Tang Chi thấy mẫu hậu ngăn người, càng ôm lấy đùi công chúa Họa Thường làm nũng nói: “Mẫu hậu ~ hai người có cái gì muốn hỏi, trước hết cởi trói đã. Trên người hần vẫn còn bị thương...”

“Tang Chi.” Nói chưa xong, Tuấn Thúc đã mở miệng đánh gãy lời Tang Chi, tiểu hồ ly quay đầu nhìn, thấy phượng hoàng xấu xa nhắm mắt lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói nữa. Áo gấm thêu, dáng vóc cao ngạo, hai tay bị trói, nhưng Tuấn Thúc cũng không có nửa điểm bốn cột khó khăn gì, mái tóc đen nhánh bóng mượt hoàn toàn không giống như người bị bắt.

Tuấn Thúc hé miệng cười, nhìn Thiên Hồ Đế Quân và công chúa Họa Thường thì lễ rồi mới cất cao giọng nói: “Đế quân, ngày đó ngài với văn bối nói chuyện ở Long Cốc, đã ước hẹn hôm nay đến Bình Nhạc trần đình hôn, tại sao ngược lại biến thành bị trói gô vậy?”

Oành!

Tiếng nói vừa dứt, Tang Dục liền mạnh tay vỗ bàn một chương, lực chương quá mạnh khiến cho cái bàn gãy tan nát, Tang Dục chỉ vào Tuấn Thúc nói: “Ngươi lừa nữ nhi của ta, giờ này còn muốn lừa bốn vương, không đời nào!”

Nghe vậy, phượng hoàng xấu xa chuyển mắt, cuối cùng đưa mắt nhìn thẳng vào Khê Nhạc đang đứng ở góc tường. Khê Nhạc thấy thế vội ngẩng mặt nhìn trời, bàn tay bắt vào nhau ý như nói “Tôi cái gì cũng không biết, hết thảy đều là mây bay”. Cười nhạo một tiếng, Tuấn Thúc đang muốn mở miệng nói, tiểu hồ ly đã kích động bỏ nhào vào trước mặt Tang Dục.

“Cha, phượng hoàng xấu xa đúng là lúc trước có lừa con làm Thổ thần, nhưng mà hần cũng bị báo ứng, con làm cái gì cũng không xong, còn gây ra vạ đại họa. Ai nha, dù sao nói đi nói lại mấy cái đó đều không quan trọng...”

“Không quan trọng?” Tang Dục híp mắt lại, ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn nữ nhi nói, “Sửa chữa lung tung mệnh số của người khác, ký hạ khế huyết cả đời, thậm chí còn lừa gạt con thổ tiểu tiên đi làm gian phi... tất cả những chuyện này đều không quan trọng?”

Tang Chi nghe vậy ngẹn ngẹn, theo bản năng lùi vài bước về phía sau, Thiên Hồ Đế Quân bị nữ nhi chọc cho tức giận đến đỉnh đầu đã bốc hơi nước, từng bước ép sát nói: “Tất cả những việc đó đều không quan trọng, vậy người đầu tiên là cự hôn, sau đó truyền ra tin người mang thai với Tuấn Thúc, ta đáp ứng hôn sự của các người, Thân Long đại nhân cũng rộng lượng bỏ qua việc này, người lại cùng Ly Vẫn bỏ trốn, bây giờ lại cùng thẳng noch

Phượng tộc tay trong tay trở về, có quan trọng hay không?!”

Nhìn thấy vẻ mặt của lão cha, Tang Chi đã muốn nghĩ tới bốn chữ “số kiếp đào hoa” (nguyên bản là Thủy Dương hoa, có nghĩa là “lãng nhãng, đào hoa”), hô hấp nghẹn lại, lại có dự cảm không tốt muốn trốn phía sau mẫu hậu, lại bị lão cha nhanh chóng một bước bắt lấy móng vuốt chất vấn: “Được, những việc đó đều không quan trọng. Vì phụ hồi ngươi, ngươi còn có việc gì giấu giếm ta?”

Nghe lời này, trong bụng Tang Chi lộp bộp như đánh lô tô, nhớ tới lúc nàng ở Long cốc, phượng hoàng xấu xa nhờ vào hiệu quả của thuốc làm cho nàng có được hi mạch, nhưng bây giờ tình thế cấp bách bối rối, chạy đi đâu tìm hi mạch đây? Làm sao bây giờ? Mất thấy việc mang thai cũng sắp bị lộ tẩy, Tang Chi cả kinh chân tay luống cuống, “Cha, con ——”

“Thiên Hồ Đế Quân nói có lý, nhưng vẫn bối không hề lừa gạt Tang Chi và ngài nửa phần.” Tuấn Thúc tiếp ngay sau lời tiểu hồ ly nhanh miệng ngăn lời nàng lại, nhưn mảy chính nghĩa nói nhỏ: “Văn bối cùng Tang Chi, là thật tâm.”

Tang Chi cắn răng, sắc mặt xanh dần. Phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng xấu xa, tới thế này rồi mà còn giả bộ bình tĩnh, thật tâm? Tâm ở đâu mà thật chứ! Như thế này mẫu hậu một khi tìm được người bắt mạch đương nhiên sẽ biết rõ mọi chuyện. Bên này Tang Chi gian nan khó thở, lại nghe Tuấn Thúc buồn bã nói: “Điểm này, công chúa Họa Thường không phải mới vừa rồi đã kiểm chứng qua sao?”

Nghe xong lời này, Tang Chi ngẩn ra, nhìn thẳng công chúa Họa Thường một cách kỳ quái, “Có ý gì chứ?”

Bên này công chúa Họa Thường im lặng vuốt cằm, kéo Tang Chi từ trong tay tướng công qua, mở miệng nói: “Thật là có mạch tượng đã mang thai.”

Tiểu hồ ly nghe vậy hít một hơi sâu, cả kinh nói: “Mẫu hậu, mọi người rốt cuộc đang nói cái gì?” Bên này, vẻ mặt phượng hoàng xấu xa lại không gọn một chút sợ hãi, khóe miệng hơi hơi gợn lên, đây về tiểu nhân đắc ý.

Thì ra, ngày đó Thiên Hồ Đế Quân cùng phượng hoàng xấu xa chia tay mỗi người đi một ngã, Thiên Hồ Đế Quân vừa trở về Thanh Khâu quốc liền đem chuyện tình của nữ nhi nói ra, công chúa Họa Thường liền cảm thấy kỳ quái. Vợ chồng hai người cố ý trước tiên tới Bình Nhạc trấn, sau khi hết chèn ép rồi lại mua chuộc, đám người Bích Nữ Thất Thủy bị bắt thập phần dễ bảo, hơn nữa từ mồm rộng của Khế Nhạc cùng nhau kết hợp lại, thì đại khái hai vợ chồng bà cũng đã biết được khoảng bảy tám phần chuyện gà bay chó sủa trong thời gian nữ nhi ở Bình Nhạc trấn này.

Nhưng vì để bảo đảm Tuấn Thúc quả thật là thật tâm với nữ nhi, do vậy công chúa Họa Thường mới dùng kế bắt giữ hai người lại, việc đóng vai phản diện ra oai phủ đầu lần này đương nhiên là vì hạnh phúc nữ nhi sau này. Vừa rồi công chúa Họa Thường nhờ vào hành động làm nũng quá mức của Tang Chi, âm thầm đưa cổ tay chuẩn đoán mạch, nhưng quả thật là hi mạch.

Tang Chi nghe xong chân tướng lại im lặng, mờ ám liếc mắt xem xét Tuấn Thúc một cái, liền như có ánh chớp lóe lên hiểu ra, dù gì thì hai người cũng đã giao chiến hơn mười mấy lần hợp hợp tan tan rồi mà. Tang Chi cắn cắn cánh môi, trong lòng thầm nghĩ: Hèn gì khi này vừa thấy con thỏ tiểu tiên, phượng hoàng xấu xa liền lặng lẽ nắm lấy tay nàng, sợ là khi đó hẳn đã có phòng bị sẵn, lại dùng biện pháp gì đó làm phép cho nàng.

Họa Thường giúp đỡ nữ nhi nói, “Nói như vậy, con cùng tiểu tử này quả thực thành chuyện tốt?”

“Con... Con...” Tang Chi lắp bắp, đối với câu hỏi thẳng thắn như vậy của mẫu hậu nhất thời không biết trả lời như thế nào, bản thân đang lúng túng thì đã thấy Họa Thường bỗng nhiên cười lạnh ra tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn Tuấn Thúc nói: “Có điều, đôi khi bắt mạch cũng có sai lầm, vẫn là nên cẩn thận kiểm tra một chút cho thỏa đáng!”

Dứt lời, liền vẫy tay đưa tới hai nô tì, Tang Chi còn chưa kịp hiểu được sao lại thế này thì đã bị hai nô tì lôi kéo vào bên trong buồng. Tuấn Thúc thấy thế đôi mắt lóe lên, nhưng đã quá muộn. Một lúc sau, một nô tì đi ra ngoài, khom người nói với công chúa Họa Thường: “Vương hậu minh giám, công chúa thân vẫn còn trong sạch.” (mình nghĩ cái này chắc là Họa Thường cho người kiểm tra thân thể, giống như là xác định có phải xử nữ khi tuyển vào trong cung vậy đó!)

Tuấn Thúc chỉ cảm thấy trong lòng vang lên một âm thanh lộp bộp, ngàn tính vạn tính lại không tính được một chiêu này. Thoáng chốc, công chúa Họa Thường cười to nói: “Xin hỏi Phượng Quân đại nhân, nữ nhi của ta vẫn hoàn bích (còn nguyên trong sạch), ngươi làm cho nàng có thai như thế nào?”

....

Sau đó thì sao? Sau đó còn có thể nói cái gì? Gìung càng già càng cay, phượng hoàng xấu xa té đầu ngay trước khi việc sắp sửa thành, tiểu hồ ly vì vậy lại bị trời bắt trở về Thanh Khâu quốc. Vốn tưởng rằng hôn sự không còn hy vọng gì nữa, bây giờ thêm muốn nhìn đồng đồ cưới rục rờ muôn màu trước mắt, Tang Chi có chút buồn bực.

Tang Chi liú lười, “Mẫu hậu và phụ thân rốt cuộc có ý tứ gì? Lúc thì muốn bắt con lại, lúc thì lại muốn gả con đi, hai người đừng đùa giỡn con nữa!”

Công chúa Họa Thường thấy thế, lắc lắc đầu, đặt chén trà xuống lấy tay ngoắc ngoắc nữ nhi, đợi đến khi Tang Chi đến gần mới nhẹ giọng nói: “Con có từng nghe qua phong tục gả nữ nhi của Thanh Khâu quốc hay chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Thanh Khâu quốc có rất nhiều phong tục, tập tục gả nữ nhi cũng rất mạnh mẽ.

Nơi này dân chúng rất tin vào tín ngưỡng, cho rằng chỉ có nam nhân anh dũng hơn người, mười phần kiên quyết mới có thể có năng lực bảo vệ vợ con, chỉ có sức chiến đấu thật mạnh mẽ mới có tư cách thành gia lập nghiệp.

Mấy ngàn năm nay, Thanh Khâu quốc hình thành một tập tục gọi là “Đoạt thân”. Đoạt thân, chữ sao ý vậy, chính là đem nữ hài tử âu yếm của mình đoạt lấy mang về nhà làm vợ. Nhưng nhà mẹ đẻ của nữ hài tử cũng không hề ngồi không, một tháng trước khi hôn lễ bắt đầu, toàn bộ nam nhân gia đình tân nương tử sẽ ngày đêm cực khổ luyện tập thể hình, thay đổi luân phiên canh giữ khuê phòng tân nương một giây cũng không rời, chỉ là đợi đến khi chú rể đến cướp cô dâu thì chứng tỏ thực lực của nhà mình.

Nếu chú rể có bản lĩnh, thì trong vòng một tháng có thể đánh bại những người bảo vệ đó, nhào đúng vào trong phòng tân nương, được sự cho phép của nàng, mới có thể “cướp” tân nương trở về làm vợ. Nhưng nếu trong vòng một tháng, chú rể không xuất hiện đúng kỳ hạn, hôn lễ sẽ tự động hủy bỏ.

Tang Chi nghe xong câu chuyện này bèn há hốc mồm, “Ý của mẫu hậu là... muốn phượng hoàng xấu xa đến cướp con?”

Công chúa Hòa Thường im lặng gật đầu, đáng thương nhất trên thiên hạ chính là tấm lòng của cha mẹ, mặc dù ngày ấy ở Bình Nhạc trần hùng hổ chạm mặt cùng Tuấn Thúc, nhưng tâm sự của nữ nhi sao bà lại có thể không biết? Và làm sao có thể chia rẽ đôi tình nhân nhỏ bé này? Nhưng Tang Chi làm vậy như thế, chẳng những cự hôn mà còn giả bộ mang thai, Hòa Thường sợ là nữ nhi khi gả đến Phượng tộc sẽ bị nhà chồng khinh thường, do đó mới bảo tướng công đến Bình Nhạc sớm mấy ngày, chuẩn bị một phen, chẳng qua là muốn thị uy phù đầu một chút đối với con rể tương lai, để cho hắn phải đối đãi thật tốt với nữ nhi của mình.

Công chúa Hòa Thường hít một hơi thật sâu, kéo tay nữ nhi ân cần dạy bảo: “Chi Nhi, con đã sắp gả cho người ta có nghĩa con đã trở thành người lớn rồi, sau này nhất định không thể tiếp tục tùy hứng, nghe rõ không?”

Tang Chi nghe vậy, bĩu môi, tâm tình vui sướng vì được ân chuẩn (bề trên đồng ý) hôn sự còn chưa kịp cảm nhận, trong đầu linh quang lại chợt lóe lên tình cảnh bi thảm trước đây, nói: “Nhưng mẫu hậu à, hình như ngày đó mẫu hậu dẫn con trở về từ Bình Nhạc trần, hình như người chưa có nói cho phượng hoàng xấu xa biết rằng hắn phải tới cướp cô dâu.”

Công chúa Hòa Thường nhướn mày, giọng lạnh đi ba phần: “Nực cười! Con có bao giờ nghe qua cha mẹ cầu xin la hét người khác đến cướp con gái nhà mình không?” Cướp cô dâu chính là cướp cô dâu, đương nhiên điểm quý giá ở đây chính là phải do nhà trai chủ động “Cướp”, Hòa Thường nhọc lòng, đem con thô tiểu tiên làm Thổ thần, lại mua chuộc Bích Nữ cùng Thất Thủy, không phải là vì muốn tạo uy tín tương lai cho nữ nhi đó sao, làm sao lại có thể cầu Tuấn Thúc đến cướp cô dâu đây?

Lời này tự nhiên vừa hợp lý hợp tình, nhưng theo ý Tang Chi thì lại như không thể thực hiện được. Tiểu hồ ly đưa ngón tay tính đi tính lại, dậm chân nói: “Nhưng mẫu hậu à, chúng ta trở về đã hơn nửa tháng rồi. Có thể nào, có thể nào...”

Tang Chi nói chưa xong, đã bị một câu của Hòa Thường chặn đứng, “Chi Nhi, nếu nam nhân này ngay cả vấn đề nhỏ như vậy mà cũng nghĩ không ra và không làm được trong vòng một tháng, thì hôn nhân này đương nhiên cũng không đáng giá để thực hiện.” Ngụ ý, kỳ thật chính là muốn kiểm tra EQ cộng với IQ trước khi kết hôn, nếu con rể tương lai không vượt qua được, đương nhiên tiểu công chúa Tang Chi cũng không thể gả được.

Nghe xong lời này, Tang Chi vẻ mặt kiên quyết, “Nhưng mà mẫu hậu, không công bằng! Phượng hoàng xấu xa lúc trước bị thương, cho dù hắn đến đây thì làm sao có thể đánh thắng được nhóm thúc thúc bá bá? Bằng không... Bằng không tùy tiện đi, đúng! Tùy tiện bỏ hoạt động cướp cô dâu —— “

Tiểu hồ ly ôm đầu mẫu thân vừa khóc vừa năn nỉ, chỉ sợ tướng công tương lai không đến cướp mình được, không khí đang vô cùng náo nhiệt, chợt nghe từ nữ Tiểu Quyên tiến đến bẩm báo: “Vương hậu, công chúa.”

Thấy từ nửa thân cận Tiểu Quyên đến, mẹ con hai người đều im lặng không nhúc nhích, vài giây sau Tang Chi mới phản ứng nói: “Có phải phượng hoàng xấu xa đến đây hay không? Người nhanh đi nói cho nhóm thúc thúc bá bá, tùy tiện đánh nhẹ vài chiêu là được rồi, thời gian vừa rồi nội lực của hắn mới bị tổn hại!”

Nữ quyền trong phòng thấy công chúa vừa tức lại vừa vội đến dậm chân, một bộ dạng “hận không gả nhanh được” đáng yêu quá nên không nhịn được che miệng cười trộm, Tiểu Quyên cười đến nổi ruột muốn thắt lại, mới bẩm báo nói: “Công chúa hiểu lầm, phò mã tương lai chưa có tới. Ở bên ngoài là một linh hồ tuyết trắng đến đây, tự xưng là Lai Thước, la hét muốn tìm tỷ tỷ.”

————ta là đường phân cách có chuyển biến ($\geq \vee \leq$)o————

Bên trong điện, Tang Chi chống má có phần buồn bực nhìn chằm chằm Lai Thước đang mỗi tay cầm một miếng điểm tâm, miệng đầy thức ăn.

Trước khi nàng trở về Bình Nhạc trần, Yêu vương đã đem đệ đệ bảo bối phó thác cho đôi vợ chồng son Tuấn Thúc, nhưng khi gần đến biên giới Bình Nhạc trần, Tuấn Thúc lại đem Lai Thước ở tại thôn trấn gần đó, nói là sau khi dàn xếp thật tốt ở Bình Nhạc trần mới đến đón hắn trở về. Phượng hoàng xấu xa luôn luôn nham hiểm, lúc đó Tang Chi chỉ nghĩ là Tuấn Thúc đã biết rõ kế hoạch của Yêu vương nên đem Lai Thước đặt ở thôn trấn gần đó để dương đông kích tây, tránh bị kẻ địch phát hiện.

Nhưng đến khi hai người đều bị Thiên Hồ Đế Quân bắt lấy, tiểu hồ ly mới nhận ra —— Không thèm đếm xỉa đến Lai Thước, còn có tác dụng khác. Giờ phút này, chờ trái chờ phải mà ngay cả thân ảnh của phượng hoàng xấu xa cũng không thấy, Lai Thước lại như thế nào đúng lúc xuất hiện, có phải chẳng

là...

Tang Chi hơi nhủu mũi, sau khi nhìn bốn phía chung quanh xác định không người, mới nói nhỏ: “Lai Thước, người nói cho tỷ tỷ nghe, có phải Tuấn Thúc ca ca phải người tới hay không?”

Lai Thước đang vui vẻ cắn củ cải, nghe xong lời nói thần thần bí bí của Tang Chi, chớp chớp con mắt đen như mực, chu miệng, kêu “Oa” lên khốc thành tiếng. Tiểu hồ ly thấy thế trở tay không kịp, sợ sẽ náo động khiến nhóm cung nga chạy tới liền nhanh chóng chạy đến khuyên dỗ, hơn nửa ngày Lai Thước cắn xong điểm tâm mới dứt quãng nghẹn ngào nói:

“Tuấn Thúc... Tuấn Thúc ca ca thật xấu, đem Lai Thước đặt ở thôn trấn gần đó, không có người chơi với ta... Ô ô.”

Nghe xong lời này, tiểu hồ ly trong lòng chợt kinh hoàng, chẳng lẽ Lai Thước tự mình tìm đến Thanh Khâu quốc, không phải do phượng hoàng xấu xa gọi tới? Tang Chi vừa suy nghĩ vừa lâm bảm: “Cũng không đúng a, Lai Thước làm sao mà biết ta ở Thanh Khâu quốc? Và làm sao biết đường?”

Dứt lời, Lai Thước mồm chứa điểm tâm lúng búng không rõ lời: “Là Bích Nữ tỷ tỷ nói cho ta biết.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, trong lòng vui mừng. Lại sau một phen chất vấn, mới moi từng mảnh nhỏ trong miệng Lai Thước ra ráp lại tình huống đại khái như sau: Thì ra, Tang Chi và Tuấn Thúc đưa Lai Thước đến thôn trấn đó không quá hai ngày, tiểu tử kia liền không chịu nổi cô đơn tịch mịch bèn chạy về Bình Nhạc trấn tìm tỷ tỷ. Nhưng không như nó mong muốn, tỷ tỷ không tìm được, ngược lại lại thấy một tân Thổ thần hung dữ.

Con thỏ tiểu tiên nhìn Lai Thước thế nào cũng không vừa mắt, đối với “tỷ tỷ” trong miệng Lai Thước lại hận thấu xương, kết quả là dọa Lai Thước đến ngay cả mặt Tuấn Thúc cũng chưa nhìn thấy đã nhanh chóng bỏ chạy đến Thanh Khâu quốc này.

Tang Chi nghĩ đến Chuối Ngọc giờ phút này đang tác oai tác quái ở Bình Nhạc trấn, tức giận mà không có chỗ phát tiết, ảo não nói: “Nàng ta không cho người gặp phượng hoàng xấu xa, người làm sao lại tìm được Bích Nữ tỷ tỷ?”

Lai Thước nói, “Bích Nữ tỷ tỷ nói Tuấn Thúc ca ca bị trọng thương thật nặng, phải ở trong sơn động bế quan tu luyện. Ta vốn cũng muốn tìm Tuấn Thúc ca ca để cùng nhau đến tìm tỷ tỷ, nhưng mà con thỏ tiểu tiên không cho ta tới gần sơn động. Ô ô, sau đó ta lại đi tìm Bích Nữ tỷ tỷ, Bích Nữ tỷ tỷ chỉ cho ta đường đến Thanh Khâu quốc.”

“Còn nữa, con thỏ tiểu tiên đó thật sự hung dữ nha, ta còn thấy nàng mang Thất Thủy, nhéo lỗ tai Khế Nhạc.”

.....

Nghe vậy, đáy lòng Tang Chi nhin không được vang lên âm thanh tức giận lộp bộp. Nói như vậy, chân trước nàng vừa rời khỏi thì phía sau lưng Chuối Ngọc liền hoàn toàn chiếm lấy Bình Nhạc trấn? Khi dễ cấp dưới của mình, lấy lòng vị hôn phu tương lai của nàng, điều làm cho người ta lo lắng nhất là, phượng hoàng xấu xa bị thương rất nặng còn đang ở trong sơn động bế quan tu luyện?

Tiểu hồ ly nghĩ nghĩ, nhin không được đứng dậy ngóng nhìn ngoài cửa sổ, “Phượng hoàng xấu xa, người trăm ngàn lần đừng có việc gì nha.” Ta còn âm thầm trông đợi, trông ngóng người tới cướp ta.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Phải nói, Tang Chi tâm tâm niệm niệm ngóng trông phượng hoàng xấu xa đến cướp cô dâu, nhưng đã qua mười ngày lại không hề có một tin tức gì. Tiểu hồ ly đếm trên đầu ngón tay tính đi tính lại, mắt thấy kỳ hạn cuối tháng cướp cô dâu ngày càng đến gần, ước muốn gả đi... cũng càng ngày càng mãnh liệt. Chỉ là Bình Nhạc trấn vẫn bình tĩnh như nước, một chút tin tức cũng không có.

Dần dần, công chúa Họa Thường và Thiên Hồ Đế Quân cũng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Vốn dĩ Họa Thường làm nhiều việc như vậy là muốn giúp cho nữ nhi có chút thể diện trước khi cưới vào cửa, kỳ thật ở sau lưng đã thông báo cho họ hàng thân thích, tiệc cưới cần chuẩn bị cái gì thì cũng đã chuẩn bị xong, thậm chí ngay cả Ngọc đế và Vương mẫu ở trên Thiên cung xa xôi cũng đã nhận được thiệp cưới của vợ chồng hai người, chuẩn bị tiền đến chúc mừng.

Mà Phượng thần Đào Sâu Uyên bên kia cũng là người thức thời, vừa nghe thấy tiểu nhi tử quấy rầy đám hỏi hai tộc Long Hồ, liền trước khi bị Tang Dục đến khởi binh vẫn vội đã sớm chuẩn bị lễ vật đưa đến Thanh Khâu quốc, cho thấy thái độ cùng lập trường của mình, làm cho vợ chồng Thiên Hồ Đế Quân á khẩu không trả lời được.

Hết thấy mọi việc đều đã đầy đủ hết, chỉ còn thiếu gió đông (ý là thiếu thời cơ thích hợp, thiếu hành động “cướp” dâu của Tuấn Thúc). Công chúa Họa

Thường làm cầu kiều (cầu gỗ) cao như vậy, vì nữ nhi mà phải đối phó với hồ tộc, lại phải trối người, lại phải chia rẽ một đôi tiểu tình lữ, cuối cùng còn phải tạo ra một tập tục cướp cô dâu. Vốn chỉ hy vọng sẽ có bậc thang để leo xuống (ý là nâng cao giá / làm cao nhưng vẫn có người bắc thang, có người thuận theo), cũng không ngờ bậc thang không có, ngược lại cầu kiều còn muốn vượt khỏi đầu, gần đến giờ cuối cùng của kỳ hạn rồi mà vị Phụng Quân đại nhân này vẫn không hề xuất hiện.

Nhóm hồ tộc trẻ tuổi vốn đang xoa tay muốn cùng Tuấn Thúc đánh một trận thật lớn để đánh giá cũng không còn một chút khí thế, mỗi ngày đều mệt mỏi trông coi ở trước cửa Tang Chi, dần dần, ngay cả uống rượu bài bạc cũng bắt đầu xuất hiện. Thiên Hồ Đế Quân liền phái người đi điều tra, ngày lại qua ngày, tin tức truyền đến từ Bình Nhạc trấn càng làm cho người ta cảm thấy thật nóng giận.

Hôm nay không thấy Phụng Quân đại nhân xuất hiện.

Hôm nay chỉ thấy tiên đồng Thất Thủy lên núi Thúy Bình hái một ít thảo dược.

Hôm nay vẫn như trước không tìm được Phụng Quân đại nhân đang ở đâu, cái gọi là bị thương nặng bề quan tu luyện cũng không tra kỹ được.

Hôm nay con thỏ tiểu tiên bỗng nhiên giận dữ, lại làm đổ nồi hầm thuốc của Thất Thủy.

Hôm nay...

Hôm nay...

Thiên Hồ Đế Quân tức giận đến nổi vỗ án nhảy dựng lên, chửi rằng Phụng tộc vô sỉ, nữ nhi không lấy chồng như thế cũng được. Nhưng tiểu hồ ly Tang Chi... hiển nhiên là không nghĩ như vậy. Gần tới ngày thứ hai đêm ngược của kỳ hạn, đêm nay, tiểu công chúa Tang Chi đột nhiên kêu đau bụng, thị vệ hồ tộc canh gác đi vào trong xem xét, còn chưa kịp phát ra tiếng gì, đã bị tỷ nữ Tiểu Quyên cùng với Tang Chi đánh đến té xỉu.

Tang Chi cười trộm, nhanh chóng biến thành hình dáng thị vệ, nhìn Tiểu Quyên đang đứng bên cạnh vỗ tay trầm trồ khen ngợi: “Công chúa thật là lợi hại!”

Tang Chi nghe rằng, “Đó là tự nhiên!” Khi ở Bình Nhạc trấn, mỗi ngày nếu không phải bị phụng hoàng xấu xa bắt nạt thì cũng là bị buộc làm việc công của Thổ thần, pháp thuật này thật sự không tiến bộ cũng khó. Cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, đại khái chính là đạo lý này chăng?

Nghĩ đến phụng hoàng xấu xa, đáy lòng Tang Chi không nhịn được rung động, nhất định phải trở về Bình Nhạc trấn tự mình nhìn thấy mới có thể an tâm. Suy nghĩ xong, Tang Chi đá đá thị vệ im lặng như xác chết ở trên bàn nói: “Tiểu Quyên, người giúp ta canh gác ở chỗ này, cũng giúp ta trông chừng Lai Thuộc, ta trở về Bình Nhạc trấn xem xét.”

Tiểu Quyên gật đầu, “Công chúa cứ yên tâm.”

Dứt lời, Tang Chi quả thực nghênh ngang đi ra khỏi cửa, đang do dự có nên ra ngoài không, chợt nghe có người quát: “Người làm cái gì ở đây?”

Tiểu hồ ly trong lòng hoảng sợ, nhìn lại hóa ra là thủ lĩnh thị vệ, vội nhanh chóng đổi thành bộ dáng cột nhà nói: “Vừa rồi công chúa ở bên trong khóc nháo, ta vào trong xem xét một chút.”

Thủ lĩnh thị vệ nghe vậy đưa mắt xem xét khuê phòng công chúa, nghe bên trong không có một chút động tĩnh mới ho khan răn dạy cấp dưới: “Không có việc gì thì không cần đến đây, nhiều nhất là hai ngày nữa huynh đệ các người có thể về nhà...” Nói chưa xong, thủ lĩnh bỗng nhiên im tiếng, mắt mở to trừng thẳng nhìn Tang Chi.

Tiểu hồ ly nghĩ thân phận mình bị bại lộ, mắt cũng mở to nhìn thẳng thủ lĩnh thị vệ, đang muốn mở miệng đã thấy đôi phụng xoay người lật lại, ngã một cái xuống đất. Tang Chi chớp chớp mắt, vừa quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh trăng hiền dịu là ông tay áo màu xanh, nhiễm một tầng sương bạc phát ra ánh sáng mờ ảo, vô cùng thánh khiết. Tóc vẫn buộc chặt gọn gàng như trước, nhưng giống như phối hợp với không khí lạnh giá đêm nay, hần lại chọn Ngọc Quyết trầm yêu thích nhất, có vẻ cả người càng toát ra hăng hái.

Rõ ràng vẫn ăn mặc giống như ngày thường, rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, vẻ mặt cũng như vậy, nhưng thật sự đã lâu không nhìn thấy, lại một ngày không thấy như cách tam thu (*) (= Ba năm), giờ này phút này, Tang Chi nhìn thấy phụng hoàng xấu xa cười như không cười liếc mắt nhìn mình, chỉ cảm thấy tim đập như muốn nổ lớn, thiên ngôn vạn ngữ dưới đáy lòng lại không biết phải nói lên từ đâu.

Mặt Tiểu hồ ly hơi hơi phồng hồng, xấu hổ cúi đầu chọc ngón tay, đang chờ phụng hoàng xấu xa mở miệng nói chuyện, nói “Ta nhớ nàng” “Ta đến cướp nàng” “Rốt cục cũng nhìn thấy nàng” đều được, chỉ cần từ miệng hắn nói ra đều tốt. Tang Chi hơi hơi cong môi, đáy lòng nhu tình mật ý, lắng tai lắng nghe, đã nghe Tuấn Thúc nói:

“Người muốn tự mình ngã xuống hay cần ta động thủ?”

(๐๐)? Tươi cười cứng đờ, Tang Chi mờ mịt ngẩng đầu, đây là tình huống quái quỷ gì?? Chẳng lẽ phụng hoàng xấu xa nghĩ... Đẩy ngã nàng? Ồ, ở trong này?

“Người, người...” Tang Chi mặt đỏ bừng, chỉ vào Tuấn Thúc dậm chân nói: “Đáng ghét đáng ghét!” Tuy rằng hai người bọn họ sẽ lập tức thành thân, nhưng lại nói những lời trắng trợn như vậy, tiểu hồ ly thật sự khó có thể tiếp nhận được. Mà Tuấn Thúc ở bên này, nhìn đến tình cảnh cũng là ——

Một thị vệ lưng to như vai gấu, bộ dạng hung tợn nhìn thấy lão đại nhà mình bị hần xử lý xong, ngẩng đầu vừa thấy bộ dáng của hần thì vẻ mặt lại chỉ còn

kinh ngạc cùng... mừng rỡ? Dưới đáy mắt lại vừa che kín háo sắc cùng với mê luyến, tuy rằng dung mạo Tuấn Thúc thường đưa tới sự ái mộ của nhóm tiên nga yêu nữ, nhưng bị một thị vệ hồ tộc nhìn trộm như vậy, Tuấn Thúc vẫn là cảm thấy có phần hoảng hốt như bị sét đánh. ^o^/

Lười nói lời vô nghĩa nên trực tiếp hỏi ý muốn tự mình giả bộ bất tỉnh rồi ngã xuống, hay vẫn là buộc hẳn động thủ, nhưng hồ nam háo sắc này nghe vậy lại giật mình, đáng về thể mà lại giống như tiểu nữ nhi thẹn thùng đưa hai tay ôm mặt xấu hổ, kêu lên một cái thẹn thùng “Đáng ghét”. Cho dù phượng hoàng xấu xa có bình tĩnh như núi thái sơn đến đâu thì khi đối mặt với tình huống này cũng thật là cảm thấy có điểm... ghê tởm. Tiểu hồ ly tâm tình còn chưa kịp vui sướng đã bị đánh cho hồn phách lên mây, phượng hoàng xấu xa rõ ràng khoát tay, đem tên ẻo là này đánh ngã xuống đất một cái, lại không hề phát ra một tiếng động. [=)))]

Tuấn Thúc nhú mảy, mắt hơi liếc nhìn đèn đuốc sáng trưng ở phòng xa xa kia, cân nhắc theo tính tình Tang Chi, nếu nghe thấy động tĩnh bên ngoài đã sớm đi ra, tại sao lại yên lặng không một tiếng động? Đừng nói là có gian trá nha? Còn đang suy nghĩ, Tuấn Thúc chợt nghe phía sau truyền đến giọng quát lớn đầy hưng phấn: “Tiểu nhi Phượng hoàng, người rốt cục cũng đến đây!”

Tuấn Thúc quay đầu lại, chỉ thấy nam tử áo đen đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào hắn, phía sau còn có năm ba thị vệ đi theo, xem dáng người liền biết trong đó toàn là cao thủ. Nam tử đồ đen nhẹ răng cười to, rút bảo kiếm trong tay ra đề lên người, “Thế nào, còn nhớ ta chứ?”

Nghe xong lời này, trong lòng Tuấn Thúc hơi nổi nóng, nhớ rõ, đương nhiên nhớ rõ. Người này chính là biểu ca của Tang Chi —— Tang Quyết. Tang Quyết và Tang Chi có chung một cái bệnh, đó là đối với pháp thuật tu tiên cái gì cũng không biết, nhưng đối với việc bắt gà thì thôi rồi... Không biết trời sinh có thù oán như thế nào, Tang Chi và Tang Quyết vô cùng khinh bỉ bộ tộc Phượng hoàng, thấy bọn họ chỉ là một dạng gà tiến hóa mà thôi, trời sinh ra là để bị hồ ly bắt nạt.

Năm đó Tang Chi tuổi nhỏ, miệng vết thương tuy rằng cũng từ từ lành lại, nhưng đối với Tang Quyết này thì không hề giống thế. Trước kia ngẫu nhiên gặp mặt ở Thiên cung, vị Thế tử này luôn muốn cùng phượng hoàng xấu xa đấu một trận người sống ta chết. Nếu là giống như bình thường, đối với khiêu chiến của Tang Quyết hôm nay, Tuấn Thúc tự nhiên sẽ không để vào mắt.

Nhưng trước mắt...

Tuấn Thúc hí mắt lại, âm thầm vỗ vỗ thương thế chưa lành ở ngực. Kỳ thật đợi đến giờ này ngày này mới đến cướp cô dâu cũng không phải thật sự là do thương thế quá nặng, ở sơn động tu dưỡng. Mà là Tuấn Thúc hiểu được, nếu thân thể của hắn còn chưa hồi phục hoàn toàn thì không thể ứng phó được nhiều thị vệ như vậy. Không những thế Minh Tao ca ca vào thời điểm như thế này lại không ở bên cạnh, ngay cả một người thể thân cũng không có (‘Lời tác giả’ Meo Meo: Ca ca đáng thương, người mới có một điểm tác dụng như vậy thôi ٩ (̄ _ ̄) ۶).

Do vậy Tuấn Thúc mới phải sử dụng kế, có ý truyền ra tin tức hắn ở sơn động dưỡng thương làm cho Họa Thường nóng vội, kết hợp với mười ngày không đi ra ngoài, đợi cho mọi người không còn kiên nhẫn, bọn thị vệ cũng “Một đến, hai giảm, ba đi” mới khoan thai đến sau. (Quá thâm)

Kể từ đó, toàn bộ Thanh Khâu quốc có thể nói là vui mừng khôn xiết, vợ chồng Thiên Hồ Đế Quân nghe nói Tuấn Thúc đã ẩn vào Thanh Khâu quốc, nhưng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt bỏ qua, bọn thị vệ đánh đánh cười cười so chiều như phù bụi, phượng hoàng xấu xa tiến đến phía trước khuê phòng dễ như trở bàn tay. Vốn tưởng rằng đại công cáo thành, nhưng gặp Tang Quyết ở trước cửa này lại lập tức thay đổi.

Đứa nhỏ này tâm nhãn thực dễ thấy, làm gì quan tâm đến cái gì gọi là hôn sự của muội muội, thật vất vả mới có cơ hội cùng Tuấn Thúc thử sức, chỉ hận không thể đến chết cũng muốn báo thù. Nếu như bình thường, khi phượng hoàng xấu xa tâm tình tốt, cũng có thể sẽ cùng hắn vầy vầy móng vuốt, nhưng trước mắt Tuấn Thúc lại không có tâm tư kia, nếu như đêm nay rơi vào trong tay tiểu tử này, không cướp được tiểu hồ ly kia mới thật sự là chuyện phức tạp.

Bên này Tang Quyết thấy Tuấn Thúc không nhúc nhích gì nên nghĩ rằng mình bị khinh thường, cuối cùng không chịu nổi bèn nhảy qua, mặc dù đao kiếm cùng với động tác không được linh hoạt lắm nhưng vẫn buộc được Tuấn Thúc lui về phía sau vài bước. Trong lúc nhất thời hai người, một người thì chỉ đề ý đánh thẳng tấn công về phía trước, còn một người thì chỉ liên tục tránh lui về phía sau, cho dù đánh cho hoa rơi nước chảy cũng không phân rõ thắng hay bại.

Phượng hoàng xấu xa lắc mình ra phía sau, lại chợt thấy bước chân khó khăn, biết vừa rồi mình cùng bọn thị vệ so chiêu, lại cùng trưởng lão hồ tộc khoa tay múa chân một phen nên đã sớm hao hết khí lực, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ thất thế. Bản thân đang do dự không biết nên làm như thế nào, kiếm của Tang Quyết bỗng bị một trận gió đánh tạt đi, thét to một tiếng ngã trên mặt đất.

Vừa rồi mọi người còn đang trầm trồ khen ngợi giờ đều đứng yên ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn thẳng hai người. Tang Quyết trên mặt đất cử động thân mình, nhưng vẫn không cử động được, chỉ hận hận kêu lên: “Người... Người sử dụng pháp thuật quỷ quái gì!”

Phượng hoàng xấu xa nghe vậy lông mày nhíu lại, theo bản năng liếc nhìn sang một bên, bóng xanh chợt lóe ngang qua, chưa kịp nhìn thấy rõ bộ dáng ân nhân cứu mạng, bóng dáng đã biến mất. Thấy thế, Tuấn Thúc nhếch môi một cái, cũng không nói cái gì nữa phát tay áo bước vào trong khuê phòng công chúa.

Dựa theo quy củ cướp cô dâu, lúc chú rể tiến được vào trong phòng cô dâu thì hoạt động cướp cô dâu xem như kết thúc viên mãn, dù người nhà là ai cũng không được xông vào phòng quấy rầy vợ chồng son ngọt ngào. Nhưng phượng hoàng xấu xa vừa vào trong phòng Tang Chi, thật vất vả mới bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống để hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên đã thấy một tiểu nha đầu ngốc ngốc ngơ ngác chớp chớp mắt tò mò đánh giá mình, bên cạnh, còn có một thị vệ bị cột chặt vào trong cột.

Có điều, không có bóng dáng Tang Chi.

Tuấn Thúc khoanh tay, “Công chúa nhà người đâu?”

Tiểu Quyên vẫn ngốc nghếch bẩm sinh như trước, “Ngươi là Phò mã?”

Tuấn Thúc: “Đúng vậy, công chúa nhà ngươi đâu!”

Tiểu Quyên nhìn thấy Tuấn Thúc thì mặt hơi hơi vắn vẹo, một chút cũng không hấp tấp, nhìn trời nhìn đất một hồi rồi mới chậm rãi nói: “Ah, Phò mã, nếu nô tỳ đoán không lầm, công chúa đã bị Phò mã đánh hôn mê.” (_ _ !)

.....

Đây chính là lời nhắc nhở đáng buồn của bị kịch cướp cô dâu.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Chờ đến khi Tang Chi tỉnh lại thì đã đang nằm trên giường của mình. Bên cạnh giường chính là vị hôn phu tương lai anh tuần tiêu sái, phong lưu phóng khoáng nhà mình.

Nếu đổi lại là lúc trước, thấy tình cảnh này, Tuấn Thúc ánh mắt dịu dàng nhìn mình, một bàn tay còn nhẹ nhàng vỗ về hai má của nàng, tiểu hồ ly nhất định sẽ mừng rỡ đến nổi trong lòng đều nở hoa. Nhưng hiện tại, Tang Chi vừa mở mắt liền nhớ tới vừa rồi phượng hoàng xấu xa lấy ám khí đánh lén mình, ngao ngao tru lên hai tiếng, liền đứng dậy đưa hai móng vuốt ra muốn cấu người, vừa hờn dỗi vừa la hét khóc om sòm, lắm bầm nói:

“Ngươi đánh ta, ngươi đánh ta, hu hu... Ta còn chưa gả qua cửa đâu, ngươi đã bắt nạt ta!”

Bên này phượng hoàng xấu xa ôm tiểu hồ ly, cũng vừa bức mình vừa buồn cười, vén sợi tóc trên trán Tang Chi ra phía sau, nói: “Ta sai rồi, sai lắm rồi, là ta không tốt, không nhận ra nàng...” Nói đến một nửa lại lập tức cười nhẹ, “Ai bảo nàng không có việc gì lại giả thành bộ dáng thị vệ?”

Tuấn Thúc vốn bị thương, linh lực khá hao tổn. Hơn nữa lúc này còn cùng người nhà nàng giao thủ một phen, tinh thần sớm mệt mỏi, lúc hai người đứng bên ngoài lại cách xa mấy trượng, màn đêm lại dày đặc, làm sao có thể nghĩ đến thị vệ kia chính là tiểu hồ ly không an phận?

Tang Chi thấy phượng hoàng xấu xa trêu ghẹo mình, lại càng cảm thấy ủy khuất, nhào vào trong lòng định cắn người, “Ngươi đánh ta hôn mê còn có lý do sao, ngao ~”

Thấy thế, Tuấn Thúc mặc dù hận không thể thuận thế đem Tang Chi nhốt vào trong lòng nhưng vẫn bắt lấy ma trảo của tiểu hồ ly, ho khan nói: “Đừng ồn nữa, nàng không sợ người khác chê cười sao!”

Nói xong, Tang Chi theo bản năng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Tiểu Quyên đang đứng ở trước cửa, hai tay thu lại cổ vượn dài mắt không hề chuyển nhìn chăm chăm động tĩnh bên này. Tang Chi thấy thế cả kinh, theo bản năng đẩy phượng hoàng xấu xa ra, hai má bắt đầu nóng lên.

o(͡ ▯ ͜͡)o

Tiểu Quyên ngu ngốc này cũng thật là, tại sao vẫn đứng ở một bên không lên tiếng? Không có cái gì xấu hổ bằng việc màn thân mật vừa rồi của Tang Chi và Tuấn Thúc đã bị Tiểu Quyên xem hết, sau khi điều chỉnh lại cảm xúc mới nói: “Ngươi... Vì sao lại ở đây?”

Là một hồ ly, đều có thể hiểu được ý tứ của công chúa Tang Chi. Nói trắng ra chính là: Bản công chúa hiện tại không cần ngươi hầu hạ, chậm rãi đi xuống đi. Nhưng Tiểu Quyên là ai chứ, tròng mắt nhìn nửa ngày, nhóc con này mới ngộ đạo kêu “Oh” một tiếng, “Công chúa, nô tỳ đương nhiên ở tại đây, vừa rồi người bị phò mã gia tương lai đánh hôn mê, là nô tỳ cùng ngài ấy tìm được công chúa nâng trở về. Người bây giờ đâu có còn đau hay không?”

Tang Chi 囧 囧 tròn mắt nhìn, muốn trực tiếp mở miệng mắng Tiểu Quyên nhưng lại ngại phượng hoàng xấu xa đang ở đây, mắt mặt không ít, chỉ phải lại quanh co lòng vòng đỡ lấy cái trán chặc nói: “Thật là hơi đau, như vậy đi, ngươi đi lấy giúp ta một chút thuốc mỡ đi.”

Tiểu Quyên nghe vậy, vẫn đứng bất động tại chỗ, cho đến khi tiêu hóa hết lời Tang Chi mới lại kêu “A” một tiếng, chớp chớp mắt nói: “Nhưng mà công chúa, nô tỳ nghe nói Phò mã gia tương lai anh dũng vô địch, từng đánh bại qua rất nhiều thần tiên, công chúa vừa rồi bị ngài ấy đánh như vậy thật sự một chút cũng không có việc gì sao? Có cần nô tỳ gọi đại phu không?”

Tuấn Thúc ở một bên nghe đoạn đối thoại này, thấy nha đầu kia hết ngẩn ra lại ngẩn ra cũng nhin không được cong mắt, quả nhiên chủ nhân nào nha đầu ấy, ngựa nào với yên ngựa ấy, Tiểu Quyên ngu ngốc này thật xứng với tiểu hồ ly. Phượng hoàng xấu xa một mặt suy nghĩ một mặt đưa ánh mắt soi mói nhìn Tang Chi, Tang Chi đương nhiên hiểu được Tuấn Thúc có ý gì, càng không có chỗ phát tiết được, cuối cùng rõ ràng rống giận: “Bản công chúa lệnh ngươi đi thì ngươi phải đi! !”

Tiểu Quyên bị quất như vậy cuối cùng cũng có chút phản ứng, vội vàng chạy ra bên ngoài, Tang Chi thấy thế, sợ lại hiểu lầm, lại kêu nàng lại nói: “Còn có nhớ kỹ, đi lấy thuốc mỡ cũng đừng có trở lại.” Dứt lời, Tang Chi nhin không được cúi thấp đầu, hai má hồng phấn lại dần dần bốc cháy.

Không phải nàng không muốn rút rề... Không phải nàng lại khẩn cấp muốn cùng phượng hoàng xấu xa một chỗ như vậy... Chi là Tiểu Quyên này đầu óc ngu ngốc, nếu không nói thẳng với nàng ta, nàng ta thật sự có thể trở về.

Tiểu Quyên nghe xong lời này, quả nhiên lại phát bệnh, nhìn trời chớp chớp mắt nói: “Nhưng công chúa, nô tỳ lấy thuốc mỡ không cần nhiều thời gian như vậy, nô tỳ ——” Nói chưa xong, Tuấn Thúc rốt cục mở miệng, “Bản Phượng Quân nói người lấy thuốc thời gian dài như vậy thì hãy đi cho đủ thời gian dài như vậy, ngày mai mà trời còn chưa sáng thì đừng có bước vào.”

Tiểu Quyên nhìn đôi mắt đen thâm thúy khó dò của Tuấn Thúc, gật gật đầu giống như bị thôi miên, cuối cùng ngoan ngoãn đi ra ngoài. Tiểu Quyên rời đi, cửa đóng lại chỉ một phút sau, phượng hoàng xấu xa lại nhin không được, cười lớn ra tiếng. Tiểu hồ ly đương nhiên hiểu được Tuấn Thúc đang giễu cợt nàng, vừa tức vừa giận, định qua đánh một cái.

“Không cho cười không cho cười, ta không có ngốc như nha đầu Tiểu Quyên đâu!”

Vừa dứt lời, người đã rơi vào trong lòng Tuấn Thúc, hơi thở nam tính vừa quen thuộc vừa xa lạ xông vào mũi, trái tim Tang Chi không hiểu sao lại đập nhanh hơn, vừa nhấc đầu lên, môi đã ấm áp hạ xuống, lưỡi tiến vào trong miệng. Hơn nửa tháng lo lắng, dày vò được nụ hôn này chậm rãi phóng thích cảm xúc. Đầu lưỡi dính hương linh hoạt của Tang Chi chui vào trong miệng đối phương, vừa cắn vừa vòng quanh miệng, hơn nửa tháng này đều nghĩ đến phượng hoàng xấu xa bất vô âm tín, hại nàng lo lắng cùng thống khổ, tức giận đẩy Tuấn Thúc ra, còn chưa kịp nói gì chợt nghe một tiếng thét lớn chói tai.

Tang Chi sợ hãi, tiến lên hỏi, “Làm sao vậy?”

Phượng hoàng xấu xa lắc đầu, “Không có việc gì, vừa rồi cùng trưởng lão hồ tộc so chiêu, đụng đến vết thương.”

Tuấn Thúc nói như thế, tiểu hồ ly nào có tin. Ngay lúc này muốn đích thân xem xét miệng vết thương mới chịu bỏ qua, Tuấn Thúc cũng không xấu hổ, mở vạt áo cho phu nhân trông lại kiểm tra. Tang Chi vừa thấy ngực phượng hoàng xấu xa quả thực xanh tím, rất khó chịu, nhú mi tức giận nói: “Nhóm thúc thúc bá bá cũng thật là, đã nói trên người người có thương tích, lại đánh thật tình như vậy!”

Tuấn Thúc nghe Tang Chi bảo vệ mình, đáy lòng như được chảy mật ngọt, trên mặt còn ra vẻ đứng đắn nói: “Thế nào, còn chưa có gả đã bênh ta sao?”

Tang Chi nghe phượng hoàng xấu xa học ngữ khí của nhóm hồ ly già, liền cười nhẹ vươn tay muốn đánh, tay vừa trượt, lại trực tiếp rơi vào trong lòng phượng hoàng xấu xa. Vừa nãy Tang Chi thay Tuấn Thúc xem xét miệng vết thương, ngực trần lộ ra cũng không hay biết, nhưng hiện tại...

Trong đầu Tang Chi xẹt qua lời dặn dò của mẫu hậu lúc trước, hai bên tai đều đỏ lên, cúi đầu định rút tay trở về, lại bị Tuấn Thúc nắm chặt vào trong ngực. Phượng hoàng xấu xa hơi hơi đứng dậy, ôm tiểu hồ ly vào trong lòng cẩn nhẹ lỗ tai, “Tang Chi, nàng có biết bước cuối cùng của cướp cô dâu là làm gì hay không?”

Tiểu hồ ly nghe vậy thẹn thùng không thôi, tay đặt ở trong ngực phượng hoàng xấu xa lui về cũng không được, không lùi về cũng không phải. Từng bước cuối cùng của cướp cô dâu, cũng là chuyện được dặn dò chu đáo, nàng làm sao mà có thể không biết được? Thì ra, hồ ly vốn là tôn sùng bản tính thực sắc, tự nhận sinh sản là mẫu chốt sinh tồn, nếu mất bản tính này, dòng họ tự nhiên không thể thịnh vượng.

Hoạt động cướp cô dâu này đến cuối cùng, kỳ thật chính là cho phép tân nương cùng với chú rể nghiệm hóa trước tân hôn. Nếu qua đêm nay, nữ tử vừa lòng chú rể mà mình nhắm phải, sẽ cùng theo hắn về nhà, tổ chức hôn lễ. Nếu bất mãn, nữ tử sẽ không đồng ý cùng chú rể về nhà, từ đó không can thiệp vào chuyện của nhau, mỗi người một đường.

Phượng hoàng xấu xa hiển nhiên là đã học hỏi trước mới đến cướp cô dâu, đối với bước cuối cùng này cũng rõ ràng hiểu được, giờ phút này ôm lấy tiểu hồ ly vẫn còn nửa thật nửa đùa nói, “Thế nào? Rõ ràng công chúa Tang Chi đang lo lắng phải không?”

Tang Chi oán hận nhìn Tuấn Thúc, tức giận nói: “Nghiệm hóa thôi mà, bản công chúa mới không sợ, nghiệm thì nghiệm...” Nói chưa xong, môi đã bị phượng hoàng xấu xa giữ lấy, trần trọc trần miên, thất lung bên Tang Chi không biết khi nào đã được cởi ra, tiểu hồ ly ồm ồm mềm nhũn xuống, có chút choáng váng nhìn ngực phượng hoàng xấu xa.

“Tuấn Thúc ——” Lời nói chưa hết đã bị Tuấn Thúc nuốt vào trong miệng, tinh tế nhắm nuốt, chậm rãi nhắm nháp. Hôn nhẹ nhàng dần dần đến tới bên tai, bị hơi thở ấm áp bao vây, tiểu hồ ly nhin không được hơi hơi run rẩy, trong cơ thể lại bởi vì vậy mà càng phát ra nhiều bất an. Không gian mê ly, vành tai khéo léo đã bị Tuấn Thúc giữ lấy, cánh tay bên hông cũng càng ngày càng chặt, trong lúc nhất thời, Tang Chi cũng phân biệt được rốt cuộc là chính mình đang nghiệm hóa hay vẫn là phượng hoàng xấu xa đang nghiệm hóa.

Tiếng cười trầm thấp mê hoặc vẫn còn ở bên tai, “Tang Chi, nhìn ta.”

“Hừ, đừng sợ, chỉ cần từ từ nhắm hai mắt lại là được rồi. Đúng, nhưng mà ta vẫn muốn nói một câu, hàng hóa... Một khi đã nhận hàng, vĩnh viễn không được trả lại.”

Tang Chi nghe xong lời này cười nham hiểm, ôm lấy cổ Tuấn Thúc đưa đầu lưỡi liếm liếm hai đầu răng nhỏ trên cổ kia, đắc ý dào dạt nói: “Yên tâm, hàng này từ bốn trăm năm trước ta đã đánh ký hiệu, ai cũng không dám cướp. Đã là của ta, cũng chỉ có thể là của ta.”

... .. (Tác giả: đúng vậy, lại là ta, hàng vạn dấu chấm lửng tuyệt đối im lặng! Ách, gần đây quản lý rất nghiêm ngặt, thật sự không dám phóng thối)

O

Phù dung trướng ẩm, ôn hương kiều diễm, thật sự là đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, không phải là đêm động phòng nhưng rất giống như động phòng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Hôm sau, Tang Chi vô cùng tự nhiên cùng phượng hoàng xấu xa về nhà, chỉ là... tư thế đi đường có chút kỳ lạ. Bỏ qua những chuyện nhỏ không hòa hợp nhau, vợ chồng son thương lượng một phen, vẫn là quyết định chọn tân gia ở Bình Nhạc trấn.

Thứ nhất là vì pháp thuật của tiểu hồ ly thật sự rất tệ, nơi ở của Phượng tộc lại treo trên núi đá giữa không trung, lấy công phu mèo ba cẳng của Tang Chi, về sau đi ra ngoài chỉ sợ hậu đậu một cái đều có thể có khả năng rớt xuống vách núi đen sâu đến không thể đo được. Thứ hai là hai người ở Bình Nhạc trấn quen biết rồi nên nhau, Tuấn Thúc vì công vụ hiện tại cũng yêu cầu phải ở đây lâu dài, cho nên rõ ràng là đem hôn lễ và ngay cả nơi định cư về sau cũng ở chỗ này.

Thiên Hồ Đế Quân cùng công chúa Họa Thường thấy nữ nhi cùng con rể ân ái ái ái, đương nhiên không ý kiến gì, định ngày cử hành lễ thành hôn xong thì cho phép vợ chồng son về Bình Nhạc trấn trước. Tang Chi tự cho là công đức viên mãn, mang theo Lai Thước, Tiểu Quyên, đồ cưới rồi cùng với phượng hoàng xấu xa giống trống khua chiêng trở về Bình Nhạc trấn. Nhưng khi vừa đến trấn trên, nàng mới biết, mình sai lầm rồi, mười phần sai lầm.

Lúc đó Tuấn Thúc cùng tiểu hồ ly tới cửa trấn, Tang Chi từ xa xa đã nhìn thấy một đám người đang chờ đợi. Cây đào tinh vẻ mặt ham tiền đang ôm bàn tính bằng vàng, tiểu ngọc nghech Thát Thủy vui tươi hơn hờ, Bích Nữ trong gương răng sắc nhọn, còn có... con thỏ tiểu tiên Chuối Ngọc lay động nhiều về.

Tang Chi vừa thấy Chuối Ngọc, trong lòng liền vang lên âm thanh lộp bộp. Những ngày vừa qua rất hạnh phúc đã thật sự khiến nàng quên đi nàng ta. Hiện tại con thỏ tiểu tiên mới được xem như là chủ nhân chân chính của Bình Nhạc trấn —— Tân Thổ thần, mà nàng, nhiều nhất chẳng qua cũng chỉ là “Ngự sử trấn gian phu nhân”. Ách ~ xưng hô dài dòng như vậy nghĩ như thế nào cũng đều là người ngoài.

Trong lòng Tang Chi thất lại, thấy Chuối Ngọc nhẹ nhàng, ý cười trong suốt đi tới phía nàng là nàng đã thấy cả người nổi cả da gà, loanh quanh do dự không biết mình nên cong móng vuốt ra trước hay vẫn là sử dụng hồ hóa trước, Chuối Ngọc đã đi đến trước mặt. Tang Chi ngăn ra, không kịp lui ra phía sau con thỏ tiểu tiên đã quỹ xuống dưới thân, nũng nịu gọi:

“Chuối Ngọc báai kiến Phượng Quân đại nhân, công chúa Tang Chi.”

Tiểu hồ ly kinh ngạc, ngàn tính vạn tính cũng không tính được con thỏ tiểu tiên lại sử dụng chính sách dụ dỗ, ngược lại còn làm hại nàng không đoán được trong hồ lô của nàng ta bán thuốc gì (ý không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì). Nhưng làm cho Tang Chi tiêu hóa không được chính là vì hôn lễ của nàng và phượng hoàng xấu xa mà Chuối Ngọc đều lo việc trước việc sau, chân không chạm đất. Nàng ta còn hoa mỹ nói rằng Bình Nhạc trấn là khu vực quản lý của nàng ta, chủ trì hôn lễ cũng là công việc thuộc bốn phận của nàng ta.

Từ khi Tang Chi trở về Bình Nhạc trấn, mỗi khi gặp khuôn mặt xinh đẹp tươi cười của Chuối Ngọc, đáy lòng lại không nhịn được sợ hãi, cũng từng âm thầm dò phượng hoàng xấu xa điều tra xem con thỏ tiểu tiên có phải có âm mưu gì hay không, nhưng Tuấn Thúc lại hoàn toàn làm như không có việc gì đáng lo, chỉ nói đáy lòng tự mình đều biết.

Nghe xong lời này tiểu hồ ly nào có tin, nhưng vẫn buồn phiền vì quả thật tìm không ra Chuối Ngọc đang gây phiền nhiễu gì, cứ như vậy ngây ngốc cho đến ngày hôn lễ, quả nhiên, đã xảy ra chuyện ——

Bên trong Thanh Ngô cư, Tang Chi quần áo lửa đỏ giá y ngồi trước gương đồng, vừa lau mắt vừa khóc. Lai Thước cũng không biết tỷ tỷ bị làm sao, gấp đến độ liềm liềm mu bàn tay Tang Chi. Phượng hoàng xấu xa nhìn đến đau lòng, trực tiếp từ phía sau ôm lấy tiểu hồ ly nói nhỏ: “Đừng khóc, mắt sưng lên sẽ không đẹp. Đúng không?”

Tang Chi nức nở đẩy phượng hoàng xấu xa ra, vừa quay đầu lại trên đầu liền hiện lên hai lỗ tai hồ ly lông mềm mềm không thể nghi ngờ được. Tang Chi cắn răng chỉ vào lỗ tai nói: “Đều là tại chàng đều là tại chàng, chàng nói Chuối Ngọc sẽ không hại ta, đây là cái gì? Ô ~ “

Thì ra Tang Chi sáng nay thức dậy sớm, rời giường không chờ nha đầu Tiểu Quyên đến hầu hạ, Tang Chi liền tự mình mặc đồ cưới trang điểm ở trước gương. Bỗng nhiên, tiểu hồ ly lại thấy trên đầu râm ran ngứa ngứa có chút kỳ quái, lấy tay sờ xem, lỗ tai lông xù sớm đã hiện ra.

Tiểu hồ ly chột sợ hãi, chẳng lẽ bởi vì rất hưng phấn cho nên nàng hiện nguyên hình khi nào cũng không biết? May mà bây giờ nàng còn đang ở trong phòng, nếu là đang báai đường bị chúng tiên đến chúc mừng phát hiện được, chẳng phải là quăng cái mặt hồ ly thật lớn bỏ đi?

Tang Chi vừa nghi ngờ vừa vội vàng nín thở ngưng thần bấm tay niệm thần chú muốn đem lỗ tai dấu trở về, nhưng sau một lát lỗ tai hồ ly không thu trở lại còn chưa nói mà ngay cả cái đuôi cũng hiện ra. Tiểu hồ ly vừa tức vừa vội, nhốt mình ở trong phòng cả ngày, cho đến khi đám người Bích Nữ Tiểu Quyên đến giúp tân nương thay đồ cưới mới biết là do Chuối Ngọc.

Bích Nữ đoán rằng, có lẽ là Chuỗi Ngọc đã niệm chú cái gì đó trên bộ đồ cưới nên mới làm cho Tang Chi hiện nguyên hình. Trong lúc nhất thời người Bình Nhạc trấn đều xông vào loạn xạ, sự tình lại càng rõ ràng khi có tình tìm khắp thôn trên xóm dưới cũng không tìm được Chuỗi Ngọc. Trước mắt nhìn hôn lễ sắp sửa bắt đầu, tiểu hồ ly lại làm cái gì cũng không biến trở lại hình người được, tay chân cũng biến thành móng vuốt hồ ly ngồi ở trên giường khóc hu hu.

Đám người Họa Thường ở bên ngoài gấp rút đến độ xoay vòng vòng, Tang Chi không chịu mở cửa, chủ rề khuyên can mãi mới được vào phòng để cho Tang Chi... là lỗi.

Tuần Thúc thở dài, nói: “Thật ra, thật sự cũng không có gì, mọi người đều biết nói nàng bị Chuỗi Ngọc hãm hại, sẽ không cười...”

“A a a!” Tuần Thúc nói chưa xong, liền nghe nương tử kêu thảm thiết, cấp bách nhìn lại, lúc này lưng cũng cứng ngắc tại chỗ. Tiểu hồ ly nhà hắn đáng yêu, thanh tú, xinh đẹp vậy mà giờ phút này lại biến thành quái vật thủ lĩnh hồ ly, mỏ nhọn cũng hiện ra, trên đầu hồ ly xuất hiện hai cái búi giống như búi tóc ngày xưa của Tang Chi. Bộ dạng người cùng hồ ly kết hợp lại, thật sự là....Quý dị nói không nên lời.

Tang Chi thấy ánh mắt Tuần Thúc nhìn mình, đã biết phượng hoàng xấu xa cũng bị hình dạng này của nàng dọa chết đứng, lòng tự trọng hoàn toàn mất đi, mỏ nhọn dùng răng hồ ly đuổi Tuần Thúc ra bên ngoài, “Đi ra ngoài đi ra ngoài, chẳng đi ra ngoài cho ta! !”

“Không phải, Tang Chi, nàng hãy nghe ta nói —— “

Hai người xô đẩy một phen, bên này Lai Thước sợ hãi cũng chạy tới xem. Tang Chi đang nổi nóng, thế nào suy nghĩ được nhiều như vậy, rõ ràng đơn giản đem hai người đuổi ra ngoài cửa rồi bắt đầu quăng vỡ vài thứ. Người bên ngoài nghe đều đau lòng, đều biết tiểu hồ ly đang nổi nóng nên ai cũng không dám chọc.

Trong phòng Tang Chi sau khi làm ầm ĩ đủ rồi mới hờn hển đặt mông ngồi trên mặt đất thương thương tâm tâm bắt đầu khóc lớn. Người con gái nào không khát khao thành thân, không nghĩ mình sẽ xinh đẹp trong bộ váy cưới lập gia đình? Duy chỉ mình nàng lại không hay ho như vậy, gặp phải con thô tiểu tiên...

“Nàng ta có ý, nữ nhân tâm địa độc ác nhất! Nàng ta muốn ta không thành thân được, gả không được, oa!” Tang Chi đang khóc ầm ĩ, lại thấy một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở trên vai nàng, tưởng là Bích Nữ, tiểu hồ ly nghiêng người nức nở nói: “Bích Nữ tỷ tỷ cũng đi ra ngoài đi, không nên nhìn bộ dạng xấu xí của ta.”

Tiểu hồ ly dứt lời, thật lâu sau cũng chưa nghe được âm thanh từ đỉnh đầu truyền đến, theo bản năng ngẩng đầu vừa nhìn thấy liền quên khóc. Áo xanh dáng ngọc, Nga Mi tinh nguyệt, đúng là cô gái áo xanh ân nhân đã từng cứu mình vài lần. Tang Chi thấy thế trong lúc nhất thời cũng có chút không biết làm sao, chớp chớp con ngươi trong suốt nói:

“Người... tại sao lại ở đây?”

Cô gái áo xanh một bên nâng Tang Chi dậy, một bên mỉm cười, “Hôm nay ngươi thành thân, đến chúc mừng ngươi chứ sao.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, lại nhớ lại chuyện thương tâm, nước mắt vòng quanh bờ mi nói: “Ta hôm nay sợ là thành thân không được, hu hu, bộ dạng hiện tại của ta xấu xí như thế này làm sao có thể đi ra ngoài báỉ đường? Ngay cả phượng hoàng xấu xa cũng ghét bỏ ta...”

Cô gái áo xanh lắc đầu, lấy tay nhẹ nhàng che miệng Tang Chi lại ý bảo nàng chớ có lên tiếng, “Hắn yêu bản thân ngươi, bộ dạng thì tính làm gì? Thân phận thì như thế nào? Huống chi, Tang Chi của chúng ta vẫn rất đáng yêu.”

Cô gái áo xanh ôm tai nói, thanh âm mềm nhẹ kiên định, giống như lông vũ màu trắng nhẹ nhàng xoa vào trong ngực Tang Chi, làm cho người ta vô cùng thoải mái. Tang Chi nghe xong lời này, trong lòng không hiểu vì sao lại an tâm ba phần, bản thân muốn nói cái gì đó lại bị cô gái áo xanh cầm tay dẫn đến trước gương đồng.

“Người khác đều nói trước khi thành thân, tân nương nhất định phải tìm một người trường bối có phúc thay nàng chải đầu, như vậy khi nàng còn sống mới có thể hạnh phúc an khang. Ta tuy không phải là người có phúc, nhưng mà, ta muốn giúp Tang Chi chải đầu, có được không?”

Tang Chi bị lời nói của cô gái áo xanh hấp dẫn, mất đi lực chú ý, nhất thời không kịp chú ý cưỡng lại, cho đến khi bắt đầu phản ứng lại mới phát hiện cô gái áo xanh đang ôm lấy mặt của mình, ý định là muốn buộc Tang Chi nhìn hình ảnh của mình ở trong gương.

“A, dừng!” Tiểu hồ ly ngao ngao kêu thảm thiết, vừa theo bản năng lấy tay che ánh mắt, không muốn nhìn bộ dáng xấu xí giống như thủ lĩnh hồ ly của mình. Cho dù là lúc ban đầu học biến ảo hình người, nàng cũng không xấu xí như vậy, càng đừng nói hôm nay là ngày vui của nàng, Chuỗi Ngọc lại làm cho nàng gian khổ như thế.

Thấy thế, cô gái áo xanh liếc mắt cười nhẹ, âm thanh vẫn nhẹ nhàng mê hoặc, “Tang Chi đừng sợ, mở mắt ra.”

Ngữ điệu nhu hòa nhân tính, đúng là lời nói của từ mẫu. Lời này giống như có ma lực, làm cho Tang Chi nhìn không được mở mi mắt lên, thoáng nhìn vào trong gương, tiểu hồ ly lại ngay người.

“Không thể nào... Mặt của ta!” Tang Chi muốn nói lại thôi, nghiêng đầu nhìn nữ tử bên cạnh, cô gái áo xanh đã nhanh chóng cầm lấy cây lược gỗ cong môi,

“Ta nói rồi, Tang Chi là xinh đẹp nhất.”

Trong đại sảnh Thanh Ngô cư, mọi người trong phòng đông nghìn nghịt cũng yên lặng như tờ.

Thiên Hồ Đế Quân ngồi ngay ngắn trên ghế, trầm mặc thật lâu sau cuối cùng mới vỗ bàn nhảy dựng lên, quát lớn nói: “Con hư! Bây giờ bọn vương đi bắt con bé ra ngoài.”

Bích Nữ nghe vậy ngăn cản, “Đế quân không thể, tiểu hồ ly giờ phút này đang ở trong phòng khóc thương tâm, nếu ngài cứng rắn buộc nàng đi ra bãi đường, bộ dạng còn ra thể thống gì nữa?”

Công chúa Họa Thường thấy thế cũng đỡ lời, “Lời ấy có lý, Chi Nhi đang khổ sở, chẳng không nghĩ biện pháp đi bắt con thỏ tiểu tiên trở về giải cứu trên người, ngược lại còn muốn đến đó mắng nó. Cả đời Chi Nhi chỉ có một lần thành thân, chẳng muốn con bé vì không thành mà thương tâm sao?”

Tang Dục tức giận đến sùi bọt mép, chỉ vào phu nhân nói: “Đều là tại nàng! Cứng chiu con bé quá mức! Nhưng hiện tại phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ khiến cho các nhóm bạn tiên liêu chờ đợi mãi bên ngoài? Vương mẫu nương nương lúc này cũng ở bên ngoài, có phải nàng cũng nên đi nói với Vương mẫu, để cho Vương mẫu tiếp tục chờ đợi hay không?!”

Hai vợ chồng đang cãi nhau, Tuấn Thúc bất ngờ đứng dậy, nói: “Nhạc phụ nhạc mẫu không nên gấp gáp, chuyện này con tự mình đi thỉnh tội với Vương Mẫu nương nương, thuyết minh ngọn nguồn rồi nói cho Vương mẫu hôn lễ sẽ làm lại.” Dứt lời, cũng không chờ mọi người phản đối liền đi nhanh ra bên ngoài.

Chưa kịp đi được hai bước thì người lại dừng sững tại chỗ không nhúc nhích. Đám người Thất Thủy Khé Nhạc thấy thế liền rướn người vờn cổ dài nhìn thử xem bên ngoài cửa là vị tiên nào khó chịu không kịp muốn xông vào, thì liền thấy tiểu hồ ly toàn thân đỏ thắm, trâm vàng ngọc bích, hoa phục chói mắt rực rỡ, ngọc bội đóng đưa. So với tiểu nha đầu đáng yêu dễ thương lúc trước như tăng thêm vài phần thần thái mị hoặc của nữ nhi.

Dùng khăn che lại khuôn mặt, Tang Chi chân đi giày thêu đi từng bước một tới trước mặt Tuấn Thúc, nâng tay áo lên quay xung quanh một vòng, nhe răng cười ngọt ngào: “Nhìn đẹp không? Phu quân?”

Tuấn Thúc thấy tiểu hồ ly cuối cùng cũng khôi phục hình người, dưới sự trang điểm tỉ mỉ càng toát ra xinh đẹp không thể tưởng tượng được, trong lòng nhộn nhạo nhìn không được nắm bàn tay nhỏ bé của Tang Chi, ngôn từ nhấn mạnh nói: “Cảnh này chỉ có thể có ở trên trời, nhân gian có thể được mấy lần nghe thấy?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Tang Chi khôi phục hình người, hôn lễ đương nhiên lại được tổ chức theo lệ thường.

Bãi đường, phụng trà, vào động phòng... Làm âm ỉ một trận, phượng hoàng xấu xa bị buộc phải đi ra ngoài bồi rượu, thẳng cho đến khi vào đêm mới bị đẩy mạnh vào. Lúc đó Tang Chi đang ôm Lai Thước nói chuyện cùng Bích Nữ, chợt nghe bên ngoài oanh một tiếng, chạy nhanh ra cửa xem, chỉ thấy Khé Nhạc và Thất Thủy vừa đỡ Tuấn Thúc, vừa cô hết sức đi vào bên trong.

Phượng hoàng xấu xa bước chân loạn xạ, sắc mặt đỏ hồng, vừa thấy đã hiểu chính là say rượu. Cây đào tình đỡ Tuấn Thúc lên trên giường, sau đó mới kéo cánh tay lại, nói: “Không nghĩ tới Phượng Quân đại nhân uống rượu say lại nặng như vậy, sớm biết vậy ta sẽ không nên vì hai lượng bạc mà đáp ứng nếu hấn say thì mang hấn về.”

Bích Nữ ở bên nghe vậy cười khanh khách ra tiếng, “Khé Nhạc nguoi mà không muốn kiếm bạc quả thật rất khó, hơn nữa hấn uống bao nhiêu rồi?”

Cây đào tình còn chưa kịp trả lời, mọi người chợt nghe Thất Thủy “Ai nha” một tiếng, cả kinh kêu lên: “Hình như có lông vũ xuất hiện trên cánh tay Phượng Quân đại nhân. Chưa từng nghe nói qua uống rượu sẽ hiện nguyên hình a?”

“A?” Tiểu hồ ly nghe xong lời này cũng chạy nhanh qua thăm dò xem xét, lại kêu Lai Thước đem khăn nóng đến tỉ mỉ lau mồ hôi cho Tuấn Thúc, người khác thành thân chính là tình nồng ý mật, đến lượt nàng, vợ chồng son lại thay phiên nhau hiện nguyên hình, đây là nhân phẩm quái dị gì thế này?

Tang Chi hỏi: “Vậy phượng hoàng xấu xa ngày xưa uống tiệc rượu như thế nào?”

Thất Thủy chống cằm hơi suy nghĩ một lát, mới ngốc nghếch ngờ ngác trả lời: “Không biết.”

“Không biết?” Tiểu oa nhi này không phải nghìn năm qua đều một tắc cũng không rời Tuấn Thúc sao?

Thất Thủy gật đầu, “Đúng, bởi vì Phượng Quân ngày xưa cũng không uống rượu.”

Tang Chi: -_-|||

Tiểu hồ ly 紈 紈 tròn mắt nhìn, quay đầu đang muốn cầu cứu Bích Nữ, Bích Nữ lại ôm tay áo bắt đầu cười, “Hôm nay là đêm động phòng của hai người các ngươi. Cái gọi là đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, chúng ta sẽ không quấy rầy. Lai Thuốc, lại đây, đi ra ngoài cùng tỷ tỷ.”

Lai Thuốc nghe xong lời này tru thấp một tiếng, lỗ tai hồ ly dựng lên rồi quả thực ngoan ngoãn nhảy vào trong lòng cây đào tình, Khế Nhạc hé ra vẻ mặt nhỉnh nọt, nói: “Hết thấy mọi việc đều nghe lời Bích Nữ đại nhân.” Dứt lời, một đám người quả thực muốn đi, Tang Chi gấp đến độ dậm mạnh chân.

“Tỷ tỷ, các ngươi đều đi rồi, phượng hoàng xấu xa sẽ làm sao bây giờ?”

Bích Nữ chớp chớp mắt: “Hắn đã là phu quân của ngươi, làm cho hắn say chết cũng thế, hay làm cho hắn mê loạn đến chết* cũng thế, đó đều là chuyện của ngươi.” (nguyên văn: làm cho hắn túy tử cũng thế, làm cho hắn dục tiên dục tử cũng thế – nghe có vẻ hay hơn, văn hơn nhỉ)

Nghe ý ẩn trong lời của Bích Nữ, mặc dù Tang Chi đã trở thành phu nhân của hắn, hai má vẫn đỏ lên như trước, đang muốn biện giải lại bị Bích Nữ chặn ngang nói: “Yên tâm đi, ta đã đáp ứng tiểu phượng hoàng, sau khi các ngươi thành thân sẽ không giống như trước kia mà tùy tiện yên lặng tiến vào gian buồng trong này. Đêm nay mà có âm thanh tiếng động gì, ta cũng sẽ làm như đó là tiếng mèo con kêu to, im lặng ngủ ở trong tường.”

Nói xong, một đám người cười ồ lên, từ từ giải tán. Tang Chi xấu hổ đến mặt mũi đều không còn, gờ tay đánh tường một cái nhưng cổ tình không có ai để ý tới, cho đến khi trong phòng chỉ còn lại vợ chồng hai người. Tang Chi nhìn nhìn Tuấn Thúc say như chết ở trên giường, cúi đầu thờ dài ngồi xuống ở bên giường, muốn đưa ngón tay dự định cởi áo cho Tuấn Thúc, áo còn chưa kịp cởi, bên hông lại căng thẳng, một cánh tay mạnh mẽ vòng quanh eo thon nhỏ của Tang Chi.

Tang Chi hoảng sợ kêu lên, vừa quay đầu lại lại đã thấy bộ dáng của phượng hoàng xấu xa nào có say rượu chút nào đâu, tình mâu lóe ra, môi hồng răng trắng, sợi tóc rơi xuống hơi lộn xộn nhưng thật ra lại trần đây vẻ phong tình.

“Chàng thật tốt nhĩ, lại gạt ta!” Tiểu hồ ly tức giận, tay trắng như phấn không khách khí đánh vào thân thể Tuấn Thúc, lại bị người nào đó một phen kéo vào trong lòng, trán kề trán, mặt đối mặt, hương rượu thoang thoảng trên người Tuấn Thúc thần nhiên rơi vào chớp mũi Tang Chi.

Tuấn Thúc thì thầm: “Ta mà không giả bộ say thì nhóm thúc thúc bá bá của nàng làm sao buông tha cho ta? Còn có cha nàng nữa chứ, lại còn đem ra rượu hoa đào cất giấu từ lâu nói muốn cùng ta ganh đua cao thấp. Nếu ta thật sự ngã xuống, đêm nay làm sao động phòng?”

Tang Chi nghe thấy hai chữ cuối cùng của Tuấn Thúc, liếc mắt qua một bên vẻ không được tự nhiên, thân mình vẫn như trước tựa vào trên người này, “Cái gì động phòng không động phòng... Chàng say...”

Tuấn Thúc cởi bỏ cây trâm trên tóc Tang Chi, bàn tay to tự do đặt trên cổ Tang Chi, “Nếu say, thì làm một chút việc say —— “

... ... (Tác giả: tuyệt đối im lặng: thưa quý vị, tôi lại đi ra để chống quấy rầy.)

Sự việc xong, Tang Chi vô cùng mệt mỏi đến mơ mơ hồ hồ ngủ đi, khi tỉnh lại, Tuấn Thúc cũng không có bên người.

Tiểu hồ ly buồn bực, e sợ hắn bị rượu làm điên đi ra ngoài gây náo loạn, liền ăn mặc chỉnh tề ra ngoài viện tìm kiếm. Chi là kỳ quái, đã quá nửa đêm rồi mà phượng hoàng xấu xa còn có thể đi nơi nào, chỉ thấy trước cửa Thanh Ngõ cư một nữ tử yếu điệu đưa lưng đối diện với mình. Cho đến khi đến gần mới thấy, lại là Tập Nguyệt nhiều ngày không thấy.

Tang Chi thấy thế chợt ngạc nhiên, từ khi từ biệt Long cốc, nàng cùng Tập Nguyệt không có lui tới, nghe Bích Nữ nói, hôm nay đại hôn của nàng cùng Tuấn Thúc, Long cốc cũng chỉ phái một sứ giả tiễn đến chúc mừng, hiển nhiên sơ lược việc xấu hổ ngày đó của đám hôn hai tộc, nhưng đêm hôm khuya khoát, Tập Nguyệt tại sao lại ở bên ngoài tân phòng của bọn họ?

“Tập Nguyệt tỷ tỷ, tỷ ——” Nói chưa xong, Tập Nguyệt đưa ngón tay ngọc đặt trên cánh môi Tang Chi, ý bảo đừng có lên tiếng.

Tập Nguyệt nói: “Công chúa Tang Chi, vì sao vẫn lựa chọn Phượng tộc mà cự tuyệt Tiểu Thất nhà ta?”

Tang Chi thấy Tập Nguyệt vừa gặp liền hỏi việc này, nhất thời im lặng cũng không biết trả lời như thế nào. Tập Nguyệt thấy vậy không hoảng hốt cũng không vội, lắc đầu nói: “Bởi vì yêu hắn? Công chúa Tang Chi cũng biết, trên thế gian này có một chữ không thể tin được, chính là chữ ‘yêu’.”

Tang Chi đối với việc Tập Nguyệt đột ngột xuất hiện, ban đêm đến thăm đều là vô cùng mơ hồ, lại nghĩ đến phượng hoàng xấu xa mắt tích, nhin không được nói: “Ngươi muốn làm gì?”

Tập Nguyệt nghe ngữ khí của Tang Chi không được tốt, cũng không giận, nói thẳng: “Hai tộc Long Phượng lúc nào cũng bất hòa, kỳ thật sau khi ngươi cùng Thất thiếu gia rời khỏi Long cốc, ta vẫn đi theo các ngươi, để thăm thính tin tức của Phượng tộc.”

Tang Chi nghe vậy kinh ngạc với cách nói thẳng thắn của Tập Nguyệt, theo bản năng từng bước lui về sau lại bị kéo tay lại nói: “Bây giờ ta mang ngươi đi xem, cái gì gọi là tình yêu.” Dứt lời, Tập Nguyệt vung tay áo lên, Tang Chi chỉ thấy ánh sáng màu bạc như dòng nước lũ bao lấy nàng, nháy mắt một cái đã bị Tập Nguyệt mang theo đến dưới núi Thúy Bình.

Đá quái thạch lồm chồm, mảnh thú kêu thấp, núi Thúy Bình mà nàng thường lui tới lại không giống như trước. Tang Chi nhíu mi thắc mắc không hiểu Tập Nguyệt mang nàng đến nơi này làm gì, chợt nghe cách đó không xa có người trầm giọng nói nhỏ. Nghiêng tai lắng nghe, lại đứng là giọng của phượng hoàng xấu xa!

Cách đó hơn mười bước, Tuấn Thúc đứng sừng sững trong rừng, mà nữ tử áo đen đứng bên cạnh không ai khách chính là con thỏ tiểu tiên. Bốn người rõ ràng gần như thế, Tuấn Thúc lại hoàn toàn giống như không nhìn thấy Tang Chi mà nhìn ra phương xa, âm thanh có vẻ lo lắng: “Hiện tại đi đi, càng xa càng tốt.”

Chuối Ngọc rơi nước mắt liên tục, nghe xong lời này cong môi cười khổ, “Lợi dụng ta xong thì ước gì ta biến mất sớm một chút phải không? Vậy sao bây giờ không động thủ giết ta luôn đi, thêm sạch sẽ?”

Tuấn Thúc hít sâu một hơi, sau đó mới thì thào trở lại: “Chuối Ngọc ——” Về mặt rồi rầm, là về mặt Tang Chi chưa bao giờ gặp.

Chuối Ngọc lau nước mắt, nhìn sang trái nói, “Phượng Quân đại nhân yên tâm, ta gọi ngài ra đây không phải muốn dây dưa với ngài, mà chỉ là muốn hỏi ngài rốt cuộc muốn diễn trận này tới khi nào?”

Nghe xong lời này, một bên Tang Chi kinh ngạc nhìn đến cứng lưỡi, trong lòng lại không tiêu hóa nổi lời nói của Chuối Ngọc, Tang Chi cắn môi dưới nhịn xuống khó chịu trong người, chợt nghe Chuối Ngọc nói ra lời càng khiến người ta khiếp sợ hơn.

“Ta chỉ muốn hỏi một câu, ngài trăm phương ngàn kế đoạt tiểu hồ ly từ trong tay Ly Vãn, là vì cái gì?”

Tuấn Thúc liếc nhìn Chuối Ngọc một cái, khoanh tay trầm giọng: “Thế cục hay thay đổi, Long tộc từng bước ép sát, không thể làm cho hai tộc Long Hồ liên hợp.”

Thì ra...

Thì ra, thì ra...

Một câu này đem Tang Chi từ trong vui sướng của buổi đại hôn lập tức ngã vào vực sâu vạn trượng. Thì ra Tuấn Thúc cưới nàng là vì không muốn cho thế lực Long tộc mở rộng, thì ra vành tai này tóc mai này chạm vào nhau, dù chết không xa, chẳng qua là từ một nữ nhân kia mượn đến, thì ra, đây chỉ là một tuồng kịch.

Nước mắt của Tiểu hồ ly vô thức rơi xuống, Tập Nguyệt quay đầu nói: “Công chúa Tang Chi giờ phút này nhìn rõ chưa?”

Vừa dứt lời, Tuấn Thúc liền kinh ngạc phát hiện hai người bên này, ánh mắt sắc bén âm lãnh, ngăn gọn lưu loát nói: “Ai!” Trong lúc nhất thời, luồng không khí bảo vệ vờn quanh trên người Tang Chi và Tập Nguyệt biến mất, hai người bị bại lộ tung tích. Trong nháy mắt, con thỏ tiểu tiên cùng Tuấn Thúc đang đứng đối diện hai người lập tức cứng đờ.

Tập Nguyệt cười nhẹ, “Phượng Quân đại nhân đối với kết cục này bộ ngoài ý muốn sao?”

Tuấn Thúc hít mắt lại không trả lời, bên này Chuối Ngọc lại đi đầu, khẽ kêu lên một tiếng rồi đánh úp về hướng Tang Chi. Tiểu hồ ly theo bản năng né tránh ra phía sau, sấm vang chớp giật, Chuối Ngọc đầu với Tang Chi, Tuấn Thúc với Tập Nguyệt, cuộc chiến đã bắt đầu. Tang Chi một mặt ứng phó Chuối Ngọc một mặt phân tâm, trí não quay một vòng thì đã hiểu được tâm tư giờ phút này của Tuấn Thúc, nhưng nàng vẫn tự lừa mình dối người mà không tin được sự thật này.

Đúng, Tuấn Thúc biết sự tình bại lộ, phương pháp che giấu duy nhất chính là giết người diệt khẩu. Cho nên... Cho nên...

“A!” Tang Chi sợ hãi kêu, trong đầu đang mải mê suy nghĩ thì lúc này Chuối Ngọc đã đánh nàng ngã xuống đất, mắt thấy đối phương sắp đến gần, bảo kiếm đen trong sắp đâm đến, tiểu hồ ly lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể sợ run rẩy mà thôi.

“Tang Chi! !” Ngay tại thời điểm Chuối Ngọc sắp đến gần trong nháy mắt, Tập Nguyệt hét lớn ném huyết kiếm tới, tiểu hồ ly thuận thế tiếp được, lại nghe Tập Nguyệt nói: “Mau, thừa dịp ở phía sau.”

Việc đã đến nước này, Tang Chi đã không suy nghĩ được nhiều, nghe gọi giật mình Tang Chi liền nhắm mắt đem kiếm đâm ra. Ngay lập tức, Tang Chi chỉ cảm thấy trước mắt kim quang thoáng hiện, tay vẫn nắm chuôi kiếm như trước, Tang Chi lạnh run nhấc mi mắt lên, lại bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc đến không thể thờ được.

Quần áo trên người Chuối Ngọc bắt đầu chậm rãi lưu động, dần dần từ lụa mỏng biến ảo thành dây xích quanh người, hai má tú lệ đã hơi hơi vạm vỡ, trong chớp mắt đã hóa thành một nam nhân gương mặt dữ tợn. Nam nhân vẫn như trước bị dây xích bao quanh thân mình, cười ha ha: “Công chúa, đã lâu không thấy ——”

Dứt lời, chỉ nghe một tiếng sét đánh vang lên, nam nhân lại ngửa mặt lên trời cười dài, dây xích rốt cuộc cũng rơi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

“A! ! !” Tang Chi thét chói tai từ trên giường ngồi dậy, trán đã bị một lớp mồ hôi lạnh che kín. Ngay trong nháy mắt nam nhân kia phá đứt dây xích, thật ra tiểu hồ ly dĩ nhiên hiểu được, hết thấy vừa rồi không phải là thật mà thật ra là nàng đang... ở trong giấc mộng bị yểm bùa.

Gập gập hít thở sâu mấy hơi, Bích Nữ thấy Tang Chi chậm chạp có phản ứng lại mới lấy tay nhẹ nhàng xoa lưng trấn an, chưa kịp xoa hai cái đã bị Tang Chi cấp bách bắt lấy tay. Tang Chi vẻ mặt khủng hoảng, hiển nhiên còn chưa phục hồi tinh thần lại sau cơn ác mộng vừa rồi, thở hổn hển nói:

“Tỷ tỷ... Mau... Hô, hô! Kết giới Bình Nhạc trấn, miệng kết giới... có khả năng bị công phá!” Ngay nháy mắt khi vừa bừng tỉnh, Tang Chi rõ ràng đã nhìn thấy gương mặt của nam nhân kia —— dữ tợn, khủng bố, cùng với táo bạo. Trước khi hắn giãy đứt dây trói còn nói với nàng “Đã lâu không gặp”. Đúng vậy, đúng là đã lâu không gặp. Ở trên núi Thạch Quái lần trước, hắn chính là kẻ đã tiến vào trong mộng của nàng, mà nàng thì thiếu chút nữa nghe theo lời nam nhân này, cởi bỏ dây thừng của hắn, giải phong ấn Bình Nhạc trấn.

Tang Chi hiểu được nguyên nhân hậu quả, cảm thấy đầu như muốn nổ tung, nhắm mắt thống khổ nói: “Hùng meo meo đã từng nói, nam nhân này chính là phong ấn của Bình Nhạc trấn biến thành. Năm đó sau khi tạo ra phong ấn, Hùng meo meo cùng Kê thần đại nhân e sợ miệng kết giới sẽ bị phát hiện, mở ra phong ấn, liền bắt nó khóa trong một cảnh trong mơ. Kết quả là thời gian trôi qua, phong ấn này dần dần có ý thức và dục vọng, ý đồ muốn thoát khỏi cảnh trong mơ. Ta lần trước ở trong mộng đã từng gặp hắn —— “

Nói đến đây, Tang Chi dừng lại rồi cuộc không nói được nữa, ngực đau đớn không rõ nguyên nhân. Đã một lần, bởi vì có cô gái áo xanh cứu giúp, Tang Chi mới biết cảnh trí phá phong ấn là trong mơ, là giả nên không có hành động gây ra sai lầm lớn. Nhưng mộng lần này lại chân thật như vậy...nàng lúc ấy đầu óc nóng rực choáng váng, một nhát kiếm kia chém xuống, dây thừng trói quanh phong ấn đều hết thấy chặt đứt. Nói như vậy, có thể Bình Nhạc trấn đã bị —— hay không?

Suy nghĩ xong, tiểu hồ ly hoảng hốt mở mắt ra, đang muốn nói cái gì với Bích Nữ, lại bị nàng ấy đè thật mạnh bả vai, “Tang Chi, người bình tĩnh một chút.” Dứt lời, Bích Nữ đưa ánh mắt phức tạp xem xét ánh mắt Tuấn Thúc đang đứng ở phía sau, lúc này mới nói rõ chân tướng: “Trên thực tế, kết giới Bình Nhạc trấn đã bị công phá.”

Sét! Đánh! Giữ! Trời! Quang!

Một câu, làm cho Tang Chi mất hạnh tức giận trợn trừng, cả kinh không phát ra được một chút âm thanh. Bích Nữ thấy thế, lắc đầu chậm rãi giải thích: “Người nói đúng, phong ấn Bình Nhạc trấn bởi vì đã sống ngàn năm, dần dần tu luyện thành hình người, có thất tình lục dục. Mà nó hết lần này lại đến lần khác dẫn người vào trong giấc mộng, cũng là vì muốn người giúp nó cởi bỏ dây thừng, cởi bỏ luân phong ấn.”

Dừng một chút, Bích Nữ đứng dậy nhìn ra xa ngoài cửa sổ, do dự một lúc mới gặng dừ nói: “Vừa rồi Bình Nhạc trấn bỗng nhiên trời sụp đất nứt, sấm sét vang trời, núi Thúy Bình cũng xảy ra chấn động mãnh liệt, giờ phút này... Yêu quái bị phong ấn đã chạy trốn. Hùng meo meo cùng Kê thần đang truy đuổi nó.”

Tang Chi nghe vậy nhanh chóng túm cổ chần, đưa mắt nhìn Tuấn Thúc đang ngồi ở trong góc không nói một lời, môi nàng run rẩy, “Nói như vậy, kết giới Bình Nhạc trấn thật sự đã mở ra?”

Tang Chi đang miên man suy nghĩ, cửa gỗ kéo kẹt lay động, giây sau mọi người liền nghe tiếng hồ ly tru thấp lên, Lai Thước một thân hảo hức nhảy đến trên giường lẹ bẹp liếm mu bàn tay Tang Chi, theo phía sau là Thất Thủy và Khế Nhạc. Thất Thủy đem thuốc đề ở trên bàn, nhìn nhìn Tang Chi đang ở trên giường, gãi đầu nói: “Công chúa rốt cục đã tỉnh, nếu mà còn tiếp tục ngủ thì Phượng Quân nhà ta sẽ hoảng loạn muốn chết.”

Khế Nhạc nghe xong lời này, cũng gật đầu nói: “Rất đúng, rất đúng, Tang Chi đại nhân, ngài có biết mình đã ngủ ba ngày ba đêm rồi không? Ai, trong thời gian này Bình Nhạc trấn đã long trời lở đất, bởi vì Bình Nhạc trấn chấn động mà đã chết thật nhiều người, đúng lúc Thổ thần lại bỏ trốn, chúng ta...”

“Thất Thủy.” Cây đào tinh nói chưa xong, Tuấn Thúc liền lên tiếng ngắt lời, “Các người đều đi ra ngoài đi, thuốc đề ta giúp Tang Chi uống.” Mấy người vừa nghe, biết ngay là vợ chồng son có chuyện muốn nói riêng với nhau nên tất cả đều im lặng lui ra, duy chỉ có Lai Thước lại luyến tiếc không muốn đi, lặng lẽ chui đầu vào trong chăn trốn, nhưng lại giấu đầu lòi đuôi ở bên ngoài, cái đuôi lắc lắc lắc lắc lộ rõ.

Thấy bộ dạng buồn cười của tiểu tử kia nhưng Tang Chi lại cười không nổi, thấy Tuấn Thúc quả thực nghiêm túc bưng thuốc ngồi trước mặt mình, cũng không lấy tay tiếp. Trầm ngâm thật lâu sau, Tang Chi mới buồn bã nói: “Ta có phải gây đại họa rồi không? Không có kết giới, về sau quần ma đều có thể tùy ý ra vào Bình Nhạc trấn, Bình Nhạc trấn sẽ... rất nguy hiểm.”

Nghe xong lời này, Tuấn Thúc đôi mắt thâm thúy, rõ ràng đầy sát khí làm cho người ta đoán không được tâm tư. Hắn nói: “Tang Chi, ta nhìn thấy.”

“Thấy cái gì?”

Phượng hoàng xấu xa đặt chén thuốc xuống, đưa lưng về Tang Chi nói: “Lúc nàng mê man thì Bích Nữ làm phép cho nên ta thấy được cảnh tượng trong mộng của nàng.”

Nghe vậy, Tang Chi chợt sợ hãi. Trong lòng như bị cái gì đó đâm vào, chân tay luống cuống, Tuấn Thúc đã quay đầu lại nhìn thẳng nàng không hề chớp mắt, giọng nói trầm thấp: “Chúng ta là vợ chồng, vì sao không tin ta? Vì sao trong mộng vừa thấy Tuấn Thúc giả kia ở cùng Chuỗi Ngọc liền mất phương hướng và lý trí? Vì sao lúc ấy nàng không hề nghi vấn rằng đó không phải thật sự. Vì sao... nghi oan cho ta như thế?”

“Không phải!” Tiểu hồ ly đứng dậy biện bạch giải thích, “Ta, ta lúc ấy vì thấy con thỏ tiểu tiên, lại nghĩ tới nàng ta hại ta hiện nguyên hình ở hôn lễ, cho

nên ta, ta...”

Tang Chi tắt lời, đưa ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn về phía Tuấn Thúc, Tuấn Thúc lại tâm địa cứng rắn không nhìn qua, lạnh lùng lên tiếng, “Quên đi, nàng vừa tỉnh lại, vẫn nên nghỉ ngơi thêm. Bình Nhạc trấn hiện tại nguy cơ rất lớn, ta đi ra ngoài bảo vệ trước đã.” Dứt lời, quả nhiên đi thẳng ra cửa không quay đầu lại, còn lại tiểu hồ ly ngồi yên ở trên giường, tinh thần vẫn chưa bình tĩnh lại.

Lai Thước tránh ở trong chốn thật lâu sau, thấy không có người bắt mình liền lặng lẽ đưa đầu hồ ly đi ra, hết nhìn đông lại nhìn tây, lại cảm giác có cái gì ẩm ướt ngưng đọng từ trên đầu rơi xuống, ngẩng đầu vừa thấy, trên mặt Tang Chi chứa đầy nước mắt. Lai Thước sợ hãi, nhanh chóng chui ra khỏi ổ chăn cọ cọ an ủi Tang Chi. Một lát sau, Tang Chi mới nâng cánh tay lên vuốt ve lông Lai Thước giống như mọi lần.

“Lai Thước, người nói vì sao ta lúc ấy không hoài nghi? Ta... đáng chết!”

————— ta là đường phân cách cãi nhau —————

Từ ngày đó trở đi, phượng hoàng xấu xa đều lạnh lùng thân nhiên, hờ hững đối với Tang Chi.

Bởi vì đây là thời kỳ vô cùng quan trọng, người Bình Nhạc trấn vì tai họa lần này tai nạn chết vô số, đám người Tuấn Thúc mỗi ngày làm việc đến trời đen kịt, thật vất vả cố gắng tới tối muộn mới trở về nhà, tiểu hồ ly ngóng trông cùng hân hoan chuyện, nhưng Tuấn Thúc ngã đầu xuống liền ngủ. Tang Chi tự biết nàng đã đụng chạm vào lòng tự ái của Tuấn Thúc, đối diện với thái độ “Không bạo động không hợp tác” của hân chỉ biết bất đắc dĩ, thì đột nhiên thời cơ chuyển biến lại đến.

Hôm nay Tang Chi đang ở trong Thanh Ngô cư chờ tướng công trở về ăn cơm, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười quen thuộc: “Ai nha nha, gả cho người ta rồi thì quả thực khác biệt, tiểu hồ ly thế mà lại biết nấu ăn.”

Tang Chi buồn bực, lại cả kinh ghen hờn nhìn trần trời, Minh Tao ca ca, Yêu vương, Ly Vãn cả một đám đều đang đứng ở bên ngoài. Tang Chi với Ly Vãn dù sao cũng đã có một khoảng thời gian sớm chiều ở chung, gặp cố nhân trở về thoáng chốc mừng rỡ cười toe toét, vừa chạy ra bên ngoài vừa kêu lên:

“A Ly!”

Đồng thời lúc tiểu hồ ly chạy ra nghênh đón ngoài cửa, Lai Thước cũng nhào vào trong lòng ca ca lại thân thiết liếm liếm, Minh Tao ca ca đứng ở chính giữa thấy hai vị trái phải đều có người tiếp đón, duy chỉ mình mình vắng vẻ, liền bĩu môi làm bộ muốn khóc nói, “Tiểu hồ ly, ta là đại bá của ngươi, ngươi cũng không tiếp đón ta.”

Tang Chi nghe vậy còn chưa kịp mở miệng trả lời thì mọi người chợt nghe phía sau có người nói, “Tiếp đón ngươi, chẳng phải là làm ngươi đẹp mặt à?” Miệng lưỡi độc như thế, tất nhiên phát ra từ miệng phượng hoàng xấu xa. Sau một lúc chào hỏi, mọi người liền vào trong phòng. Tang Chi lúc này mới biết, thì ra thời gian trước Yêu vương mang theo A Ly, Minh Tao ca ca rồi đi, nói là đi “làm đại sự”, chính là có liên quan rất lớn đến kết giới Bình Nhạc trấn.

Nhắm nháp trà, Yêu vương nhẹ nhàng nói, “Về kết giới Bình Nhạc trấn, các ngươi chỉ biết một, có từng nghĩ tới thứ hai?”

Nghe xong lời này, tiểu hồ ly hơi hơi nhíu mày, “Cái gì thứ hai?”

Yêu vương ngưng con ngươi, nở nụ cười xem xét Tang Chi, buồn bã nói, “Bình Nhạc trấn chỉ là một trấn nhỏ như thế, vì sao ngàn năm qua đều cần dùng kết giới để bảo vệ? Để tránh kết giới không bị phá, còn sử dụng trăm phương ngàn kế như thế, để cho Kẻ thần tạo thành mộng đem giấu đi.”

Tang Chi đang do dự, Ly Vãn đã lời ít mà ý nhiều nói: “Bởi vì Bình Nhạc trấn có thứ gì đó phải bảo vệ, mà thứ này lại rất quan trọng đối với tam giới.”

Nghe vậy, Tuấn Thúc khép mắt không nói được một lời, Tang Chi kinh ngạc nhìn thẳng Ly Vãn, Ly Vãn gật đầu nhẹ giọng nói, “Lần này ta đi theo Yêu vương ra ngoài, chính là đi tìm thứ đó.”

“Ta không hiểu...” Tang Chi cắn môi dưới lắc đầu, “Ngươi đã nói thứ quan trọng gì đó ở Bình Nhạc trấn, vì sao lại đi ra ngoài tìm? Còn có, rốt cuộc nó là cái gì vậy?”

Vừa dứt lời, Tang Chi liền nghe bên cạnh truyền đến một câu nói nhẹ nhàng: “Là Ma Nhân.”

Nói xong, Yêu vương bật cười ra tiếng, hừ nói: “Phượng Quân đại nhân quả nhiên biết chuyện này.”

Tuấn Thúc nghe xong lời này không vội cũng không hoảng hốt, chỉ đưa mắt nhìn Yêu vương. Trong nhất thời, Tang Chi chỉ cảm thấy như bị sét đánh. Tuấn Thúc nói: “Sao ta biết thì có gì lạ chứ? Thân là tộc trưởng tương lai của Phượng tộc, ngự sử trần gian, ta chỉ cần hỏi thăm nhỏ nhỏ một chút, tin tức như vậy tự nhiên có được dễ như trở bàn tay. Nhưng thật ra Yêu vương ngươi, thân là tộc hồ yêu, dám giật dây người hai tộc Long Phượng theo đuổi người đi tìm Ma Nhân, chẳng phải là càng thêm khả nghi hay sao?”

Tang Chi nghe hai người người một lời ta một câu có ý đối kháng nhau, chỉ cảm thấy vô cùng mơ hồ, đang muốn đặt câu hỏi chợt nghe Minh Tao ca ca nói: “Mấy ngàn năm trước, Ma tộc bị hai tộc tiên yêu liên hợp đánh bỏ chạy về Ma vực, Vương Mẫu sợ họ tu dưỡng xong sẽ lại đột kích, liền hạ chú bắt Ma tộc trọn đời không thể rời khỏi Ma Vực, mà Ma Nhân này chính là chìa khóa duy nhất mở ra Ma Vực.”

“Tuy rằng các thượng tiên năm đó có tham dự việc này rất ít khi nhắc lại, nhưng dù sao giấy cũng không thể gói được lửa, lão đệ ta cùng Tiểu Thất đều

biết cũng không có gì, cùng lắm có thể bỏ qua. Hai người các người đừng trừng nhau nữa, mắt trừng hoài hồng bây giờ!”

Yêu vương không để ý tới Tuấn Ngạn, cong môi nói tiếp, “Nghe đồn đại rằng năm đó Ma Nhân đã bị hủy, nhưng cũng có người nói Ma Nhân đang bị giấu đi ở nhân gian. Mà ngay lúc tin tức này truyền ra chưa được bao lâu thì kết giới bảo vệ Bình Nhạc trấn liền bị phá giải không biết vì sao, nhỉ!”

Tang Chi chớp chớp mắt, “Nói như vậy, Ma Nhân đặt ở Bình Nhạc trấn, cho nên mới có kết giới, sau đó mới có phong ấn trong mơ?”

Phượng hoàng xấu xa cười nhạo, “Đại để thế gian đồn đại như thế, nhưng mà Yêu vương tự cho là thông minh, cho rằng đây là lát mềm buộc chặt, bởi vậy mới mang theo vi huynh với Ly Vẫn tìm Ma Nhân khắp chung quanh nha. Đáng tiếc trời tính không bằng người tính, Ma Nhân không tìm được, nhưng kết giới Bình Nhạc trấn đã bị phá trước, không khỏi đoán rằng vì đã biết mình sai lầm nên Yêu vương ngại mới đành phải trở lại.”

Nghe vậy, Yêu vương cười như không cười, liếc mắt thật lâu sau mới bật cười lớn, “Đại khái là do lễ tân hôn gần đây của ngươi khiến cho Phượng Quân đại nhân ngươi đầu óc mê muội, ngươi thật ra đã đoán sai. Bốn vương là tôi đón đệ đệ.”

Dứt lời, Lai Thuộc mở to hai mắt, kêu “thư” to ra tiếng. Mọi người còn chưa kịp nói gì, lại nghe bên ngoài có người ồn ào tiến vào, “Ăn cơm đi, ăn cơm đi, Tang Chi đại nhân, có phải Phượng Quân đã trở lại không, Bích Nữ đã đem đồ ăn...”

Nói được một nửa, cây đào tinh nửa chân vừa bước vào trong phòng liền đứng yên ở tại chỗ, thấy đám người Yêu vương không hay không biết bỗng nhiên xuất hiện, bất ngờ đến không tìm được lời nói thích hợp.

Tang Chi thấy thế, cầm tay phượng hoàng xấu xa nói, “Tuấn Thúc...” Câu nói kế tiếp còn chưa kịp nói ra, Tuấn Thúc đã mặt lạnh đẩy Tang Chi ra đứng dậy, trước khi ra ngoài còn lưu lại một câu nói nhẹ nhàng, “Khê Nhạc, thêm ba bát nữa.”

Cây đào tinh vẫn đứng chết trân tại chỗ thật lâu sau mới đáp ứng chạy về thiên đình, mà tiểu hồ ly tay vẫn như trước đứng ở giữa không trung một cách xấu hổ, không thu trở lại. Yêu vương thấy thế chỉ làm như không nhìn thấy ôm đệ đệ đi ra ngoài, Ly Vẫn im lặng cùng theo đuôi đi ra, chỉ còn lại có Minh Tao ca ca vuốt cằm xem xét tiểu hồ ly.

Tang Chi: = _ = Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua vợ chồng son giận dỗi à?

Dò xét thật lâu sau, ánh mắt Minh Tao ca ca rốt cục lóe lên tia sáng nhiều chuyện nói: “Tiểu hồ ly, các người cãi nhau à?”

Tang Chi, “Ca ca chết tiệt, huynh có thể đừng tỏ ra vui sướng khi người khác gặp họa như vậy hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62

Cứ như vậy, đám người Yêu vương và Ly Vẫn tạm thời ở Bình Nhạc trấn.

Yêu vương nói là tới đón đệ đệ trở về hồ yêu tộc nhưng lại chậm chạp không nhúc nhích tí nào, Tang Chi nhìn không ra sóng ngầm đang mãnh liệt cuộn cuộn giữa mọi người với nhau, trong khoảng thời gian chỉ chú tâm bận rộn vào việc nhỏ nhà mình. Vốn dĩ sau khi Minh Tao ca ca biết được ngọn nguồn tại sao tiểu hồ ly với phượng hoàng xấu xa cãi nhau, cười đến nổi lăn lộn trên đất: “Lúc trước không biết vì sao ngực của ta có cảm giác một chút hờn dỗi, chắc chắn, phỏng chừng là do Tuấn Thúc bị ngươi làm tức giận đến thất điên bát đảo, liên lụy đến tâm linh cảm ứng của ca ca sinh đôi là ta.”

Tang Chi nghe thấy Tuấn Ngạn sử dụng thành ngữ loạn xạ, cũng không có khí lực mà đi phản bác, chỉ uể oải bĩu môi, “Ta đã biết sai rồi, chẳng lẽ cũng không cho ta cơ hội sao?”

Tuấn Ngạn cười nhạo, trêu ghẹo tiểu hồ ly: “Chỉ chờ những lời này của đệ muội thôi.”

Tang Chi nghe vậy nhin không được mắt sáng lên, “Bất lương ca ca, huynh có biện pháp sao?”

“Đương nhiên” Tuấn Ngạn nháy mắt, “Lúc trước ta có thể giúp các người se tơ hồng thành đôi, giờ phút này làm người hòa giải thì có gì là khó?”

Vì thế, tiểu hồ ly ngốc nghếch ngo ngác tin tưởng bất lương ca ca, nghe theo lời của Tuấn Ngạn, ngoan ngoãn theo đuôi đến núi thạch quái. Vì thế, Tang Chi lại một lần nữa bị nhốt vào trong huyết động =. =

Ngồi ở trong sơn động, nhìn làn nước trước cửa động khẽ gợn sóng, kết giới như ẩn như hiện, Tang Chi 囧 囧 tròn to mắt nhìn. Nàng thật đúng là ngu ngốc, lần trước ngu ngu ngo ngo không hiểu nên bị Minh Tao ca ca nhốt vào trong huyết động, vậy mà còn không rút được kinh nghiệm, lần này lại chủ động dâng người lên cửa cho Tuấn Ngạn đùa giỡn.

Lúc đó Tang Chi tùy tiện để Tuấn Ngạn đưa đến sơn nguyệt thạch động, đang nghi hoặc không biết Minh Tao ca ca đưa mình đến nơi này làm gì, hồ nghi kêu lên một tiếng “Này”, quay đầu lại đã thấy Minh Tao ca ca tay nâng một trận ánh sáng lên, im lặng niệm chú, hiển nhiên là đang thực hiện khai

trần.

“Huynh đang làm gì?” Tiểu hồ ly kinh ngạc, theo trực giác chạy ra bên ngoài huyết động, lại nhanh chóng bị kết giới bắn trở về.

Minh Tao ca ca thấy thế, khóc thút thút thút thút một lúc rồi nói: “Tiểu hồ ly, ngươi đừng tự hại mình, kết giới mà bổn thiếu gia tạo ra ai cũng nói lên trời xuống đất... Ách ~ không thể nói hoàn toàn không phá được, nhưng dù sao cũng là số một số hai. Ngươi ngoan ngoãn ở tại đây chờ tướng công nhà ngươi tới cứu là được rồi, ta sẽ nói chủ ngữ cho hần giải.”

Tang Chi ngồi dưới đất, sờ sờ cánh tay bị kết giới đánh cho xanh tím, tức giận không chịu nổi, “Đây là biện pháp mà huynh nói sẽ làm cho chúng ta hòa hảo à?” Đứng ra nài nỉ không nên tin tưởng Tuấn Ngạn ngu ngốc, trong đầu của hần ngoại trừ cô nam quả nữ, thì chỉ còn là cùng ở chung một phòng. A a, nài nỉ bị động kinh trúng tà mới có thể nghĩ đến việc nhờ hần giúp đỡ.

“Ngươi yên tâm đi, ta với Tuấn Thúc sớm tối ở chung nếu không tới ngàn năm thì cũng tám trăm năm có hơn, tính tình xấu xa kia của hần ta hiểu rõ nhất. Ngươi cứ chờ đi, bổn thiếu gia dùng truyền âm ngàn dặm thông báo cho hần rằng tiểu nương tử thân ái của nhà hần đã bị bắt trời. Ha ha!” Dứt lời, Minh Tao ca ca xoay người đi ra khỏi kết giới, thoáng sau đã không còn thân ảnh.

Bên này Tang Chi nhìn xem đến trọn mắt há hốc mồm, cho đến khi có lại phản ứng liền nhanh chóng đứng dậy, nhưng làm sao mà còn được chút gì mùi phượng hoàng tao nhã đây. Thấy tình trạng như thế, Tang Chi nắm chặt tay thật lâu sau, rốt cục cũng tru lên ra tiếng: “Bất lương ca ca, ngươi rõ ràng là ngu ngốc!!! Tuấn Thúc ngày hôm qua phải đi thôn Tường Phúc, ngươi có biết hay không a a!”

Thôn Tường Phúc nằm ở trên cao phía Bắc, là một thôn nhỏ cách phía nam Bình Nhạc trấn vài tòa núi to, mấy con sông lớn, mặc dù không dám nói là cách xa vạn dặm, nhưng là cực xa. Bởi vì phong ấn Bình Nhạc trấn bị phá giải, trần gian tai họa xảy ra liên tục, Tuấn Thúc làm ngự sử trần gian cố gắng nhưng vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào để giải quyết, cuối cùng không ngờ Bích Nữ nảy ra chủ ý, kêu Tuấn Thúc đi thôn Tường Phúc một chuyến, bài phong ngự sử trần gian nhiệm vụ —— Nhai Xái.

Phượng hoàng xấu xa đã đi làm việc công tử hai ngày trước, bây giờ Minh Tao ca ca lại đem Tang Chi nhốt tại núi thạch quái, đợi cho phu quân nhà mình từ việc công thông thả thả trở về, chẳng phải nàng sẽ ghen chết ở trong son động hay sao?

————— ta là đường phân cách được việc thì không có mà thất bại thì có thừa —————

Tang Chi vốn tưởng rằng tướng công nhà mình cho dù có nhanh chóng cưỡi mây trở về như thế nào thì cũng phải đợi đến buổi sáng ngày mai, ở trong động nhàm chán nửa ngày, nàng bắt đầu luyện tập để khi nhìn thấy Tuấn Thúc thì nên xin lỗi như thế nào mới tốt, bộ dạng đáng thương xin khoan dung như thế nào, xong rồi sau đó liền hóa trở về nguyên hình, cuộn thành một cuộn tròn vào góc chuẩn bị ngủ. Đang nằm ở cái giường dựng tạm thời bằng cỏ cây trong góc, tiểu hồ ly chợt nghe bên ngoài có tiếng động lục cục lục cục, tựa hồ có cái gì đó động đậy. Tang Chi liếc mắt dựng lỗ tai lên, quay đầu cảnh giác nhìn thẳng ra bên ngoài, nín thở ngay cả hít vào một hơi thở lớn cũng không dám.

Tuy rằng theo lý luận thì sau khi phong ấn quái đã bỏ trốn, nàng đã không còn giá trị lợi dụng, yêu ma quỷ quái cũng sẽ không tìm tới mình. Hơn nữa tuy nói phong ấn Bình Nhạc trấn bị giải trừ, nhưng bởi vì này giai đoạn này đám người Yêu Vương, Ly Văn đều đang ở trong thôn, đừng nói tiểu yêu nháo sự, chính là nửa thân ảnh quý ma cũng không có. Huống chi Minh Tao ca ca cũng nói kết giới của hần thiên hạ vô địch, ừm, có lẽ sẽ... không có vấn đề gì?

Tang Chi dựng đứng cái đuôi, đang miên man suy nghĩ liền thấy trước mắt ánh sáng chói lòa, khi mở mắt ra được thì đã thấy kết giới bị phá bỏ, Tuấn Thúc đã đứng sừng sững như cây ngọc đón gió ở trước cửa huyết động. Tiểu hồ ly hít hít cái mũi người đứng thật là mũi của phượng hoàng xấu xa nhà mình, thì sau đó mới cao hứng biến lại thành người, sôi nổi chạy qua kêu “Tuấn Thúc”.

Vừa dứt lời, Tang Chi còn chưa kịp nói thêm cái gì thì người đã ngã vào trong lòng ngực ấm áp. Phượng hoàng xấu xa gất gao ôm lấy Tang Chi, chỉ sợ nàng biến mất liền vội vàng lắc lắc, “Có bị thương không? Tên ngu ngốc kia rốt cuộc làm gì nàng vậy! !”

Tang Chi nghe Tuấn Thúc nói gần như quát, lại nghĩ đến việc hần nhanh chóng gấp gấp trở về như vậy, cũng không biết Minh Tao ca ca có đồ thêm dầu vào lửa nói cho hần cái gì hay không, liền nhanh chóng lắc đầu giải thích: “Không có việc gì, ta tốt lắm, một chút việc cũng không có. Minh Tao ca ca bảo ta xin lỗi chàng, rồi đem ta đưa đến núi thạch quái...”

Nói chưa xong, Tuấn Thúc đã đẩy Tang Chi ra tức đến nổi sùi bọt mép, “Hần bảo nàng đến núi thạch quái mà nàng cũng đến? Vậy nếu hần bảo nàng chết có phải nàng cũng thực sự đi tìm cái chết à? Lỡ đâu trong lòng hần muốn gây sự thì làm sao bây giờ? Lỡ đâu hần cũng là giả mạo thì làm sao bây giờ? Nàng làm sao... lại dễ dàng tin tưởng người khác như vậy?”

Tiểu hồ ly nghe vậy liền im lặng, cúi đầu nhìn mũi chân mình. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng thấy qua Tuấn Thúc giận dữ đến như vậy, cho dù trước kia nàng có thực sự phạm lỗi hay gây họa, hần cũng sẽ không phát hỏa với nàng. Có thể hần đang cảm thấy nàng rất ngu ngốc, đang hối hận khi cưới nàng hay không?

Nghĩ vậy, Tang Chi nhú mi, suy nghĩ thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.” Ngoại trừ ba chữ này, nàng cũng không biết nên nói cái gì với phượng hoàng xấu xa, đã sớm suy nghĩ cách giải quyết tốt, chuẩn bị tốt lời kịch, giờ phút này nghĩ thế nào cũng thấy tất cả mỗi lý do đó đều giống như đưa ra một cái cớ buồn cười, làm sao nàng có thể nói ra ngoài miệng được đây.

Tang Chi ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn Tuấn Thúc, giương lên cái miệng nhỏ nhắn, lại thì thào lần nữa: “Thực xin lỗi...”

Lại là ba chữ này! Tuấn Thúc nghe vậy nhin không được lão đảo từng bước lui ra phía sau, trong lòng một tia đau khổ xuất hiện, lan tràn thẳng đến bên miệng, chưa chát đến nỗi nói không ra, nói không được. Đứng, nói không nên lời, không thể phát ra thành câu, chỉ có thể ghen lại trong cổ họng, cũng

không có thể nói cho Tang Chi biết.

Nghĩ vậy, phượng hoàng xấu xa thống khổ nhắm mắt, xoay người nói: “Nếu không có việc gì thì trở về đi.”

Dứt lời, Tuấn Thúc còn không kịp nhắc chân thì trên lưng đã có thêm hai cánh tay ấm áp ôm lấy Tuấn Thúc, mặt Tang Chi dán vào sau lưng, nhắm mắt lại cảm giác được hơi thở tức giận của phượng hoàng xấu xa, cảm giác ỳ ỳ khuất lại không ngừng cuộn cuộn nảy lên trong lòng. Rốt cuộc là làm lỗi sai gì? Trước kia cho dù nàng phạm vào lỗi lớn, phượng hoàng xấu xa cũng sẽ không thờ ơ lạnh nhạt, trước kia cho dù nàng gây ra đại họa, hắn cũng sẽ không nói một lời giúp nàng xử lí.

Nhưng lần này ——

Tang Chi cắn môi dưới, hốc mắt đã hơi ướt át, “Tuấn Thúc, chúng ta thành thân còn chưa được một tháng, nhất định phải như vậy sao?”

Một câu vô cùng đơn giản, lại như một nhát kiếm lợi hại đâm vào tim Tuấn Thúc, đau đến nỗi làm cho người ta khó thở.

“Ta biết, là ta không tốt, là lỗi của ta! Tự nhiên lại lọt vào mộng yểm của phong ấn quái, lại thật sự hoài nghi chàng cùng con thỏ tiểu tiên, chính bởi vì vậy mà làm hại Bình Nhạc trấn lâm vào nguy hiểm. Nhưng ta không hề cố ý, ta cũng khẩn trương như chàng, sợ chàng không cần ta. Lúc ta chờ chàng đến cướp dâu, ta đã không ngừng suy nghĩ, nếu chàng không đến thì ta phải làm sao bây giờ, không ngừng suy nghĩ nhớ thương chàng, nhưng mà nghĩ mãi vẫn nghĩ không ra kết quả, vòng quanh trong đầu đều là chàng. Vào lúc đó ta biết, ta đời này không bao giờ có khả năng rời xa chàng nữa, trừ phi ta...”

Nói còn chưa nói xong, Tuấn Thúc đã xoay người giữ lấy tiểu hồ ly, giữ lấy đầu nàng cấp bách nói: “Hứa với ta, hãy hứa với ta! Bất luận về sau xảy ra việc gì cũng không được hoài nghi ta, không được nghi ngờ tình cảm của ta đối với nàng.”

“Vâng.” Tang Chi gạt đầu, không kịp nói câu kế tiếp, đã bị Tuấn Thúc chặn lại nghiêm túc nói: “Đừng hứa hẹn, nàng nhất định phải nhớ ở trong lòng. Tang Chi, nàng phải nhớ kỹ, cho dù ta làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ không phản bội nàng.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, mặc dù không hiểu lời của Tuấn Thúc cho lắm, nhưng cũng cảm động đến rối tinh rối mù, bình sinh đây là lần đầu tiên nàng chủ động kiễng chân lên, đặt môi lên trên cổ Tuấn Thúc nhẹ nhàng nói: “Cuộc đời này chàng với ta, chỉ có cái chết, còn lại nếu sống đều không bao giờ chia lìa.”

Nghe xong lời này, khuôn mặt Tuấn Thúc rốt cục giãn ra, cong môi cười nói: “Chết cũng phải bắt nàng trở về, cho đến khi cùng nhau tan thành tro bụi”

(Truyện này có nhiều bạn đọc đến đây cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng bây giờ đã đi sâu vào bí mật của Tang Chi, anh Tuấn Thúc dù làm bất cứ chuyện gì cũng đều vì Tang Chi, bao gồm cả việc... Nên các bạn từ từ mà đọc đừng nôn nóng nhé,*Cười nham hiểm*)

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Sau sự kiện son động kia, vợ chồng son Tuấn Thúc kỳ diệu thay lại hòa hảo như lúc ban đầu, ân ái càng sâu hơn trước. Nhưng thật ra sau khi hai người hòa giải, lại bị người khác ghét bỏ và la lối mà xưa nay chưa từng có.

Tang Chi cũng không biết tướng công nhà mình rốt cuộc đã làm chuyện gì cực kỳ tàn ác với Minh Tao ca ca, nhưng mới ngày thứ hai sau khi trở về Bình Nhạc trấn gặp lại Tuấn Ngạn, mặt của Minh Tao ca ca đã bầm tím hơn phân nửa, nước mắt lưng tròng chu cái miệng sưng như bánh bao, lải nhải ở bên tai tiểu hồ ly nói các câu đại loại như là cái gì “qua cầu rút ván”, “không nhìn được tâm người tốt” vân vân và vè vè.

Hết thấy những lời này đều vào tai trái ra tai phải, tiểu hồ ly hoàn toàn không để vào trong lòng. Nhưng mà suốt cả một khoảng thời gian dài, ngày nào như ngày nấy Minh Tao ca ca cũng hết đến thì lẩn lộn, lại đi thì khóc náo, Tang Chi cho dù có bao nhiêu kiên nhẫn cũng bị nghiền nát thành bụi. Hôm nay thật vất vả mới nhìn thấy Tuấn Thúc nhờ Minh Tao ca ca đi ra ngoài điều tra động tĩnh gần núi Thúy Bình, Tang Chi mới thở phào nhẹ nhõm thật to, không có việc gì làm nửa ngày bèn ngồi nhàn rỗi ở trong tiểu viện Thanh Ngô cư thù cái gì đó. Mũi kim đang rối rắm, Tang Chi chợt thấy đồ trong tay không còn, đầu nhắc lên mới phát hiện dưới chân có thêm một cái bóng được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, Ly Vãn cao lớn đang cầm trong tay xem xét cái đồ gì đó kia, hơi hơi nhíu mi lại.

“Đây là cái gì?”

“Đây là...” Tiểu hồ ly cắn cắn môi không biết nên nói thế nào với A Ly? Nói với hắn đây là hà bao thù cho phượng hoàng xấu xa? Ách ách! Ôi chao hình như nói vậy thực mất mặt đó nha, vì sống tới mấy trăm năm như vậy rồi, mà đây vẫn là lần đầu tiên Tang Chi thù này thù nọ.

Ly Vãn thấy Tang Chi do dự cũng không làm nàng khó xử mà đưa hà bao trả lại cho nàng, ngồi vào bên cạnh cười nhẹ, “Mặt trên thù con vịt đẹp lắm.”

“Cái gì?” Tiểu hồ ly trừng to mắt thờ phỉ phỉ, lại đưa mắt nhìn đôi uyên ương trên hà bao, phát điên nói: “Con mắt nào của ngươi thấy chúng nó là con vịt!”

Ly Vẫn không ngờ bị hỏi ngược như vậy, nghiền cứu một lúc mới thật cẩn cẩn thận thận nói, “Ta thấy bọn nó ở trên sông, cho nên đoán... Ách ~” Ly Vẫn nhếch môi, vuốt cằm nói: “Kỳ thật người vừa mới nói như vậy làm ta nhìn lại, hình như cũng không giống con vịt cho lắm. Đúng, là gà! Tang Chi, nàng thích nhất ăn gà, nhất định là thêu gà! !”

“...” Tang Chi thấy vẻ mặt ra vẻ khó xử của Ly Vẫn, giật mình nhìn không được xì cười ra tiếng. Vốn tưởng rằng sau khi từ biệt lần trước cũng phải cần một thời gian dài mới có thể gặp lại Ly Vẫn, mà cho dù có gặp lại thì hai người cũng sẽ bởi vì cảm tình khúc mắc mà sẽ trở nên bất hòa. Nhưng hiện tại, hai người vẫn như trước vừa nói vừa đùa, A Ly vẫn là A Ly trước kia ngu ngốc ngờ ngác, một chút cũng chưa thay đổi.

“A Ly, người sống có được không?”

Nghe xong lời này, Ly Vẫn chỉ thoáng khựng một chút, sau đó mới nhìn thẳng Tang Chi, ánh mắt tràn đầy ý vị thâm trường, “Vậy còn nàng? Tang Chi, đạo này nàng sống có vui vẻ không?”

Nghĩ nghĩ, tiểu hồ ly nhìn không được khoe miệng cong lên, sờ sờ hà bao trên tay được thêu đôi uyên ương gà không ra gà, vịt không ra vịt, lúm đồng tiền động lòng người: “Ta rất vui vẻ. Trước kia mẫu hậu đã nói qua, trên đời này nhất định có một người hoàn toàn chinh chinh thuộc về người, chỉ cần hai người gặp nhau hiểu nhau, người sẽ không bao giờ muốn rời khỏi hắn. Khi đó ta còn không tin, nhưng bây giờ...”

Vuốt ve đôi uyên ương trên hà bao, tiểu hồ ly nhìn không được nhớ lại tối hôm qua cùng Tuấn Thúc nùng tình mật ý, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn phỉm hồng, điệp điệp dưới ánh mặt trời, càng có vẻ xinh đẹp hơn người. Ly Vẫn thấy thế, đôi mắt thâm thúy làm cho người ta đoán không được đang suy nghĩ gì, thật lâu sau mới chuyển sang chuyện khác: “Lâu không về Bình Nhạc trấn đúng là có chút tưởng niệm. Tang Chi, nàng giúp ta đi miếu thổ địa thăm Khế Nhạc có được không?”

ta đường phân cách có biến chuyển

Đến miếu thổ địa, Tang Chi và Ly Vẫn không thấy cây đào tình, nhưng thật ngoài ý muốn lại phát hiện được một người quen.

Trước cửa miếu thổ địa, tiểu hồ ly gặp một cô nương phát ra ánh tiên quang nhẹ nhẹ, váy lụa trăm ngọc cài đầu, nhìn không được ồ lên: “Mạn Nhi?” Mạn Nhi là nữ quan bên người Vương Mẫu nương nương, mặc dù không đến mức như hình với bóng với Vương Mẫu, nhưng ở Bình Nhạc trấn ngàn dặm xa xôi lại gặp được nàng, thật là có chút kỳ lạ.

Tang Chi trầm mặc, đưa mắt nhìn Ly Vẫn, hắn cũng thẳng thắn, vuốt cằm nói: “Kỳ thật ta tới Thanh Ngô cư chính là phụng mệnh gọi nàng lại đây.”

Nghe xong lời này, trong lòng tiểu hồ ly không hiểu sao liền hoảng sợ. Trải qua nhiều việc rồi nên Tang Chi cũng đã sớm học được thông minh, Ly Vẫn lừa nàng đến miếu thổ địa, rõ ràng chính là muốn tránh không cho Thất Thủy và Bích Nữ biết. Vừa vặn giờ phút này Mạn Nhi lại đang ở đây, vậy người ở bên trong kia đúng là...

Tang Chi đang do dự, Mạn Nhi đã mỉm cười lên tiếng: “Công chúa mau vào đi thôi, đừng làm cho nương nương chờ lâu.”

Tang Chi hít một hơi sâu, là phúc hay là họa, mà là họa đương nhiên tránh không khỏi, bèn cắn răng bước vào nhà, quả nhiên thấy Vương Mẫu đang đưa lưng về phía chính mình chăm sóc cây hoa lan.

Chắc là nghe được động tĩnh, nên tiểu hồ ly vừa bước chân vào cửa là Vương Mẫu đã mở miệng nói ngay: “Chi Nhi, người còn làm cho người ta lo lắng như thế này, khi đi đem cây hoa lan này giao cho người đã dặn dò ngàn vạn lần là phải chăm sóc cẩn thận, người xem xem giờ nó đã thành cái dạng gì.”

Tang Chi theo lời nhìn xem thứ này nọ dưới tay Vương Mẫu, liền thấy hoa lan thời gian trước còn tràn đầy màu xanh lục, tư thái duyên dáng mà bây giờ đã mang dáng khô héo, ừ rừ như sắp chết.

“A, tại sao nó có thể chết như vậy?” Tang Chi kỳ quái kêu lên, “Con có kêu cây đào tình giúp con tưới nước thường xuyên mà!”

Vương Mẫu trách cứ, “Có Khế Nhạc chăm sóc cho nên người sẽ không quan tâm nữa à?”

Tang Chi gãi đầu giải thích, “Thời gian trước con phải xử lý hôn sự nên thật sự bận quá, cái này...”

Nói chưa xong, Vương Mẫu đã lắc đầu cắt ngang lời Tang Chi, tay dẫn đến tòa đài đặt ở trên, “Chi Nhi, người cũng biết vì sao ta đến đúng không?”

“Vì để kiểm tra xem con có chăm sóc tốt hoa lan hay không ư?” Tiểu hồ ly nửa ngờ ngác, ai ngờ Vương Mẫu lại thực sự trả lời nàng: “Không, kết giới Bình Nhạc trấn bị phá thì ta biết liền hoa lan sẽ sống không tốt, cần gì kiểm tra?”

Tang Chi nghe vậy mặt nhăn mày nhu, chưa kịp đặt câu hỏi thì Vương Mẫu đã gạt đầu ra hiệu cho Mạn Nhi. Mạn Nhi lĩnh mệnh, tay áo vung lên thành một cô ánh sáng, ánh sáng màu trắng ngân lưu hình như có sinh mệnh, ở giữa không trung lóe ra ánh sáng rực rỡ xoay tròn bao xung quanh cây hoa lan, thoáng chốc liền đem hoa lan bao lại chặt như nêm.

Sau một lúc, đoàn ánh sáng dần dần trở nên nhạt đi, cuối cùng giống như trong suốt hiện rõ quanh cảnh ở bên trong, nhưng lúc này, đoàn ánh sáng chẳng còn có chút gì bóng dáng của cây hoa lan, mà là một màu xanh lá thanh nhã, đúng là đáng vẻ của cô gái áo xanh.

“Tỷ tỷ áo xanh!” Tang Chi kinh ngạc hô lên vì thấy cô gái áo xanh ân nhân cứu mạng mình đang quỳ rạp xuống, hấp hối tựa hồ như không còn khí lực.

Tang Chi muốn đến gần, đoàn ánh sáng kia lại vô duyên vô cớ biến mất, chậu hoa lan lại xuất hiện ở trước mắt mọi người. Vương Mẫu buồn bã nói:

“Nàng gọi là Lục Khởi. Chỉ Nhi, người vài lần thoát hiểm đều do nàng cứu. Nhưng lần này người lại nhập vào mộng yểm của phong ấn quái, Lục Khởi trước đó vì là giúp người trở lại bộ dáng hình người đã dùng hết linh lực, không có biện pháp cứu người lần nữa.”

Tang Chi thở hắt ra một hơi khí lạnh, đầu óc đã dần dần liên kết các sự kiện lại cùng với nhau, nhưng vẫn bán tín bán nghi như trước. Lúc này, Ly Vẫn này giờ luôn luôn giữ trầm mặc mới mở miệng nói: “Chúng ta hai tộc Long Phụng được biết đến là có ân oán, mọi người cứ tưởng là do người phạm dùng loạn mệnh danh tên hiệu của Long và Phụng, kỳ thật không phải là sự thật.”

“Cha ta từng phát hiện Phụng Thần cầu kết cùng Ma tộc, nên mới cố ý xin chỉ thị Vương Mẫu để tìm sào huyệt, nhưng những giả dối của Phụng Thần đã sớm bị hủy thi diệt tích. Phụng Thần lại tuyên bố nói xấu Long tộc như vậy, bởi vậy mới có giằng co sau này. Nhị ca Nhai Xái của ta đã canh giữ thế gian cả ngàn năm, Bình Nhạc trấn vẫn bình yên vô sự. Trái lại, Tuấn Thúc chỉ mới quản lý qua mấy trăm năm, Ma tộc liên rục rịch, thậm chí còn phát hiện bóng dáng Ma tộc ở núi Thúy Bình. Ngay cả Yêu vương cũng không ngồi yên, yêu cầu ta cùng tìm ma nhân. Tang Chi, chẳng lẽ nàng không hề cảm thấy một chút kỳ quái gì sao?”

Tang Chi nghe vậy, trầm ngâm một lát, rồi mới ngó nhìn Ly Vẫn gần từng chữ: “Các người đang hoài nghi Tuấn Thúc?”

Vương Mẫu nói: “Đầu tiên là sử dụng tên Chuối Ngọc tạo thủ đoạn trên váy cưới, tiện đà cho người hiện nguyên hình không thể thành thân, dẫn tới Lục Khởi vì thi pháp giúp người mà mất đi linh lực của mình. Đem động phòng, lại thừa dịp người không hề đề phòng, trong tình huống mà không có bất luận kẻ nào có thể đến hỗ trợ, làm cho người tiến vào mộng yểm...”

Vương Mẫu neho mắt nhìn ra xa ngoài cửa sổ, nặng nề nói: “Tất cả việc này là muốn nhờ tay Tang Chi người để coi bỏ phong ấn Bình Nhạc trấn, làm cho Ma tộc nhanh chóng ngóc đầu trở lại.”

Tang Chi bĩu môi, phản bác nói: “Dì suy nghĩ nhiều quá, Tuấn Thúc sẽ không hại con. Hơn nữa, hiện tại Bình Nhạc trấn chẳng phải là không có việc gì sao? Ma Nhân cũng không tìm thấy được.”

“Đừng” Vương Mẫu cắt ngang lời nói của Tang Chi, đôi mắt sáng quắc, “Ma Nhân không tìm thấy được, cho nên bước tiếp theo mà Phụng tộc muốn chính là đi xung quanh tìm Ma Nhân. Cho nên ai gia không thể đợi được nữa...”

Tang Chi lắc đầu, “Các người căn bản không có chứng cứ, dựa vào cái gì mà hoài nghi Tuấn Thúc?”

“Không có chứng cứ sao?” Mạn Nhi nghe vậy cười khê, “Công chúa Tang Chi, ngài hai lần đi vào giấc mộng yểm Phụng Quân đại nhân đều có bên cạnh. Mà người nghĩ lại thử xem, lấy công phu mèo cào của Chuối Ngọc, bằng cách nào mà nàng ta có thể vào trong khuê phòng của người, lại có thể động tay động chân trên áo cưới mà người đều hoàn toàn không biết? Còn nữa, lúc trước Chuối Ngọc cũng đã gây rối người khắp nơi, lấy trí tuệ của Phụng Quân đại nhân làm sao có thể sơ sẩy như vậy, làm cho người gặp mưu kế của nàng? Hơn nữa, ngày đó người đang ở tại Thanh Ngõ cư, thần thông quảng đại như Bích Nữ sao lại cũng mơ hồ ngủ? Không phát hiện được có người vào phòng?!”

Nghe xong tất cả, Tang Chi hết hồn.

Mỗi từ như châu như ngọc! Xác thực quá trùng hợp, xác thực rất không tầm thường, nhưng mà... không thể nào, phụng hoàng xấu xa làm sao có thể hại nàng? Tiểu hồ ly thì thảo lặc đầu, “Không có khả năng, tất cả những điều này khẳng định là có nguyên nhân của chúng. Tuấn Thúc chàng —— “

Nói còn chưa nói xong, Vương Mẫu lại đột nhiên túm lấy cánh tay Tang Chi, nói từng chữ rõ ràng: “Chỉ Nhi, không nắm chắc mười phần, Dì sẽ không tìm đến người.”

“... Có ý gì?”

“Lục Khởi giúp người khôi phục hình người, cho dù mất đi chút linh lực cũng sẽ không có chuyện qua nhiều ngày như vậy mà vẫn không thấy khỏe lên. Nàng đã trúng độc, là Văn Hoàng độc mà Phụng tộc thường dùng.” Tiếng nói giảm xuống, Tang Chi rốt cục đứng chết trân tại chỗ, không thể động đậy.

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Buổi tối khuya lúc trăng lên đến đỉnh đầu rồi thì hai huynh đệ Tuấn Thúc Tuấn Ngan mới từ núi Thúy Bình trở về. Tiểu hồ ly hầu hạ phụng hoàng xấu xa dùng com tắm rửa, cuối cùng vợ chồng son nằm ở giường cúi đầu nói chuyện, Tang Chi vẫn không đề cập một chữ đến chuyện sáng nay nàng đến miếu thổ địa.

Tuấn Thúc ôm lấy thể tử, nhẹ giọng nói: “Hôm nay cùng bọn Yêu vương dò xét một ngày, vẫn không có xú nào bóng dáng Ma tộc như trước. Tang Chi, nàng thấy có kỳ quái không, năm đó Vương Mẫu nương nương rõ ràng đã phong ấn kết giới đem Ma tộc đuổi về Ma Vực, làm cho bọn họ trọn đời không thể rời đi, nhưng vì sao trước khi phong ấn bị mở ra, núi Thúy Bình lại đã có Ma tộc xuất hiện?”

Tang Chi không lên tiếng, nghe phượng hoàng xấu xa nói mà trong đầu cũng xoay vần xung quanh việc lúc sáng.

Tuấn Thúc thấy Tang Chi trầm mặc, nghĩ nàng còn đang suy nghĩ, lại nói: “Kỳ thật nói đi nói lại, người thật sự gặp qua người Ma tộc cũng chỉ có Ly Vãn, lúc trước hần cùng Ma tộc đấu một trận chiến, liền vô duyên vô cớ mất ký ức...” Dừng một chút, Tuấn Thúc mới hít mắt lại nói, “Có phải... Việc này có liên quan đến Long tộc hay không?”

Nghe xong lời này, tiểu hồ ly thất thần bụng đánh lô tô, giật mình nói: “Tuấn Thúc, hai tộc Long Phượng... rốt cuộc là bởi vì sao lại kết thù kết oán?”

Phượng hoàng xấu xa nghe vậy lưng liền cứng đờ, đôi mắt hơi hơi lưu chuyển, sau đó mới cong môi cười nói: “Đồ ngốc, tại sao bỗng nhiên lại cảm thấy hứng thú đối với cái loại sự tình thóc mục vừng thối này vậy (những chuyện xưa lắc xưa lơ nhỏ nhặt không đáng để ý).”

Tang Chi lắc đầu, dựa vào trong lòng Tuấn Thúc làm nũng, “Đâu có, thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Phượng hoàng xấu xa thở ra một hơi khí lạnh, vỗ nhẹ đầu tiểu hồ ly nói: “Tang Chi, ta muốn đi tìm Ma Nhân.”

Một câu nói vô cùng đơn giản, Tang Chi nghe xong xoay người ngạc nhiên, trong không gian yên lặng chỉ cảm thấy ngực mình như nổ tung một tiếng oanh, trong đầu thoáng chốc trống rỗng.

‘Nếu chàng muốn đi tìm Ma Nhân, chẳng phải là gài đúng chỗ ngựa, đứng với dự đoán của Ai gia?’ Khi này, ở trong miếu thổ địa, Vương Mẫu và Ly Vãn dùng đủ loại chứng cứ lý do vẫn không thể làm cho Tang Chi tin rằng phu quân nhà mình chính là đầu sỏ trong việc côi bỏ phong ấn Bình Nhạc trấn. Lúc đó cứ nói qua nói lại mãi mà không được, Vương Mẫu xua tay nói: “Chỉ Nhi, mắt thấy tai nghe mới tin, có lẽ chân tướng này nên từ chính con tìm ra, chính mình tự thuyết phục bản thân mình tin tưởng.”

Tang Chi nhú mày, “Có ý gì?”

Mạn Nhi nhẹ nhàng bước tới bên người Tang Chi, đưa qua một bình dược nói, “Người từng tiếp xúc với Ma tộc, trên người đều lưu lại hơi thở này, đây là Linh Kính được tạo bởi mấy trăm loại tiên thảo, đổ một giọt ở com canh của Phượng Quân đại nhân, nếu hần thật sự là trong sạch, uống thuốc này sẽ không một mảy may bị thương, nhưng nếu hần thực sự cùng Ma tộc cấu kết, không đến nửa đêm, liền hiện ra nguyên hình.”

Tang Chi ảo não, mắt lóe lên ngọn lửa nhỏ nói: “Các người muốn ta động thủ đối với phu quân nhà mình? Buồn cười!” Hơi khó thở, tiểu hồ ly đưa tay liền muốn vuốt ve (ý muốn đập vỡ) cái bình dược đáng giận kia, lại bị Vương Mẫu nương nương một phen cầm lấy cánh tay, ý cười nặng nề: “Chẳng lẽ Chỉ Nhi cũng không dám đánh cược? Cũng đúng, dù sao hần cũng là người thân thiết của ngươi, nhưng nếu hần muốn đi tìm Ma Nhân thì sao? Nếu hần muốn đi tìm Ma Nhân, chẳng phải là đã quá chính xác, đứng với dự đoán của ai gia? Đến lúc đó, con thử một phen, để tránh hần lâm đường lạc lối, khuyên hần sớm ngày quay đầu, chẳng phải là tốt hơn sao?”

.....

Tiểu hồ ly mí mắt giật giật, từ trí nhớ thanh tỉnh lại, đẩy lòng lại thêm ba phần nghi ngờ, “Vi sao muốn đi tìm Ma Nhân? Tuấn Thúc, chàng là ngự sử trần gian, ở lại bảo hộ an nguy Bình Nhạc trấn không phải là quan trọng hơn sao?”

Tuấn Thúc lắc đầu, “Nói như thế nào thì việc này xảy ra cũng bởi vì nàng, để trước sau đều vẹn toàn, ta nhất định phải tự tay tìm được rồi hủy diệt Ma Nhân.” Nghe thấy một lời này, Tang Chi giống như rơi xuống vực sâu không thoát ra được, không đợi tướng công nói nữa, liền nhắm mắt thờ dài: “Ta mệt mỏi rồi, ngủ đi.”

ta là đường phân cách âm mưu quỷ kế

Trong lòng tiểu hồ ly đầy tâm sự, lăn qua lộn lại nào có dễ dàng đi vào giấc ngủ như vậy, nhưng dù thế nào cũng không dám để cho Tuấn Thúc biết, thật vất vả đến canh ba mới mơ màng ngủ thiếp đi. Đang mơ mơ màng màng, Tang Chi liền thấy bên cạnh có một đoàn lửa nóng mãnh liệt giống như muốn thiêu cháy làn da. Vì ngọn lửa nóng mãnh liệt nên giật mình bừng tỉnh từ trong giấc mộng, nương theo ánh trăng, Tang Chi liền thấy đôi mắt Tuấn Thúc lóe lên hồng hồng làm cho người ta sợ hãi, giống như vô cùng muốn ăn thịt người vậy, hai gò má phồng hồng, trán đầy mồ hôi, ngón tay còn chưa kịp chạm vào da thịt đã nóng đến phát đau.

“Tại sao lại nóng như vậy? Chẳng lẽ phát sốt?”

Tuấn Thúc giương nửa môi, cũng không biết hần rốt cuộc có nghe thấy lời nói của Tang Chi hay không, chỉ lắc đầu nhẹ một cái, tay ôm lấy ngực yếu ớt nói: “Nước... Nước...”

Tang Chi chui ra khỏi ổ chăn, chạy nhanh đi lấy nước cho hần, nhưng người còn chưa tới bên cạnh bàn, Tang Chi liền gặp một đạo ánh sáng tránh vào trong nhà, trong chớp mắt còn chưa thấy rõ, Bích Nữ đã bay tới giữ bên người Tuấn Thúc, nhanh chóng bỏ một chường về phía sau gót Tuấn Thúc. Tiểu hồ ly che miệng ngạc nhiên hô lên, chỉ thấy một đạo tia sáng óng ánh do Bích Nữ tự tạo ra, thần nhiên chiếu rọi Tuấn Thúc.

Giây lát sau, Tuấn Thúc liền bình thường trở lại, đôi mắt từ từ mở ra.

Sắc mặt Bích Nữ trầm ngâm, không đợi phượng hoàng xấu xa mở miệng đã cấp bách nói: “Ta với Thất Thủy ở bên ngoài chống đỡ trong nhất thời, thời gian không còn nhiều lắm, tiểu phượng hoàng, ngươi mang theo Tang Chi chạy nhanh đi!” Dứt lời, Thất Thủy cũng vừa thăm dò kỹ xung quanh tiến vào, dậm chân nhanh chóng hô: “Bích Nữ tỷ tỷ! !”

Bích Nữ hít một hơi sâu, ánh mắt phức tạp dò xét mắt Tang Chi, rồi lại vội vàng đi ra, làm Tang Chi đứng cạnh bên với vẻ mặt mờ mịt. Tiểu hồ ly nói:

“Bích Nữ tỷ tỷ và Thất Thủy... Làm sao vậy?” Bích Nữ không phải từng nói, sau khi nàng cùng phượng hoàng xấu xa thành thân, sẽ tuyệt đối không tùy tiện tiến vào trong phòng nữa, nhưng vừa rồi...

Tang Chi âm thầm cảm thấy có chút gì đó không đúng, lại không để ý rõ ràng, xem xét Tuấn Thúc vẫn không nhúc nhích như trước nói: “Tuấn Thúc, chàng đang êm đẹp, vì sao muốn phát sốt liên phát sốt?” Tiểu hồ ly vừa nói vừa tiến đến bên cạnh Tuấn Thúc, vừa nhắc chân lên là cũng vừa lúc Tuấn Thúc giương mắt, ánh mắt nặng nề, chỉ nhìn chằm chằm sang Tang Chi ở bên này.

Tang Chi ngẩn ra, miệng còn chưa phát ra âm thanh gì liền nghe bên ngoài một tiếng kêu vang đột đất trời, chính là âm thanh của Di, “Tuấn Thúc mau mau đầu hàng, bằng không chó trách Ai gia không khách khí!”

Lập tức sau đó là tiếng động của binh khí chạm vào nhau, chỉ nghe Mạn Nhi lớn tiếng, “Người đâu, tới bao vây Thanh Ngô cư lại, một người cũng không được buông tha.”

!!!!

Tiểu hồ ly đứng sững sờ tại chỗ, chân như dính vào mặt đất không di chuyển được nửa bước, ánh mắt nhìn thẳng Tuấn Thúc, chỉ cảm thấy đôi mắt sáng rực kia vô cùng trống rỗng và xa lạ khiến cho người ta sợ hãi, không còn một chút tia ấm áp thân mật? Vài canh giờ trước, hai người còn đang ôm nhau ngủ mà bây giờ cảnh tượng lại như xa lạ từ mấy ngàn mấy vạn năm trước.

Thoáng chốc, Tang Chi hiểu ra. “Không, không...” Tiểu hồ ly phát điên lắc đầu, lời nói muốn giải thích thì nhiều lắm, nhưng vào thời điểm này, muốn nói càng nhiều thì lời càng nghẹn ở trong cổ họng nói không nên lời biện minh, “Ta không có, ta không có.”

Bởi vì Vương Mẫu có cơ sở hoài nghi Tuấn Thúc, bởi vì có nghĩ tới ngàn loại vạn loại khả năng cho những chuyện liên tiếp xảy ra gần đây, nhưng dù vậy, Tang Chi cũng chưa từng nghĩ tới việc thực sự xuống tay với Tuấn Thúc. Nàng nhận lấy cái bình được kia chính là muốn làm Vương Mẫu nương nương an tâm, muốn tìm một thời cơ để chứng minh Tuấn Thúc trong sạch. Nhưng vì sao nàng chưa hề làm cái gì mà Tuấn Thúc lại nửa đêm phát bệnh, vì sao đi lại đột nhiên mang theo thiên binh thiên tướng bất ngờ tiến tới.

Suy nghĩ đủ loại, Tang Chi té ngã bỏ nhào vào dưới chân Tuấn Thúc, sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn kêu oan, “Ta thật sự không có, Tuấn Thúc chàng hãy tin tưởng ta...”

“Bích Nữ, Thất Thủy,” Tang Chi nói chưa xong, phượng hoàng xấu xa đã bình tĩnh mở miệng, ngữ khí lãnh đạm u uẩn, giống như bình thường hay phân phó Thất Thủy châm trà, “Đưa tay chịu trời đi, Vương Mẫu nương nương trăm phượng ngàn kị, ngay cả thê tử ta cũng mua chuộc, còn có chiêu gì không thể tưởng tượng được.”

Nói đến một nửa, phượng hoàng xấu xa dừng một chút, giọng nói lạnh lùng giống như vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt, “Ta rốt cuộc cũng đã... thua.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Chỉ một hành động mà thay đổi trời đất.

Đêm hôm đó, Tuấn Thúc vì bị hạ thuốc trước đó mà mất đi tiên cơ, Thất Thủy, Bích Nữ trở tay không kịp, cũng không thể đánh lại. Chủ tử ba người đồng loạt đều bị bắt. Nhưng điều làm cho Vương Mẫu nương nương cảm thấy hơi ngoài ý muốn chính là Yêu vương lại có phòng bị trước, trước khi thiên binh thiên tướng đánh vào miếu thổ địa, Yêu vương mang theo đệ đệ Lai Thước, Minh Tao ca ca Tuấn Ngạn đã sớm không còn bóng dáng.

Mà do thân phận đặc thù của công chúa Tang Chi nên bị vợ chồng Thiên Hồ Đế Quân mang về Thanh Khâu quốc an dưỡng. Từ ngày ấy trở đi, bản thân của tiểu hồ ly tựa như hoàn toàn thay đổi trăm mặt không nói không cười, cho dù công chúa Họa Thường có nghĩ ra bao nhiêu biện pháp cũng không thể khiến cho nữ nhi mở miệng đáp lại một câu.

Công chúa Tang Chi thành thân mới một tháng cứ như vậy mà trở lại nhà cha mẹ, sau đó ru rú ở trong nhà, không bước ra khỏi cửa phòng nửa bước. Họa Thường sợ con gái nghĩ quẩn, mỗi ngày đều đến khuyên bảo, nhưng nàng vẫn cứ như đại hải trầm thạch (câm như hến), nhìn trong mắt nữ nhi hoàn toàn là mờ mịt không có một chút cảm giác nào. Mọi người đoán rằng nàng là do phụ quân bị bắt và bị Vương Mẫu lợi dụng mà thương tâm quá độ, nhưng tiểu hồ ly mỗi ngày cần ăn sẽ ăn, cần ngủ sẽ ngủ, trở về Thanh Khâu quốc bị giam lỏng hơn nửa tháng cứ thế tròn béo một vòng, khiến cho người ta quả thật thất lạc.

Giữa trưa một ngày, Tang Chi sau khi cùng công chúa Họa Thường dùng cơm trưa xong liền nằm ngủ ở trên ghế quý phi, nhóm nha đầu tỷ nữ thấy thế cũng rời khỏi cửa phòng. Tiểu hồ ly đang nhắm mắt mơ mơ màng màng, thấy mu bàn tay ướt sũng giống như bị cái gì đó ôn nhuận liếm liếm, mở mắt ra liền đối diện với một đôi mắt đen long lanh, không phải Lai Thước thì là ai?

Lai Thước thấy Tang Chi tỉnh lại, kêu lên vui mừng nhào vào trong lòng nàng ra sức làm nũng, tiểu hồ ly trong mắt lại lộ ra gọn sóng mà thời gian qua khó ai thấy được, sờ sờ phía sau gáy tiểu tử kia, ý bảo sao người lại tới đây?

Lai Thuốc nhún nhún lỗ tai, quay đầu nhìn phía sau, thoáng chốc chỉ nhìn thấy bàn gỗ xuất hiện nhiều ánh sáng bạc, chùm sáng dần dần tập trung thành một tụ, bắt đầu có người hiện ra —— áo choàng màu bạc thướt tha, thắt lưng màu bạc, dung nhan tuấn lãng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng băng giá như trước kia.

“Bốn vương từng hứa với Tuấn Thúc, nếu có một ngày xảy ra biến cố, hẳn vô ý bị bắt, thì bốn vương sẽ thay hẳn chăm sóc ngươi.”

Tang Chi nhẹ nhàng vuốt ve lồng hồ ly Lai Thuốc, không nói một tiếng gì.

“Hơn nửa tháng này, công chúa Tang Chi sống an nhàn sung sướng nên không biết tình hình bên ngoài. Vương Mẫu không hổ là cánh tay trái bờ vai phải của Ngọc đế, một mặt giam giữ thiếu chủ Phượng tộc để uy hiếp Phượng Thần, một mặt làm bộ vây đánh Vô Khích Bích Thụ của Phượng tộc, cuối cùng lại truy bắt hồ yêu tộc chúng ta và Tuấn Ngạn khắp nơi.”

Yêu vương nói đến đây dừng một chút, ánh mắt nửa châm chọc nửa dò xét nhìn Tang Chi cong môi, “Đương nhiên, công chúa Tang Chi cũng không có ngày sống yên lành. Làm mật thám nhưng vẫn không được Vương Mẫu nương nung lão nhân gia kia hoàn toàn tín nhiệm, sau khi lợi dụng ngươi xong liền bắt đầu giam lỏng ngươi.”

Nghe xong lời này, Tang Chi nãy giờ vẫn im lặng không nói đột nhiên ngẩng đầu, mắt lóe lên ngọn lửa nói, “Không phải ta!”

Hai chữ “mật thám” đã sớm đâm thật sâu vào đáy lòng Tang Chi, như rút dây động rừng (rút một sợi dây làm rung chuyển cả khu rừng), Yêu vương trêu chọc nhẹ nhàng như thế cũng khiến nàng đau đến cơ hồ không hít thở nổi. Mặc dù bị giam lỏng, nhưng Vương Mẫu cũng không có không chế quyền tự do của Tang Chi ở bên trong Thanh Khẩu quốc, nhưng tiểu hồ ly sợ phải nghe thấy những lời đồn đại chuyện nhảm nên khi trở về nhà cha mẹ liền lập tức tự nhốt mình vào trong phòng không hề ra ngoài.

Bởi vì sợ hãi, cho nên không dám ra ngoài.

Bởi vì khổ sở, cho nên không muốn đi lại.

Nàng sợ, sợ ánh mắt của người trong tộc nhìn mình; sợ hai chữ “Mật thám” này cố ý vô tình truyền vào tai mình, sợ mẫu hậu thật cẩn thận khuyên giải, sợ Tuấn Thúc...

“Không —— không phải ta! Ta không có hại Tuấn Thúc, ta không có bán đứng chàng!” Tang Chi che lỗ tai, cao giọng hô lên như bị bệnh tâm thần, vốn tưởng rằng nước mắt sớm đã khô cạn nay lại tuôn trào như vỡ đê.

Lai Thuốc thấy thế, chớp chớp mắt nhìn nhìn Tang Chi, lại xem xét xem xét ngoài cửa, nhanh nhẹn nhảy đến đầu vai Yêu vương, Yêu vương cong môi cười, “Không cần lo lắng, trước khi vào nhà ta đã bố trí kết giới, giờ phút này cho dù nàng vừa kêu vừa la lớn bên ngoài cũng sẽ không phát hiện được.”

Lai Thuốc nghe vậy yên tâm mà gật gật đầu, đã thấy ca ca càng cười càng vui vẻ, “Nhưng mà như vậy không phải tốt lắm sao? Nghe công chúa Tang Chi hơn nửa tháng không nói một lời, ta còn thật lo lắng nàng đã bị cảm điếc.”

Tang Chi nức nở, việc đã đến nước này cũng không muốn giải thích nhiều làm gì, lau lau nước mắt lạnh nhạt nói: “Ngươi tới là vì muốn si nhục ta?”

Yêu vương nói: “Ngươi hiện tại có hai lựa chọn, một là đi theo ta, hai là ở lại nơi này tiếp tục làm mật thám.”

Tang Chi trầm mặc, không nói một tiếng. Yêu vương tiếp tục nói, “Bốn vương biết công chúa Tang Chi đang lo lắng cái gì. Nàng nghĩ rời khỏi Thanh Khẩu quốc theo ta rõ ràng là vừa ra khỏi hang hổ lại vào hang sói đúng không. Đúng vậy, bốn vương xác thực không hề đứng về phía của tướng công nhà ngươi, nhưng về chuyện Ma Nhân, thật ra chúng ta đã thỏa thuận với nhau.”

Tiểu hồ ly hỏi, “Thỏa thuận cái gì?”

“Vương Mẫu chen ép Phượng tộc chính là vì Phượng tộc càng ngày càng mạnh hơn, về phần rốt cuộc bọn họ có cấu kết với Ma tộc hay không, chỉ có Tuấn Thúc mới có thể nói. Giờ phút này Long tộc đã liên thủ cùng Vương Mẫu, nếu thực sự khiến cho bọn họ chiếm ưu thế tiêu diệt Phượng tộc, chiếm ba phần thiên hạ, thế cục sẽ bắt đầu rung chuyển. Lúc đó tộc hồ yêu sẽ gặp đầy nguy cơ, bốn vương tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

Tang Chi nhắm mắt lại, trầm ngâm nói, “Cho nên, ngươi với Tuấn Thúc liên kết thành liên minh, muốn tìm Ma Nhân trước khi Dì tìm được.”

Khóe miệng Yêu vương giương lên, biểu hiện đồng tình. Thông thả bước qua bước lại, Yêu vương khoanh tay về mặt lạnh nhạt, “Đương nhiên, đi hay ở đều do chính ngươi tự quyết định, mà về phần Tuấn Thúc, bốn vương sẽ đem hết sức lực nghĩ cách cứu viện.”

Nghe xong lời này, Tang Chi ngẩng đầu, ánh mắt dị thường kiên định, “Không cần. Tướng công nhà ta, tự bản thân ta sẽ cứu, cho nên tạm thời, ta không thể đi.”

ta là đường phân cách đi ngang qua

Phượng hoàng xấu xa bị bắt lại, Minh Tao ca ca cùng Yêu vương tung tích không rõ, chính nàng cũng lại bị giam lỏng... Trong một đêm mà lại chuyển biến nghiêng trời đổ đất như vậy không phải không làm cho Tang Chi tuyệt vọng, thống khổ, mê man. Nhưng sau khi đã khóc điên cuồng, Tang Chi hiểu được, giờ phút này không phải là thời điểm để bốc đồng.

Bất luận hai tộc Long Phượng ân ân oán oán, bất luận Phượng tộc có thực sự liên quan đến Ma tộc hay không, phượng hoàng xấu xa vẫn là phượng hoàng xấu xa của nàng, cho dù chết cũng nhất định phải nhìn thấy hán một lần, để nói chuyện rõ ràng cho chàng hiểu rồi Tang Chi mới có thể an tâm nhắm mắt. Trong thời gian này, Tang Chi nghỉ ngơi dưỡng sức, cho dù có khó khăn nhưng vẫn tự buộc mình phải nhắm mắt ngủ; cho dù miệng không có khẩu vị, cũng buộc mình phải đau khổ nuốt xuống cơm canh này.

Chính là, vì hôm nay.

Chính là, vì cực khổ suy tư nghĩ ra kế hoạch mưu kế trong hơn mười ngày qua.

Hôm nay Tang Chi phấn khởi trang điểm, chờ đến khi sửa sang xong liền đi ra tiền đình thỉnh an phụ hoàng mẫu hậu. Mới vừa đi đến gian hành lang, Tang Chi liền nghe Ngọc mẫu bên người mẫu hậu đang đề thấp âm thanh xuống nói cái gì, nghiêng tai lắng nghe đúng là có liên quan đến việc xét xử Tuấn Thúc.

“Vương hậu, hôm nay thiên cung đã truyền đến tin tức, nói là khảo vấn hơn nửa tháng mà Phò mã gia... Ách, ai, là Phượng Quân đại nhân vẫn như trước, không thốt ra một lời bóng gió nào về Ma tộc, thiên chiến bên Vô Khích Bích Thụ kia cũng đánh đến khí thế hùng hực nhưng hiện thời cũng không phân thắng bại, nhóm cung nga nói là —— “

Ngọc mẫu nói đến một nửa, hình như có chút băn khoăn không dám nói, giây lát sau liền nghe Họa Thường nói, “Cứ nói đừng ngại.”

Ngọc mẫu được cho phép, sau đó mới êm tai mà nói, “Nói là Vương Mẫu nương nương đã buông tha không giăng co nữa, niệm tình Phượng Quân đại nhân cũng đã từng có công, chỉ giam giữ ở dưới đáy hồ Bích Linh.”

Tang Chi ở bên ngoài nghe xong lời này, nhin không được thân hình nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa chống đỡ không nổi ngã xuống đất rồi. Khá lắm, “chỉ giam giữ ở dưới đáy hồ Bích Linh”, Vương Mẫu nương nương còn quả thực “nhân từ”! Đáy hồ này là biên giới giữa tiên giới với minh giới, đã bị phong ấn nơi này thì dù tiên hay ma đều không thật sự chết đi nhưng cũng chẳng chân chính còn sống, chỉ có thể hết lần này đến lần khác chịu sét đánh của thiên lôi, thật sự là... sống cũng không bằng chết.

Chùi rửa xong, Tang Chi nhin không được nắm chặt thanh cửa, lại bị Họa Thường bên trong nghe được động tĩnh, khẽ quát một tiếng “À”. Ngọc mẫu liền nhanh chóng bước chân đi ra ngoài nhìn xung quanh, khi thấy đúng là tiểu công chúa, nét mặt già nua nhin không được lại trắng thêm ba phần.

Thấy tình huống như thế, Tang Chi ngược lại lại bất đầu bình tĩnh, nâng ống tay áo màu xanh biển lên liền tiến vào trong hành lễ nói: “Chi Nhi thỉnh an mẫu hậu.”

Nghe công chúa Tang Chi trầm mặc nhiều ngày lại mở miệng nói chuyện, mọi người trong phòng đều ghen hòng nhìn trần trối, Họa Thường lại ngồi không yên mà đứng dậy nâng nữ nhi, một mặt cũng nhin không được mà rơi lệ, “Chi Nhi, con rốt cục cũng nói chuyện với mẫu hậu.”

Tang Chi đứng thẳng lại, ánh mắt như nước, “Chi Nhi nghe nói tướng công qua mấy ngày nữa sẽ bị giam giữ dưới đáy hồ Bích Linh.”

Dứt lời, Ngọc mẫu cùng Họa Thường quay mặt nhìn nhau, công chúa Họa Thường định mở miệng muốn nói gì đó, chợt nghe tiểu hồ ly nhanh chóng nói, “Mẫu hậu yên tâm, nữ nhi không có tâm tư khác, chỉ là muốn... gặp lại hán lần cuối cùng.”

Một câu, người ngồi trong nhà đều sợ hãi.

Trước mắt chính là thời cơ vô cùng tốt, Vương Mẫu cùng Phượng tộc ở Vô Khích Bích Thụ càng đấu càng khí thế ngất trời, mà lợi thế quan trọng nhất đó chính là Tuấn Thúc, hơn nữa thân phận đặc thù của Tang Chi, hai người không phải nói muốn gặp là có thể gặp nhau được. Công chúa Họa Thường nghe vậy giật mình, cho cung nữ hai bên trái phải lui hết rồi mới kéo nữ nhi ngồi xuống, buồn bã nói:

“Chi Nhi, con đang hận Di của con sao?”

Mí mắt Tang Chi giật giật, cúi thấp mắt không nói lời nào. Hận sao? Bà đã xây dựng cục diện này để nàng mắc mưu nhập vào, ly gián tình cảm giữa mình và Tuấn Thúc, làm hại Bích Nữ, Thất Thủy bị bắt, tất cả những chuyện này, chỉ cần một từ “hận” thì làm sao có thể biểu hiện rõ tâm tình của mình?

Đối với Vương mẫu ngày xưa vẫn luôn yêu thương nàng, Tang Chi quả thực là Hận —— Thấu —— Xương.

Họa Thường thấy thế hít một hơi lạnh, đứng dậy nhìn ngoài cửa sổ nói: “Tỷ tỷ xưa nay vốn như vậy, có lẽ lúc đầu tỷ ấy đưa cho con bình thuốc cũng không thật sự là muốn mượn tay con hạ độc Tuấn Thúc, nhưng mà tỷ ấy chính là muốn hai con nghi ngờ mất lòng tin với nhau, lại bày ra bằng chứng giả để đổ cho là do con hạ độc, khiến cho Tuấn Thúc hoàn toàn không còn tin tưởng con.”

“Kể từ thời điểm đó, cho dù hiện tại con nghĩ ra biện pháp gì giải cứu, Tuấn Thúc cũng không còn tin con, con làm thế nào mới có thể cứu hán? Tình hình như vậy, cần gì phải gặp lại?”

Nghe xong lời này, Tang Chi rũ mắt xuống vẫn như trước không phản ứng nhiều lắm, thật lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Mẫu hậu yên tâm, Tang Chi thật sự không có ý nghĩ khác, nhưng dù sao cũng làm vợ chồng một thời gian, muốn gặp lại hán một lần thôi.”

Họa Thường nghe vậy khẽ lắc đầu, tư vị trong đáy lòng nói không nên lời, ngồi xuống xoa bàn tay mềm mại của nữ nhi, thấp giọng nói: “Chi Nhi, ta có nói với con về cô cô của con hay không?”

“Cô cô?” Tang Chi chớp chớp mắt, không rõ tại sao lại đột nhiên chuyển tới đề tài này. Sao nàng không biết mình có thêm một cô cô?

Họa Thường cười nói, “Cô cô của con, chính là công chúa Nhực Như năm đó có tiếng là đại tài nữ của tam giới, văn võ song toàn, băng tuyết thông minh. Lúc ấy các thần tiên đều yêu thương nàng nhiều hơn ta, lại nói ta cũng chỉ là một người có nhan sắc xinh đẹp, so ra kém xa khí chất tài hoa của công chúa Nhực Như, khiến ta tức giận đến phiền não.”

Tang Chi chuyển động mắt, “Nói như vậy, mẫu hậu giả đến đây chẳng phải là thường cùng cô cô Nhực Như cãi nhau sao? Con sống ở Thanh Khâu quốc lâu như vậy, tại sao chưa từng nghe nói rằng cha có muội muội nào đó?”

Họa Thường sờ sờ đầu nữ nhi, cười càng hiền dịu, “Thật ra ta cũng nguyện ý cùng đại tài nữ này ganh đua cao thấp, cùng sống ở dưới một mái hiên nhà cãi nhau, chỉ tiếc... Không lâu sau khi ta giả vào đây liền đi xa, rồi lúc trở về đã là long trời lở đất, sau đó... Cha con đã dặn dò không cho bất luận kẻ nào nhắc đến tên của cô cô con, thời gian quá dài, nàng liền biến mất như chưa bao giờ tồn tại.”

Tang Chi nghe vậy chợt kinh ngạc, nói như vậy, công chúa Nhực Như này phỏng chừng trên người đã xảy ra đủ chuyện, cứ thế nên phụ thân mẫu hậu kỳ hựu sâu đậm, nhiều năm như vậy cảm không cho ai nói ra. Nhưng vì sao lúc này mẫu hậu lại chủ động đề cập, đây là duyên cớ nào? Lại có liên quan gì đến nàng và Tuấn Thúc?

Họa Thường mặc kệ phản ứng của Tang Chi, cố gắng tiếp tục nói: “Kỳ thật năm đó thống nhất tam giới, tiên tộc cũng không hề thật sự có thực lực để phong ấn Ma tộc tại Ma Vực. Hai phái đặt ra ranh giới, nhưng Ma tộc lại liên tiếp xâm phạm, khiến cho dân chúng lầm than. Lúc ấy Vương Mẫu sai công chúa Nhực Như muốn nàng lẫn vào Ma tộc làm mật thám để hoàn thành nghiệp lớn.”

“Cô cô con đáp ứng, vừa đi Ma tộc thoáng cái đã hơn mười năm, cho đến khi trở về thật sự thăm dò được chi tiết của Ma tộc, giúp đỡ Vương Mẫu hoàn thành phong ấn chống lại Ma tộc, khiến cho Ma tộc giống như con chim bị nhốt trong lồng không có biện pháp rời khỏi Ma Vực. Nhưng lúc này Nhực Như đã không còn là Nhực Như mà ta quen, ngay tại lúc Thanh Khâu quốc tổ chức lễ mừng công chúa Nhực Như lập được công lớn, nàng lại trộm đi Ma Nhân, từ đó trở về sau không có tin tức.”

Tang Chi ngạc nhiên hô lên, “Nàng làm phản?!”

Họa Thường gật đầu, “Nhân phi cô cây thực có thể vô tình (đã là người đâu phải cô cây mà có thể vô tình), trong thời gian mười năm Nhực Như ở Ma tộc, sớm đã cùng thiếu chủ Ma tộc thành hôn, vợ chồng càng thêm ân ái, Nhực Như liền động tâm. Nhưng dù sao nàng cũng coi như còn tỉnh táo, hiểu được ân oán hai tộc tiên ma khó chấm dứt, thế cục chỉ càng ngày càng phức tạp, liền âm thầm hạ quyết định: Trước khi Ma tộc bị phong ấn, liền vụng trộm trở lại Ma giới cùng trợ lực làm một đôi chim bị nhốt trong lồng. Cho dù bị trợ lực tự tay giết chết, cũng muốn cùng hân ở một chỗ. Chỉ tiếc, Vương Mẫu đã sớm âm thầm hạ thủ...”

Tang Chi dừng một chút, suy đoán nói: “Năm đó Vương Mẫu cũng dùng kế ly gián họ giống như đối với con và Tuấn Thúc khiến cho cô cô Nhực Như cùng Ma vương nghi ngờ lẫn nhau, lại không có cách nào tin tưởng lẫn nhau, cho nên cô cô mới cuối cùng không thể trở về?”

Họa Thường gật đầu, “Nếu năm đó tình yêu của bọn họ kiên định hơn một chút, và tin tưởng lẫn nhau một chút, Nhực Như cũng sẽ không cùng Ma Nhân tung tích không rõ, lại càng không... có hậu quả như bây giờ.”

Nghe lời nói êm tai, Tang Chi nghe xong đáy lòng bắt đầu gọn sóng, tiểu hồ ly hí hửng lại do dự phân tích lời nói vừa rồi của Họa Thường, rồi dường như đã có chút hiểu được ý trong đó, há mồm thì thảo kêu lên mẫu hậu, công chúa Họa Thường đã xua tay nói: “Thôi thôi, ai bảo con là nữ nhi của ta làm chi? Con đã muốn gặp hân, ta sẽ nghĩ biện pháp, cũng sẽ cho hai người gặp nhau.”

————— ta là đường phân cách đi ngang qua —————

Công chúa Họa Thường nói được thì làm được, quả thực giúp tiểu hồ ly gặp lại Tuấn Thúc.

Nhưng mà phương thức hai người gặp lại nhau không hề giống như Tang Chi đã nghĩ. Họa Thường cùng Vương Mẫu là tỷ muội nhiều năm, hiểu được Vương mẫu luôn hướng đến lấy đại cục làm trọng, hôm nay cho dù chính bà mang theo nữ nhi khóc đến chết trước mặt cũng không thể khiến cho đôi vợ chồng son gặp mặt một lần. Bà nhất định dùng phương thức trái ngược, dùng tiên thuật giúp đỡ Tang Chi nhập vào cảnh trong mơ của Tuấn Thúc, giúp nữ nhi hoàn thành tâm nguyện.

Công chúa Họa Thường cẩn thận dặn dò nữ nhi chú ý, sau đó thực hiện trận pháp ở trong phòng, thành công làm cho thần thức của Tang Chi dần dần đi vào giấc mộng. Trải qua một đoạn mộng lung lay ngái, Tang Chi lại mở mắt ra, chỉ thấy mình đã ở trong một mảnh mờ mịt biển hoa. Hoa muôn hồng nghìn tía đua sắc, đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt, trên đỉnh đầu bầu trời cũng xanh thăm thẳm sáng sủa. Phía xa xa, phượng hoàng xầu xầu quần áo trắng tung bay, đứng sừng sững trên biển hoa nhìn lên bầu trời.

Tang Chi thấy thế, biết đã thành công, kích động đứng dậy từ trên cỏ hương tám lưng kia kêu lên, “Tuấn Thúc!”

Dứt lời, phượng hoàng xầu xầu thuận thế quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm tiểu hồ ly không hề chớp mắt. Tang Chi biết thời gian mà mẫu hậu duy trì cảnh trong mơ sẽ không kéo dài được, nên liền nâng bước chạy nhanh đến bên cạnh Tuấn Thúc, người kia lại không cần nghĩ ngợi lui bước ra sau, giọng nói lạnh lùng:

“Người tới làm gì?”

“.....” Một chậu nước lạnh tạt cho Tang Chi vừa rồi còn tràn đầy nhiệt huyết bắt đầu lạnh lẽo đi. Hít một hơi thật sâu, Tang Chi cắn răng, “Tuấn Thúc, thời gian này chẳng phải chịu khổ rồi.”

Tuấn Thúc đối với niềm thương nỗi nhớ của Tang Chi làm như không thấy, vẫn là câu nói kia, “Tôi làm gì?”

Tang Chi cắn môi dưới, muốn tiến lên lại sợ bị phượng hoàng xấu xa cự tuyệt, trong lúc nhất thời, dưới đáy lòng rồi rầm sầm bi, tương tư, lo âu tất cả cùng bùng nổ, hóa thành nước mắt rơi ra khỏi hốc mắt: “Tuấn Thúc, đừng đối xử với ta như vậy. Ta đã nói rồi, ngày ấy ta thực sự không có bỏ thuốc trong đồ ăn của chàng.”

Nghe vậy Tuấn Thúc cong môi cười nhẹ, “Vậy còn nước trà thì sao? Nước tắm? Hoặc là... mùi hương kỳ lạ trên người người ngày hôm đó?”

“Không!” Tang Chi nghe mình bị nghi ngờ như vậy, tim thất lại thành một mảnh, “Tuấn Thúc, chàng không thể hoài nghi ta, ta —— “

Nói chưa xong, phượng hoàng xấu xa đã xoay người cắt ngang lời của Tang Chi, “Cho dù không phải người thì thế nào, ta hiện tại cũng chỉ là một tù nhân, công chúa Tang Chi mời trở về đi.”

Tang Chi lao đảo lui bước phía sau, lời này của Tuấn Thúc cùng với câu “Chúc công chúa Tang Chi sớm chọn được chàng rể tốt” có gì khác nhau đâu? Một người là tù nhân, một người là công chúa Thanh Khâu quốc, đây là cố ý muốn kéo khoảng cách giữa hai người ra càng xa, cả đời không không quan hệ với nhau sao?

“Tuấn Thúc...” Tang Chi chậm rãi thông thả bước đến trước mặt tướng công, từ trong người lấy ra túi tuyên ương lúc trước bị A Ly cười nhạo nói, “Mặc kệ chàng tin cũng được, không tin cũng được, ta cũng phải nói. Đây chính là mưu kế của Vương mẫu nương nương, bà cố ý bày kế để hại chàng, lại dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ ta nhận lấy bình thuốc kia, rõ ràng chính là muốn ly gián tình cảm vợ chồng chúng ta. Hiện tại chàng không tin tưởng ta, ta cũng không hề trách chàng... Nhưng mà ta sẽ không trừng kế, ngay cả liều mạng ta cũng sẽ cứu chàng thoát ra ngoài...”

Dứt lời, Tang Chi liền đem túi gấm kia nhét vào lòng bàn tay phượng hoàng xấu xa. Tay Tuấn Thúc tiếp nhận túi gấm kia chỉ cảm thấy cả người nóng lên, mũi bắt đầu hơi cay cay nhưng chung quy vẫn là không nhẫn tâm bỏ lại túi gấm kia ở trước mặt nàng. Nhắm đôi mắt lại, Tuấn Thúc hít một hơi khí lạnh: Không được cúi đầu, không được nhìn, bằng không chỉ cần liếc mắt một cái sẽ vạn kiếp bất phục, bằng không chỉ cần liếc mắt một cái sẽ vì nước mắt của nàng mà mềm lòng.

“Thật buồn cười, người cứu được ta sao? Lấy công phu mèo cào của người, người muốn cứu ta như thế nào?”

Sau khi nghe câu hỏi của Tuấn Thúc, cuối cùng Tang Chi cũng thu lại cảm xúc một chút, đưa tay lau đi nước mắt, mặt nghiêm lại nói: “Ta có biện pháp, chỉ cần chàng chết ——” Tiểu hồ ly suy nghĩ nhiều ngày, nếu căn cứ vào việc đội quân bảo vệ xung quanh thiên tử của vương mẫu mạnh như vậy, đừng nói sức lực của bản thân nàng, cho dù Phượng Thần có dẫn dắt tinh anh của Phượng tộc đến cũng không thể cứu Tuấn Thúc ra được. Nhưng nếu mà hán có thể chết ——

“Ta và Bích Nữ đều có quan hệ khế huyết với chàng, chỉ cần chàng chết chúng ta liền đi xuống địa phủ giúp chàng sống lại, đến lúc đó phượng hoàng khắp huyết...” Nói còn chưa dứt lời, Tuấn Thúc đã ngửa mặt lên trời cười to, sau khi cười xong mặt mang đầy vẻ khó tin nhìn thẳng Tang Chi, chặc chặc nói: “Vương mẫu trở nên ngu ngốc từ khi nào vậy?”

Tiểu hồ ly tắc lưỡi, nghe không hiểu Tuấn Thúc đang hỏi cái gì, “Tuấn Thúc?”

Phượng hoàng xấu xa giận dữ phát tay áo, “Biện pháp vụng về như vậy mà cũng dùng tới để lừa ta tự sát, chẳng phải là buồn cười vô cùng sao? !”

Tang Chi lắc đầu, “Chàng vẫn không tin tưởng ta...”

“Tin tưởng người?” Tuấn Thúc hé mắt nhú mi, vẻ mặt không giống ai, “Liều mạng của ta để tin tưởng người sao? Nương tử? Ha ha ha, Tuấn Thúc ta có thể bị người lừa một lần, còn có lần thứ hai nữa sao? Nương tử, sao người không trở về Bình Nhạc trấn tìm Bích Nữ đi, khuyên nàng cùng nhau tự sát với ta, như vậy mới không sai lệch một li (nguyên văn: vạn vô nhất thất – ngàn việc không sai một), tuyệt đối bảo đảm ta không sống lại được.”

“Tuấn Thúc, ta...” Không cho Tang Chi cơ hội nói chuyện, ánh mắt Tuấn Thúc đã nghiêm nghị lại, cắn chặt răng lạnh lùng phun ra một chữ: “Cút! !”

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Vào buổi tối, hai bóng người tiến vào trong đình viện của công chúa, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai giải quyết đám thị vệ trông coi. Lập tức, lại thấy một thân ảnh khác khéo léo đi ra, ba người cùng nhau tiến lên đi một đoạn ngắn, một người đi sau che chắn đột nhiên dừng cước bộ lại.

Minh Tao ca ca đi trước, vừa nãy đang nắm tay Tang Chi bước nhanh, nhìn thấy Yêu vương ở phía sau bỗng nhiên dừng lại, cũng liền cảnh giác dừng chân, thoáng chốc, ba người đều nín thở mà nghe ngóng, bầu không khí đột nhiên yên tĩnh. Tang Chi cắn môi, “Là ai vậy? !”

Yêu vương đưa mắt xem xét phía sau, đột nhiên cười ra tiếng, “Không có sát khí, có lẽ là... đến tiễn đưa công chúa Tang Chi.”

Tuấn Ngan kéo Tang Chi bảo vệ ở phía sau người, không muốn khinh địch, nhưng Yêu vương bên này đã cất cao giọng nói: “Chúng ta một đường đi thẳng vào, chỉ gặp có vài vị thị vệ hộ tống vô dụng làm bộ khoa tay múa chân, mà thiên binh thiên tướng do Vương mẫu chân chính phái tới giám thị thật ra ngay cả một người cũng không thấy, xem ra đã có người thay chúng ta giải quyết. Công chúa Họa Thường thật là vô cùng yêu thương nữ nhi.”

Đứt lời, quả nhiên trong bóng đêm lóe ra một thân ảnh, tóc cài ngọc trâm vài lụa bay bay, chính là người bị Yêu vương đoán trúng – Họa Thường. Tang Chi thấy thế sợ hãi kêu lên, “Mẫu hậu —— “

Công chúa Họa Thường đi đến gần, khóe miệng mỉm cười nhưng sắc mặt vì lúc trước thi triển pháp thuật nên hơi có chút nhợt nhạt, Tang Chi nhìn thấy hốc mắt không khỏi nóng lên, chỉ một bước chân là đã nhào vào trong lòng công chúa Họa Thường, lời nói đã nghẹn ngào, “Mẫu hậu, thực xin lỗi —— “

Chuyện là, mấy ngày trước Tang Chi năn nỉ Họa Thường giúp cho nàng cùng Tuấn Thúc gặp mặt, sau khi từ cảnh trong mơ đi ra về mặt tiểu hồ ly liền thế lương, không ăn không uống mấy ngày, tự khóa trái mình ở trong phòng. Mọi người đều nghĩ rằng tiểu công chúa thương tâm như vậy là vì nói lời tạm biệt với vị hôn phu cho nên không ai dám quấy rầy. Nhưng Tang Chi lại bí mật liên lạc với Yêu vương, bày ra kế hoạch thật tốt để đêm nay bỏ trốn khỏi Thanh Khâu quốc.

Họa Thường vỗ vỗ hai má Tang Chi, miễn cưỡng nở nụ cười nói: “Hài tử ngọc, muốn đi đâu vậy?”

Tang Chi lắc đầu, thẳng thắn trả lời, “Bình Nhạc trấn.” Lúc ở trong mộng, Tuấn Thúc chăm chọc bảo Tang Chi đi tìm Bích Nữ khuyên nàng cùng tự sát với hắn. Tiểu hồ ly từng nghe nói, Bích Nữ đều ký kết huyết với mỗi đại tộc trưởng Phụng tộc, đều là đồng sinh cộng tử. Sau đó Minh Tào ca ca cũng cho biết, Phụng tộc vì đảm bảo tánh mạng của thủ lĩnh, mạch máu thường giấu ở nơi khác để bảo toàn tính mệnh. Do đó Tang Chi mới đoán rằng, Tuấn Thúc nói như thế có thể chính là cố ý ám chỉ với nàng: Bảo nàng trở về Bình Nhạc trấn cứu Bích Nữ, bởi vì mạch máu của phụng hoàng xấu xa đúng là đang nằm ở trong tay Bích Nữ. Chỉ khi tìm được Bích Nữ, thì hắn mới có thể tự sát.

Họa Thường cười nhẹ, “Xem ra Chi Nhi đã khôn ngoan hơn, nhưng lỡ đâu không giống như suy nghĩ của con thì sao? Lỡ đâu ở trong mộng Tuấn Thúc nói như vậy không phải là vì sợ Vương mẫu phát hiện, mà là những lời phát ra từ đáy lòng, quả thật không tin tưởng con thì sao?”

Nghe xong lời này, thân hình tiểu hồ ly chấn động, im lặng thật lâu sau mới nhắm mắt lại nói: “Nếu quả thật là như vậy thì ngày hắn bị đánh nhốt vào hồ Bích Linh cũng sẽ là ngày chết của Tang Chi.” Nếu không chiếm được tin tưởng của hắn, sống còn có ý gì nữa?

“Chi Nhi —— “

Tang Chi cắt ngang lời công chúa Họa Thường, phù phù một tiếng liền quỳ xuống mặt đất, giọng nghẹn ngào nói: “Nữ nhi bất hiếu phải bái biệt mẫu hậu tại đây. Thỉnh chuyển lời cho cha, con... vô dụng, phụ lòng một mảnh tâm huyết của lão nhân gia, Thổ thần cũng làm không tốt, tu tiên cũng không tốt, ngay cả gả cho người ta cũng gây ra nhiều phiền muộn tai vạ như vậy. Xin hai người hãy quên nữ nhi này đi.”

Nghe vậy, nước mắt của Họa Thường đã nhanh chóng rơi đầy mặt, sớm đã không có sức lực đỡ nàng lên.

Tang Chi vô cùng quyết tâm, đập mạnh đầu xuống đất ba cái cũng khóc không thành tiếng, “Nương, nếu có kiếp sau, Tang Chi vẫn muốn làm nữ nhi của nương.”

Đứt lời xong, Tuấn Ngan biết thời gian không thể chậm trễ được nữa liền giúp nâng tiểu hồ ly lên sau đó rời đi. Người đã đi không còn bóng dáng nhưng công chúa Họa Thường vẫn đứng yên tại chỗ như cũ không một tiếng động rơi nước mắt. Một lát sau, trước mắt Họa Thường liền xuất hiện một đôi giày vải, chưa kịp nâng đầu lên đã bị người kia ôm vào trong lòng ngực ấm áp, Tang Dục ôm lấy thê tử nhẹ giọng an ủi:

“Nữ nhi sẽ có phúc của nữ nhi, chúng ta đã cố hết sức. Đừng có khóc nữa.”

Họa Thường dụi vào trong lòng tưởng công khóc thật lớn thật hết, sau đó mới rốt cục lắc đầu nói: “Nếu nàng thật sự là nữ nhi của ta thì thật tốt.”

Một câu khiến cho Tang Dục cả kinh đứng yên tại chỗ trợn mắt há hốc mồm, thật lâu sau mới tìm lại âm thanh của chính mình nói: “Thường Nhi, thì ra nàng —— “

Họa Thường ngó nghiêng nhìn phương xa nơi Tang Chi rời đi, yên lặng rơi lệ nhưng khóe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười, “Làm sao ta có thể không biết? Lúc trước nữ nhi sau khi sinh xong không đủ tháng liền bệnh nặng, chàng ôm đưa nhỏ đi ra ngoài nói cần thầy thuốc. Nhưng kỳ thật khi chàng ôm nó trở về, ta liền biết đó không phải là hài tử của ta. Làm mẫu thân, làm sao lại có thể nhận sai đứa nhỏ của chính mình được đây?”

Nước mắt Họa Thường lại như hạt trân châu rơi xuống, dần dần nhớ lại đủ loại kỷ niệm về Tang Chi, “Nữ nhi của ta linh lực rõ ràng mạnh như vậy, nhưng Chi Nhi ngay cả một cái thuật biến ảo cũng đều phải học hơn nửa năm, mỗi ngày chỉ bắt gà làm nũng, tính cách hoạt bát đáng yêu, chẳng giống chàng và ta một chút nào.”

Tang Dục từ phía sau ôm lấy thê tử, hốc mắt đã có chút ướt át, “Thực xin lỗi, Họa Thường.”

Họa Thường dùng khăn tay lau đi nước mắt, khuôn mặt trở lại tươi cười nói, “Vì sao lại nói xin lỗi? Ta nên cảm ơn phu quân mới đúng. Nếu không có Tang Chi, ta ngày đó nhất định sẽ vì đứa bé chết mà thương tâm chết đi. Nhiều năm như vậy, ta đã sớm xem Tang Chi là con gái của mình mà đối đãi bình thường, nhưng mà nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng được, con bé lại đi đúng con đường xưa của mẫu thân mình.”

Tang Dục nghe thê tử tuôn ra đạo sấm sét thứ hai, thật ra cũng không có biểu hiện kinh ngạc. Cuối cùng lại gạt mình cười to, “Thường Nhi à Thường Nhi, thế nhân đều nói nàng là mỹ nhân vô dụng nhất tam giới, ai lại có thể biết, phu nhân nhà ta rõ ràng chính là đại trí giả ngu (*) thôi.”

(*)Đại trí giả ngu (Đại trí nhược ngu): Kế thứ 26 trong 36 Kế nhân hòa; Trí lớn mà như ngu;... làm người không nên cậy tài mà kiêu ngạo trước mặt mọi người. Tài năng lộ liễu dễ bị đố kỵ, càng dễ gây trả thù.

Họa Thường bị tướng công trêu chọc như vậy, rốt cục tâm tình cũng vui lên một chút, cười sằng giọng: “Năm đó Nhược Như trở về tuy rằng có dùng thuật che bụng nhưng đều là nữ nhân mang thai, làm sao ta có thể không nhìn ra? Chuyện này chỉ khổ cho Tang Chi, lại bị liên lụy vào ân oán giữa tiên và ma này.”

Tang Dục vỗ vỗ vai Họa Thường an ủi, “Đừng có nghĩ ngợi nữa, Chi Nhi nhất định sẽ không có việc gì. Trước mắt, hồ tộc chúng ta giết nhiều thiên binh thiên tướng như vậy, nếu không chuẩn bị thật tốt thật chu đáo, tỷ tỷ nàng đến đây khởi binh vấn tội thì sẽ không có chuyện gì tốt lành.”

Họa Thường nghe vậy, cong môi nở nụ cười giả tạo, “Năm đó việc phu quân để cho Nhược Như chạy trốn đều bị chàng làm cho cái gì cũng trở nên mơ hồ hồ hồ, lúc này để cho Tang Chi chạy trốn thì có là gì. Cùng lắm thì cùng nàng cả chết lưới rách thôi —— “

—

Gió lạnh đến thấu xương, Tang Chi đứng ở trước cửa Thanh Ngô cư, im lặng xem xét người đối diện.

Tiểu hồ ly cùng đám người Yêu vương, Tuấn Ngạn trở về Bình Nhạc trấn cứu Bích Nữ, cũng không ngờ người bảo vệ Bình Nhạc trấn lại là người quen. Giương mắt xem xét người đã từng sớm chiều ở chung với mình, Tang Chi không đành lòng, “A Ly, làm vậy có ích gì? Người đánh còn không lại Minh Tao ca ca, huống chi còn có Yêu vương.”

Đối diện Ly Vẫn tay cầm trường kiếm, đường cong ở cằm như được chạm khắc hoàn mỹ kiên nghị, “Ly Vẫn thân là người Long tộc, phải tuân thủ sứ mệnh.”

Tang Chi nhắm mắt lại, “A Ly, ta thật hy vọng ngươi vẫn là A Ly ngốc nghếch ngờ ngác trước kia.” Dứt lời, xoay người muốn vào Thanh Ngô cư, đầu kiếm Ly Vẫn đưa ra tiếp tục thẳng bức Tang Chi. Tiểu hồ ly đầu vừa quay lại, Ly Vẫn lại đứng bước đứng yên ở tại chỗ, kiếm dừng ở không trung vẫn không hề dậm xuống.

Tiểu hồ ly nói, “A Ly, ta chỉ hỏi ngươi một câu. Vương mẫu ly gián ta cùng Tuấn Thúc, việc này ngươi biết được bao nhiêu?”

“.....” Ly Vẫn không nói một tiếng, trường kiếm chỉ vào chóp mũi Tang Chi có chút hơi hơi run run.

“Ta chỉ cần nghe một câu, nếu ngươi nói ngươi không biết ta liền tin ngươi. Ngươi vẫn còn là A Ly của ta, bất luận ngươi đứng về bên nào, ta vĩnh viễn cũng không trách ngươi.”

“.....” Ly Vẫn chớp mắt nhìn thẳng tiểu hồ ly, vẫn không nói được nửa câu như trước. Tang Chi thấy thế trong tim liền hiểu rõ, mang theo tuyệt vọng, lập tức tiến vào Thanh Ngô cư đi tìm Bích Nữ. Ly Vẫn thấy tình cảnh như vậy, muốn bước chân lên ngăn cản, lại bị dải lụa đỏ của Tuấn Ngạn cuốn lấy, Yêu vương khoanh tay đứng ở bên xem diễn:

“Ly Vẫn dù sao chúng ta cũng sống chung một khoảng thời gian, bốn vương sẽ không ra tay tổn thương ngươi, nhưng mà chỉ để cho Tuấn Ngạn nhà ta chơi đùa cùng ngươi một chút thôi.” Dứt lời Tuấn Ngạn đã tới gần, ông tay áo như con rắn xoay quanh quần quanh, làm cho Ly Vẫn trở tay không kịp, Minh Tao ca ca cả giận nói: “Tiểu Thắt, ngươi thật sự làm cho chúng ta thất vọng. Cho dù hai tộc Long Phượng có thù oán như thế nào, ngươi có nghĩ tới tiểu hồ ly hay không!”

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Ly Vẫn xuất thần cứng đờ, tay phải cùng với trường kiếm đã bị dải lụa dài cuốn vào bên trong. Khi đang do dự tìm cách thoát thân, mọi người chỉ nghe bên trong Thanh Ngô cư nổ oanh một tiếng, trong phòng tựa như tung hàng vạn hào quang chiếu thẳng khiến cho người ta không thể mở mắt ra được.

Sau khi định thần nhìn lại, đã sớm thấy chùm tia sáng nhiều màu rực rỡ bao quanh lấy nhà gỗ, lập tức, liền thấy Bích Nữ chân trần tóc xỏa đi ra cùng Tang Chi. Ông tay áo tung bay, ánh mắt sáng quắc, rõ ràng vẫn là bộ dáng Bích Nữ, nhưng so với Bích Nữ từ lúc đình thiên lập địa (từ xa xưa) thì lại có một phen phong vị khác.

Ánh mắt Bích Nữ lóe sáng, cong môi nói: “Ta có thể rời khỏi Thanh Ngô cư, cho thấy Tuấn Thúc đã chết. Ly Vẫn, ngươi còn muốn tiếp tục chiến đấu sao?”

Nghe vậy, Ly Vẫn rốt cục cũng suy sụp xuống, nhắm mắt trầm ngâm, “Tang Chi ta nợ nàng... Nàng mau đi đi, ta sẽ kéo dài thêm một canh giờ mới nói cho thiên cung, hy vọng bọn họ cũng đừng nhanh chóng phát hiện Tuấn Thúc đã chết...”

Tang Chi bị Bích Nữ lôi kéo đi ra ngoài, vẫn không nhìn được quay đầu lại nhìn A Ly. A Ly té trên mặt đất không nói thêm gì nữa, chỉ cong môi cười ngây ngô đối với tiểu hồ ly, ánh mắt trời chiếu rọi xuống, nụ cười kia sạch sẽ trong suốt, thật giống như A Ly đã trở lại.

Tang Chi chớp chớp mắt, nước mắt không tự giác rơi xuống, tiểu hồ ly nhẹ nhàng dùng khẩu hình nói ba chữ với A Ly: Sống, Tiếp, Đi!

Chỉ có sống sót, mới có thể làm được nhiều chuyện; chỉ có sống sót, mới có thể nhìn đến kết cục chờ đợi, chỉ có sống sót, mới có thể nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc. Suy nghĩ xong, A Ly nhếch miệng, cuối cùng cũng cười ra tiếng.

————— ta là đường phân cách xuống địa phủ —————

Thuận lợi cứu Bích Nữ ra ngoài, mọi người liền mã bắt đình đề (ngựa không ngừng vó), tức tốc chạy tới đáy Minh Hồ.

Người ta đồn đãi rằng đáy Minh Hồ chính là lối duy nhất cho người ta đi qua Minh giới, mặt nước hồ bình tĩnh trong suốt như gương nhưng dưới đáy hồ lại sóng cuộn mãnh liệt tạo thành lốc xoáy nước khổng lồ. Sóng to lốc xoáy này được đồn rằng chính là để bảo hộ công Minh giới mà tạo thành, người thường muốn thông qua nơi này để tiến vào Minh giới cũng không phải dễ dàng gì.

Ven hồ, mọi người đều đứng yên. Tang Chi gấp đến độ xoay quanh, “Rốt cuộc phải đi xuống như thế nào? Nếu không đi, Vương mẫu và thiên binh thiên tướng sẽ đuổi tới.”

Bích Nữ chuyển động đôi mắt, thông thả đi xung quanh ven hồ một lúc mới êm tai nói, “Thật ra không phải là không có cách đi xuống đáy Minh Hồ, chúng ta chỉ cần ngậm Định Hải thần châu trong miệng là có thể đi đến cửa vào đáy Minh Hồ. Người ta đồn rằng nếu muốn bình an vô sự tiến vào đáy Minh Hồ thì phải tiến hành trận pháp tìm sự giả bảo vệ.”

“Sự giả bảo vệ?” Tuấn Ngan nhíu mi hỏi.

Yêu vương nói, “Bất luận là người, tiên hay yêu một khi sinh ra đều có người thủ hộ của chính mình, vai trò cũng giống như hai ngọn đèn ở đầu vai người. Hợp lại thành 3 ngọn đèn phát ra ánh sáng bảo hộ thân thể hồn tức của người, người thủ hộ của người sẽ ở bất kỳ hoàn cảnh nào xuất hiện dẫn đường thoát hiểm cho người, hoặc là... Mang người về mình phủ.”

Tuấn Ngan sờ cằm, “Nói như vậy, người thủ hộ có thể là thân nhân hoặc bằng hữu của mình? Vậy không phải đơn giản sao, chúng ta chỉ cần di chuyển người thủ hộ ra khỏi cơ thể, nói không chừng lão đệ đang bảo hộ ta và tiểu hồ ly, đến lúc đó chúng ta trực tiếp thực hiện trận phượng hoàng khấp huyết làm cho hấn sống lại thì tốt rồi.”

Bích Nữ lắc đầu, “Người thủ hộ là một linh hồn, nó là do người chết tiếc nuôi mà hình thành, ngay khi tồn tại chỉ nhớ rõ chủ nhân cần bảo hộ, một khi người này chết tiến vào minh phủ, nó sẽ tiêu tan.”

“Tiêu tan?” Tuấn Ngan trừng to mắt, “Có nghĩa là sẽ không xuất hiện nữa? Nhưng mà chúng ta cứu lão đệ xong cũng còn muốn trở về dương gian mà!”

Bích Nữ vuốt cằm, “Cho nên một chút nữa đi xuống dưới, ta đề nghị người đi càng ít càng tốt. Bởi vì người thủ hộ có thể nói là vật chống đỡ cuối cùng cho sinh mệnh của một người, nếu nó tiêu tan, nhẹ thì giảm thọ, còn nặng thì...” Bích Nữ dừng một chút, quay lại nhìn thẳng Tang Chi nói, “Nặng thì nếu bị người khác phát hiện được điểm yếu của người, về sau lúc nào người cũng đều có khả năng gặp nguy hiểm.”

Tang Chi nheo mắt, giống như nàng thấy lời Bích Nữ chả liên quan gì đến nàng cả, chỉ ngồi xỏm xuống buông Lai Thước trong lòng ra. Tiểu tử kia còn đang nửa mơ nửa tỉnh bỗng nhiên thấy mình không còn trong vòng tay ôm ấp ấm áp liên cọ cọ làm nũng Tang Chi rồi cuộn tròn lại. Tang Chi sờ sờ lông hồ ly của Lai Thước, nhẹ giọng nói: “Lai Thước nghe lời nha, phải cùng với ca ca người và Minh Tao ca ca ở lại trên bờ chờ chúng ta về nha, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về.”

Dứt lời, đứng dậy kiên định đi thẳng đến mặt hồ, Bích Nữ kêu: “Tiểu hồ ly, người cũng hiểu rõ rồi phải không?”

Tang Chi quay đầu, cười tươi như hoa, “Giảm thọ thì sao? Không có Tuấn Thúc thì cho dù còn sống được dài cũng sẽ dày vò đau khổ.” Nói xong, không quay đầu lại nhảy vào đáy hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Hai người Tang Chi và Bích Nữ tới đáy Minh Hồ, Bích Nữ liền hành động, thổi tắt ba ngọn đèn ánh sáng trên người Tang Chi, lập tức tiểu hồ ly liền thấy trong ngực xuất hiện từng trận lạnh cả người, ngực đau đớn. Lúc nàng đang do dự tại sao cảm giác đau đớn này lại quen thuộc như vậy, Tang Chi liền thấy miệng lốc xoáy dần dần ổn định lại rồi rút đi, phía sau miệng lốc đứng là một cái cổng to có hai cánh bằng sắt cao mấy thước.

Tang Chi nhìn lên nhưng nhìn không đến được biển hiệu gắn trước cổng sắt, đang mở muốn nói thì thấy bên cạnh mình và Bích Nữ không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc lồng đèn màu trắng nhẹ nhàng tiến đến. Bên trong lồng đèn ánh nến mờ mờ ảm ảm, lại phát ra màu sáng bạc kỳ lạ. Bích Nữ thấy thế liền nói, “Cầm lấy nó đi.”

Tang Chi nghe vậy gật đầu cầm lấy lồng đèn, lại cảm thấy tay cầm của lồng đèn giống như có một nguồn sức mạnh nào đó tự dưng nâng đi lên phía trước. Lập tức, hai lồng đèn trắng đều hướng về cửa sắt, giây lát sau, cửa sắt liền chậm rãi mở ra. Theo âm thanh mở cửa sắt kỳ lạ, Tang Chi thấy bên trong truyền đến một con lạnh lẽo khó có thể nói bằng lời, không gian tối như mực xòe bàn tay năm ngón cũng không thấy, không biết tình hình bên trong rốt cuộc là cái gì.

Tang Chi hỏi, “Hiện tại chúng ta phải làm sao? !”

Bích Nữ chăm chú điều tra tình hình bên trong, sau khi nghe vậy chỉ đưa ngón trỏ lên đặt ở trên môi ý bảo Tang Chi đừng có lên tiếng, sau một lát, quay

lại ý bảo tiểu hồ ly vào bên trong xem. Tang Chi quay đầu lại, quả nhiên thấy trong không gian tối như mực của Minh phủ bắt đầu xuất hiện một đạo ánh sáng trong suốt yếu ớt, một lát sau chùm ánh sáng kia tới gần, gần hơn nữa.

Tang Chi định thần nhìn kỹ rồi nhin không được hít một hơi thật sâu. Cô gái mặt mũi thanh tú một thân áo trắng, mái tóc cũng được buộc bằng một dải vải bạc đơn giản ở phía sau, trong tay cũng nắm một chiếc lồng đèn màu trắng giống y đúc của Tang Chi, trong mắt lộ rõ mờ mịt. Tiểu hồ ly ngạc nhiên hồ lên, “Lục Khởi tỷ tỷ, tại sao lại là tỷ? Tỷ làm sao có thể là người thủ hộ của ta?”

Tiểu hồ ly kỳ quái nhìn về phía Bích Nữ, lắc đầu nói, “Không đúng, thời gian trước ta còn thấy nàng, nàng chết hồi nào vậy?” Lại còn trở thành người thủ hộ của mình?

Bích Nữ nói, “Không có khả năng, khi người vừa sinh ra thì người thủ hộ liền tồn tại, nếu tiêu tan thì cũng sẽ không xuất hiện người thứ hai.” Tang Chi bản thân đang cảm thấy kỳ quái lại bỗng nhiên như nhớ tới cái gì lại từng mắt nhìn Bích Nữ, “Người thủ hộ của ta đã đến đây, vậy của Bích Nữ tỷ tỷ đâu?”

Bích Nữ nghe vậy cười càn chua xót, “Không chết cũng không sống làm sao có người thủ hộ được?”

Nghe xong lời này, Tang Chi cũng không hỏi nhiều nữa, hai người dưới sự dẫn dắt của Lục Khởi từ từ đến gần nơi hắc ám của Minh phủ, ở phía sau, cửa sắt chậm rãi khép lại. Tang Chi nghe thấy động tĩnh định quay lại nhìn liền bị Bích Nữ ngăn lại, “Đừng quay đầu, bằng không trọn đời không thể siêu sinh.”

Tang Chi cứng đờ, nhanh chóng nhìn thẳng thì đã thấy đèn lồng của Lục Khởi hình như có ma thuật, bất cứ nơi nào họ đến đều được thắp sáng, từ không gian mặt cô văng về hoang tàn dần dần trở thành thị trấn vô cùng náo nhiệt. Nhưng mà thị trấn này thật kỳ lạ, nằm bên cạnh dòng suối nhỏ, bên ngã tư đường đều có nhiều loại hoa kỳ lạ, bên cạnh mỗi tòa nhà có một gốc cây nhỏ, trên cây đầy những bông hoa nhỏ màu trắng bạc chói mắt.

Tiểu hồ ly liú lười, “Đây là cây gì vậy? Tại sao ta chưa từng thấy qua?”

Bích Nữ nói, “Đây là cây hoa ngân, quý không muốn đầu thai sẽ ở Minh phủ, sẽ gặp loại cây như vậy. Nếu trên trần gian có người tưởng niệm đến hần, trên cây của hần sẽ nở đầy hoa ngân. Nhưng mà, bởi vì cửa tiếp theo của Minh phủ chính là Mạnh bà bà, quý ma ở Minh giới mỗi lần uống nước sông này, gần như đều quên đi chuyện cũ trước kia.”

Tang Chi nghe vậy hơi có chút khẩn trương, “Vậy Tuấn Thúc có thể hay không...”

Bích Nữ lắc đầu, “Hần vừa tới, hần là không thể vào đó nhanh như vậy, chúng ta đi đến bên kia cầu tìm xem. Nhưng mà Tang Chi, người phải biết rõ rằng một khi qua cầu, người thủ hộ của người sẽ...” Dứt lời, Bích Nữ cố ý nhìn về phía Lục Khởi, Tang Chi quay đầu mới phát hiện thân thể Lục Khởi không ngờ lại ở trong tình trạng nửa trong suốt, dường như đã đến cực hạn chịu đựng, mà cảm giác đau đớn kia ở trong ngực nàng cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Tang Chi sợ bị Bích Nữ nhìn ra manh mối, vẫn dùng sức chống đỡ như trước nói, “Không có gì đáng ngại, đi thôi.”

Hai người một đường tìm được người giữ cầu, Tang Chi liền thấy Tuấn Thúc áo trắng nhẹ nhàng, đứng ở đầu cầu ngóng nhìn. Tang Chi mừng rỡ, cùng Bích Nữ liếc mắt nhìn nhau liền chạy đến đầu cầu hô lên: “Tuấn Thúc!”

Tang Chi chạy đến trước mặt Tuấn Thúc, người kia cũng đúng lúc này quay đầu, tuấn nhan vẫn như trước, lông mi đen mượt quả nhiên là tướng công nhà mình. Lúc này Tang Chi vui mừng nên đã nhanh chóng lướt qua đau đớn ở ngực, thật cẩn thận xoa lên trán của Tuấn Thúc, vì quá mức vui mừng mà khóc, “Đúng là Tuấn Thúc của ta, Tuấn Thúc của ta —— “

Dứt lời, liền nhào vào trong lòng phượng hoàng xấu xa, Tuấn Thúc cũng gắt gao ôm lấy Tang Chi giống như sợ nàng chạy trốn, vội vàng hấp thụ mùi hương trên người nàng. Tựa đầu đặt ở đầu vai Tang Chi, Tuấn Thúc hít sâu một hơi, nói: “Chi Nhi, thực xin lỗi...”

Tang Chi lắc đầu, vui sướng liếc mắt, “Không cần nói xin lỗi, chúng ta mau nhanh chóng nghĩ biện pháp đi lên, cả nhóm Minh Tao ca ca còn đang chờ chúng ta, chúng ta còn phải đi cứu Thất Thủy.”

“Công chúa...” Tang Chi nói chưa xong, Thất Thủy từ phía sau Tuấn Thúc đi lên, bộ dạng vô cùng đáng thương nói, “Thất Thủy đang ở đây.”

Tang Chi ồ lên, “Thất Thủy, tại sao người cũng ——” tiểu hồ ly nói một nửa, liền thấy cảm giác đau đớn ở ngực tăng lên nhiều, đầu vừa quay lại quả nhiên phát hiện đã không còn thấy bóng dáng Lục Khởi ở đầu cầu. Chính là cảm giác đau đớn này vì sao lại quen thuộc như vậy, thật giống như lúc trước ở núi thạch quái...

“A a!” Tiểu hồ ly kêu lên thăm thiết quỳ rạp xuống mặt đất, theo bản năng cúi đầu thì thấy trên ngực một đoàn đen tuyền không biết là cái gì đang âm thầm bắt đầu khởi động. Mà phía bên kia, Tuấn Thúc lẳng lặng đọc chú ngữ, ngón trỏ cùng ngón giữa dựng thẳng lên thật sự là đang thi pháp muốn lấy thứ gì đó từ trong cơ thể Tang Chi ra.

“Tuấn Thúc...” Tang Chi lại vô lực ngã xuống đất, trước khi ngất đi nàng còn thấy một hòn đá đen tuyền ở trong lòng bàn tay Tuấn Thúc phát ra ánh sáng chói lọi khác thường. Bích Nữ vẫn chưa nói gì lững thững đi tới bên cạnh Tuấn Thúc, giận dữ nói: “Khó sở khó khăn nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng tìm thấy Ma Nhân rồi!”

_____ta là đường phân cách quỷ phủ_____

Khi Tang Chi tỉnh lại đã thấy mình nằm ở Thanh Ngõ cư. Phượng hoàng xấu xa thấy tiểu hồ ly tỉnh lại, vừa thay nạng lau đi mồ hôi vừa nhẹ nhàng hỏi: “Thân mình còn đau không?”

Đầu tiểu hồ ly nháy mắt trống rỗng, lại nhắm mắt lại, tình cảnh Tuấn Thúc vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo lấy Ma Nhân từ trong cơ thể nạng ra trước khi nạng ngắt đi giờ hết thấy đều hiện lên rõ nét. Lại mạnh mẽ nhấc mi mắt lên, chỉ cảm thấy long trời lở đất, chóng mặt quay cuồng. Tang Chi nuốt nuốt nước miếng, không nói lời nào nhìn thẳng Tuấn Thúc, Tuấn Thúc thấy thế vẫn tiếp tục nheo mắt lau mặt cho Tang Chi, đáng vẻ không có chút gì là mất tự nhiên cả.

“Không có gì muốn nói với ta sao?”

“Ừm.”

“Chàng gạt ta.” Nghe lời này, tay Tuấn Thúc đang nắm khăn lau rốt cục cũng đứng yên ở giữa không trung, không cử động.

Tang Chi lặng lẽ ngồi dậy, mặc dù cảm giác đau đớn kia đã biến mất nhưng toàn thân lại mệt mỏi giống như bị xe nghiền nát qua, “Chàng cùng Bích Nữ liên kết gạt ta, bày kế tiêu diệt ba ngọn đèn đăng của ta, lại làm tan người thủ hộ của ta là để thuận lợi lấy ra Ma Nhân trong cơ thể ta.”

Hốc mắt tiểu hồ ly khô cạn, không biết có phải là do thời gian trước khóc nhiều nên nước mắt đã sớm khô rồi, hay là tâm đã hoàn toàn chết đi. Bị Vương mẫu bày kế hãm hại, nạng còn có thể nhẫn nhịn được, nhưng ai có thể ngờ được, Phượng Quân đại nhân không hổ là người đứng đầu Phượng tộc, đạo cao một thước ma cao một trượng, lúc trước tại sao nạng lại không nghĩ đến một điều rằng, Vương mẫu có thể bày kế hãm hại thì vì sao Tuấn Thúc lại không thể?

Chịu hy sinh chính mình vì mục đích... hãm hại. Nghĩ lại, Tang Chi nhìn không được muốn cười, ha ha, thật buồn vui mà, một đám người như kẻ ngốc chạy đông chạy tây đi tìm Ma nhân. Cũng không hề nghĩ đến, thứ ma vật hại người này lại ở trong cơ thể nạng.

Tuấn Thúc thấy Tang Chi bật cười như bị ma nhập, đau lòng ôm lấy nạng, “Không có người thủ hộ, về sau ta chính là người thủ hộ của nạng, là mắt của nạng, tai của nạng, mũi của nạng... Ta sẽ vẫn ở bên cạnh nạng, yêu thương nạng, đau cùng nạng, tuyệt đối không để cho nạng phải chịu một chút thương tổn nào.”

Tang Chi nghe vậy liền cười ra tiếng, “Phải không?” Rốt cuộc tất cả là làm sao vậy, nạng còn hơi hơi cảm thấy choáng váng khó tin. Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào mà bản thân nạng đã bị cuốn vào trong vòng xoáy âm mưu quỷ kế khó tin này? Vương mẫu, Tuấn Thúc, Yêu vương, Bích Nữ, mỗi người ai cũng đều nghi kỵ hết mọi người xung quanh. Duy chỉ có mình nạng, vô cùng ngốc nghếch lại đi tin tưởng mọi người, vì thế bị lừa hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác bị thương tổn.

Tuấn Thúc nhủ chặt mi lại, đã từng cả ngàn lần vạn lần tưởng tượng tình hình hôm nay sẽ như thế nào, cứ đoán rằng nạng sẽ nháo, sẽ khóc, sẽ phát điên đánh hấn, sẽ la hét không muốn nhìn thấy hấn, sẽ liều mạng muốn rời khỏi hấn, nhưng hiện tại... Cái gì tiểu hồ ly cũng không làm, chỉ im lặng nằm ở trong lòng hấn, như vậy ngược lại càng làm cho Tuấn Thúc có một loại cảm giác sợ hãi rằng “Nạng không tồn tại”.

Phượng hoàng xấu xa kéo lấy bả vai Tang Chi, cắn răng nói: “Nạng có thể không nghe, nhưng bây giờ ta sẽ đem sự tình từng việc một nói rõ ràng cho nạng nghe.”

“Phượng hoàng tộc của ta đúng thật là có liên hệ đến Ma tộc. Chúng ta vốn là một chi nhánh của Ma tộc. Năm đó tiên tộc bá đạo tham lam, sau khi thống nhất hai giới phàm nhân và yêu quái vẫn không chịu dừng tay, sau khi thu phục Long tộc liền ra tay thật mạnh đối với Ma tộc. Cuối cùng Ma tộc bị buộc đến đường cùng đành phải âm thầm bố trí để cho Phượng hoàng tộc giả vờ đầu hàng, như vậy mới làm mất thẩm ở cuộc sống tiên giới.”

“Ai ngờ không lâu sau, công chúa Nhục Nhục tìm được điểm yếu của Ma tộc, rồi cùng Vương Mẫu đem Ma tộc phong ấn tại Ma Vực trọn đời không thể rời đi. Cha ta bắt đầu dĩ đành phải yên lặng xem xét, đối với việc bí mật làm mất thẩm lại ngấm miệng không hề kể ra. Khi đó ta và Tuấn Ngạn còn chưa được sinh ra, cho nên sau một thời gian dài việc này liền bị vùi lấp, ta và Tuấn Ngạn cũng không hề hay biết.

Cho đến khi cách đây không lâu, núi Thụy Bình chợt có Ma tộc đột kích, ta mới biết Phượng hoàng tộc là mật thám bí mật, càng kinh ngạc hơn khi cha ta lại có liên hệ đến Ma tộc, nhóm Ma tộc tiên phong tiến đến dò xét này đúng là thuật sĩ do Ma Vương nhọc lòng bồi dưỡng mấy trăm năm qua, bọn họ và Lai Thước giống nhau, đều có được năng lực đặc biệt khác thường có thể tùy ý xuyên qua kết giới.

Sau đó... Ta lại biết được chuyện xưa của công chúa Nhục Nhục. Cha nói năm đó kỳ thật khi công chúa Nhục Nhục rời khỏi Ma giới người đã mang thai từ trước, sau đó nạng lại mất tích nên phòng chừng đó là lúc sinh ra đứa nhỏ. Cũng khi đó, Ma Nhân bị công chúa Nhục Nhục trộm đi cũng biến mất, cho nên —— “

“Cho nên chàng mới hoài nghi ta chính là đứa nhỏ kia của Nhục Nhục, cho nên chàng mới cảm thấy Ma Nhân nhất định là giấu ở trong cơ thể ta.” Tang Chi tiếp lời Tuấn Thúc, “Vì để kiểm chứng chuyện thực hư này, chàng thậm chí không tiếc rằng ta có khả năng trả giá chết đi, dẫn ta đi vào Minh phủ, xử kẻ đề làm cho tăng thủ hộ kết giới cuối cùng cũng biến mất, rồi nhân cơ hội thực hiện kế hoạch.” Tang Chi gần từng chữ, đôi mắt đen lóe sáng dị thường nhưng lại không rơi ra được nửa giọt nước mắt, “Chàng nói cho ta biết chuyện này để làm gì? Xin ta tha thứ chàng, đừng tức giận sao? Bởi vì chàng cũng là bị Phượng Thần bắt buộc, bị Vương Mẫu bắt buộc cho nên mới đi đến tình thế hôm nay? Nhưng tất cả đều có ích sao? Có thể thay đổi sự thật sao? Chàng làm hết tất cả những chuyện này không phải đều là vì muốn tìm được Ma Nhân, phục hưng Ma tộc các người sao!!”

Lấy chính mình vì mục đích phục hưng ——

Công chúa Tang Chi, công chúa Ma tộc, nghe qua đã thấy nực cười. Nạng đáng lẽ nên mau chóng ý thức được vì sao mẫu hậu bỗng nhiên lại nói lên chuyện xưa của cô cô Nhục Nhục, vì sao phong ấn quái của Bình Nhạc trấn chỉ liên tiếp nhập vào cảnh trong mơ của nạng, vì sao thân thể lại thường

xuyên đau nhức. Thì ra, tất cả rõ ràng đều là vì Ma Nhân.

Tuần Thúc thấy Tang Chi hơi kích động, nhắm mắt lại trầm ngâm, “Ta biết giờ có nói cái gì cũng đều vô ích, nhưng mà ta sẽ không cho nàng lại rời đi. Là nàng nói, cuộc đời này không bao giờ chia lìa duy chỉ có cái chết, ngay cả cái chết chúng ta cũng đều đã trải qua rồi, ta sẽ không cho nàng rời khỏi nửa bước lần nữa.”

Nghe xong lời này, Tang Chi giật nhẹ khoe miệng tự giễu, “Không bao giờ chia lìa? Muốn ta học theo nương của ta, tính dùng cả đời mê muội làm bạn bên cạnh Ma vương để tha lỗi?”

Tuần Thúc khựng lại một chút, nhìn ở phía xa, còn chưa kịp nói gì thì nghe phía sau một tiếng vang lớn, quay đầu lại chỉ thấy Tang Chi đã sức lực cạn kiệt ngã xuống dưới.

— ta là đường phân cách sắp kết thúc —

Tang Chi lại lặng lẽ tỉnh lại, Tuần Thúc chẳng biết đã đi đâu.

Nhưng ở bên gối đầu tiểu hồ ly lại xuất hiện thêm một thứ gì đó. Nhặt lên túi gấm quen thuộc nhìn nhìn, trong lòng Tang Chi nhin không được thất lại. Lúc đó ở cảnh trong mơ. Tang Chi đem túi uyên ương đưa cho Tuần Thúc, nhưng mà chỉ là một biểu tượng nhỏ. Sau này do đã xảy ra quá nhiều chuyện, túi uyên ương vẫn chưa thêu xong, thứ Tang Chi đưa cũng chỉ là một túi uyên ương chỉ thêu được một nửa.

Mà trước mắt, trên túi lại xuất hiện một đôi uyên ương khác trông rất sống động, đường kim mũi chỉ tinh tế hiển nhiên là xuất ra từ tay của người khác. Tang Chi lấy tay nhẹ nhàng chạm vào đường chỉ thêu kia, trong đầu lại tưởng tượng thấy bộ dạng Tuần Thúc tay cầm lấy tú hoa một mũi lại một mũi thêu xuyên qua túi gấm, sóng mũi bắt đầu hơi hơi cay.

“Tỉnh dậy rồi?” Khi nàng đang do dự, Bích Nữ đã bung thuốc tiến vào, đem chén thuốc đặt ở trên bàn, sau đó bước đến giúp Tang Chi cẩn thận bắt mạch. Cuối cùng, rút ra kết luận nói: “Không có gì đáng ngại, mẹ con bình an.”

Nghe xong lời này, mí mắt Tang Chi giật giật, biểu tình không sợ hãi cũng không vui mừng. Thân thể là của mình, Tang Chi không phải là không phát hiện có biến hóa mơ hồ, chỉ là thời gian trước thật sự xảy ra nhiều chuyện cho nên mới làm cho vị mẫu thân này sợ hãi. Theo bản năng sờ sờ bụng vẫn bằng phẳng như trước, Tang Chi trầm giọng:

“Chàng đã biết?”

Bích Nữ vòng vo chuyển mắt, sau đó ngồi xuống bên cạnh tiểu hồ ly, “Có lẽ, hẳn đã sớm biết, có khi còn biết sớm hơn người.”

Nghe xong lời này, Tang Chi nhin không được kinh ngạc, hơi giương mắt nhìn Bích Nữ. Bích Nữ nhún vai, nói thẳng ra. Thì ra từ lúc trước, Tang Chi vì Ma Nhân quấy phá mà cả người thường thường đau nhức. Nguyên nhân là vì Ma Vương muốn tìm vị trí cụ thể của Ma Nhân nên thường trầm mặc đọc chú ngữ thúc dục Ma Nhân khởi động, vì vậy thân mình Tang Chi càng ngày càng khó chịu. Phụng hoàng xấu xa bắt đắc dĩ, chính là bởi vậy mới bắt đầu liên tiếp liên hệ đến Ma tộc, vì chính là muốn người Ma tộc giúp Tang Chi đưa ma khí vào để hóa giải đau đớn.

Một mặt vì không muốn để cho tiểu hồ ly nghi ngờ, ngay mỗi lần nàng ngủ sau khi thi pháp đưa ma khí liền khiến cho nàng quên đi đoạn trí nhớ này. Bích Nữ thở dài, “Duy trì một thời gian như vậy, thân người của người lại càng yếu ớt. Trong khoảng thời gian này, Phụng Thần kỳ thật vẫn luôn hoài nghi người có liên quan đến Ma Nhân, nhưng Tuần Thúc liều mạng không cho phụ thân hắn động đến nửa sợi tóc của người, vì vậy sau đó Phụng Thần mới có ý dẫn người nhập vào cảnh trong mơ của phong ấn quái, ly gián người và Tuần Thúc.”

Tang Chi trừng mắt to, “Lần đó là... do Phụng thần giờ trò quỷ sao?”

Bích Nữ vuốt cằm, “Phụng thần hy vọng Tuần Thúc kế thừa đại thống, giúp đỡ Ma tộc nhanh chóng thành tựu nghiệp lớn. Tuần Thúc lại một mực khuyên giải Phụng Thần nên an phận thủ thường, vì vậy... Ai, sau đó chúng ta phát hiện người đã có thai, Tuần Thúc biết không thể đợi được nữa.”

Tiểu hồ ly nhú mi, “Có ý gì?”

Bích Nữ nói, “Ma Nhân ở trong cơ thể người, chung quy rồi sẽ có một ngày người sẽ bị nó phản phệ. Hơn nữa người đang có mang nên nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn, cho nên tiểu phụng hoàng suy nghĩ mãi, cuối cùng vẫn là quyết định bí quá hoá liều.”

“Người đang nói...” Tang Chi chớp chớp mắt, “Tuần Thúc bày mưu kế hại ta để lấy đi Ma Nhân trong cơ thể ta, nhưng thật ra là vì suy nghĩ cho ta?”

Bích Nữ nghe vậy lắc đầu, “Người với tiểu phụng hoàng hiểu lầm quá sâu, chung quy ta nói gì người cũng sẽ không tin. Thôi, ba ngày sau người tự nhiên liền hiểu.”

Tang Chi mặc im lặng, nói: “Mọi người định làm gì?”

Bích Nữ gần từng tiếng nói, “Chẳng qua mục đích của chúng ta chính là lừa Phụng Thần nói cho Tuần Thúc biết biện pháp lấy ra Ma Nhân, hiện tại Ma Nhân đã được lấy ra từ trong cơ thể người, nguy cơ phản phệ đã được giải trừ, tiểu phụng hoàng đương nhiên sẽ muốn hủy diệt Ma Nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thổ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 68

Bích Nữ nói ba ngày sau gặp mặt sẽ hiểu, ai ngờ không tới ba ngày, Bình Nhạc trấn đã xảy ra chuyện.

Đêm nay Tuấn Thúc đứng trông tiểu hồ ly uống xong thuốc dưỡng thai, vừa chăm sóc đỡ nàng nằm xuống xong thì đột nhiên thấy bên ngoài đất rung núi chuyển, một lát sau chợt nghe bên ngoài âm thanh giết chóc ầm ĩ, ma khí bắt đầu khởi động nhưng lại dần dần hướng đến bên này Bình Nhạc trấn.

Thất Thủy thở hồng hộc chạy vào, “Phượng Quân, bên ngoài...”

Tuấn Thúc ý bảo Thất Thủy chớ có lên tiếng, nhưng tiểu hồ ly bên cạnh đã âm thầm mở mắt, ánh mắt vẫn thản nhiên như trước, vẻ mặt không chút quan tâm, “Mùi máu tươi thật nặng, có số lượng yêu ma đến đây rất đông.”

Phượng hoàng xấu xa nghe vậy nhủ mi, kỳ thật trong lòng đã đại khái hiểu được chuyện gì đang xảy ra, còn chưa kịp nói được nửa câu Tang Chi đã xoay người hướng mặt vào bên trong, cười lạnh nói: “Phong ấn ma giới cuối cùng đã được mở ra.”

Thất Thủy gật đầu, cấp bách giải thích, “Là do Phượng Thần, hắc bồng nhiên tiến đến như sấm như sét, Bích Nữ tỷ tỷ đánh không lại, cho nên ——” Thì ra, lúc trước Tuấn Thúc vì lừa lão cha nói cho mình biện pháp tiếp xúc Ma Nhân, chỉ nói với ông rằng từ lúc lấy Ma Nhân ra từ trên người Tang Chi liền đúng lúc mở ra kết giới Ma tộc. Nhưng khi mọi người từ Minh phủ trở về, Tuấn Thúc nắm Ma Nhân trong tay nhưng đối với việc này cứ chần chừ kéo dài, chính là muốn chờ ba ngày sau đúng ngày trăng tròn có thể hoàn toàn hủy diệt Ma Nhân. Nhưng không ai hiểu con bằng cha, Phượng Thần đã đoán ra tâm tư Tuấn Thúc từ lâu nên nghi ngờ lời nói của hắn, đợi chưa được ba ngày liền tự động cướp lấy Ma Nhân mở kết giới ra.

Bên ngoài tiếng kêu của yêu quái càng ngày càng gần, Tuấn Thúc cũng không kịp giải thích cho Tang Chi liền ra ngoài nghênh chiến, trước khi đi còn dặn Thất Thủy Bích Nữ nhất định không thể rời khỏi Tang Chi. Tiểu hồ ly nghe vậy gọn sóng sợ hãi không thôi, lại im lặng nhìn Tuấn Thúc rời đi như vậy.

Ở bên ngoài, ánh lửa đã nhanh chóng đốt cháy nửa bầu trời. Phượng hoàng xấu xa ra ngoài liền gặp Tuấn Ngạn và Yêu Vương đang ứng phó với rất nhiều Ma tộc không ngừng vọt tới, trong khi đang rút kiếm chém giết, Minh Tao ca ca thừa lúc thờ dốt nói: “Ma vật quá đông, tiêu hao sức lực dần như vậy cũng không phải là biện pháp.”

“Bên kia thiên binh thiên tướng và Ly Vẫn như thế nào rồi?!”

Tuấn Ngạn lắc đầu, “Ma vật mạnh hơn thiên binh thiên tướng gấp mười lần, cảm tắc trước cảm vương (bắt giặc đầu tiên phải bắt thủ lĩnh), lão cha người đi phía trước, cha ở đâu Ma vương ở đó.”

Nghe vậy Tuấn Thúc xông ra khỏi vòng vây, mắt xem xét phía sau cả rừng Ma tộc vẫn đang không ngừng vọt tới, bị kết giới của Bích Nữ vây quanh, giờ phút này bên trong Thanh Ngõ cư vẫn an toàn. Hắn kéo kéo khoe miệng, cuối cùng xông lên đuổi theo Ma Vương.

Giờ phút này, Phượng Thần Tuấn Uyên đang là cánh tay phải của Ma Vương, đứng ở ngọn đồi phía trước, cúi đầu nhìn xuống tình hình phía dưới. Bản thân Ma Vương Hiện Thần thì đang khoanh tay nhìn ra xa, hơi ghé mắt liền đột nhiên cười ra tiếng, “Rất cuộc cũng tới.”

Tuấn Uyên thấy con xuất hiện, khẽ quát nói: “Tuấn Thúc tới đúng lúc, còn không mau qua thỉnh an Ma Vương đại nhân?”

Nghe thấy một lời này, Tuấn Thúc cũng không hề di chuyển. Hiện Thần cũng không quan tâm, lạnh lẽo nhìn kỹ Tuấn Thúc. Lúc này Tuấn Thúc mới gặp ánh mắt đầy ma lực của Ma Vương, mũi cao môi mỏng, nhưng thật ra lại là một nam nhân bộ dáng tuấn lãng hiếm gặp. Hiện Thần cong môi, “Không nguyện ra mắt Ma Vương, có lẽ ngươi nên bái kiến nhạc phụ.”

Dứt lời, Hiện Thần chậm rãi tiến lên từng bước, kiếm của Tuấn Thúc cũng đã nhanh như gió xuất hiện, trong chớp mắt đã để ở trên cổ nhạc phụ đại nhân, lạnh giọng nói, “Hiện tại liền lui binh, mang theo Ma tộc trở về đi.”

Phượng Thần thấy thế, phát tay áo ảo não, “Đồ vô liêm sỉ, ngươi quả thật là hướng về Tiên tộc.”

Phượng hoàng xấu xa hơi hơi híp mắt, “Ai thần nhi cũng không hướng, thần nhi chỉ mong cho thê tử cùng đứa nhỏ có một cuộc sống an ổn.”

“Ồ?” Hiện Thần nhủ mảy mai, vẻ mặt thản nhiên như không sao nói, “Không thể tưởng được bốn tọa đã trở thành ngoại công công nhanh như vậy.” Dứt lời, thân người chợt lóe, đã mau đứng phía sau Tuấn Thúc. Kiếm của Phượng hoàng xấu xa còn đứng yên ở giữa không trung, đáy lòng chỉ nghe một âm thanh lộp bộp vang lên, thầm nghĩ ‘nhanh thật’.

Giọng Hiện Thần lạnh xuống ba phần, chỉ nói, “Niệm tình đứa nhỏ kia có chút liên hệ với ta, các ngươi đều dừng tay đi. Tuấn Thúc nói đúng, thầm nghĩ cho thê tử và đứa nhỏ một cuộc sống an ổn, ừm, chờ đến khi bốn tọa hủy diệt tam giới này, sẽ cho các ngươi một cuộc sống hoàn toàn mới.”

————— ta là đường phân cách ba nuôi —————

Phốc ——

Phượng hoàng xấu xa ôm ngực miệng phun ra một ngụm máu nóng, tay cầm kiếm đã hơi hơi run run, nhìn Hiên Thần đối diện đang nhắm mắt lắc đầu nói, “Được gì chứ? Bồn tọa còn muốn lưu cho người một tánh mạng, sao người cứ làm thiêu thân lao đầu vào lửa như vậy là vì cái gì?”

Tuấn Thúc không nói một tiếng nào, mạnh mẽ chống người đứng thẳng lên, liền giờ kiếm bày tư thế tác chiến lần nữa, Hiên Thần nói: “Quả thực vẫn rất cây mạnh, người vì đứa nhỏ kia lấy ra Ma Nhân đã hao hết linh lực, lại tiếp tục chiến đấu như vậy, nàng sẽ trở thành quả phụ đấy.”

Nghe vậy Tuấn Thúc cười to, “Làm quả phụ so với làm kẻ phụ tình thì tốt hơn nhiều, không phải sao?”

Dứt lời, dường như Hiên Thần bị chọc giận, đôi mắt đột nhiên sáng lên, đầu vừa quay lại thì một chùm tia sáng không biết từ đâu đem phượng hoàng xấu xa đánh ngã xuống đất. Phía sau Hiên Thần gió không biết từ đâu thổi đến, mái tóc dài tay áo tung bay, “Cho dù nàng phụ cả thiên hạ cũng không cho bất luận kẻ nào nói nàng như vậy!”

Sau khi Hiên Thần rống lên, dáng vẻ như muốn đánh chường tới, lại chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng “Dừng tay”. Quay đầu nhìn lại, tựa như lần đầu tiên nhìn thấy nàng trong làn váy phật đang chậm chậm tiến đến trước mặt mình. Ma Vương hoàng thần, khựng một chút mới tỉnh ngộ, đứa nhỏ này... có ánh mắt rất giống nương của nàng.

Cùng lúc đó, Tang Chi đã nhập ba bước làm hai bước vọt tới bên người Tuấn Thúc, cúi người nhìn nhìn thương thế của hắn, tay không nhận được xoa xoa hai má Tuấn Thúc. Phượng hoàng xấu xa hé môi cười, một hành động nhỏ như vậy cũng đủ để cả hai hiểu được tâm ý, cho dù giờ phút này thật sự chết đi cũng không sao cả.

Sau khi tiểu hồ ly nhìn xem Tuấn Thúc xong mới đột nhiên ngẩng đầu lên cả giận nói: “Nương ta không hề phụ ông, người phụ tình là ông!”

Một câu khiến Hiên Thần đứng yên tại chỗ, không thể động đậy. Ngực khí như vậy, ánh mắt kiên định như vậy, đúng rồi, quả thật là đứa nhỏ của nàng cũng là đứa nhỏ của hắn.

Tang Chi chậm rãi đứng lên, “Nếu nương ta thực sự phụ ông, sẽ không mang theo Ma Nhân bỏ trốn đi, lại càng sẽ không đem nó giấu ở trên người của ta. Nàng vì sợ Vương Mẫu đối với ông bất lợi, lại vì suy nghĩ cho Ma tộc, hai bên chém giết như vậy rốt cuộc có gì tốt chứ? Ông nhìn đi —— “

Hiên Thần theo đầu ngón tay Tang Chi nhìn xuống xem, chỉ thấy dưới núi chết vô số, có thiên binh thiên tướng cũng có người Ma tộc. “Ông oán hận nương bán đứng Ma tộc bán đứng ông, nhưng ông có nghĩ tới hay không, khi ông không cho bà ấy trở về Ma tộc, bà ấy đã sống những ngày như thế nào? Ông có biết hay không, cho dù bà ấy chết cũng tiếc nuối thật lâu không chịu tan biến đi, chính vì chờ một ngày như vậy, chờ cùng ông gặp lại nhau.”

Nghe xong lời này, Hiên Thần lao đảo một bước, không thể tin được thì thào, “Đã chết? Nàng đã chết?” Làm sao có thể, làm sao có thể? Nàng kiên cường tuyệt tình như thế, máu lạnh lý trí như thế, làm sao có thể chết, nói chết thì chết? Nàng nói hai tộc không thể cùng tồn tại, chỉ có một kết giới mới có thể bảo đảm sự phồn vinh hưng thịnh của hai tộc, vì thế nàng thật sự giúp đỡ tiên tộc giam cầm Ma tộc, vì thế nàng đã thật sự phản bội mình.

Chính là bắt đầu từ thời điểm đó, hắn tự nói với mình, nhất định phải đánh vỡ kết giới tiến vào nơi đó, tiến vào cái nơi nàng từ nhỏ lớn lên kia, sau đó... sẽ đem nàng bắt trở về, sẽ dùng phương thức của chính mình bắt trở về, chiếm lấy cũng được, cướp cũng tốt. Muốn hưng hăng, hưng hăng tấn công nơi thuộc về nàng.

Nhưng tại sao, nàng lại đã chết?

Tang Chi thấy vẻ mặt buồn lòng của Hiên Thần, nhìn không được thờ dài, “Nương đã chết từ lâu, đại khái là sau khi sinh ta không được bao lâu, đem Ma Nhân giấu ở trong thân thể của ta xong thì liền chết.” Dứt lời, tiểu hồ ly đem hoa lan nhẹ nhàng đặt ở trên mặt đất, im lặng đọc chú ngữ đem nhiều phần linh lực rót vào bên trong hoa lan, thoáng chốc, Lục Khởi liền xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Lục Khởi là Nhục Nhục, Nhục Nhục tức là Lục Khởi. Nàng đáng lẽ nên sớm nghĩ đến, cô gái áo xanh này cứ một mực yên lặng bảo hộ nàng, là người thủ hộ của nàng, lại là thân hộ mệnh của nàng, người thủ hộ vô tư như vậy ngoại trừ mẫu thân còn có ai có thể làm được?

Bên này Ma Vương nhìn thấy người mà mình mong nhớ ngày đêm nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi không thể tìm thấy từ ngữ, chỉ nhẹ nhàng lấy tay xoa lấy khuôn mặt của người nọ, lúc này lại mới phát hiện được, Nhục Nhục của hắn cũng chỉ là một ảo giác ngay cả thân thể mềm mại ấm áp thật sự cũng không sờ được. Công chúa Nhục Nhục lúc đầu, nước mắt nhanh chóng rơi đầy mặt, chỉ nói ra ba chữ liền hóa thành nhiều chùm tia sáng tan thành mây khói.

Nàng nói: “Thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi, không nên cứ xâm nhập thế giới của chàng như vậy; thực xin lỗi, không nên cứ phản bội chàng như vậy; thực xin lỗi, không nên cứ rời khỏi chàng như vậy; thực xin lỗi...

Nếu lúc trước chúng ta có thể tin nhiệm lẫn nhau một ít, có lẽ, kết cục sẽ không giống như vậy. Hạnh phúc, cũng từng bước dần xa. Tang Chi nâng phượng hoàng xấu xa dậy, thiên ngôn vạn ngữ đều so không lại một ánh mắt, tiểu hồ ly mỉm cười: “Ta nghĩ thật lâu, mẫu hậu giảng như vậy, Bích Nữ tỷ tỷ cũng giảng như vậy, ta nghĩ, nếu nương ta có cơ hội, cũng sẽ giảng như vậy, bảo ta không nên dấn vào vết xe đổ của bà ấy. Ta đã hứa với chàng, bất luận xảy ra chuyện gì đều sẽ tin tưởng chàng. Hiện tại, lời hứa hẹn này vẫn tồn tại như cũ.”

Tuấn Thúc nở nụ cười, cầm lấy tay tiểu hồ ly, cảm giác giống như đã cầm lấy toàn bộ thiên hạ.

~~~~~*..*~~~~~

Mười tháng sau

Sáng sớm, mặt trời vừa ló rạng, trong Thanh Ngô cư liền truyền ra một tiếng khóc vang trời.

Phượng hoàng xấu xa nghe vậy đã gấp đến nhìn không được, vọt vào buồng trong thì đã thấy Bích Nữ ôm lấy một oa nhi trắng trẻo như phấn như ngọc nói, “Chúc mừng Phượng Quân, là một hài tử thật đẹp.”

Thất Thủy nghe vậy ánh mắt cong lên, “Mau mau đưa cho ta xem xem, giống công chúa hay giống Phượng Quân.”

Khê Nhạc ở bên cạnh cũng nịnh nọt nói, “Quả thực rất xinh đẹp, chắc chắn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn này, nhìn cái mũi này... Phượng Quân đại nhân ngài yên tâm đi, sữa bột, tã, quần áo tiểu hài tử, tiểu nhân đều chuẩn bị tốt tất cả rồi, oa ha ha, giảm giá hai mươi phần trăm...”

Tuần Thúc không nói gì, chỉ thật cẩn thận tiếp nhận khối nhỏ tròn xoe kia, liền đưa tới bên giường cho tiểu hồ ly xem, Tang Chi nắm tay áo hé mắt xem xét, vẻ mặt hạnh phúc làm nũng, “Một chết ta, lần sau chàng sinh.”

Phượng hoàng xấu xa nghe xong lời này, nhéo nhéo chớp mũi thê tử, cười nhẹ, “Được, ta sinh.”

“Ngày mai phải đi mời Thiên Hồ Đế Quân và công chúa Họa Thường đến xem đi, cha nàng nhất định sẽ rất thích.”

Tang Chi vòng vo chuyển tròn mắt, “Được, cha nhất định thích, nhưng mà không phải cha này.”

Tuần Thúc nghe vậy giật mình, đương nhiên hiểu được người Tang Chi nói là ai. Từ sau ngày nổ ra trận chiến ở Bình Nhạc trấn ấy, Hiền Thần liền mang theo hoa lan yên lặng trở lại Ma Vực, lại không có ý muốn xâm nhập tam giới, Vương Mẫu cũng yên lặng nhắm mắt mở mắt làm ngơ, đối với chúng tiên đề nghị tiếp tục việc phong ấn đều ngậm miệng không nói chuyện.

Dần dần, Ma tộc và tiên tộc cũng có một số thương nhân lui tới, những ngày gần đây một số nhóm yêu quái bạo gan lớn mật đi sang thám hiểm Ma tộc, trở về liền khen ngợi không dứt quang cảnh bên kia. Tang Chi nghĩ vậy nhìn không được cong môi, đung đung cánh tay tướng công nói: “Khi nào thì chúng ta cũng trở về đi xem đi, người khác đều nói tôn tử giống bà ngoại, có lẽ ông ấy sẽ càng thích đứa nhỏ này.”

Tuần Thúc xuất thần một lát, nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay mềm mại của Tang Chi nói, “Có một việc ta vẫn không nghĩ ra, vì sao lúc trước... bỗng nhiên lại tha thứ cho ta.”

Nghe vậy, tiểu hồ ly dừng một chút mới từ dưới gối đầu lấy ra túi uyên ương kia, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve nói, “Bởi vì ta cảm giác được tâm của chàng.” Không có tâm, làm sao đường kim mũi chỉ có thể cẩn thận giống như thế này, lại làm sao có thể, rõ ràng là chàng không am hiểu mà còn kiên trì, theo... con vịt khó coi như vậy.

Nghe xong lời này, mặt phượng hoàng xấu xa đen đi, vẻ mặt mất hứng, “Bản Phượng Quân theo khó coi, vậy công chúa Tang Chi thì lại theo rất đẹp sao? Của ta vừa thấy còn giống con vịt, còn nàng theo vịt không ra vịt, gà không ra gà, quả thực chính là cái không đâu vào đâu.”

“Được lắm!” Tiểu hồ ly phát cáu, đang muốn cùng tướng công đấu võ mồm, đứa con dường như đang rất bất mãn cặp vợ chồng son này quên đi tồn tại của bé, ở giữa hai người y y nha nha khóc nức nở.

Thấy thế, Tang Chi cùng Tuần Thúc liếc nhau, không khỏi mỉm cười.

“Có lẽ, chúng ta có thể theo thêm một vịt con nữa ở mặt sau uyên ương?”

“Ừm, mỗi người theo một nửa, sau đó để cho con đánh giá ai theo đẹp hơn?”

“Được, để cho con đánh giá ai theo đẹp hơn.”

Nắm chặt nàng, đã nắm được toàn bộ thể giới.

_____ Toàn văn hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Thỏ Thần Muốn Thăng Chức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.